

Tổ Hoa Ánh Nguyệt

Contents

Tổ Hoa Ánh Nguyệt	3
1. Chương 1: Nàng Răng: “gà Đã Gáy Rán”	3
2. Chương 2: Làm Người Sao Chẳng Thiện Lương	7
3. Chương 3: Đầu Rồi Trí Giả Hiền Nhân	10
4. Chương 4: Ví Chàng Chẳng Nhớ Chẳng Màng	14
5. Chương 5: Hôm Nay Tận Hứng Người Oi	18
6. Chương 6: Đá Trên Núi Ở Nơi Đây Bất Phàm	22
7. Chương 7: Nắm Tay Nhau Thật Vững Bền	26
8. Chương 8: Yếu Diệu Thực Nữ	30
9. Chương 9: Chúc Người Quân Tử Vui Say	35
10. Chương 10: Nhân Dân Nếu Chẳng An Nhàn	39
11. Chương 11: Yêu Nàng Nàng Chẳng Ngó Ngang	42
12. Chương 12: Hỡi Người Quan Lại Nơi Cao	46
13. Chương 13: Cuối Cùng Người Cũng Đến Đây	49
14. Chương 14: Cô Đơn Trơ Trọi Muốn Phàn	55
15. Chương 15: Ai Người Quân Tử Khiêm Nhường	58
16. Chương 16: Tai Ương Hoạn Nạn Đã Từng	62
17. Chương 17: Suy Tư Ngẫm Nghĩ Mới Hay	65
18. Chương 18: Đêm Dài Thao Thức Trở Trăn	70
19. Chương 19: Đồ Ăn Thức Uống Tha Hồ	74
20. Chương 20: Quan Quan Thư Cưu	76
21. Chương 21: Yếu Diệu Thực Nữ	81
22. Chương 22: Nhớ Nàng Nhớ Mãi Chẳng Phai	83
23. Chương 23: Dùi Mài Kinh Sử Bảng Vàng Lập Thân	88
24. Chương 24: Ngọc Kia Tì Vết Phía Trên	92
25. Chương 25: Nhưng Lời Đã Lỡ Nói Bừa	96
26. Chương 26: Xa Nhau Chẳng Gặp Cả Ngày Đợi Trông	99
27. Chương 27: Luyện Rèn Như Thiếc Như Vàng Trung Kiên	103
28. Chương 28: Uy Nghi Thuần Thực Rành Rành	107
29. Chương 29: Thắng Xe Thông Thả Đi Ra	110
30. Chương 30: Nói Năng Dí Dỏm Khiến Lòng Vui Tươi	115
31. Chương 31: Làm Người Thận Trọng Thêm Phần Nghiêm Trang	119
32. Chương 32: Đẹp Gì Mầm Cỏ Ngoài Đồng	123
33. Chương 33: Tay Nàng Như Cỏ Non Mềm	128
34. Chương 34: Nhưng Lời Cha Mẹ Dạy Trông	133
35. Chương 35: Mẹ Yêu Xin Hãy Tác Thành Cho Con	137
36. Chương 36: Trăm Đường Bay Tính Gần Xa	141
37. Chương 37: Trời Oi, Trời Hỡi, Vì Sao?	146
38. Chương 38: Nụ Cười Xinh Đẹp Bao Người Đắm Say	151
39. Chương 39: Người Dân Ở Tại Xung Quanh Nơi Đây	154
40. Chương 40: Được Nhìn Thiên Tử Triều Chu	157
41. Chương 41: Lấy Vợ Thế Nào?	163

42. Chương 42: Ôi Người Quân Tử Cao Sang Đây Rồi	167
43. Chương 43: Tại Anh Chẳng Chịu Ngó Ngàng	172
44. Chương 44: Gặp Người Quân Tử Trong Lòng	177
45. Chương 45: Những Điều Nói Được	181
46. Chương 46: Bạn Bè Dấu Mấy Trung Kiên	186
47. Chương 47: Không Cha Cây Vào Ai	189
48. Chương 48: Lại Chăm Nom Dòm Ngó	193
49. Chương 49: Khi Cúi Xuống, Lúc Ngẩng Nhìn	196
50. Chương 50: Sống Phần Cuối Đời Tàn Cho Dứt	200
51. Chương 51: Làm Người Độ Lượng Thêm Bề Khoan Dung	204
52. Chương 52: Chàng Về Chàng Chẳng Ngó Ngàng	208
53. Chương 53: Mau Mau Hời Khách Đường Xa	213
54. Chương 54: Gọi Người Xa Lạ Mẹ Ôi (thượng)	217
55. Chương 55: Gọi Người Xa Lạ Mẹ Ôi (hạ)	220
56. Chương 56: Mặc Người Cát Bước Mình Ta Nơi Đây	223
57. Chương 57: Phải Đâu Báo Đáp Ai Ôi	227
58. Chương 58: Mọc Đào Người Tặng Ném Sang	231
59. Chương 59: Người Kia Như Thế Ô Hay (thượng)	235
60. Chương 60: Người Kia Như Thế Ô Hay (hạ)	239
61. Chương 61: Chinh Phu Nhớ Tới Thêm Sầu	244
62. Chương 62: Khi Xưa Bốn Món Mỗi Ngày No Nê	247
63. Chương 63: Vui Vầy Uống Rượu Tận Đêm	253
64. Chương 64: Xây Nhà Mà Hời Người Qua Bên Đường	259
65. Chương 65: Những Người Khách Quý Cửa Ta	266
66. Chương 66: Bề Ngoài Nho Nhã Đường Hoàng	274
67. Chương 67: Thì Xe Anh Hãy Cùng Đem Lại	281
68. Chương 68: Núi Cao Ta Ngược Mắt Trông	288
69. Chương 69: Chàng Trai Tuấn Tú Ưa Nhìn	297
70. Chương 70: Có Người Bụng Dạ Hẹp Hời (thượng)	300
71. Chương 71: Có Người Bụng Dạ Hẹp Hời (hạ)	304
72. Chương 72: Làm Quan Thời Buổi Bấy Giờ (thượng)	309
73. Chương 73: Làm Quan Thời Buổi Bấy Giờ (hạ)	313
74. Chương 74: Người Không Hiểu Ta	320
75. Chương 75: Mỗi Khi Ta Được Thanh Thơi	324
76. Chương 76: Cửa Sài Mấy Mảnh Gỗ Ngang	328
77. Chương 77: Mầm Non Mơn Mỡ Mỡ Màng (thượng)	332
78. Chương 78: Mầm Non Mơn Mỡ Mỡ Màng (hạ)	337
79. Chương 79: Người Đời Chỉ Biết Rằng Nguy Hiểm	340
80. Chương 80: Quả Mai Nay Đã Rụng Rồi	345
81. Chương 81: Là Người Thiên Tử Xứng Danh (thượng)	352
82. Chương 82: Là Người Thiên Tử Xứng Danh (hạ)	358
83. Chương 83: Vắn Đây Người Triết Vắn Nhiều Người Mưu (thượng)	362
84. Chương 84: Vắn Đây Người Triết Vắn Nhiều Người Mưu (hạ)	367
85. Chương 85: Chỉ Toàn Xu Nịnh Êm Tài (thượng)	371
86. Chương 86: Chỉ Toàn Xu Nịnh Êm Tài (hạ)	376
87. Chương 87: Người Ta Có Rượu Tốt Thay (thượng)	382
88. Chương 88: Người Ta Có Rượu Tốt Thay (trung)	387
89. Chương 89: Người Ta Có Rượu Tốt Thay (hạ)	391
90. Chương 90: Người Kia Không Cây Cũng Không Cày Bừa	395
91. Chương 91: Tiểu Nhân Nhà Tốt Cao Sang (thượng)	400
92. Chương 92: Tiểu Nhân Nhà Tốt Cao Sang (hạ)	404
93. Chương 93: Lời Gọn Tiếng Ngọt Êm Tài	409
94. Chương 94: Ta Xem Thời Thế Thế Đây	417
95. Chương 95: Còn Người Vô Tội Thương Thay	423

96. Chương 96: Rượu Ngon Ta Sẵn Có Đây	427
97. Chương 97: Đau Lòng Kể Khổ Cho Vội	431
98. Chương 98: Đại Phu Quan Lớn Mau Mau Bãi Triều	436
99. Chương 99: Đêm Nay Rốt Cuộc Đêm Nào	441
100. Chương 100: Đến Cùng Kính Thuận Dịu Hòa	444
101. Chương 101: Những Người Cô Độc Sống	451
102. Chương 102: Luôn Nhiều Quỷ Kế Mưu Ma	456
103. Chương 103: Tiếc Thay Danh Tiếng Bấy Nay (thượng)	461
104. Chương 104: Tiếc Thay Danh Tiếng Bấy Nay (hạ)	465
105. Chương 105: Có Người Sung Sướng Thỏa Thuê	470
106. Chương 106: Bạn Ơi Cảnh Giác Đi Thôi	474
107. Chương 107: Lòng Ta Cứ Mãi Ưu Sầu (thượng)	478
108. Chương 108: Lòng Ta Cứ Mãi Ưu Sầu (hạ)	482
109. Chương 109: Nàng Kia Duyên Dáng Như Thơ	486
110. Chương 110: Hề Mà Sinh Được Con Trai	489
111. Chương 111: Xiêm Y Xinh Đẹp Dễ Thương (thượng)	494
112. Chương 112: Xiêm Y Xinh Đẹp Dễ Thương (hạ)	497
113. Chương 113: Còn Người Ngu Xuân Dở Hơi	502
114. Chương 114: Mãi Lo Đến Lúc Cuối Cùng	505
115. Chương 115: Vui Chơi Nhưng Chớ Buông Lung	510
116. Chương 116: Thuyền Dương Trời Nổi Bềnh Bồng	514
117. Chương 117: Mau Mau Đi Đón Cưới Nàng	519
118. Chương 118: Trống Chuông Huyền Náo Õn Õo (Kết – Thượng)	523
119. Chương 119: Bên Tay Trái Có Người Phò Tá (kết – Trung)	528
120. Chương 120: Bên Tay Phải Có Người Bảo Vệ (kết – Hạ)	533
121. Chương 121: Phiên Ngoại	538

Tổ Hoa Ảnh Nguyệt

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, điền văn, nhẹ nhàng, siêu sủng, HEEditor: tranthithuylamTình trạng sáng tác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-hoa-anh-nguyet>

1. Chương 1: Nàng Rằng: “gà Đã Gáy Ran”

Mùa hè năm Thành Hòa thứ chín, sáng sớm tinh mơ, trong một lâm viên tư nhân ở Phụng Hoàng Đài tại Nam Kinh.

Phía tây lâm viên là một hồ sen, nước hồ trong suốt dập dờn, lá sen xanh biếc trải dài vô hạn, hoa sen

duyên dáng mang theo ít sương mai càng toát ra vẻ đẹp kiều diễm. Một cơn gió nhẹ thổi qua, mùi hương thơm ngát phả vào mặt, khiến những tục niệm trong lòng người biến mất, cảm giác sảng khoái, dễ chịu.

Sâu trong hồ sen là ba chiếc thuyền con, người trên thuyền đều đang say giấc nồng. Gió mát chậm chậm thổi qua, mùi hương dễ chịu, đi chơi thuyền, rồi ngủ trong mùi dằm hoa sen này đúng là chuyện hưởng thụ tao nhã mà thích ý.

Trên thuyền phía bên phải có treo màn sa mỏng, một thiếu nữ thanh lệ khoảng mười ba mười bốn tuổi mơ hồ tỉnh lại, nhưng không mở mắt, mà vẫn giả vờ ngủ. Nơi này đẹp như cảnh trong mơ vậy, để ta ngủ thêm một lát, tiếp tục giấc mộng đẹp này đi.

Trên thuyền ở giữa truyền ra tiếng nói chuyện của một nam một nữ, giọng nam tử trầm thấp, giọng nữ tử lười nhác:

- Tỉnh rồi?
- Ừ, tỉnh rồi.
- Không biết A Trì ngủ có ngon không, còn có A Thuật và A Dật nữa.
- Nghe yên tĩnh quá, bọn nhỏ hẳn là còn ngủ say.
- Chúng ta có làm bọn nhỏ thức không?
- Không đâu, chúng ta nhỏ tiếng thế mà.

Thiếu nữ khẽ nhếch khóe miệng, rõ ràng tâm tình rất vui vẻ. Đến thế giới này đã hơn năm năm, nàng luôn thích ứng vô cùng tốt. Cái thế giới này tuy cùng kiếp trước của nàng không giống nhau, nhưng nàng có phụ mẫu yêu thương, có huynh trưởng quý mến, có bọn đệ đệ đáng yêu, cuộc sống cứ thế trôi qua.

Tên của thiếu nữ này ở kiếp trước là Từ Trì. Kiếp này, tên nàng do tổ phụ đặt theo thứ tự của các đường tử muội, gọi là Tổ Hoa. Còn nhũ danh do cha mẹ đặt là A Trì:

- Cha mẹ đã sớm mong có một tiểu khuê nữ bảo bối rồi, A Trì, con để cho cha mẹ đợi lâu quá.

Tiếng trò chuyện của cha mẹ thỉnh thoảng truyền tới, đều là nói những việc vặt trong nhà. A Trì khẽ cười, trong lúc vô tình lại ngủ thiếp đi. Phụ thân Từ Sâm ở Lễ bộ Nam Kinh nhậm chức hữu thị lang, mặc dù mang danh là quan tam phẩm, nhưng kì thực rất rảnh rỗi. Nam Kinh vốn là nơi dưỡng lão, trong lục bộ Nam Kinh, Lễ bộ là nơi không có thực quyền nhất, cũng không có chuyện gì làm nhất. Từ Sâm tính tình hào sảng, lúc không làm công vụ, ông thường xuyên dẫn vợ con đi du sơn ngoạn thủy, làm nữ nhi của ông, thật sự thoải mái vô cùng. Mẫu thân Lục Vân xuất thân từ An Khánh Lục thị, rộng lượng hiểu biết, giỏi quản gia, xử lý mọi chuyện trong ngoài ở Phụng Hoàng Đài Từ phủ vô cùng thỏa đáng, trượng phu con cái đều sắp xếp ổn thỏa.

A Trì là ái nữ duy nhất của Từ Sâm và Lục Vân, rất được cưng chiều. Huynh trưởng Từ Tổn lớn hơn A Trì khoảng bốn năm tuổi, từ nhỏ đã nhường nhịn muội muội. Đệ đệ Từ Thuật và Từ Dật còn nhỏ, rất nghe lời ca ca tỷ tỷ, A Trì ở Từ gia như cá gặp nước.

- Mùi thơm đánh người, mùi thơm đánh người.
- Nằm mơ quá đã, nằm mơ quá đã.

Từ Thuật và Từ Dật cùng tỉnh giấc, dùng giọng nói non nớt phát biểu cảm tưởng. Hai người bọn chúng, một đứa chín tuổi, một đứa bảy tuổi, đều trắng nõn sạch sẽ, xinh đẹp như những cây trúc xanh tươi vừa kiên cường vừa thanh tú.

Hai đứa nhóc này tỉnh, ai cũng đừng mong ngủ. Chúng cười đùa vài câu rồi hái mấy lá sen, đài sen nhỏ, dọc đường ăn hạt sen thơm mát ngon miệng, rất nhàn nhã thông dong. Ba chiếc thuyền nhỏ xếp thành một hàng, vợ chồng Từ Sâm phía trước, A Trì ở giữa, A Thuật và A Dật phía sau, từ từ hướng về phía bờ.

Một thanh niên nam tử đứng bên bờ, thấy thuyền nhỏ cập bờ thì mỉm cười tiến lên đón. Hắn mặc bộ trường bào tơ lụa có hoa văn hình dơi chìm màu xanh, mái tóc dài đen nhánh dùng một cây trâm ngọc bích cài lỏng

lẻo, mặt như quan ngọc, ngoại hình tuấn mỹ, lúc giờ tay nhấc chân có một loại phong lưu phóng khoáng nói không nên lời. Hẳn chính là đích trưởng tử của Từ Sâm, huynh trưởng của A Trì, Từ Tổn.

Thuyền nhỏ cập bờ, Từ Sâm rất có phong độ đỡ thê tử Lục Vân xuống thuyền.

- Nương tử, cẩn thận.

Lục Vân giận dữ nhìn trượng phu một cái, đã nói bao nhiêu lần rồi cũng không chịu thay đổi. Ngay trước mặt bọn nhỏ, đứng đắn chút không được sao? A Tổn đang đứng trước mặt kìa.

Từ Sâm và thê tử cùng tuổi, đều mang dáng vẻ ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, phu thê hai người đều mặc y phục mùa hạ có màu nhạt, nam tử nhanh nhẹn tuấn nhã, động tác nhẹ nhàng, nữ tử dáng người thướt tha, dịu dàng đáng yêu, nhìn qua hết sức tương xứng.

Từ Tổn bình thản gọi “cha, mẹ” rồi bước qua họ, trước tiên đưa tay kéo muối muối lên, sau đó mỗi tay một đứa kéo hai tiểu đệ đệ lên bờ. Từ Thuật giờ lá sen lớn, Từ Dật cầm dài sen nhỏ, đều hết sức hưng phấn mà nói:

- Ca, cái này làm cháo lá sen, khẳng định ăn ngon.

- Ca, tự huynh lột ăn đi.

Hắn vừa nói vừa đưa cái dài sen nhỏ ra.

- Ca, huynh tối hôm qua đọc được mấy trang sách? Còn không bằng theo chúng ta cùng nhau ngắm trăng, ngâm thơ, nghe hát, chơi thuyền trên hồ thật vui.

- Đúng đó, dùng bằng thì cũng mát mẻ, nhưng không thể so sánh với cái mát mẻ trên hồ, không có ý thơ.

Hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật, đứa này so với đứa kia lại càng hiểu biết hơn.

Từ Tổn mỉm cười vỗ vỗ tay, một thị nữ ngoại hình xinh đẹp gọn gàng tiến đến, cầm ô giúp A Trì che nắng:

- Đại tiểu thư, da người trắng mịn như vậy, cần bảo dưỡng cho tốt.

Thị nữ không chỉ đẹp mà miệng cũng rất ngọt. Nghe giọng nói trong trẻo ân cần ở bên tai, A Trì mỉm cười.

Ai về phòng nấy rửa mặt xong, người một nhà từ từ đi tới trong sảnh, ngồi xuống dùng bữa sáng. Bữa sáng có cháo lá sen mới nấu, cơm lam, cháo hai loại gạo, bánh củ từ, bánh bí đỏ, bánh bột mì, bánh bao nhỏ, các loại đậu, còn có thịt mà A Thuật và A Dật thích ăn nữa. Hai đứa nhóc này là điển hình của không thịt không vui.

Sau bữa sáng, Từ Sâm đến nha môn, Từ Tổn ra ngoài gặp bằng hữu, huynh đệ Từ Thuật, Từ Dật đến học đường đọc sách. A Trì ở bên Lục Vân, cùng bà trò chuyện việc nhà, may vá. Nói là may vá chứ kỳ thực sản phẩm trong tay nàng khi cầm lên thế nào, thì khi đặt xuống cũng thế đó.

Lục Vân duyên dáng ngồi trước khung thêu hoa mẫu đơn.

- Tháng mười là mừng thọ kế tổ mẫu con, mẫu thân tự mình thêu bức Hoa khai phú quý cho bà.

Chủ yếu là ngăn miệng người khác mà thôi. Tuy nói là kế mẫu nhưng ngoài mặt vẫn phải tôn kính bà, không để cho người ta nắm được nhược điểm.

A Trì thản nhiên cười:

- Con thì vẽ tranh trường thọ cho bà.

Nhà nàng có truyền thống đọc sách, thư pháp, hội họa đều rất có bản lĩnh, kế tổ mẫu mừng thọ, nàng tự tay vẽ bức tranh trường thọ, vừa có ý nghĩa, vừa thể hiện được thành ý, lại không mất tiền, đúng là một công ba việc.

Lục Vân tay vẫn không ngừng, miệng thông thả nói:

- Phụ thân con thì viết bức tranh chữ đưa qua. Ca ca con cũng không khác con mấy, vẽ bức tranh tùng hạc. A Thuật và A Dật còn quá nhỏ, có tấm lòng là được.

Mẫu tử hai người hiểu ý cười cười, trong lòng hiểu rõ.

Phụ thân của Từ Sâm là Hộ bộ thượng thư kiêm Kiến cực điện Đại học sĩ, nội các thứ phụ Từ Tiết. Phụ nhân chính thất của Từ Tiết là Triệu thị sau khi sinh Từ Sâm chưa đến một tháng thì bệnh nặng qua đời, Từ Tiết cưới phụ nhân Ân thị, sinh thứ tử Từ Dương, trưởng nữ Từ Đào, thiếp là Tuân thị sinh tam tử Từ Tế. Vì vậy, Từ Sâm là trưởng tử Từ gia, phía dưới còn có hai đệ đệ và một muội muội.

Từ gia từ khi khai quốc đến nay đời đời làm quan, hơn một trăm năm qua nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Chỗ ở của gia đình Từ Sâm hiện nay là Hà Viên, chính là sản nghiệp của tổ tiên Từ gia. Triều đại này khi khai quốc định đô ở Nam Kinh, Thái tổ Hoàng đế khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng nên bản tính tiết kiệm, nhưng lại ban thưởng cho công thần rất hậu hĩ, có điều phủ đệ quan lại không được phép xây ở cạnh nhà. Cho nên, quan võ cũng vậy mà quan văn cũng thế, đành phải xây lâm viên tư gia ở một dãy Phụng Hoàng Đài này. Nơi đây là giáo trường thời Tống, thời Nguyên cũng không có gì thay đổi, trừ vài chùa miếu thì không còn gì khác. Ở đây núi thấp nước đọng và phố xá sầm uất cách nhau bởi sông Tần Hoài, hết sức thanh u.

Từ trước đến giờ, giữa kẻ mẫu và kẻ tử hiếm có ai thân thiết như mẫu tử ruột thịt, đa số là trong lòng luôn có ít bài xích. Từ Sâm và kẻ mẫu Ân phụ nhân cũng không gần gũi, vô cùng lạnh nhạt. Nhưng Từ gia là Vân Gian đại tộc, trong tộc rất coi trọng lễ nghi, Từ Sâm ngày thường dù không câu nệ tiểu tiết thế nào đi nữa, đối với kẻ mẫu ngoài mặt vẫn phải tôn kính. Tiệc mừng thọ kẻ mẫu, ông có thể không đích thân đến nhưng lễ tiết là không thể thiếu.

A Trì cùng Lục Vân tán gẫu câu được câu không, Lục Vân vừa thêu xong một cánh hoa chợt bật cười:

- Cũng không biết vị đại tiểu thư kinh thành kia sẽ tặng cho tổ mẫu ruột đại lễ gì nữa.

Ở Từ phủ Nam Kinh, A Trì luôn được gọi là “đại tiểu thư”, nhưng ở Từ phủ kinh thành thì không phải như vậy. Từ Viễn trưởng tử của Từ Dương nhỏ hơn Từ Tổ hai tháng nên đành phải đứng thứ hai, nhận danh xưng là “nhị thiếu gia”. Trưởng nữ của Từ Dương - Từ Tổ Mẫn cùng với A Trì sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, chỉ xê xích nhau chưa đến một canh giờ. Lúc A Trì sinh ra là đầu giờ Dần, còn Từ Tổ Mẫn là cuối giờ Dần, lần này Từ Dương dù thế nào cũng nuốt không trôi khẩu khí này, quyết tâm tranh giành danh phận đích trưởng nữ cho Từ Tổ Mẫn, khẳng khái là nhằm canh giờ, Từ Tổ Mẫn là đúng giờ dần ra đời. Từ Sâm không thèm để ý tới ông, thế là một người ở kinh thành xưng “đại tiểu thư”, một người ở Nam Kinh xưng “đại tiểu thư”, không ai nhường ai.

A Trì vừa cùng với Lục Vân thương lượng:

- Mẹ, buổi trưa uống canh vịt được không? Hay là canh xương củ sen?

Vừa không quên khịt mũi coi thường:

- Đích trưởng nữ hay không đích trưởng nữ có ích lợi gì chứ? Mẹ à, con nói mẹ nghe, danh phận là thứ vô dụng nhất.

Có ngu không vậy, quyền lợi mới là thứ vĩnh hằng.

Lục Vân mỉm cười trả lời:

- Được rồi, canh vịt, canh xương củ sen. Thêm cả cơm lá sen, hoa sen luộc, được không? Vừa đẹp vừa ăn ngon.

A Trì ánh mắt lấp lánh:

- Dạ được, dạ được.

Lục Vân cương chiêu nhìn nàng một cái, rồi dặn món cho hạ nhân làm bữa trưa.

Hài tử A Trì này, đáng người dù chưa phát triển hoàn toàn, nhan sắc đã mỹ lệ hơn người. Lần nào sang nhà người khác làm khách, các phụ nhân đều lời kéo A Trì không buông tay, khen ngợi không dứt. Mà cũng khó trách, thứ nhất A Trì tướng mạo thật sự rất đẹp, thứ hai A Trì xuất thân từ Vân Gian Từ gia, thân phận là đích chi đích nữ, tổ phụ lại là nội các đại thần, phụ thân đang là quan tam phẩm.

Chẳng qua là.....Lục Vân trầm ngâm chốc lát, A Trì tuy thông tuệ, nhưng được phụ mẫu huynh trưởng nuông chiều quá mức, không khỏi có chút thơ thảng thảng, không có tâm kế. Lúc làm cô nương thì không sao, chỉ sợ sau này nàng xuất giá sẽ chịu thiệt thòi.

Lục Vân định nói gì đó, ngẩng đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu của nữ nhi thì không mở miệng được. A Trì vẫn còn nhỏ, đợi nó lớn lên một hai tuổi nữa rồi hẵng nói. Cuộc sống của nữ hài tử vô ưu vô lo chỉ có mấy năm này, để cho nó sống thật vui vẻ sung sướng là tốt nhất.

Buổi tối Từ Sâm trở về, đêm khuya tĩnh lặng, Lục Vân nhỏ nhẹ nói ra những lo lắng trong lòng:

- Ta lo cho A Trì quá.

Từ Sâm tự phụ cười cười:

- A Trì rất thông minh, thỏa đáng, nàng không cần lo lắng.”

2. Chương 2: Làm Người Sao Chẳng Thiệt Lương

Cũng không nhìn xem A Trì là khuê nữ của ai, không có tâm kế? Làm sao có thể. A Trì nhà ta rất cơ trí, việc gì trong lòng nó đều biết. Về phần ngây thơ thảng thảng, hài tử ở trong nhà mình không cần đề phòng ai nên có vẻ non nớt một chút, chuyện này cũng đâu có sao.

Từ Sâm đối với nữ nhi bảo bối của mình rất có lòng tin, Lục Vân cẩn thận suy xét, thấy cũng có lý. A Trì mặc dù thường ngày hồn nhiên ngây thơ, nhưng nếu gặp phải chuyện gì bất thường, ánh mắt nó đều rất nhạy cảm, không dễ tin người.

Thứ đệ của Từ Sâm – Từ Tế, từ nhỏ do Ân phu nhân nuôi dưỡng lớn lên nên đối với Ân phu nhân nói gì nghe nấy. Chỉ của ông có đích nữ Từ Tố Lan, thứ nữ Từ Tố Phương, lần lượt được gọi là “tam tiểu thư” “tứ tiểu thư”. Từ Tố Lan, Từ Tố Phương đều khoảng mười hai mười ba tuổi, mấy lần thư từ qua lại với A Trì, giọng điệu vừa thân mật vừa cung kính, rất có ý lôi kéo. A Trì đọc xong thư, cười hi hi:

- Ta đoán, các nàng ấy nhất định là thường bị Từ Tố Mẫn chọc tức.

Cười xong, nàng tự tay viết thư hồi âm, cả trang đều là lời khách khí, sáo rỗng, xem qua thì thấy rất tốt đẹp, nhưng trên thực tế cái gì cũng không nói.

Lục Vân buông lỏng tâm sự, cùng Từ Sâm tán gẫu vài câu việc nhà, rồi rửa mặt đi ngủ. Sáng hôm sau, cả nhà ở trong sảnh ăn điểm tâm, hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật phân năn:

- Tối qua ngủ không ngon.

Ngủ trong phòng dĩ nhiên là ngủ không ngon rồi. Làm sao bằng đi chơi thuyền trên hồ, sai người thổi những khúc nhạc du dương nhẹ nhàng, ở trong vườn ngắm hoa sen mà ngủ say chứ.

Từ Sâm thông thả ăn điểm tâm, không hề để ý tới hai tiểu nhi tử, đến khi ăn cơm xong, súc miệng, rửa tay, tay cầm một chén trà xanh, mới chậm rãi nói:

- Tối nay ngủ ở đâu, theo bài học của hai đứa mà quyết định.

Gương mặt nhỏ nhắn của Từ Thuật, Từ Dật đau khổ đáp ứng:

- Dạ, phụ thân.

Không cần phải hỏi, đây nhất định là phương pháp cũ. Nếu như việc học xuất sắc là có thể hưởng thụ việc vui chơi trên hồ. Còn nếu như việc học bình thường thì cứ đành hoàng ngốc ở trong phòng thôi.

Từ Tố buồn cười nhìn hai tiểu đệ đệ, bài học mà thôi, lại không khó, mặt nhăn mày nhu như vậy làm gì? A Trì cười cười khoác lác:

- Bài học có gì không biết, tỷ tỷ dạy các đệ.

Đừng sợ đừng sợ, có lão sư này ở đây, còn sợ học không tốt? Lục Vân mặt mỉm cười, giúp hai tiểu nhi tử sửa sang lại tốt giỏ sách:

- A Thuật, A Dật, học hành phải chú tâm.

Nếu không hai con sáng mai lại nhăn nhó phàn nàn nữa.

Hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật rất có khí phách, hướng về phía mọi người chấp chấp tay:

- Nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người!

- Nhất định học tập thành công!

Thư đồng giúp hai người họ cầm giỏ sách, hai đứa nhóc ngẩng đầu ưỡn ngực đi học.

Từ Sâm, Từ Tồn đều ra ngoài, Lục Vân là đương gia chủ mẫu, không thể thiếu xử lý chút việc nhà. A Trì cũng không nhàn rỗi, ra lệnh cho các bà tử chống thuyền, mang theo vài nha đầu biết bơi ra hồ sen du ngoạn. Chẳng qua là khi mặt trời lên, nằng liên bị bà vú Miêu ma ma bắt lên bờ:

- Đại tiểu thư của tôi ơi, người quý giá như vậy, không nên phơi nắng. Nghe lời, mau lên đây nào.

Miêu ma ma ép đại tiểu thư trở về, rồi xoay người không bỏ qua cho bọn nha đầu:

- Bội A, Tri Bạch, hai người bình thường cũng coi như hiểu chuyện, sao hôm nay nhìn đại tiểu thư phơi nắng mà không khuyên giải?

Bội A, Tri Bạch đều là đại nha đầu bên cạnh A Trì, Bội A bản tính cẩn thận liền cúi đầu nhận lỗi, còn Tri Bạch hay cười đùa thì cọt nhả:

- Ma ma minh xét, đại tiểu thư của chúng ta căn bản là phơi nắng không bị đen nha.

Miêu ma ma vừa tức vừa cười, đánh Tri Bạch một cái:

- Tiểu nha đầu miệng lưỡi này cũng có lý đấy.

A Trì nhìn bà vú và thị nữ huyên náo mà mỉm cười. Minh đời này gặp được một người mẹ tốt, còn mọi người ở Từ phủ thì gặp được một đương gia chủ mẫu tốt. Lục Vân có phương pháp quản gia ngay ngắn rõ ràng, đối đãi với hạ nhân không hề nghiêm khắc. Từ phủ ở Phượng Hoàng Đài có thể nói là một gia đình hài hòa tươi đẹp.

Bội A cầm ô giúp A Trì che nắng, mọi người dọc theo đường mòn bằng phẳng rải đá cuội trắng, cười cười nói nói bước đi. Một tiểu nha đầu mặt mũi thông minh lanh lợi, bước chân nhẹ nhàng mau lẹ đến trước mặt A Trì khụy gối hành lễ:

- Đại tiểu thư, người từ kinh thành tới.

A Trì mỉm cười:

- Kinh thành lại có người tới? Kế phu nhân thật có nhã hứng. Phương Như, dẫn ta đi gặp cho biết.

Tiểu nha đầu tên Phương Như vội đáp ứng, dẫn đường phía trước, vừa đi vừa thông báo:

- Phu nhân đang bàn chuyện trong nhà, người ở kinh thành đã tới rồi.

A Trì không chút hoang mang bước đi. Sau khi mình đến thế giới này, người duy nhất không hợp với Từ gia chính là vị Ân phu nhân kia ở kinh thành. Bà ta hình như quá rảnh, có vẻ như đối với kẻ tử Từ Sâm này vô cùng quan tâm, không phải là cho người đem tặng quần áo, thức ăn đồ dùng hàng ngày thì là tặng thị nữ thiếp thân để hầu hạ, còn tặng thêm cả quản sự bà tử, tay chân cũng thật dài, quá đáng ghét.

Nếu như bà ta là mẹ ruột thì cũng thôi, Từ Sâm và Lục Vân chỉ có thể tươi cười nói lời cảm tạ. Nhưng bà ta chỉ là kẻ mẫu, kẻ mẫu đối với kẻ tử có thể có hảo tâm gì chứ? Hễ là đồ vật bà ta đưa tới, Từ Sâm thường liền đem tặng ngay cho người khác. Hễ là thị nữ, bà tử bà ta đưa tới, Từ Sâm lại càng không cần suy nghĩ, tìm kiếm lỗi lầm trực tiếp đưa đi thôn trang, không chút lưu tình.

Từ Sâm không chỉ đuổi người đi, còn tỉ mỉ viết một phong thư cho cha ruột là Từ thứ phụ. Nếu Ân phu nhân khóc lóc, Từ thứ phụ sẽ ôn hòa khuyên giải:

- Nô tài có tốt đi nữa, cũng không hơn được chủ tử. Đã hầu hạ vợ chồng Sâm nhi không tốt thì giữ lại làm gì?

Ông không hề thiên vị bà ấy.

Lục Vân từng buồn bực:

- A Trì, con nói xem bà ta làm sao vậy? Chịu thiệt một lần còn không cảnh giác, mấy chuyện như nhau mà cứ liên tục làm tiếp ba lần năm lần, có gì thú vị chứ?

Người bà ta phách tới lần đầu bị đuổi, lần thứ hai bị đuổi, lần thứ ba vẫn là bị đuổi, vậy mà còn chưa đủ hiểu? Lại còn hành hạ người ta tiếp, thật không biết bà ta nghĩ thế nào. Cho dù không phải người đọc sách cũng nên biết đạo lý “quá tam ba bận” chứ.

A Trì cười cười:

- Bà ta nếu thông minh thì sao lại làm kẻ thất của tổ phụ chứ?

Mặc dù Từ thứ phụ xuất thân ở Vân Gian Từ gia, lại thi đậu Thám hoa, dung mạo, cử chỉ đều tốt, phong độ nhẹ nhàng, nhưng Ân phu nhân cũng là danh môn đích nữ, cần gì phải gả cho người ta làm kẻ thất? Địa vị của kẻ thất còn lâu mới bằng được chính thất.

Dựa theo y học mà nói thì chứng “rối loạn tâm thần” chính là “hi vọng những việc làm giống nhau hoặc tương tự nhau có thể cho ra kết quả khác nhau”. Ân phu nhân này không nhất định có bệnh về tâm thần nhưng sao lần nào bà ta cũng ôm hi vọng mới: thị nữ này xinh đẹp như hoa, quyến rũ động lòng người, có nam nhân nào lại không động tâm?

Dĩ nhiên, Ân phu nhân cũng không phải không làm được chuyện gì tốt. A Trì tư tâm cho rằng, Từ Sâm và Lục Vân có thể vợ chồng đồng lòng suốt nhiều năm như vậy, Ân phu nhân có công lao rất lớn. Hai người vốn tuổi tác, ngoại hình tương đồng, tính tình lại hòa hợp, vô cùng ân ái. Kể mẫu Ân phu nhân này thỉnh thoảng cho thêm tí phiền phức, phu thê hai người đương nhiên sẽ kể vai chiến đấu, cùng chung tiến thoái, cứ thế mà ngày càng thân mật.

Hai năm trước, Ân phu nhân đột phát ý tưởng, lệnh cho quản sự từ ngàn dặm xa xôi đưa tới một nha đầu xinh đẹp “cho Bá Khải hồng tỵ thiêm hương” (chỉ những người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh). Nha đầu này tên là Khanh Khanh, đang tuổi trưởng thành, trắng trẻo dễ thương, cứ như là một hồ nước thanh khiết làm rung động lòng người. Nam nhân ai không háo sắc? Nhưng Từ Sâm chỉ thản nhiên nhìn Khanh Khanh một cái, ngay đêm đó liền đuổi nàng ta đến thôn trang, không có tí thương hương tiếc ngọc nào. Sau đó Lục Vân trêu ghẹo ông:

- Thì ra Bá Khải là nhân vật như Liễu Hạ Huệ kia à, thất kính thất kính.

Từ Sâm mỉm cười:

- A Vân đến ngồi trong ngực ta, xem ta có loạn hay không.

Phu thê hai người pha trò một phen, tình cảm lại càng thêm sâu nặng.

Từ gia là Vân Gian đại tộc, rất có gia nghiệp chứ không phải loại quan lại nhỏ bé bần hàn. Con cháu nhà người khác như vậy đâu chịu chỉ sống với mỗi đích thê. Nữ tử làm đích thê của thế gia đại tộc tôn quý thì tôn quý, nhưng đau khổ cũng không ít, nhà ai lại không có các mỹ cơ xinh đẹp chứ? Nhờ phúc của Ân phu nhân, Lục Vân không phải gánh chịu cái nỗi khổ này. Từ Sâm chỉ có mỗi mình bà, cuộc sống nhẹ nhàng mà sung sướng.

Loại cuộc sống gia đình này, có lợi không chỉ mình Lục Vân, mà còn có A Trì. A Trì cùng với các thiếu nữ đồng lứa tuổi là tôn nữ của Phùng thượng thư - Phùng Thù và Phùng Uyển, trưởng nữ của Trình ngự sử - Trình Hi qua lại thân thiết, không có gì giấu giếm nhau. Phùng gia tỷ muội cũng vậy mà Trình Hi cũng thế, không chỉ một lần oán trách các mỹ cơ trong nhà:

- Cái đồ lẳng lơ diêm dúa, thật chướng mắt.

Sau khi oán trách đều không thể thiếu một màn hâm mộ:

- Nhà của A Trì thật thanh tịnh.

A Trì không chút kiêu ngạo mà vô cùng khiêm nhường:

- Đâu có đâu có, đều nhờ công lao của kẻ tổ mẫu.

Chúng nữ tử đều mỉm cười.

A Trì nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng hiện ra một chút tươi cười như có như không. Việc gì có cái lợi thì cũng có cái hại, có cái hại thì cũng có cái lợi, đúng không? Ân phu nhân cũng không phải chỉ biết gây thêm phiền phức mà cũng có chỗ dùng. Đã vậy thì gặp người của bà ta sai tới, mình cũng nên khách khí chút cho phải.

Khi đoàn người A Trì đến, một nha đầu gọn gàng sạch sẽ bước ra đón, khụy gối hành lễ:

- Đại tiểu thư, phu nhân đang định sai người gọi tiểu thư sang đây.

A Trì mỉm cười:

- Kẻ tổ mẫu sai ai đến vậy? Nhất định phải gặp ta mới được?

Không cần hỏi, người đã tới thì nhất định phải gặp. Ân phu nhân mỗi lần sai người tới đều phải gặp mình, sau đó nhất định phải tươi cười hướng về phía mình gọi “nhị tiểu thư”. Không còn cách nào khác, cái vị nhị thúc kinh thành kia vì không thể làm trưởng tử nên vẫn canh cánh trong lòng.

Nha đầu này tên Xương Hóa, quen theo Lục Vân, là một người đã thấy nhiều sự đời:

- Là người rất có thể diện, thị nữ nhà mẹ đẻ của kẻ phu nhân - Úc ma ma, còn có một Tiết ma ma nghe nói là từ trong cung ra. Đại tiểu thư nhìn một chút là biết, điệu bộ thật lớn.

Nàng ta vừa nói vừa cười hầu hạ A Trì tiến vào.

A Trì vừa vào cửa, liền bị một người phụ nữ trung niên trắng trẻo mập mạp đeo đầy vàng bạc nắm lấy tay nàng, tấm tắc khen ngợi:

- Thật là một cô nương xinh đẹp! Lão nô trước giờ cũng coi như thấy nhiều hiểu rộng, nhưng người xinh đẹp thế này là lần đầu tiên gặp đó!

A Trì mặt hơi mỉm cười, âm thầm dùng sức, lặng lẽ thoát khỏi tay người phụ nữ trắng mập này. Người phụ nữ trắng mập thấy nàng cười khế, nhưng lực tay mạnh như vậy, ánh mắt lại băng lãnh vô tình thì lấy làm kinh hãi, vô thức nói lỏng tay, để A Trì thông thả ung dung bước qua người bà.

A Trì cung kính hành lễ vấn an Lục Vân, Lục Vân mỉm cười:

- Đại nha đầu, không cần đa lễ.

Bà lệnh cho thị nữ đem một cái ghế dựa mân côi xinh xắn cho A Trì. A Trì cười nói đa tạ, dáng vẻ duyên dáng ngồi xuống, cử chỉ tự nhiên, lưu loát như nước chảy mây trôi, không thể soi mói.

Người phụ nữ trung niên cao lớn trắng mập này đúng là Úc ma ma - thị nữ nhà mẹ đẻ của Ân phu nhân, ở Từ phủ kinh thành trước nay luôn có mấy phần thể diện, ngay cả các thiếu gia, tiểu thư gặp bà cũng đều khen ma ma thể này ma ma thể nọ, rất cung kính. Hôm nay bỗng dưng lại bị không nể mặt ở chỗ A Trì, trong lòng bà không thoải mái, liền nghiêm mặt ngồi lại trên ghế, sắc mặt giận dữ, không nói một lời.

3. Chương 3: Đâu Rồi Trí Giả Hiền Nhân

Người phụ nữ trung niên trắng trẻo xinh đẹp ngồi đối diện Úc ma ma, tướng mạo cũng không tính là xuất chúng, y phục cũng không lộ vẻ phú quý nhưng thần sắc có một loại dịu dàng khó mà diễn tả được, làm cho người ta quý mến. Bà ấy từ từ đứng dậy, lễ phép chu đáo vấn an A Trì, A Trì cũng rất lễ phép mà chào hỏi lại:

- Ma ma từ kinh thành xa xôi mà đến, vất vả rồi.

Lục Vân cười nói:

- Vị Tiết ma ma này đã từng hầu hạ trong cung, rất thông thạo lễ nghi. Bà ấy đã từng dạy dỗ cho các vị thiên kim của Hàn quốc công phủ và Lỗ quốc công phủ, vừa kiên nhẫn lại vừa chu đáo. Nữ nhi, mấy vị thiên kim đó hiện giờ lễ nghĩa quy củ đều không chê vào đâu được.

Lục Vân mỉm cười nhìn A Trì, trong mắt đều là ý chế nhạo trêu tức. A Trì thật muốn vạch trần bà: mẹ lại còn trêu chọc con, chơi thật vui, thú vị lắm sao? Người và phụ thân đều đã thương lượng qua là sẽ không đem gả con cho nhà có quy củ nghiêm khắc, làm như con không biết vậy. Con cần học quy củ lễ nghi gì nữa chứ, mấy cái con biết đã đủ xài rồi.

Tiết ma ma khiêm tốn mỉm cười:

- Không dám, phu nhân quá khen.

Úc ma ma còn hơi tức giận, nhưng chợt nhớ tới lời dặn của chủ tử trước khi đi, bèn thay bằng vẻ mặt tươi cười:

- Đúng là vậy mà, Tiết ma ma lễ nghi quy củ đều vô cùng tốt, nếu ở lại nơi này dạy dỗ cho nhị tiểu thư, chẳng phải là quá tốt rồi sao?

Con nhóc chi lớn này tính tình tuy có hơi lỗ mãng, nhưng tướng mạo quả thực rất xinh đẹp, nếu dạy dỗ cho tốt, không chừng sau này có công dụng lớn.

Lục Vân dường như không có nghe thấy lời nói của Úc ma ma, mỉm cười sai tiểu nha đầu thay trà cho Tiết ma ma. A Trì vẫn ngồi ngay ngắn, gương mặt tươi rói nhìn về phía Úc ma ma:

- Vị này là.....?

Bà thím mập à, bà là ai vậy? Tự giới thiệu mình đi chứ.

Úc ma ma nén giận đứng lên, hướng về phía A Trì vén áo thi lễ:

- Nhị tiểu thư, lão nô là người hầu hạ bên cạnh phu nhân, họ Úc, nhờ các thiếu gia, tiểu thư trong phủ chiếu cố nên cũng gọi tôi một tiếng Úc ma ma.

A Trì vẫn ngồi ngay ngắn đoan trang, gật đầu cười:

- Úc ma ma mời ngồi. Ma ma là người hầu hạ bên cạnh phu nhân, cũng xem như có thể diện, không cần khách khí.

Không cần miễn cưỡng đứng nữa, tranh thủ ngồi đi.

Úc ma ma há hốc mồm cứng lưỡi. Tại sao lại như vậy? Theo cách dạy dỗ của các tiểu thư Từ gia, con nhóc này không phải nên tự đứng dậy đỡ mình, rồi sau đó tươi cười mà nói:

- Ma ma thay tội con hầu hạ phu nhân, sao tội con dám nhận lễ của người?

Úc ma ma suy nghĩ kỹ, cuối cùng không nhận được khẩu khí lớn lối này nên nghiêm mặt khiển trách:

- Người hầu hạ cho phu nhân thì nhị tiểu thư nên tôn trọng mới phải. Ngay cả con mèo, con chó trong phòng phu nhân cũng nên được đối xử tử tế, nếu không sẽ khiến người ta chê cười, nói người trong nhà này không để trường bối vào mắt.

A Trì cười khinh miệt:

- Người hầu hạ phu nhân, dù có tư cách đến đâu đi nữa, hay có khiến phu nhân vui vẻ đến đâu chăng nữa, chung quy cũng chỉ là nô bộc mà thôi. Nếu các thiếu gia, tiểu thư phải một mực cung kính nô bộc thì mới làm cho người ta chê cười, nói cái nhà này không hề có tôn ti trật tự.

Muốn quy tội cho ai chứ, ta cho bà gánh hết.

Lục Vân khách khí nhún nhường với Tiết ma ma:

- Trà Kì Thương này mới được hái vào đầu xuân năm nay, mời ma ma nếm thử.

Tiết ma ma tao nhã nâng chung trà lên:

- Lá như kì (cờ), ngọn như thương (cây thương, cây giáo), nước trà trong suốt, mùi thơm dịu nhẹ mà sáng khoái, đúng là trà ngon.”

Úc ma ma thấy A Trì thần sắc tự nhiên, Lục Vân và Tiết ma ma chuyên tâm thưởng thức trà, liền cắn răng mà nói:

- Lần này lão nô đến là phụng mệnh của phu nhân, đưa Tiết ma ma tới dạy lễ nghi quy củ cho nhị tiểu thư ngài.

Không được vì cãi nhau với con nhóc này mà làm trễ nãi chính sự.

A Trì không khỏi cảm khái, kể phu nhân có tiền bộ nha, lúc trước chỉ đưa mấy nha đầu, bà tử, lần này thì đưa tới một ma ma giáo dưỡng (ma ma chuyên dạy lễ nghi, quy củ). Mấy nha đầu, bà tử có thể tùy ý đưa tới thôn trang, nhưng ma ma giáo dưỡng thì không thể. A Trì thở dài:

- Kế tổ mẫu thật đúng là dụng tâm lương khổ (khổ cực dùng tâm lòng để quan tâm).

“Kế tổ mẫu?” Úc ma ma khước miệng co quắp, tiểu cô nương nói chuyện sao ác thế, làm kế thất có phải là chuyện gì vinh dự đâu, sao lại trịnh trọng đem ra nói như vậy chứ. Úc ma ma đang định khiển trách, nhưng lại cảm thấy không biết nói thế nào bởi vì Ân phu nhân đích thực là kế tổ mẫu của A Trì.

Úc ma ma được phái đi làm việc, sau khi gặp trở ngại hai ba lần, lại không dám sinh sự, thì ngoài mặt tỏ vẻ kính cẩn, không dám ngang ngược can rỡ nữa. A Trì thấy vậy nhẹ nhàng cười cười, nâng chung trà lên chậm rãi uống. Uống trà xong, lần gặp mặt này cũng kết thúc mỹ mãn, Úc ma ma và Tiết ma ma được an trí đến một căn phòng nhỏ sạch sẽ, mát mẻ để nghỉ ngơi.

Úc ma ma ở Phụng Hoàng Đài hai ngày, thấy mọi người ở Từ gia đều thờ ơ với bà, liền cảm thấy không có ý nghĩa. Bà ta suy nghĩ: “Lần này đến đây, thứ nhất là vì muốn gặp con nhỏ này, thứ hai là vì để ma ma giáo dưỡng ở lại. Bây giờ cũng coi như là làm thỏa đáng rồi, vậy mình còn ở lại làm gì? Để người ta ghét hay sao?”, nghĩ vậy bà ta liền cáo từ hồi kinh. Cũng không ai giữ bà ta lại, để bà ta dẫn theo tiểu nha đầu và nô bộc rời đi.

Úc ma ma vừa đi, Từ Thuật, Từ Dật hai đứa nhóc vui mừng vô hạn:

- Phụ thân, nhìn bài học, nhìn bài học nè.

Bốn con mắt đen nhánh sáng ngời nhìn Từ Sâm chăm chăm, mong đợi ông gật đầu khen ngợi, sau đó vung tay lên “Đi chơi thuyền!”

Từ Sâm căn bản không hề liếc tới. Hai tên ngốc này, trong nhà còn có người ngoài, học hành có tốt hay không đều như nhau, cứ dằng hoàng ở trong phòng mà ngốc đi. Từ Thuật, Từ Dật rất là tức giận, bỏ bài học đó cùng nhau chạy ra bờ ao câu cá.

Hai đứa nhóc đi câu cá, A Trì ở trong lương đình xếp trà bánh thết đãi Tiết ma ma cùng với tỷ muội Phùng Thù, Phùng Uyển. Phùng Thù mười bốn tuổi, Phùng Uyển mười hai tuổi, hai tỷ muội đều mặc y phục tơ lụa mùa hè màu xanh ngọc, váy dài, thật là một đôi hoa tỷ muội.

Phùng Thù đã được hứa gả cho ấu tử của Quảng Ninh hầu là Đường Đăng, sớm thì sang năm, trễ thì năm sau nữa, sẽ phải gả đến kinh thành. Quảng Ninh hầu phủ gia nghiệp to lớn, gốc rễ sâu xa, tộc nhân đông đảo, Phùng Thù sau này gả đi, những chuyện phải học để ứng đối không ít. Phùng Thù mới thật sự là người cần đến ma ma giáo dưỡng. Tiết ma ma nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của Phùng Thù thì khẽ gật đầu.

Phùng thượng thư và phu nhân đều rất yêu thương tôn nữ, cực kì hài lòng việc mời ma ma giáo dưỡng cho tôn nữ. Không đến hai ngày, Phùng thượng thư phủ đặc biệt sai người đến đón Tiết ma ma sang Phùng phủ làm khách quý. Tiết ma ma và Phùng Thù xem như đã được sắp xếp ổn thỏa.

Trước khi Tiết ma ma rời khỏi Từ phủ, bà mơ hồ nói với A Trì:

- Lệnh tổ mẫu đối với tiểu thư, hình như đã có an bài.

Cho nên mới mời ta đến dạy dỗ cho cô, nữ tử từng học qua lễ nghi quy củ thì luôn nghe lời hơn, cũng dễ dàng bị thao túng hơn.

A Trì không chút để bụng:

- Kế phu nhân từ ái, chuyện nên quản hay không nên quản bà ấy đều muốn quản. Ma ma yên tâm, người có thể an bài cho ta, chỉ có thể là cha mẹ ta.

Đừng đùa chứ, hôn nhân là theo lệnh phụ thân làm chủ, bà ta chỉ là một kẻ tổ mẫu mà muốn thao túng tương lai của ta?

Sau khi Tiết ma ma đi rồi, A Trì khiêm tốn thỉnh giáo Từ Sâm và Lục Vân:

- Kế phu nhân rất rảnh ư?

Làm sao mà mấy chuyện không đâu bà ta cũng muốn quản chứ. Nữ nhi của kế tử cùng bà ta cách xa nhau cả mười vạn tám ngàn dặm mà bà ta còn hao tâm tổn sức đưa ma ma giáo dưỡng tới đây, chắc là rảnh tới điên rồi.

Lục Vân cười nói:

- Cũng không tính là rất rảnh.

Chi của Từ Dương có đích tử Từ Viễn, đích nữ Từ Tố Mẫn, đích tử Từ Tiến, thứ tử Từ Quá, thứ nữ Từ Tố Tâm. Chi của Từ Tế có đích nữ Từ Tố Lan, thứ nữ Từ Tố Phương, đích tử Từ Thông, thứ tử Từ Thiên. Con cháu của kế phu nhân không hề ít, làm sao mà rảnh được. Hơn nữa, Từ Viễn và Từ Tố Mẫn đều đến tuổi lập gia đình, chỉ mỗi việc chọn cháu dâu và cháu rể là đủ cho bà ta bận rộn rồi.

Từ Sâm mỉm cười nhìn A Trì:

- Nữ nhi à, con chỉ cần nghe theo lời của cha mẹ, huynh trưởng là được, những chuyện khác đều không cần quan tâm.

Nữ nhân trong kinh kia tay chân cũng quá dài, lại dám dòm ngó A Trì nhà ta, đúng là không biết sống chết. A Trì, nữ nhi ngoan, đừng sợ, con có cha mẹ huynh trưởng ở đây, không chịu thiệt thòi đâu.

A Trì nhẹ lòng, hướng về phía Từ Sâm và Lục Vân cười nịnh nọt:

- Vẫn là cha mẹ thương con nhất.

Sau vài lời ngon ngọt, A Trì nhanh nhẹn trở về phòng, có cha mẹ để dựa vào, Từ Trì không có gì phải lo!

Từ Sâm và Lục Vân nhìn theo bóng dáng nữ nhi đi xa, Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Bất tri bất giác A Trì đã thành đại cô nương rồi.

A Trì càng lớn càng xinh đẹp, nhưng mà phiền phức cũng theo đến không ít. Trước mắt còn không biết kế phu nhân tính toán gì nhưng chín phần chín là sẽ gây bất lợi cho A Trì.

Từ Sâm cười nói:

- Đại cô nương gì chứ, A Trì vẫn còn nhỏ.

Còn chưa cập kê mà thành đại cô nương rồi? Lục Vân sâu kín thở dài:

- Trong mắt chúng ta, A Trì dĩ nhiên là còn nhỏ. Nhưng trong mắt kế phu nhân chỉ sợ không phải vậy.

Từ Sâm hừ một tiếng:

- Khuê nữ của chúng ta thì chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng do chúng ta lo liệu, ai cũng không thể thay thế.

Hôn nhân đại sự từ trước đến nay đều là theo lệnh của phụ mẫu, chứ chưa hề nghe nói là theo lệnh của tổ phụ tổ mẫu. Chuyện khuê nữ của ta, ta quyết định mới tính.

Lục Vân cười ôn nhu:

- Được, chúng ta quyết định rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ gì của khuê nữ cũng do hai ta làm chủ, người khác không được quản.

Từ Sâm gật đầu:

- Điều đó là đương nhiên.

Gia sản hay các mối quan hệ gì đó đều là chuyện nhỏ, từ kinh thành tránh sang Nam Kinh cũng không sao, nhưng nếu như là chuyện liên quan đến nữ nhi thì ta một tắc cũng không nhường.

Sau bữa cơm tối, Từ Thuật, Từ Dật đôi mắt trông mong nhìn về phía Từ Sâm, bộ dạng vô cùng đáng thương. Từ Sâm cố tình ra vẻ suy nghĩ:

- Dưới trăng nghe sáo nhất định là thú vị.

Từ Thuật, Từ Dật ánh mắt sáng lên, chạy tới lôi kéo Từ Tổn:

- Ca, thổi sáo!

Từ Tổn thổi sáo rất hay.

Hai đệ đệ một trái một phải nhiệt tình yêu cầu, Từ Tổn cũng không nhẫn tâm cự tuyệt:

- Được rồi, thổi sáo.

Đêm nay ánh trăng dịu dịu, gió nhẹ mơn man, tiếng sáo du dương trầm bổng, trong khung cảnh ấy, mọi người của Từ gia thích ý như đang nằm mộng.

4. Chương 4: Ví Chàng Chàng Nhớ Chàng Màng

* Nhân vật trong bài thơ là một cô gái đang rơi vào lưới tình. Bởi vì nhà người yêu ở bên kia bờ sông Trần, nên cô khó tránh khỏi nôn nóng, đợi chờ và lo lắng. Cô nói rất sảng khoái: “Chàng nếu nhớ em thì em sẽ vén váy lội qua sông Trần theo chàng”. Nhưng chàng trai kia dường như không biết được lòng cô gái, khó tránh khiến cô đau lòng, nhưng dù đau lòng cô vẫn không hề yếu thế: “Chàng không nhớ em, chẳng lẽ không có người khác sao?” Câu cuối là một lời mắng yêu, đùa nghịch của cô gái.

Khi gió thu bắt đầu thổi, vợ chồng Từ Sâm sai lão gia nhân khởi hành lên kinh đưa tặng thộ lễ cho kế phu nhân. Tranh chữ của phụ tử Từ gia mệnh môn phóng khoáng, thần thái bay cao. Tranh tú bình (tranh thêu trên bình phong) Hoa khai phú quý do chính tay Lục Vân thêu tinh xảo tỉ mỉ, vô cùng trắng lẹ. Thộ lễ như vậy rất tao nhã, nhất định được mọi người khen ngợi.

Thời tiết trở nên mát mẻ, A Trì cũng thích ra ngoài. Các phủ có hội thơ hay hội hoa gì cũng được, chỉ cần đưa thiệp mời cho nàng, nàng đều đi hết. Lục Vân cười nhạo nàng:

- Khuê nữ của ta cuối cùng cũng hết lười rồi.

Suốt mùa hè nàng đều lười ra khỏi cửa, chỉ nhàn hạ trong nhà mình, hóa ra là sợ nóng. Chế nhạo nàng xong, Lục Vân lại bận rộn vì nữ nhi bảo bối mà chuẩn bị váy áo mới, trang sức mới, thích thú chuẩn bị trang phục cho A Trì.

Buổi tối Từ Sâm về nhà, Lục Vân cười cười kéo ông qua:

- Bá Khải, đây là y phục mới cho A Trì, có đẹp không?

Từ Sâm vừa cùng đồng liêu uống rượu, hơi ngà ngà say:

- Đẹp, rất đẹp. Nương tử, hai mỹ nữ nhà chúng ta, đều nên có trang phục đẹp.

Sao chỉ có của tiểu mỹ nữ thế, không được không được.

Lục Vân ửng hồng hai má, hờn dỗi liếc trượng phu một cái. Từ Sâm tuy say nhưng nụ cười vẫn rất ưu nhã, lấy từ trong ngực ra một cây trâm ngọc bích hình hoa sen, giúp Lục Vân cài lên búi tóc, mỉm cười nghĩ: “Cây trâm này ăm ắp trong suốt, thanh lệ bất phàm, chỉ có A Vân nhà ta mới xứng đeo.” Lục Vân sóng mắt đung đưa, khóe miệng mang ý cười, hai người ăm ắp đưa tình nhìn nhau hồi lâu, tay nắm tay đi đến phòng tắm, rồi kéo màn lại.

Hôm sau, đến khi Từ Sâm đi nha môn, Lục Vân mới chợt nhớ ra: “Hôm qua mình đã đáp ứng buổi tối sẽ thêu mấy hoa lan lên đuôi váy A Trì. Làm sao bây giờ? Hôm nay A Trì muốn đến Trình gia.” Tối qua lẽ ra phải là mình chong đèn ngồi thêu, Bá Khả nhàn rỗi ngồi bên cạnh uống trà, ai ngờ lại.....? Trên gương mặt trắng nõn mịn màng của Lục Vân hiện lên chút hồng hồng.

A Trì vui vẻ đi tới:

- Mẹ, thêu xong chưa?

Còn phải hỏi sao, mẹ luôn quan tâm đến chuyện của mình nhất, chắc chắn là đã chuẩn bị đâu ra đấy cả rồi. Lục Vân cười hơi lúng túng:

- Nữ nhi, mẹ vậy mà quên mất.

A Trì cười hì hì:

- Không sao, không sao. Tiểu cô nương xinh đẹp như con, mặc cái gì vào cũng sẽ rất đẹp, phong hoa tuyết đại, điểm áp quần phương.

A Trì vừa khoác lác vừa hỏi ý kiến Lục Vân:

- Mẹ, con mặc áo mùa thu tay ngắn này được không?

Lục Vân nhiệt tình giúp nàng chọn y phục, trang sức xong xuôi thì sai các bà tử, nàng dâu, thị nữ đi theo A Trì, tiền hô hậu ủng đến Trình gia.

Trình gia ở Hạnh Hoa thôn, cũng không xa lắm, đi khoảng gần nửa canh giờ là tới. Xe ngựa của A Trì vừa đến trước cửa Trình gia, đã thấy các quần sự, bà tử tươi cười bước tới hành lễ ra mắt, mời A Trì chuyển sang kiệu nhỏ, khiêng đến trước cửa thùy hoa. Trước cửa thùy hoa lại có các quần sự, bà tử khác ra nghênh đón, ân cần mời vào nội trạch.

Hôm nay Trình Hi là tiểu chủ nhân, nàng ấy đã gửi thiệp mời cho mười mấy thiếu nữ đến Quê viên của Trình gia ngắm hoa quế. Cây quế tươi tốt quanh năm, cành lá rậm rạp, hoa vàng khê đung đưa giữa những chiếc lá xanh, hương thơm tỏa ra bốn phía làm say đắm lòng người. Các vị khách người thì ở dưới tán cây bình phẩm, người thì đi câu cá bên hồ, người thì lại ở trong đình hóng mát. Trình Hi mặc bộ áo váy màu xanh ngọc bích thanh nhã, lẳng xăng khắp nơi cười nói tự nhiên, tiếp đãi mọi người rất nhiệt tình chu đáo, gió thu thổi qua Quê viên, đập vào mắt đều là cảnh tượng thanh nhã hài hòa.

Nếu như nói có chỗ không hài hòa thì đó là thứ muội Trình Bạch, người cứ dính lấy Trình Hi một tác không rời. Trình Bạch nhỏ hơn Trình Hi mấy tháng, làn da trắng hơn tuyết, mặt như tranh vẽ. Nàng ta đứng cạnh Trình Hi làm Trình Hi vốn cũng được xem như mỹ nhân liền trở nên nhạt nhòa. Từ ngoại hình mà đoán, Trình Bạch hẳn là có một mẫu thân xinh đẹp mỹ lệ hơn người.

A Trì cùng Phùng Thù, Phùng Uyển ngồi chơi trong lương đình, vừa uống trà vừa tán gẫu. Phùng Thù, Phùng Uyển là tỷ muội ruột thịt cùng mẹ, trước giờ đều rất thân thiết. Phùng Uyển tuổi nhỏ nên khó tránh có chút ngây thơ thẳng thắn:

- Cũng may A Hi giỏi kiểm chế, từ đầu đến cuối đều cư xử rất thỏa đáng.

Giống như bên cạnh không có một muội muội thứ xuất dung nhan tuyệt thế vậy.

Phùng Thù mỉm cười:

- Uyển nhi, vốn nên là như thế. Nếu đổi lại muội là A Hi thì cũng chỉ có thể tươi cười khéo léo, không được nói lời xấu, không được có vẻ mặt hung dữ.

Muốn nổi giận thì vào phòng đóng cửa mà phác tác, không được làm mất thể diện trước mặt mọi người, trở thành đề tài câu chuyện khi trà dư tửu hậu, thành trò cười cho người khác.

A Trì chuyên tâm thưởng thức bánh hoa quế thơm ngát dễ chịu, không nói lời nào. Phùng gia cũng có thứ nữ, Phùng Thù là đại tiểu thư, Phùng Uyển là tam tiểu thư, Phùng gia nhị tiểu thư tên Phùng Đình, ngoại hình thanh tú, tính tình lạnh lợi nên rất được Phùng phụ sủng ái. Chẳng qua Phùng phụ nhân có tâm kế, rất hiếm khi cho Phùng Đình ra cửa làm khách, vì vậy rất ít người biết đến Phùng Đình. Trình Hi hay Phùng gia tỷ muội cũng thế, ít nhiều đều bị tỷ muội thứ xuất mang đến phiền não. A Trì thì khác, nàng là ái nữ duy nhất của vợ chồng Từ Sâm, độc hưởng sự quan tâm và bảo vệ của cha mẹ. Vì vậy, thân là đích nữ phải đối đãi với các tỷ muội thứ xuất thế nào, A Trì không hề có chút khái niệm nào, càng không có cao kiến gì.

Vậy mà Phùng Uyển ngây thơ không chịu bỏ qua cho nàng:

- Từ tỷ tỷ, tỷ nói đi?

Phùng Uyển nhớ đến thứ nữ, nhớ đến cái người mình gọi là “nhị tỷ tỷ” thì trong lòng hơi lo lắng. “Nhị tỷ tỷ” lúc nào cũng quấn lấy phụ thân, mà phụ thân luôn nhìn tỷ ấy cười rất từ ái, dựa vào cái gì chứ.

A Trì thích ý nhấp một ngụm trà xanh:

- Uyển nhi, muội vừa nói gì? Xin lỗi, tỷ nghe không rõ.

Tiểu cô nương Phùng Uyển, cô trước tiên xác định rõ vấn đề của mình đã. Cô nêu rõ vấn đề của cô thì ta mới quyết định trả lời thế nào.

Phùng Uyển dậm chân:

- Muội là nói....

Nàng sốt ruột nhìn A Trì nhưng sau đó lại không nói nữa. Phùng Thù mỉm cười:

- Uyển nhi chắc là muốn hỏi, bánh thủy tinh hoa quế hay bánh hoa quế hạt vừng ăn ngon ấy mà.

A Trì mỉm cười:

- Hóa ra Uyển nhi muốn hỏi cái này. Theo tỷ thấy, bánh thủy tinh hoa quế long lanh trong suốt, vừa đẹp vừa ngon.

Nàng đẩy một khay bánh thủy tinh hoa quế tới trước mặt Phùng Uyển.

Phùng Uyển há hốc mồm, hết nhìn đại tỷ nhà mình lại nhìn sang A Trì vẻ mặt tươi cười, khó chịu ngồi xuống ăn bánh hoa quế.

- Uyển nhi ngoan.

A Trì cười khen ngợi. Hồi lâu sau, cái người mở miệng đòi biết đáp án kia căn bản không còn biết mình muốn hỏi gì rồi.

Trình Hi một mình nhẹ nhàng tiến đến. Phùng Uyển đang mặt ủ mày chau, thấy thế lập tức lên tinh thần:

- Trình tỷ tỷ, muội muội của tỷ đâu?

Tỷ sao lại bỏ rơi nàng ta thế? Trình Hi chân thành ngồi xuống:

- Ta đặc biệt mời Ngô Thiếu Khanh, thứ nữ nhà Ngô thủ bị đến, hiện đang bảo muội ấy tiếp đãi nàng ta.

Thân phận tương xứng thì trò chuyện mới vui.

Phùng Uyển chớp chớp mắt:

- Trình tỷ tỷ thật lợi hại.

Biết rõ thứ muội muốn theo tới ngắm hoa quế, liền trước đó mời thứ nữ nhà người ta đến, rồi âm thầm đẩy thứ muội đi mà không gây trở ngại chuyện gì, rất tốt rất tốt.

Trình Hi cười nhạt, bàn tay thon thả nhẹ nhàng bưng chén trà nhỏ bằng sứ trắng lên từ từ uống. Trong bốn nữ tử ở đây, Trình Hi lớn tuổi nhất, năm nay mười lăm tuổi, nhưng vẫn chưa định thân. Trình Bạch chỉ nhỏ hơn nàng vài tháng, năm nay cũng mười lăm tuổi, cũng phải bàn đến hôn sự. Mẹ đẻ của Trình Bạch là Thu di nương lo lắng Trình Bạch không thể gả cho nhà tốt nên nghĩ ra phương pháp để Trình Bạch thường xuyên ra ngoài gặp khách. Trình Hi sau này muốn được thanh tịnh, e rằng hơi khó, Trình Bạch chắc chắn sẽ thời thời khắc khắc đều theo sát.

Bốn nàng ngồi chơi ngắm cảnh, phẩm trà tán gẫu. A Trì nhìn cây quế ở khắp vườn thì học đòi văn vẻ:

“Không cần sắc đỏ trên cành biếc,

Vẫn là đệ nhất giữa muôn hoa.”

* Hai câu trong bài thơ “Giá cô thiên” của nữ sĩ Lý Thanh Chiếu thời Tống.)

Phùng Uyển nổi tính trẻ con, vội khoe khoang:

“Một cành hoa quế bên khung cửa

Ngát hương thơm say đắm lòng người.”

* Hai câu trong bài thơ “Quế hoa” của nữ sĩ Chu Thục Chân thời Tống, dựa trên đặc điểm của hoa quế, hoa quế không giống với các loài hoa khác có màu sắc sắc sỡ, làm người ta chú ý mà hoa quế thường rất nhỏ, lại núp dưới tán lá nên khó nhìn thấy được, tuy nhiên hương thơm của hoa quế lại rất thanh nhã và lan xa, người ta phải lần theo mùi hương mới tìm được hoa.

Cái dáng vẻ bộp chộp đó của Phùng Uyển khiến A Trì, Trình Hi và Phùng Thù đều cười.

Ngồi chơi một lát, Phùng Uyển sai người đem cần câu đến, ngồi ở bên hồ câu cá. Phùng Thù mỉm cười lắc đầu:

- Muội mà ngồi yên được sao?

Trình Hi cười dụ dỗ:

- Uyển nhi nếu câu được cá, tỷ tỷ sẽ sai người đem đi nấu canh cá, nhất định cực kỳ ngon.

Phùng Uyển mừng rỡ:

- Hay quá, hay quá.

Lại càng chú tâm câu cá.

Trong đình giờ chỉ còn lại ba người A Trì, Trình Hi, Phùng Thù, Trình Hi sầu kín thở dài. Có những lời giấu ở trong lòng thật sự khó chịu, không dám nói với phụ thân, không đành lòng nói với mẫu thân, không tiện nói với người ngoài, người mà nàng có thể dốc hết tâm sự chỉ có hai bằng hữu trước mắt này thôi.

Phùng Thù nhìn nàng dịu dàng và thông cảm:

- Trình tỷ tỷ, muội hiểu mà.

Chúng ta đồng bệnh tương liên, thứ muội kia trong nhà muội cũng từ sáng đến tối không yên ổn. Thân thiết với nàng ta thì muội thân thiết không nổi; mà bất hòa với nàng ta thì phụ thân lại không vui. Quá làm khó người khác mà.

A Trì rót chén trà đưa cho Trình Hi, Trình Hi cảm ơn nhận lấy, cười khổ nói:

- Nhị tiểu thư nhà ta tâm lớn lắm, ta không thể không lo. A Thù, A Trì, các muội có biết Thiêm thư mới nhậm chức của Nam Kinh Trung quân đô đốc phủ không?

Phùng Thù đã được hứa gả cho Hầu phủ nên đối với quân chế của triều đình cũng biết chút ít:

- Ngũ quân đô đốc phủ của Nam Kinh quyền hạn không lớn. Nhưng vị Thiêm thư này có thể làm được Đô đốc thiêm sự hàm nhị phẩm, còn có thể quản lý đồn điền, luyện binh, cũng là người có năng lực.

Đô đốc thiêm sự là hàm nhị phẩm, Thiêm thư lại là tay nắm thực quyền, không thể xem thường.

Trình Hi tay nâng chén trà, chậm rãi gạn lá trà:

- Vị Thiêm thư này, năm nay mới hai mươi tuổi.

Trình Hi nói rất nhẹ nhàng nhưng Phùng Thù và A Trì đều trợn to hai mắt, mới hai mươi tuổi đã là quan nhị phẩm? Đây là người nào thế?

Trình Hi ngẩng đầu cười khê:

- Vị Thiêm thư này xuất thân từ Quốc công phủ nhất đẳng thế tập*

* thế tập: tước hiệu được truyền từ đời này qua đời khác

Phùng Thù và A Trì đều có chút hiểu được, hóa ra là con cháu gia đình công huân (công huân: công lao to lớn), khó trách. Có hậu thuẫn chắc chắn dĩ nhiên khác với mọi người, hèn gì tuổi trẻ mà thăng chức nhanh đến thế!

Khóe miệng Trình Hi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, nhẹ nhàng nói:

- Vị Thiêm thư này chính là Ngụy quốc công hiện tại, Trương Mại.

Phùng Thù và A Trì đều thể hiện dáng vẻ ngưỡng mộ, giỏi quá, vừa có tước vị thế tập, vừa là Thiêm thư tay nắm thực quyền, rất tuyệt, rất tuyệt.

Phùng Thù phục hồi lại tinh thần, Trình tử tử ban đầu nhắc đến thứ muội, sau đó lại nhắc đến vị Thiêm thư này, chẳng lẽ.....? Không thể nào, thân phận địa vị chênh lệch cũng quá lớn đi. Phùng Thù ngơ ngác, hỏi thăm dò:

- Lệnh muội.....không xứng mà?

A Trì thông minh cỡ nào, dĩ nhiên hiểu được ý trong câu không rõ nguyên nhân của Phùng Thù, nhưng A Trì lại không quá tán thành. Chính bởi vì vị Thiêm thư này địa vị, quyền lực đều có, bản thân đã đủ cường đại, cho nên hôn sự của hắn chỉ cần dựa theo tâm ý bản thân là được, không cần cố kỵ gì cả. Chẳng qua thời đại này xem trọng đích thứ, nữ tử thứ xuất không quá được để ý, vì cân nhắc đến ánh mắt người đời nên con cháu nhà thế gia vọng tộc nếu muốn cưới thứ nữ làm vợ thì càng phải thận trọng hơn.

A Trì đang nghĩ ngợi vu vơ thì Trình Hi chán nản mở miệng:

- Vị Thiêm thư này chọn vợ không phân đích thứ hay gia thế.

Phụ thân hắn là nhi tử bị vứt bỏ của nhà hào môn, mẫu thân là Mạnh gia thứ nữ nên hắn cũng không để ý đến đích thứ.

Trên bờ hồ, Trình Bạch đang rất kiên nhẫn theo Ngô tiểu thư câu cá. Ngô tiểu thư tính tình hấp tấp, lưới câu hơi động đã liên tục nhắc lên, dĩ nhiên là trống không, không có thu hoạch gì. Trình Bạch cười hòa nhã nhìn Ngô tiểu thư dậm chân.

Nữ tử Ngô gia này cùng với ca ca nàng ta đều cùng một đức hạnh, đều thiếu kiên nhẫn như vậy. Trình Bạch khinh thường huynh muội Ngô gia nhưng trong lòng lại âm ỉ đau: đã từng thề non hẹn biển nhưng hắn lại dễ dàng thay lòng đổi dạ như thế! Mà thôi, mình cứ xem như là một giấc mộng, quên hắn đi, tìm một phu quân khác. Trên đời này, không phải nam tử nào cũng để ý đến thân phận và đồ cưới của thê tử.

5. Chương 5: Hôm Nay Tận Hứng Người Oi

* Nhân vật trong bài thơ được bằng hữu nhiệt tình khoản đãi. Chủ nhân khuyến cáo: hôm nay gặp mặt phải tận tình vui vẻ bởi chẳng bao lâu chúng ta sẽ già đi, nói không chừng ngày nào đó sẽ chết. Tuy tư tưởng có chút tiêu cực nhưng trong trường hợp đối đãi với bằng hữu, trên tiệc rượu mà sầu não nhân sinh ngắn ngủi cũng là có thể hiểu được.

Trình Bạch quyết tâm đã định, nụ cười càng thêm dịu dàng đáng yêu. Chẳng qua là một thứ tử nhà Thủ bị, một nam nhân tầm thường muốn cưới thê tử có nhiều cửa hồi môn, một kẻ quần là áo lượt khoe khoang

khoác lác, nói không giữ lời, không đáng để mình nuôi tiếc. Loại nam nhân này vốn không phải người có thể phó thác chung thân.

Dáng vẻ yếu điệu của Trình Bạch chiếu lên mặt hồ thướt tha lung linh. Trình Bạch dịu dàng nhìn mặt nước, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành như vậy, cần gì phải sầu não? Triều đình tuy phân biệt đích thứ nhưng thứ nữ gả vào công phủ, hầu phủ làm đích thê cũng không phải chưa từng có. Bình Bắc hầu phu nhân cũng xuất thân thứ nữ đấy, không phải sao.

Bình Bắc hầu phu nhân vốn là thứ nữ Mạnh gia, thân phận rất tầm thường. Dung nhan bà vô cùng mỹ lệ, may mắn trở thành đích thê chính thất của Bình Bắc hầu - Hầu phu nhân cao quý. Phu quân của bà là Chinh Lỗ Đại nguyên soái vang danh thiên hạ, Trung quân đô đốc phủ Tả đô đốc Trương Tĩnh, trưởng tử Trương Kinh là Bình Bắc hầu thế tử, thứ tử Trương Mại là Ngụy quốc công. Phu quân và nhi tử đều có tiền đồ sáng lạn, vị thứ nữ Mạnh gia Bình Bắc hầu phu nhân này có thể nói là người xuất sắc, nổi bật trong các thứ nữ.

Trình Bạch xót xa cho chính mình, luận về xinh đẹp, mình chẳng lẽ thua kém Bình Bắc hầu phu nhân? Chuyện Bình Bắc hầu phu nhân có thể làm được thì mình cũng có thể làm được. Hiện tại không phải có một cơ hội tuyệt vời trước mắt hay sao? Trương Mại đến nhậm chức ở Nam Kinh Trung quân đô đốc phủ, hai nhà Trương, Trình là quan hệ thân gia, sau này chắc chắn sẽ thường xuyên qua lại.

Thứ nữ Mạnh gia có thể nở mày nở mặt gả vào Bình Bắc hầu phủ làm đích thê chính thất thì tại sao thứ nữ Trình gia lại không thể? Trình Bạch ngồi xồm xuống, nhặt một viên đá nhỏ, mỉm cười ném vào trong hồ. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, trong lòng Trình Bạch cũng trở nên sáng khoái.

- Nhà ta cùng với Ngụy quốc công phủ, Bình Bắc hầu phủ xem như là thân thích xa. Ngoại tổ phụ của Bình Bắc hầu là Trình Công, tên húy Phổ Sinh, vốn là Vệ Quốc công. Tầng tổ phụ nhà ta khi đó làm quan ở kinh thành đã cùng Vệ quốc công phủ liên tông*

* liên tông: thời phong kiến, những người cùng họ nhưng không cùng tông tộc nhận làm họ hàng, gộp chung thành một tộc

Trong đình, Trình Hi gương mặt đoan trang xinh đẹp mang theo chút ửng đỏ, kiên trì nói. Nhà của Trình Hi vốn không phải danh môn vọng tộc gì, chỉ là có mấy trăm mẫu đất ở nông thôn mà thôi. Về sau, tầng tổ phụ của Trình Hi đậu Tiến sĩ, làm quan ở kinh thành, Trình gia mới từ từ phát đạt. Hiện nay Trình gia cũng xem như là danh gia nhưng năm sáu chục năm trước thì không phải nên mới vội vàng liên tông cùng Vệ quốc công phủ vô cùng hiển hách, oai phong lẫm liệt khi ấy. Cùng chung một họ lại liên tông với nhau thì trên quan trường cũng có người chiếu cố.

- Sau đó Vệ quốc công phủ bị đoạt tước xét nhà, toàn bộ nam đình trưởng thành đều bị đày đến Túc Lư châu nơi biên cương lạnh giá. Tầng tổ phụ nhà ta tuy không giúp được gì nhưng cũng âm thầm tặng không ít ngân lượng, thức ăn và y phục, lại nhờ vả quan địa phương Túc Lư châu chiếu cố nhiều hơn. Sau đó nữa Bình Bắc hầu đánh đuổi giặc Thát Đát ra khỏi Kỳ Liên sơn, Tiên đế đặc biệt hạ chỉ triệu hồi gia đình Trình Công trở về, phong làm Bình Thuận bá. Bình Thuận bá dẫn theo con cháu về ở tại quê nhà Quảng Ninh, sống rất khép kín, ít lui tới với người ngoài nhưng thường hay thư từ qua lại với nhà ta, vô cùng thân thiết.

Trình Hi giảng giải đến đây, Phùng Thù và A Trì mới sáng tỏ, hóa ra Trình gia và Trương gia là thân thích như vậy, hèn gì lại hiểu biết tường tận về Ngụy quốc công Trương Mại.

Chuyện kể tiếp, không cần Trình Hi nói, Phùng Thù và A Trì cũng đoán được: Trương Mại đến Nam Kinh nhậm chức, nhất định sẽ đến Trình phủ bái phỏng. Như vậy một thiên chi kiêu tử* chưa đính hôn ở ngay trước mắt, mà người đó tìm đối tượng thành thân lại không phân đích thứ.....Phùng Thù và A Trì nhìn nhau, trong lòng lo lắng, Trình gia sau này e là sẽ rất náo nhiệt.

* Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời, thành ngữ này thường dùng để nói về những người có tài, hoặc hot boy nổi tiếng

Trình Hi mỉm cười có chút châm chọc:

- Gia phụ gần đây rất bận rộn. Người chưa bao giờ để ý chuyện nhà mà mấy ngày liên tiếp lại liên tục hỏi thăm việc đưa tặng trái cây, rau ngâm các loại đến Trương phủ. Gia phụ đối đãi với vị biểu chất Ngụy quốc

công này vô cùng chu đáo.

Không cần hỏi, nhất định là Thu di nương thổi gió bên gối. Thu di nương từ khi nghe được bốn chữ “không phân đích thứ” thì đại khái đã lên kế hoạch để câu được con rể vàng, đương nhiên sẽ xúi giục phụ thân lấy lòng Ngự quốc công rồi.

Phùng Thù cười nói:

- Hai nhà thân thiết thì hẳn nên như vậy.

Phụ mẫu huynh trưởng của Ngự quốc công đều ở kinh thành xa xôi, hẳn một thân một mình sống ở Nam Kinh, lại không có gia quyến, Trình ngự sử là biểu bá phụ quan tâm chiếu cố nhiều hơn cũng hợp tình hợp lý.

A Trì cười hì hì ngắt lời:

- Trình tỷ tỷ, rau ngâm nào vậy? Có phải mùi vị ngon hơn của người khác làm không, cũng cho muối xin vài hũ. Trình tỷ tỷ, muối nói với tỷ rồi, ăn uống là chuyện quan trọng nhất, đáng quan tâm nhất của đời người.

Biểu ca, thứ muối gì gì đó đều không quan trọng bằng ăn uống.

Ba người đang nói chuyện, Phùng Uyển thả câu bên bờ hồ bỗng reo lên:

- Câu được rồi! Câu được rồi!

Không bao lâu, Phùng Uyển nhẹ nhàng đi tới, gương mặt hưng phấn:

- Muội câu được một con cá to đủ cho bốn người chúng ta ăn nè!

Trình Hi và Phùng Thù đều cười:

- Lại thêm một đĩa nữa, A Trì coi như có bạn.

Uyển nhi và A Trì đều nhỏ tuổi không biết tư vị ưu sầu, cả ngày chỉ nghĩ đến việc ăn chơi, không có tâm sự gì.

Tụ họp đã nửa ngày, vào khoảng giờ Thân, các khách nhân rời rít cáo từ. A Trì nhà gần nên sau khi mọi người giải tán, nàng lại cùng Trình Hi ngồi tán gẫu. Giọng nói của A Trì trong trẻo êm tai như tiếng nước suối chảy róc rách trong núi, Trình Hi lắng nghe, trong mắt cũng dần có ý cười.

A Trì sau khi trở về Từ phủ, rất nghiêm túc nêu ra cảm nghĩ của mình với Lục Vân:

- Làm nữ nhân thật sự không dễ dàng. Mẹ thấy đó, làm đích nữ không dễ mà làm thứ nữ cũng không dễ, đều có cái khổ riêng.

Lục Vân vừa gặp các quản sự, bà tử để xử lý chuyện nhà, hiện đang rảnh rỗi ngồi uống trà. Thấy nữ nhi bảo bối như vậy, Lục Vân sao lại không rõ nàng đang nghĩ gì:

- A Trì, cuộc sống là mình trải qua, chính mình muốn sống và có thể sống như thế nào, nhất định phải nghĩ cho rõ ràng trước.

Lục Vân mỉm cười nhìn ái nữ:

- Nam tử có thể nạp thiếp chứ không phải nam tử nhất định nạp thiếp. A Trì, không nhất thiết ai cũng phải đối mặt với việc đích thứ tranh đấu.

Con bé hẳn là thấy sự đời cay nghiệt nên chán nản. Điều này không tốt, nó đang ở tuổi xuân thì nên có cuộc sống thật vui vẻ mới phải.

A Trì kéo ghế dựa mân côi xinh xắn ngồi cạnh Lục Vân, mắt to nhấp nháy chờ nghe Lục Vân nêu ý kiến. Thấy nữ nhi khiêm tốn thỉnh giáo như vậy, Lục Vân hiển nhiên dốc túi truyền thụ:

- A Trì, năm thứ hai mẹ và cha con thành thân, cha con thi đỗ nhị giáp tiến sĩ. Lúc đó tổ phụ con nhậm chức Thiếu bộc tự khanh, là quan tam phẩm. Phụ thân của kẻ phụ nhân - Ân lão đại là Lại bộ thượng thư, chương quân cả Văn tuyển ti và Khảo công ti. Mẹ liền bàn bạc với cha con, xin đến Nam Kinh làm một chức quan nhân tản.

A Trì ra vẻ thông minh gật đầu:

- Quan viên ở Nam Kinh không thuộc quyền quản lý của Bắc Kinh Lại bộ.

Quan viên ở Nam Kinh do Nam Kinh Lại bộ sát hạch, Bắc Kinh Lại bộ không thể can thiệp. Phụ thân tới Nam Kinh thì Ân lão có lợi hại hơn nữa cũng không làm gì được.

Lục Vân cười cười:

- Nữ nhi ngoan, phụ thân con tính tình đậm bạc, không tham danh lợi, nhậm chức ở Nam Kinh đối với ông ấy cực kỳ thích hợp, đây là thứ nhất. Mẹ có thể tránh xa mẹ chồng cùng hai em dâu, ở Phượng Hoàng Đài Từ phủ cùng phụ thân con thanh tịnh sống qua ngày, đây là thứ hai.

A Trì cười hì hì, hay nha hay nha, đây là đôi bên cùng có lợi. Phụ thân rời khỏi kinh thành chính là thoát khỏi phạm vi thế lực của kẻ phụ nhân, mấy năm gần đây từng bước từng bước thăng làm quan tam phẩm. Mẫu thân được lợi lớn nhất, không cần hầu hạ mẹ chồng, không cần chu toàn với các em dâu, ở Nam Kinh Từ phủ một mình một cõi, an nhàn tự tại.

Dĩ nhiên, chuyện gì có cái lợi luôn có cái hại. Đến Nam Kinh có rất nhiều chỗ tốt, nhưng chỗ xấu cũng rành rành ra đấy: phẩm cấp của Từ Sâm tuy thăng lên nhưng vẫn không có bao nhiêu thực quyền. Nếu tình hình như thế kéo dài, đại khái là đợi đến sau khi lão thượng thư của Lễ bộ trí sĩ (trí sĩ: quan lại về hưu), Từ Sâm có thể thăng lên một cấp, làm “thượng thư nuôi chim”. Đường làm quan như vậy dù sao cũng không lý tưởng.

A Trì chợt nhớ đến tin tức hôm nay nghe được, không khỏi hăm mộ nhắc tới:

- Mẹ, biểu ca của Trình tỷ tỷ mới hai mươi tuổi đã là võ quan nhị phẩm rồi, thật hiếm thấy. Không phải chức suông mà là Đô đốc thêm sự, quản lý việc luyện binh và đồn điền.

Thật đúng như câu “Một người có thể đạt đến độ cao nào trong đời, lúc hai mươi tuổi đã quyết định rồi!”

Lục Vân cười nói:

- Là ngụy quốc công Trương Mại sao? Cậu ta mười ba tuổi đã theo phụ thân và huynh trưởng lên chiến trường, đánh đuổi quân Mông Cổ xâm lược, càn quét giặc Oa ở Đông Nam, giết địch vô số. A Trì, cậu ta tuổi tác tuy không lớn nhưng chiến công lập được không ít đâu.

Có ai vô duyên vô cớ ngồi lên được địa vị cao? Chuyện gì cũng có nguyên do cả.

Hóa ra là quân nhân anh dũng chiến đấu để bảo vệ quốc gia, thất kính thất kính! A Trì hơi xấu hổ, cứ nghĩ rằng Trương Mại là con cháu gia đình công huân, dựa vào công trạng tổ tiên mà có địa vị cao. Không ngờ sự thật lại khác một trời một vực so với suy nghĩ của nàng.

A Trì đưa ngón tay cái về phía Lục Vân:

- Mẹ quá uyên bác, cái gì cũng biết!

Lục Vân cười khê, trong nhà có nữ nhi bảo bối sắp cập kê, người làm mẫu thân để ý một chút đến những thanh niên nam tử chưa lập gia đình đâu có gì là lạ. Đáng tiếc, Trương Mại tuổi tác hơi lớn, không tương xứng với A Trì.

Mẫu tử hai người mãi mê nói chuyện, thoát cái sắc trời đã tối, đầu tiên là hai nhóc Từ Thuật, Từ Dật đi học về, kế đó phụ tử Từ Sâm, Từ Tồn cũng lần lượt về nhà. Người một nhà sau khi ăn tối thì đến Vọng Nguyệt đình trong vườn, ăn trái cây hoặc nhàn rồi uống trà, cùng nhau thưởng thức ánh trăng thu.

Một vầng trăng thu treo trên bầu trời, thanh lệ xinh đẹp. Ánh trăng sáng tỏ, Từ Tồn cao hứng thổi sáo, tiếng sáo du dương êm ái, khiến người ta chìm vào suy nghĩ miên man. A Trì vậy nhẹ, gọi thị nữ ôm cổ cầm đến, tiện tay gảy một khúc. Khi hết khúc, Từ Sâm và Lục Vân gõ nhịp khen ngợi:

- Khúc này chỉ có ở trên trời, nhân gian hiếm lắm mới nghe được!

Ba huynh đệ Từ Tồn, Từ Thuật, Từ Dật cũng vỗ tay khích lệ, A Trì khẽ nhếch chân mày, biểu diễn mà có khán giả chân thành cổ vũ, thật có cảm giác thành tựu.

Hai nhóc Từ Thuật, Từ Dật không chịu thua kém, rất phong độ chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trăng ngâm thơ:

“Người nay đâu thấy vàng trăng cũ,

Trăng vẫn từng soi bóng cổ nhân.”

* Hai câu thơ trong bài “Bãi tửu vấn nguyệt” (Nâng chén hỏi trăng) của Lý Bạch. Bản dịch thơ của Nguyễn Phước Hậu

“Xuân đi thu đến chẳng chờ

Bóng trăng dưới nước nhờn như muôn đời.”

* Hai câu thơ trong bài “Phu thủy ca, tổng Đâu Tiệm nhập kinh” của Sầm Tham, nói về tấm lòng thủy chung, trước sau như một, không bao giờ thay đổi.

Hai nhóc ngâm thơ xong cũng được mọi người khen ngợi.

Từ Dật chạy đến bên cạnh Từ Sâm:

- Phụ thân thì sao?

Ca ca thối sáo, tỷ tỷ đánh đàn, bọn con ngâm thơ, vậy phụ thân làm gì? Từ Sâm cười thoải mái, sai người chuẩn bị giấy bút:

- A Dật, phụ thân vẽ con, có được không?

Từ Dật vỗ tay cười:

- Dạ được dạ được.

Cái đầu nhỏ lắc lư ngoe nguẩy theo tờ giấy trắng, gây rối loạn thêm không ít. Từ Sâm một tay khẽ vuốt đầu ấu tử, tay kia nhắc bút vẽ tranh, Từ Dật ở một bên tập trung tinh thần nhìn, mừng rỡ:

- Con kìa con kìa, cha vẽ con nè. Có mẹ, có tỷ tỷ, có ca ca nữa, cả nhà chúng ta đều có!

Từ Sâm vẽ tranh xong, các con đều xúm lại nịnh nọt:

- Giống y như thật!

- Trông thật sinh động!

Lục Vân chậm chậm đi tới, đưa mắt nhìn hồi lâu, rồi nâng bút viết vào khoảng trống bên trái bức tranh tám chữ to “Kim giả bất lạc, thệ giả kì chất” (Hôm nay tận hứng người ơi, Thời gian thấm thoát sương phơi mái đầu). Nét bút của Lục Vân thông dong mà phóng khoáng, bút lực phân tán, khiến bức tranh càng thêm hài hòa

6. Chương 6: Đá Trên Núi Ở Nơi Đây Bất Phàm

* Bài thơ là một bức tranh thi nhân dạo chơi. Ở một nơi hoang dã, thi nhân nghe được tiếng hạc kêu vang vọng khắp nơi, rung động trời xanh; sau đó thấy cá bơi chốc chốc lặn xuống chỗ nước sâu, chốc chốc lại nhảy lên bãi cát. Thi nhân lại nhìn về phía trước, chỉ thấy một khu vườn với những cây đàn hương cao lớn, dưới gốc cây là tầng tầng lá úa. Cảnh khu vườn là một ngọn núi đá lởm chởm kỳ quái, thi nhân vì thế cho rằng đá trên núi này có thể lấy để mài thành ngọc khí. Trong bài thơ, hạc được ví với những hiền nhân ẩn dật, cá được ví với nhân tài hoặc ở ẩn hoặc ra làm quan, khu vườn là ví với quốc gia. Cây đàn hương cũng để chỉ nhân tài, lá khô, lá úa là chỉ kẻ tiểu nhân, đá ở trên núi là chỉ nhân tài chưa được khai thác.

Mấy đứa con rất có ánh mắt, lại vây quanh Lục Vân nịnh nọt:

- Thật là lưu loát tự nhiên, nhẹ như mưa bụi.

- Tự nhiên vừng vàng, xinh đẹp quyen rũ.
- Như mặt trời mới mọc, như gió mát, như mây chiều, như làn khói, như hang động giữa rừng sâu.

Từ Sâm và Lục Vân đều mỉm cười.

Từ Dật cẩn thận lấy cái hộp làm bằng gỗ quế trong cái túi đeo ở thắt lưng, sau đó lại thật cẩn thận mở hộp, lấy ra một con dấu nhỏ:

- Phụ thân, mẫu thân, đóng con dấu của con được không?

Lúc sinh nhật bảy tuổi của Từ Dật, Từ Sâm tìm được một viên đá Thọ Sơn cực phẩm liền tự tay khắc thành con dấu cho cậu. Con dấu này mang phong cách cổ xưa mà trang nhã, Từ Dật vô cùng thích thú, luôn xem như bảo bối.

- Được.

Từ Sâm, Lục Vân sao lại không đồng ý. Từ Dật cười vui sướng, cúi đầu xem xét kỹ bức tranh:

- Chỗ này hơi trống, đóng một dấu màu đỏ lên, bức tranh sẽ ổn định hơn.

Từ Dật sau khi quan sát kỹ liền đưa ra quyết định, đóng con dấu xuống. Màu đỏ của con dấu làm cho bức tranh càng thêm đẹp đẽ, mọi người lại khen ngợi Từ Dật một phen khiến cậu ta ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng đắc ý.

Cả nhà chơi vui vẻ đến nửa đêm mới tản ra. Một đêm mộng đẹp, sáng hôm sau, phụ tử Từ gia vẫn ra ngoài như cũ, người thì đến nha môn, người thì đi học. Lục Vân xử lý việc nhà, A Trì nhân rỗi sai người đi hái hoa hồng, làm bánh hoa tươi. A Trì hăng hái bưng bưng vừa chuẩn bị món ăn vừa vui vẻ nghĩ: “May mà đuổi ma ma giáo dưỡng đi rồi, nếu không sao có thể tự do tự tại như vậy.”

Buổi tối Từ Sâm về nhà, A Trì vô cùng xun xoe trên bàn ăn. Nàng đưa tay chỉ vào món bánh hoa tươi hương hoa thơm nồng thấm vào ruột gan:

- Phụ thân, món này là con sai người làm.

Lại chỉ vào món cá viên chưng:

- Phụ thân, cá này là con tự tay câu.

Từ Sâm trước tiên nếm thử miếng bánh, khen:

- Bánh này vừa vào miệng thì tan ra, ngọt mà không ngấy, ăn ngon.

Lại gấp tiếp một đĩa cá chưng, mỉm cười:

- Cá do khuê nữ ta câu, ăn đặc biệt ngon.

A Trì cười ngọt ngào, vui phơi phới bưng chén cháo lên húp. Trước mắt cuộc sống rất không tệ, không cần vì mưu sinh mà phiền não, không cần lo lắng việc tranh giành đấu đá giữa đồng nghiệp với nhau, cũng không cần tươi cười bộ đồ ông chủ hay khách hàng, vừa nhàn nhã vừa thỏa thích.

Sau khi ăn xong, A Trì đích thân dâng trà thơm cho Từ Sâm và Lục Vân, ra vẻ một nữ nhi hiếu thuận. Từ Sâm nhận lấy chén trà, trêu ghẹo nữ nhi:

- A Trì yên tâm, bất luận con có nghe lời, biết điều hay không, cha mẹ cũng sẽ không bán con đâu.

A Trì đỏ mặt. Lúc nàng mới xuyên qua, đúng là làm cho người ta chê cười. Bỗng dưng biến thành một tiểu cô nương cổ đại, sống trong trạch viện cổ kính, A Trì rất không có cảm giác an toàn, từng liên tục theo Từ Sâm khẳng định:

- Phụ thân sẽ không bán con chứ? Không có phải không?

Khó trách A Trì nghĩ như vậy, ở thời đại này, người nghèo có thể bán con, người giàu thì dưới hình thức khác là bán đi hạnh phúc cả đời của con mình để ký kết lợi ích hôn nhân.

Hai nhóc Từ Thuật, Từ Dật ở bên cạnh nghe rất tò mò, bán tỷ tỷ? Lời này từ đâu ra thế? Từ Thuật lớn hơn một chút nên chẳng qua chỉ tò mò mà thôi, Từ Dật còn nhỏ, nghiêm trang nói:

- Muốn bán, cũng là bán con.

Cha mẹ và ca ca tỷ tỷ, mọi người đều nhìn về phía cậu. Thằng nhóc này sao thế, nói chuyện không giật gân không dọa người thì không chịu được hả? Từ Dật ưỡn ngực nhỏ lên:

- Bởi vì, con là nam hài tử, con tương đối đáng tiền!

Trong tiếng cười vang, Từ Dật gật gù đắc ý đọc “Luận ngữ. Tử hân”:

- “Bán đi! Bán đi! Ta đang đợi người biết giá đây.”*

* câu này nghĩa đen là chỉ việc đầu cơ hàng hóa đợi giá cao mới bán, nghĩa bóng là nói về kẻ sĩ rèn luyện tài năng để chờ đợi minh chủ hoặc là chờ đợi thời cơ. Ngay cả thánh nhân cũng đợi giá cao mới bán thì chúng ta phàm phu tục tử bán được giá cao cũng là chuyện tốt.

Sau một hồi cười đùa, các con tản ra, Từ Sâm và Lục Vân cùng nhau về phòng. Tắm rửa xong, Từ Sâm xoa mái tóc dài đen nhánh ngồi ở trước gương, Lục Vân vừa cầm khăn lụa trắng lau khô tóc cho trượng phu, vừa trò chuyện.

- Hôm nay A Tri thật là ân cần.

Từ Sâm nhắc tới nữ nhi bảo bối, khoe miệng hơi mỉm cười. Năm đó nó bị một trận bệnh, sau khi khỏe lại cứ như cái đuôi nhỏ theo bên cạnh cha mẹ, còn tưởng rằng nó không muốn rời xa cha mẹ, nào ngờ là sợ cha mẹ không cần nó. Cha mẹ nữ không cần nó sao? Nha đầu ngốc này.

Giọng Lục Vân dịu dàng:

- Mấy ngày trước không phải A Tri qua Trình gia sao, đại tiểu thư Trình gia và thứ xuất nhị tiểu thư có chút bất hòa, A Tri thấy người này cũng khổ mà người kia cũng không dễ dàng nên trong lòng không vui. Bá Khải, con bé A Tri này, tâm địa quá mềm yếu. Chúng ta may mà chỉ có mình nó, chứ nếu có nhiều tỷ muội, A Tri chắc chắn thiệt thòi.

Từ Sâm mỉm cười:

- A Tri tinh ranh lắm, sẽ không chịu thiệt đâu. Tiểu nha đầu này rất biết quan sát, gặp chuyện lại quyết đoán, chẳng qua là được cha mẹ nuông chiều nên có chút tính trẻ con mà thôi. A Vân, khuê nữ của chúng ta tuy tâm địa thiện lương nhưng không phải không có chủ kiến, lúc nào cũng đi làm người tốt.

Bất luận nam tử hay nữ tử, nhìn chung thì tâm địa thiện lương là tốt. Nhưng tâm địa thiện lương cũng không có nghĩa là nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Phu thê hai người trò chuyện một hồi, Lục Vân bỗng nhiên nhớ tới:

- Không biết lão gia nhân đã tới kinh thành chưa nhỉ?

Sinh nhật của kẻ phu nhân là ngày ba tháng mười, cũng sắp đến rồi. Từ Sâm cười nói:

- Theo như lộ trình thì chắc là đến rồi.

Lão gia nhân được Từ Sâm và Lục Vân phái vào kinh lần này họ Lưu, tên Bình An, làm việc trước giờ đều rất ổn thỏa, là một người đáng tin cậy. Ông ấy lúc này quả thực đã đến kinh thành, nhưng không vào Từ phủ ở đường Chính Dương Môn mà ở trong một căn nhà hồi môn của Lục Vân trên đường Định Phụ.

Tòa nhà này tuy không có hoa viên nhưng rộng rãi sáng sủa, rất có khí thế. Lưu Bình An dẫn theo gã sai vặt, tới tới vừa bước vào cửa, người nhà của tì nữ bên cạnh Lục Vân là Chu Vinh tươi cười ra đón:

- Lưu đại gia, ông vất vả rồi.

Khách sáo hành lễ chào hỏi xong, mọi người liền tiến vào nhà.

Lưu Bình An ở đường Định Phụ nghỉ ngơi đủ, đến rạng sáng ngày ba tháng mười thì dậy rất sớm, thu dọn chỉnh tề, dẫn theo gã sai vặt và tôi tớ đi thẳng đến Chính Dương Môn Từ phủ. Lưu Bình An tới rất đúng lúc, khi ông tới Từ phủ cũng là lúc mọi người của Từ gia đang tề tụ đông đảo để chúc thọ và dâng thọ lễ.

Từ thứ phụ toàn thân mặc bộ trường bào gấm Tứ Xuyên màu vàng, cùng với Ân phu nhân một trái một phải ngồi ngay ngắn ở ghế trên, mỉm cười nhìn con cháu ở khắp sảnh đường. Ông khi còn trẻ tài hoa hơn người, thi đậu Thám hoa, tướng mạo hiền lành, nói năng hòa nhã, rất có phong thái của một vị quan đương thời. Hiện nay tuy tuổi tác đã gần sáu mươi nhưng ông vẫn nhanh nhẹn như xưa.

Ân phu nhân toàn thân đều mặc trang phục gấm màu đỏ thêu hoa mẫu đơn, vấn búi tóc phi tiên thật cao, trên búi tóc cài kim bộ dao ánh sáng lấp lánh nổi bật. Bà có ngoại hình ưa nhìn, làn da trắng ngần, tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng luôn được sống an nhàn sung sướng nên nhìn qua trông chẳng khác người mới bốn mươi tuổi.

Từ nhị gia Từ Dương dẫn đầu tiến lên dâng thọ lễ, là vật rất có không khí vui mừng may mắn - một chậu hoa mai được làm từ hồng ngọc. Chậu hoa mai này trông sống động y như thật, mỗi đóa hoa mai đều làm từ vàng ròng, cánh hoa khảm hồng ngọc, vô cùng xa hoa tráng lệ. Từ Dương cả người mặc trường bào gấm vóc, tươi cười thận trọng, chậu hoa mai này xem như là giá trị liên thành rồi, thọ lễ thế này, dù là ai cũng không thể sánh bằng!

Trên mặt Từ thứ phụ và Ân phu nhân đều có ý cười, mọi người trong sảnh lại càng không ngừng đưa tới ánh mắt hâm mộ. Chậu hoa hồng ngọc đó, thật là hiếm thấy. Từ Dương đang đắc ý thì Lưu Bình An tới. Ông ấy phụng mệnh Từ Sâm đến để dâng thọ lễ, dĩ nhiên không gặp trở ngại gì đi thẳng vào trong sảnh. Lưu Bình An cung kính hành lễ chúc thọ, sau đó chậm rãi mở ra một bức tranh:

- Lão gia, phu nhân, đây là thọ lễ mà đại gia lệnh cho lão nô dâng lên.

Trên bức tranh là mười bảy chữ lớn như rồng bay phượng múa:

“Như nguyệt chi hằng,

Như nhật chi thăng,

Như Nam sơn chi thọ,

Bất khiên bất băng.”

* Đây là bốn câu thơ trong “Kinh Thi. Lộc minh. Thiên bảo”. Dịch nghĩa: “Như vàng trắng muôn thuở. Như mặt trời đang lên. Như núi Nam trường thọ. Không sút mẻ hư hao”. Dịch thơ:

Như trắng muôn thuở yêu kiều,

Như vàng dương sáng phiêu diêu khung trời.

Như Nam sơn thọ với đời,

Không xây không sát không rời không băng.

Nét bút cứng cáp, từng chữ như tung bay, nhẹ nhàng vui sướng, khí thế hào hùng.

Mũi Từ Dương thiếu chút nữa lệch đi vì tức. Sao hả? Ta tốn bao nhiêu là bạc, phí bao nhiêu là tâm tư, mới làm ra cái chậu hoa mai hồng ngọc này, Từ Sâm người giỏi lắm, tiện tay viết một bức tranh chữ! Có người như người sao, tuy nói là kẻ mấu nhưng cũng không được phép qua loa vậy chứ.

Con cháu cả sảnh đường đến chúc thọ cho mình, Ân phu nhân vốn cực kỳ vui mừng. Nhi tử ruột thịt dâng lên chậu hoa cảnh trân quý tốt bậc càng làm cho bà tươi cười rạng rỡ. Thế nhưng Lưu Bình An lại chạy tới lúc này, đưa ra bức tranh chữ mà Từ Sâm không mẫn không nhậy tự tay viết làm cho Ân phu nhân tức không có chỗ phát, mặt trầm hẳn xuống.

Từ thứ phụ ôn hòa khen ngợi:

- Mạnh mẽ có lực, phóng khoáng sinh động, hảo thư pháp! Lão đại là thành tâm thành ý chúc thọ, chúc phu nhân thọ tỷ Nam sơn, hiếu tâm thật đáng khen.

Ông quay đầu mỉm cười nhìn về phía Ân phu nhân:

- Phu nhân, Sâm nhi của chúng ta thật hiếu thuận, phải không?”

Ân phu nhân miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười:

- Nói rất đúng, nói rất đúng.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, cho dù trong lòng bà bất mãn thế nào đi nữa, cũng không thể bác bỏ lời của trượng phu. Huống hồ, chuyện kể mẫu soi mói kể tử trước nay đều không thể nói rõ ra được.

Lưu Bình An lại dâng lên bức tranh tứ bình “Hoa khai phú quý” do đích thân Lục Vân thêu, bức tranh “Tùng hạc đồ” do Từ Tổn vẽ và bức tranh “Thọ sơn phúc hải đồ” do A Trì vẽ. Ngay cả Từ Thuật, Từ Dật còn nhỏ tuổi cũng tự tay vẽ bức “Ngũ phúc phủng thọ đồ”, “Ma cô báỉ thọ đồ”, bút pháp còn non nớt rất có phong cách trẻ con.

Mọi người ở trong sảnh lúc này đều là người nhìn ta, ta nhìn người. Một nhà của đại gia thật quá tiện lợi, hoặc là tự tay vẽ tranh, hoặc là tự tay thêu thùa, dù sao cũng không tốn tiền mà lại có vẻ thành ý mười phần. Hay, biện pháp này tốt, rất tốt.

Tranh tứ bình của Lục Vân thì thôi, nhưng tranh của bọn nhỏ được Từ thứ phụ rất quan tâm, sai người đưa lên từng bức một để ông xem rõ, vui mừng vuốt râu mỉm cười:

- Tốt, tốt, rất tốt!

Không hổ là hài tử của Từ gia, rất có bản lĩnh.

Dâng xong thọ lễ, Lưu Bình An xem như đã hoàn thành công việc, liền khấu đầu cáo lui. Lưu Bình An đi rồi, Ân phu nhân ngồi ngay ngắn ở ghế trên, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Đi rồi, thằng nhãi này rốt cục cũng đi rồi, sinh nhật tốt đẹp của mình lại bị nó làm mất cả hứng.

Lấy địa vị hiện nay của Từ thứ phụ, các thân thích bằng hữu đến chúc thọ cho Ân phu nhân đương nhiên rất nhiều, khách khứa đầy nhà. Sau khi người trong nhà chúc thọ xong, Từ gia liền bận rộn tiếp đãi các thân thích trưởng bối, bạn bè gần xa, bận rộn cả ngày.

Thọ yến kết thúc, Ân phu nhân sai người chuẩn bị một bàn lớn, đem những thọ lễ tinh xảo thú vị đặt lên xem giải buồn. Từ thứ phụ từ ngoài bước vào, trông rất vui vẻ:

- Có đẹp không?

Phu nhân của mình sinh ra và lớn lên ở danh môn, vàng ngọc tầm thường bà luôn không để vào trong mắt. Hôm nay sao ngược lại, lại háng hái loay hoay với các thọ lễ này.

Ân phu nhân dịu dàng cười:

- Đoán xem thứ nào ta thích nhất? Chính là bức “Thọ sơn phúc hải đồ” của Tổ Hoa. Con bé Tổ Hoa này vẽ rất có linh khí, chắc chắn là một tiểu cô nương khiến người ta yêu thích.

7. Chương 7: Năm Tay Nhau Thật Vững Bền

Từ thứ phụ cười thoải mái:

- Phu nhân thật có mắt nhìn.

Cả nhà trưởng tử ở Nam Kinh xa xôi, Từ thứ phụ dĩ nhiên nhớ thương trong lòng. Ân phu nhân khen Tổ Hoa có linh khí, khiến người ta yêu thích, Từ thứ phụ là tổ phụ nghe vậy thì tràn đầy đồng cảm.

Ân phu nhân sai người lấy ra bức “Thọ sơn phúc hải đồ”, cùng trượng phu thưởng thức:

- Ông xem, tranh của con bé Tổ Hoa này vẽ thật độc đáo.

Bức “Thọ sơn phúc hải đồ” phổ biến trong dân gian phần lớn là vẽ mấy con dơi bay quanh một tảng đá lâu đời trong biển với những ngọn cỏ linh chi phát phối. Chữ “bức” (con dơi) đồng âm với chữ “phúc” tượng

trưng cho những điều phước lành. Bức “Thọ sơn phúc hải đồ” này cũng “Mênh mông nơi biển cả, Ẩn hiện ba núi thần”, nét bút thẳng đứng, phác thảo tinh tế, ý cảnh trong sáng, thanh tao tự nhiên, làm cho người ta quên đi ý niệm phạm tục.

Ân phu nhân liên tiếp khen ngợi, Từ thứ phụ cười nói:

- Phu nhân nói rất đúng, đứa nhỏ này thật có chút tâm tư khéo léo.

Cùng với tranh và chữ của phụ thân và huynh trưởng nó giống nhau, rất dụng tâm. Cả nhà Sâm nhi đều rất tốt, hiểu thuận lẽ phép, kính trọng trưởng bối.

Ân phu nhân khen xong bức “Thọ sơn phúc hải đồ”, lại khen tiếp bức tú bình “Hoa khai phú quý”:

- Thê tử Sâm nhi thật khéo tay, cứ nhìn thứ này là biết.

Từ thứ phụ tùy ý liếc nhìn, mỉm cười gật đầu:

- Rất không tệ.

Cha chồng khen con dâu được ba chữ kia cũng là hiếm thấy.

Khen xong con dâu và kế tôn nữ, Ân phu nhân dường như vô tình hỏi:

- Không biết nữ công của Tổ Hoa thế nào? Ta chỉ thấy tranh họa chứ chưa từng thấy nữ công của nó. Nữ tử vốn nên học thêu thùa may vá chứ không phải cầm kỳ thi họa.

Từ thứ phụ ôn hòa cười cười. Ông là một chính khách (người làm chính trị), nói chuyện phải quang minh chính đại, làm việc phải đạo mạo trang nghiêm, còn đằng sau vẻ quang minh chính đại, đạo mạo trang nghiêm đó là cái gì thì ai mà biết được. Phu nhân quan tâm đến chuyện “thêu thùa may vá” của Tổ Hoa rốt cục mục đích là gì?

Ân phu nhân thấy trượng phu không quá để ý thì trong lòng tức giận:

- Thê tử Sâm nhi không biết cách dạy con! Ta là vì Tổ Hoa, mất bao nhiêu công sức mới tìm được một ma ma giáo dưỡng quy củ nghiêm chỉnh đưa đến Phụng Hoàng Đài. Nàng ta thì hay rồi, vừa mềm lòng vừa không có chủ kiến, để Phùng phu nhân nói hai ba câu liền chấp tay nhường ma ma giáo dưỡng cho Phùng phủ. Nàng ta như vậy sao có thể dạy dỗ tốt Tổ Hoa? Hài tử Tổ Hoa tốt như thế, lại bị nàng ta làm cho lỡ dở.

Ân phu nhân tuy tức giận nhưng lời nói ra lại rất kiềm chế, chỉ trách cứ mỗi Lục Vân mà không dă động gì đến Tổ Hoa. Dù sao thì Lục Vân cũng xem như người ngoài, còn Tổ Hoa lại là thân tôn nữ, nếu bà nói xấu Tổ Hoa thì Từ thứ phụ chưa hẳn đã thích nghe.

Từ thứ phụ nói chuyện rất chậm rãi, cũng rất rõ ràng và ôn hòa:

- Dạy dỗ Tổ Hoa thế nào, vợ chồng Sâm nhi tự có đạo lý. Phu nhân, con cháu có phúc của con cháu, chúng ta không phải là phụ mẫu, quan tâm chút ít là được.

Ân phu nhân đang định phản bác, Từ thứ phụ đã đứng lên:

- Thủ phụ đại nhân đã đến Tây Uyển, để lại vài công văn khẩn cấp. Phu nhân, tối nay ta và phụ tá ở thư phòng nghị sự, phu nhân nghỉ ngơi sớm đi, không cần chờ ta.

Ông cất bước ra ngoài.

Ân phu nhân tức đau gan. Ta còn chưa nói xong đâu, thê tử lão đại không dạy được Tổ Hoa, ông phải bảo lão đại đưa Tổ Hoa về đây chứ! Có ta quản lý, lại có một danh môn quý nữ như Tổ Mẫn làm gương, Tổ Hoa mới có thể học tốt, mới xứng gả đến Ân gia nhà ta!

Rèm cửa rung nhẹ, một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài nhẹ nhàng bước vào, theo sau là một nha đầu tướng mạo thanh tú, vẻ mặt cung kính nâng một cái khay, trong khay là một chén sứ Định Dao tinh xảo. Thiếu nữ nhẹ nhàng đến bên cạnh Ân phu nhân, cười nói tự nhiên:

- Tổ mẫu dùng chén tổ yến đường phèn nhé?

Nàng xoay người lấy chén sứ từ trong khay ra, vừa kính cẩn vừa thân mật đưa tới trước mặt Ân phu nhân.

Thiếu nữ này trang phục lộng lẫy, thần thái rạng ngời, chính là đích nữ của Từ Dương, người được xưng là “đại tiểu thư” ở Từ phủ kinh thành - Từ Tổ Mẫn. Từ Tổ Mẫn từ nhỏ thông minh lanh lợi, rất được Ân phu nhân sủng ái. Ân phu nhân thương yêu nhìn tôn nữ:

- Vẫn là Mẫn nhi nhà ta quan tâm đến tổ mẫu.

Bà nhận lấy chén sứ từ từ uống, trong lòng hưởng thụ.

Từ Tổ Mẫn nhận lấy cái chén không để lại trên khay, chu đáo hầu hạ Ân phu nhân súc miệng, rửa tay, Ân phu nhân gật đầu thỏa mãn:

- Mẫn nhi thật hiếu thuận.

Bà đưa tay chỉ vào cái bàn dài:

- Hải tử ngoan, chọn hai thứ mà con thích đi, tổ mẫu thưởng cho con.

Từ Tổ Mẫn che miệng cười:

- Tổ mẫu, con đâu có đến hiếu kính người, rõ ràng là đến đòi quà.

Đưa một chén tổ yến đường phèn mà có thể đổi được hai món trân bảo, trên đời lại có chuyện tốt thế này.

Đồ trân bảo dĩ nhiên tốt nhưng chuyện chung thân đại sự còn quan trọng hơn. Từ Tổ Mẫn không nôn nóng đi chọn bảo vật mà ngồi cạnh Ân phu nhân cười khúc khích trò chuyện:

- Tổ mẫu, Tổ Hoa muội muội rất có tài, thật khiến người ta hâm mộ.

Hiện giờ, Từ Tổ Mẫn hận không thể đem Tổ Hoa mà khen thành một đóa hoa, một đóa hoa làm cho người của Ân gia ai nấy đều yêu thích, đều vừa ý.

Phụ thân của Ân phu nhân – Ân lão đại hiện đã trí sĩ, đang ở quê nhà Tây Hồ dưỡng lão. Con cháu Ân gia phần lớn đều ra làm quan, chức quan trải rộng khắp trời Nam biển Bắc, hiện ông chỉ có tăng tôn tử Ân Lôi ở bên cạnh hầu hạ. Ân Lôi năm nay mười lăm tuổi, Ân lão đại không thể thiếu việc giúp hắn tìm một mối hôn sự, vì muốn Ân gia và Từ gia thân càng thêm thân nên Ân lão đại muốn cưới một nữ tử Từ gia cho Ân Lôi.

Nghĩ đến việc mình có thể phải gả cho biểu ca Ân Lôi, Từ Tổ Mẫn liền bị dọa mặt mũi trắng bệch. Ân Lôi sở dĩ phải ở lại quê nhà là bởi vì tổ phụ và phụ thân hắn đều đã qua đời, trong nhà chỉ có tổ mẫu và mẫu thân đang ở góa. Không có tổ phụ và phụ thân dẫn dắt, gia sản ít ỏi lại còn phải hầu hạ mẹ chồng và tổ mẫu góa bụa, vừa nghĩ một chút là cảm thấy không thở nổi rồi.

Ở kinh thành này, bao nhiêu quý công tử trẻ trung khỏe mạnh, người nào mà không tốt hơn tên Ân Lôi kia? Bất luận là thiếu gia nhà quan văn hay công tử của các công hầu bá phủ, người nào mà không có chỗ dựa, không có tương lai hơn so với tên Ân Lôi đó?

Nhưng, Ân lão đại là thân phận gì chứ, ông ấy đã mở miệng, ai lại có thể từ chối? Chẳng những không thể từ chối mà còn không thể đem nữ nhi chi thứ không có mặt mũi như Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương gả đi cho có, mà chỉ có thể gả đích chi đích nữ. Như vậy, người này nếu không phải Từ Tổ Mẫn thì chính là Từ Tổ Hoa.

Từ Tổ Mẫn nói cười vui vẻ:

- Con nghe Úc ma ma nói, Tổ Hoa muội muội là nhân tài nhất đẳng, như tiên nữ hạ phàm. Là đích nữ Từ gia vừa xinh đẹp, tính tình tốt, lại có tài hoa nữa, tổ mẫu à, người như Tổ Hoa muội muội đúng là rất hiếm thấy.

Ân phu nhân nhẹ thở dài:

- Mẫn nhi à, tổ mẫu biết.

Chút tâm tư nhỏ này của thân tôn nữ, Ân phu nhân sao có thể không hiểu? Có điều, chuyện của nhà Từ Sâm, bà không quyết định được. Hôn sự của Từ Tổ Hoa, bà không thể làm chủ.

Từ Tổ Mẫn hé môi cười:

- Tổ Hoa muối muối sống một mình ở Nam Kinh, cô đơn cỡ nào chứ. Chi bằng sai các nha đầu, bà tử đón muối ấy về, làm bạn cùng với các tỷ muội, chẳng phải tốt sao?

Nàng ta sống ở Nam Kinh xa xôi, quả thật không có biện pháp gì tốt, vậy thì đón nàng ta về đây. Đợi đến kinh thành rồi, nắn tròn hay nắn dẹp còn không phải đều do chúng ta định đoạt sao.

Ân phu nhân hiền từ vỗ vỗ tôn nữ:

- Mẫn nhi, tổ mẫu trong lòng đều hiểu. Chuyện này, không vội.

Hôn sự cũng không phải một ngày hai ngày là có thể định ra, còn phải tới tới lui lui để bàn bạc nữa. Vả lại, đứa nào cũng còn nhỏ, A Lôi mới mười lăm, còn nữ nhi Từ gia thì vẫn chưa cập kê.

Từ Tổ Mẫn thấy vậy thì tạm thời yên tâm. Nàng cùng Ân phu nhân nói chút ít chuyện nhà, rồi đứng dậy chọn lấy một cái bệ để tranh trang trí, một bình sứ Thanh Hoa có hoa văn hoa mai, rồi cáo từ rời đi.

Từ Tổ Mẫn đi rồi, Ân phu nhân ngáy giấc một hồi. Bà từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, phụ mẫu thương yêu, trưởng phu kính trọng, con cháu hiếu thuận, điều duy nhất không hài lòng chính là trưởng phu đã từng cưới vợ, người đó còn để lại Từ Sâm chiếm đi danh phận trưởng tử cản trở con đường của Từ Dương.

Theo “Hộ lệnh” của triều đình quy định: “Phàm là đích tử thứ tử, ân huệ cho gia tộc ưu tiên cho đích trưởng tử đích trưởng tôn, còn gia tài điền sản thì bất luận là nhi tử do thê, thiếp hay tì nữ sinh đều chia đều.” Có nghĩa là gia sản của Từ thứ phụ sau này sẽ chia đều cho ba huynh đệ Từ Sâm, Từ Dương và Từ Tế. Còn ân huệ cho gia tộc sẽ ưu tiên cho đích trưởng tử đích trưởng tôn. Theo gia quy của Vân Gian Từ gia thì đích trưởng tử có trách nhiệm cúng tế tổ tiên nên lúc chia gia nghiệp sẽ được chia thêm một phần. Vì vậy, sau này lúc phân gia, phần gia sản chia cho Từ Sâm là nhiều nhất trong số ba huynh đệ.

Ân phu nhân mỗi lần nghĩ đến đây thì trong lòng liền âm ỉ đau. Từ Dương vậy mà thua kém Từ Sâm! Nhi tử bảo bối của mình phải đứng sau đại ca khác mẹ, điều này khiến người ta làm sao chịu nổi.

Trong thế hệ nhi tử, Từ Sâm là đích trưởng; trong thế hệ tôn tử, Từ Tổn là đích trưởng. Nhi tử và tôn tử đều rơi vào phía sau, có đuổi cũng không kịp. Nhi tử và tôn tử đều thua thiệt, đến lượt tôn nữ thì không thể nhượng bộ, Mẫn nhi nhất định phải mạnh hơn Tổ Hoa về mọi mặt.

Mẫn nhi sống ở kinh thành, kết giao đều là nữ tử nhà quan lại quyền quý. Còn Tổ Hoa ở Nam Kinh, qua lại đều là gia quyến nhà quan lại nhân tản. Một Nam một Bắc, cao thấp đã rõ. Quan lại quyền thế nhất triều đình đều ở kinh thành chứ không ở Nam Kinh. Nghĩ đến đây, trên mặt Ân phu nhân dần có ý cười.

Nam Kinh Phụng Hoàng Đài Từ phủ, Từ Sâm mặc một bộ áo bào xanh, thoải mái ngồi dựa lưng trên ghế mân côi khắc hoa lê vàng, dáng vẻ nhàn hạ. Lục Vân ngồi đối diện ông, kể chuyện cười của A Trì:

- Nó đi lòng vòng thư phòng của ta, thích cái tiểu nghiên bình bằng gỗ tử đàn. Thế là hôm nay nó đi theo nịnh nọt ta, vừa bưng trà vừa dấm lưng nữa.

Từ Sâm khước miệng khẽ nhếch:

- Đồ tốt nào vừa mắt nó, chúng ta còn giữ được sao? A Trì là chủ nợ kiếp trước của chúng ta, kiếp này đến đòi nợ.

Nàng mà thích cái gì thì cha mẹ muốn cho cũng phải cho mà không muốn cho cũng phải cho. Nàng cứ không nhèo quần lấy họ, cuối cùng rồi sẽ được như nguyện.

Lục Vân không nhịn được cười:

- Ông không thấy dáng vẻ của nó đâu, ân cần vô cùng, chạy trước chạy sau rất là bận rộn. Bá Khải, hôm nay A Trì vận khí không tốt, ta đang định cho nó thì ngoài cửa có người đem bái thiếp đến. Gián đoạn như vậy nên chuyện đó cũng bị bỏ qua.

Từ Sâm cười nói:

- Đâu có thể được! Nàng cố ý để khuê nữ của ta ngủ không yên hả?

Cái tính khí kia của A Trì, nếu muốn mà không có được thì tối ngủ thế nào cũng trần trọc suy nghĩ. Tội gì phải làm khó hài tử chứ.

Lục Vân giả vờ tiếc:

- Cái tiểu nghiên bình đó là thứ ta yêu thích, ta cũng thích mà.

Từ Sâm cười dụ dỗ:

- Tiểu nghiên bình có gì tốt, ta lấy bức “Mỹ nam đồ” đổi cho nương tử, thế nào?

Hai người nói đùa qua lại một lát thì sai người đưa thư cho nữ nhi bảo bối: “Tiểu nghiên bình sáng mai sẽ cho, yên tâm ngủ đi.”

Từ Sâm chợt nhớ đến:

- Bái thiếp của ai thế?

Lục Vân cười nói:

- Đang định nói với ông đây, là của hàng xóm đưa tới, Ngụy quốc công phủ.

Từ Sâm ngạc nhiên:

- Là Trương Mại sao? Cậu ta bản lĩnh cũng lớn, sản nghiệp ở Nam Kinh không ngờ đã lấy được rồi.

Lục Vân không hiểu:

- Cậu ta là Ngụy quốc công, sản nghiệp của Ngụy quốc công phủ không thuộc về cậu ta thì thuộc về ai?

Tổ tiên Ngụy quốc công phủ là đệ nhất danh tướng thời Thái tổ hoàng đế khai quốc - Trương Quý Dã, khi đó Thái tổ định đô ở Nam Kinh, ban thưởng cho Ngụy quốc công phủ vô số. Tây Viên hàng xóm chỉ là một trong số đông đảo những biệt viện của Ngụy quốc công phủ mà thôi.

Từ Sâm rất tận chức trách của lão sư, kiên nhẫn chỉ bảo thê tử:

- Ngụy quốc công đời trước là bá tổ phụ của Trương Mại - Trương Côn. Phu nhân của Trương Côn là Lâm thị vẫn còn sống, cứ khư khư chiếm lấy sản nghiệp của Ngụy quốc công phủ không buông. Lâm thị là trưởng bối, Trương Mại có thể lấy lại biệt viện Tây Viên này từ trong tay bà ta, nhất định là không dễ dàng.

Lục Vân bắt giác rầu rĩ:

- Lâm thị đã mất trượng phu, lại mất đi đích tử, thật là đáng thương.

Lâm thị nếu có đích tử thì tước vị này cũng không tới tay Trương Mại. Từ Sâm dịu dàng nắm tay bà:

- Lâm thị có thứ tử, cũng có con dâu của thứ tử, bà ta ở Ngụy quốc công phủ vô cùng oai phong, không hề đáng thương đâu.

Bàn tay của Từ Sâm rộng lớn mà ấm áp, bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Lục Vân được ông nắm lấy có cảm giác kiên định mà thỏa mãn:

- Ủ, bà ta không hề đáng thương.

Hai người nắm tay nhau thật chặt, bốn mắt nhìn nhau, tình cảm dâng lên như sóng trào vô tận.

8. Chương 8: Yêu Diệu Thục Nữ

Hôm sau là ngày hưu mộc* của Từ Sâm, ông chỉ ở nhà chứ không ra ngoài. Mọi người biết chuyện nhà mình có hàng xóm mới, Từ Tổn và A Trì chỉ tùy ý cười cười:

* theo lệ cũ, người làm quan cứ mười ngày thì được nghỉ một ngày gọi là ngày hưu mộc

- Tây Viên có chủ nhân rồi.

Đình viên đẹp như thế mà quanh năm bỏ trống không dùng giống như mỹ nhân bị vắng vẻ phòng the, khiến người ta thương tiếc. Giờ thì tốt rồi, Tây Viên có người đến ở, không còn hiu quạnh nữa, không uổng phí cảnh đẹp. Hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật vô cùng vui sướng:

- Nhà mình có hàng xóm là tướng quân, đã quá đã quá.

Người từng đánh giặc nhất định rất oai phong.

Nam hài bẩm sinh thường sùng bái nhân vật anh hùng, hai đứa nhóc Từ Thuật và Từ Dật hằng hái bứng bứng muốn gặp mặt vị hàng xóm mới này. Từ Sâm sai người đưa thiệp sang Tây Viên đáp lễ nhưng chủ nhân của Tây Viên hay đi sớm về muộn, không có ở nhà, quân sự tươi cười nhận thiệp:

- Chủ nhân quân vụ bận rộn, sáng sớm đã ra khỏi thành để luyện binh rồi. Đợi chủ nhân về, nhất định sẽ sang phủ bái phỏng.

Sau khi lịch sự chu đáo thết đãi trà nước thì khách sáo tiễn về.

Không có ở nhà? Từ Thuật và Từ Dật nhìn nhau, có chút chán nản. Lục Vân buồn cười nhìn ấu tử:

- Dù có biết đánh giặc thì cậu ta cũng chỉ có hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng thôi.

Cũng đâu phải là người có ba đầu sáu tay. Từ Sâm mỉm cười động viên:

- Nếu bài học tốt thì khi chủ nhân Tây Viên sang bái phỏng, cha sẽ dẫn tụi con theo.

Muốn gặp hàng xóm mới, chuyện này dễ thôi.

Từ Thuật rất hưng phấn:

- Gặp Tây Viên chủ nhân, con muốn vẽ ngài ấy.

Tên của bức tranh hẳn cũng nghĩ xong rồi, chính là “Cùng chủ nhân dạo chơi Tây Viên”. Từ Dật hết sức phấn khởi:

- Con nhất định sẽ nhìn kĩ ngài ấy, ngài ấy nhất định là một người vô cùng cao lớn, râu ria rậm rạp, oai phong lẫm liệt. Nếu ngài ấy thân thiết, con sẽ xin ngài ấy múa kiếm một lần, nhất định là rất đẹp mắt!

Không cần hỏi, điệu múa kiếm đó khẳng định là “kiếm khí rung động bốn phương” “chấn động cả đất trời”.

Hai tiểu đệ đệ hơn ha hơn hỏ, trong lòng A Trì cũng rất vui vẻ, khuôn mặt tươi cười. Từ Dật quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt tiếc hận:

- Tỷ tỷ, đáng tiếc tỷ là nữ tử, phải sống trong khuê phòng, chủ nhân Tây Viên là nhân vật anh hùng như vậy mà tỷ không thể gặp.

Nhân vật anh hùng đó ở bên hàng xóm, nhưng tỷ cũng không thể gặp.

Từ Thuật đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ cho A Trì:

- Tỷ không cần tiếc, tụi đệ sẽ vẽ lại chủ nhân Tây Viên giống y hệt.

Từ Dật tốt bụng bổ sung:

- Tụi đệ còn có thể kể chuyện lại cho tỷ nghe nữa.

Ánh mắt của hai đứa đầy vẻ thông cảm, tỷ tỷ làm nữ tử thật sự quá bất tiện.

A Trì mỉm cười. Từ Tôn đứng dậy, mỗi tay xách một đứa:

- A Thuật, A Dật, theo ca ca đi đọc sách.

Đừng có ở đây nói chuyện phiếm nữa. Từ Thuật, Từ Dật nghe lời đi theo đại ca, trước khi ra đến cửa còn quay đầu lại ân cần dặn dò:

- Phụ thân, ngài phải mở tiệc chiêu đãi chủ nhân Tây Viên sớm sớm nha, đừng có quên đó.

Từ Sâm và Lục Vân mỉm cười đáp ứng ấu tử, rồi liếc nhìn nhau với ánh mắt phức tạp. A Trì cười ha ha nói:

- Ta tuy là nữ tử nhưng cũng muốn cố gắng đọc sách. Cha, mẹ, con đến Tàng Thư Các đây.

Ngồi trong các, tay cầm một quyển sách hay, bên cạnh là một chén trà thơm, cả phòng thanh tĩnh, vô cùng thích ý.

Sau khi A Trì rời đi, Lục Vân cho thị nữ lui xuống, vẻ mặt lo lắng:

- Bá Khải, nhìn dáng vẻ A Tồn vẫn còn tâm tư kia, chưa hề thay đổi.

Vừa nghe thấy những từ như “sống ở khuê phòng” “không thể gặp mặt”, thần sắc A Tồn liền ảm đạm, hẳn là chạm đến tâm sự trong lòng nó. Từ Sâm trầm mặc chốc lát:

- Do nó cả thôi.

Lòng con đã quyết thì người làm phụ mẫu lẽ nào nhẫn tâm ép buộc nó sao.

Từ Sâm hiện giữ chức Nam Kinh Lễ bộ hữu thị lang, xem như là một chức quan nhàn tản. Kỳ thực Nam Kinh vẫn có vài chức quan có thực quyền như Binh bộ thượng thư quản lý một số việc cơ mật; Hộ bộ phụ trách việc thu thuế lương thực ở khu vực Nam Trục Lệ cùng với các tỉnh Chiết Giang, Giang Tây, Hồ Quảng nên Nam Kinh Hộ bộ thị lang thường kiêm luôn việc tổng quản lý trữ lương lương thực, trách nhiệm to lớn. Vị Nam Kinh Hộ bộ thị lang hiện tại họ Quý, tên Đào, là con cháu dòng chính của Ninh Tấn Quý gia, làm người chín chắn trầm ổn, danh tiếng trong quan trường rất tốt.

Quý thị lang cùng Từ Sâm giống nhau, đều có ba nhi tử nhưng chỉ có một khuê nữ nên xem nữ nhi như bảo bối. Nữ nhi của Quý gia khuê danh là Quý Dao, chân mày lá liễu, đôi mắt hạnh xinh đẹp không vương bụi hồng trần, là một mỹ nữ hiếm thấy. Từ Sâm và Quý thị lang cùng làm quan ở lục bộ Nam Kinh, đương nhiên có chút qua lại. Từ Tồn trong một lần tình cờ ở hồ sen gặp được Quý Dao thì trúng phải tiếng sét ái tình, từ đó khó quên.

Từ Tồn thích nữ nhi của Quý gia quả thực khiến cha mẹ phiền não. Ninh Tấn Quý gia là gia tộc hiển hách, gia phong minh bạch, một trong những danh gia vọng tộc đếm được trên đầu ngón tay của triều đình. Nhưng gia quy của Ninh Tấn Quý gia có chút quái gở, nam tử ba mươi tuổi mới được cưới vợ, nữ tử hai mươi tuổi mới được gả chồng, Quý Dao nhỏ hơn Từ Tồn ba tuổi, nếu quả thật muốn thành hôn sự thì Từ Tồn chẳng phải hai mươi ba tuổi mới có thể đón dâu sao?

Từ Sâm nét mặt suy tư:

- Hai mươi ba tuổi cũng không coi là muộn.

A Tồn năm nay mười tám tuổi, đợi thêm năm năm nữa mà thôi. Lục Vân cười khổ:

- Nếu hai ta làm chủ, dĩ nhiên là chiều theo tâm ý của con cái, nhưng mà.....

Cho dù không có kế phu nhân, cha chồng cũng sẽ không cho phép trưởng tôn hai mươi ba tuổi mới thành thân. Nam tử Từ gia không có ai thành thân muộn như vậy, huống chi A Tồn còn là đích trưởng tôn.

Từ Sâm còn muốn nói điều gì nhưng Lục Vân đã nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Bá Khải, chúng ta thành thân là năm mười chín tuổi.

Cha chồng đã gửi thư hối thúc hôn sự của A Tồn nhiều lần, không thể kéo dài thêm nữa. Nếu không, cha chồng tự mình làm chủ, định ra một mối hôn sự cho A Tồn thì làm sao đây.

Từ Sâm chậm rãi nói:

- Nhân luân có năm, phu thê đứng đầu. Hôn nhân tốt đẹp quý ở chỗ phu thê hòa hợp, nữ tử làm bạn với A Tồn cả đời, dù sao cũng phải để A Tồn vui vẻ tiếp nhận mới tốt.

Lục Vân quả thực có chút lo nghĩ, đôi mi thanh tú nhíu lại. Từ Sâm chỉ chỉ về phía hàng xóm, an ủi nói:

- Không chỉ chúng ta sầu, người phiền não vì chuyện hôn sự nhiều lắm. Nương tử, cậu ta là trốn khỏi kinh thành, ở kinh thành không chịu nổi.

Cậu ta so với chúng ta còn thảm hơn nhiều.

Lục Vân ngơ ngác:

- Xin chỉ giáo?

Cậu ta không có tổ phụ tổ mẫu quản lí, nghe nói cha mẹ cậu ta cưng chiều con cái vô độ, có thể ép cậu ta cưới vợ sao? Từ Sâm cười không phúc hậu:

- Nương tử, cậu ta tuổi còn trẻ mà đã có tước vị nhất đẳng quốc công, lại là thiên thư tay nắm thực quyền. Nương tử biết không? Tương lai thái phu nhân Lâm thị tạ thế thì cả Ngụy quốc công phủ đều là của cậu ta. Ngụy quốc công phủ là khai quốc công thần, Thái tổ hoàng đế ban thưởng cho Quý Dã công nhiều vô số kể, chỉ tính riêng Nam Kinh đã có mười mấy lâm viên tư nhân rồi.

Thử nghĩ xem Ngụy quốc công phủ giàu có cỡ nào.

Từ Sâm khoé miệng giương lên:

- Cậu ta là nhi tử ruột thịt của Bình Bắc hầu nhưng lại sống ở Ngụy quốc công phủ. Làm phu nhân cậu ta thì không cần mỗi ngày phải hầu hạ mẹ chồng. Chuyện tốt như vậy ai mà không muốn? Bấy bà cô tám bà dì của Ngụy quốc công phủ hay thân quyến của Bình Bắc hầu phủ cũng vậy, có thể để cậu ta yên tĩnh sao? Nương tử, chưa nói nhà khác, chỉ riêng nhà ngoại cậu ta đã có bảy tám vị biểu muội rồi.

Lục Vân suy nghĩ một chút, cũng thấy buồn cười:

- Cho nên cậu ấy liền trốn tới Nam Kinh?

Từ Sâm cười hở răng:

- Chưa hết đâu, cậu ta lại trốn từ nội thành Nam Kinh sang Phượng Hoàng Đài.

Sau khi tới Nam Kinh, cậu ta vốn là ở chỗ cầu Trấn Hoài, nhưng hình như cũng không thể thanh tịnh.

Lục Vân lắc đầu than thở, tỏ vẻ vô cùng thông cảm với hàng xóm mới. Đang than thở, Lục Vân chợt nghĩ tới:

- Như vậy con rể vàng hiện đang ở hàng xóm, chúng ta không thể ngoại lệ, cũng thử xem?

A Trì nhà chúng ta qua một hai năm nữa cũng đến tuổi cập kê rồi. Từ Sâm lắc mạnh đầu:

- Không được, không được. Thái phu nhân Lâm thị của Ngụy quốc công phủ còn đó thì khuê nữ của ta sẽ bị gây khó dễ.

Nhà mình bị mất đi tước vị, Lâm thị có thể cam tâm sao? Không biết sẽ hành hạ thế nào đây. Nhà ai lại để nữ nhi bảo bối được nâng niu từ nhỏ đi đấu trí đấu dũng với Lâm thị chứ, rảnh.

Mấy ngày kế tiếp, A Trì bận rộn vô cùng, mỗi ngày đều có khách ghé thăm. Trình Hi và Phùng Thù thường hay qua lại với A Trì thì khỏi nói, tôn nữ của Binh bộ lão thượng thư, đại tiểu thư của Nam Kinh Quốc tử giám giám chính, đích trưởng nữ của Vũ Hương hầu ngày thường không mấy thân thiết cũng đến chơi, khiến A Trì ứng tiếp không kịp.

Trình Bạch cũng theo tới, còn rất hăng hái lên Thoái Tư Đình cao nhất của Từ phủ gảy một khúc “Cao sơn lưu thủy”. Căn cứ vào biểu hiện của Trình Bạch, A Trì suy đoán: “Xem ra chủ nhân Tây Viên thích âm nhạc”.

Các thiếu nữ có vẻ như vô ý đề cập:

- Từ đại tiểu thư, nghe nói hàng xóm nhà tiểu thư là một vị tướng quân?

A Trì vẽ mặt chân thành:

- Chưa từng qua lại. Nghe nói vị tướng quân này từ sau khi đến đây thì liền ra ngoài thành luyện binh, đến nay vẫn chưa trở về.

Khó khăn lắm mới rảnh rỗi, A Trì hẹn Trình Hi, Phùng Thù và Phùng Uyển ở trong đình bên bờ hồ nói chuyện phiếm. Bởi vì A Trì trời lạnh cũng không chịu ở trong phòng mà thích ở bên ngoài, thích ngắm cảnh cho nên cái đình này ở Từ phủ có lan can được làm bằng đồng thau, bên trong lại có chỗ để đốt lửa than,

trong đình vô cùng ấm áp. Ngồi trong đình tầm nhìn rộng lớn, tâm tình cũng theo đó mà thả lỏng. Phùng Uyển không ngồi yên được, trời lạnh cũng ra ngoài câu cá, kết quả là tay không chán nản quay lại, ngồi ở một bên tùy ý gảy đàn.

Cầm nghệ của Phùng Uyển bình thường, âm vận nghe cũng không hay chứ đừng nói gì tới phong cách. A Trì và Trình Hi, Phùng Thù đều cưng chiều nàng, mặc kệ nàng tiện tay gảy loạn, cũng không lên tiếng chỉ điểm. Phùng Thù lại càng suy nghĩ trong lòng, sau khi về nhà phải nói chuyện với sư phụ dạy đàn để dạy bảo Uyển nhi tốt hơn.

Tiếng đàn nhẹ nhàng từ xa xa truyền tới, như có ý giễu cợt. Phùng Thù khó chịu:

- Uyển nhi đừng làm mất mặt nữa.

Phùng Uyển đỏ mặt:

- Ai mà không có phong độ thế?

Làm gì có ai cười nhạo người khác như vậy. Người có cầm nghệ cao siêu, không phải đều có lòng dạ khoan dung, độ lượng hơn người hay sao?

Trình Hi mỉm cười:

- Ta không giỏi lĩnh vực này.

Phùng Thù cũng không thông thạo cổ cầm, hai người đồng thời nhìn về phía A Trì. A Trì khẽ cười, mọi người đều mong đợi nên không còn cách nào khác, đành phải bêu xấu rồi.

Sai thị nữ ôm cổ cầm qua, A Trì tiện tay gảy, tiếng đàn cao vút mạnh mẽ, mang theo ý trách móc. Phùng Uyển mừng rỡ, ở bên cạnh vỗ tay khen ngợi. Cái người không có phong độ kia, đáng đời bị A Trì dạy dỗ!

Tiếng đàn giễu cợt xa xa sớm đã ngừng lại, dường như tự biết mình đuối lý. Sau một lúc lâu, tiếng đàn xa xa lại truyền đến nhưng rất hòa nhã chính trực, tựa như đang nói lời xin lỗi, lại tựa như một lời chào hỏi nhẹ nhàng. A Trì cũng không phải người không buông tha người khác, bàn tay khẽ nâng, tiếng đàn thanh thúy vang lên, tỏ ý “tha thứ người rồi đó.”

Tiếng đàn xa xa truyền đến lại càng thanh khiết như thay lời cảm tạ. A Trì là một người lịch sự, đương nhiên cũng hòa nhã đáp trả, hai bên dùng tiếng đàn chào hỏi, khách khí một hồi. Cuối cùng, tiếng đàn từ từ trầm xuống, rồi ngừng hẳn mà dư âm vẫn lượn lờ.

Phùng Uyển rất là hả giận:

- Từ tỷ tỷ, đa tạ tỷ giúp muội lấy lại danh dự.

Phùng Thù hung hăng trừng nàng một cái:

- Sau này xem muội còn phô trương lung tung nữa không!

Không phải muội tiện tay gảy loạn thì không dẫn đến chuyện này. Trình Hi và A Trì đều cười:

- Chuyện này không thể trách Uyển nhi được.

Uyển nhi chỉ là đánh đàn mà thôi chứ có đi gây chuyện với ai đâu.

Mọi người đều là người rộng rãi, không có ai để bụng chuyện này, lại cùng nhau chơi đùa, nói chuyện phiếm, tụ tập đến giờ Thân mới ra về. Phùng Thù lúc đi rất quyến luyến:

- Về nhà lại bị giữ mình trong phòng.

Nàng là người sắp xuất giá, dĩ nhiên phải ở trong phòng thêu đồ cưới. Thỉnh thoảng nàng cũng có thể ra ngoài, đại khái là Phùng mẫu có ý muốn để nàng thay đổi chút không khí. A Trì rất thông cảm nhưng không thể làm gì, đành phải lưu luyến chia tay.

Trình Hi nhẹ nhàng cười:

- Nhà ta hiện giờ yên ổn hơn không ít.

Trước đó, Thu di nương giống như bà ta đã là nhạc mẫu của Ngụy quốc công vậy, có chút lớn lối, gây ra không ít chuyện. Hiện tại Trương Mai trốn tới Tây Viên, bà ta cuối cùng cũng yên tĩnh.

Tiến ba bằng hữu khuê phòng đi rồi, A Trì suy nghĩ lung tung một hồi. Các quy định trong hôn nhân là kết quả của chế độ tư hữu, ban đầu vốn là để duy trì quyền lợi của nam nhân. Nhưng kỳ lạ là, sau khi các quy định của hôn nhân sinh ra cứ như là càng ưu ái nữ nhân hơn. Nữ nhân thời đại này chỉ có thể sống trong nội trạch nên mới chú ý quá mức đến nam nhân. Đến thời đại sau này, nữ nhân rõ ràng có thể độc lập về kinh tế, độc lập về tinh thần, nhưng vẫn có rất nhiều nữ nhân “cả đời nói về nam nhân, nghĩ về nam nhân, oán hận nam nhân, vĩnh viễn vĩnh viễn”. Tại sao lại như vậy chứ?

A Trì mỗi khi tâm tình không tốt, đều tự mình đi đến Tàng Thư Các, yên tĩnh đọc sách một mình. Bất luận là du ký, điển tịch hay sách sử cũng được, nàng đọc sách như tiến vào một thế giới khác, tạp niệm biến mất, tinh thần liền trấn tĩnh lại.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, A Trì cảm thấy có chút phiền muộn nên nói với Lục Vân, rồi đến Tàng Thư Các. Nàng chọn một quyển du ký, một quyển tản văn, rồi ngồi trước cửa sổ nhàn nhã lật xem. Đang là buổi chiều, sắc trời dần tối, bên ngoài cửa sổ, một cái đầu râu tóc bạc trắng thông xuống, hứng thú nhìn chằm chằm A Trì một lát, rồi cười hì hì hỏi:

- Tiểu cô nương, sách đẹp lắm sao?

9. Chương 9: Chúc Người Quân Tử Vui Say

A Trì đang chăm chú đọc quyển du ký, thuận miệng trả lời, không hề ngẩng đầu lên:

- Đẹp.

Qua một lát mới cảm giác được có chỗ không đúng, nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ. Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, A Trì bình tĩnh nói:

- Treo ngược đầu sẽ chóng mặt đấy, lão bá bá, ngài vẫn nên xuống đây đi.

Ông lão mặt mày hớn hờ:

- Tiểu cô nương thật tốt bụng.

Còn lo ta sẽ bị choáng váng đầu nữa, thật là một hài tử tốt. Tiểu cô nương này không tệ, tướng mạo xinh đẹp, đánh đàn dễ nghe, rất hợp tâm ý lão nhân gia ta.

A Trì chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, trên chiếc ghế tử đàn trước mặt đã có một ông lão mặt mũi hồng hào, mặc trường bào rộng thùng thình ngồi chễm chệ. Không nhìn ra được ông rốt cục bao nhiêu tuổi, râu tóc ông bạc trắng nhưng vẻ mặt vẫn hồng hào khỏe mạnh, đôi mắt lại càng mang theo ý cười, sinh động có thần.

Đối với khách không mời mà tới, bình thường A Trì chỉ ứng phó cho có lệ. Người ta không theo lễ mà đến thì sao phải theo lễ mà đối đãi? Nhưng vị trước mặt này râu đã bạc trắng, nụ cười lại rất hiền hòa nên A Trì phát huy truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa là tôn kính người già, khách khí rút chén trà nóng dâng lên:

- Lão bá bá, mời dùng trà.

Ông lão tóc bạc không vội uống trà mà trước hết làm rõ việc quan trọng:

- Tiểu cô nương, bối phận sai rồi. Ta sao lại là lão bá bá, là lão gia gia mới phải.

Đồ tôn gọi ta là sư công thì tiểu cô nương sao gọi ta là lão bá bá được.

A Trì biết nghe lời phải, lập tức sửa miệng:

- Lão gia gia, mời dùng trà.

Ông lão tóc bạc cười hì hì khen:

- Tiểu cô nương có ánh mắt, biết thực hành.

Nha đầu này rất thông minh, có thể sánh với hai mẫu tử kia ở kinh thành.

A Trì nếu không ra ngoài làm khách, ăn mặc lấy thoải mái làm chủ yếu chứ không truy cầu xa hoa, cao quý. Lúc này mái tóc dài đen nhánh của nàng chỉ dùng một cây trâm gỗ đàn hương màu bạc khắc hoa chạm rồng cài lỏng lẻo, trông cứ như một tấm lụa mềm mại tự nhiên. Nàng mặc đai lưng và áo bằng gấm màu hồng cánh sen thanh tân tao nhã, vạt áo nghiêng nghiêng bên trái, trong cổ áo lộ ra chiếc cổ trắng nõn xinh đẹp. Dáng vẻ nàng nhã nhặn, đối mặt với vị khách không mời mà đến không hề có chút hoang mang, lúng túng mà ung dung trò chuyện cùng ông lão tóc bạc:

- Con thích một mình đọc sách nên đuổi hết thị nữ đi ra ngoài. Vậy còn lão gia gia ngài? Cũng thích đọc lai độc vãng sao?

Ông lão tóc bạc cả người mặc áo bào xanh, râu tóc bạc trắng, nhìn qua có vẻ tiên phong đạo cốt nhưng khi cười thì giống như một đại hài tử:

- Thật lâu thật lâu trước đây, ta cũng thích đọc lai độc vãng. Sau đó, ta thu đồ đệ, sau đó nữa ta có đồ tôn, rồi lại có nữ đồ tôn, ta liền thích theo bọn chúng cùng nhau chơi đùa. Ta, đồ đệ của ta, thê tử của đồ đệ ta, còn có hai đồ tôn và một tôn nữ, người một nhà chúng ta chơi với nhau rất vui.

A Trì chớp chớp mắt to:

- Lão gia gia, các ông chơi gì vậy?

Ông lão tóc bạc vô cùng đắc ý:

- Cái gì cũng chơi hết, có khi là đánh nhau, có khi là đánh cờ, có khi là đi dã ngoại, thỉnh thoảng bọn ta cũng ngâm thơ, đánh đàn, vẽ tranh, học đòi văn vẻ.

Chơi trốn tìm hay bịt mắt bắt dê gì đó, bọn ta cũng chơi nốt. Chẳng qua không thể nói với người ngoài được.

A Trì cười nói:

- Nghe rất thú vị. Lão gia gia, con đoán ngài gầy đàn nhất định là ý cảnh thanh thản, động tác ưu nhã, tiếng đàn uyển chuyển êm tai, thanh nhã thoát tục.

Ông lão tóc bạc hơi xấu hổ:

- Không có, không có đâu. Ta trước giờ không chê cười người khác, không chê cười người khác.

Chê cười người khác là quá không có phong độ, sẽ bị đồ tôn ngoan của ta quở trách.

A Trì khê cười, đưa tay nâng chén trà nhỏ trên bàn lên từ từ uống. Bàn tay nàng nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng mịn hơn cả chén sứ trong tay, nhìn rất thích mắt. Ông lão tóc bạc ngồi trước mặt nàng cười híp mắt, trong lòng vui như nở hoa. Lão tử tới đúng rồi! Tiểu cô nương này gầy khúc đàn làm đồ tôn ngoan của ta thất thần thật lâu, tiểu tử thú vị nếu biết tiểu cô nương không chỉ giỏi đánh đàn mà còn xinh đẹp thế này, không phải là càn ngày người sao?

A Trì mỉm cười tăng bốc:

- Lão gia gia ngài võ công thiên hạ vô song, thật là hâm mộ. Đồ đệ, đồ tôn ngài dạy dỗ ra nhất định cũng là nhân trung long phượng, võ công trác tuyệt. Lão gia gia, võ công của ngài nhất định là thiên hạ đệ nhất rồi, phải không?

Ông lão tóc bạc vốn đang mặt mày hớn hở, nghe vậy thì sắc mặt nghiêm lại, thở phì phì:

- Ai nói võ công của ta là thiên hạ đệ nhất?

A Trì tỏ vẻ kinh ngạc:

- Võ công của ngài đã xuất thần nhập hóa rồi, thiên hạ còn có người mạnh hơn ngài?

Ông lão tóc bạc nổi giận trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi ngửa đầu dựng râu lên trời, không thèm trả lời.

Xa xa có tiếng huýt gió trong trẻo truyền đến, âm thanh một tiếng lại một tiếng, tiếng sau cao hơn tiếng trước, liên tục không dứt. A Trì chăm chú nghe một lát, rất hiểu ý dò hỏi:

- Lão gia gia, võ công của người này hình như cũng không tệ, chẳng qua so sánh với ngài thì hẳn còn kém xa nhỉ?

Tiếng huýt gió từ trong trẻo đã chuyển thành cao vút, mơ hồ có ý đe dọa. Ông lão tóc bạc thổi râu mép mấy lần, cuối cùng đập bàn:

- Tức chết ta! Tức chết ta!

Ông bay như chim ra khỏi phòng, rất nhanh đã đi xa. Người mặc dù đã đi xa nhưng trong tai A Trì vẫn còn vang vọng tiếng mắng tức giận của ông.

A Trì yên lặng ngồi, không nhúc nhích. Tuy kể từ khi trải qua chuyện lạ như trọng sinh xuyên qua này, bản lĩnh kiềm chế của nàng đã có tiến bộ lớn, có thể gặp nguy không sợ hãi nhưng động tác của ông lão tóc bạc vừa nãy cũng khiến nàng giật mình. Điều này quá phá vỡ kiến thức thông thường rồi, con người sao có thể thoát khỏi lực hút của Trái Đất như vậy?

Bội A, Trì Bạch nhẹ nhàng đi tới:

- Đại tiểu thư, sắc trời không còn sớm, phu nhân vẫn đang đợi người.

A Trì từ từ đứng dậy, cười nói:

- Nên trở về thôi.

Nàng dẫn theo hai thị nữ, chậm rãi ra khỏi Tàng Thư Các. Bước trên con đường nhỏ vắng vẻ, A Trì không nhìn được nhìn thoáng qua phía Tây Viên, Phượng Hoàng Đài Từ phủ, có thêm một hàng xóm thú vị đây.

Hôm sau, chủ nhân Tây Viên - Ngụy quốc công Trương Mai đích thân sang bái phỏng. Từ Sâm dẫn ba nhi tử ra đón tiếp, tuy chủ là quan văn, khách là võ tướng nhưng chủ khách trò chuyện rất vui vẻ. Sau khi tiễn khách ra về, Từ Sâm và Từ Tổn đều khen:

- Người này nói năng lịch sự, cử chỉ nho nhã.

Hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật hai mắt sáng lên:

- Huynh ấy đáng người rất cao, rất anh tuấn, rất nho nhã lễ độ, một chút cũng không hung dữ!

Từ Dật sau khi hưng phấn thì có chút nuối tiếc:

- Đệ không có xin huynh ấy múa kiếm!

Lần đầu tiên gặp mặt nên không thể không biết xấu hổ mà nói, thật đáng tiếc.

Lục Vân vốn đang mỉm cười nghe trương phu và nhi tử nói chuyện, nhưng khi mở hộp lễ vật ra, thấy một thanh cổ cầm mộc mạc theo phong cách cổ xưa có khắc mấy chữ “cửu tiêu hoàn bội” (ngọc quý trên trời cao) thì nụ cười trên mặt cứng lại. Cửu tiêu hoàn bội? Cửu tiêu hoàn bội – tiên phẩm cổ cầm?

Từ Sâm cảm thấy thê tử thần sắc khác thường thì nhẹ nhàng bước tới. Thấy thanh cổ cầm, Từ Sâm cũng ngẩn người. Cây đàn này mặt trên được làm từ gỗ ngô đồng, mặt dưới được làm từ gỗ tùng trên núi Nga Mi, có hình đẹp theo kiểu Phục Hi, là một thanh lôi cầm thời Đường.

Các con đều bước tới vây quanh. Từ Tổn mỉm cười:

- Lôi cầm “kì thanh thanh việt, như kích kim thạch”*, âm vận chắc chắn rất hay.

* Đây là lời bình phẩm về cây đàn “cửu tiêu hoàn bội” trong quyển “Lục nhất cư sĩ thi thoại”, có nghĩa là nói âm thanh véo von như gõ vào sắt đá, sức lực nhẹ nhưng âm thanh vẫn trầm bổng vang xa

A Trì gật đầu:

- Âm thanh của lôi cầm vừa lớn vừa mềm mại, không phải vật tầm thường.

Từ Thuật, Từ Dật sung sướng xin ý kiến phụ mẫu:

- Tối nay có thể nghe âm thanh của trời không?

Từ Sâm cũng kích động, gật đầu đáp ứng. Buổi tối, Từ Sâm tắm rửa thay y phục, dâng hương gảy đàn, tiếng đàn vang lên, kinh diêm tứ phương. Âm thanh của Cửu tiêu hoàn bội vô cùng hoàn mỹ, khúc nhạc do nó gảy ra tuyệt diệu mà tự nhiên như nước chảy mây trôi, làm say đắm lòng người.

A Trì chuyên chú lắng nghe, trong lòng xúc động. Không hổ là đàn từng được dùng để tấu nhạc vào lễ đăng cơ của vua Đường Túc Tông, là một nhạc cụ lừng lẫy thời bấy giờ, âm cao thì mạnh mẽ, oai hùng, âm thấp thì tinh tế, tỉ mỉ (đoạn này do mình không hiểu về nhạc lý nên chém đại, đại khái ý nói cây đàn này gảy ra âm nào cũng thể hiện được cái thần thái, ý nghĩa của nó), tiếng đàn được phát ra từ hai khe, muốn ra mà bị chặn lại, quanh quẩn không rời tạo nên dư âm vẫn vương trong không khí.

Từ Thuật hâm mộ đầy đặn nằng:

- Tỷ, nghe hay quá.

Từ Dật lơ đãng hỏi:

- Tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?

A Trì mỉm cười:

- Cửu tiêu hoàn bội theo lối trang nghiêm mạnh mẽ, khí thế hùng hồn, âm thanh hoàn mỹ, là cực phẩm trong các loại đàn, cũng là vật tiêu biểu của thời kì Thịnh Đường. Tối nay có thể nghe được âm thanh của đàn này, thật là may mắn.

Về hâm mộ của các con đều lọt vào trong mắt của vợ chồng Từ Sâm và Lục Vân. Sau khi các con về phòng, Từ Sâm cười nói:

- Thanh lôi cầm này, cho khuê nữ của ta. Nhìn ánh mắt của nó nhất định là rất thích.

Nữ nhi không giống nhi tử, nhi tử có thể có rất nhiều sở thích, có thể thường xuyên ra ngoài chơi, còn nữ nhi chỉ có thể buồn bực ở trong nhà nhiều hơn nên cưng chiều một chút cũng không quá đáng.

Lục Vân nghe vậy, dĩ nhiên là vui mừng:

- Tốt, cho A Trì. A Trì thích đọc sách, đánh đàn, tặng đàn này cho nó, nó không cao hứng mới là lạ.

Đọc sách, đánh đàn đều là chuyện rất tao nhã.

Trong rừng cây ở Tây Viên hàng xóm, hai bóng dáng một xanh một trắng cứ luân phiên tới tới lui lui, đánh nhau kịch liệt. Người mặc trường bào màu xanh là một ông lão tuổi tác tuy lớn nhưng thân thủ rất nhanh nhẹn, chiêu thức mạnh mẽ. Người mặc bạch y là một nam tử trẻ tuổi, chưởng pháp tinh diệu, phóng khoáng tự nhiên. Hai người càng đánh càng hăng, uy vũ bất phàm, ông lão mặc áo bào xanh cười to:

- Sảng khoái, sảng khoái!

Chàng thanh niên áo trắng cũng nở nụ cười, dần dần không đấu lại nên bại trận:

- Sư công, ngài thắng rồi!

Ông lão vui vẻ:

- Tiểu tử thú vị, biết sự lợi hại của ta chưa? Có phục hay không?

Trên mặt ông mặc dù có vẻ tức giận, nhưng trong mắt đều là ý cười thỏa mãn. Chàng thanh niên áo trắng cười nói:

- Sư công lợi hại, tôn nhi bội phục, bội phục vô cùng.

Sư công tuổi tác càng lớn càng giống tiểu hài tử, không dụ dỗ là không được. Từ ngày hôm qua khi ép buộc ông trở về, lão nhân gia tức giận cả ngày, chỉ có theo đánh nhau với ông một trận, đánh thua thì lão nhân gia mới chuyển giận thành vui. Đúng là lão ngoan đồng (lão ngoan đồng là người già mà có tâm hồn như trẻ nhỏ), hết cách.

Ông lão cười ha hả, nhảy lên như chim, phóng tới phóng lui chơi đùa trên ngọn cây, vênh váo tự đắc. Chàng thanh niên áo trắng chấp tay đứng yên, mỉm cười nhìn lão nhân gia vui vẻ. Chàng phong độ ngời ngời, ngọc thụ lâm phong, dưới ánh trăng sáng, khuôn mặt uy nghiêm thường ngày trở nên nhu hòa, càng thêm tuấn tú.

Ông lão chơi vui vẻ một lát thì cười hì hì nhảy xuống đất, chỉ chỉ lên ngọn cây. Chàng thanh niên áo trắng hiểu ý, tung người vọt lên cây, lấy xuống một hồ lô rượu đưa cho ông. Ông lão mở nắp hồ lô, cười hì hì uống liền hai hớp:

- A Mai à, sư công giúp con chọn tiểu thê tử, một tiểu thê tử rất xinh đẹp.

10. Chương 10: Nhân Dân Nếu Chẳng An Nhàn

Chàng thanh niên áo trắng chính là chủ nhân của Tây Viên - Ngụy quốc công Trương Mai, còn ông lão tóc bạc chính là Hoa Sơn lão nhân, cũng là sư phụ của phụ thân Trương Mai - Bình Bắc hầu Trương Tĩnh. Hoa Sơn lão nhân vốn là một thể ngoại cao nhân vân du tứ hải, hành tung bất định. Năm Trương Mai hơn hai tuổi, Hoa Sơn lão nhân nhất thời tâm huyết dâng trào, đến Bình Bắc hầu phủ thăm đồ đệ, vừa thấy Trương Mai thì không chịu đi nữa. Hai đồ tôn Trương Kinh, Trương Mai đều là thiên tài luyện võ, Hoa Sơn lão nhân tức khắc quyết định ở lại Bình Bắc hầu phủ dạy dỗ hai tôn tử. Lần này Trương Mai rời kinh thành đến Nam Kinh nhậm chức thêm thư, Hoa Sơn lão nhân không nỡ để đồ tôn một thân một mình đến phương xa nên cũng đi theo.

Hoa Sơn lão nhân tính tình rất trẻ con, có ông bên cạnh, Trương Mai giống như có thêm một người bạn bên cạnh để cùng chơi, cũng đỡ cô đơn. Bây giờ nghe sư công nói “giúp con chọn tiểu thê tử”, Trương Mai không khỏi mỉm cười, sư công lại nghịch lại nghịch ngợm rồi, lão nhân gia đi đâu tìm tiểu thê tử chứ?

Trương Mai chợt nghĩ đến điều gì, vẻ mặt hơi cứng lại. Hôm qua, tiểu cô nương hàng xóm tiện tay gậy đàn lung tung bị sư công chế giễu. Sau đó mình dùng đàn gửi ý, chuyện bất hòa nhỏ này cũng được hóa giải. Sau đó, sư công lại đích thân qua bên hàng xóm! Tuy bị mình dùng tiếng huýt gió ép trở về, nhưng lão nhân gia tức giận không thêm để ý mãi đến bây giờ mới thôi. Chẳng lẽ sư công hôm qua là đi?

Hoa Sơn lão nhân vẻ mặt khoái chí, Trương Mai rất im lặng. Hàng xóm này họ Từ, là trưởng tử của Từ thứ phụ, gia đình thế này nên kính nhi viễn chi (tôn trọng nhưng không gần gũi) thì hơn, đừng tới nhà ta làm gì? Mấy năm gần đây, nội các thứ phụ và thủ phụ phần lớn đều như nước với lửa, tranh đấu đến ta sống người chết. Thứ phụ hoặc là đập đổ thủ phụ, hoặc bị thủ phụ đá đi rất xa, vì cái vị trí thủ phụ kia mà các quan văn mưu mô chông chất, không từ thủ đoạn.

Hoa Sơn lão nhân cười híp mắt:

- Tiểu thê tử này sư công giúp con chọn không chỉ xinh đẹp mà còn rất có ánh mắt, rất thú vị. A Mai à, đợi con cưới tiểu thê tử về, sinh hài nhi vẫn giao cho sư công dạy, có được không? Sư công sẽ dạy nó võ công, còn dẫn nó đi chơi nữa, giống như dạy A Mai con vậy.

Trương Mai mỉm cười đáp ứng:

- Được, đều giao cho ngài dạy hết.

Sư công thích nhất là dạy tiểu hài tử, đáng tiếc đại ca chưa cưới vợ, mình chưa định thân, đợi tiểu hài tử được sinh ra không biết là chuyện của năm nào tháng nào nữa.

Hoa Sơn lão nhân mừng rỡ:

- Quyết định thế đi! A Mai, hài tử đều giao cho ta, không được để ông ông ngoại con quơ tay múa chân.

Trưởng bối của Bình Bắc hầu phủ, ngoài Hoa Sơn lão nhân, còn có nhạc phụ của Trương Tĩnh - Mạnh Lại. Hoa Sơn lão nhân là cao thủ võ lâm, Mạnh Lại là văn nhân nhà sĩ nên trong việc dạy dỗ các tôn tử tôn nữ thế nào, giữa hai người luôn bất đồng ý kiến.

Trương Mai từ nhỏ đã biết rõ cho Hoa Sơn lão nhân vui vẻ, càng lớn càng thuần thực:

- Hải tử chỉ học võ công thôi cũng không được, dù sao cũng phải biết đọc sách viết chữ mà, đúng không? Sư công dạy dỗ hai huynh đệ đại ca và con, còn ông bà ngoại ngoại hợp lại cũng chỉ trông coi mỗi A Đồng, sư công chính là người giỏi lắm nhiều.

Bình Bắc hầu Trương Tịnh và thê tử Mạnh Du Nhiên sinh được ba nam một nữ, trưởng tử Trương Kinh, thứ tử Trương Mai và nữ nhi nhỏ tuổi nhất tên A Đồng. Trương Kinh và Trương Mai từ nhỏ đã theo sư công là Hoa Sơn lão nhân luyện võ, chơi đùa nên tình cảm rất sâu đậm. Còn A Đồng thì theo ông bà ngoại ngoại nhiều hơn nên tính tình rất được cưng chiều.

Hoa Sơn lão nhân ánh mắt híp lại thành một đường, đúng vậy, một mình ta dạy dỗ hai tôn tử trong khi ông bà ngoại ngoại A Mai hai người chỉ trông coi mỗi mình A Đồng, vẫn là ta lợi hại. Trương Mai tranh thủ thời cơ:

- Trời không còn sớm, sư công về phòng nghỉ ngơi nhé? Con phải hầu hạ ngài thật tốt, nếu không, phụ thân sẽ đánh con một trận.

Cách đó không xa có hai thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi mặt mày thanh tú đứng hầu nghe vậy thì liếc nhìn nhau một cái. Hai người bọn họ mặc trang phục kẻ sọc, là thư đồng của Trương Mai, người lớn tuổi có vẻ chín chắn tin cậy hơn tên Tức Mặc, người nhỏ tuổi nét mặt thông minh lanh lợi tên Nguyên Quang.

Nguyên Quang lắc lư chạy đến, vẻ mặt tươi cười:

- Lão gia tử, trời đã muộn thế này, hay là ngài với nhị công tử vào nhà nói chuyện?

Hắn là người từ nhỏ đã đi theo hầu hạ Trương Mai nên quen gọi “nhị công tử”. Tuy hiện giờ Trương Mai đã trở thành Ngự quốc công nhưng hắn vẫn xưng hô như cũ, không thay đổi.

Bước chân của Tức Mặc trầm ổn hơn nhiều, vẻ mặt cũng nghiêm túc:

- Lão gia tử, hầu gia và phu nhân đã căn dặn phải chăm sóc ngài thật chu đáo.

Hắn lấy một tờ giấy trong ngực áo ra nhìn kĩ:

- Lão gia tử, giờ này là giờ ngài tắm rửa đi ngủ.

Hoa Sơn lão nhân mười mấy năm qua đã được Du Nhiên chăm sóc như vậy thành quen, cũng không có gì không thoải mái, vui vẻ đi theo Trương Mai về phòng, rửa mặt tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi. Trương Mai hầu hạ ông nằm xuống mới rời đi nhưng vừa ra tới cửa thì bị gọi trở lại, Hoa Sơn lão nhân cười hì hì nói với hắn:

- Đúng là ông trời tác hợp, người hầu của con tên Tức Mặc, Nguyên Quang, thị nữ của con bé tên Bội A, Tri Bạch.

Con bé là giấy bút, còn con là mực với nghiên, hợp chung một chỗ là vô cùng hoàn mỹ.

Trương Mai cười cười, xoay người giúp Hoa Sơn lão nhân đắp kín chăn:

- Sư công, ngài nghỉ ngơi đi.

Sắp xếp xong, hắn đứng dậy ra cửa, lưng thững bước đi trong đình viện. Đêm lạnh như nước, bóng đêm vô biên vô tận, Trương Mai nhẹ thả bước chân, trong lòng đầy những rối rắm nghĩ suy.

Ngoại trừ nhà mình ra, dòng chính của Ngự quốc công phủ không có con cháu nào xuất sắc đủ để chống đỡ môn hộ. Cho nên, tước vị Ngự quốc công này, mình dù muốn dù không cũng phải làm, các đường huynh đường đệ có thể ngồi không hưởng an nhàn phú quý nhưng mình thì nhất quyết không thể. Tổ tiên Quý Dã công trải qua biết bao gió tanh mưa máu mới lập nên cơ nghiệp này truyền lại cho các thế hệ con cháu đời sau, mình không thể thẹn với tổ tông được.

Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía hàng xóm, Trương Mai khẽ mỉm cười. Biệt viện của Ngự quốc công phủ ở Nam Kinh cũng có mười mấy nơi, tại sao mình lại chọn đến Tây Viên? Vị hàng xóm này không chỉ là trưởng tử của Từ thứ phụ, mà còn là Nam Kinh Lễ bộ hữu thị lang. Ai cũng cho rằng Nam Kinh Lễ bộ hữu thị lang là chức quan nhàn tản, lại không nghĩ tới Thủ phụ Nghiêm Đông hiện giờ chính là từ Nam Kinh Lễ bộ

hữu thị lang mà đi lên. Một người nếu có dã tâm, thì dù là chức quan nhàn tản cũng có thể làm nên thành tựu. Nam Kinh cũng không phải là nơi chỉ biết cho ra các “thượng thư nuôi chim” hay “ngự sử ngắm hoa”.

Hôm sau, ba huynh đệ Từ Tổn, Từ Thuật, Từ Dật sang Tây Viên thăm đáp lễ. Từ Dật cảm thấy Trương Mai rất hòa nhã dễ gần nhưng vẫn ngại không dám mở miệng đề cập đến chuyện múa kiếm. Dù sao cũng không quen thuộc, mới gặp mặt có hai lần mà thôi, không thể quá tùy tiện được.

Sau khi huynh đệ Từ gia cáo từ ra về, Trương Mai từ từ mở quyển trục, hiện ra trước mắt hẳn chính là bức “thiên lý giang sơn đồ”. “Thiên lý giang sơn đồ” là bức tranh mô tả những dãy đồi núi chập chùng cùng với những con sóng mênh mông bát ngát, hình ảnh bao la hùng vĩ, khí thế hào hùng, là một kiệt tác tranh sơn thủy.

Bức tranh này do Vương Hi Mạnh thời Bắc Tống sáng tác. Vương Hi Mạnh là một thiếu niên thiên tài nổi tiếng về vẽ tranh sơn thủy nhưng tác phẩm lại rất ít, chỉ muốn dùng một bức tranh mà lưu danh thiên cổ. Bức “thiên lý giang sơn đồ” này được ông vẽ lúc gần tám mươi tuổi, dùng để lưu lại cho hậu thế.

Là khen mình thiếu niên anh hùng, hay khen mình cầm đao cưỡi ngựa bảo vệ giang sơn? Bất luận là cái nào thì Từ gia cũng rất có thiện ý. Trương Mai nhìn chăm chú một lát, rồi từ từ cuộn quyển trục lại. Minh chỉ là muốn bồi thường một chút cho thiếu nữ gầy đàn kia, không ngờ Từ gia lại đem danh họa đến tặng, thật là ngoài ý muốn.

Trương Mai đang sống ở xa nhà, tất nhiên là phụ mẫu, đại ca và tiểu muội ở kinh thành đều nhớ nhung, thường viết thư thăm hỏi. Trương Mai là người chu đáo, mỗi ngày đều viết thư bình an dùng bỏ câu đưa tới kinh thành. Nếu rảnh rỗi thì viết nhiều thêm vài dòng, còn nếu bận rộn công việc thì đại khái chỉ có mấy chữ như “bình an, chớ lo”.

Phụ thân của Trương Mai là Bình Bắc hầu Trương Tĩnh trước giờ luôn ít nói, nên thư viết cũng rất ngắn gọn. Còn mẫu thân hân hạnh Du Nhiên là người hoạt bát, nói nhiều, Trương Mai thường cầm thư của bà, nhìn kiểu chữ “Du Nhiên thể” của riêng bà thì nhin không được bật cười. Ông ngoại cầm kỳ thi họa tất cả đều tinh thông, sao lại dạy dỗ ra một khuê nữ như mẫu thân chứ? Nhìn nét chữ này cũng thật sự quá “du nhiên”^{*} rồi.

* Du nhiên nghĩa là thoải mái, cũng là tên mẹ nam chính, ở đây ý nói chữ viết của mẹ nam chính quá xấu

A Đồng trong thư thường hỏi:

- Nhị ca, Nam Kinh có vui không? Sông Tần Hoài phong tình vô hạn, huynh có đi mở mang tầm mắt không? Hồ Mạc Sâu từng là của Ngụy quốc công phủ đây, nghe nói đẹp lắm, muội thật muốn đến xem thử một lần cho biết. Nhưng phụ thân mẫu thân đều không chịu cho muội rời kinh, cả ông bà ngoại ngoại cũng vậy.

Trương Mai cười trừ. A Đồng tuy đã là cô nương mười sáu mười bảy tuổi nhưng vẫn còn mang bản tính trẻ con, cái gì cũng không biết, chỉ biết hưởng thụ. Nha đầu ngốc, muội cho rằng nhị ca tới đây để du ngoạn hả, đi sông Tần Hoài, hồ Mạc Sâu gì chứ. Muội cũng quá xem thường ta, thân là ngoại tôn Mạnh gia, nhị công tử Bình Bắc hầu phủ, đường đường là Ngụy quốc công mà đi dạo sông Tần Hoài? Toàn là dong chi tục phấn, có gì thú vị đâu.

Trong thư của Du Nhiên không thể thiếu việc nhắc đến hôn sự của Trương Mai: “Đại ca con tuy chưa cưới vợ nhưng thê tử đã chọn ra rồi. Còn con vẫn chưa có tin tức gì hết, có muốn cha mẹ tìm giúp không? Trong sổ bằng hữu của A Đồng cũng có vài người tương mạo xinh lắm, tiếc là hơi non nớt, đáng tiếc đáng tiếc”.

“Hôm trước mẹ sang phủ Phúc Ninh Đại trưởng công chúa ngắm hoa, lục di mẫu con hỏi mẹ ‘Đại tiểu thư Từ gia thế nào?’. Đại tiểu thư Từ gia là trưởng tôn nữ của Từ thứ phụ, mẹ cũng có nhìn thử, đẹp thì có đẹp nhưng không có linh khí, không xứng với nhi tử bảo bối của ta”.

.....

Đại tiểu thư Từ gia? Trương Mai cười cười, hàng xóm cũng là đại tiểu thư Từ gia, quý nữ triều đình nhiều không kể xiết, nhà nhà đều có đích trưởng nữ tôn quý, giáo dưỡng cực kỳ tốt. Người nào người nấy đều hoàn mỹ không chút tì vết, không giống như người thật. Hiền lành rộng lượng đến mức khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Hoa Sơn lão nhân từ cửa sổ nhảy vào, nét mặt tươi cười:

- A Mai, con còn chưa có hỏi ta, tiểu nương tử của con họ tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?

Không được không được, tối qua bị dụ đi ngủ chưa nói được gì.

Trương Mai cười nói:

- Sư công, con biết ngài nôn nóng muốn dạy dỗ tăng tôn tử, nhưng đại ca chưa cưới vợ, con chưa định thân, tiểu hài tử càng không biết tới năm nào tháng nào mới ra đời, sư công nếu đợi bọn con, chẳng phải là sốt ruột lắm sao. Nhà đại sư bá đã có tiểu tôn tôn rồi, nếu không thì ngài dạy dỗ nó trước?

Trương Tịnh là đệ tử của Hoa Sơn lão nhân, trước Trương Tịnh, Hoa Sơn lão nhân có nhận hai đồ đệ khác là Hoàng Đường và Phó Thanh, Trương Mai gọi họ lần lượt là “đại sư bá” và “nhị sư bá”. Đại sư bá Hoàng Đường là người lớn tuổi nhất, đã có mấy đứa tôn tử rồi.

Hoa Sơn lão nhân cả giận nói:

- Lão tử không dạy!

Ông khi còn trẻ thích lên mặt dạy đời, tùy tiện nhận một hài tử tư chất bình thường nhưng tính tình phúc hậu làm đại đồ đệ. Sau đó ông nhận nhị đồ đệ tư chất tốt hơn nhiều, luyện võ rất có thiên phú nhưng kém quá xa so với Trương Tịnh. Sau khi Hoa Sơn lão nhân dạy dỗ một thiên tài như Trương Tịnh thì tầm mắt vô cùng cao, đồ tôn có tư chất bình thường là nhất quyết không dạy.

Hoa Sơn lão nhân phát cáu, ban đầu mình bị choáng váng đầu óc hay sao mà nhận hài tử ngốc A Đường này làm đồ đệ? A Đường tâm địa tốt thì có tốt, nhưng học võ ngốc muốn chết! Hoa Sơn lão nhân nhớ lại cảnh tượng năm đó hao hết tâm sức dạy dỗ đại đồ đệ thì kêu than một tiếng, nhảy ra ngoài cửa sổ.

11. Chương 11: Yêu Nàng Nàng Chẳng Ngó Nàng

Trương Mai nhấc bước chân, nhẹ nhàng đi ra cửa, nhìn giống như lững thững đi dạo trong sân vắng nhưng không lâu sau đã đuổi kịp Hoa Sơn lão nhân. Hoa Sơn lão nhân là người tùy hứng, chỉ cần có thể vào nhà thì cửa chính hay cửa sổ với ông mà nói đều như nhau. Trương Mai thì khác, ngoại trừ được Hoa Sơn lão nhân dạy dỗ, hẳn còn được ông ngoại Mạnh Lại tận tình khuyên bảo “Làm người thì phải đi theo chính đạo”, cho nên nếu không có gì đặc biệt, hẳn sẽ không đi bằng cửa sổ.

Trương Mai không nhanh không chậm đi bên cạnh Hoa Sơn lão nhân, cười hỏi:

- Sư công, tôn nhi cùng ngài đánh nhau, có được không?

Hoa Sơn lão nhân thở phì phì, không thèm để ý đến hắn, chạy một mạch đến hậu viên, quần quanh trong rừng cây vài vòng, la to lên mấy tiếng mới chợt dừng lại.

- A Mai, đại sư bá của con ở Giang Nam, còn nhị sư bá ở Tái Bắc, đúng không?

Hoa Sơn lão nhân nghiêm mặt hỏi. Quê quán của Hoàng Đường ở Hàng Châu, trong nhà có ngàn khoảnh ruộng tốt, cuộc sống trôi qua rất nhàn nhã. Phó Thanh cũng là một võ quan, nhậm chức Ninh Hạ vệ chỉ huy sứ, gia quyến theo ông ở tại Hưng Khánh phủ.

Trương Mai cười đáp:

- Dạ, ngài nhớ không lầm. Nhị sư bá mang quân vụ trong người, nếu muốn chuyển đi nơi khác thì hơi khó khăn một chút. Đại sư bá chỉ ở nhà nhàn rỗi, thoải mái vô cùng nên lúc nào cũng có thể đến thăm ngài. Sư công, ngài nếu nhớ hai vị sư bá, tôn nhi viết thư cho đại sư bá nhé? Nhị sư bá có lẽ cũng có thể tìm cách để được điều nhiệm đến kinh thành hoặc Nam Kinh.

Hoa Sơn lão nhân tức giận:

- Không được viết thư! Cũng không được điều nhiệm!

Ai muốn gặp bọn chúng chứ? A Đường với A Thanh đứa này so với đứa kia càng đần hơn, vừa thấy thứ võ công mèo quào của bọn chúng là lão tử bực mình! Tức chết được!

Trương Mại mỉm cười:

- Điều nghe theo ngài, không viết thư. Dù sao đến khi đại ca thành thân thì đại sư bá và nhị sư bá cũng sẽ đến, không phải có thể gặp nhau sao. Đại sư bá nhiệt tình nhất, sư diệt thành thân, chắc chắn ông sẽ đến chúc mừng. Còn nhị sư bá dù công vụ có bận rộn đến đâu thì đại ca thành thân, ông ấy nhất định sẽ đích thân đến.

Không cần phải nói, Phó Thanh chắc chắn đến, bất luận thế nào cũng sẽ đến. Phó Thanh và thê tử Nhạc thị rất yêu thương nhau, họ sinh được một nam một nữ, nhi tử là Phó Tranh, nữ nhi là Phó Vành. Thê tử chưa qua cửa của Trương Kinh chính là nữ nhi duy nhất của Phó gia, Phó Vành.

Nhắc tới hôn sự của Trương Kinh, Hoa Sơn lão nhân liền nhăn nhó buồn bực. A Kinh tốt như vậy, sao lại muốn thành thân với tiểu khuê nữ của A Thanh? Tư chất của A Thanh bình thường thế thì khuê nữ có thể giải giang tới đâu chứ. Haiz, nếu sinh ra tiểu tôn tôn cũng có tư chất bình thường thì tôi rồi. Lão tử dạy ai bây giờ?

Nghĩ đến vấn đề quan trọng này, Hoa Sơn lão nhân liền phấn chấn tinh thần, thê tử A Kinh đã định rồi nhưng A Mại thì chưa! Thật tốt, thế nào cũng phải chọn cho A Mại một tiểu thê tử vừa xinh đẹp vừa thú vị, không cần phải quá hoàn mỹ, không quá kém cỏi so với Du Nhiên là được. Sau này, bọn họ sinh ra hai tiểu A Mại xương cốt tuyệt vời, thiên tư trác tuyệt đều do ta dạy!

Hoa Sơn lão nhân cười hì hì:

- A Mại, chúng ta đi xem tiểu thê tử của con đi.

Ánh mắt của sư công rất tốt, tiểu thê tử ta chọn giúp con này khẳng định là một người thông minh lanh lợi lại có chủ kiến. Tiểu tử ngốc, nghe lời sư công đi, sẽ không sai đâu.

Trương Mại đâu chịu đi theo sư công làm càn, rình xem nữ nhi khuê các còn ra thể thống gì:

- Sư công, thập tam cô cô và cô dưỡng của con có lẽ không lâu sau sẽ tới Nam Kinh. Chờ cô cô và cô dưỡng tới rồi thì chúng ta quang minh chính đại gặp nàng ấy, có được không?

Có cô cô ở đây thì việc gặp nữ quyến Từ gia rất dễ dàng.

Hoa Sơn lão nhân lắc mạnh đầu:

- Tiểu tử thú! Bị ông ông ngoại người dạy thành ra cố chấp đến thế này!

Chỉ dựa vào võ công của hai ông cháu ta thì bất kể đi đến đâu cũng không bị người ta phát hiện, kiêng nể làm quái gì? Tiểu tử ngốc ngu quá, khi có cửa thì đi bằng cửa, không có cửa thì đi bằng cửa sổ thôi.

Từ sau hôm đó, Hoa Sơn lão nhân cùng với Trương Mại thường xuyên ở trong rừng mai luyện võ. Rừng mai ở góc của Tây Viên, chỉ cách Từ phủ một bức tường, đối diện với Tàng Thư các của Từ phủ ở xa xa. Luyện võ trong rừng mai nhà mình có gì mà không được? Trương Mại không còn lời nào để nói, sư công cứ khẳng khái đòi như vậy, hắn cũng đành chịu thôi.

Thỉnh thoảng thấy vài thiếu nữ nhẹ nhàng thướt tha nói nói cười cười đi về phía Tàng Thư các, Hoa Sơn lão nhân nháy nháy mắt:

- A Mại, có đẹp không?

Trương Mại mỉm cười:

- Sư công, tuổi cũng quá nhỏ mà?

Nhìn dáng người còn chưa có trưởng thành.

Hoa Sơn lão nhân sung sướng lộn vài vòng trên không trung:

- Không tính là nhỏ, qua một hai năm nữa là cập kê rồi, thêm hai ba năm nữa là có thể xuất giá. Tiểu tử thú! Nhân tài khó kiếm, chọn vợ phải chọn cho sớm, có biết không?

Con không nhân lúc nha đầu còn nhỏ mà bắt lấy thì còn chờ cái gì? Đồ đệ thông minh lương thiện và thê tử hiền lương thông tuệ là phải nhanh chóng thu vào, nếu không sẽ bị người khác cướp mất, đạo lý này con có hiểu không?

Trương Mai chỉ mỉm cười mà không nói gì. Ngụy quốc công phủ còn thái phu nhân Lâm thị, các thúc phụ bá phụ và đường huynh đường đệ cũng hơn mười mấy người, các bá mẫu thẩm mẫu, tẩu tẩu, muội muội thì lại càng đông đảo. Thê tử của mình phải quản lý Ngụy quốc công phủ to lớn như vậy, lại phải lo liệu xã giao chu toàn với nhiều tộc nhân, trưởng bối, nào có dễ dàng? Một tiểu cô nương non nớt yếu đuối sao có thể ứng phó được.

Thông thường trưởng tử cưới vợ cần phải thận trọng đủ điều, còn thứ tử thì thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng Trương gia thì không phải vậy. Trương Kinh thân là thê tử của Bình Bắc hầu phủ, trong phủ chỉ có phụ mẫu và đệ đệ muội muội ruột thịt, nhân khẩu ít ỏi nên một chút phiền phức cũng không có. Cho nên khi Trương Kinh lấy vợ, chỉ cần theo ý thích của bản thân là được, không cần phải băn khoăn, lo lắng điều gì. Còn Trương Mai thì khác, vợ của hắn phải là một nữ tử có tài hoa, có năng lực, mới có thể cùng hắn gánh vác Ngụy quốc công phủ.

Qua hai ngày, Hoa Sơn lão nhân tức giận kêu gào, tóm lấy Trương Mai không tha:

- Tiểu tử thú, người ta nhanh chân đến trước rồi kìa!

Từ phủ vừa mới đón một “biểu thiếu gia” Lục Mân đến ở, vị biểu thiếu gia này là chất tử bên nhà mẹ đẻ của Từ phu nhân, đến để theo học với Cừ lão tiên sinh - một đại nho nổi tiếng của Nam Kinh Quốc Tử giám. Đại thiếu gia Từ gia - Từ Tồn cũng đang đi học ở Nam Kinh Quốc Tử giám, Lục Mân đến đây dĩ nhiên là ở Từ gia, cùng với Từ Tồn làm bạn học.

Trương Mai thông minh cỡ nào, hắn tươi cười dỗ dành lão nhân gia tóc bạc:

- Sư công, số mà đã có thì sẽ có.

Thấy Hoa Sơn lão nhân sắc mặt hơi nguôi giận, hắn mỉm cười bổ sung:

- Là của mình thì cuối cùng cũng thuộc về mình, không mất được.

Hoa Sơn lão nhân cười hì hì:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Tiểu nha đầu kia nhất định là thê tử của đồ tôn ta, không tránh được.

Hoa Sơn lão nhân bị đồ tôn dụ dỗ trở về, vui vẻ lên giường đi ngủ. Đến nửa đêm ông chợt tỉnh, nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng cảm thấy rối rắm. Làm thế nào mới cưới được tiểu thê tử về? Ta chưa từng cưới nên không biết.

Đúng rồi, thê tử của A Tịnh là do nó tự cưới về, chắc chắn là nó biết cách cưới thê tử. Được rồi, vậy ta sẽ hỏi nó. Hoa Sơn lão nhân không còn cảm thấy buồn ngủ, tinh thần hăng hái xuống giường thấp nền, suy nghĩ viết thư cho Trương Tịnh.

Bên ngoài tự có sai vặt hầu hạ. Thấy trong phòng có ánh sáng liền nhanh chóng bước vào hầu hạ:

- Lão gia tử, buổi tối ngài nên nghỉ ngơi đi, sáng mai quốc công gia mà biết sẽ mắng con.

Gã sai vặt này tên Thanh Tùng, làm người cũng lạnh lợi, chỉ tội hơi nói nhiều chút. Hắn vừa khoác áo choàng cho Hoa Sơn lão nhân vừa lải nhải:

- Lão gia tử, biết võ công của ngài rất cao nhưng ngài cũng đã lớn tuổi rồi, thể cốt nên cẩn thận thì hơn.

Hoa Sơn lão nhân thổi râu về phía hắn, nói:

- Ai lớn tuổi hả?

Tên tiểu tử ngu ngốc, không biết nói chuyện.

Thanh Tùng gương mặt tươi cười:

- Không có không có, lão gia tử ngài đang lúc tráng niên, đang lúc tráng niên ạ!

Hắn vội theo lời dặn của lão gia tử, đem bút mực tiến vào. Hắn trải tờ giấy Tuyên Thành ra, rồi lễ phép đứng ở một bên mài mực:

- Lão gia tử, sao nửa đêm nửa hôm ngài muốn viết thư cho Hầu gia vậy? Bình thường khuyên ngài viết, ngài cũng đâu chịu viết.

Thanh Tùng luôn miệng lảm nhảm, Hoa Sơn lão nhân cũng lười để ý đến hắn, suy nghĩ một lát rồi đặt bút xuống viết: “Ta chọn cho A Mai một tiểu thê tử, vừa xinh đẹp vừa thú vị, lại rất dũng cảm. A Tịnh, con nghĩ cách đem tiểu cô nương đó cưới về cho đồ tôn của ta nhé! Sư phụ.”

Hoa Sơn lão nhân viết xong, xem lại hai lần mới cười hì hì niêm phong lại, đưa cho Thanh Tùng:

- Tiểu tử, để bỏ câu đem thư này đến chỗ A Tịnh, phải nhanh.

Thanh Tùng cúi đầu khom lưng nhận lấy:

- Lão gia tử yên tâm, con thả bỏ câu đi ngay. Nếu ổn thỏa thì Hầu gia ngày kia sẽ nhận được thư.

Hắn hầu hạ lão gia tử nằm ngủ rồi mới cầm bức thư đi làm việc.

“A Tịnh là một thiên tài! Nó đánh nhau giỏi, đánh giác giỏi, cưới vợ cũng tự mình thu xếp từ đầu đến cuối, lần này cưới con dâu, khẳng định nó cũng sẽ không làm qua loa.” Hoa Sơn lão nhân nghĩ, mang trên mặt nụ cười hài lòng mà ngủ thiếp đi.

Trong một căn viện tĩnh mịch ở phía đông Từ phủ, vào lúc đêm khuya vẫn có ánh đèn phát ra từ phòng chính. Một nam tử mặc trường bào bằng gấm hơi cũ ngồi một mình bên bàn chong đèn đọc sách. Hắn khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặt hơi tái nhợt, môi hồng răng trắng, đôi mắt hẹp dài, nhìn qua khá nhã nhặn, lại có vài phần cứng cỏi.

Rèm cửa được vén lên, một nha đầu quyền rũ mặc áo đỏ tươi tiến vào, cất giọng nói trong trẻo:

- Thiếu gia, đã là giờ Tý rồi.

Muốn chăm chỉ học tập cũng không cần phải chăm chỉ quá mức như thế. Giữa đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà có thể học ra cái gì?

Nam tử trước kia ở nhà mình đều do nha đầu thiếp thân này hầu hạ, hồng tự thiêm hương cũng có chút thú vị. Nhưng hiện nay ở Phượng Hoàng Đài Từ gia hắn cảm thấy có nhiều bất tiện. Các thiếu gia của Từ gia, dù đã trưởng thành như Từ Tổn hay còn nhỏ tuổi như Từ Thuật, Từ Dật đều do mấy gã sai vặt hầu hạ mà không ai dùng đến thị nữ. So sánh với các thiếu gia Từ gia bản tính cao thượng, nam tử khó tránh cảm thấy hơi xấu hổ.

- Hồng Tự, sau này người chỉ trông nom y phục, giày vớ của ta là được rồi. Những việc khác cứ giao cho bọn sai vặt thu xếp đi.

Nam tử nhẹ nhàng căn dặn. Nhập gia tùy tục, mình đã đến ở Từ gia thì phải tuân theo quy củ của Từ gia. Dù sao cũng chỉ là ở tạm, thời gian không lâu.

Nha đầu tên Hồng Tự cắn cắn môi, trong lòng không phục. Sao hử? Mới đến Từ gia có mấy ngày là không cần ta nữa? Phải rồi, đại tiểu thư Từ gia dung mạo xinh đẹp mà thân phận lại cao quý, so với đại tiểu thư Từ gia thì một thiếp thân nha đầu như mình tính là gì chứ.

Hồng Tự xoay người lại, vén rèm đi ra ngoài. Trở về phòng, nàng rửa mặt qua loa rồi nằm xuống, nước mắt tuôn trào. Mình chỉ là một nha đầu, không đáng giá gì nhưng thiếu gia là đại nam nhi của An Khánh Lục gia, tại sao phải nhân nhượng Từ đại tiểu thư như vậy? Từ gia của cô ta là danh môn vọng tộc, Lục gia chúng ta chẳng lẽ kém cỏi sao.

12. Chương 12: Hồi Người Quan Lại Nơi Cao

Nam tử này chính là Lục Mân - chất tử nhà mẹ đẻ của Lục Vân. An Khánh Lục gia là một đại gia tộc nên Lục Mân từ nhỏ đã thấy qua nhiều cảnh đời, thiếu nữ khuê các thanh tao lịch sự trong các gia đình thân thích nhiều vô số kể nhưng Lục Mân cũng không để trong lòng. “Trong sách tự có nhà vàng, Mỹ nhân trong sách dung nhan rạng ngời”*, Lục Mân chí hướng cao xa, miệt mài khổ luyện đọc sách thánh hiền.

* Đây là hai câu thơ trong bài “Khuyến học” của Tống Chân Tông, mang ý khuyến khích người ta chăm đọc sách

Phượng Hoàng Đài Từ phủ là một nơi u tĩnh tao nhã, rất hợp ý của Lục Mân. Những lúc rảnh rỗi, hắn thường hay đến Tàng Thư Các xem sách sử và nghiên cứu kinh văn. Phần lớn mọi lần đều diễn ra suôn sẻ nhưng thỉnh thoảng hắn cũng sẽ bị từ chối khéo.

Lão quản sự khuôn mặt tươi cười:

- Xin lỗi biểu thiếu gia. Hôm nay không khéo, trong các có nữ quyền, ngài không tiện đi vào. Hay là ngài hôm khác quay lại nhé, được không?

Lục Mân trong lòng có chút không vui, làm gì có ai đối đãi với khách như vậy? Với lại, nữ quyền thì nên chủ yếu là may vá thêu thùa chứ đọc sách làm gì. Từ gia cái nào cũng tốt, chỉ có điều là cho phép nữ quyền được vào Tàng Thư Các, chiếm giữ Tàng Thư Các, thật có chút khó mà tưởng tượng.

Lục Mân vốn là kẻ ăn nhờ ở đậu Từ gia nên nói chuyện rất lễ độ, không muốn gây sự. Nhưng hắn bản tính ham học, một lòng cầu tiến nên tươi cười thương lượng với lão quản sự:

- Có thể thu xếp được không? Trong các có sách của danh sĩ Đỗ Hiến Phu tiên sinh năm trước, ta nóng lòng muốn xem, không đợi được.

Lão quản sự cười nói:

- Chuyện này thì dễ lắm.

Ông bảo gã sai vặt đem giấy bút tới:

- Cầm phiên biểu thiếu gia viết tên sách vào đây.

Lục Mân suy nghĩ một chút, rồi cầm bút viết “Tam khoa Trình Mặc” “Giáp tử trì vận” “Văn Hạm Lâu mặc quyền” đưa cho lão quản sự:

- Làm phiền rồi, đa tạ.

Không lâu sau, lão quản sự cầm ba quyển sách bước ra, trên mặt tràn đầy ý cười:

- Biểu thiếu gia, trí nhớ của ngài thật tốt, tên sách này một chữ viết cũng không sai, cực kỳ dễ tìm.

Ông đặt ba quyển sách lên bàn, bảo gã sai vặt:

- Ngậy ra đó làm gì? Còn không mau điền phiếu mượn sách đi.

Gã sai vặt tay chân lạnh lẽo viết ba phiếu mượn sách, một phiếu kẹp vào trong sách, một phiếu đưa cho lão quản sự giữ và một phiếu để lại.

Gã sai vặt bên cạnh viết xong đâu vào đấy rồi, lão quản sự chu đáo giải thích với Lục Mân:

- Phiếu mượn sách này bất kể là ai cũng phải viết, không có ngoại lệ. Ngay cả lão gia và phu nhân nhà ta nếu muốn đem sách về phòng xem thì cũng phải viết như thế.

Đây không phải là việc nhắm vào cậu mà mọi người đều giống nhau.

Lão quản sự quanh năm suốt tháng ở Tàng Thư Các nên cũng có chút kiến thức:

- Biểu thiếu gia, sách vẫn là mượn xem mới tốt, “sách không mượn thì không thể đọc”*, ngài nói đạo lý này có đúng không?

* Trích “Hoàng sinh tá thư thuyết” của Viên Mai, ý nói không phải sách mượn thì không nghiêm túc đọc

Lục Mân có giáo đường của con cháu thế gia nên nho nhã lễ độ trả lời, không hề thất lễ:

- Lão nhân gia, trong nhà cô dưỡng khi nào thì có quy củ này? Ta lúc nhỏ tới nhà cô dưỡng, cũng có qua Tàng Thư Các mượn sách nhưng không có ghi phiếu gì cả.

Lão quản sự cười rất thoải mái:

- Quy củ này mới đặt ra từ năm năm trước.

Đại tiểu thư nhỏ tuổi ranh ma, đánh dấu mấy “quyển sách yêu thích”, rồi đem Tàng Thư Các chỉnh lý lại hết, còn đặt ra vô số quy củ. Sách trong Tàng Thư Các này được sắp xếp, thu dọn thế nào, mượn đọc ra sao, từng cái từng cái đều định ra rất rõ ràng, tỉ mỉ. Có đại tiểu thư trấn giữ ở đây, lão chỉ cần làm theo các quy định của tiểu thư là có thể tiết kiệm sức lực mà không cần lo lắng gì hết.

Đại tiểu thư thông minh, tài giỏi nhưng cũng rất bá đạo. Hễ nàng muốn đến Tàng Thư Các thì trước tiên sẽ sai bọn nha đầu quét dọn tịnh thất, đốt lò hương và pha một ấm trà thơm để sẵn, cực kỳ thoải mái. Nếu nàng muốn ở Tàng Thư Các đọc sách thì sẽ không cho phép người ngoài đến quấy rầy, bất luận là ai đều bị từ chối khéo. Tàng Thư Các ở Từ phủ chính là thiên hạ của đại tiểu thư Từ gia.

Lục Mân tuy thông minh nhưng nghĩ không ra trong Từ phủ của cô dưỡng năm năm trước đã xảy ra chuyện gì đến nỗi phải thêm quy củ mới cho Tàng Thư Các. Hẳn là người khôn khéo, đã nghĩ không ra thì dứt khoát không nghĩ nữa, lịch sự tạ ơn lão quản sự rồi sai gã sai vặt đem theo ba quyển sách, chậm rãi rời đi.

Trước khi đi, Lục Mân như có điều suy nghĩ quay đầu nhìn lại. Nữ quyến? Nữ quyến của Từ phủ chỉ có hai người là cô mẫu và biểu muội. Cô mẫu sẽ không tránh mặt mình, với lại cô mẫu mỗi ngày đều phải xử lý việc nhà nên cũng không nhàn rỗi đóng cửa đọc sách như vậy. Cho nên, người đó chỉ có thể là Từ gia biểu muội. Quả thật nhìn không ra, tiểu biểu muội có bề ngoài thanh lệ đáng yêu lại ngang ngược như vậy. Có muội ấy ở đây thì khách nhân đều phải chạy xa ba thước.

Lục Mân thân là biểu huynh, cảm thấy mình nên có trách nhiệm từ từ chỉ bảo tiểu biểu muội: “Nữ tử nên lấy khiêm tốn, nhún nhường làm mỹ đức, không thể ngang ngược, càn quấy.” Hẳn bảo gã sai vặt về trước, còn mình thì quanh quẩn trên đường mòn ngoài Tàng Thư Các. Trong lúc chờ đợi nhàm chán, hẳn tiện tay hái một cành hoa mai nghiêng nghiêng trước mặt, cầm trong tay thưởng thức.

Khi gặp tiểu biểu muội, mình phải nói thế nào cho thỏa đáng? Lục Mân ngửi đóa hàn mai trên tay, cảm thấy hơi bối rối. Hẳn và A Trì là biểu huynh muội, dĩ nhiên là đã từng gặp nhau, nhưng cũng chỉ là gặp nhau mà thôi, không hề thân thiết.

Nhớ lại đôi mắt to đen linh động cùng với gương mặt mỹ lệ của A Trì, Lục Mân có chút mềm lòng. Hay là mình nói uyển chuyển một chút, chẳng hạn: “Biểu muội, tổ mẫu thực rất nhớ muội, muội về An Khánh phụng bồi lão nhân gia nhé? Biểu muội, tổ mẫu rất thích nữ tử khiêm nhường, khéo léo.”

Lục Mân đang miên man suy nghĩ thì một thị nữ mặc y phục tơ lụa màu xanh đen, bên ngoài khoác áo choàng ngắn đi đến, nhẹ nhàng thi lễ:

- Biểu thiếu gia bị lạc đường phải không? Ngài cứ đi theo con đường mòn này về phía trước, sau đó quẹo trái, qua một đoạn nữa lại quẹo trái chính là đường đến ngoại viện.

Lục Mân mỉm cười nói:

- Thì ra là vậy.

Hắn nhẹ lời tạ ơn thị nữ, rồi ung dung đi về phía trước, đến cuối đường mòn, quẹo trái, thẳng hướng về phía ngoại viện. Tiểu biểu muội tuy có chút ngang ngược, nhưng rất trọng khuê dự, hành động cẩn thận, rất tốt rất tốt.

Thị nữ nhìn Lục Mân đi xa thì nở nụ cười, xoay người trở về Tàng Thư Các:

- Đại tiểu thư, mời.

Nam nhân không phải người Từ gia kia đã bị nô tỳ mời đi, dọc đường rất thanh tịnh, sẽ không có ai quấy rầy đại tiểu thư.

A Trì dẫn theo hai đại nha đầu và bốn tiểu nha đầu, kiêu diễm rời khỏi Tầng Thư Các. Đang lúc trời đông giá rét, A Trì mặc y phục tơ lụa màu bạc thêu hoa văn như ý cùng áo khoác lông cáo trên người, lụa hoa cao quý xinh đẹp, đậm nhạt thích hợp càng tôn lên dung nhan trắng trẻo tinh tế của nàng. Đoàn người không nhanh không chậm dần mất hút trong ánh chiều tà, hết như một bức tranh phong cảnh mỹ lệ.

Bức tranh mỹ lệ như vậy Lục Mân vô duyên nhìn thấy nhưng có một ông lão râu tóc bạc phơ từ trên cao nhìn xuống thu hết mọi thứ vào trong mắt. Hoa Sơn lão nhân buổi tối cao hứng vào thư phòng Trương Mai, chân mày nhướng cao như muốn bay lên:

- A Mai à, tiểu thê tử của con rất thông minh, tên biểu ca không biết từ đâu chui ra kia bị nó sai nha đầu đuổi đi rồi. Ha ha ha.

Tiểu cô nương thông minh, đáng yêu biết mấy.

Trương Mai đang chăm chú nhìn bản đồ quân sự trên tường, nghe vậy gật đầu:

- Đuổi đi thì tốt.

Giặc Mông Cổ không mời mà tới hay bọn giặc Oa đuổi đi không hết kia đều phải đuổi. Giang sơn của triều đình ta, một tấc đất tấc sông cũng không thể chấp tay nhường cho giặc.

Hoa Sơn lão nhân chọn một cái ghế dựa có khắc hoa hồng ngồi xuống, vừa nói vừa nghịch nghịch chòm râu của mình:

- A Mai, tiểu thê tử của con rất giống với mẫu thân con, ta càng nhìn càng thấy giống.

Vừa xinh đẹp, vừa to gan, lại biết cách nói chuyện, rất không tệ.

Trương Mai khóe miệng run rẩy. Đại ca và mình đã là thanh niên hiên ngang phong độ, A Đồng cũng là thiếu nữ xinh đẹp trưởng thành, vậy mà mẫu thân thì chẳng khác nào một hài tử vô ưu vô lo. Người không biết mà gặp bà, ai nghĩ bà bốn mươi tuổi chứ? Nhìn qua so với thiếu phụ hai ba mươi tuổi còn kiêu diễm hơn. Ông bà ngoại ngoại xem bà như bảo bối, phụ thân cũng chiều bà, con cái vây quanh hiếu thuận bà. Giống với mẫu thân? Được, về sau ta càng có thêm chuyện để làm rồi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Trương Mai lại cùng Hoa Sơn lão nhân ở rừng mai luyện võ. Bên Từ phủ, một nhóm thị nữ theo A Trì đi trên đường mòn tiến vào Tầng Thư Các. Bên Trương gia, bóng dáng hai người một xanh một trắng nhào lộn trên bầu trời phía trên rừng mai, “phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long”.*

* Đây là hai câu thơ trong bài “Lạc thần phú” của Tào Thực, có nghĩa là nhẹ tựa chim hồng, uyển chuyển như rồng bay, dù chỉ một thoáng nhìn nhưng cũng gây ấn tượng khó phai

- Chủ nhân Tây Viên đánh nhau ở rừng mai? Đánh ở trên trời?

Từ Dật nghe được tin tức liền nhảy lên, mình nằm mơ cũng muốn xin chủ nhân Tây Viên múa kiếm nhưng vẫn không thể không biết xấu hổ mở miệng! Bịch bịch bịch nhanh chân chạy tới trước mặt Từ Sâm, lôi kéo ống tay áo phụ thân:

- Phụ thân, con muốn xem! Con muốn xem!

Từ Thuật lớn hơn Từ Dật hai tuổi nên chín chắn hơn:

- Phụ thân, nếu có thể thì con cũng muốn đi xem một chút.

Cao thủ so chiêu là cơ hội hiếm thấy, không chỉ A Dật mà con cũng muốn xem cho đã mắt.

Từ Sâm xoa đầu ấu tử, nhẹ nhàng nói:

- Phụ thân liền viết thư cho chủ nhân Tây Viên.

Từ Dật gật đầu lia lịa, hưng phấn giúp trải giấy Tuyên Thành ra, mài mực, ánh mắt tha thiết nhìn Từ Sâm viết xong thư, rồi lập tức sai người đưa qua bên hàng xóm.

Tây Viên nhanh chóng có hồi âm, Trương Mai sẵn khoải đáp ứng. Buổi chiều ngày hôm sau, Từ Thuật và Từ Dật được đón sang Tây Viên. Trương Mai và Hoa Sơn lão nhân mỗi người ôm một đứa, đưa hai đứa

nhóc lên trên nóc đình bên cạnh rừng mai. Hôm đó Từ Thuật, Từ Dật coi như là mở rộng tầm mắt, xem chủ nhân Tây Viên và lão công công râu bạc bay tới bay lui, tỷ võ rất đẹp mắt!

13. Chương 13: Cuối Cùng Người Cũng Đến Đây

Hai đứa nhóc ở lại Tây Viên ăn cơm tối xong mới về nhà, lúc về đứa nào cũng cầm theo một lọ hồng mai:

- Cái này là của Trương đại ca và lão gia gia tặng tụi con.

Trong mỗi chiếc bình sứ sáng bóng là một nhành hoa mai thổ yên chi, hương thơm hơn cả lan huệ, gương mặt hai đứa nhóc cười toe toét vì hưng phấn mà đỏ bừng như trái táo, nhìn vô cùng đáng yêu.

Hàng xóm Tây Viên khách sáo lịch sự như vậy, Từ Sâm và Lục Vân dĩ nhiên cũng phải niềm nở chu đáo. Từ Sâm đích thân viết thư đa tạ, Lục Vân sai người nấu ít cháo và chút điểm tâm ngon miệng đưa tặng sang Tây Viên.

- Lão nhân gia ăn cháo này, rất bổ dưỡng.

Trong nhà có lão nhân, việc ăn uống hàng ngày nên để tâm chút thì tốt hơn.

A Trì theo Lục Vân học quản gia, trong bụng cười thầm. Lão nhân gia? Vị lão bá bá kia, à không, vị lão gia gia kia nếu đánh nhau, đoán chừng mười mấy hai mươi nam tử bình thường đều không đến gần được ông ấy. Để lão gia gia húp cháo, ông ấy chịu sao?

Lục Vân mỉm cười dạy nữ nhi:

- Lão công công là trưởng bối, chúng ta dĩ nhiên phải tôn kính. Hàng xóm dù có nhiều nô bộc thế nào nhưng lại do hai đại nam nhân quản lý, khó tránh thiếu tử mĩ, chu đáo. Chúng ta là hàng xóm, cái khác không thể giúp, chỉ có thể tặng ít thức ăn bày tỏ tâm ý mà thôi.

A Trì hiểu ý gật đầu:

- Lễ vật không thể quá sơ sài hoặc quá quý giá, chỉ cần thỏa đáng là được.

Ở bất kì thời đại nào thì việc đãi khách và quà biếu như thế nào đều là những kĩ năng sống không thể thiếu. Trong đối nhân xử thế, nhất định phải thường xuyên mời khách dùng bữa, việc này là để kết thêm bằng hữu, giảm bớt kẻ thù. Còn tặng quà thì lại là một chuyện khác.

Thời đại này cũng có phong tục về tặng quà đãi khách, thăm viếng lẫn nhau. Gia đình như Vân Gian Từ gia thì việc này đã thành thông lệ, quy củ. A Trì đã từng xem qua các ghi chép về việc qua lại giữa các bằng hữu cũ mới, thân thích xa gần của Từ gia nên biết rất rõ những chuyện này.

Trên chiếc giường cạnh cửa sổ đặt một chiếc bàn gỗ lim chân thấp, trên bàn là một quyển sách đang mở ra, một bộ ấm chén trà, trên vách tường có mấy chiếc gối dựa lưng màu xanh rêu. Hai mẹ con ngồi trên giường, câu được câu không trò chuyện.

- Mẫu thân, mẹ nói xem con như thế này thì kế phu nhân có hài lòng không?

Kế phu nhân vài ngày trước có gửi thư đến, ra lệnh “dạy dỗ tốt A Trì, cầm kì thi họa chỉ là phụ, may vá thêu thùa mới là chủ yếu”.

Lục Vân trêu ghẹo nữ nhi:

- Kế phu nhân muốn con may vá thêu thùa kìa, A Trì, bây giờ con là may vá hay thêu thùa?

A Trì bưng chén trà lên, chậm rãi nói:

- May mà con có cha mẹ che chở, nếu không, chẳng phải là thê thảm sao?

Cha mẹ thật sáng suốt, tránh thật xa tới Nam Kinh, ở Phượng Hoàng Đài tự tại qua ngày. Nếu như ở kinh thành với tổ phụ, sớm sớm chiều chiều gặp mặt kế phu nhân thì đúng là những ngày tháng gian khổ, nước sôi lửa bỏng. Kế phu nhân hôm nay thì kiểm tra nữ công, ngày mai lại gặng hỏi nữ giới, hết tội này đến tội khác chụp xuống thì không chừng mình ngay cả ý muốn tự sát cũng có.

Lục Vân cười khinh miệt:

- Không tới lượt bà ta làm mưa làm gió đâu. Triệu gia dù không còn người nào thì Từ gia cũng có gia quy, bà ta không thể muốn làm gì thì làm được.

Kế thất tùy tiện ức hiếp đích tử của vợ cũ, xem Từ gia và Lục gia là những kẻ ăn chay à.

A Trì hăng hái dựa vào người Lục Vân:

- Mẫu thân, năm đó ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu làm sao đồng ý gả người cho phụ thân vậy? Kế tổ mẫu không phải rất đáng sợ sao?

Lục Vân là tiểu nữ nhi của Lục gia, được nâng niu vô cùng, hai lão nhân Lục gia sao lại nỡ đem nữ nhi bảo bối gả đến Từ gia hầu hạ kế mẫu. Cha mẹ nếu thật lòng thương yêu khuê nữ thì khi chọn con rể cũng sẽ chọn mẹ chồng cho nữ nhi của mình.

Lục Vân vốn đang lật xem sổ sách trong nhà, nghe vậy thì dừng lại, ngẩng đầu quở trách:

- Đây là chuyện con nên hỏi à?

A Trì sắp lại gần, vẽ mặt cợt nhả:

- Mẹ đừng xấu hổ, con không chê cười mẹ đâu! Nói đi, nói đi mà, con đang đợi nghe đây.

- Đợi nghe cái gì?

Thanh âm nam tử chợt vang lên, tiểu nha đầu vén rèm, Từ Sâm khoác áo bông lông chồn tiến vào. A Trì nhanh nhẹn xuống giường, chạy tới giúp Từ Sâm cởi áo khoác ra.

- Phụ thân, con hỏi mẫu thân lần đầu tiên gặp ngài như thế nào nhưng mẹ không chịu nói, còn mắng con nữa.

A Trì đưa áo khoác cho thị nữ, rồi lấy tay che miệng thành hình cái loa, giống như là không dám để Lục Vân nghe thấy vậy.

Trong phòng có lò than nên rất ấm áp, Từ Sâm chấp tay đứng, mỉm cười nhìn thê tử:

- Lần đầu tiên ta gặp mẹ con là vào mùa thu năm Thành Hóa. Lúc đó, chúng ta còn ở kinh thành, mẹ con chỉ mới mười lăm mười sáu, mặc y phục thanh nhã màu xanh nhạt, đứng bên một khóm hoa cúc tím mà ngắm hoa. Trời chiều bóng ngả về tây, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên người mẹ con.....

Người đậm như cúc.

Vườn cúc, trời chiều, nắng mùa thu rực rỡ, thiếu niên hào hoa anh tuấn, thiếu nữ mỹ lệ tuổi thanh xuân.....A Trì sùng bái nhìn cha mẹ nhà mình, thật quá lãng mạn. Từ Sâm lời còn chưa nói hết thì Lục Vân đã đỏ mặt:

- Một lớn một nhỏ không có ai đứng đắn hết!

Từ Sâm cười cười, không nói tiếp nữa.

A Trì vô cùng biết quan sát, chu đáo hầu hạ Từ Sâm lên giường ngồi, rót một chén trà nóng để trước mặt ông, rồi khụy gối hành lễ:

- Cha, mẹ, nữ nhi cáo lui.

Nàng chạy đi nhanh như chớp.

A Trì cười ha ha trở về phòng. Tâm tình thật tốt, muốn cao giọng cất tiếng hát vang, A Trì vui vẻ ngồi xuống gảy đàn. Tiếng đàn róc rách như nước chảy trong khe suối, trong trẻo như tiếng chim hót trên bầu trời, vui thích vô cùng.

Không biết từ lúc nào, lão công công râu bạc đã ngồi cười hì hì trước mặt A Trì. A Trì giật mình:

- Lão gia gia, thị nữ của con sẽ bị ngài dọa đó.

Trong nhà bỗng dưng xuất hiện thêm một người, những nữ tử nơi nhà cao cửa rộng sẽ bị dọa điên mất.

Hoa Sơn lão nhân liếc mắt:

- Ta có thể bị người phát hiện sao? Tiểu cô nương, ta nếu không muốn bị người khác thấy thì ai cũng đừng mơ thấy. Đừng nói là nhà này, cho dù là hoàng cung đại nội, ta cũng tới lui như thường, có biết không?

A Trì mỉm cười:

- Hóa ra là vậy. Tại con kiến thức nông cạn. Lão gia gia, xá đệ được ngài yêu mến, đa tạ ngài.

Hoa Sơn lão nhân đắc ý nghịch nghịch chòm râu của mình:

- Không đáng là gì! Việc nhỏ thôi mà.

A Trì đứng dậy, rót chén trà nóng đưa tới:

- Lão gia gia, mời dùng trà.

Hoa Sơn lão nhân nhận lấy chén trà, cười hì hì nhấp một miếng. A Trì tiểu tử thú vị này từ đầu đến cuối đều không chịu qua đây nhìn lén, thật đáng tiếc, tiểu cô nương thật tốt mà.

- Lão gia gia, ngài rất lâu rồi không tới.

A Trì lơ đãng nói. Hoa Sơn lão nhân nét mặt buồn phiền:

- Đồ tôn của ta không cho.....

Ông mới nói được mấy chữ đột nhiên ngừng lại. Lão tử bị đồ tôn trông coi, quá mất uy phong!

A Trì điềm tĩnh cười:

- Lão gia gia, ngài nếu cười nhạo người khác, huynh ấy cũng không cho, đúng không? Hoặc dùng võ nghệ cao cường vào nhà người khác, huynh ấy cũng không cho.

Hoa Sơn lão nhân hừ một tiếng, không nhịn được nói:

- Người trẻ tuổi thật là nhiều chuyện.

Cũng không biết là đang nói ai nữa.

Hoa Sơn lão nhân tính tình trẻ con, không lâu sau đã lại vui vẻ:

- Tiểu cô nương, đồ tôn của ta hôm trước có một danh cầm, tên là “đại thánh di âm”, bóng bẩy trang nghiêm, đẹp mắt vô cùng. Tiểu cô nương, mấy hôm nữa nhà ta mời khách, con cũng tới nhé, thử thanh “đại thánh di âm” này.

A Trì có chút khó hiểu, quý phủ chỉ có hai đại nam nhân là ngài và lệnh đồ tôn, ta qua bên đó làm khách thể nào? Hình như không tiện lắm. Hoa Sơn lão nhân cười hề hề nhìn nàng:

- Muội muội của đồ đệ ta ngày mai sẽ đến, con gọi nó cô cô là được rồi.

Ngày thứ hai, Tây Viên.

Trương Khế vừa bước vào nhà chính, còn chưa kịp ngồi xuống đã ân cần thăm hỏi dồn dập:

- Lão gia tử, Trọng Khải, hai người sống thế nào? Sinh hoạt thường ngày do ai lo liệu? Người hầu hạ có tận tâm không? Lão gia tử, Trọng Khải, hai người hình như gầy đi rồi.

Bà chải búi tóc uyển đọa, trên búi tóc cài một con phượng hoàng bằng vàng ròng đang giương cánh sắp bay, mắt phượng chính là một viên đá quý màu đen lấp lánh. Bà mặc bộ áo dài gấm đỏ thắm thêu trăm con bướm vàng, gương mặt đỏ bừng, tràn trề sức sống, thần thái ngời ngời.

Trương Mai hơi đỏ khốc đỏ cười. Vị cô cô này trước giờ luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, tính tình thẳng thắn, nghe ý tứ của bà thì cứ như mình với sự công ăn không đủ no, mặc không đủ ấm vậy. Một đại nam nhân thì sao chứ, có cả đồng quần sự, bà tử, người hầu, thị nữ thì chẳng lẽ chúng ta ăn đói mặc rách à.

Hoa Sơn lão nhân trước giờ không thân thiết với Trương Khế lắm nên chỉ cười ha ha rồi bỏ đi. Trương Mai cười hỏi:

- Cô cô, sao chỉ có một mình người đến vậy? Cô dưỡng đâu?

Trương Khế thờ ơ nói:

- Hắn và người của Công bộ vừa gặp nhau, nói đến cai quản sông Hoài gì gì đó là đến cơm cũng quên ăn luôn. Trọng Khải, con mặc kệ hắn đi, hắn lúc nào chả vậy.

Trượng phu của Trương Khế là công tử An gia, tên An Ký, cả đời say mê thủy lợi, ngoài ra thì không hứng thú với cái gì khác. Ông vốn nhậm chức Đô thủy ti chủ sự thuộc Công bộ ở kinh thành nhưng vì cai quản sông Hoài bất lợi nên bị bãi chức. Ông cũng không quan tâm đến chức quan, tuy bị bãi chức nhưng vẫn dốc lòng nghiên cứu việc cai quản sông Hoài. Nay vừa đến Nam Kinh, còn chưa gặp Trương Mại đã chạy đến Công bộ Nam Kinh thỉnh giáo người tài về trị thủy rồi.

Bên người Trương Khế hiện giờ chỉ có các bà tử, nha hoàn hầu hạ mà không còn ai khác. Tuy có hai ba người tuổi còn nhỏ nhưng đều mặc y phục nha đầu. Trương Mại hỏi:

- Cô cô, không phải người nói trong thư là dẫn theo tiểu biểu muội cùng đến sao?

Cô cô vớt tiểu biểu muội ở đâu rồi?

Trương Khế nhắc tới tiểu nữ nhi thì trên khuôn mặt vô ưu vô lo hiện lên chút phiền não:

- Hiệp nhi đang ở chỗ cha nó. Nó còn nhỏ tuổi, lại là nữ hài tử, vậy mà cứ y như cha nó, luôn nghĩ tới chuyện trị thủy. Trọng Khải, Hiệp nhi thật sự quá nghịch. Trương Khế rất may mắn, lúc ở nhà mẹ đẻ được phụ mẫu thương yêu, huynh trưởng nuông chiều, sau khi xuất giá thì được trượng phu đối đãi một lòng một dạ, lại sinh được hai nam hai nữ, vô cùng mỹ mãn. Trưởng tử An Huống, thứ tử An Lãm và trưởng nữ An Lăng đều đã thành thân, chỉ có ấu nữ An Hiệp do tuổi còn quá nhỏ nên bà hay dẫn theo bên người.

Trương Mại an ủi:

- Hiệp nhi từ nhỏ đã có tài hoa, vốn không phải là nữ tử khuê các tầm thường, cô cô cần gì phải nghiêm khắc với muội ấy.

Trương Khế nổi giận nói:

- Nó muốn làm gì thì làm đi, ta đã sớm mặc kệ rồi.

Trương Mại mỉm cười khuyên giải, Trương Khế sao thật sự bỏ mặc nữ nhi của mình chứ, chẳng qua là tức giận nên mới nói vậy thôi.

Lúc chạng vạng, phụ tử An Ký mới lững thững đi đến. An Ký cả người mặc bộ trường bào màu xanh, thân hình gầy gò nho nhã, có chút cảm giác siêu phàm thoát tục. Ngoại hình An Hiệp rất giống ông, vóc người mảnh khảnh thanh tú, là một tiểu cô nương đặc biệt.

Sau khi hành lễ gặp mặt là tiệc đón gió tẩy trần. Hoa Sơn lão nhân ra ngoài gặp bằng hữu, không ở nhà tiếp khách. An Ký và Trương Khế đều biết ông là thể ngoại cao nhân, không thể cưỡng cầu ông theo các lễ nghi thông thường nên không hề để ý. Sau bữa tiệc, An Ký, Trương Khế và An Hiệp đều đi tắm rửa, nghỉ ngơi sớm.

Trương Khế tính tình hiếu khách, chưa tới hai ngày đã liệt kê ra một danh sách thật dài, bắt đầu gửi thiệp mời khắp nơi: “Trình ngự sử là nhà ngoại của huynh trưởng nên chắc chắn phải mời”, “Tứ gia cũng nhất định phải mời, ‘bà con xa không bằng láng giềng gần’”, “Võ An hầu phủ cùng Ngụy quốc công phủ xưa nay có giao tình, phải mời”, “gia quyến của đồng liêu Trọng Khải cũng nhất định phải xã giao”.

Tây Viên lần đầu tiên mở tiệc chiêu đãi nữ khách. Ngày hôm đó, trong khách sảnh của Tây Viên nội trạch, các phu nhân, tiểu thư ăn mặc duyên dáng sang trọng tụ tập trò chuyện, cười đùa với nhau rất vui vẻ, náo nhiệt. Trương Khế lãng xăng đi chỗ này chỗ nọ chào hỏi từng vị khách, vẻ mặt tươi cười rất nhiệt tình, chu đáo.

Phùng Thù phải ở nhà theo đồ cưới nên không thể đến tham gia náo nhiệt. Trình Hi và Phùng Uyển lôi kéo A Trì dẫn theo vài thị nữ đi thưởng thức cảnh đẹp Tây Viên. Sau khi xem thỏa thích thì An Hiệp đích thân đến mời:

- Nghe danh các vị tài nữ tỷ tỷ đã lâu, xin mời các vị tỷ tỷ cùng đi giám định và thưởng thức “đại thánh di âm”.

An Hiệp không quá mười một mười hai tuổi, da dẻ trắng mịn, đôi mắt trong veo linh lợi, trang phục đơn giản thanh nhã, trông rất đáng yêu. Trình Hi và Phùng Uyển tuy không sở trường về cầm nghệ nhưng cũng biết đến tiếng tăm lẫy lừng của “đại thánh di âm” nên vui vẻ đi theo.

“Đại thánh di âm” là danh cầm vào giữa thời Đường, chín đặc tính tốt đẹp của cầm đều có đủ, gồm ‘kỳ, cổ, thấu, nhuận, tĩnh, viên, quân, thanh, phương’*, chín loại âm sắc đều có trong một thanh cầm, rất hiếm thấy. Bây giờ có cơ hội được chiêm ngưỡng tận mắt, ai mà không muốn?

* Thời xưa người ta quan niệm một thanh cầm tốt là phải có được chín đặc điểm này, còn cụ thể là những gì thì tớ không giỏi về khoản này nên không dám đoán bừa

Cầm phòng của Tây Viên ở trên lầu cao có phong thái cổ kính tao nhã, yên tĩnh thanh u. Trên bàn là một thanh cổ cầm theo kiểu Thần Nông, gỗ ngô đồng, thân cầm có bốn chữ “đại thánh di âm” viết theo lối chữ thảo, kiểu dáng thuần phác xinh đẹp, lộ vẻ bất phàm.

An Hiệp cười lịch thiệp:

- Muội thường ngày chỉ thích xem ít tạp thư, chứ cầm kỳ thi họa thì dốt đặc cán mai. Mấy vị tỷ tỷ đây đều là một thân tài hoa, hôm nay muội có phúc được nghe rồi.

Nàng yên lặng ngồi xuống, chuẩn bị chăm chú lắng nghe.

Trình Hi, Phùng Uyển tuy hâm mộ danh cầm nhưng cũng tự biết mình không sở trường về cầm nghệ nên không tự đi bêu xấu. Họ đều từ chối và cũng ngồi xuống làm người nghe. Phùng Uyển nghĩ thầm, ta mới không đánh đàn đâu, không cần bị người ta chê cười.

A Trì rửa tay, đốt hương, ngồi ngay ngắn gảy một khúc, tiếng đàn trong trẻo ngân nga tuyệt vời. Khúc nhạc vừa dứt, Trình Hi, Phùng Uyển, An Hiệp đều vỗ tay tán thưởng:

- Quả là thế gian khó cầu!

A Trì khiêm tốn mấy câu, cái gì là “đại thánh di âm”? Chính là “các vị thánh nhân như vua Thuấn cùng Văn vương, Khổng Tử để lại”, lấy bốn chữ này làm tên thì âm thanh của đàn không thể tầm thường. Không chỉ ta mà bất kỳ ai dùng nó cũng có thể đàn ra một khúc nhạc tuyệt diệu vô cùng.

An Hiệp và Phùng Uyển tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, hai người thì thầm trò chuyện, bàn bạc muốn đi hái hoa mai, sai người nấu cháo. Trình Hi và A Trì đều cười, đúng là tâm tính trẻ con, vừa nghe xong khúc đàn đã nghĩ ngay tới chuyện ăn rồi.

Sau khi An Hiệp và Phùng Uyển đi rồi, một thị nữ của Trình gia về mặt lúng túng đi tới:

- Đại tiểu thư, nhị tiểu thư ở nhà ẩm trồng hoa bị đau chân.

Trình Hi dù không thích Trình Bạch đi chẳng nữa nhưng dù sao cũng là tỷ muội, nàng không thể mặc kệ nàng ta không để ý nên đành cáo từ A Trì, đi đến nhà ẩm trồng hoa.

A Trì ngắm thanh “đại thánh di âm” từ trước ra sau, từ trái qua phải thật kĩ, yêu thích không nỡ buông tay. Mình đã có một thanh “cửu tiêu hoàn bội”, nếu như lại thêm một thanh “đại thánh di âm” nữa thì sao nhỉ? Chuyện tốt như vậy thật không dám hi vọng xa vời, ngắm một chút là được rồi.

Tri Bạch ở bên cạnh hé môi cười:

- Đại tiểu thư, người thích cầm kỳ thi họa như vậy là không hiền thực đâu.

Bội A tròng nàng ta một cái, đại tiểu thư tính tình tốt, đối xử với hạ nhân khoan dung, nhưng người cũng không thể can rở như vậy! Tri Bạch vội tươi cười:

- Tỷ tỷ tốt, ta không dám nữa.

A Trì vẫn chú tâm vào thanh cổ cầm, không ngẩng đầu lên:

- Ta không cần phải hiền thực.

Nữ nhân quá để ý tới cảm nhận của nam nhân sẽ hiền thực; nữ nhân không có chỗ dựa sẽ hiền thực, tiểu Tri Bạch, ta là đích nữ Từ gia, có phụ mẫu thương yêu, có ngoại hình xinh đẹp, ta cần hiền thực sao?

Nam tử ở thời đại này đặt ra yêu cầu với nữ tử lúc nào cũng quá cao. Thất tiên nữ và cô nương vô ốc mới là thê tử lý tưởng của bọn họ đi? Thất tiên nữ, cô nương vô ốc, Bạch Tố Trinh, Vương Bảo Xuyến* ở nơi giá lạnh chịu khổ suốt mười tám năm, dù là người, tiên hay yêu đều vì nam nhân mà hiến dâng tất cả không vụ lợi, thà chết không hối hận.

* Thất tiên nữ: một truyền thuyết dân gian kể về nàng tiên thứ bảy con gái Ngọc Hoàng, một lần xuống trần dạo chơi đã đem lòng yêu say đắm một người phàm, sau bị thiên đình phát hiện thì chấp nhận từ bỏ cốt tiên để trở thành người phàm, ở bên người mình yêu dù chỉ được ba năm.

Cô nương vô ốc: một truyện cổ tích dân gian nói về một cô gái chui ra từ vỏ ốc, hàng ngày nấu cơm ngon, canh ngọt giúp đỡ anh nông dân nghèo. Truyện này tương tự như Tấm Cám của Việt Nam.

Bạch Tố Trinh: Bạch Xà trong truyền thuyết Thanh Xà Bạch Xà.

Vương Bảo Xuyến: con gái của tể tướng Vương Doãn thời Đường Ý Tông, mắc kị lời cha mẹ, gả cho Tiết Bình Quý nghèo khổ làm vợ. Cô bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, sau khi Tiết Bình Quý nhập ngũ, cô một thân một mình ở nơi giá lạnh chịu khổ chờ đợi suốt 18 năm. Về sau Tiết Bình Quý trở thành công thần triều đình, đón Vương Bảo Xuyến về phủ, cả nhà đoàn tụ nhưng cuộc sống hạnh phúc của cô chỉ được 18 ngày thì cô chết.

A Trì kiếp trước chỉ là một nhân viên bình thường, từng có một đồng nghiệp thở dài nói:

- Bỏ ra mồ hôi và máu nhưng nhận được chẳng qua là mấy đồng tiền lương ít ỏi mà thôi.

Thất tiên nữ, cô nương vô ốc, Bạch Tố Trinh, Vương Bảo Xuyến, họ bỏ ra cái gì và nhận được những gì? Căn bản là một trời một vực.

Bội A khê nhú mày, Tri Bạch rất biết điều nịnh nọt:

- Đại tiểu thư nói rất đúng! Tại sao phải hiền thực chứ, hiền thực tới hiền thực lui, người được lợi chính là nam tử, còn người cực khổ lại là nữ tử, thật sự quá không có lời.

A Trì mỉm cười, tiện tay gảy đàn. Ở căn phòng sát vách, Hoa Sơn lão nhân nháy nháy mắt về phía Trương Mai:

- A Mai, nghe có hay không? Người cũng xinh lắm đó, đi nhìn thử đi.

Thần sắc Trương Mai rõ ràng có chút si mê, nhưng vẫn mỉm cười lắc đầu:

- Sư công, không thể.

Hoa Sơn lão nhân tức giận la to:

- Tức chết ta mà! Tức chết ta mà!

Dưới cơn nóng giận, ông nhảy từ cửa sổ ra ngoài, cứ như một con chim lớn lộn mấy vòng trên không trung, rồi đứng trên nóc nhà mà phát tiết.

Tiếng la của ông đã sớm làm kinh động đến Bội A, Tri Bạch. Hai người vội vàng chạy ra phía ngoài nhìn xem, chỉ thấy một ông lão tóc trắng bay vòng vòng ở trên trời! Bội A, Tri Bạch đứng đờ người chốc lát rồi đồng thời té xỉu.

- Lão gia gia, con đã nói rồi, ngài sẽ dọa hỏng thị nữ của con mất.

A Trì nhẹ thở dài, chậm rãi đứng dậy đi đến bên Bội A, Tri Bạch, có chút đau đầu. Trong căn phòng trên lầu cao này, tổng cộng chỉ có ba người là mình và hai người bọn họ, bây giờ hai người này xỉu rồi, mình phải làm sao đây? Đi xuống gọi người thì không hay cho lắm; còn cấp cứu thì mình không biết nên cứ đứng ngốc như vậy.

- Mạo muội quấy rầy.

Ngoài cửa cầm phòng bỗng vang lên giọng nam tử trầm thấp dễ nghe. A Trì ngẩng đầu nhìn thì thấy một nam tử thanh niên khoác đầu bông lông cáo trắng đang đứng ở đó:

- Hai thị nữ này của cô nương dường như không được khỏe lắm, cô nương đừng sợ, người hầu sẽ đi mời đại phu đến ngay.

A Trì mỉm cười:

- Làm phiền rồi.

Người đứng trước mặt này hẳn là người hay đánh nhau với lão gia gia - chủ nhân của Tây Viên, đáng người cao hơn nhiều so với nam tử bình thường, gương mặt tuấn mỹ, cử chỉ nhã nhặn, là một vị nho tướng*.

* Nho tướng là chỉ vị tướng có ngoại hình khôi ngô, tuấn tú

14. Chương 14: Cô Đơn Trơ Trọi Muôn Phần

A Trì mặc y phục bằng gấm màu lục nhạt, phía ngoài khoác áo lông chồn trắng, trên ngực áo có thêu một cảnh hoa màu vàng, bên dưới là một chiếc váy màu cam. Nàng mỉm cười đứng bên cửa sổ, tựa như cây phong trước gió, lại tựa như đoá thanh liên vừa chớm nở.

Chàng thanh niên khẽ cúi người:

- Cô nương xin đợi một lát.

Sư công nghịch ngợm gây chuyện, dọa thị nữ Từ gia ngắt xỉu. Tiểu thư Từ gia một thân một mình lo âu nhìn thị nữ, xét về tình về lý, mình thân là chủ nhân đều không thể khoanh tay đứng nhìn.

Chàng thanh niên vừa xoay người định đi thì trên cửa sổ bỗng xuất hiện một cái đầu râu tóc bạc phơ cười ngoác miệng nhìn hắn. A Mai rốt cục cũng thông suốt, chịu tới gặp tiểu cô nương rồi, chuyện này là quá đúng, tiểu cô nương xinh lắm nha.

Trương Mai cứ như không hề nhìn thấy cái đầu đang dương dương đắc ý ngoài cửa sổ kia mà tiếp tục bước xuống lầu. Sau khi Trương Mai đi rồi, Hoa Sơn lão nhân vui vẻ tiến vào:

- Tiểu cô nương, hai nha hoàn này không có chuyện gì đâu, cứ yên tâm.

Nhìn sắc mặt cũng biết là không có chuyện gì rồi, dọa chưa chết.

A Trì chậm rãi hỏi:

- Lão gia gia, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?

Già như vậy mà còn ham chơi! Hoa Sơn lão nhân cười hì hì nói:

- Tiểu cô nương, đừng ở trước mặt lão nhân gia nói chuyện tuổi tác, quá làm người ta đau lòng mà.

Tuổi xuân không còn, mái đầu bạc trắng, đây là chuyện khiến người ta đau lòng nên không cần nhắc tới.

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe tiếng bước chân vang lên từ bậc cầu thang. Không lâu sau, một người trung niên có vẻ mặt ôn hòa bước vào:

- Lão gia tử, phiền ngài tránh qua một lát.

Ngài dọa ngắt người ta rồi mà còn dám lắc lư ở đây?

Người trung niên bắt mạch cho Bội A, Tri Bạch rồi lịch sự nói với A Trì:

- Họ không có gì đáng ngại, cô nương không cần lo lắng.

Kể đó, ông lấy từ trong túi ra mấy ngân châm, tìm đúng huyệt vị mà châm xuống, sau khoảng thời gian một tách trà thì Bội A, Tri Bạch đều từ từ tỉnh lại. Tri Bạch vẫn còn sợ hãi, Bội A thì có chút xấu hổ:

- Đại tiểu thư, xin lỗi.

Mình thật là vô dụng, ngắt xỉu thì ai hầu hạ đại tiểu thư đây?

A Trì mỉm cười trấn an họ vài câu, rồi nhìn về phía Hoa Sơn lão nhân:

- Lão gia gia là thế ngoại cao nhân, võ công trác tuyệt, người cũng rất thân thiện dễ gần.

Hoa Sơn lão nhân cười cười, đi dọc theo bức tường rồi vọt lên xà nhà, nhảy ra ngoài cửa sổ bay trên không trung như một con diều hâu. Bội A, Trì Bạch nhìn nhau xấu hổ không dám ngẩng đầu lên. Xấu hổ quá, không còn mặt mũi gặp người nữa.

A Trì cười giễu nói:

- Chuyện hôm nay trời biết, đất biết, chúng ta biết, ta sẽ không nói với người ngoài đâu.

Nghe tiểu thư nói sẽ không để người khác biết chuyện này thì trái tim đang treo lơ lửng này giờ của Bội A, Trì Bạch đều thả lỏng. Hai người tràn đầy cảm kích, Bội A trịnh trọng nói tạ ơn, còn Trì Bạch thì nước mắt chảy ròng ròng.

Người trung niên thu dọn dụng cụ xong thì cáo từ mọi người, nhẹ bước ra khỏi phòng. Cả ngày nay ông rất bận rộn, trong số khách khứa có hai vị phu nhân và một nhũ mẫu bị đau bụng, một vị cô nương bị đau chân, hai nha hoàn té xỉu. May mắn tất cả đều là bệnh nhẹ, rất dễ chữa trị nên không có vấn đề gì lớn.

Người bị đau chân là nhị tiểu thư Trình gia - Trình Bạch. Tuy thương thế không nghiêm trọng nhưng đi lại bất tiện. Trương Khế là người nhiệt tình, khăng khăng giữ Trình Bạch ở lại:

- Đợi vết thương tốt lên rồi hãy trở về cũng không muộn.

Trình gia là nhà ngoại của huynh trưởng, cô nương Trình gia lần đầu tiên đến Tây Viên đã bị thương, nếu mình để người ta cứ như vậy mà đi thì quá thất lễ.

Trình Bạch từ chối hai lần, phu nhân của Trình ngự sử - mẫu thân Lý thị của Trình Hi cũng từ chối hai lần, nhưng Trương Khế rất kiên trì nên bà cũng đành “cung kính không bằng tuân mệnh”, để Trình Bạch ở lại Tây Viên dưỡng thương. Đôi mắt to đen như bảo thạch của Trình Bạch tràn đầy tình cảm nhìn về phía tỷ tỷ Trình Hi:

- Con và đại tỷ trước giờ rất thân thiết, chưa từng xa nhau.....

Trương Khế cười khen ngợi:

- Vậy mới phải, tỷ muội ruột thì nên thân thiết như vậy.

Bà ra sức giữ Trình Hi ở lại. Cuối cùng, hai tỷ muội Trình Hi và Trình Bạch đều ở lại Tây Viên.

- Nhị tiểu thư, người giữ nàng ta lại làm gì?

Nha hoàn Tiểu Hoàn của Trình Bạch là bà con xa của Thu di nương, dĩ nhiên là cùng phe với Thu di nương và Trình Bạch, việc gì cũng nghĩ cho Trình Bạch. Tiểu Hoàn bĩu môi, trong lòng thật sự nghĩ không ra.

Trên gương mặt như bạch ngọc của Trình Bạch nở một nụ cười xinh đẹp:

- Tỷ muội yêu thương nhau là chuyện tốt, không lẽ một cô nương chưa xuất giá như ta một mình ở lại Tây Viên? Như vậy cũng không khỏi quá mất tự nhiên rồi.

Tiểu Hoàn lầu bầu trong miệng:

- Nhưng đại tiểu thư là đích nữ, thân phận cao hơn người.

Sao lại để người có thân phận cao hơn ở bên cạnh, tự tìm phiền phức. Nếu muốn định hôn sự, nhà ai lại bỏ qua đích nữ mà đi để ý đến thứ nữ chứ.

Trình Bạch thản nhiên nói:

- Ta tự có lý do.

Chẳng lẽ đại tỷ không ở lại Tây Viên thì thân phận của mình sẽ thay đổi sao? Sẽ không, thứ nữ chính là thứ nữ, vĩnh viễn cũng là thứ nữ. Chuyện này cũng không sao, dù gì mẫu thân huynh ấy cũng xuất thân là thứ nữ nên huynh ấy sẽ không quan tâm đến thân phận.

Tiểu Hoàn chỉ là một nha hoàn, kiến thức nông cạn, thấy Trình Bạch thần sắc nhàn nhạt, toát ra khí thế uy nghiêm thì không dám nói gì nữa. Nàng hầu hạ Trình Bạch thoải mái nằm xuống, hâm mộ nói:

- Lão gia thương người nhất, một lòng muốn tốt cho người, người nhất định là có phúc.

Trình Bạch cười cười không đáp. Phụ thân Trình ngự sử là người khôn khéo lanh lợi, sớm đã hỏi thăm rõ ràng chuyện của Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ, rồi kể hết đầu đuôi gốc ngọn cho Thu di nương nghe. Thu di nương rất mãn nguyện:

- Nữ nhi, xem phụ thân con thương con, lo liệu cho con nhiều biết mấy. Đại tiểu thư kia là đích nữ mà ông ấy chẳng quan tâm, chỉ nghĩ đến con. Nữ nhi, con thật là có phúc.

Trình Bạch lại biết rõ, phụ thân và Bình Bắc hầu phủ chẳng qua chỉ là thân thích xa, cũng không quá thân thiết, ông ấy thiên vị mình đến đâu cũng chẳng làm nên trò trống gì. Nếu muốn được gả đi nở mày nở mặt, có cuộc sống như ý thỏa thích thì tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Trình Bạch ở lại Tây Viên, Trương Khế thường đến thăm nàng, chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của nàng rất chu đáo. An Hiệp thì đối xử với nàng rất khách sáo nhưng hơi lãnh đạm, không thân thiết, ngược lại lại hay trò chuyện, gặp gỡ với Trình Hi.

Trương Mai - chủ nhân của Tây Viên từng sai thị nữ qua hỏi thăm hai lần, tặng ít dược liệu và thuốc bổ quý giá. Trương Mai và Trình Bạch là biểu huynh muội, gặp mặt nhau cũng không tính là vượt khuôn phép nhưng hẳn lại chẳng bao giờ lộ diện thăm hỏi Trình Bạch lấy một lần.

Trương Khế quả trách nữ nhi:

- Đãi khách thì phải nhiệt tình, con có hiểu không? Trình nhị tiểu thư là khách, con phải làm cho nàng cảm thấy tự nhiên như ở nhà.

An Hiệp đang ngồi uống trà, nghe vậy thì đứng dậy, nghiêm túc nói:

- Nàng ấy quá đẹp, con ở cạnh nàng ấy cảm giác như có châu ngọc ở bên, khiến con trở nên xấu xí.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêm lại, đi ra ngoài.

Trương Khế trợn mắt há mồm. Đợi khi bà quay lại định quả trách Trương Mai mấy câu thì Trương Mai đã nhẹ nhàng nói:

- Con đây chưa cưới vợ, nàng ấy chưa gả chồng, sa chân bước xuống ruộng dưa, dẫu ngay người cũng nghi ngờ rằng gian.*

* Nguyên văn hai câu sau là: Qua điền bắt nạp lý, lý hạ bất chỉnh quan. Đây là câu thành ngữ của TQ, bắt nguồn từ chuyện một chàng thư sinh lỡ làm rơi giày xuống ruộng dưa, định cúi xuống nhặt lên nhưng sợ người ta cho là mình trộm dưa nên cuối cùng thì bỏ đi luôn mà không nhặt giày. Câu này ý nói hành vi tránh sự nghi ngờ của người khác. Minh chuyển câu thành ngữ này sang một câu ca dao của cũng mang ý nghĩa tương tự

Nói rồi hẳn cũng bỏ đi nốt. Một người thì công khai tuyên bố “Ta ghen tị”, một người thì đường đường chính chính ra vẻ “Ta kiêng kỵ”, Trương Khế không biết làm sao, đành phải mặc kệ.

Hoa Sơn lão nhân khịt mũi coi thường: “Đường muội này của A Tịnh đúng là ngốc, đáng ghét. Tiểu thê tử của A Mai, ta đã chọn rồi vậy mà nó còn tới gây phiền phức.” Trong lòng rất xem thường đường muội ngốc của đồ đệ thiên tài nên Hoa Sơn lão nhân cũng bỏ đi luôn.

Trương Khế nếu biết Hoa Sơn lão nhân nghĩ gì, nhất định sẽ kêu la oan uổng: “Ta chỉ là nhiệt tình hiếu khách thôi mà, có được không? Ai chọn thê tử cho Trọng Khải chứ? Chuyện Trọng Khải cưới vợ, A Du còn mặc kệ thì đâu tới lượt ta?”

Hoa Sơn lão nhân sau khi trở về phòng, đọc kỹ thư hồi âm của Trương Tịnh hai lần: “Sư phụ, thê tử để A Mai tự cưới, con và A Du không can thiệp. Ngài nếu thật sự nhìn trúng cô nương ấy thì xin phụ thân của cô nương ấy giúp ngài.”

Hoa Sơn lão nhân tức giận:

- Muốn cưới vợ thì phải là chúng ta giúp nhà người ta nhiều hơn chứ, sao có thể ngược lại, để người ta giúp chúng ta?

A Tịnh cũng ngốc luôn rồi, toàn nói ngu không.

15. Chương 15: Ai Người Quân Tử Khiêm Nhường

- A Tịnh đàn, A Tịnh gốc, A Tịnh tức chết ta.

Hoa Sơn lão nhân vừa mắng, vừa cầm tờ giấy Tuyên Thành trong tay xếp thành hình chiếc thuyền nhỏ, thả vào trong hồ cá. Chiếc thuyền giấy nhỏ chậm rãi trôi lênh bênh trên mặt nước, ở giữa hồ là mấy con cá chép bơi qua bơi lại, tự do tự tại.

Hoa Sơn lão nhân nằm bò bên hồ cá, nhìn cá chép trong hồ đến nhập thần. Thanh Tùng đứng hầu ở một bên, lén nhìn theo ánh mắt lão gia tử, trong bụng nói thầm: “Con cá có gì đẹp? Lão gia tử càng ngày càng giống trẻ con rồi.”

Hoa Sơn lão nhân nhìn cá một lát, bỗng tung người vào trong viện, thi triển ra một bộ chiêu pháp nhẹ nhàng, linh hoạt. Khác với những bộ chiêu pháp mạnh mẽ, ác liệt trước kia, bộ chiêu pháp này nhanh nhẹn như chim nhận bay lượn, lại như cá chép vui vẻ bơi lội, tươi đẹp tự nhiên.

Thanh Tùng là một gã sai vặt kiêm khán giả chân thành, ra sức ca ngợi:

- Lão gia tử, hôm nay con xem như được mở mang tầm mắt rồi, loại chiêu pháp nhẹ nhàng mỹ lệ như vậy, con lần đầu tiên được thấy đó!

Đến khi Hoa Sơn lão nhân khí định thần nhàn mà thu chiêu, hấn lại càng chạy tới nịnh nọt:

- Quả là vô tiền khoáng hậu, nhìn mà thần phục!*

* Vô tiền khoáng hậu là thành ngữ mang nghĩa có một không hai, trước kia không hề có tiền lệ này mà sau này cũng hiếm thấy. Nhìn mà thần phục: nguyên văn là “thần vi quan chỉ” là câu dùng để chỉ một sự vật cực kì hoàn mỹ

Hoa Sơn lão nhân vô cùng đắc ý. Hôm sau, Trương Mai đặc biệt theo ông đánh cờ, đánh võ, ông khoe khoang:

- Ta mới tạo ra một bộ quyền pháp tự tại, như nước chảy mây trôi, đẹp mắt vô cùng.

Thanh Tùng bên cạnh gật đầu lia lịa, đẹp lắm, rất đẹp, đúng là nhìn đã mắt.

Trương Mai khen:

- Sư công, ngài quá thần kỳ rồi!

Tự tạo ra quyền pháp, thật đúng là hiếm có. Hoa Sơn lão nhân cười hì hì nhìn Trương Mai, vẻ mặt đó rõ ràng là muốn nói “Mau nói con muốn học, xin ta dạy con đi”. Trương Mai thấy vậy, cười nói:

- Sư công, ngài đem bộ quyền pháp tự tại này dạy cho tôn nhi có được không? Sau này về kinh thành, gặp phụ thân, đại ca, tôn nhi có cái để khoe khoang.

Hoa Sơn lão nhân phát vật áo ngồi xuống, ngửa đầu lên trời:

- A Mai, sư công hỏi con rồi, giờ con nói hay không nói?

Tiểu tử thú, từ khi nó gặp tiểu cô nương, mình đã đi theo hỏi nó hai lần: “Tiểu cô nương Từ gia có đẹp không? Con có thích không?” Vậy mà nó cũng chỉ cười cười không nói, làm cho người ta sốt ruột chết đi được.

Trương Mai cười dặn Thanh Tùng:

- Người đi một chuyến đến Từ phủ. Từ phu nhân mấy hôm trước có đưa sang ít cháo, điểm tâm ngon miệng, lão gia tử vô cùng thích. Người qua đó thứ nhất là nói cảm ơn, thứ hai là mặt dày xin thêm chút nữa, càng nhiều càng tốt.

Thanh Tùng tuy có hơi nói nhiều, nhưng lại khôn khéo nghe lời, hô to đáp ứng, rồi lập tức qua Từ phủ.

Hoa Sơn lão nhân dặm chân:

- Tiểu tử ngốc, tiểu tử ngốc! Có chút cháo, chút điểm tâm cũng đi qua Từ gia xin, Từ gia có thể yên tâm giao nữ nhi cho người sao?

Trương Mai cười như gió xuân ấm áp:

- Sư công yên tâm, con tự có chừng mực.

Mấy ngày kế tiếp, Trương Mai trước tiên là đích thân đến Từ phủ, xin Từ Sâm một bản chữ mẫu (bản bút tích của các nhà thư pháp nổi tiếng, rất quý giá), trình trọng treo ở thư phòng. Tiếp theo hẳn lại mượn Từ Tổn một quyển sách cờ vây, lúc qua trả sách lại cùng Từ Tổn chơi một ván, ngang sức ngang tài, bất phân thắng bại.

Từ Thuật, Từ Dật tuổi còn quá nhỏ, rất ham chơi, lại sùng bái nhân vật anh hùng, vừa thấy Trương Mai và Hoa Sơn lão nhân thì hai mắt sáng lên. Trương Mai mời hai đứa nó sang Tây Viên chơi cả ngày, thưởng thức cảnh đẹp, xem biểu diễn võ thuật: Trong Tây Viên dĩ nhiên có binh sĩ võ công cao cường, một trăm binh sĩ võ công cao cường đấu với nhau rất là kích thích, Từ Thuật, Từ Dật nhìn vô cùng thích thú.

- Là một thanh niên tao nhã, lịch sự, biết lễ phép, kính già yêu trẻ.

- Thân là con cháu gia đình công huân mà cầm kỳ thi họa đều tinh thông. Hóa ra trên đời thật có người văn võ song toàn như vậy, hiếm thấy hiếm thấy.

Sau mấy lần qua lại, vợ chồng Từ Sâm và Lục Vân đều đánh giá rất cao Trương Mai.

Mới vào tháng chạp, liền có một trận tuyết lớn. Hoa tuyết bay lả tả trắng xóa khắp nơi. Cảnh hồng mai trong tuyết rất đẹp, Tây Viên gửi thiệp cho Từ gia, mời hai phủ cùng nhau thưởng mai, yến ẩm, Từ Sâm đáp ứng.

Lục Vân tỉ mỉ lo liệu trang phục cho nữ nhi bảo bối:

- Ra ngoài làm khách không thể thất lễ.

A Trì mặc bên trong là áo gấm màu trắng thanh nhã, bên ngoài khoác áo choàng the mỏng màu đỏ tươi và đầu bông lông chồn trắng. Lục Vân mặc gấm màu sen xanh và áo choàng lông cáo đen, dẫn ái nữ ngồi lên kiệu trúc nhỏ, với mười mấy thị nữ vây quanh cùng qua nhà hàng xóm.

Mùa đông lớn, khắp sảnh Tây Viên được đặt hoa tươi, thanh tân tao nhã. Trương Khế dẫn theo An Hiệp nhiệt tình chiêu đãi mẫu tử A Trì, Trình Hi cũng có mặt, Trương Khế không chút tâm cơ cười nói:

- Đáng tiếc Trình nhị tiểu thư chân bị thương chưa khỏi, nếu không, chúng ta sẽ càng thêm náo nhiệt.

Trình Hi khẽ cười cười:

- Thật xấu hổ, xá muội thân thể mảnh mai, phiền cô mẫu phí tâm rồi.

Trình Bạch chẳng qua là đau chân, tới nỗi phải dưỡng thương cho tốt? Thôi, mình cứ phụng bồi nàng ta ở Tây Viên thêm mấy ngày vậy. Dù sao cũng gần A Trì, Hiệp nhị cũng rất thú vị, sống ở Tây Viên rất dễ chịu.

A Trì không để ý tới những lời nói qua lại giữa nữ nhân mà chuyên tâm vào việc thưởng thức mỹ thực. Tiệc chiêu đãi của Tây Viên rất độc đáo, nhiều món ăn mới lạ. Trên bàn A Trì đặt một khay sứ trắng trơn bóng, trong khay là một chén hình trứng bằng sứ không xê xích với trứng thật bao nhiêu được mở nắp một nửa, trong chén là trứng cá và thịt cua chưng, nhìn rất xinh đẹp, hương thơm hấp dẫn, mỹ vị trong miệng từng chút từng chút tan ra, dạ dày và lưỡi đều vô cùng hưởng thụ, A Trì ăn rất thỏa mãn.

Vịt quay vốn chỉ là một món ăn bình thường cũng được làm rất đặc biệt, sáng tạo. Trái cây được hun lên, hương thơm cùng với hơi nóng thấm vào thịt vịt, mùi vị rất mê người. Vịt quay, tương ngọt, cùng với sơn tra, dưa mật, thơm, cải củ tươi mới làm rau, mùi vị độc đáo, ăn mà không ngán.

Theo sau vệt quay là bốn đĩa lá sen tinh xảo đáng yêu, trong đĩa trừ tương ngọt thường thấy ra còn có tỏi già, đường trắng, tương ô mai. Trình Hi lặng lẽ nhìn An Hiệp, thấy nàng rất tùy ý gấp một miếng da vệt chấm đường trắng, bỏ vào trong miệng. Trình Hi cũng thử một chút, ừm, rất mềm, giống như không cần nhai là có thể tiêu hóa được.

Mặc dù có tỏi già, cũng có hành tây, hành lá, nhưng bình thường không có phụ nhân tiểu thư nào đựng đến chúng. Hành, tỏi, thật sự quá không cao nhã. Họ chấm hoặc là đường trắng, hoặc là tương ngọt, hoặc là tương ô mai, còn tỏi già bị lạnh nhạt một bên.

A Trì thông cảm nhìn đĩa tỏi già. Tỏi già ơi tỏi già, ngươi thật là tài không gặp thời, mùi vị ngon như vậy nhưng không người nào hỏi thăm tới. Đợi một chút, nếu là ở nhà ta, ta nhất định sẽ chiêu cố ngươi.

Vệt quay chấm tương ô mai, phối với nước trái cây, dùng lá sen cuốn lại, A Trì thích ý cắn một miếng, lòng phơi phơi, tâm thần đều mê say. Mùi vị này giống như bạn cũ lâu năm, thơm dịu nhẹ nhàng, dư vị vô cùng.

Tan tiệc, thức ăn được dọn xuống, thay bằng trà thơm. Trương Khế và Lục Vân nhàn rỗi trò chuyện, An Hiệp hỏi A Trì và Trình Hi:

- Muội nghe nói vệt hoa quế ở Nam Kinh là tốt nhất, phải không?

Trình Hi cười nói:

- Nam Kinh ướp vệt nhiều nước muối, vệt ướp vào khoảng Trung thu là mùi vị ngon nhất, chính là lúc hoa quế nở rộ nên có tên là vệt hoa quế. Vệt muối cũng ngon lắm.

An Hiệp gật đầu:

- Rất đúng, phong vị lục triều, tuyệt phẩm bách gia, chắc chắn là rất tốt.

A Trì nghe An Hiệp và Trình Hi nói đến vệt muối thì không biết tại sao lại nhớ đến chuyện cười Đỗ Thận Khanh* ăn vệt muối trong “Nho lâm ngoại sử”, cười thầm trong bụng.

* Thận Khanh thích nam phong, từng bình luận “Thiên hạ chỉ có Hán Ai Đế và Đồng Hiền là độc chiếm chữ tình”. Nhưng Hán Ai Đế không phải minh quân, Đồng Hiền cũng là nịnh thần, người hoàn toàn để thiên hạ ra khỏi chữ tình chỉ có mỗi Thận Khanh vậy. Ông là người chân chính không yêu giang sơn, chỉ yêu mỹ nhân, nổi tiếng phong lưu, rất say mê bàn luận chữ tình. Ngữ điệu khi ông luận tình rất mê say, đến nỗi trở thành chuyện cười cho người khác. Còn chuyện của ông này với vệt muối thì mình tra không được.

Trò chuyện một hồi, Trương Khế rất nhiệt tình thu xếp đi thưởng thức hồng mai trong tuyết. Mẫu tử Lục Vân, A Trì thì sao cũng được, Trình Hi cười:

- Nếu không hầu hạ bá mẫu và cô mẫu ăn tiệc thì không được. Xá muối vẫn đang tĩnh dưỡng trong phòng, con thật sự không yên lòng, muốn theo bên muối ấy.

Trương Khế và Lục Vân đều cười khen ngợi:

- Đứa trẻ ngoan, rất săn sóc muối muối, thật có khí phách của tỷ tỷ.

Trình Hi mỉm cười khiêm nhường vài câu, nói năng khéo léo, Trương Khế nhìn Trình Hi vô cùng thuận mắt, khen không dứt miệng.

A Trì mỉm cười đứng dậy:

- Đã lâu không gặp lệnh muội, con cũng muốn đi thăm nàng ấy.

A Trì và Trình Hi qua lại thân thiết, tất nhiên biết rõ nội tình Trình gia, Trình ngự sử thích nhất là thê thiếp hòa thuận, tỷ muội thân mật, có người cha như vậy, Trình Hi cũng phải giả vờ làm một tỷ tỷ tốt yêu thương muội muội, không thể lộ ra tình cảm thật.

Thăm Trình Bạch “mang bệnh” xong, A Trì và An Hiệp tay nắm tay cùng ngắm hoa mai, đều khen:

- Thật đẹp!

Tuyết trắng tao nhã sạch sẽ, hồng mai lay động giữa trời lạnh lẽo, bạch tuyết hồng mai, vô cùng thú vị.

Sau khi đập tuyết thưởng mai, hai người vào noãn các thoải mái ngồi xuống. An Hiệp sai thị nữ đốt lò hương, pha một bình trà ngon, hai người phẩm trà tán gẫu, tiêu dao tự tại.

- Đáng tiếc Trình tỷ tỷ không có ở đây.

An Hiệp chơi một lát, nhớ tới Trình Hi, cảm thấy không được hoàn mỹ.

- Trình tỷ tỷ có chuyện quan trọng hơn phải làm.

A Trì có linh hồn là người trưởng thành, đương nhiên suy nghĩ không giống với tiểu cô nương An Hiệp này. Trình Hi hiện tại đang làm công tác mặt mũi, là chuyện nhất định phải làm. Đập tuyết thưởng mai, phẩm trà tán gẫu chỉ là thú tiêu khiển lúc nhàn rỗi, tầm quan trọng không thể so sánh được.

An Hiệp khoác áo choàng màu xanh nhạt, nhìn qua có vẻ siêu phàm thoát tục. Nàng nhún đôi chân mày thanh tú:

- Muội không thích Trình nhị tiểu thư lắm, nàng ta tuy mỹ lệ xinh đẹp, ngôn hành cử chỉ cũng tự nhiên rộng lượng nhưng muội cứ không thích nàng ta. Có lẽ bởi vì nàng ta là thứ nữ nhĩ, nhà muội không có thứ nữ, nhà ngũ cữu cữu cũng không có.

Ngũ cữu cữu trong lời An Hiệp chính là Bình Bắc hầu Trương Tịnh. Sau khi Trương Tịnh nhận lại quan hệ với Ngụy quốc công phủ thì đứng thứ năm trong các huynh đệ.

A Trì mỉm cười:

- Nhà tỷ cũng không có.

Thời đại này phân biệt đích thứ, tiểu cô nương như An Hiệp không thích thứ nữ cũng là điều bình thường. A Trì hiểu An Hiệp nhưng không đồng quan điểm với An Hiệp. Con người đều từ khỉ tiến hóa mà thành, làm gì có ai cao quý, ai ti tiện? Huống hồ không phải là Trình Bạch muốn sinh ra làm thứ nữ, xuất thân không phải là tội lỗi.

Tây Viên đãi khách chu đáo, mọi người của Từ gia nấn ná đến giờ Thân mới cáo từ. Trước khi đi, Tây Viên đem nhiều món ăn mới mẻ ra tặng, Từ Sâm đa tạ, thoải mái nhận. Từ Thuật và Từ Dật rất hâm mộ:

- Đều là của Trương đại ca sẵn được đó, thật đã!

Huynh ấy cười ngửa ra ngoài thành một vòng liên sẵn được thật nhiều con mồi, quá oai phong!

Gã sai vật Thanh Tùng hay nói nhiều cũng ở đây, cười nói:

- Hai vị tiểu thiếu gia, đây không phải là của quốc công gia nhà ta sẵn được. Quốc công gia nhà ta quân vụ bận rộn, ngay cả thời gian theo lão gia tử so chiêu cũng không có, làm gì có thời gian rảnh đi săn thú? Đây đều là của các binh sĩ nhà ta sẵn được, còn có bọn sai vật như chúng ta nữa, không giấu gì hai vị tiểu thiếu gia, ngay cả tôi cũng sẵn được hai con hươu kìa. Nhắc tới hươu, thịt hươu xông hẹ đúng là ngon, ngon lắm.....

Hắn ra vẻ thèm chảy nước miếng.

Từ Thuật và Từ Dật rất cảm động:

- Trương đại ca bận rộn như vậy còn mở tiệc chiêu đãi chúng ta, thật là áy náy.

Trương đại ca thật sự quá hiếu khách rồi, còn theo chúng ta cả ngày trời.

- Đó là lão gia tử nhà ta.....

Thanh Tùng nói được một nửa thì vội vàng che miệng lại. Quốc công gia bị lão gia tử ép đến không còn cách nào khác mới gặng gỏi, thân cận, mở tiệc chiêu đãi Từ gia, đây là sự thật, ta không có nói láo. Nhưng, nhưng mà, lời thật này cũng không thể nói trước mặt người của Từ gia được. Lời thật đôi khi rất tổn thương người, không thể nói, không thể nói.

Từ Thuật, Từ Dật đều hiểu kỳ:

- Lão công công râu bạc thế nào?

Thanh Tùng chỉ chỉ rừng tùng lấp liếm:

- Thuộc hạ lúc này hình như thấy bóng áo xanh hiện lên, hẳn là lão gia tử nhà ta nhất thời cao hứng nên luyện khinh công. Thuộc hạ xin đi trước hầu hạ, thất lễ, thất lễ.

Hắn tươi cười hành lễ rồi vội vã rời đi.

Tổng thể mà nói, tiệc mời khách của Tây Viên lần này cực kỳ thành công, cả khách và chủ đều vui mừng. Buổi tối, Trương Mại gặp Hoa Sơn lão nhân, lão gia tử cười hì hì rất hài lòng:

- A Mại rất biết chiêu đãi lão Thái Sơn đấy. (lão Thái Sơn: cách ví von với cha vợ)

Trương Mại cười nói:

- Sư công, đây gọi là lảng giềng thân thiết.

16. Chương 16: Tai Ương Hoạn Nạn Đã Từng

- Tiểu tử thú vị da mặt mỏng, xấu hổ không dám thừa nhận!

Hoa Sơn lão nhân ôm bụng cười to, vui vẻ. Tiểu tử này rõ ràng ngay cả thực đơn cũng tỉ mỉ xem xét từng món, hoa tươi trong sảnh thì đích thân dẫn người đi trang trí, hành hạ người ta chuyển tới chuyển lui một trận. Vậy mà còn nói cái gì mà lảng giềng thân thiết nữa chứ, quá buồn cười.

Trương Mại chỉ cười cười không nói, Hoa Sơn lão nhân thấy vậy thì trong lòng ngứa ngáy. A Mại từ nhỏ đến lớn chưa từng thích cô nương nhà ai, nên chuyện nhi nữ tình trường, tiểu tử thú vị này làm sao mà biết. Dù sao tiểu cô nương cũng còn nhỏ, không vội không vội, đồ tôn ngoan, con cứ từ từ mà học.

Hoa Sơn lão nhân lại viết thư cho Trương Tịnh, căn dặn đệ tử đặc ý của mình: “A Tịnh, làm thế nào để cưới vợ, con dạy cho A Mại đi. Bản lãnh cưới vợ của con rất tốt, nhất định phải đời đời truyền lại, hơn nữa còn phải càng ngày càng phát triển.”

Hoa Sơn lão nhân viết xong thư, cười hì hì xem lại hai lần, tự tay phong kín lại, rồi giao cho Thanh Tùng. Thanh Tùng tươi cười:

- Con đi gửi bồ câu đưa thư liền, Hầu gia ngày kia là có thể nhận được. Lão gia tử, Thanh Tùng xưa nay làm việc luôn rất thỏa đáng, ngài cứ yên tâm.

Nói rồi, hắn cúi đầu khom lưng, cầm thư đi ra ngoài.

Vài ngày sau, sáng sớm Từ gia đã đưa thiệp mời đáp lễ sang Tây Viên “Kính mời quý phủ ghé qua để hai phủ cùng nhau ăn bữa cơm, uống chén rượu nhạt.” Thiệp mời sang trọng được làm bằng giấy sáp* mạ vàng rực rỡ, màu sắc trang nhã, tinh xảo quý giá.

* Giấy sáp là loại giấy được bôi sáp, chuyên dùng để viết thư pháp

A Trì qua Tây Viên gặp Trình Hi, thiệp mời cũng do nàng đích thân đưa tới. Thị nữ của Tây Viên tiếp đón rất ân cần, mời A Trì lên kiệu nhỏ, đưa nàng một mạch đến trước cửa thùy hoa mới ngừng lại. Khi xuống kiệu, A Trì chỉ cần đi thêm một đoạn nữa là đến nhà chính.

Điều làm A Trì bất ngờ chính là Tây Viên hiện đang có khách. Mùa đông lớn thế này, bạn cũ của Trương Khế ở Nam Kinh lại không nhiều lắm nên A Trì cứ nghĩ là chỉ gặp Trình Hi và mẹ con An Hiệp, nhiều lắm là ghé “thăm” Trình Bạch còn đang dưỡng thương, chứ không nghĩ đến sẽ gặp một vị phu nhân xa lạ.

Trương Khế ngồi ở vị trí chủ nhà, mặc chiếc áo dài bằng lụa hoa màu xanh lam có viền lông chồn trắng và chiếc váy gấm màu đỏ thắm cũng viền lông chồn trắng, mặt mày rạng rỡ căn dặn A Trì:

- Đứa trẻ ngoan, đều là nữ nhân trong nhà, không cần đa lễ.

Trình Hi và An Hiệp cũng cười đứng dậy, cùng A Trì hành lễ gặp mặt. An Hiệp vẫn thanh tú, thoát tục như mọi ngày, còn Trình Hi tuy vẫn đoan trang, khéo léo nhưng nụ cười trên mặt lại có chút gì đó gượng gạo, mất tự nhiên.

Ngồi trên ghế đối diện Trương Khế là một vị mỹ phụ trung niên có ngoại hình xinh đẹp. Làn da của bà trắng như băng tuyết lại mềm mại, mịn màng như đồ sứ thượng hạng. Dung nhan của bà mỹ lệ như tranh vẽ, tuy đã ngoài ba mươi tuổi nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người.

Trình Hi cắn chặt môi, trong mắt hiện lên vẻ xấu hổ và giận dữ. A Trì âm thầm nhìn vẻ mặt của Trình Hi thì có chút hiểu ra. Lại nhìn về phía mỹ phụ kia, dung nhan cùng Trình Bạch có nhiều điểm giống nhau thì lại càng minh bạch.

Trương Khế nhiệt tình giới thiệu:

- Đứa trẻ ngoan, đây là mẫu thân của nhị tiểu thư Trình gia, Thu di nương.

Đôi chân mày thanh tú của An Hiệp nhăn lại khinh thường, còn Trình Hi trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, A Trì chỉ khẽ mỉm cười, lễ phép gọi một tiếng “Thu di nương”.

Một người thì tuổi còn nhỏ, căn bản không đáng lo; người thứ hai là vị đại tiểu thư này thì mẫu thân có dung mạo bình thường, đi theo xách giày cho khuê nữ của ta cũng không xứng; còn người thứ ba là nha đầu này của Từ gia tuy chưa trưởng thành nhưng cũng rất có phong thái, tiếc là quá xấu lão, gặp trưởng bối mà cũng chỉ hơi cúi đầu, ngay cả thất lưng cũng không cúi xuống một chút, lễ nghi còn kém quá. Nữ tử vừa có dung mạo khuynh thành lại vừa khiêm tốn lễ độ chỉ có mỗi khuê nữ của ta thôi. Mỹ phụ trung niên Thu di nương mỉm cười nhìn ba vị cô nương trước mắt, càng nhìn càng thấy Trình Bạch là người tốt nhất, không có chút khuyết điểm nào.

Trương Khế khách sáo nói lời khen ngợi với Thu di nương:

- Nhị tiểu thư tính tình thùy mị, nữ công lại giỏi, quả thực làm cho người ta yêu mến. Không dỗi gặt gì chứ, nhị tiểu thư ở Tây Viên, không ai là không khen nó. Hôm trước nó có thêu cho ta một chiếc khăn tay, chiếc khăn đó quả thực rất đẹp, khiến người ta không rời mắt được. Hài tử này không biết là đã tốn bao nhiêu công sức mới làm ra được, vất vả cho nó rồi.

Thu di nương mất tự nhiên cười:

- Chân nó bị thương nên cần phải nằm nghỉ ngơi, dù sao cũng không có việc gì nên làm một ít nữ công để tiêu khiển, chứ có gì đâu? Phu nhân là trưởng bối, ngàn vạn lần đừng khách khí với nó, đây vốn là chuyện nó phải làm. Nó ở Tây Viên dưỡng thương, đã làm phiền đến phu nhân nhiều rồi, ta thật sự vô cùng áy náy.

An Hiệp thật sự chịu không nổi nữa, lôi kéo A Trì và Trình Hi cười nói:

- Hai vị tỷ tỷ, cho các tỷ xem thứ này hay lắm, đi theo muội.

Trương Khế trước giờ đều nuông chiều nàng, vội nói:

- Nhanh đi chơi đi, chúng ta cùng nhau nói chút ít chuyện nhà, chỉ làm cho bọn nhóc các người nghe thêm chán mà thôi.

A Trì cùng Trình Hi giả bộ từ chối một lúc, rồi theo An Hiệp ra khỏi nhà chính, đi tới noãn các ngồi. An Hiệp sai nha hoàn chuẩn bị trà và điểm tâm ngon, rồi bảo bọn họ lui xuống. Trình Hi vừa xấu hổ vừa tức giận:

- Nào có đi nương nhà ai đường đường chính chính ra ngoài làm khách chứ? Đi nương nhà chúng ta thật biết làm tăng thể diện cho Trình gia mà.

Đã mất mặt còn đến nhà thân thích nữa, thật là xấu hổ muốn chết.

An Hiệp mặc dù nhìn có chút lãnh đạm, nhưng kỳ thực tâm địa rất lương thiện, thấy mặt Trình Hi đỏ lên thì vội vàng an ủi:

- Chuyện này không có gì đâu, thật sự không có gì mà. Trình tỷ tỷ, mẫu thân của muội cũng thường hay giao thiệp với các di nương, chuyện trò vui vẻ, thân thiết lắm.

An Hiệp lời vừa ra khỏi miệng thì cảm thấy rất không thích hợp nên ngưng ngừng nói:

- Cái đó, là thế này, Trình gia không phải là nhà ngoại của ngũ cữu cữu muội sao? Mẹ muội kính trọng ngũ cữu cữu, dĩ nhiên là đặc biệt thân thiết với Trình gia rồi.

Mặc dù là di nương của Trình gia đến nhà nhưng cũng được xem như khách quý mà tiếp đãi, không hề lạnh nhạt, xa cách.

An Hiệp một lòng muốn an ủi Trình Hi, nhưng vì tuổi tác còn nhỏ nên khuyên giải không có chừng mực, nói ra không ít lời ngốc nghếch. A Trì hiểu rõ nội tình của Trình gia nên chỉ yên lặng đưa chén trà nóng cho Trình Hi:

- Tỷ tỷ, uống đi cho ấm miệng.

Có nói gì cũng vô dụng, chuyện của Trình gia, quả thực là khó giải quyết.

Thu di nương có thể ra khỏi cửa Trình gia để đến Tây Viên làm khách, dĩ nhiên không phải là ý của Trình phu nhân, thậm chí cũng không phải là ý của Trình ngự sử. Trình ngự sử là người trên quan trường nên phân biệt lợi hại rất rõ ràng. Thiếp thất thì có thể cứng chiều, có thể tặng trang sức vàng ngọc để làm nàng ta vui, có thể lưu luyến bịn rịn ở nơi không người, nhưng không thể đi ngược với luân thường, làm những chuyện khiến người ta chỉ trích. Thu di nương sở dĩ có thể như vậy, chỗ dựa của bà ta không phải là Trình ngự sử, mà là mẫu thân của Trình ngự sử - Trình lão phu nhân.

Trình lão phu nhân và Thu di nương có họ hàng? Không, không hề. Bằng hữu? Cũng không phải, Thu di nương trước khi vào Trình phủ, cùng bà không hề quen biết. Trình lão phu nhân rất thích Thu di nương? Cũng không phải nốt, Thu di nương quyến rũ bản ra tứ phía, Trình lão phu nhân có thể thích mới là lạ.

Trình lão phu nhân sở dĩ làm mọi cách giúp đỡ Thu di nương, chẳng qua là cố tình đối nghịch với con dâu. Cuộc sống của Trình lão phu nhân lúc còn trẻ trôi qua không được tốt, trọng phu không quan tâm, mẹ chồng thì nghiêm khắc. Vì thế sau khi trở thành mẹ chồng, bà cũng không muốn cuộc sống của con dâu mình trôi qua dễ chịu nên cứ luôn gây phiền phức cho con dâu. Thu di nương chỉ là một trong số những công cụ để bà thể hiện sự ghét bỏ con dâu của mình.

Lão phu nhân lớn tuổi, sức khỏe không còn được tốt như trước, tính khí lại càng trở nên thất thường, Trình gia từ trên xuống dưới không có ai dám đắc tội với bà. Trình phu nhân nếu quả thật bị oan ức thì Trình ngự sử sẽ nhẹ nhàng an ủi:

- Hiếu đạo lớn hơn trời. Phu nhân tốt, những oan ức của nàng ta đều biết, hôm khác ta sẽ chịu tội với phu nhân.

Trình phu nhân cũng không biết phải làm sao với mẹ chồng, bởi vậy, Trình gia thỉnh thoảng sẽ có chút ít chuyện không hợp với quy củ. May mà những nhà thường xuyên qua lại đều hiểu được tình hình, cũng vì đây là việc hiếu thuận với mẹ chồng nên bạn bè, thân thích đều thông cảm.

Đợi đến khi tâm tình của Trình Hi thoáng bình phục lại, A Trì mới khuyên giải:

- Tỷ tỷ nên thấy may mắn, Thu di nương chỉ sinh ra một nữ nhi mà không có sinh nhi tử. Nếu bà ấy mà có nhi tử, đó mới thật sự là tai họa.

Thử nghĩ xem, trước mắt cũng không phải là tình huống xấu nhất, còn có chỗ đáng mừng.

Ở thời đại này, nhi tử và nữ nhi có sự phân biệt rất lớn. Nhi tử là người nhà, còn nữ nhi là người ngoài, rất nhiều người quan niệm rằng nuôi nữ nhi là nuôi dùm cho nhà người khác. Theo quan điểm về lợi ích, quả thật là như vậy. Đây là xã hội nông nghiệp, sức sản xuất thấp, vất vả, cực khổ nuôi lớn một nữ nhi nhưng sau đó lại phải gả đến nhà người ta, vì nhà người ta mà cực khổ thì không phải là uống công nuôi sao.

Ngay cả con cái của Hoàng đế cũng vậy, con cháu của nhi tử thì có thể được phong từ thân vương, quận vương, trấn quốc tướng quân, phụ quốc tướng quân, phụ quốc trung úy cho tới phụng quốc trung úy. Còn con cái của nữ nhi thì không có bất kỳ phong hào nào, nếu có thì cũng là trường hợp đặc biệt, chứ không phải là thông lệ.

Còn trong gia đình bình thường, nữ nhi dù có gả đến gia đình tốt hay có tiền đồ thế nào đi nữa thì mẫu thân cũng không được phong thưởng cáo mệnh. Nhưng nhi tử thì lại khác, thứ tử nếu làm quan, dựa theo phẩm cấp mà có thể thỉnh cầu phong tặng cho mẫu thân mình, khiến thân phận của mẫu thân được thay đổi to lớn.

* Thời nhà Minh, Thanh, thê tử của các quan văn võ thường được phong làm cáo mệnh và sắc mệnh; thê tử quan ngũ phẩm trở lên thì được phong cáo mệnh, gọi là cáo phong; còn thê tử quan từ lục phẩm trở xuống thì được phong sắc mệnh, gọi là sắc phong.

Trình Hi biết rõ A Trì và An Hiệp là có ý tốt nên miễn cưỡng cười nói:

- A Trì và Hiệp nhi đều nói có đạo lý, tỷ tỷ trong lòng hiểu rõ.

An Hiệp và nàng cùng nhau tán gẫu, A Trì đưa tay khê gảy lên dây đàn, tiếng đàn du dương, thấm vào lòng người.

Ba người ở trong noãn các hồi lâu, An Hiệp sai thị nữ sang nhà chính nghe ngóng vài lần thì đều được báo lại là “Thu di nương vẫn còn ở đó, cùng với phu nhân trò chuyện rất vui vẻ.” Khuôn mặt của An Hiệp đỏ lên, mẹ, người giỏi lắm.

Khó khăn lắm mới đợi được thị nữ báo lại là “Thu di nương đi thăm Trình nhị tiểu thư rồi”, An Hiệp mới phấn chấn tinh thần lên:

- Trình tỷ tỷ, Từ tỷ tỷ, chúng ta về thôi.

Ba người quay lại nhà chính, A Trì đưa thiệp mời ra, uyển chuyển nói mấy câu, ý tứ là “mời nhất định phải ghé chơi”, Trương Khế tính tình hoạt bát, năng động nên vui vẻ đáp ứng.

A Trì đứng dậy cáo từ, An Hiệp lôi kéo nàng không tha:

- Từ tỷ tỷ, Tàng Thư Các nhà tỷ có sách về trị thủy, đúng không? Muội muốn mượn đọc.

Trình Hi cũng tham gia náo nhiệt:

- Tỷ cũng muốn mượn đọc ít sách du ký nữa.

A Trì khinh thường:

- Nữ tử không lo việc chính mà đọc sách cái gì.

Thấy Trình Hi muốn đánh tới, An Hiệp cũng giơ quả đấm nhỏ lên thì vội nói:

- Được được được, mời mời mời.

Ba người cười cười nói nói, xin phép Trương Khế rồi ra khỏi Tây Viên, chạy đến Từ gia.

Trong phòng khách Tây Viên, Trình Bạch dậm chân:

- Sao mẹ lại tới đây?

Mẹ không nói tiếng nào mà chạy tới đây như vậy, là tới để phá đám con sao? Thu di nương hừ một tiếng:

- Ta sao lại không thể tới?

Trình Bạch ngẩn người, mệt mỏi ngồi xuống mép giường, sâu kín thở dài. Mình ở Tây Viên tốn nhiều công sức như vậy, mới làm cho mọi người đều khen ngợi, yêu thích, nhưng di nương cứ tới như vậy sẽ gây thêm bao nhiêu là lúng túng, khó xử. Thân phận thứ nữ có thấp kém đi nữa cũng là chủ tử chính thống, có thể ra cửa gặp người, nhưng di nương thì không phải, di nương chỉ có thể lặng lẽ sống ở hậu trạch mà thôi.

Thu di nương cố nhịn xuống sự khó chịu ở trong lòng, chân thành ngồi xuống cạnh Trình Bạch:

- Nha đầu ngốc, mẹ là người không biết tính toán vậy sao? Mẹ đã hỏi thăm rõ ràng rồi, ngoại tổ mẫu của Ngụy quốc công kia là thiếp của Mạnh gia, hiện đang sống chung với Bình Bắc hầu phu nhân, phụ tử Bình Bắc hầu đều đối với bà ấy rất tôn kính.

17. Chương 17: Suy Tư Ngẫm Nghĩ Mới Hay

Nhà bọn họ cũng không có xem thường thị thiếp, con bắn khoăn cái gì? Lúc Bình Bắc hầu lấy vợ đã công thành danh toại, là Chính Lỗ Đại nguyên soái oai phong một cõi, là một Hầu gia trẻ tuổi phú quý, có loại danh môn quý nữ nào mà ông ấy không lấy được? Nhưng ông lại cam tâm tình nguyện cưới thứ nữ Mạnh

gia về làm vợ, có thể thấy được ông tính tình hào sảng, những lễ giáo thế tục, thân phận địa vị, đều không để ở trong lòng.

Hai nhi tử của Bình Bắc hầu đều trẻ tuổi anh hùng giống với phụ thân chúng, cầm đao cưỡi ngựa, lập nhiều chiến công. Đã đi đánh trận giống với phụ thân thì cách làm người cũng giống với phụ thân, sẽ không để ý đến đích xuất hay thứ xuất, chính thất hay tiểu thiếp.

- Nha đầu ngốc, con yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Thu di nương chắc chắn nói. Ta là mẹ ruột của con, chỉ có giúp con chứ không có hại con, nếu như không phải trước sau đã tìm hiểu rõ ràng, ta có thể lỗ mắng tới Tây Viên hay sao?

Trình Bạch cúi đầu ngồi ở trên giường, yên lặng không nói. Thu di nương xoay người nài nỉ lại:

- Con còn dám ghét bỏ ta sao? Con cũng là đồ không có lương tâm, không có ta thì con ở đâu ra?

Trình Bạch vội ngẩng đầu lên nói:

- Làm sao có chuyện đó, người thân nhất của nữ nhi chính là mẹ mà.

Thu di nương cười nhẹ:

- Xem như con còn có lương tâm.

Bà vốn đã rất đẹp, khi cười lên lại càng quyến rũ, rực rỡ. Trình Bạch nhìn dung mạo của bà mà nhất thời có chút thất thần.

Ngón tay thon dài của Thu di nương nhẹ điểm lên trán Trình Bạch:

- Con đó, đúng là đứa trẻ đàn! Con tới Tây Viên bao nhiêu ngày rồi, sao còn chưa có động tĩnh gì hết vậy? Chỉ có người làm mẹ này tới giúp con thôi.

Trình Bạch cả kinh:

- Mẹ giúp con thế nào?

Chúng ta lên kế hoạch là muốn được cưới hỏi đài hoàng, quang minh chính đại gả đi làm đích thê chính thất, mẹ ngàn vạn lần đừng có làm mấy thứ tà đạo, liên lụy con bị người khác xem thường.

Thu di nương tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm nữ nhi:

- Nói một chút đi, mấy ngày qua con tới Tây Viên đã làm những gì?

Cái bộ dạng hiện tại của con, mẫu thân ta rất không chấp nhận, tự con bản lãnh lớn, nhưng có làm được chuyện gì không? Nha đầu ngốc không có tâm kế này.

Trình Bạch hốc mắt đỏ lên:

- Con còn có thể làm cái gì, chẳng qua là lúc nào cũng phải dụ dỗ thùy mị để có thanh danh tốt. Ngoài ra còn thêu khăn tay, đánh giường chỉ để lấy lòng người ta thôi.

Mình chỉ có thể làm những thứ này, chứ còn thế nào nữa?

Vốn nghĩ rằng dung nhan xinh đẹp là chỗ dựa của nữ tử, nhưng bây giờ mình mới phát hiện là không phải. Mình và Trương biểu ca có gặp qua vài lần, lần nào mình cũng trang điểm như thần tiên, phi tử, nhưng biểu ca vẫn thờ ơ, không hề nhìn mình nhiều thêm một lần. Sau khi đến ở Tây Viên, mình lại nghe nói có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp ở kinh thành ái mộ biểu ca nhưng huynh ấy hoàn toàn không đoái hoài gì đến. Trình Bạch hứng thú rồi, nếu như không thể khiến huynh ấy quý xuống dưới váy của nàng thì dung mạo mỹ lệ này cũng có tác dụng gì đâu.

Thu di nương chỉ tiếc rên sát không thành thếp nhìn Trình Bạch:

- Con dứt khoát đàn chết luôn đi cho rồi! Khó khăn lắm mới tới ở Tây Viên, con không nghĩ cách làm cho tiểu tử Trương gia kia nhìn thấy con nhiều thêm một chút, bị con mê hoặc, vậy mà con có thời gian rảnh rỗi đi làm mấy cái thứ không đâu này! Người khác dù nói con tốt đến cỡ nào, hạ nhân dù có khen con tốt ra sao, thì có ích lợi gì? Bất được nam nhân, đó mới là quan trọng nhất!

Trình Bạch không được tự nhiên xê dịch thân thể một chút. Biện pháp mẹ nói là để câu dẫn nam nhân chứ không phải để thành thân. Con không muốn dụ dỗ biểu ca, cùng huynh ấy có quan hệ xác thịt, mà muốn biểu ca dùng tam môi lục sính* tới cưới con.

* Tam môi lục sính hay còn gọi là tam thư lục lễ: những nghi thức cưới gả theo phong tục truyền thống Trung Quốc Nữ tử trong nhà, đầu tiên là nhìn vào xuất thân địa vị, thứ hai là nhìn vào nhân phẩm, đức hạnh, con xuất thân đã kém thì tính tình, cử chỉ đều không thể có chút sơ sót nào.

Thu di nương nhanh chóng quyết định:

- Con tối nay theo mẹ ra ngoài, đến nhà chính trò chuyện cùng An phu nhân. Tiểu tử Trương gia kia hẳn là phải tới chào hỏi, thỉnh an, lúc gặp mặt, con không được quá căng thẳng, nhưng phải liếc mắt đưa tình với cậu ta.

Ta sinh con ra đẹp như vậy, bộ dễ lắm sao? Có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành mà ngay cả một nam tử trẻ tuổi tràn trề năng lượng cũng quyến rũ không được, quả thực là phí của trời.

Trình Bạch còn hơi do dự, Thu di nương cười lạnh nói:

- Nay đã là tháng chạp rồi, không lẽ con còn muốn ở lại Tây Viên mừng năm mới?

Lúc này không hành động thì đợi tới khi nào. Thật sự nghe theo con, cứ không mặn không nhạt như vậy, cuối cùng thì xấu mặt quay lại Trình gia mà thôi, cái gì cũng không chiếm được. Đến lúc đó, mẫu tử chúng ta đều sẽ thành trò cười của Trình gia.

- Mẹ để con suy nghĩ một chút.

Đầu Trình Bạch cúi xuống, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi. Thu di nương tuy giận nàng thiếu quyết đoán, không có tiền đồ, nhưng trong lòng vẫn thương tiếc, chỉ hừ một tiếng, nâng tách trà lên uống.

Uống hết tách trà, thấy Trình Bạch vẫn còn đang nhũn mỳ suy nghĩ thì bà cười lạnh nói:

- Con còn suy nghĩ cái gì nữa? Nếu không có thu hoạch được gì, con cứ như vậy trở về Trình gia thì không tới một năm nữa, phu nhân không đem con hứa gả cho người ta làm kế thất, thì sẽ hứa gả cho sĩ tử bần hàn, hoặc là thứ tử của một gia đình không ra hồn nào đó. Con nếu cam chịu sống cuộc sống thấp hèn như vậy thì mẹ cũng không quản nhiều nữa. Là ta có lỗi với cô nương, để cho cô nương sinh ra từ bụng ta nên khiến cô nương phải chịu thiệt thòi rồi.

Trình Bạch thuận thế ngã vào lòng Thu di nương:

- Đâu có đâu có, mẹ từ nhỏ đến lớn đều thương con như bảo bối, con nào có bị thiệt thòi?

Thu di nương ghét bỏ mà đẩy đẩy nàng ra:

- Đã lớn thế này rồi mà còn làm nũng.

Thấy nàng không chịu buông ra, bà cũng thân thiết đưa tay ôm lấy nàng.

Trình Bạch rất rõ ràng, mình sở dĩ còn có thể yên ổn làm Trình gia nhị tiểu thư là bởi vì đại tỷ Trình Hi còn chưa định hôn sự. Đợi sau khi Trình Hi định thân, Trình phu nhân nhất định sẽ chọn qua loa cho mình một mối hôn sự, đó chắc chắn sẽ không phải là một gia đình tốt. Trình lão phu nhân và Trình ngự sử dù cho có không muốn thì sao, bọn họ một người đã lớn tuổi, không thể ra ngoài đi lại; một người là nam nhân, không thể xen vào chuyện nội trạch nên chuyện hôn sự của thứ nữ, bọn họ đều không có năng lực.

Thu di nương ở Trình gia cũng có vài tai mắt nên chuyện ở trong phòng phu nhân cũng hỏi thăm được hai, ba phần. Trình phu nhân đã sớm chọn cho thứ nữ mấy mối hôn sự, không phải là trong nhà cực kì nghèo, thì là con nhà dung tục, hơn nữa mẹ chồng còn nghiêm khắc, không nói lý lẽ. Nếu như muốn vừa qua cửa mà làm đương gia thì cũng có, chính là đi làm kế thất, gả cho một nửa lão đầu tử.

Những gia đình này Trình Bạch đều không muốn nên chỉ đành tự mình tìm cách. Lúc nàng đến nhà Ngô thủ bị dự tiệc thì vô tình gặp được Ngô nhị lang, Ngô nhị lang tuy là thứ tử nhưng tướng mạo thanh tú, cử chỉ phóng khoáng, Trình Bạch cũng từng động tâm. Dù sao nhà của Ngô thủ bị cũng giàu có, Ngô Nhị lang lại trẻ tuổi tuấn tú, thứ tử cưới thứ nữ, chính là môn đăng hộ đối.

Nào ngờ chưa được bao lâu, Ngô nhị lang đã cưới cử tiểu thư Vũ Hương Hầu phủ. Cử tiểu thư cũng là thứ xuất, nhưng Vũ Hương Hầu phủ giàu có, cử tiểu thư lại được Vũ Hương Hầu sủng ái nên của hồi môn rất hậu hĩnh. Ngô Nhị lang cưới dù sao cũng là tiểu thư Hầu phủ nên giá trị bản thân cũng tăng lên gấp bội.

Ngay cả thứ tử nhà Ngô thủ bị cũng không muốn cưới một thứ nữ có dung mạo tuyệt thế như mình, Trình Bạch bị đả kích. Thân phận quan trọng đến vậy sao? Của hồi môn quan trọng đến vậy sao? Gia sản của Trình gia tuy không ít, nhưng cũng không nhiều, của hồi môn của Trình Bạch chỉ rất bình thường.

Sự xuất hiện của Trương Mai đã mang đến cho Trình Bạch ánh sáng ban mai. Hóa ra trên đời này lại có nam tử vĩ đại như vậy, quang minh lỗi lạc, lòng dạ rộng rãi, làm cho lòng người tin phục. Hắn đường đường là Ngụy quốc công, vậy mà chuyện hôn sự lại không phân đích thứ! Làm sao Trình Bạch lại không động tâm cho được.

Trình Bạch nhớ tới thân hình cao lớn kia thì tim đập thành thịch. Hắn tựa như một ngọn núi, làm cho người ta ỷ lại và an ổn. Trình Bạch đứng lên:

- Con đi với mẹ. Trang phục của con phải như thế nào cho thỏa đáng? Mẹ xem giúp con một chút.

- Vậy mới phải chứ.

Thu di nương từ từ đứng dậy, hài lòng cười:

- Khuê nữ của ta dung mạo vốn hoa nhường nguyệt thẹn, lần này trang điểm nhẹ một chút sẽ càng thêm quyến rũ động lòng người. Nghe lời mẹ, chỉ cần tắm rửa sạch sẽ là được, không cần chú trọng vào trang sức.

Trong nước bỏ thêm hoa phù dung là tốt nhất, nhan sắc của con vốn đã hoàn mỹ rồi, không cần phải thêm son phấn.

Lệnh cho thị nữ chuẩn bị nước nóng, Trình Bạch thoải mái ngâm mình trong thùng tắm. Thu di nương ở Trình gia thứ nhất có Trình ngự sử che chở, thứ hai có Trình lão phu nhân bên cạnh trợ uy nên vẫn luôn sống an nhàn sung sướng. Bây giờ bà đích thân giúp nữ nhi tắm rửa, ngón tay mảnh khảnh của bà nhẹ nhàng mà ôn nhu, Trình Bạch trên mặt mỉm cười, vô cùng hưởng thụ. Thu di nương rất từ ái, hai người câu được câu không trò chuyện.

.....

- Đại tỷ của con không tới thăm con, dáng vẻ này sao mà giống trưởng tỷ chứ.

- Đại tỷ có sai thị nữ tới truyền lời, nói tỷ ấy sang Tàng Thư Các của Từ gia hàng xóm để mượn sách rồi.

- Nữ tử mà đọc sách làm gì, có cái rắm để dùng. Xem sổ sách tính toán thì được, lúc xử lý việc nhà còn có thể dùng tới.

- Hữu dụng chứ, Từ gia đại tiểu thư, An gia tiểu cô nương đều là người đọc nhiều thi thư, khí chất cao quý, hơn hẳn người khác.

- Cái gì mà khí chất cao quý chứ, ta đây nhìn không ra! Theo ta thấy, khuê nữ của ta mới là hơn hẳn người khác nhất.

- Mẹ nhìn con, đương nhiên là nhìn kiểu nào cũng thấy thuận mắt rồi, con chính là máu mủ của mẹ mà.

- Nha đầu, không cần hâm mộ đại tỷ con, chờ sau này con gả đi chỗ tốt thì chính là nàng ta hâm mộ con.

- Trước đây, con đúng là hâm mộ đại tỷ, nhưng giờ thì hết rồi. So sánh với Từ gia đại tiểu thư, An gia tiểu cô nương, đại tỷ cũng phải tự ti, mặc cảm. An gia tiểu cô nương rất được phụ mẫu thương yêu, nuông chiều vô cùng. Còn Từ gia đại tiểu thư mới thực sự là đích trưởng nữ được ngàn cưng vạn chiều, ở Từ gia muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

- Haiz, cuộc đời của ta là không có hi vọng rồi, sau này con được gả đi nở mày nở mặt, sau đó sinh hạ nữ nhi thì cũng nuông chiều nó như vậy thôi.

- Dạ, con hiểu.

.....

Trong Tàng Thư Các, An Hiệp chọn một góc yên tĩnh để ngồi, chú tâm lật xem quyển “Hà Cừ Thư”. A Trì và Trình Hi mỗi người đều chọn cái ghế dựa tử đàn thoải mái, nhàn rỗi lật lật quyển du ký, bên cạnh là cốc trà và điểm tâm.

Ngoài Các bỗng vang lên giọng nói êm tai của một nam tử thanh niên:

- Làm phiền lão quản sự, ta muốn vào Các tìm hai quyển cổ văn.

Lão quản sự thẳng thắn trả lời:

- Không may rồi, trong Các có nữ quyền, biểu thiếu gia ngài liệt kê tên sách ra được không? Lão nô tìm rồi đem ra cho ngài.

Nam tử cười nhẹ một tiếng:

- Cũng được, cho ta xin giấy bút.

Bên ngoài im lặng một lát thì nghe lão quản sự lớn tiếng nói:

- Biểu thiếu gia, phiền ngài đợi một lát.

Ông bảo gã sai vặt đi vào tìm sách. Lại thêm một lát sau, gã sai vặt đem sách ra, điền phiếu mượn sách, nam tử nho nhã lễ độ nói đa tạ, rồi nhanh chóng rời đi.

Tiểu cô nương An Hiệp không vui ngẩng đầu lên, A Trì cười hì hì nhìn sang:

- Hiệp nhi, lão quản sự nhà ta trước giờ nói chuyện luôn lớn tiếng, không sửa được.

An Hiệp nhướn đôi chân mày thanh tú:

- Người lớn tuổi thường hay bị lãng tai, cho nên nói chuyện mới lớn tiếng, chuyện này muội biết mà.

Đừng xem muội như tiểu nữ hài không hiểu chuyện, muội thông thái lắm đó.

Trong Các hiện không có thị nữ, Trình Hi so với thường ngày lớn mật hơn rất nhiều, ra vẻ than thở:

- Biểu ca a, biểu ca và biểu muội.....

Giọng nói của nàng kéo dài kèm theo vẻ mặt chế nhạo. An Hiệp nghe, cảm thấy khó hiểu, bèn nhìn về phía A Trì, cái người được gọi là biểu thiếu gia này sẽ không phải là trượng phu định mệnh của tỷ chứ? Biểu ca và biểu muội là mối duyên trời định mà.

A Trì thẳng thắn:

- Biểu ca không được, huyết thống quá gần.

An Hiệp cảm thấy hứng thú nên sáp lại gần:

- Chỉ giáo cho?

A Trì chân thành dạy dỗ:

- Khi bốn triều khai quốc, luật pháp từng cấm biểu ca và biểu muội thành thân, chính là bởi vì huyết thống quá gần, không tốt cho con cái. Có điều việc biểu ca và biểu muội thành thân rất phổ biến trong dân gian, cấm mãi không được nên mới đành xóa bỏ.

An Hiệp trịnh trọng gật đầu, khen ngợi:

- Từ tỷ tỷ kiến thức thật uyên bác, học nhiều hiểu rộng.

Ngay cả luật pháp thời khai quốc cũng xem qua, thật là giỏi. Trình Hi chế giễu:

- Nghe đi nghe đi, một tiểu cô nương chưa lấy chồng mà lời này cũng nói được.

Một nữ tử cao quý thì mấy chữ như “thành thân” này, làm sao có thể nói ra khỏi miệng chứ.

A Trì thần sắc như thường:

- Ta nếu ở phòng khách, dĩ nhiên là phải có dáng vẻ đoan trang; nếu ở phòng ngủ thì tùy tiện đi rất nhiều; nếu tới phòng tắm thì lại càng bất kể hình tượng. Các người là bạn tốt của ta, nên khi tụ tập với các người, ách, tạm thời cho là ở phòng ngủ đi.

Cách phòng tắm còn thiếu một chút, nếu có thể như ở phòng tắm, chúng ta chính là thân thiết không gì có thể chia cách. Phòng tắm, chính là nơi để cởi bỏ hết mọi thứ.

18. Chương 18: Đêm Dài Thao Thức Trở Trần

Trình Hi và An Hiệp đều mang vẻ mặt nghiêm nghị:

- Vô cùng vinh hạnh.

Thì ra chúng ta không chỉ có thể lên phòng chính, mà còn có thể vào phòng ngủ nha. Hai người mặc dù ra vẻ nghiêm túc nhưng trong mắt đều có ý nghịch ngợm, An Hiệp lại càng mím chặt môi, sợ không cẩn thận sẽ bật cười thành tiếng.

A Trì dẫn dắt từng bước:

- Chúng ta ở chung với nhau, nói chuyện phải thoải mái mới tốt, có đúng không? Nếu như ta và các người nói chuyện với nhau cũng phải nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh cứ như ở phòng ngủ mà trưng ra cái dáng vẻ ở phòng khách, không phải là mệt mỏi lắm hay sao. Ta nếu mệt mỏi thì các người không đau lòng à. Nếu các người đau lòng, ta chẳng lẽ lại không áy náy sao, vậy thì lại càng thêm mệt mỏi rồi.

Trình Hi nhin không được cười:

- Muội nguy hiểm quá!

A Trì cũng cười:

- Đâu có đâu có, không dám không dám.

An Hiệp cười theo một lát, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, liền kéo A Trì lại bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Biểu ca biểu muội huyết thống quá gần, không thể thành thân, là thật sao?

A Trì thấy thần sắc nàng nghiêm túc thì cân nhắc một chút rồi uyển chuyển nói:

- Từ xưa tới nay, chuyện biểu ca biểu muội thành thân rất nhiều, có người thì sinh con bị khuyết tật, cũng có người sinh con vẫn thông minh khỏe mạnh. Để chắc chắn thì nên cố gắng tránh việc biểu ca biểu muội thành thân mới tốt, nhưng cũng không thể quơ đũa cả nắm được.

An Hiệp xuất thần hồi lâu, không biết là đang suy tư điều gì. A Trì mỉm cười:

- Không lẽ Hiệp nhi cũng có biểu ca?

An Hiệp phục hồi tinh thần, liếc nàng một cái:

- Muội tuy không có di mẫu nhưng có hai cữu cữu, dĩ nhiên là có biểu ca rồi. Các biểu ca đều lớn tuổi hơn muội, thương muội như ca ca ruột vậy.

Muội không phải người ích kỷ, muội là đang lo cho các biểu tỷ.

Không phải chuyện của mình, vậy muội suy nghĩ cho ai? A Trì buồn cười nhìn An Hiệp, đây đúng là một tiểu cô nương hay lo nghĩ. An Hiệp nhượng mày một lát rồi ra vẻ ông cụ non thở dài. Nhậm gia biểu tỷ, Lý gia biểu tỷ sớm chết tâm đi, không gả cho nhị biểu ca được đâu.

Khoảng giờ Thân, An Hiệp và Trình Hi định ra về, A Trì cũng không giữ lại, đưa hai nàng đến nhà chính cáo từ Lục Vân, rồi tiễn hai nàng đến cửa thùy hoa. Kịu của Tây Viên đã đợi sẵn từ trước, An Hiệp và Trình Hi vừa lên kịu thì được bốn bà tử khỏe mạnh khiêng đi.

Trở lại nhà chính, A Trì khoác lác tuyên bố:

- Con mới cùng Trình tỷ tỷ và An tiểu muội bùi ngủi chia tay. Con hơi mệt, phải về phòng nghỉ ngơi một lát.

Mẫu thân đại nhân, bây giờ con cần cô độc, nên muốn được yên tĩnh một mình.

Lục Vân nhìn canh giờ một chút, mỉm cười dụ dỗ:

- Cữu cữu con ở xa sai người đem tặng ít cua tươi qua đây, mẹ đang định hỏi con muốn làm gì ăn, ai dè con mệt mỏi rồi. Không may, thật không may.

A Trì tim đập thành thạch, mùa đông lớn thế này mà có cua tươi? Nàng yếu ớt phản đối một câu:

- Cua có tính hàn, mùa đông ăn nó hình như không được tốt?

Lục Vân cười nói:

- Yên tâm, không để con ăn nhiều đâu.

A Trì lạnh lợi ngồi xuống cạnh Lục Vân, nhiệt tình tính toán:

- Mẹ, chúng ta ăn món bóng cua nhé? Khỏi phải tự mình tách vỏ cua, thân cua, tiện lợi biết mấy.

Lục Vân chê cười nàng:

- Khuê nữ của ta càng ngày càng lười nha.

Chê cười xong thì căn dặn nhà bếp:

- Nấu món bóng cua chiên vàng đi.

Buổi tối phụ tử Từ Sâm về đến nhà, hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật khen ngợi:

- Đúng ý con quá, thật không tệ.

Ăn cua như vậy rất tốt, rất thú vị. Từ Sâm không tán thành lắm:

- Vẫn là tự mình tách vỏ ăn mới ngon.

Lục Vân hé miệng cười cười:

- Là A Trì muốn ăn bóng cua.

Từ Sâm lập tức sửa miệng:

- Ăn bóng cua tốt lắm, khỏi phải động tay, rất tao nhã.

Mọi người đều cười lớn, Từ Sâm cũng cười.

Sau khi ăn xong, thức ăn được dọn xuống thay bằng trà thơm. Từ Thuật ân cần rót chén trà xanh dâng cho Từ Sâm:

- Mời phụ thân thiên vị uống trà.

Từ Dật cũng đưa tới một khay lê mật cắt sẵn:

- Mời phụ thân thiên vị ăn trái cây.

Từ Sâm không thừa nhận:

- Phụ thân rất công bằng, không có thiên vị, con cái đứa nào cũng thương như nhau hết.

A Trì kéo hai đệ đệ ra giảng đạo lý:

- Vật lấy hiếm làm quý, hiểu không hả?.....

Nàng còn chưa nói hết thì phụ mẫu huynh trưởng đều cười nghiêng cười ngả. Vật lấy hiếm làm quý, A Trì, vật lấy hiếm làm quý.....

Lục Vân ra ngoài gặp bạn đến khuya mới trở về. Lục Vân chu đáo sai người chuẩn bị ít cháo cùng vài món điểm tâm ngon đưa qua:

- Ở bên ngoài ăn uống nhất định là không hợp khẩu vị, con húp ít cháo đi rồi nghỉ ngơi.

Lục Mân cười nói cảm ơn:

- Vẫn là cô mẫu thương con.

Hắn đứng là ra ngoài uống rượu, chưa ăn được bao nhiêu, bây giờ ngủ thấy mùi thơm từ cháo thì cảm thấy bụng đói cồn cào.

Lục Mân húp hai chén cháo nhỏ, thấy trong bụng ấm áp, rất thoải mái. Đêm nay, Lục Mân không chong đèn đọc sách mà rửa mặt, súc miệng rồi đi ngủ sớm. Trong lúc mơ màng, có người thay hắn đắp chăn, Lục Mân mơ hồ nói cảm ơn, rồi lại ngủ thiếp đi.

Hồng Tụ về mặt ai oán đứng ở trước giường hắn, thiếu gia thật là bạc bẽo, đã bao lâu không thèm để ý tới ta rồi? Tâm tư của ngài ta cũng biết, nhưng nhất định là phí công thôi. Phu nhân chúng ta không thích đại tiểu thư nhà cô phu nhân, chuyện này ngài không phải không biết, thân làm nhi tử ngài có thể mặc kệ phu nhân sao, cho nên ngài sớm chết cái tâm này đi.

Vẫn là đại tiểu thư nhà cữu phu nhân tốt, ít nhất thì tướng mạo cũng đoan trang chính khí, không giống như Từ đại tiểu thư vô cùng kinh diễm rực rỡ. Nữ tử thế gia quý ở khí chất đoan trang, tướng mạo xinh đẹp như vậy làm cái gì? Hồng Tụ cắn cắn môi, xoay người ra khỏi phòng.

Ánh trăng nhàn nhạt tỏa sáng, cả Từ phủ yên tĩnh. Hồng Tụ chỉ mặc một chiếc áo bông màu đỏ tươi, không có áo khoác ngoài nên khó tránh hơi lạnh, nàng nhanh chóng chạy về phòng mình, chui vào trong chăn kín mít, lát sau mới cảm thấy có chút ấm áp.

Đôi mắt từ ở Tây Viên bên này so với Hồng Tụ thì có tình thơ ý họa hơn. Thu di nương và Trình Bạch đều khoác áo choàng gấm màu đỏ thắm có viền thêu màu vàng nền xanh dọc bên cổ, ở dưới ánh trăng từ từ dạo bước. Hai người họ tối nay nán nã ở chỗ Trương Khế rất lâu nhưng căn bản là không thấy cái bóng của Trương Mại: nghe nói là quân vụ bận rộn nên vẫn chưa trở về.

Bóng dáng mảnh khảnh của Trình Bạch dưới ánh trăng hết sức đáng thương, Thu di nương sâu kín thở dài, giúp nàng siết chặt đầu bông, thấp giọng nói:

- Mẹ không thể ở lâu, sáng mai phải trở về. Con ở đây thêm mấy ngày, đi dạo dưới trăng hay gảy đàn giữa vườn hoa cũng được, phải để người ta biết đến vẻ đẹp của con, thấy được cái tốt của con, có hiểu không?

Mũi Trình Bạch đau xót, không nói gì nhẹ gật đầu. Rõ ràng gần trong gang tấc nhưng vẫn không gặp được nhau, là do trong số mệnh của mình không có duyên phận này sao? Tại sao vậy chứ, rõ ràng một người là anh hùng, một người là mỹ nhân mà.

Trong mắt Thu di nương ánh lên vẻ giận dữ:

- Hôn sự của con, phu nhân sớm đã lo liệu rồi. Đợi đến khi hôn sự của đại tiểu thư đã định, bà ta sẽ ra tay. Đến lúc đó, chúng ta đáp ứng là chúng ta chịu thiệt; không đáp ứng thì sẽ đắc tội với bà ta, còn không biết bà ta sẽ dùng tới độc kế gì nữa. Hôn sự của con, mặc kệ là gả cho ai cũng cần bà ta ra mặt mới được nên chúng ta không thể vạch mặt với bà ta.

Thu di nương cười lạnh nói:

- Đã như vậy thì hôn sự của con phải định ra trước đại tiểu thư. Ta không thể ra cửa làm khách, không giúp được cho khuê nữ của ta, đây là sự thật. Nhưng ta không làm được chuyện thì không phá hoại được sao? Chỉ cần hôn sự của con chưa định thì đại tiểu thư đừng hòng định thân!

- Mẹ đều vì con, đều vì con.

Giọt lệ trong suốt từ khóe mắt Trình Bạch chảy ra, tổ mẫu thương mình, phụ thân cũng thương mình nhưng tình thương của họ so với mẹ ruột vẫn không thể nào so sánh được, không thể nào so sánh.

Thu di nương không kiên nhẫn nhìn nàng, mắng:

- Khóc cái gì mà khóc!

Bà lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, vừa lau vừa trách:

- Khóc có lợi gì chứ? Đã nói với con rồi, muốn khóc thì tới trước mặt nam nhân mà khóc, khóc đến lê hoa đá vũ, khiến người ta thương xót.

Sau một lúc lâu, Trình Bạch thu nước mắt, khuyên Thu di nương:

- Con biết mẹ thương con, nhưng mẹ nhất định đừng có ra tay lung tung. Có tổ mẫu thì hôn sự của đại tỷ đã khó định rồi. Mẹ cần gì phải làm kẻ ác, khiến người khác chán ghét chứ.

Trình gia đại tiểu thư mấy lần đều đã suýt định ra hôn sự nhưng tất cả đều bị lão phu nhân chọn tới chọn lui, móc ra một đồng khuyết điểm, cuối cùng đành phải bỏ.

Thu di nương bước ngang qua nữ nhi:

- Ta có gì mà không biết, còn cần người dạy! Đại tỷ con không muốn về nhà, còn không phải là vì lão phu nhân thường hay bới móc nó? Con cứ yên ổn ở lại Tây Viên sống thêm mấy ngày. Nếu có gì xảy ra là tốt nhất, nếu không có thì cũng đừng nản chí, vẫn còn sau này nữa.

Bên này là Thu di nương giáo huấn nữ nhi, còn An gia bên kia lại là nữ nhi giáo huấn mẫu thân.

An Hiệp không cho Trương Khế đi ngủ, bắt bà lại giảng đạo lý:

- Nhìn xem, nhị biểu ca cũng bị dọa không dám về luôn kìa? Nhà ai mà xem di nương thiếp thất như khách mà tiếp đãi chứ, chỉ có mẹ lập dị thôi!

Trương Khế có chút do dự, cẩn thận hỏi:

- Hiệp nhi không phải thích lập dị nhất sao?

Tại sao tới lượt ta thì không được. Hiệp nhi, lúc ta bằng tuổi con cũng không có bá đạo như vậy nha.

Thấy An Hiệp nường đôi mi thanh tú, Trương Khế vội vàng giải thích:

- Hiệp nhi, mẹ không phải vì cái khác mà là vì ngũ cữu cữu con. Ngụy quốc công phủ vẫn luôn có lỗi, đối xử không tốt với ngũ cữu cữu con, Trình gia lại là nhà ngoại của ngũ cữu cữu con nên mẹ mới cố ý thân thiết.

An Hiệp rất là khinh thường:

- Ngũ cữu cữu mới không để ý Thu di nương gì đó đâu, ngũ cữu cữu nào biết trên đời còn có người như bà ta chứ? Hôm nay bà ta đến, mẹ chỉ cần sai quần sự, bà tử ra gặp mặt, khách khí dẫn bà ta sang gặp Trình nhị tiểu thư, không phải được rồi sao?

Mẹ nếu thật làm như vậy, Trình tỷ tỷ cũng sẽ không khó chịu đến thế.

Trương Khế há hốc mồm, nói không nên lời. Nói gì nể, nói mùa đông mà cứ rúc ở Tây Viên thật nhàm chán, đúng lúc muốn có người tán dóc? Nói mẹ đẻ của A Du cũng là di nương, mà mình trước giờ vẫn đối xử cung kính, thân thiết với lão nhân gia, không dám thất lễ? Hình như đều không thích hợp cho lắm.

An Hiệp nhớ đến vẻ lúng túng của Trình Hi thì không thuận không tha:

- Mẹ lúc nào cũng vậy, không chịu suy nghĩ cho người khác gì hết.

Trương Khế nghiêm mặt:

- Ta sao lại không nghĩ cho người khác? Ta là nghĩ cho ngũ cữu cữu con, nghĩ cho ngũ cữu mẫu con. Hiệp nhi, mẹ là người rất biết nghĩ cho người khác.

An Hiệp tức giận lôi kéo An Ký:

- Phụ thân, ngài nói đi?

Trương Khế cũng bắt An Ký phát biểu, thê tử và nữ nhi bên nào cũng có lý, không ai nhường ai. An Ký thần sắc nhàn nhạt nói:

- Di nương thiếp thất hay áy náy đền bù gì gì đó, đều là chuyện nhỏ không đáng kể. Sông Hoài không vì vậy mà không có bùn đất, dòng sông không vì vậy mà không tắc nghẽn, sông Hoài cũng không vì vậy mà không tràn bờ.

Nói xong, ông không để ý tới vợ con mà tự mình đi ngủ

19. Chương 19: Đồ Ăn Thức Uống Tha Hồ

Trương Khế ngậy người hồi lâu, tức tối nói:

- Phụ thân con lúc nào cũng vậy, cứ tâm niệm sông Hoài này, ngoài ra thì cái gì cũng không để ở trong lòng.

An Hiệp lấy hai tay che mặt:

- Con rất xấu hổ.

Cứ xoắn xuýt mấy chuyện nhỏ này, thật là nhàm chán.

- Con xấu hổ cái gì? Mẹ đâu có trách con.

Trương Khế thấy thế thì đau lòng, vội an ủi tiểu nữ nhi. An Hiệp cười nhẹ, cũng không giải thích hiểu lầm này:

- Trình tỷ tỷ rất khó xử, con lúc này là bất bình thay tỷ ấy thôi. Mẹ đừng để ý.

Trương Khế tỉnh ngộ:

- Là tại cái này à, Hiệp nhi, con trách lầm rồi. A Hi khó xử là tại Trình gia chứ không phải tại mẹ.

Mẫu thân con cũng đâu phải tự mình chạy tới Trình gia thân thiết với Thu di nương, mà là Trình gia để Thu di nương tới Tây Viên. Ta tiếp đãi Thu di nương, chẳng qua là khách khí nể mặt Trình gia, ngoài ra chẳng có gì đáng nói. Chuyện này nếu nói thất lễ, là Trình gia thất lễ trước, ai bảo nhà họ công khai để di nương ra cửa tới nhà thân thích chứ. Con nói xem, Trình gia làm như vậy là để cho Tây Viên xem Thu di nương như là khách chân chính hay không đây? Cái này là làm khó Tây Viên rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hiệp nhăn lại:

- Trình tỷ tỷ tức giận thiệt lâu.....

Trương Khế khinh thường nhìn tiểu nữ nhi:

- Mới thấy con hơi hơi hiểu chuyện thì con lại ngu ngốc rồi. A Hi tức giận cái gì chứ? Tức giận có ích gì? Nghĩ cách giúp mẹ nó quản lý tốt nội trạch Trình gia mới là chuyện nên làm!

An Hiệp ngó ra, vừa định mở miệng nói gì đó thì đã bị Trương Khế nhanh mồm nhanh miệng ngăn lại:

- Khỏi phải nói với ta cái gì mà chuyện của Trình gia có bao nhiêu rắc rối, một chuyện khó có ít nhất ba cách ứng phó! Nghĩ cách đi, những cái khác đều là ăn nói hàm hồ.

Trương Khế lý lẽ hùng hồn, An Hiệp không còn lời nào để nói.

Trương Khế chiếm được thượng phong, dương dương đắc ý đứng lên:

- Tiểu Hiệp nhi, mẫu thân con ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm đó, những chỗ mà con phải khiêm tốn học hỏi mẹ đây còn nhiều lắm.

Bà nghênh ngang kiêu ngạo quay về phòng.

Phòng ngủ im ắng, đèn đóm đã tắt hết. Trương Khế không gọi thị nữ cũng không cần nến mà nhẹ nhàng mò mẫm lại chỗ giường rồi nằm xuống. Cái tên An Ký này tối nay sắc mặt không được tốt lắm nên vẫn là đừng có chọc hấn thì hơn.

- Cãi xong rồi?

Giọng nói của An Ký vang lên, tuy nhàn nhạt nhưng rất trong trẻo, hiển nhiên là chưa ngủ. Trương Khế trở mình, đối diện với ông, cười tinh nghịch:

- Ta cãi thắng! Tiểu Hiệp nhi bữa nay ỉu xìu.

Thê tử vô tư như con nít, An Ký cười nhẹ:

- Trương Diễm Tâm, nàng ăn hiếp khuê nữ của ta.

Trương Khế vẽ mặt tình nghịch:

- An công tử, chàng không quan tâm thê tử.

An Ký dụ dàng hôn lên má nàng:

- Ai nói thế?

Hai người ngọt ngào với nhau vài câu rồi ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Sau bữa sáng ngày hôm sau, Thu di nương liền đến nhà chính cáo từ:

- Nhị tiểu thư còn phải nghỉ ngơi thêm vài ngày, làm phiền mọi người chăm sóc, thật sự rất áy náy.

Trương Khế mỉm cười nói:

- Đâu có đâu có, đều là thân thích cả, vốn là chuyện nên làm mà.

Bà rất khách sáo tiễn Thu di nương đi.

Không chỉ khách sáo tiễn đi mà còn sai người đưa đến Hạnh Hoa thôn của Trình gia, lại đưa thêm mười mấy loại điểm tâm thơm mềm cho Trình lão phu nhân, lễ nghĩa chu đáo. Trình phu nhân rất cảm kích:

- Đã làm phiền, làm phiền rồi.

Tây Viên làm như vậy, Thu di nương và lão phu nhân đều không thể nói gì, mình giảm đi bao nhiêu là phiền phức. Nếu Thu di nương ở Tây Viên bị đối xử lạnh nhạt thì khi trở về sẽ không thể thiếu một màn khóc lóc kể lể với lão phu nhân, lão phu nhân bình thường không có chuyện gì cũng hay day nghiêng mấy câu rồi, có cơ này chẳng phải là lại càng bộc phát tính khí cáu kỉnh hay sao? Lại không thể nói lý lẽ với lão nhân gia nữa chứ.

Nhớ tới lão phu nhân, Trình phu nhân lại lo âu khôn xiết. A Hi mấy ngày này ở Tây Viên xem như ở nhà, không hề viết thư năn nỉ đòi về mà ngược lại, lại vui vẻ thoải mái vô cùng. Trình gia là nhà của nó, rời khỏi nhà mà khuê nữ lại dễ chịu như thế, đây cũng là một vấn đề.

Sắp đến Tết, việc nhà bề bộn, Trình phu nhân bận đến sứt đầu mẻ trán. Còn Thu di nương lại rất nhàn rỗi, dù sao việc nhà cũng không tới lượt bà quản, nên ban ngày bà cùng lão phu nhân cười đùa tán gẫu, ban đêm thì cùng Trình ngự sử liếc mắt đưa tình, cuộc sống không hề hui quạnh.

Nửa đêm tỉnh mộng, Thu di nương cũng không ngủ được: “Nha đầu ngốc này không biết ra sao nữa. Ngay cả câu dẫn một nam nhân cũng không biết. Rõ ràng là thân phận không cao, lại cứ muốn bày ra dáng vẻ danh môn khuê tú, làm người ta sốt ruột chết đi được.”

Thu di nương thật đã trách oan Trình Bạch rồi. Trình Bạch rất dụng tâm, mỗi ngày đều vẽ mày, thoa son phấn, trang phục thanh lệ đáng yêu, phàm là trên đường mà Trương Mại có thể xuất hiện nàng đều luôn quanh quẩn ở đó, căn bản không hề lười biếng. Nhưng vì vận may không tốt nên lần nào nàng cũng không gặp được người.

Ngày hai mươi tháng chạp, Trình ngự sử đích thân đến Tây Viên đón Trình Hi, Trình Bạch về nhà. Thứ nhất là thương thế của Trình Bạch đã dưỡng tốt rồi, hơn nữa lại sắp Tết, cũng không thể ở nhà thân thích ăn Tết thì coi sao được. Người của Trình gia ân cần nói cảm ơn, Trương Mại mỉm cười khiêm tốn, giữa khách và chủ đều rất hòa nhã, thân thiện.

Trương Khế chuẩn bị quà cáp phong phú đưa đến Trình gia. Trình lão phu nhân tự mình xem qua, vô cùng hài lòng. Hoa quả tươi, hoa quả khô, cá tươi....từ Nam đến Bắc, ngoài ra còn có hai rương da lông chứa da cáo đen, da chồn, da xá lý tôn (một loài thú giống như loài chồn cáo, rất giỏi trèo cây, da rất quý), da cáo trắng nhỏ, đều là hàng thượng hạng. Còn có một tấm da bạch hổ quý giá đặc biệt dành để hiếu kính Trình lão phu nhân, làm cho Trình lão phu nhân vô cùng đắc ý.

Trương Khế không chỉ rộng lượng với thân thích xa là Trình gia mà đối với hàng xóm Từ gia cũng rất hào phóng. Hải sản cấp cao như bào ngư, vi cá, cá mực, hải sâm, các loại cá, tôm, cua tươi, các loại thú mới

sắn như hươu, hoẵng, dê vàng, heo rừng cứ liên tục đưa đến Từ gia. Đầu óc của Từ Sâm cùng Lục Vân đều có chút mơ hồ rồi, tuy là hàng xóm nhưng thế này cũng quá nhiệt tình đi?

- Trọng Khải, cô cô giao hảo tốt với láng giềng như vậy, con thấy được không?

Buổi tối Trương Mai về đến nhà, Trương Khế cười hì hì hỏi. Huỳnh trưởng và A Du gửi thư tới, dặn mình giúp Trọng Khải “giao hảo tốt với láng giềng”, vậy thì giao hảo tốt thôi. Mời khách nhiều vào, tặng quà nhiều vào, qua lại nhiều vào, không phải là giao hảo tốt sao.

- Rất tốt rất tốt.

Trương Mai cười chấp tay đa tạ:

- Làm phiền cô cô rồi.

Cha mẹ mình ở kinh thành xa xôi kia, miệng thì nói “Nhi tử, cưới vợ là chuyện của con, tự con lo liệu lấy” nhưng kì thật vẫn rất quan tâm, yêu thương mình. Nếu không thì sao ngay cả thập tam cô cô cũng sai bảo chứ.

Hoa Sơn lão nhân thở phì phò nghĩ: “Tốt cái gì mà tốt. Thật khó coi, toàn là đưa đồ ăn, tiểu cô nương sẽ cho là A Mai chỉ biết ăn thôi, làm sao mà tốt? Phải tặng những thứ tao nhã, giống như danh cầm “đại thánh di âm” vậy mới miễn cưỡng xứng.”

Hoa Sơn lão nhân tung cửa ra ngoài, Trương Mai cười nói:

- Sư công, ngài đợi con với!

Sau khi chào Trương Khế, Trương Mai lẻo đẹo theo sau Hoa Sơn lão nhân:

- Sư công, chúng ta chơi trốn tìm được không? Ngài trước tiên cứ nắp thật kỹ, con nhất định sẽ tìm được.

Hoa Sơn lão nhân xụ mặt, không đếm xỉa đến hấn, cũng không thèm nói lời nào.

- Sư công ngài lại bướng bỉnh nữa rồi.

-.....

- Sư công ngài đang đi đâu thế?

Hoa Sơn lão nhân vẫn không nói lời nào, đi một hơi đến cầm phòng, chỉ vào thanh “đại thánh di âm” ra lệnh:

- A Mai, đàn này đem tặng cho tiểu cô nương.

Trương Mai cười cười, trong nụ cười có chút ngượng ngùng:

- Ngài để con nghĩ biện pháp đã. Trong phòng một tiểu cô nương bỗng nhiên nhiều thêm một thanh cầm, dù là phụ mẫu nhà ai thì cũng sẽ hỏi đến, nên lỡ mắng đưa qua là không được.

Hoa Sơn lão nhân đã nhìn hấn từ nhỏ đến lớn nên đối với hấn vô cùng quen thuộc, vui mừng hỏi:

- A Mai, con tới cầm phòng liền nhớ tới tiểu cô nương, có đúng không? Nhớ tới tiểu cô nương thì con liền xấu hổ, có đúng không?

Trương Mai đỏ mặt, đi tới trước đàn ngồi xuống, nhẹ đưa tay gảy đàn. Hoa Sơn lão nhân cười hì hì nhìn hấn, A Mai biết yêu rồi! Đỏ mặt kia! Nghe đi, nó tiện tay gảy đàn nhưng tiếng đàn cũng rất triển miên!

20. Chương 20: Quan Quan Thư Cữu

Hoa Sơn lão nhân vui vẻ ngồi nghe một lát, rồi thoải mái nói:

- A Mai à, ngày đó nghe tiểu cô nương đánh đàn, con sững sờ thật lâu, ánh mắt rất dịu dàng. Sư công là ai chứ? Nhìn một cái là biết con động tâm rồi.

Cho nên mới phải thay con đi nhìn tiểu cô nương đó một chút, hiểu không? Tiểu tử ngốc con còn giáo huấn sư công một trận, đúng là không biết tốt xấu.

Trương Mai trước giờ dẻo miệng không cần người dạy, từ nhỏ đã biết nịnh nọt sư công. Theo như bình thường, thế nào hắn cũng sẽ nói mấy câu ngon ngọt hợp với tình hình như “Sư công ngài đúng là có hỏa nhãn kim tinh” hay “Sư công lợi hại nhất”, vân vân. Có điều bây giờ không giống trước kia, Trương Mai chỉ tập trung gây đàn, lơ lớ lơ những lời của sư công.

Hoa Sơn lão nhân sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy, liền hét lớn một tiếng: “Tiếp chiêu!”, đồng thời hai tay như sấm sét từ bên hông đánh sang. Trương Mai cười nói:

- Sư công, ngài đây là đánh lén!

Quả thật là bất thành linh, chưa thương lượng trước ngài đã đánh tới rồi. Hắn không ứng chiến mà kẹp lấy “đại thánh di âm” nhảy lên không trung, lượn vài vòng mới từ từ hạ xuống, thân thủ uyển chuyển, bỗng bình như tiên.

Hoa Sơn lão nhân đắc ý giạng chân:

- Sư công đánh lén hồi nào? Rõ ràng là nói với con rồi! Tới đây tới đây tới đây, ta với con đại chiến ba trăm hiệp!

Một chưởng tiếp một chưởng, nhanh nhẹn mạnh mẽ. Trương Mai chơi cùng ông đã quen, một tay nhanh chóng tiếp chiêu, còn một tay vẫn gây đàn, tiếng đàn lưu loát, không hề bị gián đoạn.

- Nhìn đồ tôn của ta oai phong như vậy, đẹp biết bao!

Hoa Sơn lão nhân nhìn khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Trương Mai, càng nhìn càng thuận mắt:

- Đáng tiếc tiểu cô nương không được thấy, nếu thấy, nhất định nó sẽ thích cho coi!

Mỹ nữ yêu anh hùng chứ sao.

Chơi được một lát, Hoa Sơn lão nhân đổi chiêu:

- Lần này mới là thật nè!

Trương Mai cũng không phô trương nữa, hét lên một tiếng rồi dùng hai tay tiếp chiêu. Chỉ thấy hai tay linh hoạt, như đao như kiếm, như thương như kích, trong luồng chưởng phong mãnh liệt ấy, Hoa Sơn lão nhân cười lớn:

- Thống khoái, cực kỳ thống khoái!

Đánh xong một trận, Hoa Sơn lão nhân cười hì hì hỏi Trương Mai:

- Cha con có gửi thư tới dạy con cách cưới thê tử về không?

A Tịnh rất nghe lời, chuyện mà sư phụ căn dặn thì nhất định sẽ không quên. Bảo nó dạy A Mai cách cưới nương tử thì nó hắn phải dạy rồi.

Trương Mai mỉm cười như mọi khi:

- Dạy rồi. Không chỉ phụ thân, mà mẫu thân cũng gửi thư tới, dạy con rất nhiều.

Phụ thân còn đỡ, chỉ nói là “Con nếu đã xác định đúng là người đó thì cứ tìm đủ mọi cách cầu hôn.” Lại sợ mình không biết cái gì là “xác định đúng” nên đặc biệt giải thích: “Đó chính là khi đi ngủ, trong mơ cũng không quên được người ta. Nhi tử, tương tư thì tìm về nhau.” Còn mẫu thân thì nói rất nhiều, từ việc tiểu cô nương bình thường thích ăn cái gì thích mặc cái gì đến việc giảng giải thao thao bất tuyệt phải làm như thế nào để cho “ý trung nhân” vui vẻ. Trương Mai sờ sờ mũi, nếu thật làm theo phương pháp của mẫu thân thì chắc mình cũng không cần luyện binh, cũng không cần lên phủ đồ độc nữa, cả ngày cứ đeo bám lấy tiểu cô nương. Mẫu thân, người đưa ra ý kiến thối gì thế.

Hoa Sơn lão nhân vô cùng vui sướng:

- Phụ thân con dạy cái gì? A Mai, con cứ theo đó mà làm nha.

Cứ theo biện pháp của cha con làm là được, giống như nó mà cưới về nhà một tiểu thê tử thông minh, xinh đẹp. Còn mẹ con nói thế nào thì cũng đừng quan tâm, nó không có cưới thê tử nên chỉ là nghiệp dư thôi.

Trương Mai cười mà không nói. Hoa Sơn lão nhân thấy nụ cười của hắn có vẻ xấu hổ thì cũng không ép hỏi mà vui vẻ dạo qua dạo lại mấy lần trên tường:

- A Mai, con đừng quá yên tĩnh, tránh cho tiểu cô nương bị người ta ra tay trước.

Theo quy định triều đình, sau hai mươi tháng chạp hàng năm đều do Khâm Thiên Giám chọn ngày “phong ấn”, đến tháng giêng sẽ chọn ngày lành “khai ấn”. Sau khi phong ấn, các quan lại sẽ được rảnh rỗi rất nhiều, chẳng khác nào được nghỉ. Năm nay, Khâm Thiên Giám chọn ngày phong ấn là hai mươi hai tháng chạp, Trương Khế nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm:

- Hai mươi ba là tết ông táo rồi, cúng ông táo mà Trọng Khải không trở lại là không được.

Gương mặt hai phụ tử An gia đều nở nụ cười nhẹ, Trương Mai và Hoa Sơn lão nhân cũng thấy vui vẻ, mọi người đều biết Trương Khế là một lòng chân thành.

Có Trương Khế trấn giữ Tây Viên giúp đỡ thu xếp việc nhà, Trương Mai không cần quan tâm tới việc lễ tết, từ sau phong ấn liền tiêu dao vô cùng. Hoa Sơn lão nhân đại khái là hiếm khi thấy hắn rảnh rỗi, liền thích thú sai bảo hắn:

- Đình viện bên cạnh rừng mai kia cũng u nhã, đổi thành Tàng Thư Các đi.

Con cũng là người tinh thông cầm kỳ thi họa, đừng có để người ta cho rằng con thô lỗ ít học, làm cái Tàng Thư Các để giữ thể diện.

Lời của Hoa Sơn lão nhân vừa thốt ra, Trương Khế trước hết “ai dô” một tiếng, rồi nói:

- Lão gia tử, ngài thông thả cho con vài ngày, để qua năm mới rồi làm, có được không?

Con giờ bận bịu thành cái dạng gì rồi mà ngài còn gây thêm phiền phức nữa.

Hoa Sơn lão nhân lười nhìn bà, ngửa đầu lên trời:

- Để cho A Mai làm, không có chuyện của cô.

Trương Khế lại “ai dô” một tiếng:

- Lão gia tử, Trọng Khải là người làm đại sự, mấy chuyện nhà thế này sao lại phiền đến nó? Để qua năm mới đi, qua năm mới con sửa chữa cho ngài, đảm bảo sửa chữa cho thanh lịch hấp dẫn, cả phòng đầy vẻ thư hương.

Hoa Sơn lão nhân rất không vui, An Ký nhẹ nhàng mở miệng:

- Lão gia tử, việc nhà để cho vợ con quản đi, chúng ta chỉ việc quần áo tới đưa tay, cơm tới há mồm là được rồi.

An Hiệp nghiêm trang:

- Lão gia tử, chuyện Tàng Thư Các cứ giao cho con, con mời Từ tỷ tỷ qua đây giúp đỡ, thiết kế giống như của Từ gia.

Tàng Thư Các của Từ gia do Từ tỷ tỷ quản vô cùng ngay ngắn rõ ràng.

- A Mai và Hiệp nhi, huynh muội hai đứa cùng nhau làm, cùng nhau làm.

Hoa Sơn lão nhân đứng với ý nguyện, quyết định thật nhanh, An Hiệp hồ hững đáp ứng, Trương Mai mỉm cười:

- Sư công, tôn nhi chỉnh sửa lại thành một võ lâm quán cho ngài, thu gom bí kíp võ công khắp thiên hạ về đây để ngài giải buồn.

Hoa Sơn lão nhân mừng rỡ:

- Vậy đương nhiên là tốt.

Trương Khế không tán thành lắm:

- Hiệp nhi con thì biết gì? Trọng Khải cứ nghỉ ngơi đi, mấy chuyện nhỏ nhặt này cứ giao cho cô cô. Cô cô đã hứa với cha mẹ con là sẽ chiều cổ việc ăn uống sinh hoạt của con.

Làm sao sửa chữa thư phòng cũng muốn Trọng Khải đích thân động thủ, không được không được.

Hoa Sơn lão nhân nhảy dựng lên, hai mắt trừng trừng Trương Khế, hàm hừ bỏ đi. Vợ A Tịnh rất thông minh, sao lại có bằng hữu như thế, thật không có ánh mắt! Trương Mại áy náy cười nói:

- Cô cô, sư công đã lớn tuổi, cứ theo ý lão nhân gia có được không?

Trương Khế gật đầu lia lịa:

- Được, được, được!

Đều nghe lời ông ấy, đều nghe lời ông ấy.

Trương Mại tạm biệt cô cô, cô dựng, rồi ra cửa đuổi theo sư công:

- Xây cho ngài một võ lâm quán, sau đó lại xây cho ngài một hài nhi quán, có được không? Sau này có thể dùng nó để bồi dưỡng tài năng cho tiểu hài tử.

Hoa Sơn lão nhân nghe hấn dụ dễ thì mặt mày hớn hở:

- Thật tốt quá!

Hài nhi quán, vô cùng tốt vô cùng tốt.

Hai người cười cười nói nói đi đến cái đình viện bên cạnh rừng mai kia. Đình viện này tên là Tầm Viên, rộng rãi sáng sủa, cảnh sắc tươi đẹp. Chính diện là năm gian phòng, hành lang hai bên đều nối với sương phòng, Hoa Sơn lão nhân chọn một gian ở phía đông:

- Cái này là võ lâm quán.

Lại chỉ vào gian bên cạnh:

- Hài nhi quán đặt kế bên cho ta.

Trương Mại dĩ nhiên là mỉm cười đáp ứng.

Không lâu sau, An Hiệp cũng tới:

- Nhị biểu ca, huynh trước hết vẽ ra một bản đồ sơ lược để muội đem sang thỉnh giáo Từ tỷ tỷ.

Trương Mại do dự:

- Sắp sang năm mới mà đi làm phiền Từ tỷ tỷ của muội hình như không được hay lắm.

An Hiệp không để bụng:

- Từ tỷ tỷ ở nhà rất được cưng chiều, không có chuyện gì làm cả. Tỷ ấy í mà, lúc này hẳn là đang ở Tàng Thư Các tiêu khiển.

Trương Mại suy tư chốc lát:

- Biểu ca có mấy vị đồng liêu tinh thông về khoản này, để mai biểu ca sang nhà họ thỉnh giáo, nhờ họ sang Tây Viên bên này giúp đỡ. Hiệp nhi, bọn họ có thể tự qua đây xem nhưng Từ tỷ tỷ của muội thì không thể.

An Hiệp khinh thường “hừ” một tiếng:

- Từ tỷ tỷ sao lại không thể? Nhị biểu ca huynh đợi đó, muội đây liền đi mời Từ tỷ tỷ.

Không đợi Trương Mại trả lời, An Hiệp đã thoăn thoắt đi về phía cổng. Không lâu sau, bóng dáng gầy nhỏ thanh tú kia đã khuất dạng.

Hoa Sơn lão nhân cười hô hố, tung người nhảy lên trên xà nhà, hai chân đung đưa tới lui:

- Mắc cười chết ta! Mắc cười chết ta!

A Mạ thật giảo hoạt, cứ như vậy mà gạt tiểu cô nương qua đây, tức cười chết đi được.

Trương Mạ ngẩng đầu căn dặn:

- Sư công, coi chừng té.

Ngài cười đắc ý như vậy, cũng không sợ con xấu hổ, nếu còn cười nữa, lần sau đánh nhau con sẽ không nhường ngài đâu. Hoa Sơn lão nhân lộn vài vòng trên không trung, vui vẻ nói:

- Té không được, té không được.

Sư công chưa già nha, chưa tới mức như vậy đâu.

Hoa Sơn lão nhân chơi đủ rồi thì cười hì hì xuống đất:

- Lão nhân gia ta nếu ở bên cạnh nhìn thì khó tránh con mắc cỡ. Đi đi, đi đi, không cần tiễn ta đâu.

Trương Mạ rất nghe lời, quả nhiên đến trong sân thì không tiễn nữa:

- Sư công về phòng nghỉ ngơi trước đi, đừng nghịch, buổi tối con đến chơi với ngài.

Tiến sư công đi rồi, Trương Mạ huyết sáo mấy tiếng, liền có hai binh sĩ khỏe mạnh theo tiếng mà đến:

- Nhị công tử có gì căn dặn?

Bọn họ đều xuất thân từ Bình Bắc hầu phủ, là binh sĩ đi theo Trương Tịnh nhiều năm nên vẫn luôn gọi Trương Mạ là “nhị công tử”.

- Gọi hai mươi thị nữ qua đây, cần phải thông minh lanh lợi, biết quan sát, tay chân lanh lẹ. Còn nữa, con đường từ nội trạch sang đây phải được dọn dẹp, có binh sĩ âm thầm bảo vệ, không được phép lộ diện.

Trương Mạ căn dặn xong, hai binh sĩ đều đáp “Dạ”, rồi nhanh chóng chạy đi.

Trong thời gian chưa tới một chén trà, hai nhóm thị nữ nhẹ nhàng đi đến, tay chân lanh lẹ sửa sang lại phòng ốc cho sáng sủa sạch sẽ, mặt bàn sáng bóng có thể soi gương được. Ghế dựa mân côi màu đen xinh xắn, tách trà làm bằng sứ Định Dao trắng mịn bóng lảnh, trên bếp lò là nước nóng, một thị nữ xinh đẹp đang pha trà Quân Sơn Ngân Châm, màu sắc tươi sáng, mùi thơm thanh khiết.

Trời râm mát, hiện đã vào tiểu tuyết (ngày 22, 23 tháng 11). Trương Mạ nhìn sắc trời, căn dặn thị nữ:

- Biểu tiểu thư sang hàng xóm Từ gia, trời không tốt, đường trơn trượt, mau cho người qua đón.

Đang căn dặn thì An Hiệp ngồi kiệu nhỏ, khoác áo bông màu xanh nhạt đã quay trở lại. Bên cạnh còn có một kiệu nhỏ khác, người ngồi trên kiệu là một thiếu nữ thanh xuân, đứng bên kiệu là một chàng thanh niên phong thái hơn người, họ chính là huynh muội Từ Tổn, Từ Trì.

Thời tiết càng lạnh, làn da A Trì càng trở nên trắng nõn. Gương mặt mềm mại kia cứ như quả vải tươi vừa được bóc vỏ, trơn bóng mịn màng, long lanh trong sáng. Trương Mạ lặng yên đứng trước cửa sổ, nhìn dung nhan diễm lệ kia từ từ đến gần, như ánh ban mai mới ló, như hoa sen mới nở.

Bọn thị nữ đỡ A Trì, An Hiệp vào sương phòng, Trương Mạ đón Từ Tổn đến nhà trên:

- Huynh đại giá quang lâm, vô cùng vinh hạnh.

Từ Tổn cười nói:

- Thứ lỗi ta mạo muội. Bởi sắc trời không tốt nên gia phụ gia mẫu không yên tâm để xá muội một mình ra cửa, ta mới đi theo muội ấy qua đây.

Sau khi chào hỏi khách sáo, Trương Mạ chỉ cho Từ Tổn nhìn:

- Bên kia là võ lâm quán của sư công, bên này là hài nhi quán. Ta định đem giá sách đặt ở chính giữa, trên tường sẽ vẽ hình cừu trắng, chó mèo đáng yêu hoặc là phong cảnh xinh đẹp để bồi dưỡng trẻ nhỏ.

21. Chương 21: Yếu Diệu Thực Nữ

Từ Tồn cảm thấy bất ngờ:

- Hài nhi quán?

Các hạ chưa thành thân thì trong phủ lấy đâu ra trẻ nhỏ? Trương Mại có chút xấu hổ cười cười:

- Ta từ nhỏ đã theo bên người sư công, lão nhân gia càng lớn tuổi thì càng giống hài tử, hài nhi quán này, là do lão nhân gia căn dặn làm.

Từ Tồn khen ngợi:

- Quả là một người hiếu thuận!

Trương Mại khiêm tốn nói:

- Đâu có, ta vẫn luôn hổ thẹn với sư công đây. Lão nhân gia muốn sớm được ôm tăng tôn mà đến giờ vẫn chưa được như ý nguyện.

Ặc, không có hài tử thì hổ thẹn với sư công, vậy phụ mẫu thì sao? Từ Tồn nổi lên lòng hiếu kỳ nên bóng gió vài câu:

- Lệnh tôn lệnh đường chắc hẳn cũng có suy nghĩ như vậy. Trên đời này, người làm trưởng bối đều mong mỗi có thể hệ sau.

Trương Mại cười nói:

- Gia phụ gia mẫu thì không như vậy. Họ nói nam tử thành thân quá sớm sẽ ảnh hưởng đến máu huyết, tổn hại sức khỏe, mà con cái cũng không được khỏe mạnh. Không dỗi gạt huynh đài, gia phụ gia mẫu lệnh cho ta ít nhất phải hai mươi ba hai mươi tư tuổi mới được thành thân, chuyện này ngay cả sư công cũng tán thành.

Trong lòng tuy tiếc thì có tiếc nhưng không ép buộc tôn tử kết hôn sớm, sư công vẫn là người rất hiểu chuyện.

Từ Tồn tim đập thành thịch:

- Lời lệnh tôn lệnh đường nói rất có đạo lý, rất có tầm nhìn.

Nam tử nên hai mươi ba hai mươi tư tuổi mới thành thân? Vậy chẳng phải là.....năm nàng hai mươi tuổi thì mình cũng hai mươi ba tuổi mà.

Từ Tồn hơi ngẩn người, Trương Mại vẫn chu đáo giới thiệu:

- Tranh vẽ trên vách tường, cần phải sinh động đáng yêu mới được, nhất quyết không được câu nệ. Về phần sách vở, nếu trong tiệm sách không có thì ta tự viết, tự vẽ. Sách vở cho hài tử thì lấy tranh vẽ làm chủ yếu, dù sao bọn nó cũng không biết được mấy chữ.

Từ Tồn phục hồi tinh thần lại, mỉm cười đáp:

- Đúng lắm, trong tiệm sách không có sách cho trẻ nhỏ. Cái này nhất định phải tự mình vẽ, có lẽ rất thú vị.

Trương Mại lại chỉ vào nền gạch màu xanh mà nêu kế hoạch:

- Có trẻ nhỏ ở đây, nhất định phải trải lên một lớp nỉ, góc tường cũng phải bao lại, để chúng không bị đụng đầu. Tiểu hài tử nhà nào cũng vậy, đi học không cần phải ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, trên mặt đất để vài cái gối dựa lưng, hài tử có thể ngồi dưới đất thoải mái chơi đùa. Lớp đệm bọc gối dựa lưng phải có màu sắc vui mắt thì tiểu hài tử mới thích.

Từ Tồn đơ người:

- Suy nghĩ quả nhiên chu đáo.

Người này không phải là Ngụy quốc công, là vị tướng quân rong ruổi nơi chiến trường, giết địch vô số đây sao? Tại sao ngay cả thê tử còn chưa cưới, mà chuyện về tiểu hài tử lại hiểu rõ như vậy?

Trương Mai dường như hiểu rõ trong lòng Từ Tồn đang nghĩ gì, bèn cười nói:

- Gia mẫu thích nhất là trẻ con, lúc ta và gia huynh, xá muội còn nhỏ, gia mẫu đã sai người vẽ cho chúng ta một quyển tranh để dạy cho chúng ta học chữ. Khi đó, chúng ta chính là ngồi ở trên thảm, hoặc là cầm sách học chữ, hoặc là tùy ý chơi đùa.

Từ Tồn có chút hâm mộ:

- Rất tốt! Rất tốt!

Trên tường thì vẽ heo trắng nhỏ, cừu trắng nhỏ, thỏ trắng nhỏ đẹp mắt, ngồi bên cạnh là huynh đệ tỷ muội thân thiết, cùng nhau đọc sách tranh, cùng nhau chơi đùa, A Trì cùng A Thuật, A Dật lúc nhỏ nếu có thể được như thế, chắc chắn sẽ càng vui vẻ.

Trong sương phòng, A Trì dốc túi truyền thụ:

- Bố cục của Tàng Thư Các phải được quy hoạch tốt, sách phải được sắp xếp phân loại, tốt nhất là mỗi quyển sách phải được đánh số để dễ dàng tra cứu. Bất luận là người nhà hay người ngoài, nếu như mượn đọc thì đều phải điền vào phiếu mượn sách để tránh việc sách bị mất mát.....

An Hiệp giống với An công tử - cha nàng, đều thuộc loại nhân tài về kỹ thuật, làm việc tương đối chặt chẽ cẩn thận. Nàng không chỉ nghiêm túc lắng nghe, mà còn cầm theo một cây bút lông sói có thân là trúc tương phi, dùng kiểu chữ khải xinh đẹp cực nhỏ ghi chép lại:

- Trí nhớ tốt cũng không bằng ghi chép lại.

An Hiệp quả là một tiểu cô nương thiết thực.

- Đại bàng ở đâu? Đại bàng ở đâu?

Trong viện vang lên tiếng của hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật. An Hiệp đầu cũng không ngẩng lên, nói:

- Đại bàng có gì hay mà xem, xấu muốn chết.

A Trì nhìn ra phía ngoài:

- Bé trai trời sinh vốn thích những thứ này.

Từ Thuật, Từ Dật được thị nữ mang vào sương phòng. A Trì nắm lấy bàn tay nhỏ của Từ Dật, còn tốt, không bị lạnh, không bị cứng. Nàng lại định nắm tay của Từ Thuật thì nó hơi tránh ra xa hai bước:

- Tỷ, đệ không phải là tiểu hài tử nữa.

A Trì và An Hiệp đều nhìn nó mà cười:

- Đúng vậy, qua năm nữa là lại thêm một tuổi, đã là đại hài tử rồi.

Từ Dật cười lém lỉnh:

- Cha mẹ đang chê hai đệ ở nhà gây phiền phức, đúng lúc Trương đại ca sai người đón tụi đệ qua xem đại bàng, thế là tụi đệ liền nhanh chóng chạy qua đây. Tỷ, An tỷ tỷ, các tỷ có thấy đại bàng không? Có đẹp không?

An Hiệp rất bình tĩnh nói:

- Hai con đen thui, hình dạng bình thường, có thể xem thử. Hai con màu trắng, bộ dạng đẹp hơn chút, có chút thú vị.

Tuy nói là đều xấu, nhưng mà con trắng vẫn nhìn vừa mắt hơn chút.

Từ Dật hai mắt lấp lánh:

- Có đen có trắng? Thật tốt quá.

Từ Thuật mặc dù cố ra vẻ người lớn, nhưng cũng không kiềm chế được kích động:

- An tỷ tỷ, đệ muốn đi xem đại bàng ngay bây giờ.

Rèm cửa được vén lên, một thị nữ có ngoại hình đã qua tuyển chọn điềm tĩnh đi đến, khuyu gối hành lễ:

- Quốc công gia mời hai vị thiếu gia đến phòng trên nói chuyện.

Từ Thuật, Từ Dật không giấu được vẻ hưng phấn:

- Tỷ, An tỷ tỷ, tụi đệ đi xem đại bàng đây.

Nói rồi hứng thú bồng bồng mà đi.

Không lâu sau, trong viện vang lên giọng nói vô cùng thích thú của Từ Thuật và Từ Dật, An Hiệp nhìn ra phía ngoài mà cười nói:

- Muội cũng không biết thì ra nhị biểu ca lại thích tiểu hài tử như vậy.

Trương Mại một tay nắm Từ Thuật, một tay nắm Từ Dật, cúi đầu cười nói gì đó làm hai đứa nhóc đều có vẻ mặt vui tươi hơn hẳn.

Chiếc áo choàng gấm màu trắng thêu hình những con dơi lớn nhỏ, hình dạng khác nhau bằng chỉ bạc bao phủ lấy người hân. Một cơn gió thổi qua làm lộ ra lớp áo vô cùng mịn màng, hoa mỹ màu lam nhạt bên trong, càng làm tôn lên vẻ cao quý của người mặc nó. An Hiệp mê mẩn nhìn mấy lần:

- Thì ra nhị biểu ca đẹp đến vậy.

Sao mình trước giờ không chú ý đến nhỉ.

Ngày hôm đó, huynh muội Từ gia ở lại Tây Viên thật lâu, mãi cho đến sau bữa cơm chiều mới rời đi. Từ Thuật, Từ Dật sau khi về nhà vẫn còn hưng phấn thật lâu:

- Đại bàng rất oai phong! Rất anh tuấn! Khiến người ta nhìn mà nhiệt huyết dâng trào.

A Trì thì nghiêm túc tuyên bố:

- Cá nướng kia mùi vị rất ngon, hôm khác con phải đi hỏi Hiệp nhi xem có bí quyết gì không.

Từ Tổn chỉ nhàn nhạt mỉm cười, không biết suy nghĩ cái gì.

Tây Viên tiễn khách đi rồi, Trương Mại đặc biệt dặn dò Trương Khế:

- Cô cô, sau này nếu có người hỏi đến hôn sự của con, người cứ nói là cha mẹ con đã có chủ định rồi.

Trương Khế cười gật đầu:

- Biết rồi, ngăn miệng những người khác cũng tốt, đỡ cho các nàng mơ mộng vớ vẩn.

Như Trình gia nhị tiểu thư kia vì đau chân mà ở lại Tây Viên, lúc đầu chỉ ở trong phòng tĩnh dưỡng coi như thôi. Nhưng sau đó nàng ta cứ đi quanh quẩn ở trong viện, rồi mấy đường nhỏ ở xung quanh, dùng đầu ngón tay mà nghĩ cũng biết nàng ta muốn cái gì, nhưng không thể nói ra mà chỉ có thể đợi người nhà của nàng ta tới đón. Trọng Khải nhất định là phiền đến chịu không nổi nên mới muốn chặt đứt ý niệm trong đầu của đám người này, chuyện này cũng được, có thể làm.

Trương Mại làm việc mạnh mẽ nhanh chóng, đến ngày hai mươi sáu tháng chạp thì Tàng Thư Các đại khái đã ra hình ra dạng, được đặt tên là “Tân Lệ Viên” (tân lệ = trái vải tươi). An Hiệp lúc đầu khi nghe tên này, còn kỳ quái mà nói một câu:

- Mùa đông mà nhị biểu ca muốn ăn vải?

Lạ thì thấy lạ nhưng An Hiệp cũng không có đi sâu tìm hiểu.

22. Chương 22: Nhớ Nàng Nhớ Mãi Chẳng Phai

Trương Khế cũng lên tiếng hỏi:

- Trọng Khải, tên viện này có hàm nghĩa gì không?

Trương Mại thần sắc bình tĩnh:

- Cô cô có điều không biết, năm xưa khi mới tu bổ viện này đúng lúc trong viện có vài được đưa đến nên mới gọi là Tân Lệ Viên. Về sau không biết tại sao lại đổi tên thành Tẩm Viên. Con chẳng qua là đổi lại tên cũ thôi, chứ không có hàm nghĩa gì cả.

Trương Khế tin là thật:

- Hóa ra là có chuyện như vậy.

Bà vui vẻ lên kế hoạch:

- Chuyện này rất thú vị, cô cô sẽ viết thư kể cho mẫu thân con nghe.

A Du tính tình hoạt bát, thích nghe những chuyện mới mẻ thú vị. Tân Lệ Viên là tên ban đầu, đổi tới đổi lui lại đổi về tên cũ, đây cũng xem như là một việc ít người biết đến.

Trương Mại sờ sờ mũi, kể với mẫu thân? Bà ấy không có dễ dụ như cô cô đâu. Nhưng mình cũng không tiện nói gì, thôi thì mặc kệ cô cô hăng hái viết thư đi. Biết thì biết, dù sao cũng là mẫu thân, cùng lắm là cười nhạo mình hai ba câu thôi.

Đến hai mươi tám tháng chạp, việc sửa soạn cho năm mới đều đã đâu vào đó, tiệc rượu tất niên cũng đã lên danh sách khách mời đầy đủ. Ngoại trừ nữ chủ nhân vẫn còn bận rộn thì những người còn lại đều nhàn rồi. An Hiệp đưa thiệp mời qua cho A Trì: “Nhờ tỷ sang chỉ giáo việc phân loại sách”, A Trì hưng phấn đưa thiệp cho Lục Vân xem:

- Mẹ, tai họa của người ta là ở chỗ thích làm thầy người khác (một câu nói nổi tiếng của Mạnh Tử, nguyên văn là “nhân chi hoạn tại hảo vi nhân sư”), con cũng không ngoại lệ.

Vừa nghe có người muốn khiêm tốn thỉnh giáo mình, cảm giác thật là lâng lâng phơi phới.

Lục Vân trong lúc bận rộn gật đầu:

- Đi đi, đem nhiều người hầu theo một chút, nhớ đi đường cẩn thận.

A Trì rạng rỡ:

- Dạ, con đi đường nhất định cẩn thận.

Làm gì có đường nào, ra khỏi cửa nhà chúng ta là tới cửa Tây Viên rồi, sát bên mà.

Từ Thuật, Từ Dật này giờ bám theo phụ thân cũng chạy tới:

- Tỷ, tụi đệ cũng đi nữa!

Tụi đệ đi chiêm ngưỡng đại bàng. Lục Vân cười nói:

- Hai con nếu đi thì chính là khách không mời mà đến.

A Trì được mời nhưng hai đứa A Thuật, A Dật các con thì không có được mời.

A Trì thấy Từ Thuật, Từ Dật có vẻ hậm hực thì trong lòng không nỡ, vừa định mở miệng nói thì bị Lục Vân ngăn lại:

- Để cho tụi nó tự nghĩ cách.

Ở nhà được phụ mẫu huynh tỷ cưng chiều nhưng khi ra ngoài hoặc sau khi lớn lên không lẽ cũng có người cưng chiều tụi nó mọi nơi mọi lúc? Việc gì cũng đều phải tự lập, tự chủ.

Con người Từ Dật đảo đảo:

- Mẹ, con viết lá thư gửi cho Trương đại ca thăm hỏi đại bàng. Trương đại ca xem thư thì biết ngay là con nhớ đại bàng.

Từ Thuật lớn hơn nó hai tuổi nên suy nghĩ cũng chu đáo hơn:

- Đại bàng thích ăn thịt, con sai người đưa thịt tươi qua, nhân tiện thăm hỏi đại bàng.

Lục Vân không vội phán xét đúng sai mà mỉm cười nhìn hai tiểu nhi tử, mặc cho bọn chúng giằng giãi, tranh luận biện pháp của mình. Đang nói chuyện thì có thị nữ đến báo là Tây Viên đưa thiệp mời tới. Lấy xem thì ra là Trương Mai mời Từ Thuật, Từ Dật qua phủ chơi.

Từ Thuật, Từ Dật reo hò:

- Trương đại ca quả là khéo hiểu lòng người!

Chúng ta vừa vắt óc suy nghĩ tìm biện pháp thì thiệp mời của huynh ấy đã đưa tới rồi. Lục Vân khẽ mỉm cười, tự tay giúp nữ nhi và hai tiểu nhi tử phủ thêm áo choàng ấm áp, rồi sai người chuẩn bị ba chiếc kiệu nhỏ và một vài thị nữ tới tót sang Tây Viên.

Đến cổng Tây Viên thì đã có quân sự, bà tử đợi sẵn, dẫn họ đến nhà trên. Trong nhà trên chỉ có hai mẫu tử Trương Khế và An Hiệp, Trương Khế tiếp đãi tỷ đệ Từ gia rất nồng nhiệt:

- Đứa trẻ ngoan, ở đây cứ xem như nhà mình, muốn ăn gì chơi gì cũng đừng khách sáo.

Nhóm người A Trì đều cười đáp ứng:

- Dạ, nhất định không khách sáo với người đâu ạ.

An Hiệp đứng lên:

- Mẹ, lão gia tử và nhị biểu ca đang ở Tân Lệ Viên chờ tụi con, tụi con bây giờ đi qua đó.

Nói rồi quay đầu lại giải thích với A Trì:

- Từ tỷ tỷ, chúng ta trước tiên tới Tàng Thư Các xem thử, sau đó thì nhị biểu ca sẽ dẫn hai đệ đệ đi xem đại bàng.

A Trì gật đầu, Từ Thuật, Từ Dật hai mắt sáng lên, đại bàng ời, ta tới đây!

Đến Tân Lệ Viên, cả nhóm người trực tiếp đi thẳng vào sương phòng. An Hiệp hỏi Từ Thuật, Từ Dật:

- Lão gia tử và nhị biểu ca đều ở nhà trên, hai đệ theo chúng ta hay là đi tìm nhị biểu ca?

Hai đứa nhóc ưỡn ngực lên nói:

- Cái này còn phải hỏi sao, nam nhân dĩ nhiên là phải ở chung với nam nhân rồi!

An Hiệp và A Trì đều cười cười, nhìn bộ dạng trẻ con mà ra vẻ người lớn này, thật là buồn cười. An Hiệp liếc nhìn A Trì, A Trì gật đầu, thị nữ bên cạnh rất thông minh, liền khuyeu gối nói:

- Hai vị thiếu gia mời đi theo nô tỳ.

Rồi dẫn Từ Thuật và Từ Dật đến nhà trên.

A Trì hỏi:

- Hiệp nhi, món cá nướng mấy hôm trước ăn rất ngon, không biết có bí quyết gì không?

An Hiệp giống với cha nàng ở chỗ đối với chuyện y phục, ăn uống không mấy để tâm:

- Có gì đâu, lát nữa gọi đầu bếp tới hỏi chút là biết. Đợi hỏi rồi thì muội viết lại đưa cho tỷ.

A Trì cười hì hì đa tạ, dĩ nhiên là tốt, bí quyết nấu ăn luôn là món đồ tốt.

Tiểu nha đầu ân cần vén rèm lên, Từ Thuật, Từ Dật đi đến, oai phong chấp chặt tay về phía hai người:

- Tại hạ lần này đến đây, là phụng sự đưa tin.

Nói rồi đem một tờ giấy Tuyên Thành cứng, sạch sẽ đặt trước mặt A Trì:

- Tỷ, đây là Trương đại ca thỉnh giáo tỷ.

Trên mặt giấy trắng tinh là những hàng chữ khải cứng cáp cẩn thận, hơi có phong cách cổ xưa. A Trì xem thư, Từ Dật ở bên cạnh bổ sung:

- Tỷ, Trương đại ca còn muốn đặc biệt xây một mỹ thực quán, gom góp các bí quyết nấu ăn khắp thiên hạ về, đến lúc đó tỷ nhất định sẽ tới mượn đọc. Dù sao tỷ cũng muốn dùng nên cứ dứt khoát làm phiền tỷ luôn.

Từ Thuật kéo kéo hân:

- Tỷ là người rất cao thượng, khỏi cần đệ nói.

A Trì nhắc bút lên, tinh tế viết thư trả lời, rồi giao cho bọn đệ đệ. Từ Thuật khen ngợi:

- Xinh đẹp đa dạng, rõ ràng mà thanh tú, đúng là chữ tốt!

Từ Dật cũng không chịu yếu kém:

- Ngay ngắn rõ ràng, nói đúng trọng điểm, đúng là có kiến thức!

Nịnh nọt xong thì hai đứa vui vẻ cầm lấy giấy Tuyên Thành mà đi.

An Hiệp cảm thấy thích thú:

- Từ tỷ tỷ, lệnh đệ thật là hoạt bát.

Còn nhỏ tuổi như vậy mà biết nói những lời ngon tiếng ngọt rồi. A Trì cũng cười:

- Hiệp nhi muội là con út nên không có đệ đệ muội muội để bận tâm, nếu muội mà có hai đệ đệ giống như tỷ thì có việc để làm rồi.

Hai người vừa nhàn nhã nói chuyện vừa uống trà, vô cùng thích ý. Một lát sau, Từ Thuật, Từ Dật mang về tươi cười tới:

- Tỷ, Trương đại ca lại làm phiền tỷ.

Rồi lại đem một tờ giấy Tuyên Thành đặt ở trước mặt A Trì.

An Hiệp hơi nhíu mày lại, nhị biểu ca thế này là không tin mình sao, chuyện gì cũng muốn tự làm, còn đích thân thỉnh giáo Từ tỷ tỷ nữa. Bộ mình dần lẩm hay sao, ngay cả truyền lời cũng truyền không rõ?

Đợi tới khi Từ Thuật, Từ Dật tới “thỉnh giáo” lần thứ ba, An Hiệp không nhịn được mà suy nghĩ nhiều. Nhị biểu ca làm sao thế này, dường như rất coi trọng ý kiến của Từ tỷ tỷ. Huynh ấy trước giờ đâu có vậy đâu, ngoại trừ A Đồng và các biểu tỷ muội trong nhà ra, còn lại những cô nương khác huynh ấy đều không thêm để ý tới mà.

Buổi tối An Hiệp nhẹ nhàng nói với An Ký, An Ký khước miệng hơi nhếch lên:

- Trọng Khải mỗi ngày đều bận việc quân vụ, khó có khi yên tĩnh mà bố trí Tân Lệ Viên, vì vậy mà để tâm một ít cũng không có gì lạ.

An Hiệp suy nghĩ một lát:

- Dạ, có lẽ vậy.

Ở bên Từ gia thì náo nhiệt hơn nhiều.

- Trương đại ca dẫn tụi con đi xem đại bàng, đại bàng bay ở trên trời thật là oai phong, làm người ta cứ nhìn mãi.

- Trương đại ca dẫn tụi con đi xem Đại thánh di âm, cha, mẹ, Đại thánh di âm không giống Cửu tiêu hoàn bội đâu, là kiểu Thần Nông, đẹp nguy nga tráng lệ.

Từ Thuật, Từ Dật khi kể về hành trình ở Tây Viên thì tươi cười hơn hở.

Lục Vân trù mến nhìn ấu tử:

- Đi làm phiền người ta hoài mà không thấy xấu hổ.

Hàng xóm là hàng xóm nhưng chủ nhân Tây Viên người ta cũng không phải là người trông trẻ. Từ Thuật, Từ Dật không phục:

- Tụi con cũng giúp đỡ mà! Trương đại ca muốn thỉnh giáo tỷ tỷ cách cất giữ phân loại sách như thế nào, là tụi con giúp đưa thư, làm người đưa tin đó.

Tụi con không phải là chỉ biết gây phiền phức đâu, tụi con cũng làm việc đó!

Từ Sâm ngoắc hai ấu tử lại, tỉ mỉ hỏi về hành trình ở Tây Viên:

- Lão công công và Trương đại ca con ở nhà trên, còn An gia tiểu cô nương và tỷ tỷ con ở sương phòng? Hai đứa con thì giúp họ đưa thư?

Từ Thuật, Từ Dật gật đầu:

- Dạ đúng ạ.

Nói rồi đắc ý giơ bàn tay nhỏ lên, trên tay là một chiếc nhẫn cổ ngọc màu xanh biếc cực kỳ bắt mắt:

- Nhìn nè, rất hợp đúng không? Là Trương đại ca đeo cho tụi con đó, nói hai đứa con giúp đỡ Trương đại ca nên Trương đại ca tặng chúng con chơi.

Nhẫn cổ ngọc không hề quý hiếm nhưng nhẫn cổ ngọc thích hợp cho hài tử đeo thì không hề phổ biến. Từ Thuật, Từ Dật còn nhỏ nên ngón tay cũng nhỏ, chiếc nhẫn ngọc này được chế tác vô cùng tinh xảo, nhìn rất đáng yêu.

Từ Sâm và Lục Vân đều mỉm cười khen vài câu, đồng thời liếc mắt nhìn nhau. Bình Bắc hầu phủ này quả đúng là cưng chiều hài tử, lúc Trương Mại mới bảy tám tuổi đã đặc chế làm nhẫn cổ ngọc để đeo rồi. Cái này cùng lắm là đeo được một năm nửa năm là nhỏ đi rồi.

Từ Tổn chậm rãi nói:

- Bình Bắc hầu phủ nuôi dạy hài tử không giống với nhà người bình thường. Cha, mẹ, chủ nhân Tây Viên khi còn nhỏ có một phòng tranh đặc biệt, huynh ấy có thể ngồi dưới đất xem sách tranh, cũng có thể lấy thuốc màu tùy ý vẽ loạn trên vách tường hay trên ván gỗ. Bình Bắc hầu và phu nhân trước giờ đều không trối buộc huynh ấy.

Từ Sâm trầm mặc chốc lát, rồi hỏi:

- Phu nhân, chúng ta mời Quý thị lang đến uống rượu tất niên là ngày nào vậy?

A Tổn từ hôm ở Tây Viên về thì cứ hữu ý vô ý nhắc tới vài lần “theo quy củ của Bình Bắc hầu phủ, nam tử sau hai mươi ba hai mươi bốn tuổi mới được thành thân”. Nếu nhi tử trước sau vẫn mang ý này thì người làm cha mẹ tội gì phải ép buộc nó.

Lục Vân ngừng một chút rồi từ từ nói:

- Là ngày mười tháng giêng.

Mời uống rượu tất niên càng là người thân thiết thì mời càng sớm, nếu là người bình thường ít qua lại thì mời sau. Từ gia và Quý gia tuy có qua lại nhưng cũng không thân thiết.

Từ Sâm chậm rãi nói:

- Đổi thành ngày mồng ba đi.

Mồng ba là ngày nữ nhi lại mặt, Từ gia và Quý gia đều có khuê nữ chưa lấy chồng nên ngày này nhất định là nhân rồi. Lục Vân vẻ mặt vẫn như thường:

- Được, vậy đổi thành ngày mồng ba.

Vào đêm giao thừa, toàn bộ Từ phủ và Tây Viên đều thay câu đối mới, môn thần, bảng tên, lớp sơn mới, muôn hình vạn trạng, rạng rỡ hẳn lên. Từ cửa lớn cho đến chính đường, rồi từ cửa chính dọc theo hai bên đều treo những chiếc đèn lồng đỏ thắm, nhìn giống như hai con kim long vậy.

Đêm nay, cả phủ đèn đuốc sáng rực, tiếng người ồn ào, huyền não suốt đêm, mọi người từ trên xuống dưới đều mặc trang phục màu sắc rực rỡ, hoặc nói chuyện, hoặc cười đùa, hoặc thi đốt pháo, người nào gặp nhau cũng nói “chúc mừng năm mới”, vô cùng náo nhiệt.

Trương Mai tựa vào giường, đọc thư của mẫu thân. Sớm đoán được sẽ bị chê cười, quả nhiên, ở trong thư Du Nhiên trêu chọc Trương Mai “Nhi tử, con xác định là lúc đó trong viện có vải mới được đưa đến, chứ không phải là chủ nhân của viện thấy một tiểu mỹ nhân có làn da như trái vải, khiến cho tim đập thành thịch?”

Mẫu thân đại nhân thật là không phúc hậu. Trương Mai cười cười, cẩn thận gấp tờ giấy Tuyên Thành lại, để ở một bên. “Mỗi phùng giai tiết bội tư thân”*, mẹ có hiểu không? Con nhớ mẹ, nhớ cha, nhớ đại ca và A Đồng, ông ngoại và bà ngoại, lại không thể trở về đoàn tụ với mọi người, mẹ còn cười nhạo con nữa.

23. Chương 23: Dùi Mài Kinh Sử Bảng Vàng Lập Thân

Quan lại ở Nam Kinh trước giờ đều nhàn tản hơn so với quan lại ở kinh thành, ngay cả lễ nghi năm mới cũng nhẹ nhàng hơn không ít. Vào ngày mồng một đầu năm, quan lại kinh thành phải tham dự Nguyên Đán đại triều hội, lễ nghi phức tạp, vô cùng mệt mỏi. Ở Nam Kinh không có phiên vương cũng không có thái tử, các quan lại chẳng qua là mặc quan phục đến nha môn sở tại “vọng khuyết điều hạ”* mà thôi.

* Vọng khuyết điều hạ: một loại nghi thức bái lạy chúc mừng năm mới của các quan ở xa kinh thành

Theo quy định trước đây thì thái tử phải ở Nam Kinh giám quốc. Nam Kinh tuy là kinh đô cũ nhưng lục bộ, Đô Sát Viện, Quốc Tử Giám, Thái Học, ngũ quân đô đốc phủ tất cả đều có đủ, thái tử giám quốc ở Nam Kinh thì đối với chính sự sẽ mau quen thuộc hơn. Nhưng đương kim hoàng thái tử chỉ mới có mười tuổi nên việc đến Nam Kinh giám quốc chỉ có thể chờ hấn sau khi lớn lên rồi hẵng nói.

Vào ngày mồng ba tháng giêng, Từ Tổn dậy rất sớm, tắm rửa thay y phục, trang phục chỉnh tề ngay ngắn đi đến nhà trên. Từ Sâm mỉm cười căn dặn:

- Mấy đệ đệ muội muội con còn ham ngủ chưa dậy, cha mẹ đợi họ rồi cùng nhau ăn sáng. Tổn nhi con sang phòng bên ăn cơm trước đi, rồi đi xem thử hỏa lò đất đồ nung và ấm trà Cung Xuân, trà của Quý thị lang giao cho con đó.

Từ Tổn đỏ mặt đi sang phòng bên.

Lục Vân nhẹ giọng hỏi:

- Bá Khải, sao vậy?

Sao lại đuổi A Tổn đi ăn cơm một mình, thế chẳng phải cô đơn lắm sao. Từ Sâm mắt tự nhiên đưa tay che miệng, khẽ ho một tiếng:

- Nương tử, Tổn nhi lúc này ở một mình thì tốt hơn.

Lục Vân truy hỏi:

- Tại sao?

Từ Sâm cười cười:

- Không có gì, sợ Tổn nhi đói bụng thôi.

Lục Vân giận liếc phu quân mình, cái người này định làm gì không biết.

Qua gần nửa canh giờ, các con đã có mặt đầy đủ. Từ Thuật, Từ Dật đều mặc y phục đỏ thẫm thêu bách điệp vờn hoa màu vàng, đầu đội kim quan, mặt như thoa phấn, môi đỏ như son, đúng là những mỹ thiếu niên. A Trì cười hì hì khen ngợi:

- Đệ đệ của tỷ thật là có phong thái nha!

Từ Thuật, Từ Dật đều khách khí chấp tay:

- Giai nhân như tỷ tỷ quả nhiên là có ánh mắt!

Nói rồi vui vẻ mà ngồi xuống bàn, cơm cũng ăn nhiều hơn bình thường một chén.

Lục Vân thấy thế dĩ nhiên là vui mừng:

- Đúng là trưởng thành rồi, tự biết đứng đắn nghiêm chỉnh mà ăn cơm, không cần dụ dỗ hay đút ăn nữa. Hôm nay nhà mình có khách quý, hai con là tiểu chủ nhân phải chiêu đãi tốt tiểu khách nhân, có biết không?

Từ Thuật, Từ Dật bên cạnh kháng nghị:

- Ai cần người khác dụ dỗ hay đút ăn chứ?

Đã là chuyện của năm nào tháng nào rồi, hôm nay mẹ còn lôi ra nói. Hai đứa vừa kháng nghị vừa vỗ vỗ ngực:

- Yên tâm, Quý gia tiểu ca ca đã gặp tụi con mấy lần rồi, chúng con rất thân thiết!

Hôm nay thết đãi một nhà Quý thị lang, tiểu nhi tử của Quý gia – Quý Diễm, tuổi so với Từ Thuật, Từ Dật cũng không lớn hơn bao nhiêu, dĩ nhiên là muốn chơi chung với nhau rồi.

Lục Vân lại quay đầu nhìn A Trì, A Trì rất tự giác lên tiếng:

- Mẹ, Quý gia tiểu cô nương cứ giao cho con, con nhất định sẽ vô cùng chu đáo, hiếu khách.

Quý Dao là một nữ tử rất xinh đẹp, nhìn cũng vui mắt, làm sao nỡ đối xử không tốt với nàng ấy chứ.

Lục Vân cười:

- Quý gia tiểu cô nương? Người ta còn lớn hơn con đó.

Kế tiếp thì dặn dò:

- Không chỉ Quý gia tiểu thư mà An tiểu muội cũng phải tiếp đãi thật tốt đó, không được thất lễ.

Dặn dò xong lại tự cười nói:

- Con với An tiểu muội bình thường cũng rất thân, cái này còn phải nói nữa sao? Là mẹ lảm lời rồi.

A Trì ngạc nhiên nói:

- Hôm nay cũng mời Tây Viên nữa hả? Con còn tưởng là phải tới mừng mừng bầy mừng tám gì đó kìa.

Là hàng xóm, chứ đâu phải là thân thích. Lục Vân cười cười:

- Bà con xa không bằng láng giềng gần, chúng ta cùng Tây Viên cũng nên thân thiết nhiều hơn.

A Trì gật đầu:

- Được, vậy An tiểu muội cũng giao cho con, xong.

Các con đều đi rồi, Lục Vân mới phát hiện:

- A Tổn hình như không có ăn gì.

Đồ ăn để ở phòng bên cạnh cho nó vẫn còn nguyên, hầu như không có đụng tới. Từ Sâm thần nhiên nói:

- Tổn nhi thỉnh thoảng khẩu vị không tốt thôi, không có gì đâu.

Lục Vân khó tránh khỏi đau lòng:

- Đứa nhỏ này.

Người đã lớn thế rồi còn bỏ bữa nữa.

Đến giờ Ngưng trung (9h đến 11h trưa), các khách nhân đều lần lượt qua. Từ Sâm, Từ Tổn ở ngoại viện tiếp đãi phụ tử Quý thị lang, An Ký và Trương Mại. Mẫu tử Quý phu nhân và mẫu tử Trương Khế được đón vào nội viện, mọi người chào hỏi, cười nói lẫn nhau.

Quý phu nhân gần năm mươi tuổi, tuy đã là tuổi xế chiều nhưng vẫn xinh đẹp đoan trang, ung dung quý phái. Quý Dao kính cẩn đứng hầu bên người bà, dáng người yếu điệu làm người ta yêu mến. Dung nhan hai mẫu tử này có đến bảy tám phần tương tự, cho dù người không quen biết nhìn thấy, không cần ai giới thiệu cũng biết họ đích thị là người một nhà.

Lục Vân đãi khách chu đáo, Trương Khế nhiệt tình cởi mở, Quý phu nhân cũng là phu nhân nhà quan lão luyện nên mấy việc xã giao đều rất thấu đáo, ba người trò chuyện với nhau vô cùng hòa hợp. Không biết làm sao mà nói tới đại tẩu nhà mẹ đẻ của đường tẩu nhà mẹ đẻ Trương Khế hóa ra lại là đường muội bên nhà chồng của Quý phu nhân, Trương Khế ngay lập tức đứng dậy nhận thân thích, sáng khoái gọi “tẩu tẩu”, Quý phu nhân cũng không dây dưa dài dòng, mỉm cười gọi “muội muội”. Lục Vân vội cười nói:

- Chúc mừng, đây đúng là chuyện vui, hôm nay nhất định phải uống nhiều hơn mấy chén mới được.

An Hiệp, Quý Dao cũng tiến lên làm lễ ra mắt một lần nữa, xưng hô với nhau là “biểu tỷ” “biểu muội”. Quý Dao từ đầu đến cuối đều tự nhiên phóng khoáng, còn An Hiệp thì hơi cau mày, nghĩ: “Lại thêm một vị biểu tỷ.” Biểu tỷ của nàng quả thực là nhiều đếm không xuể rồi. Chỉ cần đi theo mẫu thân ra ngoài, không chừng ngày nào đó lại nhiều thêm một vị biểu tỷ nữa. Mẹ à, người có phải là quá ham nhận thân thích hay không vậy.

A Trì ở bên cạnh mỉm cười nhìn, dĩ nhiên không thể thiếu việc tham gia náo nhiệt, cũng phụ họa mọi người nói chúc mừng:

- Quý tỷ tỷ như u lan, phong thái thanh cao, không giống với người phàm, Hiệp nhi có biểu tỷ như vậy, đúng là hâm mộ chết đi được.

Trương Khế sốt sắng nói:

- Cháu trai của ta đang ở ngoại viện, nếu biết tẩu tẩu của cữu mẫu nó đang ở đây, chắc chắn là rất cao hứng. Tẩu tẩu không biết chứ, cháu trai của ta rất thân với nhà ngoại, người nó kính trọng nhất là ngoại tổ phụ, cữu cữu, cữu mẫu.

Khắp thiên hạ này có ai không biết Bình Bắc hầu không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhạc phụ? Bình Bắc hầu sợ nhạc phụ, theo lý thì dĩ nhiên nhi tử của Bình Bắc hầu cũng rất kính trọng nhà bên ngoại.

Quý phu nhân mỉm cười nói:

- Cháu của muội dĩ nhiên là phải gặp rồi.

Lục Vân cười dặn thị nữ:

- Đi mời đại thiếu gia và Ngụy quốc công sang đây.

Nhân dịp này, cũng nên để cho Quý phu nhân gặp A Tổn luôn thể.

A Trì cười nhẹ nhàng:

- Trong phòng muội có hai chậu thủy tiên mới nở rất đẹp, mời Quý tỷ tỷ và Hiệp nhi cùng đi thưởng thức.

Quý Dao và An Hiệp đều gật đầu:

- Được.

Ba người vòng qua bình phong đá cẩm thạch, cùng nhau đi ra cửa.

Sau khi các nàng đi không lâu thì Từ Tổn và Trương Mai đến. Quý phu nhân lặng lẽ đánh giá, Trương Mai tiểu tử này khỏi phải nói, dáng người y như cha hắn, còn mặt mũi thì giống mẹ, trong anh khí lại có nét khôi ngô tuấn tú. Còn nhi tử này của Từ gia cũng không tệ, ôn văn nho nhã, rất có phong độ.

Trương Mai và Từ Tổn đều cung kính bái kiến trưởng bối. Quý phu nhân nhìn Trương Mai, mỉm cười nói:

- Sáu năm trước, ta từng ở kinh thành khoảng hai ba tháng, lúc đó có gặp mặt lệnh đường một lần, hai người chúng ta rất hợp ý. Từ khi đến Nam Kinh này cũng đã nhiều năm không gặp rồi, thật vô cùng tưởng niệm.

Trương Mai vẽ mặt kính cẩn:

- Khi đó vẫn bối theo phụ thân và huynh trưởng đi Mạc Bắc, không có tận hiếu bên người mẫu thân. Nếu không thì đã sớm được bái kiến người rồi.

Vị Quý phu nhân này là tẩu tẩu trong tộc của đại cữu mẫu, hóa ra đã từng gặp mẫu thân

Trương Khế cũng thấy tiếc:

- Muội khi đó cũng ở kinh thành nhưng sao lại không gặp được tẩu vậy? Chỗ của Mạnh gia tẩu tẩu, muội cũng thường qua lại lắm mà.

Trương Khế thân với Du Nhiên, cho nên cũng thân với Mạnh gia, đối với các ca tẩu tỷ muội của Du Nhiên đều rất quen thuộc.

Trương Mai mỉm cười nhắc nhở bà:

- Thập tam cô cô, năm đó cô dưỡng không có trong kinh, Hiệp nhi thì còn nhỏ nên người rất ít ra ngoài.

Trương Khế sự tình:

- Trọng Khải nói đúng, năm đó phu quân phụng mệnh cai quản sông Hoài, khoảng hơn một năm cũng không có về nhà.

Quý phu nhân trong mắt có ý tán thưởng:

- Nam tử hán mà có thể tử tử như vậy, hiếm thấy hiếm thấy.

Trương Khế cũng nhiệt tình gật đầu, đem Trương Mai khen thành một đóa hoa:

- Trọng Khải đúng là hiếm thấy, vừa tài giỏi vừa hiếu thảo, lại còn rất tử tử, chu đáo.

Trương Mai hơi mỉm cười, chân thành đa tạ Lục Vân:

- Gia tổ phụ đã có tuổi, thích nhất là cháo và điểm tâm của quý phủ nên cứ làm phiền người hoài, thật là xấu hổ. Gia tổ phụ nói mỹ thực trên thế gian ông đã nếm gần hết, nhưng chỉ có thức ăn của quý phủ là có hương vị đặc biệt làm cho người ta khó quên.

Lục Vân cười nói:

- Lão nhân gia thích là tốt, chuyện này có gì đâu, hàng xóm với nhau, đây vốn là chuyện nên làm mà.

Được thế ngoại cao nhân như Hoa Sơn lão nhân khen ngợi là rất vinh hạnh. Quyết định ban đầu của mình vô cùng chính xác, tặng lễ không nhất thiết phải sang trọng, chỉ cần thích hợp là được!

Trương Khế trong lòng có chút ngờ vực, lão gia tử lúc nào thì thích húp cháo rồi? Nhưng bà cũng không nói thẳng ra, mà phụ họa theo Trương Mai:

- Lão gia tử nhớ đến tình cảm của phu nhân nên có căn dặn ta mấy lần, bảo ta phải đa tạ phu nhân thật tốt.

Lục Vân vô cùng áy náy:

- Chút chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc đến. Ngược lại A Thuật, A Dật nhà ta nghịch ngợm, đã làm phiền Quốc công gia. Bọn nó đều là trẻ con, lúc thì muốn xem đại bàng, lúc thì muốn xem cổ cầm, đúng là hành hạ người ta mà.

Vị trước mặt đây là Ngụy quốc công, thêm thư phủ đô đốc chứ không phải là người trông trẻ.

Trương Mai vái dài:

- Không dám nhận, không dám nhận. Con là văn bối, người là trưởng bối, nếu không chê thì người có thể gọi con là Trọng Khải giống như thập tam cô cô được không?

Người gọi con là Quốc công gia thì sao mà được chứ.

- Phải đó phải đó!

Không đợi Lục Vân mở miệng, Trương Khế đã cất lực tán thành:

- Chúng ta là trưởng bối của nó, gọi tên tự của nó là được. Từ phu nhân và tẩu tẩu gọi nó là Trọng Khải hay A Mai đều được, cứ tùy ý.

Đương nhiên, gọi Trọng Khải thì nghe hơi khách khí một chút, còn A Mai là cách gọi của trưởng bối rất thân thiết.

Lục Vân và Quý phu nhân nào chịu trực tiếp gọi thẳng tên nên dĩ nhiên là đều cười gọi tên tự của Trương Mai là “Trọng Khải”. Trương Mai thì lần lượt gọi họ là “bá mẫu” “cữu mẫu”, Từ Tổn khoe miệng hơi co quắp, chủ nhân của Tây Viên mới này còn nhỏ nhả lễ độ gọi phụ thân là “Từ đại nhân”, bây giờ tới lượt mẫu thân thì thành “bá mẫu”, chắc lát nữa quay lại ngoại viện thì phụ thân cũng biến thành “bá phụ” rồi.

Lục Vân và Quý phu nhân đều khen Trương Mai là người “hiểu chuyện, lễ độ”. Trương Mai mỉm cười liếc nhìn Từ Tổn:

- Đâu có, văn bối là người thô kệch, như Từ huynh đây là con cháu của danh sĩ, thanh niên tài tuấn, mới đúng là người hiểu chuyện, lễ độ.

Trương Khế nhiệt tình thể hiện sự tán thành, Lục Vân cười khiêm tốn, Quý phu nhân bình tĩnh đánh giá Từ Tổn, Từ gia đại thiếu gia cũng là một người vô cùng tốt, ánh mắt rất tinh khiết. Đang đi học ở Quốc Tử Giám Nam Kinh? Cũng phải, người bình thường ở cái tuổi này chẳng phải đều đang đi học sao. Như Trương Mai, hai mươi tuổi mà làm được đến chức võ quan nhị phẩm, cộng lại cũng không có mấy người.

Sau khi ra mắt, trò chuyện đôi câu, Trương Mai cũng không tiện ở lâu tại nội trạch Từ gia nên cùng Từ Tổn cáo từ ra ngoài. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Từ Tổn, khi đến ngoại viện, Trương Mai cung kính hành lễ, đổi cách xưng hô gọi Từ Sâm là “bá phụ”, gọi Quý thị lang là “cữu phụ”. Từ Sâm và Quý thị lang đều tính tình hào sảng, người này nói “thể chất không cần đa lễ”, còn người kia thì nói “Trọng Khải đứng lên đi”, không hề khách sáo.

Ở nội viện và ngoại viện đều được dựng sân khấu, Từ Sâm cùng Quý thị lang đều không thích náo nhiệt nên chỉ sai người thổi vài bài sáo du dương, êm ái. Sau bữa tiệc, Từ Tổn đích thân pha trà bằng hỏa lò đất đỏ nung và ấm trà Cung Xuân. Ấm trà cổ xưa, vị trà đậm đà, Quý thị lang vô cùng tán thưởng:

- Trà ngon, ấm tốt.

Trương Mai mỉm cười nhìn Từ Tổn, tiếp một câu:

- Hảo nam nhi.

Ánh mắt của Quý thị lang rơi vào trên người Trương Mai và Từ Tổn, rồi cười to nói:

- Hảo nam nhi, hảo nam nhi.

24. Chương 24: Ngọc Kia Tì Vết Phía Trên

Nhìn chung mà nói, tiệc rượu tất niên ngày mùng ba tháng giêng ở Từ phủ diễn ra rất thành công, khách nhân hai nhà nhận thân thích với nhau, đường làm quan rộng mở, mọi người đều vui vẻ. Trương Mai không giống như đám con cháu nhà có chiến công quân là áo lượt, mà trái lại rất lễ nghi gia giáo, ngôn hành cử chỉ khiêm tốn khéo léo, Quý thị lang thấy vậy vô cùng hài lòng.

Khách nhân của hai nhà Quý gia, Trương gia nấn ná ở lại đến khi mặt trời lặn mới cáo từ rời đi. Bởi vì tuyết nên mặt đường trơn trượt, Trương Mai cùng Từ Tổn cưỡi ngựa chậm rãi đi theo bên cạnh xe ngựa của Quý gia, hộ tống cả nhà Quý thị lang về phủ.

Buổi tối sau khi tắm rửa, Quý phu nhân ngồi chỉnh trang ở trước gương thủy tinh Tây Dương, nhẹ nhàng trò chuyện cùng Quý thị lang:

- Trọng Khải đến Nam Kinh chỉ qua lại với Trình gia mà không có đến bái phỏng chúng ta. A Quân cũng vậy, nhất định là không có nhắc đến chúng ta với Trọng Khải.

A Quân chính là đại cữu mẫu của Trương Mai, tiểu nữ nhi của Quý học sĩ.

Quý thị lang ngồi trên ghế dựa, vẻ mặt nhàn nhạt, cười thoải mái:

- Muốn nhận thân thích thì phải lấy thân thích của phụ thân làm chủ. Trình gia là nhà ngoại của Bình Bắc hầu, dĩ nhiên là thân thích chân chính qua lại. Còn chúng ta là thân thích của Bình Bắc hầu phu nhân nên có xa cách chút ít cũng là chuyện bình thường.

Quý phu nhân cầm chiếc lược gỗ tử đàn hình con cá xinh xắn, từ từ chải mái tóc dài:

- Nhà khác có lẽ là như vậy, nhưng Bình Bắc hầu phủ khẳng định là không phải. Khắp thiên hạ này ai mà không biết Bình Bắc hầu đối với nhạc phụ nói gì nghe nấy, vô cùng tôn kính? Mới không có chuyện lạnh nhạt với thân thích của Mạnh gia đâu.

Quý thị lang cười ha hả mấy tiếng:

- Dù sao hôm nay cũng gặp rồi, thân thích cũng nhận rồi, có gì khác nhau đâu? Trọng Khải một thân một mình sống ở Nam Kinh, nó đã gọi nàng một tiếng cữu mẫu thì sau này chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của nó, nàng nên quan tâm thêm một chút.

Quý phu nhân mỉm cười lắc đầu:

- Ta không quản đâu. Trương gia cô nãi nãi là người nhanh nhẹn, có bà ấy ở Tây Viên thì chuyện gì cũng ổn thỏa hết, không cần người khác chen vào.

Người ta có cô cô ruột ở đó, mình chỉ là cữu mẫu xa lắc xa lơ, kiếm chuyện vớ va vớ vẩn làm gì.

Quý thị lang biết rõ tính tình của mỹ nhân thê tử nhà mình xưa nay có chút ngạo khí nên vui vẻ cười vài tiếng rồi thôi không nói gì nữa. Quý phu nhân nhìn về phía gương đỡ người ra:

- Chàng nói xem, Từ gia có phải là có tâm tư gì hay không?

Mời tiệc rượu tất niên vào ngày mồng ba, lúc đãi khách thì vô cùng niềm nở, còn sai Từ đại thiếu gia vào bái kiến nữa chứ.

Quý thị lang trầm ngâm chốc lát:

- Bất kể nhà hấn có ý hay vô ý, tóm lại đều không được. Phu nhân, Vân Gian Từ gia tuy là đại gia tộc, Từ thị lang là chức quan nhân tản không có thực quyền.....

Quý phu nhân bắt mắt nhìn về phía chồng:

- Còn Từ thứ phụ nữa mà.

Có vị các lão tổ phụ đó, cũng không kém đâu.

Quý thị lang cười nói:

- Phu nhân có điều không biết, vị trí thứ phụ hiện nay vô cùng nguy hiểm. Từ khi tiên đế lên ngôi đến nay, thủ phụ và thứ phụ luôn luôn bất hòa, đến cuối cùng hoặc là thủ phụ bị thứ phụ lật đổ, hoặc là thứ phụ bị thủ phụ đá đi. Thủ phụ hiện nay là Nghiêm đại nhân, thánh thượng rất tin tưởng ông ta, thứ phụ đã đối người mấy lần nhưng vị trí của ông ta vẫn vững vàng.

Không chừng một ngày nào đó Từ thứ phụ không thắng nổi, tôn tử của ông ta, vẫn là thôi đi.

Quý phu nhân dĩ nhiên không hiểu được thế cuộc triều chính bằng trượng phu nên đành phải nghe theo:

- Vậy thì trước hết đành bỏ xuống thôi.

Quý thị lang thấy bà có vẻ tiếc nuối thì ngạc nhiên nói:

- Dao nhi còn nhỏ lắm, cần gì gấp gáp thế.

Quý phu nhân tỏ vẻ phiền não:

- Đến tháng ba là hết mười sáu tuổi rồi, không còn nhỏ nữa đâu. Không sớm chọn người cho Dao nhi, chẳng lẽ thật tới khi mười chín tuổi mới định? Chàng không biết chứ, tìm người cho khuê nữ thật sự là không dễ dàng, con cháu nhà có gia phong tốt mà bản thân lại xuất sắc quả thật không nhiều đâu.

Quý thị lang đưa tay vuốt vuốt râu, suy nghĩ một chút:

- Từ đại thiếu gia, ta sẽ để ý nhìn một chút. Nó là một đứa trẻ tốt, trong nhà lại thanh bạch, không có chuyện gì phiền lòng, điều này cũng hiếm thấy.

Từ thứ phụ làm người thận trọng, luôn cung kính trước mặt thủ phụ đại nhân, có thể làm các lão lâu đài cũng nói không chừng.

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Quý phu nhân xuất hiện một nụ cười xinh đẹp:

- Chính là vậy đó, nếu Dao nhi có thể có cuộc sống thanh tịnh như Từ phu nhân thì chức quan nhàn tản cũng không sao.

Dù sao thì Từ gia gia nghiệp lớn, cũng không phải sống dựa vào bổng lộc, dứt lốt hối lộ như các quan lại nghèo nàn khác.

Quý thị lang cười trêu nói:

- Hóa ra phu nhân vừa ý Từ gia đến vậy.

Quý phu nhân chỉnh trang xong thì chậm rãi đứng lên:

- Vô cùng vừa ý. Từ phu nhân là người dịu dàng dễ mến, không giống người sẽ gây khó dễ cho người khác. Từ gia tiểu cô nương cũng làm cho người ta yêu thích, nhất định là người dễ chung sống.

Đứa trẻ tốt, mẹ chồng và em chồng cũng tốt, người như thế đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Thật ra thì hôm nay cũng được gặp một vị thanh niên tài tuấn khác, nhưng Quý thị lang và Quý phu nhân đều là người có nội tâm kiêu ngạo, cứ khăng khăng chuyện hôn nhân phải là bên nhà trai đi năn nỉ nhà gái. Trương Mai nếu không đặc biệt ân cần, cũng không thể hiện chút tâm ý nào thì Quý thị lang và Quý phu nhân sẽ không đem hắn liệt vào danh sách tuyển chọn con rể. Nữ nhi Quý gia vô cùng tôn quý, không cần phải vội vàng lo gả.

Phụ mẫu Từ gia bên này cũng đang bàn bạc chuyện chung thân đại sự của con cái:

- Bá Khải, hôm nay Quý thị lang đối đãi với A Tồn thế nào? A Tồn nhà chúng ta dù là tướng mạo hay tính tình đều tốt, ông ấy sẽ thấy vô cùng vừa lòng, đúng không?

Lục Vân cũng giống như những người làm mẫu thân khác, luôn cảm thấy con cái của mình là tuyệt vời nhất, giỏi giang nhất.

Từ Sâm so với bà thì lý trí hơn:

- Trong lời nói và ánh mắt đều có ý thưởng thức, cũng khen ngợi nó mấy câu. Nhưng mà ông ấy cũng khen Trọng Khải, thế này có lẽ ông ấy cũng chỉ là nói những lời khách sáo thông thường thôi.

Lục Vân khẽ thở dài:

- Chúng ta cầu hay không cầu là một chuyện, còn Quý gia có chấp nhận hay không lại là một chuyện.

A Tồn nguyện ý đợi cũng chưa chắc là Quý gia sẽ nguyện ý gả nữ nhi. Từ Sâm mỉm cười nói:

- Chuyện này có gì đâu, chúng ta lấy lòng, thân cận nhiều hơn với Quý gia, qua năm ba tháng gì đó thì cho người đi thăm dò ý tứ người ta.

Hôn sự của con cái sao có thể nói một lần là xong, mà phải từ từ tiến hành từng bước từng bước.

Lục Vân gật đầu:

- Chỉ đành vậy thôi.

Lúc nói chuyện, Lục Vân lại nổi lên tính tình trẻ con mà bĩu môi:

- Sớm biết thì hôm nay sẽ không mời bên Tây Viên rồi. A Tồn và Trọng Khải cùng nhau đi vào nhưng Quý phu nhân chỉ nhìn chăm chăm Trọng Khải hỏi này hỏi nọ, còn A Tồn thì không có nhìn đến mấy lần.

Từ Sâm phì cười:

- Không lẽ Tồn nhi nhà ta thua kém Trọng Khải sao?

Lục Vân rất không phục:

- Dĩ nhiên là tốt hơn rồi! Chẳng qua A Tồn không có tước vị quốc công cộng với bổng lộc năm ngàn thạch mỗi năm thôi. Năm ngàn thạch mỗi năm đó, hơn nữa chỉ cần không phạm sai lầm gì thì có thể đời đời truyền lại, hấp dẫn cỡ nào chứ.

- Tước vị quốc công hấp dẫn này, vốn là của một nhà thái phu nhân Lâm thị.

Từ Sâm thông thả nói:

- Thái phu nhân Lâm thị bị mất đi tước vị, có thể cam tâm sao? Thân thể bà ta lại đang rất khỏe mạnh, sau này ai gả cho Trọng Khải thì phải đấu với bà ta đó.

Phu thê hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ. Tối nay sau khi Trọng Khải cùng A Tồn quay về từ Quý gia, còn đặc biệt đón A Thuật, A Dật sang Tây Viên chơi, hai đứa nhỏ cực kỳ vui vẻ. Tây Viên ân cần khác thường, Trương Mai đặc biệt khiêm tốn, lễ độ, bọn họ cũng không ngốc, sao lại không nhận ra chứ. Nếu là nhị công tử của Bình Bắc hầu phủ tới cầu hôn thì họ sẽ động tâm, nhưng nếu là Ngụy quốc công tới cầu hôn thì thật sự là tiếc nuối.

Mấy ngày kế tiếp rất bận rộn, hoặc là mời người khác hoặc là được người khác mời đến uống rượu tất niên. Đến mồng tám tháng giêng, thượng cấp của Từ Sâm là Lễ bộ Tô thượng thư mở tiệc chiêu đãi các đồng liêu cùng gia quyến, Từ Sâm và Tô thượng thư có quan hệ rất tốt nên cả nhà đều đi.

A Trì theo Lục Vân đến đại khách sảnh, trên mặt là nụ cười khéo léo gặp mặt các phu nhân. Nàng là đại tiểu thư duy nhất của Từ gia, ngoại hình lại xinh đẹp đáng yêu, lễ tiết chu đáo, ai gặp nàng cũng khen:

- Từ phu nhân, lệnh ái thật làm người ta yêu mến.

Tô thượng thư phu nhân là một trưởng bối hiền lành, mỉm cười lôi kéo A Trì:

- Tiểu khuê nữ xinh đẹp thế này, không biết Từ phu nhân làm sao mà sinh ra được.

Đứng bên cạnh Tô thượng thư phu nhân là một người phụ nữ trung niên mặc chiếc áo dài màu xanh có hai vạt song song, nhanh nhẹn miệng nói:

- Cái này còn phải hỏi sao, Từ phu nhân cứ vậy mà sinh thôi.

Lời này làm cho mọi người đều cười rộ lên.

Cách Tô thượng thư phu nhân không xa là một thiếu nữ mặc áo gấm lông chồn trắng thêu bách điệp vờn hoa bằng tơ vàng, mặt mũi cũng xem như thanh tú, dáng người không cao, là một gương mặt lạ. Mọi người cười đùa một lát thì Tô thượng thư phu nhân đưa tay gọi thiếu nữ này tới, về mặt thần nhiên nói:

- Đây là Tiểu Cửu nhà ta, trước giờ vẫn sống ở kinh thành với thái phu nhân, năm trước mới đến Nam Kinh.

Mọi người trong lòng hiểu rõ, đều cười gọi “cửu tiểu thư”, về mặt cũng không thân thiết lắm. Nữ nhi thân sinh của Tô thượng thư phu nhân đã sớm xuất giá, đến nay chưa từng nghe nói Tô gia có cửu tiểu thư, người này có lẽ là thứ xuất, mà xem ra không được lòng của Tô thượng thư phu nhân. Nếu đã vậy thì cần gì phải xã giao với nàng ta.

Sau một hồi hàn huyên, mọi người đều nhập tiệc. Bàn tiệc của các phu nhân ở giữa khách sảnh, còn bàn tiệc của các cô nương tiểu thư ở góc đông bắc, ở đây ấm áp hơn, cũng an tĩnh hơn. Ngồi cùng bàn với A Trì ngoại trừ tỷ muội Trình Hi, Trình Bạch, tiểu cô nương Phùng Uyển, còn có hai vị tiểu thư nhà Vu giám chính, nữ nhi duy nhất của Cổ chủ sự, thứ nữ của Ninh thiếu khanh, tiểu nữ nhi của Hạng tri phủ, và người còn lại là Tô cửu tiểu thư. Bất luận là có quen biết hay không, mọi người đều là nữ nhi con nhà quan, trò chuyện xã giao với nhau đều lịch sự, nhã nhặn, ai nấy trên mặt đều mang nét tươi cười.

Trong bầu không khí hài hòa, bỗng một giọng thiếu nữ bén nhọn vang lên:

- Nghe nói người tự xưng là Từ đại tiểu thư? Người rõ ràng là đứng thứ hai, tại sao lại xưng là Từ đại tiểu thư? Từ đại tiểu thư chân chính đang ở kinh thành kia, người đứng là không biết xấu hổ.

Tất cả mọi người đều có chút ngạc nhiên. A Trì theo tầm mắt của mọi người nhìn sang thì thấy Tô cửu tiểu thư đang trừng mắt lạnh lùng nhìn mình, ra vẻ muốn thay Từ Tổ Mẫn đòi lại công đạo. Thật ra thì dung

mạo của Tô cửu tiểu thư cũng khá đáng yêu nhưng lúc này đang tức giận, tâm tình biến đổi nên mặt mũi cũng trở nên khó coi.

Phùng Uyển ngay lập tức đứng lên, chỉ vào Tô cửu tiểu thư định nói gì đó thì bị A Trì ngăn lại:

- Uyển nhi, ngồi xuống.

A Trì trấn an Phùng Uyển, Trình Hi không chút hoang mang hỏi:

- Xin hỏi Tô cửu tiểu thư, “rõ ràng đứng hàng thứ hai” lời này sao lại nói như vậy?

Người đừng có giỡn, người cũng đâu phải là người của Từ gia, làm sao lại biết chân tướng. Nhìn cái dáng vẻ ngu ngốc này của người chính là nghe theo lời nói một phía của Từ Tổ Mẫn liền tin là thật đi.

Tô cửu tiểu thư hừ một tiếng khinh thường:

- Lúc ta ở kinh thành, cùng Từ đại tiểu thư chân chính thường xuyên qua lại! Từ đại tiểu thư là người ung dung cao quý, khí độ bất phàm, không phải là đứa nữ tử nhà quê sinh ra và lớn lên ở Nam Kinh như người có thể so sánh.

25. Chương 25: Nhưng Lời Đã Lỡ Nói Bừa

A Trì và Trình Hi đều nhin không được vui mừng, ngay cả Phùng Uyển đang cúi kính cũng thấy buồn cười. Hóa ra Tô cửu tiểu thư từ kinh thành tới này nghĩ người kinh thành mới là tài giỏi, còn người Nam Kinh chỉ là đồ nhà quê! Cũng không chịu động não chút, trên bàn này phần lớn đều là người sinh ra và lớn lên ở Nam Kinh, một câu nói kia của nàng ta đã đắc tội với toàn bộ người ở đây rồi.

Cổ tiểu thư là người ngay thẳng, chính trực, liền muốn phẩy tay áo bỏ đi. Ta là tới làm khách, chứ không phải tới để bị vũ nhục! Nhưng lại nghĩ đến giao tình của Cổ chủ sự và Tô thượng thư nên nàng không dám lỗ mãng. Làm nữ nhi tuy không thể san sẻ khó khăn cùng phụ thân, nhưng không thể gây thêm rắc rối cho phụ thân, nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn tiếp tục nhẫn.

Các tiểu cô nương khác phần lớn cũng mang ý nghĩ như vậy, trong lòng tức giận nhưng không muốn gây phiền toái cho gia đình nên giữ vững trầm mặc. Dù không nói gì nhưng ánh mắt họ nhìn về phía Tô cửu tiểu thư đều cực kỳ không tốt.

A Trì cười nhẹ nhàng, trong mắt có vài phần tinh nghịch:

- Trước đây ta cho rằng thứ bậc dựa theo thời điểm lúc sinh ra để tính. Nhưng hôm nay nghe cao kiến của Tô cửu tiểu thư mới hiểu, hóa ra thứ bậc là dựa vào nơi sinh để tính.

Mọi người nhếch miệng cười, Phùng Uyển lớn tiếng nói:

- Phải đó, theo lời Tô cửu tiểu thư, Từ Tổ Mẫn sinh ra ở kinh thành nên là đại tiểu thư, còn Từ tỷ tỷ sinh ra ở Nam Kinh nên đứng thứ hai. Thì ra trên đời còn có đạo lý này, hôm nay ta xem như là được mở mang kiến thức rồi!

Mọi người cười hả hê, ánh mắt nhìn về phía Tô cửu tiểu thư đều có ý trào phúng. Tô cửu tiểu thư dậm chân:

- Các người!

Nàng không phải là người biết ăn nói, trong lòng mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng không phản bác được. Thật ra thì ý của nàng chính là Từ Tổ Mẫn được xưng đại tiểu thư, Từ Tổ Hoa cũng xưng đại tiểu thư, Từ Tổ Mẫn sinh trưởng ở danh môn kinh thành nên lời nói có độ tin cậy cao hơn. Nhưng lại bị A Trì xuyên tạc thành như vậy, trong lúc nóng, nàng nhất thời không nghĩ ra lời nào để xoay chuyển tình thế.

Trình Bạch dịu dàng cười:

- Ý tứ của Tô cửu tiểu thư, ta hiểu rõ. Nàng ấy từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, qua lại với danh môn quý nữ ở kinh thành, dĩ nhiên là tin tưởng vị Từ đại tiểu thư ở kinh thành kia hơn. Mọi người nghĩ thử xem, mặc kệ là ai, ở kinh thành gặp một Từ đại tiểu thư, đến Nam Kinh lại gặp một Từ đại tiểu thư khác thì trong

lòng sẽ ngạc nhiên, có đúng không? Tô Cửu tiểu thư là người thẳng thắn, nhiệt tình với bằng hữu nên mới bất bình giùm Từ đại tiểu thư kinh thành thôi, mọi người cũng đừng để bụng.

Tô Cửu tiểu thư đã kích chính là những tiểu cô nương sinh ra và lớn lên ở Nam Kinh, những cô nương ở Nam Kinh này cũng chưa từng tự xem lại mình, cần gì phải đứng cùng chiến tuyến với các nàng, còn không bằng bán một cái nhân tình cho Tô Cửu tiểu thư mới tới này.

Tô Cửu tiểu thư mừng rỡ:

- Không sai không sai, ý của ta chính là như vậy. Mọi người thử nghĩ xem, kinh thành có một người, đến Nam Kinh lại có một người, nhất định có một người là mạo danh, có đúng không? Ta cùng Từ đại tiểu thư chân chính qua lại thân thiết, dĩ nhiên là sẽ tin tưởng nàng ấy.

Nói rồi hải lòng nhìn về phía Trình Bạch, Trình nhị tiểu thư này cũng có chút thông minh, làm nàng thay đổi cách nhìn.

Phùng Uyển tức giận nhìn Trình Bạch, cái đồ cánh tay chìa ra ngoài, ngu ngốc! Trình Hi cắn chặt môi, nàng ta ở nhà tranh với mình thì cũng thôi đi, ra ngoài cũng cố ý kiếm chuyện! Ta và A Trì là bạn thân, Trình Bạch người không biết sao? Vậy mà còn đi giúp Tô Cửu tiểu thư ngu ngốc này, người có thể nhận được cái gì tốt chứ.

Chuyện này không phải là không thể biện bạch, nhưng khó là ở chỗ nếu nói ra chính là công khai chuyện xấu của Từ gia. Cho dù nói thế nào thì Từ Tổ Hoa và Từ Tổ Mẫn luôn luôn có một người được sinh trước, một người được sinh sau, đường đường là Từ gia mà ngay cả việc nhỏ như vậy cũng xử lý không rõ ràng, nói thế nào cũng không dễ nghe.

Trình Hi lo lắng nhìn về phía A Trì, A Trì cười nhẹ một tiếng, tinh nghịch nháy nháy mắt với nàng. Trình tỷ tỷ yên tâm đi, cha mẹ ta nếu ngay cả chuyện này cũng không nghĩ tới thì ban đầu sao lại không tranh luận cùng kẻ phu nhân, không cố gắng ở trước mặt tổ phụ? Dĩ nhiên là đã có chủ kiến rồi.

A Trì chậm rãi nói:

- Tô Cửu tiểu thư rất có giao tình cùng tôn nữ của kẻ tổ mẫu ta, đây đúng là chuyện đáng mừng.

Từ Tổ Mẫn cao quý, người tỉnh lại đi, tổ mẫu của Từ Tổ Mẫn là kẻ thất, có thể cao quý ở chỗ nào chứ.

Thật ra thì A Trì không kỳ thị nam nhân cưới vợ lần hai, cũng không kỳ thị nữ nhân gả lần hai, chẳng qua là Tô Cửu tiểu thư thích bàn về thân phận, vậy thì ta liền bàn về thân phận. Thời đại này, chính thất so với kẻ thất thì cao quý hơn nhiều lắm, con cái của chính thất cũng cao quý hơn con cái của kẻ thất, đây là điều không thể nghi ngờ.

Đúng lúc nữ tử trên bàn này trừ Trình Bạch và Tô Cửu ra, mọi người đều là con của chính thất, trong lúc nhất thời, mọi người đều minh bạch, ánh mắt nhìn về phía Tô Cửu càng thêm khinh miệt. Từ đại tiểu thư kinh thành kia trong mắt người thì cao quý, nhưng trong mắt chúng ta thì chẳng đáng nhắc tới.

Trình Bạch tinh thần chán nản. Tổ mẫu là kẻ thất, nữ tử sinh ra đã bị cười nhạo, còn mình là do thiếp thất sinh ra, chẳng phải là ngay cả chỗ đứng cũng không có? Mình dung mạo hơn người, tài trí hơn người, nhưng hết lần này tới lần khác lại thua ở thân phận, điều này làm sao mà người ta chịu nổi.

Tô Cửu cả giận nói:

- Kẻ tổ mẫu cũng là tổ mẫu, là người bề trên, người dám bất kính với lão nhân gia?

Nàng cũng không phải là người biết suy nghĩ tường tận, chỉ dựa vào nhiệt huyết mà gây sự, vừa tức giận vừa nôn nóng, cần bản là ăn nói lung tung.

- Ta không dám.

A Trì nhẹ nhàng nói chuyện, tựa tiểu phi tiểu nói:

- Đối với kẻ tổ mẫu, lễ tiết gì cần có ta đều có, một phần cũng không thừa, một phần cũng không thiếu.

Tô Cửu hậm hực nâng chén trà lên uống, gương mặt vẫn tỏ vẻ hằn học. Trình Bạch điềm đạm mở miệng:

- Vậy, nếu như Từ đại tiểu thư và Từ đại tiểu thư kinh thành gặp mặt thì sao? Ta chỉ đơn thuần là hiếu kỳ nên mới hỏi, Từ đại tiểu thư đừng để bụng.

A Trì không chút nghĩ ngợi nói:

- Có ba khả năng. Thứ nhất, tôn nữ của kẻ tổ mẫu đổi lại thứ bậc.

Nàng ta vốn là người được sinh ra sau, không có gì uất ức cả, vô cùng công bằng.

Tô Cửu tức giận đặt mạnh chén trà xuống, kêu lên:

- Mơ tưởng!

A Trì không hề để ý tới nàng ta, dáng vẻ tự nhiên nói tiếp với Trình Bạch:

- Thứ hai, ta đổi lại thứ bậc. Thứ ba, cả hai chúng ta đều không đổi, ta là đại tiểu thư của chi trưởng, còn nàng ta là đại tiểu thư chi thứ hai.

Cứ tính theo từng nhà, vậy thì không thành vấn đề, nhà nào thì tính theo thứ bậc của nhà đó.

Trình Bạch ánh mắt chợt lóe:

- Mặc kệ là ai thì cũng nên đổi lại, cần gì phải ra riêng. Từ đại tiểu thư chẳng lẽ không biết, khi phụ mẫu còn sống thì con cháu không được tách hộ chia tài sản. Theo “hộ luật” của bốn triều, “phàm là tổ phụ, tổ mẫu, phụ mẫu còn sống mà con cháu muốn phân chia tài sản ra riêng thì bị phạt một trăm trượng”.

Tài nữ như ta ngay cả hộ luật của triều đình cũng nghiên cứu qua, để xem cái đám nữ tử này còn kháng kháng xem thường ta, không thèm đếm xỉa đến ta nữa không. Vừa nghĩ tới là thấy không cam tâm.

Nói về pháp luật, A Trì vô cùng thông thạo:

- Trình nhị tiểu thư, sau câu người vừa nói là câu “Nếu do tổ phụ tổ mẫu, phụ mẫu thân sinh yêu cầu thì được”. Không chỉ vậy, “Nếu phụ mẫu qua đời mà huynh đệ không đứng ra lập hộ tịch, cùng nhau phân chia tài sản thì bị phạt tám mươi trượng”, nhưng mà “nếu là người có vai vế từ bậc cha chú trở lên yêu cầu thì được”.

Giọng nói của A Trì nghe như tiếng suối chảy trong núi, trong mát lạnh có mang theo vị ngọt, êm tai dễ nghe. Mọi người nghe đều thấy thích thú dễ chịu, ngay cả luật pháp khô khan, cứng nhắc từ miệng nàng đọc ra cũng trở nên sống động hơn rất nhiều.

Tô Cửu ngơ ngác, tiểu thư khuê các mà thông thạo luật pháp như vậy là có ý gì? Không biết tại sao, nhìn đôi môi mềm mại như cánh hoa màu hồng phấn của A Trì, Tô Cửu liền không dám nói nữa. Người trước mặt này tuy mạo danh Từ đại tiểu thư nhưng miệng lưỡi sắc bén, nói không lại nàng ta.

Trình Bạch chua xót trong lòng, thấp giọng nói:

- Xin thụ giáo.

Cùng những người trên bàn này luận thân phận, luận tài hoa, mình đều không sánh bằng.

Sự náo nhiệt trên bàn này sớm đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Tô thượng thư phu nhân thần nhiên nhìn thị nữ bên cạnh, người thị nữ này hiểu ý, nhẹ nhàng ra ngoài, sau khi nghe ngóng rõ ràng thì lặng lẽ báo lại:

- Âm ỉ một trận như vậy, giờ thì yên tĩnh rồi.

Tô thượng thư phu nhân lạnh lùng nhìn Tô Cửu, mấy năm này thái phu nhân đến tốt cùng là nuôi dạy nàng ta thế nào vậy, lại làm cho nàng ta có cái tính tình này? Ở trước mặt đông đảo khách nhân mà gây khó dễ cho tiểu khách nhân do Tô phủ mời tới, đây không phải là vô lễ nữa mà là khiêu khích.

Cuối bữa tiệc, Tô thượng thư phu nhân sai hai ma ma giáo dưỡng đến dạy lễ nghi, phép tắc cho Tô Cửu, nếu học không tốt thì không cho phép ra khỏi viện, không được gặp khách. Tô thượng thư buổi tối nghe nói lại thì nhũu mày:

- Hình như có hơi nghiêm khắc chút, nếu để thái phu nhân biết, sẽ không để bụng hay sao.

Tô thượng thư phu nhân vẻ mặt nhàn nhạt:

- Ông nếu không yên tâm giao nó cho ta quản thì cứ đưa về kinh thành đi. Nữ tử bị nuông chiều hư như Tiểu Cửu vậy, ông nghĩ là ta thích quản sao?

Lúc nó còn nhỏ thì không yên tâm ta, sợ ta làm gì đó với nó nên đưa nó đi thật xa đến kinh thành. Nay lớn, sắp bàn chuyện hôn sự rồi thì đón về Nam Kinh làm phiền ta. Tượng đất cũng có ba phần thổ tính, đừng có chọc tức ta.

26. Chương 26: Xa Nhau Chẳng Gặp Cả Ngày Đợi Trông

Tô thượng thư ngượng ngùng:

- Phu thê già cả rồi, ta còn không tin nàng được sao? Chẳng qua là thái phu nhân đã có tuổi, lại cứng chiều Tiểu Cửu, ta lo lão nhân gia nhọc tâm thôi.

Ông nói qua loa vài câu, thấy thê tử cũng không thêm để ý thì sượng mặt, cảm thấy không có ý nghĩa, liền đi ra ngoài đến thư phòng ngủ.

Ma ma bên cạnh Tô thượng thư phu nhân khuyên nhủ:

- Phu nhân có lời gì thì cứ từ từ nói với lão gia, cần gì chọc ông ấy? Ông ấy suy cho cùng cũng là chủ của gia đình, phu nhân cho ông ấy thể diện chẳng phải tốt hơn sao.

Không lôi kéo nam nhân thì thôi, làm gì có chuyện đuổi nam nhân đi? Phu nhân đuổi người đi thì đúng ý của mấy kẻ trong hậu viện bên kia rồi.

Tô phu nhân cười lạnh mấy tiếng:

- Hồi còn trẻ hấn ham mê nữ sắc, mặc kệ là cần quấy ở bên ngoài hay làm loạn ở trong nhà, ta có từng quản hấn chưa? Ta chịu đựng tới hôm nay, nhi tử đã cưới vợ sinh con, nữ nhi cũng nở mày nở mặt xuất giá, sao còn phải nhịn hấn, nhường hấn, ta có cần gì nữa đâu.

Nợ phong lưu của hấn, mắc mớ gì thê tử của hấn phải thay hấn trả chứ, còn phải nhìn sắc mặt hấn? Nếu muốn giao Tiểu Cửu cho ta thì phải nghe lời ta, không yên tâm giao cho ta thì lập tức đưa đi.

Ma ma thấy vậy đành thôi. Mẹ ruột của Tô Cửu đã sớm qua đời cho nên mới phải đưa đến kinh thành nuôi dưỡng bên cạnh thái phu nhân, vì vậy mà trong hậu trạch cũng không có ai giúp nàng, cầu xin cho nàng. Tô Cửu lau nước mắt hồi lâu, tìm không được viện binh, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận số phận đi theo ma ma giáo dưỡng học quy củ, lễ nghi.

Nàng lúc trước ở kinh thành được thái phu nhân dung túng, các thăm thẳm mặc kệ, chưa từng có ai nghiêm chỉnh dạy dỗ nàng, chẳng qua là đi theo các tỷ muội học điệu bộ mà thôi. Cho dù nàng học không tốt thì các thăm thẳm cũng xem như không thấy, thái phu nhân thì lớn tuổi không trông nom được _____nàng sợ dĩ bị đưa về Nam Kinh là vì đã đến tuổi định hôn sự, sức khỏe của thái phu nhân đã yếu, quả thật không đủ tinh lực, các thăm thẳm thì một mực từ chối, vạn bất đắc dĩ mới phải quay về nhà nhờ sự giúp đỡ của đích mẫu.

Giống với Tô Cửu, Trình Bạch sau khi về Trình phủ cũng bị Trình phu nhân bắt bẻ môn suy nghĩ, không được ra ngoài. Thu di nương không nói tiếng nào đi méc lão phu nhân, lão phu nhân gọi vợ chồng Trình ngự sử lên mắng cho một trận, ép họ lập tức thả Trình Bạch ra.

Trình ngự sử tươi cười đầy mặt:

- Sức khỏe của mẹ quan trọng hơn, khiến người tức giận thì lỗi của tội con to lắm.

Lời này của ông cũng giống như ngày thường, là muốn nhịn cho qua chuyện, hùa theo ý của lão phu nhân. Ông tỏ thái độ như vậy, Trình phu nhân cũng nhận lỗi theo, phu thê hai người đều ngoan ngoãn nhận sai, sự việc cũng xem như cho qua.

Trình phu nhân lúc này bình tĩnh cười nói:

- Năm ngoái mẹ có nói với con, tìm một người con cháu nhà quyền quý cho nhị nha đầu để không phụ tài hoa và dung mạo của nó. Mẹ nghĩ thử xem, nhà quyền quý cưới vợ, người ta xem trọng nhất là cái gì? Tất nhiên là tính tình và nhân phẩm rồi. Nếu ngay cả chuyện này cũng không được thì sao đây. Ngôn hành cử chỉ của nhị nha đầu lúc ở Tô phủ đúng là không thích đáng, chúng ta không dạy dỗ nó, chẳng lẽ còn nuông chiều nó sao. Cho dù chúng ta nuông chiều nhị nha đầu, không lẽ sau này nhà chồng cũng nuông chiều nó? Chi bằng sớm dạy bảo nó, mọi người đều bớt việc.

Lời này của Trình phu nhân không đả động được lão phu nhân nhưng đả động được Trình ngự sử. Đúng vậy, nhị nữ nhi trước mắt vẫn đang tìm đối tượng, sau này gả đi rồi còn phải lo liệu việc nhà, lỡ có gì sai lầm, nhà chồng liệu có thể chấp nhận không? Để tốt cho con cái, không bằng nhân lúc nó còn nhỏ, những gì nên dạy đều phải dạy cho tốt, đỡ cho sau này khỏi phải bị thua thiệt.

Lão phu nhân còn đang làm mình làm mẩy, Trình ngự sử đưa mắt ra hiệu cho Trình phu nhân:

- Nàng ra ngoài trước đi, có ta ở đây.

Trình phu nhân cười nhẹ nói:

- Nhờ vào lão gia.

Bà cúi người với lão phu nhân, không chờ lão phu nhân lên tiếng, bà đã đi ra ngoài.

Trình phu nhân ra khỏi phòng của mẹ chồng thì trong lòng liền dễ chịu, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười thư thái. Quay lại nhà trên, Trình Hi sớm đã chờ sẵn, tự tay rót một chén trà nóng đưa qua, nhẹ giọng hỏi:

- Mẹ, sao rồi?

Trình phu nhân vui vẻ uống ngụm trà nóng:

- Nữ nhi, biện pháp của con có lẽ hữu hiệu, lúc này phụ thân con đang khuyên lão phu nhân.

Quả nhiên con nói đúng, ông ấy không phải là không thể nói “không” với lão phu nhân, chỉ cần để cho ông ấy thấy làm sao mới có lợi nhất cho bản thân ông là được.

- Biện pháp của con gì chứ, đây là biện pháp do con cùng A Trì và Hiệp nhi thương lượng với nhau.

Trình Hi sau khi buột miệng thốt ra thì đỏ mặt:

- Dù sao chuyện nhà chúng ta cũng không giấu được họ, không bằng cứ thẳng thắn mà nói.

Trình Bạch cũng sống ở Tây Viên lâu như vậy, có chuyện gì mà Tây Viên và A Trì không biết chứ.

Nụ cười trên mặt Trình phu nhân biến mất:

- Chuyện này không thể trách con được. Thu di nương cũng đi dần từng bước rồi, An phu nhân và An tiểu thư có gì mà không đoán được? Nói tới cũng là chúng ta thất lễ, quang minh chính đại để di nương đi đến nhà thân thích, vậy thân thích biết làm sao cho phải đây. Nữ nhi, là mẹ vô dụng, trước đây không hiểu rõ lợi hại trong chuyện này.

Vốn cho là trượng phu cũng bất đắc dĩ giống như mình, nào ngờ căn bản là không phải.

Trình Hi khéo léo đấm bóp vai của bà:

- Mẹ nào có vô dụng đâu, mẹ là lợi hại nhất! Mười mấy nhân khẩu của Trình gia từ trên xuống dưới, chuyện cơm ăn áo mặc, chuyện của nội trạch đều dựa vào mẹ mà!

Trình phu nhân thoải mái nhắm mắt lại:

- Dùng lực mạnh hơn chút, mạnh hơn chút nữa, ừ, thế này là được rồi.

Có khuê nữ sẵn sàng như vậy, phải mau tìm cho nó một gia đình trong sạch, nở mày nở mặt gả đi mới là chuyện nên làm. Mấy chuyện còn lại như di nương tranh sủng, trượng phu không toàn tâm toàn ý hay lão phu nhân hồ đồ, xoi mói gì đó đều mặc kệ đi. Nữ nhân đến cái tuổi này, quan tâm nhất không phải là trượng phu, mà là con cái.

Trình phu nhân nở nụ cười thỏa mãn, cùng Trình Hi câu được câu không trò chuyện:

- An gia tiểu cô nương tuy có chút thanh cao nhưng làm người rất tốt. Còn A Trì, bình thường nhìn nó chỉ thấy ngây thơ đáng yêu, không buồn không lo, không ngờ cũng là người có chủ kiến.

Có chủ kiến mới tốt, nữ tử mà quá hiền lương thực đức thì chỉ có nước mặc cho người ta làm thịt thôi.

A Trì có ngoại hình quả thật rất đẹp, tính tình cũng tốt, cô nương như vậy nếu có thể đón về làm dâu.....? Trong đầu Trình phu nhân vừa hiện ra suy nghĩ này không bao lâu liền thở dài. Chỉ dựa vào cái mớ lộn xộn nhà mình, rồi còn lão phu nhân khó hầu hạ thì nữ nhi tâm can bảo bối của Từ gia làm sao chịu gả qua đây chứ? Đùng mơ mộng hão huyền.

Trình Hi khôn ngoan nhân cơ hội thỉnh cầu:

- Ngày mai nhà Cổ chủ sự và nhà Ninh thiếu khanh đều mời tiệc rượu tất niên, A Trì cùng Uyển nhi đều đến nhà Ninh thiếu khanh, mẹ cũng dẫn con đi có được không? Nhà của Cổ chủ sự có phụ thân với ca ca đi là được rồi.

Trình phu nhân phì cười:

- Tội con thân nhau quá mà, cứ như một ngày không gặp là nhớ chịu không nổi vậy! Đi thì đi, dù sao còn có cha với ca con, hai nhà đều không thể bỏ qua được.

Trình Hi cười ngon ngọt, nói rất nhiều lời nịnh nọt Trình phu nhân làm cho bà cực kỳ vui vẻ.

Tuy đang là lễ tết nhưng An Hiệp cũng thường xuyên mời A Trì qua Tây Viên để bàn bạc về kế hoạch xây dựng Tân Lệ Viên. Từ Thuật, Từ Dật cũng nhân đó mà hăng hái đi theo qua, có khi là Trương Mại, có khi là Hoa Sơn lão nhân dẫn hai đứa nhóc đó đi chơi thỏa thích.

Hôm nay An Hiệp mời A Trì sang, đuổi hết các thị nữ ra ngoài, sau khi nói một vài việc chính thì hai người ngồi uống trà tán gẫu:

- Muội còn nhỏ thế này mà mẹ muội đã nghĩ đến chuyện làm mai cho muội rồi, thật đáng ghét. Muội không thích những người đó, muội chỉ thích những người giống cha muội vậy, vừa có tướng mạo tốt vừa hiểu việc trị thủy, còn rất quan tâm thể tử và cưng chiều con cái nữa.

An Ký trong suy nghĩ của tiểu nữ nhi bảo bối chính là nam nhân oai phong nhất, tuyệt vời nhất trên đời.

Lời này của An Hiệp nếu là nói cho tiểu cô nương khác nghe thì không nghi ngờ gì sẽ bị quả trách hoặc ngăn cản nhưng A Trì thì không như vậy:

- Nam tử như lệnh tôn đúng là hiếm thấy, khó trách muội nghĩ như thế.

An Hiệp đưa tay lấy chén trà sứ men xanh, nói:

- Từ tỷ tỷ cũng thích nam tử như Từ bá bá hả?

Từ bá bá cũng rất tốt, mặc dù không gầy như phụ thân nhưng cũng không mập, rất dễ nhìn.

A Trì hồ hững:

- Không nhất định, giống phụ thân tỷ dĩ nhiên là tốt, nhưng không giống cũng không sao. Vẻ đẹp của nam tử có thể là lịch sự tao nhã, cũng có thể là mãnh khảnh thoát tục, thanh tú xinh đẹp hay anh khí bức người. Chỉ cần đẹp mắt, ưa nhìn là được.

An Hiệp cảm giác như gặp được tri âm:

- Từ tỷ tỷ cũng thích nam tử đẹp mắt? Cái này giống muội nè. Muội nói với mẹ muội, chọn nam tử quan trọng nhất là phải đẹp, liền bị mẹ mắng cho một trận.

A Trì nghiêm túc nói:

- Người rất có khả năng là mỗi ngày đều phải gặp, không đẹp thì sao được, vậy cũng quá hành hạ mình đi.

Người khác phải xinh đẹp ai mà không thích chứ, nam nhân thích mỹ nữ, nữ nhân thích tuấn nam, điều này cũng bình thường. Nếu chọn lựa bạn đời, cân nhắc đến việc sau này mỗi ngày sẽ thường xuyên gặp mặt, buổi tối lại cùng nhau ngủ thì dĩ nhiên phải tìm một người đẹp mắt ưa nhìn mới không bạc đãi chính mình.

Phòng bên cạnh hình như có tiếng ghế ngã truyền tới, An Hiệp nhú mày:

- Tiểu Vũ!

Một thị nữ dáng người thon thả lên tiếng, cười đáp lời:

- Biểu tiểu thư, phòng bên có một tiểu nha đầu làm việc tay chân vụng về, không cẩn thận làm ngã ghế. Biểu tiểu thư thấy nên phạt như thế nào?

An Hiệp nghiêm mặt lại:

- Bảo nàng ta sau này cẩn thận chút.

An Hiệp không có ý định phạt người. Nàng từ nhỏ đã được An Ký và Trương Khế dạy phải rộng lượng với hạ nhân nên cực ít xử phạt. Ở An gia, nếu là mấy việc nhỏ thế này thì cùng lắm là răn đe mấy câu mà thôi.

Tiểu Vũ khuyu gối đa tạ, biết An Hiệp không thích người khác nịnh nọt nên cũng không nhiều lời mà lui ra ngoài. Không lâu sau, Tiểu Vũ lại quay vào, khuôn mặt tươi cười:

- Biểu tiểu thư, cô phu nhân mời người qua có chuyện quan trọng.

An Hiệp không chịu đi:

- Ta đang tiếp đãi Từ tỷ tỷ, sao có thể đi được?

Lúc đón Từ tỷ tỷ qua đây, ta đã đáp ứng với Từ bá mẫu là sẽ quan tâm đến Từ tỷ tỷ rồi, sao có thể thất tín với người chứ. Căn dặn Tiểu Vũ xong, An Hiệp lại quay đầu nhỏ giọng nói với A Trì:

- Cũng không biết là việc gấp gì. Từ tỷ tỷ không biết đó thôi, việc gấp trong miệng của mẹ muội, bình thường vốn dĩ là không hề gấp.

A Trì buồn cười nhìn nàng:

- Muội mau qua đó đi, khỏi phải khách sáo với tỷ. Tỷ một mình vẽ sơ đồ cũng thanh tĩnh.

An Hiệp căn dặn Tiểu Vũ hầu hạ A Trì cho tốt, Tiểu Vũ cười nói:

- Tiểu thư yên tâm, Bội A tỷ tỷ và Tri Bạch tỷ tỷ đều ở phòng bên, Từ đại tiểu thư khi nào gọi thì họ sẽ ra.

Có thiếp thân nha hoàn ở đây, còn lo Từ đại tiểu thư không được tự nhiên sao.

An Hiệp đi rồi, A Trì một mình an tĩnh vẽ sơ đồ. Căn phòng này phía dưới tường là gạch xanh, phía trên là cửa gỗ hoàng lê khắc hoa, bỗng “kít” một tiếng, cánh cửa vuông trên bức tường mở ra. A Trì ngẩng đầu nhìn thì thấy một ông lão tóc trắng quen thuộc đang mặt mày hớn hở nhìn nàng.

- Tiểu cô nương, cho con xem món đồ hiếm lạ nè, có được không?

Hoa Sơn lão nhân cười hì hì hỏi nàng. A Trì trịnh trọng nói:

- Con không thích xem món đồ xấu xí, ngài nhất thiết đừng cho con xem mấy thứ kì lạ cổ quái gì đó.

Hoa Sơn lão nhân vui mừng:

- Không xấu đâu, đẹp lắm, đẹp lắm.

A Trì hiểu lòng người nói:

- Nếu đẹp thì con cũng không ngại xem thử. Nhưng mà lão gia gia, nếu phí công quá thì thôi đi.

- Không phí công, một chút cũng không phí.

Hoa Sơn lão nhân dứt lời, A Trì vừa thấy hoa mắt lên thì trên hai chiếc ghế lân cận đã có hai người ngồi, một người là Hoa Sơn lão nhân tóc bạc, một người là bạch y Trương Mại. Hoa Sơn lão nhân cười hì hì, Trương Mại thì đỏ mặt, ngồi yên không nhúc nhích.

- Món đồ hiếm lạ?

A Trì nhìn nhìn Trương Mại, không xác định hỏi. Hoa Sơn lão nhân mừng rỡ:

- Tiểu cô nương, con nhìn nó đi, có gì không giống với người bình thường?

A Trì cẩn thận xem xét, sực tĩnh:

- Lão gia gia, huynh ấy hình như không động đậy!

Cái kiểu không động đậy này không giống với bình thường.

Hoa Sơn lão nhân vô cùng đặc ý:

- Tiểu cô nương thật tinh mắt!

A Trì hiếu kỳ nhìn sát vào Trương Mại:

- Lão gia gia, đây chính là công phu điểm huyết mà ngài đã nói sao? Ngài điểm huyết của huynh ấy thì huynh ấy sẽ không thể cử động?

Trương Mại mặt càng đỏ hơn. Hoa Sơn lão nhân nhìn đồ tôn, lại nhìn A Trì, trong lòng càng vui vẻ:

- Tiểu cô nương, cái này có tính là món đồ hiếm lạ không?

A Trì nhẹ nhàng đưa tay, thử đẩy đẩy Trương Mại, miệng thì nói:

- Tính, tính chứ.

Đẩy cũng không động đậy, đúng là chơi thật vui.

“Sắp hết giờ rồi, A Mại rất nhanh có thể cử động lại.” Hoa Sơn lão nhân vui vẻ nghĩ, cũng không từ biệt A Trì mà nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra rồi phóng đi. Tiểu tử ngọc, cơ hội tốt như vậy, con nên sử dụng cho tốt đi.

A Trì ra tay càng tăng thêm sức lực, không ngờ Trương Mại vẫn không động đậy. Dù đẩy thế nào cũng không động đậy, A Trì không bỏ cuộc mà di chuyển quanh Trương Mại vài vòng, nhìn cho đã cái vật hiếm lạ này. Cuối cùng, A Trì bỗng dừng nghĩ đến một vấn đề quan trọng, nghe nói người bị điểm huyết thì con người vẫn động đậy được! Liền vội vàng nhìn thử xem là thật hay giả.

A Trì nhoài người về phía trước mặt Trương Mại, tỉ mỉ quan sát đôi mắt của hắn. Mắt của hắn rất đẹp, sáng như hắc bảo thạch, sâu như biển cả, càng nhìn càng chìm sâu vào, càng nhìn càng thấy ánh sáng rực rỡ trong suốt lưu chuyển trong đó.

- Có đẹp không?

Không biết từ lúc nào, Trương Mại có thể nói chuyện được rồi. Hắn cúi đầu nhìn thiếu nữ có thần sắc hiếu kỳ, vẻ mặt chuyên tâm trước mắt, dịu dàng hỏi.

- Đẹp.

A Trì vẫn tập trung nhìn đôi mắt của Trương Mại, bật thốt lên. Trương Mại khẽ cười, đẹp à, vậy nàng cứ nhìn nhiều hơn đi, ta không ngại.

27. Chương 27: Luyện Rèn Như Thiếc Như Vàng Trung Kiên

- Huynh có thể nói chuyện rồi?

Một lát sau, A Trì mới mở to hai mắt, bất giác hỏi. Ặc, không phải nói là bị điểm huyết sao, phải không thể động, không thể nói mới đúng chứ. Xem ra công phu của lão gia gia cũng không siêu phàm lắm, ít nhất thì công phu điểm huyết còn chưa hoàn mỹ.

- Không chỉ có thể nói, mà còn có thể cử động.

Hai người đang ở chung trong một gian phòng yên tĩnh, Trương Mại sợ dọa A Trì nên giọng nói vô cùng dịu nhẹ. Hắn có thể động, nhưng lại không nở động. Gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo trước mắt này thật linh động đáng yêu, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

A Trì cẩn thận đánh giá hắn từ trên xuống dưới, mặt hiện lên vẻ ngờ vực:

- Có thể nói, cũng có thể động, đây là chuyện gì xảy ra, lão gia gia điểm huyết không hiệu nghiệm sao?

Nhất định là vậy rồi, lão gia gia vừa nhìn đã thấy là một ông lão hiền lành phúc hậu, khẳng định là không có dùng sức.

Trương Mai nhẹ giọng nói với nàng:

- Không phải không hiệu nghiệm. Mà là thời gian đã hết rồi.

Sư công tính toán thật chuẩn, ngài vừa đi thi huyết đạo của mình cũng được giải.

Trương Mai lúc này tuy là vẫn không động đậy, nhưng rất khác với kiểu không động đậy lúc nãy, tự nhiên hơn nhiều. A Trì lưu luyến nhìn thêm một cái:

- Thì ra điểm huyết là như vậy, đúng là thần kỳ.

Nàng từ từ ngồi trở lại trên ghế mân côi.

A Trì cầm bút lên tiếp tục vẽ sơ đồ:

- Ta xem rồi, rất thú vị, phiền huynh trở về thay ta đa tạ lão gia gia.

Thật là mở rộng tầm mắt. Được thấy kinh công của lão gia gia, bây giờ lại thấy công phu điểm huyết của lão gia gia.

Trong ấn tượng của nàng, Trương Mai là một thiếu niên nho nhã lễ độ, hẳn là lúc này nên lịch sự đáp ứng, sau đó lặng lẽ ra ngoài qua ô cửa sổ. Nào ngờ A Trì nói chuyện nhiều như vậy mà thật lâu sau vẫn không nghe tiếng trả lời, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên thì chạm đến ánh mắt vừa dịu dàng vừa nóng bỏng của Trương Mai.

Làm gì có ai nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta như vậy? Trên làn da trắng như bạch ngọc của A Trì hiện lên một lớp ửng đỏ:

- Lúc đầu ta thấy huynh, còn tưởng huynh là một người tốt, biết tuân thủ lễ nghĩa.

Khi đó hẳn đứng ở cửa cầm phòng, cao lớn ngay thẳng, lại nho nhã lễ độ, không hề nhìn mình càn rỡ như vậy.

Trương Mai vừa ngọt ngào vừa bối rối:

- Cô nương có dung mạo mỹ lệ, làm người ta không dám nhìn gần. Tựa như một tiểu tiên tử, tú mỹ vô song, thanh nhã bất phàm, không vương chút bụi trần. Ta muốn nhìn, lại không dám nhìn.....

Được người khác tặng bốc ở trước mặt như vậy, tuy là A Trì có kinh nghiệm phong phú, không giống với các thiếu nữ khác nhưng cũng mặt đỏ tim đập:

- Huynh cũng dám nhìn được một lúc rồi đó!

Gạt người gạt người, cái gì mà dung mạo mỹ lệ, làm người ta không dám nhìn gần, ánh mắt của huynh sáng rực như kẻ gian vậy, có biết không.

A Trì vốn xinh xắn thanh tao, gương mặt lúc này hơi ửng đỏ, lại càng như mỹ ngọc phát quang, xinh đẹp tuyệt trần, Trương Mai nhìn mà tim đập thành thịch:

- Lúc nãy là nàng nhìn chăm chăm ta trước, có qua có lại, ta dĩ nhiên là cũng phải nhìn lại rồi.

Lời nói tuy có chút vô lại nhưng thanh âm vẫn dịu dàng như nước.

- Ta là nhìn vật hiếm lạ nha, người bị điểm huyết không thể nhúc nhích cũng không thể nói, đây là chuyện lần đầu ta gặp.

A Trì vội vàng thanh minh, cái gì mà ta nhìn chăm chăm huynh chứ, ta chỉ là người hiếu kỳ thôi có được không.

Trương Mai hơi mỉm cười, rõ ràng là say mê vui vẻ:

- Thiếu nữ cúi đầu chuyên chú vẽ, ta cũng là lần đầu tiên thấy. Cô nương vốn là tuyệt thế mỹ nữ, khi chuyên chú làm việc lại càng đẹp hơn, đến mức làm cho người ta không dời mắt được.

A Trì khẽ “xí” một tiếng, lại cúi đầu vẽ sơ đồ:

- Quen nói lời ngon ngọt! Mấy câu như vậy không biết đã nói với bao nhiêu người rồi, cũng không biết đã lừa được bao nhiêu người nữa.

Trương Mai nhẹ nhàng cười:

- Rất nhiều người. Cha ta, mẹ ta, sư công, ông ngoại, bà ngoại, còn có cữu cữu, cữu mẫu, di mẫu, di dưỡng, cô mẫu, cô dưỡng, còn không ít thế thúc, thế bá, đại khái mà tính thì cũng khoảng hai mươi ba mươi người.

Không có cách nào khác, từ nhỏ miệng đã ngọt sẵn rồi.

A Trì nghiêm mặt, cúi đầu chuyên tâm vẽ, Trương Mai thì chuyên tâm nhìn nàng, hai người đều hài hòa với nhau. Ánh mặt trời buổi chiều nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, rơi trên chân mày và thái dương A Trì, làm tăng thêm vài phần thanh tú linh động, Trương Mai nhìn đến ngây người.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng bước chân, kế đó có tiếng nói chuyện khẽ, là giọng của Bội A:

- Xin hỏi Tiểu Vũ cô nương, tiểu thư nhà ta có gọi người không?

Tiểu Vũ trấn định tự nhiên trả lời:

- Không có, Từ đại tiểu thư đã dặn, cô ấy muốn yên lặng suy nghĩ, không cho người khác quấy rầy.

Giọng của Bội A rất hòa nhã nhưng kiên quyết:

Tiểu thư nhà ta bình thường đến giờ này đều muốn ăn chút điểm tâm. Để ta vào xin ý kiến tiểu thư, xem người có muốn ăn hay không.

Tiểu Vũ cười kéo nàng lại:

- Tỷ tỷ tốt, tỷ đợi ta một lát, để ta nhìn thử xem Từ đại tiểu thư còn bận hay không. Nếu cô ấy còn đang bận, ta thật không dám để tỷ đi vào đâu.

A Trì giống như không nghe thấy gì, vẫn chuyên tâm vẽ sơ đồ. Trương Mai từ từ đứng lên, thấp giọng hỏi:

- Ta cho người đến quý phủ cầu hôn nhé?

A Trì kinh ngạc ngẩng đầu:

- Ta, ta chẳng qua là nhìn huynh mà thôi.....

Chỉ nhìn thôi, chứ không làm gì hết, vậy mà phải chịu trách nhiệm sao.

Trương Mai cười khẽ:

- Nàng nhìn chăm chăm ta rất lâu, có biết không? Còn ta mới nhìn nàng có chút xú, thật là bất công. Hôm khác ta muốn nhìn nàng lại, không cho phép quỵt nợ đó.

Huynh có xem giờ không vậy, huynh nhìn ta đó mà là một chút xú sao? A Trì trong lòng thầm oán, Trương Mai tươi cười nhìn vào hai mắt nàng, rồi tựa như một chiếc lá nhẹ nhàng bay ra ngoài cửa sổ, sau đó xoay người nhẹ nhàng khép cánh cửa sổ lại.

Đúng lúc này Tiểu Vũ không ngăn được Bội A, Bội A đẩy cửa tiến vào:

- Tiểu thư, người có muốn dùng chút điểm tâm không?

A Trì vừa cúi đầu vẽ, vừa thờ ơ nói:

- Ừ, muốn, loại nào có vị thanh nhẹ ấy.

Bội A đáp ứng, đi ra ngoài.

An Hiệp quay lại nhà trên hỏi Trương Khế:

- Mẹ có chuyện gì khẩn cấp mà vội cho người gọi con tới vậy?

Trương Khế ngẩn người:

- Mẹ lúc này bận lo chuyện tết Nguyên Tiêu nên hơi hồ đồ, nhất thời không nhớ ra. Khuê nữ à, để mẹ nhớ thử xem.

An Hiệp im lặng hồi lâu, rồi xoay người rời đi.

Trở lại Tân Lệ Viên, An Hiệp khuôn mặt cau có:

- Từ tỷ tỷ, tỷ đoán xem mẹ muội nói cái gì? Bà nói là không nhớ gọi muội trở về là có chuyện gì.

Có chuyện hành hạ người ta như vậy sao, đúng là quá đáng mà.

A Trì đang ăn bánh mã đề xốp thơm ngọt, cười hì hì đưa cho An Hiệp một miếng:

- Chuyện này có gì đâu, đương gia chủ mẫu đều rất bận rộn, nhất thời bận quá nên quên mất cũng có thể mà. Hiệp nhi, mấy chuyện trong nhà chúng ta không giúp được gì thì cũng đừng gây thêm phiền phức.

Muội cho rằng quản chuyện nhà rất dễ sao, ăn, mặc, ở, đi lại, muôn đầu nghìn mối, rất là khó khăn đó.

An Hiệp nhận lấy miếng bánh mã đề từ từ ăn, sắc mặt dần dần hòa hoãn lại. A Trì cảm sơ đồ mà nàng đã vẽ xong, thảo luận cùng An Hiệp:

- Như thế này, thế này, có được không?

An Hiệp chăm chú lắng nghe, gật đầu nói:

- Tốt lắm, muội đi nói với nhị biểu ca, huynh ấy chắc chắn sẽ tán thành.

Đến giờ Thân, Từ Tốn tự mình sang Tây Viên đón đệ đệ muội muội. A Trì và An Hiệp nắm tay đến phòng trên từ biệt Trương Khế, An Hiệp tiễn nàng đến trước cửa thùy hoa, nhìn nàng lên kiệu rồi mới rời đi.

Về đến nhà, Từ Thuật, Từ Dật mặt mày hớn hởi:

- Lão công công râu bạc thật sự rất lợi hại, khinh công nhất đẳng! Ông ấy đến vô ảnh đi vô tung, giống như là bốc hơi vậy. Lão công công râu bạc thích hai đứa con lắm, còn nói lần sau sẽ dẫn hai đứa con đi chơi nữa!

Từ Sâm và Lục Vân đều tươi cười nhìn hai ấu tử, tụi nó vừa trở về là cả gian phòng có sức sống hẳn lên.

Buổi tối, Trương Mai một mình tựa vào thành giường, đọc thư của mẫu thân đại nhân: “Nhi tử, không có con ở bên, cha mẹ rất là cô đơn. Đại ca con không biết nói ngọt, A Đồng thì miệng lưỡi ngọt quá, vẫn là Mai Mai con tốt nhất, vừa biết nói ngọt lại vừa thực tế.”

Trương Mai khoe miệng co quắp. Thật không biết người trăm mặc ít nói như phụ thân, một thiết huyết tướng quân giết địch vô số, làm sao lại bị một nữ tử hoạt bát như mẫu thân chiếm lấy trái tim nữa. Mẹ à, người gọi con A Mai hay Trọng Khải cũng được, chứ Mai Mai thì cho xin đi.

Thư viết rất dài, rất tỉ mỉ, Trương Mai xem tiếp đoạn dưới, trong thư nhắc tới tiệc rượu tất niên của hết nhà này tới nhà khác: “.....Lục di mẫu của con hình như rất thân với Từ nhị phu nhân, hỏi mẹ tới hai lần ‘thấy Từ đại tiểu thư thế nào’. Nếu là lúc trước, mẹ cũng chỉ cười cho qua chuyện, nhưng nay thì không được, vì nhi tử bảo bối của mẹ nên không thể đắc tội với Từ gia! Mẹ hàm hồ khen hai câu, lúc ‘Từ đại tiểu thư’ tới bái kiến thì lấy chiếc vòng ngọc trên cổ tay tặng làm quà gặp mặt.....”

Trương Mai nắm chặt mũi. Mẹ, người đúng là hại con mà, con là nhi tử do người sinh ra chứ có phải là nhật được ở trên đường đâu. A Trì mới thật sự là Từ đại tiểu thư, người để ý tới đường muội của nàng làm cái gì?

Đọc xuống chút nữa, Trương Mai liền thoải mái lại: “.....Nhi tử, hôm nay mẹ đã gặp được cả ba vị cô nương Từ gia, đưa quà gặp mặt cho họ cũng giống nhau y hệt. Nhi tử, mẫu thân của con rất thông minh, trên cổ tay đeo mấy cái vòng lặn.”

Người xem như vẫn còn tin tưởng được. Trương Mai xem thư xong thì cẩn thận gấp lại, để ở một bên. Thư của phụ mẫu, ông ngoại bà ngoại, đại ca và A Đồng, hẳn đều chia ra cất giữ, trên bì thư có ghi rõ số thứ

tự và ngày tháng. Cho dù trong thư chỉ nói mấy chuyện phiếm linh tinh, không hề có chút ý nghĩa thực tế nào, hẳn vẫn giữ gìn kỹ lưỡng.

Mẫu thân xảo quyệt. Trương Mai cất kỹ thư, mỉm cười nhớ lại, hóa ra người chọc con chơi, trước tiên là nói về việc tặng cho “Từ đại tiểu thư” chiếc vòng trên tay làm quà gặp mặt, dọa con một trận, rồi mới nói tới việc người tặng cho cả ba vị Từ tiểu thư, người đứng là có bản lĩnh.

Nếu chỉ tặng cho “Từ đại tiểu thư”, khó tránh Từ gia sẽ nghĩ lung tung, cho là Bình Bắc hầu phu nhân nhìn trúng tôn nữ nhà họ, hoặc có ấn tượng tốt với tôn nữ nhà họ. Nếu cả ba người đều tặng thì đây chỉ là phép lịch sự mà thôi.

28. Chương 28: Uy Nghi Thuần Thục Rành Rành

Từ phủ kinh thành, phòng của Ân phu nhân. Trên giường trải một tấm thảm màu đỏ tươi, một cái gối dựa và một cái đệm ngồi bọc da cáo trắng. Dưới đất là bốn chiếc ghế dựa khắc sơn, trên mỗi chiếc đều có đệm màu xám, ba vị cô nương Từ phủ, Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương đều đoan trang ngồi ở trên ghế trò chuyện.

Từ Tổ Mẫn mỉm cười kiêu ngạo, ánh mắt đầy vẻ khinh thường nhìn về phía Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương trước mặt:

- Bình Bắc hầu phu nhân tặng vòng ngọc cho hai muội, chẳng qua là lịch sự mà thôi. Các muội chớ có suy nghĩ nhiều, tránh cho sau này khỏi phải phiền não.

Từ Tổ Mẫn vốn là mỹ nữ, người khoác chiếc áo lông chồn xa hoa màu đỏ thẫm, trên búi tóc cắm một cây trâm khảm hồng ngọc tỏa sáng lung linh, viên hồng ngọc này có màu đỏ rất đẹp, cao quý chói mắt, càng tôn lên làn da như tuyết, phong thái hơn người của Từ Tổ Mẫn.

Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương đều khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc áo khoác gấm màu xanh da trời, trâm cài màu vàng óng, gương mặt tú lệ, dáng người yểu điệu, cũng là hai tiểu mỹ nữ. Hai nàng chỉ hơn kém nhau hai ba tháng, ăn mặc xấp xỉ, mặt mũi cũng có vài nét giống nhau.

Ghế ngồi của Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương ở cạnh nhau, Từ Tổ Phương tính tình nóng nảy vừa định mở miệng nói gì thì bị Từ Tổ Lan véo nhẹ nên khép miệng lại. Từ Tổ Lan cười nhẹ, dịu dàng nói:

- Đại tỷ tỷ giáo huấn rất phải, muội và tứ muội sẽ không nghĩ nhiều đâu.

Từ Tổ Mẫn tựa tiểu phi tiểu nói, trong giọng nói mang vẻ chế nhạo:

- Tam muội quả nhiên thông minh lanh lợi. Từ nhỏ đã vậy rồi, rất biết quan sát. Theo ta thấy, trong số các tỷ muội Từ gia, người biết gió chiều nào xuôi chiều nấy nhất chính là tam muội muội người đó.

Từ Tổ Phương tức tối, nhưng Từ Tổ Lan vẫn dịu dàng cười:

- Đâu có, đại tỷ tỷ quá khen rồi. Theo bốn tỷ muội trước mắt thì có lẽ đúng như lời đại tỷ tỷ nói, nhưng ở Nam Kinh còn có nhị tỷ tỷ, nghe nói nhị tỷ tỷ có dung mạo và tài trí hơn người, chắc hẳn cũng là người thông minh lanh lợi.

Không biết là mấy chữ “bốn tỷ muội” gây họa, hay là câu “nhị tỷ tỷ có dung mạo và tài trí hơn người” không thỏa đáng làm Từ Tổ Mẫn giận tái mặt, vốn là gương mặt đang tỏa sáng, bỗng chốc trở nên rất khó coi.

Từ gia chỉ thứ hai ngoại trừ Từ Tổ Mẫn, còn có một thứ nữ là ngũ tiểu thư Từ Tổ Tâm. Mẹ đẻ của Từ Tổ Tâm xuất thân nghèo khó, bản thân nàng cũng nhát gan sợ sệt nên không được Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân thích, rất ít để nàng ra ngoài gặp khách. Từ Tổ Mẫn cũng không ưa muội muội cùng cha khác mẹ này, luôn ghét cái tính sợ hãi rụt rè của nàng làm mình mất mặt.

Hoặc là vì chuyện gì nàng cũng muốn so sánh với Từ Tổ Hoa ở Nam Kinh xa xôi kia nên càng ghét Từ Tổ Tâm gây cản trở. Mình có thứ muội không lên nổi mặt bàn này, nhưng Từ Tổ Hoa lại là kiều nữ đích tôn duy nhất, không có tỷ muội nào tranh giành sủng ái với nàng ta!

Lúc Từ Tổ Mẫn cười kiêu ngạo thì trong lòng Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương ngồi đối diện đều khó chịu, không thoải mái. Bây giờ sắc mặt của Từ Tổ Mẫn âm trầm như có thể vắt ra nước, Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương vẫn nghiêm chỉnh ngồi đó nhưng trong lòng thì vui như hoa nở.

- Phu nhân tới.

Bọn nha đầu vén rèm lên, Từ nhị phu nhân, Từ tam phu nhân và một nhóm thị nữ ăn mặc xinh đẹp như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh Ân phu nhân tiến vào. Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương đều vội vàng đứng dậy tươi cười nghênh đón.

Ân phu nhân ngồi trên đệm da cáo trắng, từ ái gọi Từ Tổ Mẫn, nắm tay nàng nhìn từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu:

- Phong thái này của Mẫn nhi, cho dù đến phủ Vinh Thọ trưởng công chúa, cũng thuộc nhóm người đứng đầu.

Hôm nay bà muốn dẫn theo con dâu và tôn nữ đến phủ Vinh Thọ trưởng công chúa uống rượu tất niên. Đây chính là phủ đệ dành cho quý nhân tụ tập.

Từ nhị phu nhân hé miệng cười:

- Còn không phải sao, tôn nữ ruột thịt của mẫu thân dĩ nhiên là phải tốt rồi.

Bà tuy tuổi đã gần bốn mươi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, cộng thêm trang phục quý giá nên nhìn cứ như mới ba mươi tuổi.

Từ tam phu nhân cũng nịnh nọt theo:

- Quả thật đáng vẻ này, tính tình này của đại tiểu thư, khắp kinh thành cũng không có người thứ hai! Đều là nhờ mẫu thân dạy dỗ tốt!

Tuổi tác của bà cũng xấp xỉ Từ nhị phu nhân, trên người cũng đội vàng đeo bạc.

Từ tam phu nhân khen Từ Tổ Mẫn xong thì nhắc tới Từ Tổ Lan:

- Tam nha đầu càng lớn càng hiểu chuyện hơn hồi trước, rất yên tĩnh, mỗi ngày không phải làm nữ công thì là đọc sách viết chữ. Con thường nói với nó nên theo học hỏi đại tiểu thư một chút, cho dù không học được mười phần mà chỉ học được một, hai phần cũng đủ cho nó dùng cả đời rồi.

Từ tam phu nhân nịnh nọt như vậy làm Ân phu nhân vô cùng thoải mái, bình thường tuy là chướng mắt người vợ của thứ tử này, nhưng cũng nở nụ cười với bà. Từ tam phu nhân thụ sủng nhược kinh, trên mặt lại càng mang theo nụ cười lấy lòng, ân cần hơn gấp bội.

Từ Tổ Mẫn khinh thường nhìn Từ Tổ Lan:

- Tam thẩm thẩm thật là khiêm tốn.

Đây chính là mẹ ruột ngươi đó! Ngươi cũng xứng gọi ta là tỷ tỷ, xứng đi bên cạnh ta? Không nhìn lại mình xem là xuất thân gì, không nhìn cha mẹ mình xem là xuất thân gì.

Xem thường ta cũng thôi đi, còn dám xem thường mẹ ta! Từ Tổ Lan nắm mạnh mình hai cái, tự nhắc nhở “không thể nóng giận, không thể nóng giận”, nếu bây giờ mà gây ra chuyện gì thì đừng nghĩ đến chuyện đi phủ Vinh Thọ trưởng công chúa, cũng đừng nghĩ gặp được các quý phu nhân kinh thành, mà chỉ có thể quanh quẩn ở lại trong nhà, không nhìn thấy mặt trời.

Dùng xong bữa sáng, đoàn người thanh thế to lớn đi ra cửa, trước tiên là hầu hạ Ân phu nhân lên xe ngựa, kế đó mỗi người đều tự lên xe, thẳng hướng phủ Vinh Thọ trưởng công chúa. Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương cùng ngồi chung một xe, dọc đường lặng lẽ nói:

- Nàng ta chỉ giỏi lớn lối ở Từ gia, chứ ra ngoài thì nàng ta là cái thá gì? Quý nữ kinh thành như nàng ta, tối thiểu cũng có mười mấy hai mươi người.

- Ở nhà thì ngang ngược như gì, vậy mà vừa ra cửa thì ra vẻ là tỷ tỷ tốt, trước mặt người khác thì nói chuyện với muội rất dịu dàng, mềm mỏng, buồn nôn chết được.

Từ Tổ Mẫn cùng Từ nhị phu nhân ngồi chung một xe, dọc đường cũng nói riêng với nhau:

- Tổ mẫu thật là, cần gì phải dẫn theo chi thứ ba chứ? Con nhìn họ cũng thấy mất mặt.

- Hết cách rồi, không dẫn theo không được. Nhà đại bá con ở Nam Kinh xa xôi, nhà tam thúc con nếu không dẫn theo nữa thì sẽ bị mang tiếng xấu.

Sao hử, hóa ra trừ những người ruột thịt của người, người khác người đều bỏ mặc, không để ý tới? Ích kỷ, hẹp hòi.

Từ Tổ Mẫn đỏ mặt, mân mê chiếc vòng trên cổ tay:

- Mẹ nói thử xem, chiếc vòng ngọc này là ý gì vậy?

Từ nhị phu nhân mỉm cười nhìn thoáng qua:

- Không có ý gì, chỉ là quà gặp mặt mà thôi.

Từ Tổ Mẫn hừ một tiếng, quay đầu nhìn màn xe. Từ nhị phu nhân trù mếu giúp nàng chỉnh lại tóc mai, con bé ngọc này, có tổ mẫu và mẫu thân ở đây, con nhất định sẽ tìm được gia đình có ngàn tốt vạn tốt, sẽ được trải qua cuộc sống thư thái không buồn không lo.

Đến phủ Vinh Thọ trưởng công chúa, đập vào tầm mắt là khung cảnh gấm vóc, khắp viện đều là tiếng cười đùa uống rượu, vô cùng náo nhiệt. Ân phu nhân là thê tử của Từ thứ phụ, dĩ nhiên là nhân vật quan trọng, được Vinh Thọ trưởng công chúa đích thân ra gặp, trò chuyện thật lâu mới mời vào khách sảnh dự yến tiệc.

Trong khách sảnh, khách đến rất đông, Từ nhị phu nhân gặp không ít người quen, bà dẫn theo Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương đi chào hỏi, vắn an từng người. Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương cũng xem như là tiểu cô nương xinh đẹp, nhưng thứ nhất là không ăn mặc quý phái như Từ Tổ Mẫn, thứ hai là nhỏ tuổi hơn Từ Tổ Mẫn, dáng người còn chưa phát triển, vì vậy mà đứng ở bên cạnh Từ Tổ Mẫn lại càng làm nổi bật phong thái cao quý, khí chất hơn người của nàng ta.

- Mẹ, Nhâm tứ phu nhân bên kia kia.

Từ Tổ Mẫn khẽ nhắc. Từ nhị phu nhân thản nhiên mỉm cười, ta đã thấy lâu rồi, năm vị cô nãi nãi của Mạnh gia đều ngồi ở đó, vô cùng nổi bật.

Năm vị cô nãi nãi này của Mạnh gia, có thể nói là kinh thành truyền kỳ. Ngoại trừ nhị tiểu thư chết non và tam tiểu thư tuổi trẻ mất sớm, những người còn lại ai nấy đều thuận buồm xuôi gió, đều được gả đi vô cùng tốt. Đại cô nãi nãi bây giờ là Trường Hưng hầu phu nhân, tứ cô nãi nãi là Tổng binh phu nhân, ngũ cô nãi nãi là Bình Bắc hầu phu nhân, lục cô nãi nãi thì gả vào phủ Phúc Ninh đại trưởng công chúa, trở thành thê tử của đứa con út mà Phúc Ninh đại trưởng công chúa thương yêu nhất, Nhâm tứ phu nhân.

Tam cô nãi nãi đã mất sớm cũng được gả vào nhà tốt, là nhị công tử của Lư lão thượng thư. Bà tuy bạc mệnh nhưng may là có một muội muội trong tộc tướng mạo rất giống bà gả làm kế thất cho Lư nhị công tử, Mạnh gia liền thương yêu vị muội muội trong tộc này giống như bà. Bất kể là đến nhà ai, năm vị cô nãi nãi của Mạnh gia đều ngồi chung với nhau, vô cùng thân thiết.

Khuê danh của Nhâm tứ phu nhân là Mạnh Hân Nhiên, ở nhà mẹ đẻ là khuê nữ nhỏ nhất, gả đến nhà chồng là thê tử của người con út, có điều kiện thuận lợi nên rất khéo léo linh hoạt. Bà thấy Từ nhị phu nhân thì mặt mày hơn hớn mà hỏi thăm, còn gọi Từ Tổ Mẫn qua khen ngợi vài câu.

Đám người Trường Hưng hầu phu nhân, Lý tổng binh phu nhân, Bình Bắc hầu phu nhân thấy Hân Nhiên khen ngợi như vậy cũng đều mỉm cười khen:

- Thật sự là hiếm thấy người có tướng mạo, tính tình và phong thái đều tốt như thế.

Trường Hưng hầu phu nhân và Bình Bắc hầu phu nhân cũng nhìn kỹ Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương khen ngợi:

- Không hổ là nữ nhi của Vân Gian Từ gia.

Từ Tổ Mẫn ở trước mặt các quý phu nhân là một tỷ tỷ ôn hòa, vô cùng thương yêu muội muội. Không chỉ thương yêu hai muội muội trước mặt, mà đối với hai muội muội khác không có ở đây cũng rất quan tâm:

- Tiếc là nhị muội muội theo đại bá phụ đại bá mẫu đến Nam Kinh xa xôi, ngũ muội muội thì sức khỏe không được tốt, nếu không tụi con cũng là năm tỷ muội đầy đủ rồi.

Mạnh gia là năm tỷ muội, Từ gia cũng là năm tỷ muội, mọi người đều cười khanh khách nói:

- Thật trùng hợp, thú vị thú vị.

Sự thực là năm tỷ muội Mạnh gia cùng một phụ thân, còn năm tỷ muội Từ gia cùng một tổ phụ, khác biệt này cũng quá lớn đi.

Từ Tổ Mẫn khẽ thở dài một hơi:

- Ngũ muội muội thỉnh thoảng sức khỏe không được tốt thì cũng thôi đi. Nhưng nhị muội muội là sinh ra ở Nam Kinh, lớn lên cũng ở Nam Kinh, làm các tỷ muội tụi con hàng năm không được gặp nhau, thật là đáng tiếc. Nghĩ tới nhị muội muội cô đơn một mình ở nơi xa xôi như vậy là tự nhiên thấy nhớ.

Nhâm tứ phu nhân khen:

- Đúng là đứa nhỏ ngoan, biết thương yêu tỷ muội.

Từ nhị phu nhân mỉm cười:

- Con bé này từ nhỏ đã hiếu thuận trưởng bối, thương yêu các huynh đệ tỷ muội, không gặp được nhị muội muội của nó, vừa nghĩ tới là nhớ. Tiếc là không gặp được nhau, thư từ lại rất chậm nên khó mà trò chuyện với nhau cho thỏa tình tỷ muội.

Từ Tổ Lan vẫn luôn yên lặng đứng bên ngai thơ mở miệng:

- Đúng vậy đó, đại tỷ tỷ thường than thở, nói nhị tỷ tỷ ở nơi hoang vu hẻo lánh như Phượng Hoàng Đài, không biết đến năm nào tháng nào mới về được kinh thành, có khi nào là đến đâu đó bán mấy món thêu thừa may vá hay không, đại tỷ tỷ còn khó chịu thay tỷ ấy nữa đây.

Trường Hưng hầu phu nhân nhẹ nhàng nói:

- Cái này dễ mà. Cả nhà lệnh đại bá ở Phượng Hoàng Đài Nam Kinh, đúng lúc cháu trai của ta ở Nam Kinh, cũng là ở Phượng Hoàng Đài. Chỉ bằng Từ đại tiểu thư viết một lá thư, lúc chúng ta gửi thư đến Nam Kinh thì sẵn tiện gửi luôn một thể.

Người bình thường gửi thư từ kinh thành đến Nam Kinh, ít nhất cũng mất một tháng, nhưng chúng ta dùng bồ câu đưa thư, chỉ khoảng một hai ngày là tới rồi.

Từ Tổ Mẫn trong lòng than khổ, viết thư cho Từ Tổ Hoa? Còn phải viết đầy trang giấy để thể hiện tình cảm nhớ mong, đúng là một chết người mà. Du Nhiên tựa tiểu phi tiểu nhĩ hai mắt đại tỷ nhà mình, tỷ tỷ à, A Mai nhà ta còn chưa có cưới được vợ đâu, tỷ quây cái gì đó. Giúp Từ Tổ Mẫn gửi thư, đây là cái chuyện tốt gì vậy.

Ba ngày sau đó, vào đêm rằm tháng giêng tết Nguyên Tiêu ở Nam Kinh xa xôi, Trương Mai nhận được thư của mẫu thân đại nhân, kèm theo là một phong thư “xin chuyển đến Từ Tổ Hoa tiểu thư”. Trương Mai sờ sờ cằm, nhận ủy thác của người ta thì phải hết lòng vì người ta, lá thư này, nói gì mình cũng phải đích thân đưa đến tận tay người nhận mới được.

29. Chương 29: Thắng Xe Thong Thả Đi Ra

Đêm này, nội viện và phòng khách lớn của Từ gia trong ngoài treo đầy các đèn lồng tinh xảo đủ loại, trong sảnh bày hai bàn tiệc rượu, thuê một gánh hát nhỏ, người một nhà vui vẻ tổ chức gia yến, cùng nhau trải qua tết Nguyên Tiêu.

Từ Dật chạy tới chạy lui nhìn đèn lồng, rồi ngồi trên ghế cảm khái:

- Hàng vạn hoa đăng được thả trên sông Tần Hoài, vừa nghĩ cũng thấy rất hoành tráng! Chúng ta sống ở ngay bờ sông Tần Hoài, đúng là một nơi tốt.

Biểu ca cũng đi chơi thuyền trên sông Tần Hoài với bạn học rồi, còn chúng ta tại sao phải ngồi ở nhà chứ, không có gì vui.

Từ Thuật xấp xỉ tuổi Từ Dật nên tâm tư cũng giống nhau:

- Không chỉ trên sông mà trên núi cũng có đèn. Dọc theo trên núi, các cành cây, ngọn cây đều có đèn, từ dưới chân núi nhìn lên giống như dải Ngân Hà chảy xuống vậy, đúng là thắng cảnh nhân gian.

Phụ mẫu huynh tỷ dĩ nhiên là hiểu mảnh khoe nhỏ của hai đứa nó nên mỉm cười mà không nói. Tụi nó chỉ biết đèn ở trên sông, trên núi rất đẹp, nhưng có biết bao nhiêu người đi ngắm đèn không? Người người chen chúc nhau, toàn là đầu người di chuyển, đến lúc đó bọn nó đi ngắm đèn hay đi ngắm người đây.

Lục Vân không nở làm Từ Thuật, Từ Dật thất vọng nên dịu dàng dụ dỗ bọn chúng:

- Đợi hai con lớn hơn hai tuổi thì lại đi ra ngoài ngắm đèn nhé?

A Trì cười hì hì dọa dè dè:

- Hội đèn lồng người đông nườm nượp, lỡ có người bắt hai đứa đi thì sao?

Chỗ quá đông người thì con nít đừng nên đi mới tốt.

Nói thế nào nhỉ, càng là chỗ đông người thì càng dễ xảy ra tai nạn. Đêm Nguyên Tiêu năm Gia Đức thứ năm, đèn trên núi ngoài cổng thành bị cháy, số người tránh không kịp mà chết hơn mười người, trong đó có Đô đốc đồng tri Mã Vượng. Đô đốc đồng tri, một đại quan nhất phẩm vì xem đèn mà chết, nói đến thực làm người ta khó tin.

Buồn cười chính là, Hoàng đế vì vậy mà hạ chiếu cho quan viên các cấp phải chú ý hỏa hoạn khi xem đèn, Túc Vệ tướng quân ở Nam Kinh lại dâng tấu thế này: “Khắp đường lớn hẻm nhỏ ở Nam Kinh đều là nhà tranh nên dễ cháy, lửa cháy lan ra sẽ phá hủy chỗ ở của quan lại và dân chúng, xin hạ lệnh đốt tất cả thành nhà gạch.”_____Bởi vì tết Nguyên Tiêu xem hội hoa đăng mà nhà cửa đều phải xây lại? Hơn nữa, nếu là xây nhà gạch, thì ai ở nhà tranh chứ, Túc Vệ tướng quân này đúng là thú vị mà.

Từ Sâm chỉ tay về phía các đèn lồng trong sảnh, cười nói:

- A Thuật, A Dật chơi đoán đồ đèn nhé? Đứa nào đoán đúng phụ thân sẽ có thưởng. Giấy, nghiên, bút, mực, chặn giấy, nghiên bình, đồ rửa bút, đồ để mực, giá bút, đồ gác tay, cái gì cũng có.

Từ Thuật, Từ Dật thấy việc ra ngoài chơi xem đèn là không được thì buồn bực một lát, sau đó thì nắm tay nhau ngắm đèn lồng trong sảnh, hăng hái giải đồ đèn.

“Dương Ngọc Hoàn gả cho An Lộc Sơn, nêu tên một tòa thành?” Hai đứa nhóc chum đầu bàn bạc:

- Dương Ngọc Hoàn, chỉ sự giàu có; An Lộc Sơn là một tên mập. Dương Ngọc Hoàn gả cho An Lộc Sơn, chẳng phải là Hợp Phì*?

* Phì ‘ ’ vừa có nghĩa là béo, mập, vừa có nghĩa là giàu có, sung túc; Hợp Phì: tên một địa danh thuộc tỉnh An Huy, Trung Quốc

- Đoán đúng rồi, A Thuật, A Dật thật thông minh!

Từ Sâm vỗ tay khen ngợi, sai người đem tới hai cái nghiên mực Lục Đoan:

- Chúng ta thưởng công bằng, A Thuật, A Dật mỗi người một cái.

Nghiên mực Đoan Khê đã quý, nhưng nghiên mực Lục Đoan lại càng hiếm hơn, đá rất rắn chắc, trơn mịn, màu xanh biếc thuần túy không tì vết, óng ánh trơn bóng, phong cách độc đáo.

Đoán đúng một câu đồ đèn là có thể được một cái nghiên mực Lục Đoan, quả nhiên là ngày tết, chuyện tốt! Từ Thuật, Từ Dật đều cầm lấy nghiên mực, mặt mày hớn hớn:

- Đa tạ phụ thân.

Chúng ta ơn Từ Sâm xong thì cầm tới trước mặt mẫu thân, huynh tỷ mà khoe khoang, đắc ý cực kỳ.

- Đoán tiếp, đoán tiếp.

Từ Tồn và A Trì đều cười khích lệ đệ đệ:

- Đoán đúng nữa thì ca ca và tỷ tỷ đều có thưởng. Từ đồ ăn, đồ chơi đến đồ dùng, cái gì cũng có.

Từ Thuật, Từ Dật tinh thần phấn chấn, đem nghiên Lục Đoan giao cho Lục Vân giữ, hăng hái chấp tay về phía Từ Tồn và A Trì:

- Đã vậy thì, bêu xấu!

Hai đứa tay nắm tay, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới một chiếc đèn ngọc lâu, lớn tiếng đọc:

- Thái tổ Hoàng đế có chỉ, giết hết các tham quan ô lại trong thiên hạ, nêu một câu trong “Luận ngữ”.

Đọc xong, hai đứa nhóc nhìn nhau tròn mắt. Nêu một câu “Luận ngữ”? Hai đứa thực sự nghĩ không ra, lại không cam tâm nhận thua, liền giả vờ trầm ngâm suy nghĩ, chân mày nhíu chặt.

Từ Tồn thông thả bước đến bên đệ đệ, cùng bọn chúng ngửa đầu nhìn câu đố đèn, tự lẩm bẩm:

- Vậy thì, những tham quan ô lại kia chẳng phải là mối nguy sao? Kẻ làm quan ngày nay.....

Từ Thuật sáng mắt lên, lớn tiếng nói:

- Kẻ làm quan ngày nay nguy hiểm lắm.*

* nguyên văn là: “Kim chi tòng chính giả đãi nhi!” nằm ở thiên 18, mục số 5 “Luận ngữ”

Từ Dật rất thông minh, cũng lớn tiếng đọc theo một lần.

- Tuổi còn nhỏ mà câu đố đèn khó như vậy cũng đoán được, rất giỏi!

Từ Tồn khen hai tiểu đệ đệ, tặng mỗi đứa một con thú đá may mắn để chặn giấy. A Trì cũng nói:

- Khó quá, tỷ cũng đoán không ra, vậy mà A Thuật và A Dật lại đoán được.

Nàng cũng tặng mỗi đứa một cái đồ gác tay bằng ngọc hình đoạn trúc xanh.

Đều là đồ quý cả, Từ Thuật, Từ Dật vui như nở hoa, sung sướng giao cho Lục Vân:

- Mẹ giữ giúp tụi con.

Lục Vân mỉm cười đáp ứng, cũng đưa ra hứa hẹn:

- Đoán tiếp đi, nếu đoán đúng thì mẹ có hai cái tiểu nghiên bình, cho hai đứa con mỗi người một cái.

- Con muốn cái bằng đá Tùng Hoa có người trong cảnh núi sông kia.

- Con muốn cái bằng gỗ tử đàn có khắc cảnh đánh trận kia.

Từ Thuật, Từ Dật chọn tiểu nghiên bình mình thích trước rồi mới chạy tới chỗ đèn, quơ tay múa chân một hồi thì lại đoán đúng một câu nữa.

Đoán đúng ba câu đố đèn, được bốn món đồ quý, Từ Thuật, Từ Dật hài lòng thỏa mãn, tươi cười rạng rỡ. Nhưng mà, đêm Nguyên Tiêu không được chơi thuyền trên sông Tần Hoài, không được xem cảnh “hỏa long uốn lượn, sáng rực đất trời, giờ dùi đánh trống, phá tan mệt mỏi” vẫn có chút tiếc nuối. Phải biết là, nếu ở thời của thái tổ Hoàng đế thì từ các công thần quyền quý cho đến các quan lại bình thường đều ngồi trên thuyền có đèn lồng ngắm cảnh tượng phồn hoa rực rỡ của sông Tần Hoài.

Đêm nay, sau khi cả nhà vui vẻ giải tán, Từ Dật lôi kéo A Trì truy hỏi:

- Tỷ, tối mai các nữ tử thường đi bách bệnh, tỷ có đi không?

Theo phong tục tập quán, vào đêm mười sáu tháng giêng, các nữ tử khuê phòng bình thường có thể lập nhóm đi ra ngoài, gọi là “đi bách bệnh”*, có thể tiêu trừ được những căn bệnh lâu năm.

* Đi bách bệnh là tập tục có vào thời Minh, Thanh, để cho các phụ nữ tạm thời được giải phóng khỏi cuộc sống ngột ngạt nơi khuê phòng

A Trì lắc đầu mỉm cười:

- Không đi.

Từ khi đến thế giới này, đối với trị an xã hội, A Trì không cách nào tin tưởng được nên không bao giờ đặt chân đến nơi công cộng đông người. Đêm mười sáu tháng giêng, gần như là toàn bộ các nữ tử đều ra ngoài nên rất nhiều người, nàng không muốn tham gia cái náo nhiệt này.

Từ Dật cúi đầu:

- Không đi thì không đi.

Dáng vẻ rất là chán nản. A Trì khó hiểu:

- Đi thì cũng là tỷ đi, chứ đệ có đi theo được đâu.

Đây là nữ tử đi bách bệnh, có liên quan gì tới đệ chứ.

Từ Dật ngẩng đầu nhìn A Trì, đôi mắt trông mong nói:

- Tỷ nếu đi thì mẹ cũng sẽ đi. Cả nhà chúng ta buổi chiều sẽ đến Thường Tâm Đình ăn uống, ở Thường Tâm Đình ngắm sông Tần Hoài rất đẹp, đúng là Kim Lăng bảo địa (Kim Lăng là tên cũ của Nam Kinh). Đến tối, mẹ với tỷ đi bách bệnh, đệ với phụ thân và ca ca ở lại trong đình thưởng thức cảnh đêm, chẳng phải tốt sao.

Vẫn là muốn ra ngoài chơi đây mà, A Trì nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đệ:

- Được rồi, đi thì đi. Chỉ là phải mang theo nhiều nô bộc thị nữ, không được chạy nhảy lung tung đó.

Từ Dật lên tinh thần, nghênh ngang tự đắc:

- Mang nhiều nô bộc thị nữ phiền phức lắm. Đệ đi xin Trương đại ca và lão công công, mời họ cùng đi!

Không đợi A Trì trả lời nó đã vui vẻ chạy đi.

Sáng sớm hôm sau, đầu tiên là Trình Hi, sau đó là Phùng Uyển, rồi đến Phùng Thù sắp xuất giá đều gửi thư hẹn A Trì buổi tối cùng đi ra ngoài. Lục Vân cũng nói:

- Chúng ta đem nhiều thị nữ, vài bà tử khỏe mạnh kiêu kiêu đi theo, khi nào mệt thì ngồi kiệu. A Trì, chúng ta chỉ đi qua ba cái cầu thôi, có được không?

A Trì đồng ý.

Hơi trễ chút, Trương Khế đích thân đến, nhiệt tình lên kế hoạch:

- Ra ngoài đi vài bước cũng tốt, đi để tiêu tai giải bệnh. Ta có dẫn theo một đội nữ binh, có các nàng ấy bảo vệ thì ngay cả vùng hoang vu hẻo lánh, ta cũng dám đi.

- Nữ binh?

Đây là lần đầu A Trì nghe nói nên vô cùng tò mò. Trương Khế cười sáng khoái:

- Gia đình các công thần quyền quý đều có nuôi tư binh, nhà thì vài ngàn, nhà thì vài trăm nhưng đều là nam. Còn ngũ ca ta đặc biệt nuôi vài trăm nữ binh cho ngũ tẩu, ai nấy đều võ công cao cường và rất trung thành.

Lục Vân mỉm cười khéo léo:

- Bình Bắc hầu phu thê tình thâm, chuyện này ai nấy đều biết. Khắp các gia đình huân quý ở kinh thành cũng chỉ có mỗi Bình Bắc hầu phu nhân là có thân binh, đây là điều kiêu ngạo nhất, người khác không thể sánh bằng.

Có điều, nữ binh không phải là ở Bình Bắc hầu phủ kinh thành sao, sao lại tới Phụng Hoàng Đài? Trong lòng A Trì vẫn có chỗ nghi vấn.

Trương Khế nhắc tới đường huynh, đường tẩu nhà mẹ đẻ thì rất tự hào:

- Ngũ ca ta quan tâm đến ngũ tẩu, ngũ tẩu lại quan tâm đến ta, chuyện gì cũng giúp đỡ ta. Lúc ta mới đến Phụng Hoàng Đài không lâu thì ngũ tẩu liền phái nữ binh đến đây cho ta sai sử.

A Du thật là một bằng hữu tốt.

Hàng xóm có nữ binh đi cùng, Lục Vân dĩ nhiên là cầu còn không được:

- Vậy thì chúng ta đi qua cầu, giải trừ phiền não.

Lại lên tiếng mời:

- Buổi chiều chúng ta đến Thường Tâm Đình ăn uống, phu nhân đi cùng cho náo nhiệt.

Trương Khế cười từ chối:

- Chúng ta định ăn ở tửu lâu Tôn Sở cách đó không xa, đều ở thành tây.

Thường Tâm Đình và tửu lâu Tôn Sở đều là những tửu lâu nổi danh nhất Nam Kinh.

Hôm đó đúng như mong muốn của Từ Dật, người một nhà đến Thường Tâm Đình ăn uống. Thường Tâm Đình ở trên sông ngay cổng thành, ngồi trong nhả gian có thể quan sát được cảnh đẹp ở thành tây, nghe ca khúc trên sông Tần Hoài, tiếng đàn sáo lọt vào tai làm tinh thần sảng khoái.

Từ Thuật, Từ Dật như chim nhỏ sổ lồng, vui sướng vô cùng. Lúc thì gục trên cửa sổ nhìn cảnh đêm sông Tần Hoài không biết chán, lúc thì ngồi trước bàn ra vẻ chuyên nghiệp bình phẩm món ăn, chơi rất vui vẻ.

A Trì cũng vì phong cảnh trước mắt mà say mê:

- Lục triều yên nguyệt chi khu, kim phần oái tụy chi sở *

* đây là câu thơ gắn liền với sông Tần Hoài, Nam Kinh, nghĩa là 'nơi trải qua trăng khói sáu triều, nơi tụ tập vàng son', sáu triều ở đây là sáu triều đại Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần đều đóng đô ở Nam Kinh

Lầu gác được sơn vàng, san sát tiếp nối nhau, thuyền hoa dập dềnh trên sóng, tiếng mái chèo khua và những ánh đèn loang lổ trên mặt nước tạo nên một kỳ quan như mộng như ảo.

Vào lúc hoàng hôn, đoàn xe ngựa chở người của Tây Viên đến Thường Tâm Đình. Trong nhả gian sớm đã dùng một tấm bình phong lớn bằng gỗ tử đàn có khung đá cẩm thạch ngăn lại, Lục Vân, A Trì và hai mẹ con Trương Khế ngồi ở phía tây, còn phụ tử Từ Sâm và An Ký ngồi ở phía đông.

- Trương đại ca và lão công công đâu?

Từ Thuật, Từ Dật không thấy Trương Mai và Hoa Sơn lão nhân thì vô cùng thất vọng. An Ký nét mặt hơi gầy gò, cười nhẹ:

- Lão gia tử thích phong cảnh ở bờ sông Tần Hoài nên Trương đại ca con đi theo lão nhân gia rồi.

Từ Thuật, Từ Dật hơi ỉu xiu.

Trương Khế thương lượng với Lục Vân:

- Còn phải đi Trình gia, Phùng gia, Cổ gia, Lư gia đón người, chỉ bằng đi sớm chút.

Lục Vân tất nhiên đáp ứng. A Trì đã uống không ít rượu trái cây, cười khúc khích nói:

- Đợi chút, con đi vệ sinh đã.

Trương Khế xưa nay vốn nhiệt tình, vội căn dặn hai thiếu nữ xinh đẹp đứng phía sau:

- Trần Lam, Trần Đại, hai người đi theo Từ đại tiểu thư đi.

Có nữ binh đi theo, trước chưa nói đến hữu dụng hay không thì cũng rất oai phong.

Hai thiếu nữ này xinh đẹp thì xinh đẹp nhưng vẫn anh khí hiên ngang, sinh khí tràn trề, rất khác với những nữ tử khuê phòng mảnh mai, yếu đuối. Có các nàng đi theo bên mình, A Trì cảm thấy rất tin tưởng nên không dẫn theo Bội A và Tri Bạch.

Sau khi đi vệ sinh, Trần Lam và Trần Đại dẫn A Trì đi hai vòng, đến một gian phòng yên tĩnh. A Trì trước giờ vốn là một kẻ mù đường, khi vào trong phòng mới nhận ra có gì đó không đúng: đây không phải là gian phòng mà lúc nãy mình đi ra.

30. Chương 30: Nói Năng Dí Dỏm Khiến Lòng Vui Tươi

Gian phòng này không rộng rãi và sáng sủa như gian lúc nãy nhưng xinh xắn, bày trí khéo léo và thanh nhã dễ chịu. Một nam tử dáng người cao lớn đang đứng trước cửa sổ, khoác áo lông chồn trắng như tuyết, yên lặng nhìn ra ngoài.

- Xin lỗi xin lỗi, đi nhầm phòng.

Trần Lam thông minh xinh đẹp liên tục nói xin lỗi, cũng không biết là xin lỗi A Trì hay xin lỗi bạch y nam tử đang đứng trước cửa sổ kia. Đôi mắt long lanh, trong sáng của Trần Đại nhìn nàng ấy quả trách:

- Người đi thông thạo như vậy nên ta mới không nghĩ gì cả mà đi theo người.

Kết quả là để người dốt đi nhầm đường.

A Trì vẻ mặt như thường, không nói một lời. Nam tử kia chậm rãi quay người lại, chăm chú nhìn A Trì một lát:

- Tuy là đi nhầm phòng nhưng cũng có thể làm chính sự. Từ phủ ở kinh thành có lá thư nhờ ta chuyển giúp. Hắn đưa tay lấy lá thư trong ngực ra.

Nam tử này dĩ nhiên là Trương Mại. Trần Đại khom người hành lễ:

- Nhị công tử!

Nàng ấy nhẹ bước đi đến nhận lấy lá thư đưa cho A Trì. A Trì cầm lấy nhìn thoáng qua, hơi hơi gật đầu:

- Làm phiền rồi, đa tạ.

A Trì định cáo từ thì Trương Mại do dự nói:

- Phong thư này là gửi kèm theo thư nhà của ta, rõ ràng có chút kì quái.

Trần Lam, Trần Đại vô cùng thông minh, lập tức thì lẽ ra ngoài, đứng canh giữ ở hai bên cửa phòng.

Trương Mại từ từ đến gần A Trì, khẽ cười nói:

- Cuối cùng cũng nhìn lại được một lần, nếu không ta chẳng phải là bị lỗ sao?

A Trì nghiêm mặt không thềm để ý đến hắn, người này thật xấu, lại sai Trần Lam giả bộ đi nhầm phòng, vừa xấu xa vừa ấu trĩ.

Ngắm mỹ nhân dưới ánh đèn, so với ngắm mỹ nhân vào ban ngày càng nhiều hơn chút dịu dàng, chút mờ ảo, chút ý thơ, Trương Mại trong lòng rung động, nàng đẹp như băng như ngọc, đẹp khiến người ta không dám hô hấp!

Trương Mại phục hồi tinh thần lại, dịu dàng nói:

- Lệnh tôn lệnh đường vẫn đang đợi nàng, mau đi đi. Nàng cứ yên tâm du ngoạn, ta sai người âm thầm bảo vệ, bất kể nàng đi đến đâu cũng rất an toàn.

Bị dẫn tới trước mặt huynh dễ dàng như vậy mà bảo ta rất an toàn? A Trì liếc hắn, rồi xoay người rời đi. Mới đi được hai bước thì nàng chợt dừng lại, quay người hỏi Trương Mại:

- Huynh rất thích màu trắng sao?

Mấy lần gặp nhau đều thấy huynh mặc bạch y cả.

Trương Mại hơi xấu hổ:

- Cái đó, nữ tử không phải đều thích tiểu tướng áo bào trắng sao?

Trong thoại bản không phải thường miêu tả: “chỉ thấy đi đầu là một tiểu tướng, mặt như quan ngọc, mắt như sao sáng, đội nón trắng, mặc giáp trắng, khoác áo choàng trắng cưỡi một con bạch mã, trên tay cầm một cây ngân thương sáng loáng.”(thoại bản là một hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

A Trì nghiêm túc nói:

- Không phải đâu, nam nhân mặc màu đen mới đẹp.

Trương Mại cười dịu dàng:

- Vậy ta mặc màu đen là được rồi.

A Trì thật tình gật gật đầu, xoay người rời đi.

Trần Lam, Trần Đại thông thạo dẫn A Trì về nhả gian, dọc đường Trần Lam vô cùng tự trách:

- Thuộc hạ đi theo nhị công tử tới đây, lúc này không biết sao lại đi nhầm phòng, xin đại tiểu thư trách phạt.

A Trì chậm rãi nói:

- Rượu trái cây uống nhiều quá không tốt, ta đi vệ sinh cũng lâu hơn bình thường.

Nàng căn bản là không tiếp lời của Trần Lam.

Trở lại nhả gian, chúng nữ quyến đều đã chờ xuất phát. An Ký vừa thanh thoi uống nước phù dung, vừa chậm rãi hỏi:

- Nương tử, không có ta bên cạnh, nàng có sợ không?

Trương Khế đỏ mặt:

- Lá gan của ta lớn lắm, sẽ không sợ đâu.

Lời tuy không được dịu dàng nhưng trong lòng thì ngọt lịm.

Từ Tổn ngồi không yên, xin ý kiến Từ Sâm:

- Phụ thân, con đi theo mẫu thân và muội muội nhé? A Trì nhát gan lắm, muội ấy sẽ sợ.

Từ Dật thông minh gật đầu phụ họa:

- Phải đó, tỷ tỷ sợ bị bỏ rơi lắm.

Từ Sâm hơi cười cười, cũng đúng, mấy năm trước A Trì cứ bám lấy cha mẹ như cái đuôi nhỏ, sợ cha mẹ không cần nó.

Từ Sâm gật đầu:

- Đi đi. Theo ở xa xa là được rồi.

A Trì biết có ca ca đi theo thì sẽ không sợ nữa. Từ Tổn cáo biệt mọi người, rồi xoay người ra cửa. An Ký về mặt bình tĩnh, không nói câu nào, Trương Diễm Tâm có mang theo một đội thân binh đi cùng, vô công bọn họ rất tốt, có thể an tâm.

Một nhóm thị nữ hầu hạ Trương Khế, Lục Vân, A Trì và An Hiệp rời khỏi nhả gian, lên xe ngựa trước Thượng Tâm Đình, chạy thẳng hướng Vũ Hương hầu Lư gia. Vũ Hương hầu phủ ở cầu Trần Hoài gần đây. Ngự quốc công phủ ở cầu Trần Hoài cũng có tòa nhà cạnh Vũ Hương hầu phủ, có giao tình từ đời của các lão tiên bối.

Vũ Hương hầu phu nhân khoác áo bông lông chồn trắng, mang theo nữ nhi và con dâu ra ngoài, lên xe ngựa:

- Chúng ta đến ngoại thành yên tĩnh ít người thì xuống đi một chút.

Cả năm cũng chỉ có đêm nay là có thể tùy tiện một lần, không thể dễ dàng trôi qua được.

Tiếp theo là đến Cổ gia, Phùng gia, Trình gia đón người, chúng nữ quyền sau khi thương lượng thì quyết định đến một chỗ ở ngoại thành có phong cảnh đẹp, nhiều cầu mà ít người qua lại. Phía sau đoàn xe ngựa đi chậm rãi là các thị nữ tiền hô hậu ứng, từ từ đi qua hết cây cầu này đến cây cầu khác, vui vẻ vô cùng.

Các thị nữ phần lớn đều mặc áo lụa trắng, váy gấm xanh, các phu nhân tiểu thư thì khoác áo bông sang trọng, y phục và trang sức dịp tết Nguyên Tiêu đều lấy màu trắng theo màu của ánh trăng làm chủ đạo. Dưới trăng mặc bạch y, cho dù là người thô tục tầm thường, cũng có thêm vài phần phiêu dật thoát trần.

A Trì đi giữa đoàn người, phong thái thanh tú nổi bật, thu hút ánh mắt mọi người. Trình Hi, Phùng Thù và Phùng Uyển xưa nay thân thiết với nàng, dĩ nhiên là đi chung với nhau. An Hiệp tính tình thanh cao, nhưng Trình Hi và tỷ muội Phùng gia cũng không phải là người hay làm bộ làm tịch, đối xử rất chân thành nên An Hiệp cùng các nàng rất hợp nhau.

Phùng Thù luôn phải ở nhà theo đồ cưới, lần này ra ngoại thành, được hít thở không khí mới mẻ, tâm tình cực kỳ tốt, vui sướng đi lòng vòng chọc A Trì:

- Nhanh nhanh lên, ai đổi chỗ với ta nào? Ta không đứng chung với A Trì đâu, so sánh với nàng ấy, ta biến thành nha đầu xấu xí mất.

Trình Hi và Phùng Uyển cũng tham gia náo nhiệt:

- Nhanh nhanh nhanh, chúng ta cách xa nàng ấy ra một chút.

Rồi họ ra vẻ như muốn tránh A Trì. A Trì cười không tha cho các nàng:

- Mấy nha đầu tinh quái, người nào cũng xấu xa hết.

Thảo nào lại có tập tục đi bách bệnh này nha, mấy cô nương đợi gả đáng thương giống như Phùng Thù, quanh năm suốt tháng đều phải ở trong nhà, nếu ngày mười sáu tháng giêng này mà không được đi ra ngoài, cười đùa vui vẻ như thế, nói không chừng sẽ bị nghẹn thành bệnh mất.

Dọc đường đều là tiếng nói cười vui vẻ, dần dần, mọi người tản ra thành nhóm ba người năm người, hoặc ngắm cảnh ven đường, hoặc qua cầu sờ đình, hoặc cười cười nói nói, hoặc trêu đùa ầm ĩ, thoải mái mà vui vẻ.

Đi tới mảnh rừng tuyết tùng phía trước, hai thị nữ của Vũ Hương hầu phở hưng phấn vội vàng chạy đến bẩm báo:

- Có chuyện vui để xem!

Đêm mười sáu tháng giêng rất hiếm khi gặp nam nhân, nhưng đêm nay không chỉ gặp được nam nhân, mà còn là nam nhân trêu ghẹo thiếu nữ ở dọc đường! Đây quả là có trò hay để xem.

Dưới gốc cây tuyết tùng phía trước, một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào bạc khuôn mặt cười cợt chọc ghẹo thiếu nữ, thiếu nữ kia dung nhan xinh đẹp, gương mặt tức giận, cao giọng la mắng:

- Các hạ xin tự trọng! Thị nữ của ta đã về phủ thông báo rồi, không bao lâu nữa gia phụ và gia huynh sẽ chạy tới, các hạ mau chóng rời đi thì sẽ tránh được tai ương lao ngục!

Bên cạnh thiếu nữ là một vị phu nhân trung niên đoan trang tức giận đến cả người đều run lên:

- Còn có vương pháp nữa hay không? Dám đuổi đồng bạn của ta, đuổi thị nữ của ta để cợt nhả nữ nhi của ta!

Cả đời bà đều thuận buồm xuôi gió, chưa hề trải qua chuyện như vậy nên tức đến sắp ngất.

A Trì ngậy người, đó không phải là Quý phu nhân và Quý Dao tiểu cô nương sao? Quý gia là danh môn vọng tộc, Quý phu nhân và Quý Dao ra cửa hãnh là có hẹn cùng với các bằng hữu, dẫn theo các thị nữ, bà tử, không thể nào đơn độc một mình thế này. Nhưng tình hình trước mắt hiển nhiên là bằng hữu và thị nữ đều bị đuổi đi hết rồi, chỉ còn lại hai mẫu tử các nàng không ai giúp đỡ.

Nam tử mặc áo bào bạc này là thần thánh phương nào mà lại hống hách ngang ngược như thế? Trong thành Nam Kinh này lại không có phiên vương, rốt cục là ai to gan làm chuyện ác như vậy? A Trì theo bản năng

nhìn về phía Trần Lam, Trần Đại thân thể thẳng tắp bên người và mười mấy nữ binh theo ở phía sau. Tốt tốt tốt, giờ khắc này nhìn thấy các nàng thì vô cùng yên tâm.

A Trì ngoắc ngoắc tay về phía Trần Lam, Trần Lam bình tĩnh di chuyển bước chân, nhanh nhẹn đến bên cạnh A Trì:

- Võ công của người thế nào? Có thể giúp vị cô nương bị ứ huyết kia không?

A Trì ôn tồn hỏi. Trần Lam không để ý cười cười:

- Không cần thuộc hạ động thủ, đại tiểu thư cứ an ổn nhìn đi, tự nhiên sẽ có người xử lý hẳn.

Đứng phía sau thanh niên áo bào bạc là hơn mười võ sĩ, ai nấy đều lưng hùm vai gấu, cao to lực lưỡng. Những võ sĩ này khí thế hùng hổ đứng trợ oai cho chủ nhân, thấy lại có một nhóm lớn nữ tử tới thì kẻ cầm đầu cũng không đợi thanh niên áo bào bạc lên tiếng, liền vung tay nói:

- Đuổi đi!

Nhanh chóng đuổi những nữ tử này đi để tránh gây cản trở.

Các võ sĩ đều đáp ứng, cất bước đi về phía đám người A Trì. Tướng mạo bọn họ đều rất hung ác, chúng nữ quyến sao lại không sợ, ríu rít quay đầu lại:

- Đi mau, đi mau!

Chúng ta đi ra ngoài là để trừ bệnh, chứ không phải đi gây họa.

Trương Khế dẫn theo một đội thân binh nên không hề lo lắng, vẫn bình tĩnh đứng:

- Lữ phu nhân, Trình phu nhân, Cổ phu nhân, Phùng phu nhân, Từ phu nhân, mọi người lên xe ngựa ngồi trước đi, đừng để bọn người thô kệch này làm sợ hãi.

Bọn người Vũ Hương hầu phu nhân đều vội vàng đáp ứng, xoay người đi trở về, một lòng nghĩ đến việc nhanh chóng lên xe ngựa nhà mình.

Lục Vân không đi:

- Cổ nhân gặp nạn, sao có thể ngồi yên được.

Cho dù không tính đến tâm ý của A Tổn thì chỉ riêng việc đã từng cùng ngồi ăn tiệc, uống rượu với Quý phu nhân và Quý Dao, từng nói cười vui vẻ với nhau, cũng không thể bỏ mặc các nàng khi rơi vào khốn cảnh.

Phần lớn các thiếu nữ cùng đi cũng bị dọa, được thị nữ đỡ đi về hướng xe ngựa nhà mình. Trình Hi và Phùng Thù không di chuyển, đều rất tức giận:

- Người này thật không biết xấu hổ, đi ứ huyết một nữ tử yếu đuối.

Phùng Uyển là một người nóng tính:

- Nhanh, chúng ta qua đó giúp Quý tỷ tỷ mắng hắn!

A Trì kéo Phùng Uyển lại:

- Uyển nhi, muội nhìn xem.

Phùng Uyển nhìn theo ánh mắt của nàng thì không khỏi ngây người. Chỉ thấy đội võ sĩ kia đầu tiên là sáu bước đi tới, sau hai bước thì có khoảng hai ba người té xuống, sau bốn năm bước chỉ còn lại một người là có thể đứng.

Dưới ánh trăng, chuyện này càng lộ ra vẻ quỷ dị, Phùng Uyển há to miệng, không nói nên lời. A Trì siết chặt tay nàng, an ủi:

- Ám khí thôi mà, không có gì đâu.

Rốt cục thì không có phí công đọc tiểu thuyết võ hiệp, không phí công quen biết lão gia gia râu bạc, nhờ đó mà biết được đây là ám khí.

Trình Hi, Phùng Thù cũng kinh hãi trợn tròn hai mắt, không biết phải làm sao. An Hiệp thản nhiên nhìn hai nàng một cái, hờ hững nói:

- Chẳng qua là chút tiểu xảo thôi, chẳng đáng gì đâu. Trình tỷ tỷ, Phùng tỷ tỷ, những người này là bị ám khí làm bị thương.

Trình Hi, Phùng Thù biết không phải quỷ thần mà là do con người, sau khi kinh hãi qua đi thì cũng hơi bình tĩnh lại.

Dưới ánh trăng lơ mờ, tên võ sĩ còn đứng kia cúi đầu nhìn các đồng đội ngã xuống, bị dọa gần như phát điên, làm việc trái với đạo trời nên bị trời phạt sao? Trong cơn sợ hãi, một mũi ám khí nhanh chóng bay tới, hắn cũng hét lên một tiếng rồi ngã gục.

Các võ sĩ không còn ai đứng, toàn bộ đều té ngã trên mặt đất. Người thanh niên áo bào bạc cảm thấy tình hình bất thường, trong lúc vô tình quay đầu lại thì tâm liền trầm xuống. Hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, gặp phải kẻ mạnh rồi, ở thành Nam Kinh này có người võ công cao cường như vậy sao?

31. Chương 31: Làm Người Thận Trọng Thêm Phần Nghiêm Trang

Trương Khế ghét ác như thù, chỉ vào thanh niên áo bào bạc mà mắng:

- Vô liêm sỉ! Phu nhân tiểu thư nhà quan mà ngươi cũng dám mơ tưởng? Còn không mau cút đi!

Lục Vân thì nhả nhặn hơn nhiều:

- Người hầu của các hạ đã bị thương, hiện tình thế bất lợi, xin lập tức dừng tay.

Thanh niên áo bào bạc cúi đầu cười một tiếng:

- “Dừng tay”, hai chữ này viết thế nào ta còn không biết đâu.

Hắn vốn chỉ là đùa giỡn mỹ nữ thôi, chứ cũng không định cưỡng đoạt gì, nhưng bây giờ xem ra, nếu càng làm tới thì sẽ càng thú vị.

Thanh niên áo bào bạc không đếm xỉa tới mọi người, dang tay định ôm Quý Dao vào lòng:

- Tiểu mỹ nhân, nàng trốn không thoát đâu.

Nàng không phải là tiểu thư nhà quan sao, ta ôm nàng ngay trước mặt nhiều người như vậy, mặc kệ thân phận của nàng có cao quý thế nào cũng buộc phải gả cho ta thôi.

Trương Khế và Lục Vân ở cách rừng tuyết từng một đoạn, thấy thế đều bị dọa hết hồn. Người này lúc này chẳng qua là cười cợt chọc ghẹo thôi, sao bây giờ lại muốn động tay động chân rồi? Nếu thật bị kẻ ăn chơi này ôm thì Quý gia tiểu cô nương xem như là bị hủy rồi.

Quý Dao sắc mặt lạnh đi, đưa tay rút trâm cài đầu nhắm ngay cổ họng mình:

- Ngươi tiến thêm một bước nữa, ta liền đâm xuống! Bất luận ngươi có quyền thế cỡ nào nhưng bức chết nữ nhi của đại thần thì cũng không tránh khỏi liên can đâu!

Thanh niên áo bào bạc cười nói:

- Vừa xinh đẹp vừa có tâm kế như vậy, lại can đảm, dũng cảm nữa, ta thích! Con kiến còn muốn sống, huống chi là một cô nương đang tuổi xuân xanh như nàng, ta không tin nàng thật dám đi tìm cái chết.

Hắn vẫn không ngừng tiến về phía trước. Quý phu nhân tức đến run người muốn ngã, Quý Dao nhắm mắt định đâm xuống, Trương Khế và Lục Vân thì ngoài tầm tay với.....

“Vút vút vút”, ba âm tiễn nho nhỏ mà chuẩn xác bắn vào giữa thanh niên áo bào bạc và Quý Dao, làm hắn không dám bước tới nữa. Trong lúc nhất thời, hắn tức đến muốn mắng người, là ai ăn gan hùm mật gấu, dám gây sự với ta? Biết ta là ai không mà dám dùng ám tiễn bắn ta!

Tiếng vó ngựa trong trẻo truyền tới, một con bảo mã toàn thân trắng như tuyết chạy băng băng đến:

- Bá mẫu và thế muội đừng sợ, ta tới đây!

Thanh niên áo bào bạc kinh ngạc nhìn ngân yên bạch mã thần tuần phi phàm kia, trên ngựa là một nam tử tuần tú, tuổi tác chưa đến hai mươi, đội nón lông chồn màu đen, quý phái hơn người.

Quý phu nhân vốn đã tuyệt vọng, lúc này như thấy được cứu tinh, run giọng kêu lên:

- Hiền điệt!

Nam tử tuần tú phi thân xuống ngựa, bước nhanh về phía trước hành lễ:

- Bá mẫu, con tới muộn!

Quý phu nhân lệ rơi đầy mặt:

- Không muộn, không muộn.

Lúc này tới, cũng không tính là muộn.

Những ngón tay như bạch ngọc của Quý Dao vẫn nắm chặt cây trâm chĩa vào cổ họng mình, đôi môi mím chặt, gương mặt tú lệ trắng bệch không còn chút máu. Nam tử tuần tú thấy mà đau lòng, đứng che trước mặt nàng, lạnh lùng nhìn về phía thanh niên áo bào bạc.

Nam tử tuần tú này chính là Từ Tốn. Hắn vốn đi xa xa theo A Trì cho muội muội thêm can đảm, nhưng khi biết Quý Dao gặp nạn thì dĩ nhiên là bất chấp tất cả chạy tới, bảo vệ người trong lòng ngày đêm mong nhớ.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, thanh niên áo bào bạc chậm rãi nói:

- Người không có võ công, không phải là đối thủ của ta.

Từ Tốn cười lạnh một tiếng:

- Phải không?

Từ Tốn đưa tay đánh về phía thanh niên áo bào bạc, trong tay không hề có chút sức nào, rõ ràng chính là một kẻ trời gả không chặt.

Tuy là không có chút sức nào, thanh niên áo bào bạc không thèm tránh, nhưng khi bị đánh một cú lên vai hắn lại phải lảo đảo vài bước mới đứng vững. Sau khi đứng vững, hắn tức giận nhìn quanh bốn phía, kẻ nào đang đùa bọn lão tử?

“Vút vút vút vút vút vút”, một mũi lại một mũi ám tiễn nhanh chóng bắn tới, thanh niên áo bào bạc chỉ thấy bên tai chọt lạnh, ám tiễn sượt qua tai hắn nhưng không hề gây thương tích. Hắn trong lòng hoảng hốt, biết gặp phải cường địch, cũng không quản đến mỹ nhân chưa tới tay và các võ sĩ bị té không dậy nổi mà xoay người lên ngựa, mau chóng rời đi.

Quý Dao tìm được đường sống trong chỗ chết, vô lực dựa lên cây tuyết tùng, những giọt nước mắt bàng hoàng rơi xuống. Quý phu nhân thương xót nữ nhi, không thể thiếu việc lớn tiếng mắng tên thanh niên áo bào bạc ấy:

- Không biết nhà ai mà lại nuôi ra thằng súc sinh không coi thiên lý và vương pháp ra gì này!

Rồi bà lại liên tiếp đa tạ Từ Tốn:

- Hiền điệt, may mà có cháu!

Đang trong lúc náo loạn, tiếng vó ngựa mạnh mẽ vang lên, quan binh của Ngũ thành binh mã ty đã tới, rất khí phách hét to:

- Tặc nhân ở đâu?

Nhóm người Trương Khế và Lục Vân sớm đã ngây người, A Trì sờ sờ cằm, không tề không tề, anh hùng cứu mỹ nhân, rung động tâm can. Từng thời điểm đều được nắm bắt vô cùng tốt, ngay cả cảnh sát xuất hiện cũng vô cùng hợp lý: người xấu chạy rồi thì mấy chú cảnh sát liền xuất hiện.

Trương Khế, Lục Vân sau khi phục hồi tinh thần, đều vội bước về trước an ủi Quý phu nhân và Quý Dao. Trương Khế vừa an ủi mẫu tử Quý gia vừa hướng về phía Lục Vân khen ngợi Từ Tồn:

- Từ phu nhân, lệnh lang thật là một người tốt.

Lục Vân tựa tiểu phi tiểu nhìn trưởng tử nhà mình, lúc này nó đã thất hồn lạc phách rồi, sợ là trong mắt, trong lòng đều chỉ có Quý Dao tiểu cô nương, đứa ngốc vô lương tâm này.

Nhóm người Trình Hi, Phùng Thù cũng tiến lên đỡ Quý Dao, Phùng Uyển nhanh mồm nhanh miệng nói:

- Quý tỷ tỷ thật lợi hại, dám dùng trâm chĩa vào cổ họng mình! Đổi lại là muội thì không hạ nổi quyết tâm như vậy đâu.

Đầu trâm rất bén, đâm xuống sẽ đau lắm.

Quý Dao rơi lệ không nói gì. An Hiệp biết điều lui ở một bên Từ Tồn, chậm rãi nói:

- Thất kính thất kính, Từ thế huynh hóa ra là một vị anh hùng, gặp nguy không loạn, không sợ quyền uy.

Trình Hi và tỷ muội Phùng gia cũng kính nể:

- Từ thế huynh, bội phục bội phục!

Từ Tồn đỏ mặt, A Tri thay hấn khiêm nhường:

- Đây là chuyện huynh ấy nên làm.

Làm cho đám nữ tử đều xem thường nàng.

Quan binh của Ngũ thành binh mã ty cũng không nhàn rỗi, nhanh nhẹn phóng xuống ngựa, trói các võ sĩ té ngã trên mặt đất lại. Không tề không tề, lần này đi không cần phải động đao động thương mà có sẵn tặc nhân để trói, đúng là có lời, vô cùng lời.

Tên võ sĩ cầm đầu vẫn ngang ngạnh:

- Không hỏi cho rõ ràng đã trói người lung tung sao? Biết chủ nhân nhà ta là ai không, ta mà nói ra sẽ hù chết các ngươi đó!

Đội nhân mã Ngũ thành binh mã ty này là do Bắc thành phó chỉ huy điều khiển, vị phó chỉ huy này cười nói:

- Tốt lắm tốt lắm, xem ra không cần phải nghiêm hình bức cung liền biết thủ lĩnh bọn đạo tặc này là ai rồi.

Phó chỉ huy sai người trói chặt lại, rồi dẫn mười mấy tên võ sĩ này về nha môn.

Thu xếp hậu quả không có gì thú vị, A Tri không hề chú ý mà chỉ nhìn huynh trưởng nhà mình đang đỏ mặt, hơn nữa hình như còn không có ý định rời đi, rõ ràng là nên cáo từ rồi nhưng cứ đứng đó mãi không đi. Ca ca ngốc quá, “giúp người xong phỉ tay áo bỏ đi, không lưu lại tên tuổi và công lao”, làm chuyện tốt thì phải không lưu lại danh tính, không cầu báo đáp chứ!

Quý thị lang và Quý đại thiếu gia, Quý nhị thiếu gia tới hơi trễ, Ngũ thành binh mã ty đã đem người trói chặt, nhét miệng lại rồi bọn họ mới đầu đầy mồ hôi cười ngựa tới đây. Hai vị Quý thiếu gia còn đỡ, cũng còn ra hình người, nhưng Quý thị lang vì lo lắng cho vợ con mà bộ dáng chật vật, ngay cả ngựa cũng cười không xong, suýt tí nữa thì té từ trên lưng ngựa xuống.

Quý phu nhân gặp trương phu và nhi tử thì rất tủi thân. A Tri kéo kéo áo Lục Vân, Lục Vân hiểu ý, cùng với Trương Khế cáo từ, Trương Khế sắm khoái để lại một chiếc xe ngựa và bốn nữ binh, Quý phu nhân liên tục tạ ơn, vô cùng cảm kích.

Từ Tồn cùng A Tri một trái một phải đỡ Lục Vân, từ từ mất hút trong bóng đêm. Quý phu nhân chăm chú nhìn về bóng dáng tuần tú mà ngay thẳng kia, tối nay nếu không nhờ cậu ta.....? Quý phu nhân như có điều suy nghĩ, âm thầm quan sát Quý Dao, chỉ thấy Quý Dao đưa mắt nhìn bóng lưng Từ Tồn rồi cúi đầu, khuôn mặt ửng đỏ.

Đêm đó phụ mẫu Từ gia và phụ mẫu Quý gia đều thức trắng. Từ Sâm hỏi han căn cứ tiền căn hậu quả mọi chuyện, gọi Từ Tổn vào thư phòng hỏi mấy câu, liền đưa ra quyết định:

- A Vân, ngày mai chúng ta nhờ người đến Quý gia cầu hôn.

Lục Vân hơi do dự:

- Vậy có ra vẻ là chúng ta giúp người rồi bắt người ta báo đáp hay không?

Từ Sâm nhẹ nhàng nói:

- Không đâu, đáng vẻ chắt vật như vậy của Quý gia cô nương cũng bị Tổn nhi thấy rồi, cho dù trước đây chưa từng gặp mặt thì cũng nên đi cầu hôn.

Lục Vân hiểu rõ tâm ý của trưởng tử nên dĩ nhiên là đồng ý.

Quý gia, Quý thị lang và phu nhân ôm nhau khóc lớn một hồi, sau khi bình tâm lại thì ở trong phòng đi đi lại lại không biết bao nhiêu vòng rồi đưa ra quyết định:

- Nương tử, ngày mai chúng ta nhờ người đến Từ gia cầu hôn.

Quý phu nhân lau nước mắt:

- Ta cũng rất vừa ý nhi tử của Từ gia nhưng chúng ta là nhà gái, làm gì có chuyện nhà gái đi cầu hôn nhà trai chứ.

Quý thị lang buồn bã than thở:

- Thứ nhất, Từ đại thiếu gia đã cứu Dao nhi, chúng ta nhận ơn thì phải báo đáp; thứ hai, người thanh niên áo bào bạc kia sợ rằng lai lịch không nhỏ, không biết chúng ta có chọc nỗi không. Nương tử, hôn sự của Dao nhi phải định ra sớm, không thể kéo dài được.

Chỉ sợ không tới mấy ngày nữa sẽ có một lão già đức cao vọng trọng tới cầu hôn, đến lúc đó, chúng ta đồng ý là hại nữ nhi của chúng ta, không đồng ý là đắc tội với người ta.

- Lai lịch của hắn lớn hơn nữa thì thế nào? Cho dù là Hoàng đế bệ hạ cũng không có chuyện bức ép nữ nhi nhà quan.

Quý phu nhân không phục. Hôn sự này bà tán thành là do thiếu gia Từ gia xuất sắc, phụ mẫu từ ái, gia phong thanh bạch, mọi thứ đều tốt. Nhưng mà bị buộc nhanh chóng gả nữ nhi như vậy thì trong lòng không thoải mái.

Quý thị lang hơi chần chừ:

- Nương tử, ta tuy không tận mắt nhìn thấy nhưng theo lời nàng và Dao nhi nói thì người thanh niên áo bào bạc kia hình như là đệ đệ của Đặng quý phi.

Trong hoàng cung, người được sủng ái nhất lục cung chính là Đặng quý phi, Đặng quý phi không chỉ xinh đẹp, thông minh lanh lợi, mà còn thông thuộc thi thư, rất có tâm kế. Đệ đệ Đặng Du của bà ấy lại là một hoa hoa công tử nổi danh khắp kinh thành, hắn thích mặc áo bào màu bạc, thích trêu ghẹo mỹ nữ, khi đi ra ngoài hay dẫn theo võ sĩ, mà bản thân hắn cũng có chút võ công.

Quý phu nhân không hiểu:

- Vậy thì thế nào? Cho dù hắn thật sự là đệ đệ của Đặng quý phi nhưng ngoại thích không thể tham chính, không thể làm quan, đệ đệ của quý phi không phải là chỉ có tước vị suông, không có thực quyền sao?

Quý thị lang chậm rãi lắc đầu:

- Không thể nói như vậy. Chuyện trong cung ta tuy biết không nhiều lắm nhưng cũng nghe nói Đặng quý phi và bệ hạ tình cảm nồng hậu, mỗi ngày họ đều gặp nhau. Bệ hạ hiện giờ mỗi tuần lên triều một lần, ngay cả thủ phụ đại nhân cũng không thể mỗi ngày đều gặp được bệ hạ đâu.

Bà ấy có thể gặp được người tôn quý nhất mỗi ngày, có thể thời thời khắc khắc thổi gió bên gối, người như vậy, cần gì phải đắc tội.

Quý phu nhân rùng mình:

- Tặc nhân kia vô cùng lớn lối, xem dáng vẻ hần không hề lo sợ, hóa ra là dựa vào thế lực trong cung! Chàng nói có lý, ngày mai chúng ta liền định hôn sự cho Dao nhi, không kéo dài thêm nữa.

Sang ngày hôm sau, Trương Khế vừa mới ngủ dậy, bữa sáng còn chưa ăn thì Quý phu nhân đã tới cửa:

- Ta mạo muội tới, xin đừng chê trách.

Trương Khế nhiệt tình:

- Nói cái gì vậy, chúng ta là thân thích mà, Mạnh gia tẩu tẩu đối với muội vô cùng tốt.

Sau khi khách sáo một lát, Quý phu nhân mới ngập ngừng nói rõ mục đích đến của mình:

- Ta muốn nhờ muội làm mai giúp nữ nhi của ta.

Trương Khế nhất thời không hiểu, nhưng sau đó thì sực tỉnh:

- Từ đại thiếu gia phải không? Đúng là ông trời tác hợp, ông trời tác hợp mà.

Hai người đang nói chuyện thì thị nữ đến thông báo:

- Từ gia gửi thiệp mời tới.

Trương Khế cầm thiệp mời lên xem, mặt mày hớn hờ:

- Từ phu nhân nói lát nữa bà ấy qua đây, có việc muốn nhờ. Tẩu tẩu, theo muội thấy, ý tứ của Từ gia e là cũng muốn mời muội đi làm mai đấy.

Quý phu nhân vui sướng trong lòng, mỉm cười không nói.

Ngày mười tám tháng giêng là một ngày tốt, Từ gia mời An Ký và Trương Khế làm mai mối, Quý gia mời phu thê Vũ Hương hầu làm mai mối, lẳng lẽ trao đổi canh thiệp* của Từ Tổn và Quý Dao. Canh thiệp được đổi, xem như là hôn sự này đã định rồi.

* Canh thiệp: tờ thiệp hồng ghi ngày tháng năm sinh của hai bên nam, nữ, dùng trong nghi thức vấn danh trong hôn lễ ngày xưa

- Nhìn người ta nhanh chóng cưới được thê tử về kìa.

Hoa Sơn lão nhân biết Từ gia và Quý gia kết thông gia thì vô cùng hâm mộ:

- Lại nhìn tiểu tử ngọc con đi, nường tử muốn gặp cũng khó gặp.

- Từ huynh thuận lợi cưới vợ là vì có tình huống đặc biệt.

Trương Mai ngồi trên ghế dựa, từ từ lau trường kiếm trong tay:

- Con sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng gặp bất kì chuyện không may nào, cũng không để nàng gặp tình huống đặc biệt cần con tới cứu.

32. Chương 32: Đẹp Gì Mầm Cỏ Ngoài Đồng

Mấy lời khoe khoang thế này, lão tử thích nghe! Hoa Sơn lão nhân chấp tay sau lưng đi vài bước, vô cùng đắc ý. Nghe tiểu tử này nói thì nó đối với tiểu cô nương không phải là yêu thích bình thường mà đã đuổi kịp cha nó đối với mẹ nó rồi. Tốt, sau này chúng sẽ là một đôi ân ái, đợi đến khi sinh hạ tiểu tôn tôn, thì nhất định là một đứa thông minh lanh lợi, xương cốt phi thường, là một thiên tài võ học. Đến lúc đó lão tử không cần tốn nhiều sức là có thể dạy dỗ ra một tiểu A Tịnh! Hoa Sơn lão nhân càng nghĩ càng thích, vui tươi hớn hờ.

- A Mai, sư công nói con nghe một câu tâm huyết nhé.

Hoa Sơn lão nhân phóng đến bên cạnh Trương Mai, nghiêm túc nói với hần:

- Sau này con cưới tiểu cô nương về thì phu thê nhất định phải ân ái, có biết không? Phu thê ân ái thì tiểu tôn tôn sẽ đặc biệt thông minh.

Trương Mai bắt đắc dĩ nhìn về phía sư công, khoe miệng co quắp, không nói nên lời. Hoa Sơn lão nhân dẫn dắt từng bước:

- Sư công không có lừa con, là thật đó. Con và A Kinh, A Đồng sao lại xuất sắc như vậy? Là do cha mẹ con ân ái. Tiểu cô nương sao lại đáng yêu như vậy? Là do cha Từ mẹ Từ hòa thuận.

Sư công càng ngày càng mang tính trẻ con, Trương Mai hết cách với lão nhân gia nên mỉm cười đồng ý:

- Con nhất định sẽ đối tốt với nàng ấy.

Hoa Sơn lão nhân thổi thổi chòm râu:

- A Mai, lời của sư công con nghe không hiểu! Sư công nói là con và tiểu cô nương phải ân ái, có hiểu không? Đối tốt với con bé là chưa đủ mà phải làm cho con bé thích con, làm cho con bé vui vẻ trong lòng, mặt mày rạng rỡ, giống như mẹ con vậy đó.

Tiểu cô nương giống mẹ con thì tiểu tôn tôn mới có thể giống con, có hiểu không? Tiểu tử ngốc.

Trương Mai một tay cầm kiếm, một tay vỗ nhẹ lên lưng của sư công, trấn an nói:

- Sư công, con hiểu mà.

Hoa Sơn lão nhân tiếp tục thổi râu:

- Con hiểu cái gì? Con nếu thật sự hiểu thì bây giờ nên đi tìm cách làm cho con bé vui vẻ, chứ lau kiếm có ích gì?

Bình khí lại không thể đem đi tặng cho nữ tử.

Tức Mặc đi đến, mang theo một mảnh lụa gấm màu đen, kính cẩn xin chỉ thị:

- Nhị công tử, cô phu nhân sai người hỏi ý kiến ngài, tấm vải này có cần phải thêu hoa lên không?

Trương Mai nhìn thoáng qua:

- Mảnh lụa này nhìn sáng quá, xin cô phu nhân chọn mảnh khác màu sẫm một chút.

Tức Mặc đáp ứng, lui lại mấy bước rồi xoay người đi ra ngoài.

- Ta không mặc đồ đen đâu.

Hoa Sơn lão nhân đen mặt:

- Nhìn xấu hoắc.

Đen thúi đen thui, xấu muốn chết. Trương Mai xấu hổ cười cười:

- Không phải cho ngài, mà là cho con mặc.

Hoa Sơn lão nhân mặt càng đen hơn:

- Không phải con nói là cô nương đều thích tiểu tướng áo bào trắng sao, sao con lại đi mặc đồ đen?

Trương Mai cười nói:

- Là mẫu thân dạy con. Sư công, mẫu thân dạy con mấy trăm cách lấy lòng nữ tử, ngài để con thử xem có dùng được không. Mẫu thân nói, nam nhân mặc đồ đen nhìn đẹp, ra vẻ chín chắn.

A Du sẽ không phải là thuận miệng nói vậy, lừa gạt hài tử chứ? Không thể nào, nó là mẹ ruột, không thể hại A Mai được. Con người Hoa Sơn lão nhân đảo qua đảo lại, tuy thấy đồ đen thực sự khó coi nhưng cũng không nói gì nữa.

Nguyên Quang tươi cười bước tới:

- Nhị công tử, Từ đại thiếu gia tới bái phỏng.

Trương Mại nói:

- Nhanh nhanh mời.

Nguyên Quang lớn tiếng đáp ứng, rồi xoay người ra cửa. Hoa Sơn lão nhân nhẹ nhàng nhảy lên xà nhà:

- Anh vợ con tới rồi, mau tiếp đãi cho tốt, không cần để ý tới ta.

Ông mang dáng vẻ ta đây muốn nghe lén, Trương Mại đành mặc kệ.

Hoa Sơn lão nhân nằm sấp trên xà nhà, cực kỳ hứng thú nhìn xuống dưới. Từ Tồn và Trương Mại ngồi đối diện nhau, Từ Tồn đa tạ thêm lần nữa:

- Đêm đó hoàn toàn nhờ huynh đài hỗ trợ, đệ vô cùng cảm kích.

Không chỉ sai người báo tin cho mình, mà còn âm thầm giúp mình đánh lui kẻ ác, giúp đỡ rất nhiều. Tối hôm kia, hôm qua, rồi hôm nay mình vẫn luôn bận rộn, tới giờ này mới sang đây nói tiếng cảm ơn, thật không phải cho lắm.

- Không dối gạt Từ huynh, chuyện này với đệ chỉ là tiện tay mà thôi.

Trương Mại ăn ngay nói thật:

- Mười mấy tên võ sĩ lực lưỡng kia chỉ có vẻ bề ngoài chứ võ công rất tệ. Đặng Du lại càng là một tên chỉ có hình thức, đệ đối phó hắn dễ như bỡn.

Từ Tồn ngậy người:

- Tên thanh niên áo bào bạc đó đúng là Đặng Du?

Trương Mại chắc chắn nói:

- Đệ ở kinh thành có gặp hắn mấy lần, không sai được.

Từ Tồn trong lòng trăm mối tơ vò:

- Vốn còn muốn Ngũ thành binh mã ty có thể bắt hắn, đưa đến chỗ Ứng Thiên phủ doãn để nghiêm trị. Nhưng hiện tại xem ra, chuyện này đúng là không có hi vọng rồi.

Ứng Thiên phủ doãn là một tên quan giáo hoạt, hắn sao chịu đắc tội với đệ đệ ruột của Đặng quý phi chứ.

Trương Mại mỉm cười nói:

- Muốn trừng trị Đặng Du cũng không khó, hắn ta thường lui tới ở mấy khu gái làng chơi, muốn bắt hắn rất dễ dàng.

Từ Tồn cảm hận:

- Dao.....Quý tiểu thư suýt nữa bị hắn bức tử, không nghiêm trị hắn, thực sự là không có thiên lý.

Trương Mại trầm ngâm chốc lát, rồi nhẹ nhàng nói:

- Đặng Du tuy không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng chưa từng làm chuyện đại gian đại ác. Hắn ở kinh thành đi chơi thanh lâu, trêu ghẹo dân nữ nhưng chưa từng cưỡng bức dân nữ. Đêm đó nếu huynh đài không chạy tới kịp thời thì theo tại hạ đoán, Quý đại tiểu thư cũng sẽ không bị bức chết đâu.

Đặng Du thấy máu sẽ biết là Quý Dao dám làm thật, hắn cũng không dám bức đến xảy ra án mạng. Quý Dao ăn mặc sang quý, thị nữ đông đảo, Đặng Du không cần dùng tới đầu óc cũng biết gia đình Quý Dao có chút thân phận, sao có thể để nữ nhi chết không rõ ràng như vậy. Đặng Du ở kinh thành gây chuyện tất cả đều là mấy chuyện phong lưu vật vãnh, chứ vẫn không có thật sự vi phạm hình luật.

Từ Tồn hơi nghi hoặc:

- Huynh đài rất quen thuộc Đặng Du? Đêm đó, huynh đài rõ ràng ở gần bên, tại sao phải sai người gọi ta đến, ta ở ngoài sáng, huynh đài ở trong tối.....

Vừa nói tới đó thì Từ Tồn liền hiểu, Trương Mại là cố ý tác thành cho hắn.

Không lẽ, cậu ta biết mình có tình ý với Dao Dao? Từ Tồn tim đập thình thịch, cậu ta làm sao lại biết? Trương Mại dường như hiểu trong lòng Từ Tồn nghĩ gì, khẽ cười cười:

- Lúc ở quý phủ uống rượu tất niên, Từ huynh đặc biệt cung kính, ân cần với Quý gia cữu phụ.

Việc nịnh bợ lấy lòng cha vợ này, ta và huynh đều giống nhau, dĩ nhiên là nhìn ra.

Từ Tồn đỏ mặt:

- Sau này phải gọi huynh là cữu huynh rồi.

Trương Mại gọi Quý thị lang là “cữu phụ”, gọi Quý phu nhân là “cữu mẫu”, hiển nhiên là biểu ca của Quý Dao rồi, mình phải gọi là “cữu huynh”.

Hoa Sơn lão nhân nằm ở trên xà nhà lắc lắc hai chân, hẳn không phải muốn làm cữu huynh của người đâu, có một đồng biểu muội rồi, còn lạ gì làm cữu huynh nữa? Từ đại thiếu gia, hẳn muốn gọi người là cữu huynh mới đúng. Mau đem tiểu cô nương nhà người gả cho hắn đi, người đã được như ý nguyện rồi, cũng đừng để cho A Mại nhà ta lẻ loi, cô đơn chứ.

- Thế thì không cần.

Trương Mại quả nhiên cự tuyệt cách xưng hô “cữu huynh” này:

- Đệ cùng Quý gia là họ hàng xa, cùng với quý phủ lại là hàng xóm, cảm giác hàng xóm thì thân thiết hơn.

Từ Tồn sao cũng được:

- Huynh dài nói vậy thì ta không dám cãi.

Hai người nói chuyện phiếm mấy câu, Trương Mại đề cập đến chính sự:

- Tháng sau gia phụ gia mẫu muốn đến Nam Kinh một chuyến. Đến lúc đó nếu quý phủ không chê thì gia phụ gia mẫu muốn làm người chứng hôn cho Từ huynh được không? Cô mẫu, cô dượng không quen làm người chứng hôn nên sợ thất lễ.

Từ Tồn mừng rỡ, Bình Bắc hầu phu nhân là thông gia với Quý gia, Bình Bắc hầu lại là Đại nguyên soái uy danh hiển hách, cầm đao cưỡi ngựa, giết địch vô số, người anh hùng như vậy đứng ra làm chứng hôn, Dao Dao nhất định sẽ rất cao hứng!

Từ Tồn vái dài tạ ơn, Trương Mại đáp lễ:

- Từ huynh khách khí.

Từ Tồn vui vẻ choáng váng hồi lâu mới nghĩ đến một việc:

- Lệnh tôn mang công vụ trong người, có thể rời kinh sao?

Ông ấy không chỉ là Bình Bắc hầu, mà còn là Trung quân đô đốc phủ Tả đô đốc, quân vụ bận bịu.

Trương Mại có chút thương cảm:

- Gia phụ chinh chiến nhiều năm, trên người có nhiều vết thương cũ. Cứ cách ba đến năm năm là lại đau đớn khó chịu, nhất định phải đi khắp nơi tìm danh y. Lần này nghe nói Nam Kinh có một vị đại phu giỏi trị ngoại thương nên đặc biệt đến để cầu y, Thánh thượng cũng chuẩn cho ông ấy được nghỉ ba tháng.

Từ Tồn cảm khái:

- Lệnh tôn đánh đuổi giặc Thát Đát, vì triều đình lập nhiều công lao hiển hách, nhưng bản thân cũng mang một thân bệnh tật, làm người ta cảm thấy kính nể.

Trò chuyện một lúc thì Từ Tồn đứng dậy cáo từ, Trương Mại tiễn đến trong đình viện:

- Xá biểu muội hiện đang sửa sang Tân Lệ Viên, muội ấy và cô dượng đều là người có tính tình nghiêm túc tỉ mỉ, việc gì cũng muốn làm cho thật hoàn hảo. Muội ấy thường hay thỉnh giáo lệnh muội, muốn mời lệnh muội qua phủ chỉ điểm nhưng ngại nên không tiện mở miệng.

Từ Tồn cười nói:

- Chẳng đáng gì đâu, ngày mai ta đưa xá muối sang đây, lệnh biểu muối có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi muối ấy là được.

Trương Mại trịnh trọng nói đa tạ, Từ Tổn liên tục khách sáo:

- Hàng xóm với nhau, đây vốn là chuyện nên làm, huống hồ xá muối trước giờ đều rất thích lệnh biểu muối. Giúp sửa sang Tàng Thư Các, chuyện này có đáng gì đâu.

Hôm sau, Từ Tổn đưa A Trì sang Tây Viên, An Hiệp nhướng đôi mi thanh tú:

- Từ tỷ tỷ, muối đang muốn sang thỉnh giáo tỷ đây.

Nàng lôi kéo A Trì đi Tân Lệ Viên, thì thà thì thầm nói ra ý tưởng của mình:

-.....Tỷ cũng thấy tốt đúng không? Vậy thì quyết định thế nhé.

Nói xong việc chính, An Hiệp áy náy đứng lên:

- Muối muốn đi vệ sinh, Từ tỷ tỷ ngồi một mình lát nhé.

A Trì cười nói:

- Sao lại là một mình, có Bội A, Tri Bạch ở đây, còn có mấy người Tiểu Vũ nữa mà.

An Hiệp cười cười rồi đi.

Tiểu Vũ tươi cười:

- Đại tiểu thư, xin tiểu thư cho Bội A tỷ tỷ giúp nô tỳ may túi lưới được không? Bội A tỷ tỷ khéo tay, hoa văn nào cũng biết làm, có thể chỉ dạy cho người vụng về như nô tỳ.

A Trì nghiêm túc từ chối:

- Bây giờ không được, nếu muốn may túi lưới thì đợi lát nữa ta về nhà rồi để nàng qua đây, dạy người cả ngày cũng được.

Tiểu Vũ ngượng ngùng:

- Dạ, đại tiểu thư.

Bội A, Tri Bạch trong lòng đều có chút kỳ quái, dạy may túi lưới thôi chứ có phải đại sự gì đâu, sao tiểu thư lại không cho phép? Tiểu thư trước giờ đều không so đo mấy chuyện này mà. Tuy cảm thấy kỳ quái nhưng hai người vẫn kính cẩn nghe lời A Trì.

Đợi một hồi lâu, An Hiệp vẫn chưa đến. Tiểu Vũ đi ra ngoài xem thử, không bao lâu sau đã trở lại, cười nói:

- Biểu tiểu thư đang ở nhà ẩm trà ngắm hoa mời người qua đó.

A Trì lắc đầu:

- Ta không muốn xem hoa.

Tiểu Vũ vẻ mặt đưa đám đi ra ngoài. A Trì trong lòng dắc ý, ai bảo người cứ dùng những thủ đoạn ấu trĩ như thế này, ta không thềm để ý người đó.

Nhưng mà, khi Tiểu Vũ rụt rè đi đến một lần nữa:

- Đại tiểu thư, quốc công gia nhà ta mới đón hai vị lệnh đệ qua đây, lão gia tử đã dẫn hai người họ đi xem đại bàng rồi. Người, người đi nhà ẩm trà ngắm hoa nhìn thử xem, hoa trong đó đều là hoa tươi, rất đẹp mắt.

A Trì mềm lòng.

Đến nhà ẩm trà ngắm hoa, thấy hoa hồng nở rộ, A Trì bĩu môi. Tiểu Vũ vô cùng cơ trí:

- Bội A tỷ tỷ, Tri Bạch tỷ tỷ, chúng ta đi hái hoa hồng tươi đi, làm bánh hoa tươi cho đại tiểu thư.

Bội A, Tri Bạch thấy A Tri không phản đối thì hăng hái đi hái hoa hồng. A Tri mỗi lần ăn bánh hoa tươi thì trên mặt sẽ hiện ra nụ cười thỏa mãn, làm người khác thấy cũng vui lây.

Tiểu Vũ vừa hái hoa hồng vừa nói:

- Nhà ẩm trồng hoa này rất lớn, biểu tiểu thư ở đầu bên kia, đại tiểu thư tự đi qua cũng được.

Bội A, Tri Bạch lơ đãng nói:

- Ừ.

Đại tiểu thư thường thích ở một mình, không thích lúc nào cũng có người đi theo bên cạnh.

Đầu bên kia của nhà ẩm trồng hoa dĩ nhiên không phải là An Hiệp, mà là Trương Mại. Hắn mặc bộ trường bào gấm màu xanh da trời, mỉm cười giải thích:

- Y phục màu đen còn đang may, vẫn chưa dùng được.

A Tri mỉm cười, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, huynh còn cho là thật.

- Đại ca của ta có thể lấy được đại tẩu, đa tạ huynh.

A Tri khi đó nhìn thấy rõ ràng, sự thực dĩ nhiên là hiểu rõ. Đại ca nhà mình trước giờ không biết võ công, sao có thể đánh ngã mười mấy tên võ sĩ, sao có thể dọa lui được tên quần áo lụa là kia chứ.

- Đa tạ ta thế nào?

Trương Mại chơi xấu hỏi.

A Tri nghịch ngợm cười cười, hái một đóa hoa hồng đỏ tươi đang nở rộ bên cạnh:

- Có đẹp không? Tặng huynh nhé?

Trương Mại dịu dàng nói:

- Chậm một chút, có gai.

Nói rồi đưa tay phải ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy, bẻ hết gai trên cành hoa, sau đó từ trên người lấy ra một chiếc khăn gấm bao lấy cành hoa, rồi mới đưa cho A Tri.

A Tri không nhận:

- Tặng huynh mà.

Trương Mại dịu dàng kiên trì:

- Nàng cầm đi, sau đó thì tặng cho ta.

A Tri suy nghĩ một chút, rồi nhận lấy đóa hoa hồng, từ từ đem chiếc khăn của Trương Mại gỡ xuống, lấy chiếc khăn gấm màu lục nhạt của mình bọc lại một lần nữa, đưa cho Trương Mại:

- Nè, tặng huynh.

Đóa hoa hồng này nhụy hoa cao, cánh hoa xung quanh cuộn lại, nhìn rất đẹp, Trương Mại cúi đầu nhìn đóa hoa trong tay, nói:

- Thật đẹp, thật đẹp. Ta cũng không biết, thì ra hoa hồng lại đẹp đến vậy.

Bởi vì do nàng tặng, A Tri, bởi vì nàng.

33. Chương 33: Tay Nàng Như Cỏ Non Mềm

Trương Mại khen đóa hoa hồng rồi mỉm cười nhìn về phía A Tri:

- Đa tạ, hoa đẹp lắm, ta rất thích.

A Tri thản nhiên khiêm tốn:

- Đừng khách sáo, tặng người hoa hồng, tay vẫn lưu hương. (ý nói khi mình tặng quà cho người khác thì bản thân cũng nhận được niềm vui)

Trên tay huynh có hoa hồng, còn trên tay ta có hương thơm lưu lại nên không cần cảm ơn.

Đang nói chuyện thì Trương Mại bỗng “ơ” một tiếng, cúi đầu nhìn xuống tay mình. Có lẽ bởi vì trong đời hắn cực ít có lý do để loay hoay với một đóa hoa nên khi hắn cầm đóa hồng đã được A Trì dùng khăn gấm bao lại vẫn bị gai đâm phải, trên đầu ngón tay có một giọt máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

A Trì oán trách:

- Không cẩn thận vậy đó.

Nàng lấy ra một chiếc khăn tay trắng đưa cho hắn:

- Nè, mau lau đi.

Trương Mại luôn miệng nói đa tạ, một tay cầm đóa hồng, tay kia đón chiếc khăn, lúc lấy khăn thì bước về phía trước hai bước, cách A Trì gần hơn chút.

Bị chảy máu là ngón cái tay phải, tay trái hắn cầm hoa, tay phải hắn cầm khăn, ngốc không nói nổi. A Trì nhắc nhở hắn:

- Để hoa xuống trước đi.

Hắn nghiêm túc lắc đầu:

- Là nàng tặng cho ta, ta không nỡ để xuống.

A Trì im lặng hồi lâu:

- Vậy huynh đổi tay lại.

Hắn chợt hiểu ra, vội đổi tay phải cầm hoa, tay trái cầm khăn, lau đi giọt máu tươi kia.

Tay hắn rất trắng, ngón tay nhỏ dài đẹp đẽ, nhìn giống như tay của các công tử nhà giàu quen sống trong nhung lụa. A Trì khó hiểu chỉ chỉ tay hắn:

- Người luyện võ không phải tay sẽ thô ráp sao?

Với một Thường Thắng tướng quân trên chiến trường thì đôi tay này không khỏi quá đẹp rồi.

- Sư công dạy ta và đại ca nội công tâm pháp từ nhỏ, cho nên mới được như vậy.

Trương Mại mỉm cười:

- Lão nhân gia sợ chúng ta luyện chiêu thức võ công riết rồi da dày thịt thô, tướng mạo xấu xí, không được người ta thích.

- Lão gia gia rất có tầm nhìn xa.

A Trì thể hiện sự kính nể từ đáy lòng:

- Ông ấy nghĩ cho hai huynh đệ các huynh về lâu về dài, thật là chu đáo.

Lão gia gia râu bạc quá thần kỳ, không phục không được.

- Sư công cũng là hết cách, bị ông ngoại ép.

Đôi mắt Trương Mại tràn đầy ý cười:

- Lúc còn nhỏ, sư công dẫn ta và đại ca ra sau núi luyện võ, ông ngoại liền dụ tiểu muội đến chơi đùa bên cạnh. Nếu ta và đại ca trở nên da dày thịt thô thì ông ngoại sẽ không bỏ qua.

Lão nhân gia là một mỹ nam nên không cho phép ngoại tôn trở nên thô thiển.

A Trì hơi có chút hâm mộ:

- Có lão nhân như vậy trong nhà thật tốt.

Nàng kiếp này có phụ mẫu từ ái, có đại ca che chở muội muội, có đệ đệ hoạt bát đáng yêu, nhưng đáng tiếc là không có thể hệ tổ phụ thú vị như hần. Tình cảm của tổ phụ tổ mẫu đối với tôn tử tôn nữ là tình cảm cách thế hệ, không giống như tình cảm của phụ mẫu, dung túng hơn và cưng chiều hơn.

- Ta lúc nhỏ nếu bị phụ thân nghiêm khắc quở mắng thì ông ngoại có thể tức đến khóc.

Trương Mai nhớ lại chuyện cũ thì trong lòng ảm áp:

- Ông ngoại không nhìn được nhất chính là việc trách mắng hài tử, lão nhân gia thường nói, tiểu hài tử là phải kiên nhẫn dạy dỗ từ từ, không được nôn nóng.

- Ông ngoại huynh rất thương tôn tử, thật tốt.

A Trì không khỏi có chút hiếu kỳ:

- Vậy, phụ thân huynh còn tiếp tục trách mắng huynh không?

Lệnh tôn có vì vậy mà thay đổi cách dạy con không nhỉ.

- Có chứ, chẳng qua là lén lút, không dám để ông ngoại nhìn thấy, sợ ông ấy biết.

Trương Mai khóe miệng mang ý cười:

- Nếu không cẩn thận bị ông ngoại biết thì sẽ đổi thành phụ thân bị giáo huấn.

A Trì cười xinh đẹp:

- Rất thú vị.

Đáng yêu quá, người nhà này đều rất thú vị. Trương Tịnh uy danh hiển hách, ai nấy đều biết, là một vị thiết huyết tướng quân giết địch vô số, lập nhiều kỳ công nhưng lại sợ nhạc phụ đến thế, đủ thấy ông yêu vợ sâu sắc.

Bên cạnh A Trì là một khóm cây hoa hồng cao hơn một thước (1 thước của TQ = 1/3 mét), sắc hoa đỏ thắm, những bông hoa tươi đẹp tao nhã rất quyến rũ. Nàng vừa cười lên, người so với hoa còn đẹp hơn, đóa hoa hồng kiều diễm cũng trở nên ảm đạm thất sắc, Trương Mai chợt liên tưởng đến bài “Tay nàng như cỏ non mềm. Da nàng như mỡ trắng êm mịn màng. Cao cao chiếc cổ nòn nà. Hạt bầu đều đặn răng ngà đẹp tươi. Trán cao mày liễu xinh tươi. Nụ cười xinh đẹp bao người đắm say. Đong đưa sóng mắt nhà ai.” Đây là bài thơ miêu tả mỹ nữ cực đẹp nhưng vẫn không diễn tả được vẻ đẹp của nàng.

- Nói đa tạ huynh rồi, giờ ta phải đi.

Có lẽ là nhà ả trồng hoa nhiệt độ cao làm A Trì cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc có chút ửng hồng:

- Bội A, Tri Bạch cũng hái hoa hồng sắp xong rồi.

Nói thêm lát nữa sợ là bánh hoa tươi cũng nấu xong luôn.

- Còn chưa gặp Hiệp nhi mà đi thế nào?

Trương Mai nhẹ nhàng cười cười, thản nhiên bước về trước một bước, càng lại gần A Trì. Hần dáng người cao lớn đứng bên cạnh A Trì, dường như bao phủ cả người nàng.

A Trì oán trách nói:

- Huynh đem Hiệp nhi đi đâu rồi?

Sau khi muội ấy ra ngoài đi vệ sinh thì không thấy bóng dáng nữa, thật là quý dị. Trương Mai khóe miệng hơi nhếch:

- Có người tài giỏi về quản lý sông Hoàng Hà đang trò chuyện với muội ấy.

Hiệp nhi không giống với các nữ tử bình thường, vừa nghe đến chuyện trị thủy là cái gì cũng không quan tâm nữa.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, giọng nói của An Hiệp từ xa xa truyền tới:

- Từ tỷ tỷ!

Trương Mai vẫn chưa chịu đi mà thấp giọng hỏi A Trì:

- Tâm tư của sư công khi dạy ta nội công từ nhỏ có uống phí không?

Ta có phải rất tuần mỹ, khiến người ta yêu thích hay không.

A Trì nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hẳn:

- Quá cao.

Cao như vậy làm gì, muốn nhìn mặt huynh đều phải ngược đầu lên, rất mệt. Trương Mai khó xử cúi đầu xuống nhìn lại mình:

- Hay là, chém bớt một đoạn?

A Trì che miệng cười, Trương Mai dịu dàng nhìn nàng:

- Cha mẹ ta tháng sau sẽ tới đây.

A Trì gật đầu:

- Muội biết, nghe đại ca nói, lệnh tôn lệnh đường sẽ làm chứng hôn cho huynh ấy. Đại ca rất cao hứng, cha và mẹ muội cũng vậy.

Người chứng hôn càng đức cao vọng trọng thì sẽ mang lại càng nhiều may mắn.

Trương Mai nhẹ nhàng nói:

- Cha mẹ ta sẽ rất thích nàng, còn có ông ngoại bà ngoại ta, hai lão nhân gia thương nhất là ba huynh muội chúng ta nên họ cũng sẽ rất thích nàng, rất thương yêu nàng.

Gương mặt A Trì lại càng đỏ hơn, nhà ẩm trồng hoa này thật quá nóng, nóng quá đi mất.

Tiếng bước chân của An Hiệp đến càng gần, miệng vẫn gọi:

- Từ tỷ tỷ, tỷ ở chỗ nào vậy?

Trương Mai mỉm cười nhìn A Trì, cẩn thận cầm nhánh hoa hồng trong tay, rồi xoay người nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ rồi đi.

An Hiệp xuất hiện ở trước khóm hoa, vẻ mặt áy náy:

- Mẹ muội gọi muội qua có chút chuyện, lại gặp cố nhân nên ngồi một chút. Từ tỷ tỷ, muội không tiếp đãi tỷ tốt, thật là áy náy.

Ai lại đối xử như vậy với khách chứ.

A Trì cười nói:

- Chuyện này có gì đâu, chúng ta thường xuyên qua lại, không phải người xa lạ. Bội A, Trì Bạch đang cùng Tiểu Vũ hái hoa hồng, định làm bánh hoa tươi. Muội thấy không, ta rất không khách sáo, không hề xem mình như người ngoài.

An Hiệp thở phào nhẹ nhõm:

- Nếu vậy thì tốt.

An Hiệp vừa thả lỏng thì cảm thấy kì lạ:

- Từ tỷ tỷ, mặt tỷ đỏ quá.

A Trì vẻ mặt như thường:

- Hiệp nhi, nhà ẩm trồng hoa này quá nóng. Hễ là phòng nóng thì mặt ta đều đỏ, lần nào cũng thế.

An Hiệp nhìn kỹ một chút:

- Thì ra là vậy, Từ tỷ tỷ, tỷ như thế này, ngược lại càng đẹp hơn đó.

Hôm đó, A Trì và An Hiệp định ra không ít chi tiết của Tàng Thư Các, Từ Thuật, Từ Dật thì được sự công dẫn đi chơi rất khoái chí, cả khách và chủ đều vui vẻ. Xế chiều Từ Tổn sang đón các đệ đệ và muội muội, Từ Thuật, Từ Dật lưu luyến không nỡ đi, Trương Mại hứa hẹn:

- Hai đệ cố gắng học hành chăm chỉ, khi nào không có học, ta sẽ đón hai đệ sang đây chơi.

Từ Thuật, Từ Dật đều gật đầu:

- Được ạ!

Trở về Từ gia, Từ Sâm và Lục Vân thấy hai tiểu nhi tử gương mặt vui sướng, dĩ nhiên là cao hứng. Chẳng qua là A Trì không giống như ngày thường, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh, cực kỳ rạng rỡ.

Lục Vân gọi nữ nhi lại:

- A Trì, mặt con đỏ quá.

A Trì kéo ghế ngồi bên cạnh Lục Vân:

- Mẹ, con là cao hứng. Bình Bắc hầu và phu nhân tháng sau sẽ tới, còn muốn làm người chứng hôn cho đại ca nữa. Mẹ biết không? Đặng Du kia bình thường không sợ trời, không sợ đất, vô pháp vô thiên nhưng kính nể nhất là Bình Bắc hầu! Có Bình Bắc hầu làm người chứng hôn thì đại ca đại tẩu sau này sẽ được sống yên ổn, không ai dám gây chuyện.

Lục Vân còn chưa mở miệng, Từ Sâm bên cạnh đã chậm rãi hỏi:

- A Trì, làm sao con biết?

A Trì nhẹ nhàng đứng lên, ngồi vào ghế bên cạnh Từ Sâm:

- Phụ thân, là Hiệp nhi nói với con. Hiệp nhi mỗi lần nhắc tới ngũ cữu cữu của muội ấy là khỏi phải nói có bao nhiêu tự hào và kiêu hãnh đâu.

Từ Sâm mỉm cười:

- Chuyện này cũng khó trách, nữ hài tử có một cữu cữu anh hùng như vậy, dĩ nhiên là vinh dự.

Lục Vân cũng nói:

- Đánh đuổi giặc Thát Đát, dẹp yên biên ải, có công với quốc gia xã tắc, bảo vệ bách tính muôn dân, cữu cữu của An gia tiểu cô nương quả thật là người tài giỏi.

Buổi tối trở về phòng, Bội A tỉ mỉ phát hiện điều bất thường:

- Đại tiểu thư, người thiếu cái khăn gấm màu xanh nhạt với cái màu trắng rồi.

A Trì lơ đãng nói:

- Lúc ở nhà ẩm trồng hoa, ta thấy có mấy chỗ đóa hoa rất lớn, mà cành có vẻ như không chịu nổi nên ta lấy khăn gấm cột hoa lại.

Bội A cười nhẹ:

- Đại tiểu thư, tâm địa người thật tốt, ngay cả đóa hoa cũng quý trọng.

Tri Bạch để công việc trong tay xuống, tới góp lời:

- Còn không phải sao, tâm địa tiểu thư chúng ta rất tốt, không chỉ đối xử khoan hậu với hạ nhân, kính lão thương nghèo, mà còn thương hoa tiếc cỏ.

A Trì được nịnh nọt, tâm tình vui sướng, liền nằm xuống đi ngủ.

34. Chương 34: Những Lời Cha Mẹ Dạy Trông

Người tặng hoa hồng đã đi vào mộng đẹp; người được tặng hoa hồng thì sai người lấy vài chiếc bình hoa tinh xảo đến, đích thân chọn một bình bằng sứ trắng đơn giản mà xinh xắn, đem cành hồng rực rỡ kia cắm vào.

- Hoa này đẹp đó.

Hoa Sơn lão nhân trong bộ đồ màu xanh mặt mày vui vẻ đi tới:

- Tuy chỉ có một cành nhưng nhìn rất đẹp.

Hoa hồng như lửa, kiều diễm quyến rũ; rực rỡ như ráng mây, tiên diễm chói mắt.

Trương Mai thân nhiên đem hai chiếc khăn gấm màu xanh nhạt và màu trắng bỏ vào trong tay áo:

- Sư công, tôn nhi cùng ngài hoạt động gân cốt một chút.

Bây giờ là thời gian đánh võ, sư công là tới tìm đối thủ.

Hoa Sơn lão nhân mỉm cười nhìn đồ tôn, tiểu tử thú vị này lại đỏ mặt rồi! Ngượng thì ngượng, còn cố giả bộ trấn tĩnh! A Mai à, sư công là người phúc hậu nên không thêm lặt tảy con.

- Được rồi, hoạt động gân cốt một chút.

Hoa Sơn lão nhân cười ha hả, rồi phóng ra cửa phòng, hướng về phía rừng mai. Trương Mai khẽ cười, theo sát phía sau, cũng ra khỏi phòng.

Đánh nhau sáng khoái một trận, Hoa Sơn lão nhân tâm tình vui vẻ, đứng trên một cành mai lẻ loi vươn ra, lắc lư theo gió, rất là thích ý:

- A Mai, Từ gia bên kia có ánh đèn kia, con đoán xem có phải là đèn trong phòng tiểu cô nương hay không?

Trương Mai nhảy lên trên cành, ôm sư công xuống:

- Sư công, trời không còn sớm nữa, ngài nên nghỉ ngơi đi.

Hắn không nói gì nữa mà kéo sư công trở về phòng, sai người chuẩn bị nước nóng rửa mặt súc miệng, nhét sư công vào chăn:

- Sư công ngoan, ngủ.

- Sư công quả thật mệt quá, buồn ngủ rồi.

Hoa Sơn lão nhân ngáp một cái:

- Ta ngủ đây, A Mai, con cũng về ngủ đi, nhất định đừng có thức khuya đó.

Trương Mai mỉm cười, đắp chăn cẩn thận cho sư công, rồi rời đi.

Mới sáng sớm hôm sau, Trương Mai đã rời khỏi Tây Viên, đến ngũ quân phủ đô đốc. Đang lúc quân vụ bận rộn, bỗng dừng nghĩ đến điều gì, hắn liền viết một lá thư, sai Túc Mặc đem đến Lễ bộ:

- Người trực tiếp đưa cho Từ thị lang.

Túc Mặc trước giờ dày dặn kinh nghiệm, liền đáp ứng rồi lập tức đi đến Lễ bộ, tự tay đưa cho Từ Sâm. Từ Sâm xem thư, trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi vung bút viết thư hồi âm giao cho Túc Mặc:

- Đa tạ nhị công tử nhà người đã nghĩ tới.

Buổi tối Từ Sâm về đến nhà, thương lượng cùng Lục Vân:

- Lễ vật gửi đến kinh thành đã chuẩn bị tốt chưa? Vẫn phái Lưu Bình An đi đi, chuyện này không thể chậm trễ, ngày mai liền xuất phát. Phủ đô đốc có văn kiện quan trọng gửi đến kinh thành, đúng lúc đi chung với bọn họ thì dọc đường cũng có người chiếu cố lẫn nhau.

Lục Vân không có ý kiến gì khác:

- Ừm, cứ vậy đi.

Thương lượng xong xuôi, Lục Vân thở dài sâu xa:

- Cũng không biết cha chồng và kế phu nhân có đập bàn giận dữ hay không.

Trường tôn đánh hôn mà không hỏi họ tiếng nào đã định ra rồi, vừa nghĩ tới thì quả thật có hơi chột dạ.

- Chuyện gấp phải tùy cơ ứng biến, vốn nên như vậy.

Từ Sâm cười nhạt:

- Chẳng lẽ chúng ta phải cho người đi thật xa để vào kinh, sau khi xin ý kiến của phụ thân và kế phu nhân mới định ra hôn sự sao? Vậy thì lâu quá.

Hôm qua, Nam Kinh Hộ bộ Thượng thư, thượng cấp trực tiếp của Quý thị lang, lão đại nhân Hứa Thành Minh đích thân đến Quý phủ, muốn làm mai cho Quý Dao. Quý thị lang khéo léo nói rõ:

- Tiểu nữ đã trao đổi canh thiệp rồi.

Hứa đại nhân sau khi ngạc nhiên, liền chấp tay chúc mừng mà không nói gì nữa.

Đây là theo lệ thường, trao đổi canh thiệp rồi thì phải làm như vậy, dù là ai cũng không nói được gì. Nếu chưa trao đổi thì Quý thị lang phải từ chối thế nào với Hứa đại nhân đây? Mặc kệ là lý do chính đáng cỡ nào thì cũng là làm mất thể diện của Hứa đại nhân.

Lục Vân vẫn lo lắng không yên:

- Thứ nhất, chúng ta không có xin ý kiến cha chồng; thứ hai, Quý gia cô nương sau bốn, năm năm nữa mới được thành thân. Bá Khải, ta sợ cha chồng sẽ không vui, kế phu nhân lại càng có chuyện để nói ra nói vào.

Từ Sâm nắm chắc trong lòng:

- Nương tử yên tâm, không sao đâu. Ta đã dặn kỹ Lưu Bình An rồi, sau khi vào kinh chỉ trông chừng ở cửa phủ, tự tay dâng thư cho phụ thân. Phụ thân dù trong lòng không vui nhưng “chuyện thành thì không nói, chuyện tốt thì không phá, chuyện cũ thì bỏ qua”, ông ấy cũng chỉ có thể thành toàn cho chúng ta thôi.

Thấy Lục Vân còn có vẻ nghi ngờ, Từ Sâm hơi cười cười:

- Nương tử, ta lúc nhỏ thường xuyên nghịch ngợm phá phách, ông ấy lúc không có người thì mắng ta, giáo huấn ta nhưng trước mặt người khác thì một câu nói nặng về ta cũng không nói.

Lục Vân thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì tốt. Chỉ cần cha chồng chịu giúp chúng ta thì chuyện gì cũng dễ nói, chuyện gì cũng dễ làm.

Lão nhân gia chịu nói vài câu là được, ai dám không nghe. Kế phu nhân ở trước mặt ông ấy cũng phải cúi đầu nghe lời mà thôi.

Lục Vân không còn băn khoăn nữa, liền hào hứng hẳn lên:

- Mẫu thân gửi thư tới, bảo ta mang A Trì, A Thuật, A Dật về An Khánh chơi, ở lại đó khoảng hai tháng. Ta cũng có chút nhớ, đã bốn năm năm không về An Khánh rồi.

Từ Sâm bám dính lên người Lục Vân không chịu:

- Từ Nam Kinh đến An Khánh, cả đi cả về, dọc đường mất khoảng ba bốn tháng, ở lại đó hai tháng nữa thành ra nàng và ba đứa nhỏ cũng tới nửa năm không ở nhà! Vậy ta làm sao đây, Tồn nhi làm sao đây, không được, không cho đi. Nàng nếu nhớ nhà thì chúng ta đón nhạc phụ nhạc mẫu tới ở cũng được, hoặc là nàng đợi một chút, nếu ta có thể xin nghỉ dài hạn, sẽ đi cùng nàng về.

Lục Vân dụ dằng nói:

- Ta không đi, ta đi thế nào được? Thử nghĩ xem, A Thuật, A Dật phải đi học, đi hết nửa năm thì chuyện học hành của chúng chẳng phải bị bỏ bê sao? Chuyện sinh hoạt hàng ngày của chàng và A Tồn, ta cũng không yên tâm giao cho người khác trông nom. Còn có A Trì nhà chúng ta nữa, sức khỏe yếu đuối thể kia, sao chịu nổi việc lặn lội đường xa chứ.

Nhắc tới A Trì, Từ Sâm trầm ngâm hỏi:

- Nhạc mẫu đại nhân không đề cập tới nữa chứ?

Ông nói lời này không đầu không đuôi nhưng Lục Vân vừa nghe là hiểu:

- Không có. Tuy là không nói, nhưng ta đoán bà ấy vẫn còn ý định đó.

Từ Sâm chậm rãi nói:

- Nam tử lấy vợ là theo lệnh của phụ mẫu chứ không phải tổ phụ tổ mẫu.

Lục gia lão phu nhân thích ngoại tôn nữ, muốn cho tôn tử cưới ngoại tôn nữ về làm thê tử để thân càng thêm thân; Lục gia đại phu nhân lại thích chất nữ nhà mẹ đẻ, muốn nhi tử cưới chất nữ nhà mẹ đẻ về làm thê tử để thêm phần trợ lực cho mình. Mấy năm nay mẹ chồng nàng dâu âm thầm phân cao thấp, trước mắt là bất phân thắng bại.

Trước đây, nếu là toàn bộ Lục gia từ trên xuống dưới đều thích A Trì thì Từ Sâm cũng cảm thấy cửa hôn sự này không tệ lắm. Có ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu làm chủ, cha chồng là cữu cữu ruột, A Trì sẽ không chịu thiệt thòi. Nhưng nếu là Lục đại phu nhân có chủ ý khác thì Từ Sâm tuyệt đối không để khuê nữ bảo bối của mình chịu thiệt, chuyện của Lục gia nói cũng không cần nói nữa.

Từ Sâm vừa dứt lời thì Lục Vân phì cười một tiếng:

- Mẹ chồng nếu không vừa ý con dâu thì con dâu có thể sống tốt sao? A Trì nhà ta được cưng chiều từ nhỏ, ta sẽ không để nó trôi xuống vũng nước đục này đâu.

Làm như ta hồ đồ hay sao ấy, chỉ lo hiếu thuận mẹ ruột mà không biết suy nghĩ cho khuê nữ của mình.

Từ Sâm cũng cười:

- Thê tử của ta thật thông minh.

Lục Vân hỏi ông đến cùng:

- Không cho ta về An Khánh có phải là sợ ta không khống chế được, đem A Trì hứa hôn lung tung cho người khác không?

Từ Sâm không thừa nhận:

- Không phải đâu, là tại ta không nỡ xa nương tử mà.

Giọng nói dịu dàng triền miên, Lục Vân mặt đỏ tim đập, hai người liếc mắt đưa tình hồi lâu rồi nắm tay vào phòng trong.

Ngày hôm sau, trước khi Lưu Bình An mang theo lễ vật và thư từ theo binh mã của phủ đô đốc đến kinh thành, Từ Sâm lại dặn dò lần nữa:

- Trước tiên không cần vào phủ thỉnh an, cứ ở bên ngoài phủ của đại nhân là được. Thư nhất định phải đích thân giao tận tay đại nhân, không thể qua tay người khác.

Lưu Bình An đi theo người của phủ đô đốc, dọc đường không gặp trở ngại đến kinh thành. Ông nhớ kỹ lời dặn dò của Từ Sâm, sau khi tới nơi thì trước tiên đến đường Định Phụ ở, chỉnh lý xong xuôi, chạng vạng hôm sau mới đến Từ phủ đường Chính Dương Môn. Biết Từ thứ phụ khi về phủ đều là đi cửa hông phía tây nên ông ở xa xa canh giữ, khi thấy kiệu của Từ thứ phụ dừng lại mới vội vã chạy tới:

- Nô tài thỉnh an đại nhân.

Làm cho quần gia của Từ thứ phụ bị dọa giật nảy mình, tưởng rằng lại là một kẻ muốn kiện cáo giải oan nào đó. Đợi khi thấy rõ là Lưu Bình An, người của đại gia thì ông cũng không mắng, không trách cứ nữa mà vội bẩm báo với Từ thứ phụ:

- Là người của đại gia từ Nam Kinh phái đến, Lưu Bình An.

Lưu Bình An quỳ rạp người xuống đất dập đầu:

- Đại nhân, đại gia sai lão nô gửi thư tới.

Từ thứ phụ ôn hòa nói:

- Trình lên.

Lưu Bình An lấy ra một phong thư từ trong ngực, cung kính dâng lên.

Quản gia muốn tới nhận, Lưu Bình An vội rút tay lại:

- Đại gia dặn phải trực tiếp trình lên đại nhân, không thể qua tay người khác.

Quản gia không khỏi có chút khó xử, Từ thứ phụ mỉm cười nói:

- Ông ấy tuy vụng về nhưng cũng là kẻ trung thành.

Ông tự tay nhận thư, căn dặn quản gia:

- Thương cho ông ấy.

Lưu Bình An tạ ơn rồi theo quản gia rời đi.

Từ thứ phụ chậm rãi vào thư phòng ở ngoại viện, mở thư ra đọc. A Tồn định hôn với khuê nữ của Quý Đào? Quý gia gia phong rất tốt, nữ tử chắc chắn cũng không tồi, chẳng qua là phải bốn năm năm sau mới có thể rước dâu về, chẳng phải là làm trễ nãi A Tồn sao.

Từ thứ phụ tuy không hài lòng lắm nhưng đúng như Từ Sâm đoán “chuyện thành thì không nói, chuyện tốt thì không phá, chuyện cũ thì bỏ qua”, hôn sự cũng đã định rồi, làm phụ thân chẳng qua là mắng hai câu, dạy bảo một trận, chứ cũng không thể thật sự làm khó Từ Sâm.

Từ thứ phụ dùng bữa ở thư phòng rất lâu, đến tận giờ cơm chiều Ân phu nhân sai thị nữ đến mời mới trở về nội viện. Từ thứ phụ luôn chú trọng việc “ăn không nói” nên khi ăn cơm lúc nào cũng yên tĩnh, một tiếng ho khan cũng không có.

Sau bữa cơm chiều, Từ thứ phụ hồ hững nói với Ân phu nhân:

- Vợ chồng Bá Khải định hôn sự cho A Tồn rồi, là nữ nhi của Ninh Tấn Quý gia, thực đức thiện lương, ôn nhu hiền tuệ.

Ân phu nhân ngơ ngác:

- Đã định rồi?

Không hỏi mình tiếng nào mà định rồi?

Từ thứ phụ gật đầu:

- Định rồi.

Ân phu nhân càng nghĩ càng giận tím mặt:

- Hôn sự của trưởng tôn, vậy mà không thèm hỏi ý ta đã định rồi? Nó rốt cuộc có xem ta là mẫu thân không?

Từ thứ phụ gặp sóng lớn vẫn không dao động:

- Ta sớm đã căn dặn Bá Khải, nếu thấy nữ tử nào ôn lương hiền thực thì trực tiếp định hôn cho A Tồn, không cần phải cách thiên sơn vạn thủy trở lại xin ý kiến ta và bà. Phụ nhân là người hiền lương, bà nghĩ thử xem, những người nó ở Nam Kinh gặp gỡ thân thuộc, chúng ta đều không biết, cho dù có xin ý kiến thì thế nào? Huống hồ đường xá xa xôi, rất bất tiện.

Ân phu nhân giận ngồi lên giường, Úc ma ma bên cạnh bà vội vàng tới lấy lòng:

- Chứng đau đầu của phu nhân lại tái phát sao?

Ân phu nhân mệt mỏi nói:

- Đều là bị nghịch tử kia chọc tức mà ra.

Từ thứ phụ cũng không luống cuống, từ từ đi đến mép giường, nhẹ nhàng hỏi:

- Nữ nhi của Quý gia vừa qua sinh nhật thứ mười lăm, hôn sự định ra trước nhưng phải đợi bốn năm năm sau mới thành thân. Phu nhân cũng biết đấy, nữ nhi của Quý gia phải hai mươi tuổi mới được thành thân.

Ân phu nhân còn đang hậm hực, nhưng trong lòng lại vui mừng, bốn năm năm sau mới thành thân? A Viễn không đợi được lâu vậy đâu, nhất định phải thành thân trước, sinh con trước, đến lúc đó, con của A Viễn chính là tăng tôn đầu tiên rồi, chắc chắn sẽ được cưng chiều.

Ân phu nhân hậm hừ một lát rồi cũng không cần đại phu tới xem bệnh, dần dần đầu cũng không đau nữa. Từ thứ phụ nhẹ vỗ về bà vài câu, Ân phu nhân vành mắt đỏ lên:

- Ta không giận chuyện đó, ta chỉ giận nó không để ta vào mắt, phải biết kẻ mẫu cũng là mẫu thân mà.

Từ thứ phụ sắc mặt không vui:

- Sám nhi luôn hiếu thuận, không chỉ với ta mà còn với bà nữa. Mấy năm gần đây, nó mặc dù không thể lúc nào cũng hầu hạ bên người chúng ta nhưng thư từ có từng đứt đoạn? Lễ nghi có từng thiếu? Việc thăm hỏi cũng có từng ít đi? Phu nhân, Sám nhi là trưởng tử của chúng ta, là một người hiếu thuận, có đúng không?

35. Chương 35: Mẹ Yêu Xin Hãy Tác Thành Cho Con

Từ thứ phụ lần đầu nghe nói đến chuyện hôn sự của Tổ Hoa, vuốt râu trầm ngâm nói:

- Tổ Hoa và A Lôi?

Chuyện này ở đâu ra, Ân gia cầu hôn sao, là chuyện lúc nào vậy?

Trượng phu sắc mặt bình tĩnh, hiển nhiên cũng không phản đối, Ân phu nhân được khích lệ, vui sướng nói:

- Phụ thân ở quê tịch mịch, toàn dựa vào A Lôi làm bạn nên cố ý vì A Lôi chọn một mối lương duyên. Ta liền nghĩ tới Tổ Hoa, con bé này tài mạo song toàn, cùng A Lôi đúng là trời sinh một cặp.

Từ thứ phụ khó chịu:

- Phu nhân sai rồi, Tổ Mẫn chẳng lẽ không tài mạo song toàn? Lớn nhỏ có thứ tự, vẫn là đem Tổ Mẫn định cho A Lôi mới thỏa đáng. Phu nhân nghĩ xem, A Lôi là văn bối mà nhạc phụ đại nhân thương yêu nhất, chúng ta dù sao cũng phải hứa hôn đích trưởng tôn nữ thì mới thể hiện ý tốt đối với nhạc phụ đại nhân.

Từ thứ phụ khi nói đến bốn chữ “đích trưởng tôn nữ” thì chậm rãi mà kéo dài. Đây là chuyện làm ông khó chịu suốt mười mấy năm qua. Rõ ràng là Tổ Hoa sinh trước nhưng vợ kế cứ cố chấp bé Tổ Mẫn mà gọi là “đại tiểu thư”, thân thích của Ân gia cũng gọi theo như thế, dần dần truyền ra ngoài không ngăn lại được. Vợ kế lòng ôm chấp niệm, trưởng tử thì một bước cũng không nhường, khiến Nam Kinh có một Từ đại tiểu thư, kinh thành có một Từ đại tiểu thư, kỳ cục.

Ân phu nhân nghe nói đến bốn chữ “đích trưởng tôn nữ” thì trong lòng cũng run. Trượng phu vẫn luôn bắt mẫn chuyện này, bà sao lại không biết, năm đó lúc Tổ Mẫn đầy tháng, mình tiền trăm hậu tấu, ngay trước mặt đông đảo bạn bè thân thích mà cười nói:

- Đại tiểu thư nhà ta cùng với muội muội ở Nam Kinh xa xôi kia của nó chỉ hơn kém nhau chưa tới một canh giờ.

Mọi người đều kinh ngạc, bàn luận sôi nổi một hồi:

- Thật trùng hợp, hai tỷ muội lại sinh vào cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, trượng phu không vui thì không vui nhưng rất nhanh sẽ tan thành mây khói; cho dù Từ Sâm ở Nam Kinh xa xôi kia có tức giận hay phẫn nộ thế nào cũng chỉ có thể nắm mũi mà chấp nhận. Các bạn bè thân thích đã biết hết rồi, chẳng lẽ lại sửa lại hay sao? Vậy thì Từ gia còn mặt mũi nào chứ.

Ai ngờ Từ Sâm đáng ghét kia không viết thư phản bác, cũng không phân phải trái với mình mà để Tố Hoa ở Nam Kinh cũng gọi là Từ đại tiểu thư! Quá chộc tức người ta rồi, phụ mẫu nào không phải là phụ mẫu, phụ mẫu đã quyết định mà còn dám coi thường như thế.

Vậy mà trưởng phu lại dung túng, cưng chiều đứa con của vợ trước là Từ Sâm này, Từ Sâm càn quấy như vậy mà trưởng phu lại giả câm giả điếc xem như không biết. Ân phu nhân muốn truy hỏi đến cùng “Sau này hai nhà đầu gặp mặt thì rốt cục phải xưng hô thế nào, ai lớn ai nhỏ?” nhưng lại ngại mình đuối lý trước nên từ đầu đến cuối vẫn không có lá gan này, cứ thế mà lần lữa đến nay.

Ân phu nhân cắn răng mấy lần, trước suy sau nghĩ, cuối cùng vẫn không dám bàn đến vấn đề “lớn nhỏ”, đành phải nói đến chuyện khác:

- Tố Mẫn lớn lên ở kinh thành, quen biết qua lại đều là danh môn quý nữ, dòng dõi cao quý; còn Tố Hoa sinh lớn lên ở Nam Kinh, quen với nơi vắng vẻ tỉnh mạch, gả cho A Lôi, cùng phụ thân sống ở quê nhà là thích hợp.

Từ thứ phụ về mặt nhân nhạ:

- Nam Kinh là nơi thái tổ Hoàng đế định đô, sao ở trong miệng phu nhân lại giống như là nông thôn vậy.

Cả nhà Bá Khải ở Phượng Hoàng Đài, là nơi mà các công thần thời khai quốc tranh nhau mua làm làm viên tư gia, vậy mà bà lại xem như là nơi hoang vu dã ngoại, buồn cười.

Ân phu nhân vội nói:

- Ta nào dám ghét bỏ nơi thái tổ Hoàng đế định đô, chẳng qua là nói Tố Hoa tính tình thanh tĩnh, thích hợp với quê nhà. Còn con bé Tố Mẫn này, từ nhỏ đã bị ta chiều hư rồi, vẫn là tìm cho nó một người môn đăng hộ đối ở kinh thành, sống cuộc sống an ổn, giàu sang phú quý.

Có lẽ là để cho lời nói của mình thêm tính thuyết phục, Ân phu nhân cố ý nhắc đến vài vị phu nhân:

- An quốc công phu nhân đang chọn người kết duyên cho ấu tử, rất hài lòng với Tố Mẫn nhà chúng ta; tôn tử được Nghiêm thủ phụ yêu thương nhất cũng mười sáu tuổi rồi, thủ phụ phu nhân mỗi lần gặp Tố Mẫn đều nắm tay nó khen ngợi không ngớt. Tướng công nghĩ thử xem, hai nhà này chẳng phải là có tiền đồ hơn so với A Lôi sao?

-

- Còn có Bình Bắc hầu phu nhân, gặp Tố Mẫn thì thân mật vô cùng, lấy ra chiếc vòng ngọc trên cổ tay tặng nó. Chiếc vòng đó nước ngọc cực kỳ tốt, là pha lê Lão Khanh màu xanh đậm, Tố Mẫn thích lắm. Tướng công, trưởng tử của Bình Bắc hầu đã định hôn rồi nhưng thứ tử thì không có động tĩnh gì, đây chính là nhất đẳng quốc công tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Ai mà gả cho hắn, vừa vào cửa đã là quốc công phu nhân, quản lý cả Ngự quốc công phủ đó.

Thì ra Tố Mẫn nên chọn lựa người trong quốc công phủ, hầu phủ, các lão phủ, còn Tố Hoa thì nên gả cho Ân Lôi, ở nông thôn phụng bồi tăng tổ phụ tuổi già? Từ thứ phụ nhẹ nhàng nhìn thê tử:

- Nói tới cái này ta mới nhớ. Sau khi Ngự quốc công đến Nam Kinh nhậm chức thì tới ở Tây Viên, cùng Bá Khải là hàng xóm, thường xuyên qua lại. Bá Khải nói, Ngự quốc công tuy trẻ tuổi nhưng làm người chu đáo, ở trước mặt Bá Khải luôn hành lễ của con cháu, không hề kiêu căng tự phụ. Điều này quả là quý giá, tuổi trẻ đầy triển vọng mà không ngạo mạn, khinh người.

Cái gì? Mặt Ân phu nhân trầm xuống:

- Bá Khải và Ngự quốc công là hàng xóm, sao ta lại không biết?

Từ thứ phụ về mặt hồ hững:

- Không có bao nhiêu ngày, họ mới làm hàng xóm cách đây không lâu.

Chuyện này có gì đâu, kinh thành cách xa Nam Kinh, chuyện nhà của Bá Khải, bà không biết cũng bình thường.

Ân phu nhân nổi cáu, nói lời thật với Từ thứ phụ:

- Phụ thân gửi thư tới, thay A Lôi cầu hôn nữ nhi Từ gia. Đích nữ dòng chính của Từ gia chỉ có Tố Mẫn và Tố Hoa, tướng công nói xem, chúng ta gả hay không gả? Nếu gả thì gả đứa nào?

Từ thứ phụ chậm rãi nói:

- Nhạc phụ đại nhân đã mở miệng thì sao có thể không gả. Tố Mẫn và A Lôi là biểu huynh muội ruột thịt, lại là trưởng tử, dĩ nhiên là gả Tố Mẫn rồi. Phu nhân nghĩ thử xem, đính hôn tôn nữ cho người của nhạc phụ đại nhân thì đương nhiên là Tố Mẫn hơn hẳn Tố Hoa.

Ân phu nhân bực bội, nghiêm mặt nói:

- Ông không thương Tố Mẫn, ta thương nó! Ta nhất định phải để cho nó nở mày nở mặt gả vào danh môn thế gia kinh thành, có thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ, thường xuyên trở về thăm ta. Tố Mẫn rất được cưng chiều, mới không gả đến cái chỗ nông thôn đó đâu.

Từ thứ phụ ở Văn Uyên Các cùng với những lão thần trong triều đấu trí đấu dũng cả ngày, về nhà còn phải tranh cãi việc nhà cùng thê tử cũng thấy mệt mỏi:

- Tố Mẫn không thể gả đến nông thôn còn Tố Hoa thì có thể? Thôi được, nhánh gần dòng chính trong tộc chúng ta ở kinh thành của cũng có mấy nữ tử tuổi tác và diện mạo thích hợp, bà xem thử đi.

Ân phu nhân giật mình, sao bà không nghĩ đến cái này? Phụ thân chỉ nói là nữ tử Từ gia, chứ không chỉ định là chi nhà mình. Nhà tam lão thái gia con cháu đông đúc, tầng tôn nữ chắc phải có tới mười mấy người nhỉ? Bọn họ của hồi môn không cần nhiều là có thể gả tới Ân gia rồi, cũng rất không tệ. A Lôi tuần tú văn nhũ lại có tài hoa, chẳng qua là tổ mẫu, mẫu thân ở góa nhiều năm nên không khỏi hơi khó hầu hạ. Nếu là một cô nương tính tình hiền lương gả qua đó, chăm sóc cho mẹ chồng và tổ mẫu chồng từng li từng tí, hầu hạ họ cho tốt thì cuộc sống trôi qua cũng không tệ.

Mặc dù có biện pháp hay nhưng Ân phu nhân cũng buồn bực không vui. Con bé Tố Mẫn ngày ngày đều ở bên hầu hạ, rất lanh lợi đáng yêu, vậy mà ông chỉ nhớ tới Tố Hoa, chỉ nghĩ cho Tố Hoa! Vừa nghĩ tới là thấy ảm ức.

Từ thứ phụ đứng dậy định tới thư phòng ở ngoại viện nghỉ ngơi, Ân phu nhân vội ngăn lại:

- Bá Khải sắp vào kinh báo cáo công việc phải không? Nó đã nhiều năm không dẫn theo tôn tử và tôn nữ vào kinh rồi, năm nay bảo nó dẫn theo con dâu, tôn tử và tôn nữ cùng về đi, cả nhà chúng ta đoàn tụ với nhau.

Từ thứ phụ mỉm cười gật đầu:

- Phu nhân nói có lý, cả nhà nên đoàn tụ với nhau.

Nói xong thì xoay người đi ra cửa, đến thư phòng ở ngoại viện. Ân phu nhân oán hận, ta muốn nhìn thử xem, Tố Hoa tôn nữ bảo bối kia của ông trở lại, có dám tự xưng cái gì mà Từ đại tiểu thư nữa hay không! Còn đứa con riêng bất hiếu kia và thê tử của nó ở trước mặt ta có dám ngỗ ngược hay không!

Hơn nữa cuộc đời của Ân phu nhân mọi chuyện đều thuận lợi, chỉ có một điều là trượng phu đã từng cưới vợ, mà người vợ đó lại để lại đích tử Từ Sâm. Sự có mặt của Từ Sâm thời thời khắc khắc nhắc nhở bà rằng: mình là kẻ thất. Có thể nghĩ được, Ân phu nhân không thích Từ Sâm, không thích cả nhà Từ Sâm đến mức nào.

Tây Viên, Trương Khế căn dặn các thị nữ quét dọn, chuẩn bị phòng, bận đến quay mòng mòng. An Hiệp chỉ đứng nhìn:

- Ngũ cữu cữu không để ý mấy cái này đâu, mẹ không cần phải vất vả như thế.

Trương Khế xua tay về phía nàng:

- Tiểu hài tử thì biết cái gì? Ngũ cữu cữu con tuy không để ý nhưng ngũ cữu mẫu con lại rất xem trọng đấy.

Nha đầu A Du này, mấy chuyện ăn, mặc, ở, đi lại không gì là không tỉ mỉ.

Gương mặt thanh tú của An Hiệp không có biểu cảm gì, Trương Khế vừa bận rộn vừa luôn miệng trò chuyện cùng nàng:

- Ngũ cữu cữu và ngũ cữu mẫu con đường xa tới đây, dọc đường bên ba, sao lại không mệt? Về tới nhà mình, thế nào cũng phải để cho bọn họ thoải mái.

An Hiệp không biết nghĩ tới điều gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười:

- Ngũ cữu cữu, ngũ cữu mẫu ra ngoài không dẫn theo A Đồng biểu tỷ, còn người và phụ thân ra ngoài lần nào cũng dẫn theo con. Mẹ à, người thật tốt.

Không có như ngũ cữu mẫu, bỏ lại một mình A Đồng biểu tỷ ở nhà.

Trương Khế trong lúc bận rộn vẫn quay đầu lại nghiêm túc nhìn nữ nhi:

- Khách khí khách khí. Thực ra mẹ không định dẫn con theo đâu, tính đem con gửi ở nhà ngoại tổ phụ, hoặc là sai ca ca tẩu tẩu chăm sóc con. Là phụ thân con không đồng ý, không nỡ đem con bỏ lại.

An Hiệp đứng dậy, trên khuôn mặt thanh tú đầy vẻ ghét bỏ:

- Mẹ thật là không biết nói mấy câu dễ nghe gì hết. Không nói chuyện với mẹ nữa, con đi tìm phụ thân chơi. Phụ thân biết cách nói chuyện, chứ không có phá hoại không khí như mẹ đâu.

Trương Khế liếc nữ nhi một cái:

- Thánh nhân đã nói ‘Người nói chuyện xảo quyết hoa hòe là người không có lòng tốt’.

An Hiệp vẻ mặt nghiêm túc:

- Thánh nhân cũng đã nói ‘Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác’, mẹ không thích nghe mấy lời êm tai, dễ nghe phải không? Nếu mẹ thích nghe thì tại sao không thể nói cho người khác nghe?

- Được rồi, hôm khác rảnh mẹ sẽ nói cho con nghe.

Trương Khế chỉ tay ra cửa, ý bảo An Hiệp có thể đi rồi:

- Thực ra là trí nhớ con không tốt, chuyện hồi nhỏ đều quên sạch. Lúc con còn nhỏ, mẹ ẵm con nói tới hai xe ngựa lời ngon tiếng ngọt mà con chỉ biết có a a a.

An Hiệp tập trung suy nghĩ:

- Nghe mẹ nói vậy, con thấy mình cũng là một đứa trẻ có phúc, con thật cao hứng.

Nàng ngửa mặt lên trời cười cười, đi đến thư phòng của An Ký.

An Ký đang cầm cùi viết gì đó, thấy An Hiệp đi vào thì thuận miệng hỏi:

- Sao không tìm Từ tỷ tỷ của con chơi?

An Hiệp ngồi xuống trước mặt ông:

- Từ tỷ tỷ không tiện qua nhà chúng ta, con cũng không tiện qua bên đó.

An Ký dừng bút, ngẩng đầu hỏi An Hiệp:

- Tại sao vậy?

Trọng Khải làm việc luôn chu đáo chặt chẽ, lại bị Từ gia phát hiện manh mối hay sao, cũng quá không cẩn thận rồi. An Hiệp lơ đãng nói:

- Không có gì. Tháng năm là mừng thọ ngoại tổ mẫu của Từ tỷ tỷ, tỷ ấy phải sao chép một quyển kinh thư làm thọ lễ, thể hiện hiếu tâm.

An Ký cười cười:

- Hóa ra là vậy.

Chân mày thanh tú của An Hiệp nhíu lại:

- Mấy lão phu nhân này thật không làm cho người ta thích được mà, không biết bản thân là thật lòng tin Phật hay giả bộ tin Phật mà hành hạ các văn bối quá chừng.

An Ký mỉm cười nói:

- Hiệp nhi, không được nói lung tung.

Lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng, chứ không được nói ra miệng. An Hiệp khẽ thở dài:

- Con với cha là không biết thì không nói, còn biết thì nói hết mà. Phụ thân, thật may nhà mình không có lão phu nhân.

Giống như Trình tỷ tỷ, trong nhà có một lão phu nhân hồ đồ, làm cho cả nhà không yên ổn. Bởi vì có lão phu nhân đó dung túng mà Thu di nương có thể ăn mặc cao sang quý phái, đường đường chính chính tới Tây Viên thăm Trình Bạch, quả thực làm người ta không biết nói gì cho phải.

Giống như Từ tỷ tỷ, cuộc sống vốn thoải mái bao nhiêu, Lục lão phu nhân ở An Khánh kia vừa gửi thư tới là tỷ ấy phải tự tay sao chép kinh thư, thật đáng thương. Tuy là sao chép kinh thư có thể xem như luyện chữ nhưng vẫn rất khó chịu.

An Ký nhẹ nhàng nói:

- Mấy chuyện vặt vãnh này, không cần quá để ý. Hiệp nhi, đến giá sách tìm giúp cha quyển “Sơn hà chí” đem lại đây.

An Hiệp cất giọng trong trẻo đáp ứng:

- Phụ thân, con làm tiểu thư đồng cho ngài.

Thư phòng Từ gia, Lục Mân cầm quyển “Lễ ký” lật xem, lặng lẽ học thuộc lòng. Rèm cửa được vén lên, Hồng Tụ mặc chiếc áo màu hồng cánh hoa, váy lụa phỉ thúy kiều mỹ bước vào, lả lướt bưng khay trà tiến đến:

- Thiếu gia, uống trà.

Lục Mân thản nhiên nhìn nàng một cái:

- Đã nói rồi, người chỉ quản ý phục giầy vớ, những thứ này cứ giao cho sai vặt đi.

Tại sao lại bưng trà tới? Đây là Từ gia, chứ không phải Lục gia.

Hồng Tụ tức giận nén ở trong ngực, thật sự không nhịn được bèn che miệng cười nói:

- Phải chúc mừng thiếu gia rồi, nghe nói phu nhân đã mời Nghiêm gia đại tiểu thư đến phủ ở, cả phủ từ trên xuống dưới đều khen ngợi Nghiêm đại tiểu thư.

Nghiêm gia đại tiểu thư là nữ nhi của cữu cữu Lục Mân.

Đôi mắt dài nhỏ tuấn mỹ của Lục Mân lạnh lùng nhìn Hồng Tụ:

- Ra ngoài!

Hồng Tụ bị ánh mắt của hắn trấn áp, không dám nói gì nữa, khụy gối hành lễ rồi lui ra ngoài. Mặc dù bị khiển trách nhưng trong lòng Hồng Tụ lại không khởi hưng phấn, thiếu gia ngài cứ trách mắng ta đi, có bản lĩnh thì vượt qua phu nhân kia!

Sau khi Hồng Tụ rời khỏi, Lục Mân tâm phiền ý loạn, “Lễ ký” cũng không xem nữa, bèn đứng dậy đến bên giá sách tiện tay rút ra quyển “Thi tam bách”, lại ngồi xuống ghế.

Tiện tay lật sách ra thì thấy bài “Dung phong. Bách chu”: “Mẫu dã thiên chích, bất lượng nhân chích!” (dịch thơ: Mẹ yêu xin hãy tác thành cho con, Sao không thấu hiểu lòng con?) tám chữ như kim châm vào mắt Lục Mân đau nhói.

36. Chương 36: Trăm Đường Bay Tính Gần Xa

Mẫu thân có ý với Nghiêm gia biểu muội, Lục Mân vẫn luôn biết nhưng không tán thành. Nghiêm gia biểu muội dung mạo đoan trang mỹ lệ, tính tình dịu dàng rộng lượng, nhưng lại ít đi vài phần linh động, vài

phần phong thái xem việc nặng như việc nhẹ, không thể chinh phục lòng người.

Người tổ mẫu vừa ý chính là Từ gia biểu muội, bà đã từng mỉm cười hỏi hấn:

- A Trì biểu muội có được không?

Lục Mân vì hiếu thuận lão nhân gia nên miễn cưỡng gật đầu:

- Dạ được, A Trì biểu muội rất tốt.

Nhưng trong lòng hấn lại nói thầm, A Trì quá yếu ớt, sau này ta chẳng phải nhường nhịn nàng ấy cả đời sao.

Mẫu thân cũng nói như vậy:

- Cô dưỡng cô mẫu con quá nuông chiều A Trì, không để nó chịu chút xiu uất ức nào. Cưới một nữ tử như thế về, không thể quản lý việc nhà, không thể chăm sóc cha mẹ chồng, chỉ để cho đẹp mắt à?

Mẫu thân từng cười nói với hấn:

- Mân nhi, cưới vợ phải cưới người đức hạnh. Chủ mẫu trong nhà không cần xinh đẹp mà quan trọng nhất là hiền lành độ lượng. Có hiền thê giỏi xử lý việc nhà rồi thì nạp thêm vài thiếp thất mỹ mạo tuyệt sắc chẳng phải là song toàn sao.

Đạo lý mà mẫu thân nói, Lục Mân đều hiểu. Trên đời này không ít nam tử cũng làm như vậy, cưới một người môn đăng hộ đối, giỏi giang hiền đức về làm vợ, rồi lại nạp thêm vài thiếp thất hoặc xinh đẹp, hoặc khéo léo, hoặc có tài hoa, thế thiếp vây quanh, cuộc sống trôi qua vô cùng ung dung tự tại.

Nhưng, nữ tử chịu làm thiếp thân phận phần lớn đều thấp kém, không có phong thái cao quý, dù có xinh đẹp có quyền rũ hơn nữa cũng không làm cho người ta tôn trọng nổi. Đâu giống như bóng hình trong mộng ấy, rực rỡ như hoa, cao quý như ngọc, chỉ một cái liếc mắt cũng khiến người ta ngây dại.

Trong đôi mắt dài nhỏ của Lục Mân tràn đầy nhu tình, A Trì biểu muội tuy hơi yếu ớt nhưng rất hiểu chuyện nghe lời. Một lá thư của tổ mẫu vừa gửi đến là nàng ấy ngoan ngoãn sao chép “Hoa Nghiêm kinh”, rất ít khi ra ngoài, cũng rất ít khi nhàn rỗi. Nữ tử ở nhà có yếu ớt chút thì sao chứ, biết nghe lời mới là tốt.

Nếu có thể đón A Trì biểu muội đến An Khánh ở một thời gian.....Tim Lục Mân đập thành thịch, nếu A Trì biểu muội đến An Khánh, nhất định sẽ hơn hấn Nghiêm gia biểu muội! Tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân chắc chắn là thích A Trì hơn, thậm chí là mẫu thân, khi thấy A Trì ngoan hiền đáng yêu, cũng sẽ rất hài lòng, có lẽ sẽ thay đổi chủ ý cũng nói không chừng.

Lục Mân đứng lên, do dự ở trong phòng. Lấy phong thái của A Trì, nếu đến An Khánh, đứng giữa đám tỷ muội đích thị là như hạc giữa bầy gà, xuất sắc hơn người. Gặp nàng rồi, mẫu thân sao còn khẳng khái bảo mình định hôn với Nghiêm gia biểu muội như vậy nữa.

Nhưng, cô dưỡng cô mẫu sao chịu để biểu muội đến An Khánh chứ? Lục Mân nghĩ đến điều này thì quả thật có chút chán nản. Cô mẫu đối với mình luôn quan tâm quý mến, sinh hoạt hàng ngày đều chiếu cố rất chu đáo, nhưng không hề hỏi đến chuyện chung thân đại sự của mình; cô dưỡng thì càng khỏi phải nói, khách khí mà ôn hòa, nhưng một câu nói nhiều cũng không có.

Tổ mẫu, tâm tư của người có phải là uống phỉ rồi không? Lục Mân cười khổ. Người để con đến Phượng Hoàng Đài, thứ nhất là vì chuyện học hành sự nghiệp, thứ hai là để con và A Trì sớm chiều gặp mặt, rồi lâu ngày sinh tình, cô dưỡng cô mẫu vì thương nữ nhi mà sốt ruột, dĩ nhiên là mọi chuyện nước chảy thành sông. Nhưng người có biết đâu, con rất hiếm khi được gặp A Trì, cho dù có gặp thì cũng chỉ là khách khí chào hỏi mấy câu xã giao mà thôi, có cô dưỡng cô mẫu và biểu ca biểu đệ ở đó, muốn nói riêng với nhau vài câu cũng không được.

Điều duy nhất làm cho người ta vui mừng chính là, Nghiêm gia biểu muội đã đến tuổi cập kê, không thể đợi nữa; A Trì tuổi còn nhỏ, có thể thoải mái chọn lựa. Lục Mân lại ngồi xuống, cầm sách lên lần nữa, giận dữ nghĩ: “Mẫu thân không phải cần bản là không thêm để ý tâm tư của con, nhất định chọn Nghiêm gia biểu muội sao? Người nói với tổ mẫu đi! Nếu tổ mẫu hết cách với người, người cũng hết cách với tổ mẫu thì chuyện này sẽ dây dưa kéo dài, xem ai chịu thiệt hơn ai. Dù sao A Trì cũng còn nhỏ, vốn dĩ không cần vội.”

Từ Tồn mặt mày vui vẻ đi tới:

- A Mân, ngày kia đệ có rảnh không? Vũ Hương hầu phủ đưa thiệp mời, không bằng chúng ta đi tụ tập một bữa cho náo nhiệt.

Lục Mân mỉm cười nói:

- Hội thi thơ mấy ngày này, văn thì náo thế nào không rõ nhưng đầu thì muốn hôn mê luôn.

Hội thi thơ gì đó của Vũ Hương hầu phủ hẳn đều không ham nổi.

Từ Tồn thấy biểu đệ không quá hứng thú thì cũng không nói thêm gì nữa:

- Vậy đệ ở nhà cố gắng học cũng được, yên tĩnh. Ta theo mẫu thân và muội muội qua đó, còn muốn xem hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật này nghịch ngợm.

A Trì biểu muội cũng muốn đi? Trong lòng Lục Mân không thoải mái, không phải là sao chép kinh thư cho tổ mẫu sao, còn đi dự tiệc tùng gì nữa. Biểu muội rốt cục vẫn còn nhỏ tuổi, không có kiên nhẫn gì cả, mà cô mẫu lại quá cứng chiều.

Từ Tồn làm sao biết trong lòng hẳn nghĩ gì, vui vẻ nói mấy câu tán gẫu rồi cáo từ rời đi. Lục Mân tiến hẳn đến cửa viện, khó chịu vô cùng. Biểu ca từ khi định hôn thì từ sáng đến tối đều thần thanh khí sảng, cũng không nghĩ đến bên cạnh còn có một biểu đệ vẫn cô đơn chiếc bóng, chuyện chung thân đại sự vẫn không biết đi đâu về đâu.

Tiến Từ Tồn đi rồi, Lục Mân một mình trở lại thư phòng học tập, “Thú thê mạc hận vô lương môi, Thư trung tự hữu nhan như ngọc”*, mình bây giờ chỉ có công danh tú tài, cô dượng mới mặt không đổi sắc; đợi đến khi mình đề tên bằng vàng thì cô dượng chắc chắn sẽ nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

* Xuất xứ từ bài thơ “Khuyến học văn” của vua Tống Chân Tông, dịch nghĩa: Cưới vợ chớ hiềm không có người mai mối tốt, Trong sách tự có mỹ nhân đẹp như ngọc

Xế chiều, Từ Sâm về đến nhà, cả nhà bắt đầu ăn cơm tối. Từ Sâm nhìn A Trì đánh giá một lần:

- Khuê nữ của ta hình như hơi gầy.

A Trì chớp chớp đôi mắt to, tội nghiệp nhìn Từ Sâm mà không nói gì.

Lục Vân cũng đau lòng:

- Còn không phải sao, ta cũng thấy khuê nữ nhà ta gầy quá.

Từ Thuật, Từ Dật tranh gấp thức ăn cho A Trì:

- Tỷ, ăn nhiều chút.

Từ Tồn nửa dụ dỗ nửa ra lệnh:

- A Trì nghe lời, ăn nhiều thêm nửa chén cơm đi.

A Trì hữu khí vô lực nói:

- Ăn không nổi. Cả ngày ngồi chép kinh, làm sao có khẩu vị chứ.

Sống an nhàn tự tại đã quen, bỗng nhiên xảy ra chuyện chép kinh này nọ, quả thật chịu không nổi.

Từ Sâm để đĩa xuống, cũng không ăn nữa:

- Khuê nữ của ta không ăn cơm sao được.

A Trì trước đó mỗi lần từ Tây Viên trở lại đều vui vẻ như muốn bay lên; hôm nay thì ngược lại, khí sắc không được như trước, cả người cũng gầy đi, chuyện này làm sao được chứ.

Từ Thuật là một đứa trẻ lanh lợi:

- Ngoại tổ mẫu rất thương tỷ tỷ, nếu biết tỷ tỷ vì chép kinh cho người vất vả như vậy, không chừng sẽ đau lòng lắm. Theo con thấy, chuyện chép kinh này, không bằng ca ca với con và cả A Dật nữa đều cùng nhau chép, tỷ tỷ cũng không cần cực khổ như vậy.

Từ Dật không hề lười biếng, vỗ ngực nhỏ nói:

- Chữ của con cũng dễ nhìn lắm, rất nho nhã! Con sao chép kinh thì ngoại tổ mẫu nhất định sẽ thích!

Cứ coi như là luyện chữ thôi, dù sao thì mỗi ngày đều phải luyện mà.

Từ Tồn trầm tư chốc lát:

- Phụ thân, mẫu thân, sao chép kinh Phật là việc thiện tích đức. Việc tích đức này không thể chỉ dành cho mỗi A Trì mà cũng chia cho con và A Thuật, A Dật nữa mới công bằng.

Từ Sâm và Lục Vân nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu:

- Được, quyết định vậy đi.

Vẫn là để cho bốn đứa nhỏ cùng nhau chép, đừng để A Trì mệt mỏi quá không tốt. Nhìn đi, cảm của A Trì đều tụt lại rồi.

Suy nghĩ của Từ Sâm thì sâu xa hơn một tầng, đến khi kinh thư được đưa đến An Khánh, biết là bốn đứa nhỏ cùng nhau chép, cũng đỡ cho lão phu nhân vẫn ôm cái suy nghĩ kia không buông mà nghĩ tới A Trì nhà ta.

Bống chốc vui đi ba phần tư nhiệm vụ? A Trì hai mắt sáng lấp lánh, giải phóng rồi! Từ Dật rất ân cần giới thiệu thức ăn:

- Tỷ, đây là món gà hoa quế, vừa mềm vừa thơm nè.

A Trì cười hì hì gắp một khối thịt gà, ăn cơm cũng có mùi có vị hơn.

Sau bữa cơm tối, Từ Sâm và Lục Vân dẫn theo các con đi tản bộ trong vườn hoa, rồi mỗi người về phòng mình nghỉ ngơi. Từ Tồn buồn cười nhìn muối muối mình, không phải là tại nha đầu này ăn nhiều nên muốn đi vài bước cho tiêu thực sao. Nha đầu nghịch ngợm này mấy ngày qua ở nhà buồn bức rồi, ngày kia tranh thủ dẫn nó ra ngoài chơi cho đỡ chán.

Đến ngày kia, A Trì cùng Lục Vân lên xe ngựa, Từ Tồn dẫn hai đệ đệ đi đến Vũ Hương hầu phủ. Vũ Hương hầu phủ ở cầu Trấn Hoài, khu vực phồn hoa, nhà cửa trắng lẹ, phong cảnh tươi đẹp, là một nơi tốt để ăn uống chơi bời.

Được mời đến đều là những gia đình quen biết thường xuyên qua lại, A Trì đi báai kiến từng người một, nhận được không ít lời khen. Quý phu nhân cũng đến đây, so với trước thì thân mật hơn rất nhiều:

- Con bé này tướng mạo thật tốt, ta nhìn cũng thích đây này.

Bà tháo chiếc vòng trên cổ tay, đích thân đeo cho A Trì.

A Trì sau khi báai kiến các phu nhân thì được Vũ Hương hầu phủ thập tiểu thư Lư Nam mời qua ngồi trò chuyện cùng các thiếu nữ khác. Đám người An Hiệp, Trình Hi, Trình Bạch, Phùng Uyển, Cổ tiểu thư bình thường đều quen biết nhau nên cũng không cần quá khách khí.

Lư Nam là con của Vũ Hương hầu phu nhân, là tiểu thư nhỏ tuổi nhất của Lư gia, xấp xỉ tuổi A Trì, ngây thơ xinh đẹp, thanh tú đáng yêu, xem ra ngày thường luôn được cưng chiều. Tuy được cưng chiều thì cưng chiều nhưng lễ tiết vẫn rất chu đáo, đãi khách nho nhã lễ độ.

Lư cửu tiểu thư Lư Mai ngồi bên cạnh nàng thì thua kém hơn nhiều. Lư Mai không phải là bề ngoài không đẹp, mà là trang điểm quá đậm nên lộ vẻ thô tục. Lư Mai là con do thiếp sinh, đã cùng với thứ tử nhà Ngô thủ bị định hôn, có thể nói là môn đăng hộ đối.

Ngồi ở đây có vài vị cô nương dung mạo xuất chúng, chẳng hạn như A Trì, chẳng hạn như Lư Nam, chẳng hạn như Trình Bạch. A Trì và Lư Nam đều là đích nữ, Lư Mai tự biết thân phận mình không bì được thì

cũng thôi, nhưng cùng là thứ nữ, Trình Bạch lại có phong thái xuất sắc, nổi bật hơn người, làm nàng ta thấy khó chịu.

Lư Mai rất muốn châm chọc Trình Bạch hai câu, nhưng nàng ta vừa mới thanh thanh cổ họng, định mở miệng nói chuyện thì gặp phải ánh mắt sắc bén của người thị nữ đứng đối diện nhìn sang, Lư Mai liền rùng mình, biết điều ngậm miệng lại. Người này là Tiểu Bình, thiếp thân thị nữ của Vũ Hương hầu phu nhân, đặc biệt được phái tới để hầu hạ khu vực yến tiệc bên này, nàng ta sẽ không để bất cứ lời nói hay cử chỉ vô lễ nào xảy ra trên yến tiệc. Nếu như có nửa điểm sai lầm, trở về Lư Mai sẽ phải ngoan ngoãn ở trong phòng, đừng bao giờ mong được xuất đầu lộ diện nữa.

Trình Bạch cũng không để ý tới ánh mắt soi mói của Lư cửu tiểu thư, khách khí hỏi thăm An Hiệp:

- Nghe nói mấy ngày tới ngũ biểu thúc và thúc mẫu sẽ tới đây phải không?

Trình ngự sử cha nàng và Trương Tịnh xem như là biểu huynh đệ, nàng đương nhiên gọi Trương Tịnh là “ngũ biểu thúc”.

Trình Hi chậm rãi nâng chung trà lên uống, khóe môi hơi nhếch mang theo ý cười như có như không. Thứ muội nhà mình xem như đã có bài học rồi, vô cùng khiêm tốn với phu nhân, nghe lời răm rắp, cuối cùng cũng được thả ra ngoài, lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Gương mặt thanh tú của An Hiệp nhàn nhạt nói:

- Vết thương cũ của ngũ cửu tái phát nên muốn đến Nam Kinh tìm danh y. Vị danh y kia hành tung không xác định, cực kỳ khó gặp. Phụ thân ta mấy ngày trước đã đích thân đến quê tìm cũng không gặp được người.

Trình Hi thở dài nói:

- Ngũ biểu thúc chinh chiến nhiều năm, ổn định biên cương nhưng chính mình cũng mang một thân bệnh tật.

Phùng Uyển hơi sốt ruột:

- Nếu như tìm không được vị danh y kia thì phải làm sao? Đi một chuyến phí công à?

Cổ tiểu thư an ủi:

- Không đâu, nhất định có thể tìm được.

Lư Nam ngọt ngào cười nói:

- Chuyện này có khó gì, ở trên đất Nam Kinh này, có người nào mà Vũ Hương hầu phủ chúng ta tìm không được? Tối nay ta liền nói với gia phụ, xin ông ấy cho người đi tìm, nhất định sẽ mời được vị danh y này đến.

Lư Mai cũng cười duyên góp vui:

- Đúng vậy đúng vậy, thập muội của ta nói rất đúng, gia phụ nếu ra mặt thì nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.

Tìm một đại phu mà thôi, chuyện này có gì đâu.

Các thiếu nữ đều nói chuyện với nhau rất nhã nhặn, lịch sự. An Hiệp lôi kéo A Trì cùng đi vệ sinh, dọc đường An Hiệp phàn nàn nói:

- Cứ hỏi tới hỏi lui hoài, thật đáng ghét.

Người này cũng hỏi ngũ cửu cửu, người kia cũng hỏi ngũ cửu cửu, cứ như là rất sùng bái anh hùng vậy.

A Trì sờ sờ mũi. Thật ra thì không thể trách mấy tiểu cô nương này, Trương Tịnh vốn là một nhân vật truyền kỳ, nhi tử bị bỏ rơi của hào môn thế gia, tự mình vươn lên, mới hơn hai mươi tuổi đã kiến công lập nghiệp, được phong tước hầu. Sau khi trở thành trọng thần của triều đình lại cưới thứ nữ Mạnh gia về làm vợ, sinh được hai nam một nữ. Ở trong triều luôn luôn trầm mặc khiêm tốn, không hề phách lối kiêu ngạo; ở trong nhà thì giữ mình trong sạch, không hề hai lòng, các tiểu cô nương hiếu kỳ về nam tử như vậy là điều không thể tránh được.

An Hiệp bỗng dừng bước, nhìn A Trì chậm rãi nói:

- Các nàng ấy rõ ràng là gấp ghé nhị biểu ca của muội.

A Trì khẽ mỉm cười:

- Các tiểu cô nương sùng bái anh hùng thôi, Hiệp nhi, muội nghĩ nhiều rồi.

An Hiệp bình tĩnh nhìn A Trì một lát rồi lúi lêu kéo nàng tiếp tục đi, không nói gì nữa.

Yến tiệc ở Vũ Hương hầu phủ vui vẻ mà giải tán.

Sau khi tàn tiệc, Lục Vân dẫn theo A Trì đến cáo từ, Vũ Hương hầu phu nhân và Lư Nam tiến tới cổng trong, nhìn họ lên kiệu nhỏ. Vũ Hương hầu phủ rất lớn, thân thích trong nhà đều lên kiệu ở cổng trong đến cửa hông phía tây mới lên xe ngựa nhà mình.

37. Chương 37: Trời Ơi, Trời Hỡi, Vì Sao?

Trước cửa hai nhà có mười mấy chiếc xe ngựa dừng lại, khí thế to lớn. Xe ngựa trước cửa Tây Viên đều có nước sơn đen, nóc bằng, trên buồng xe có chữ “Trương” khắc theo lối chữ triện cổ, thoạt nhìn giản dị tự nhiên, kì thực rộng rãi to lớn, ngồi rất thoải mái. Xe ngựa trước cửa Từ phủ thì bánh xe màu đỏ, mái vành, xa hoa lộng lẫy, sang trọng tinh xảo, cho thấy chủ nhân chiếc xe không phú cũng quý.

Trương Mai khẽ cười, mẫu thân vẫn giống như trước đây, mỗi lần ra cửa đều dẫn theo mười mấy chiếc xe ngựa, rầm rộ thế này. Nếu là phụ thân đi một mình thì hai con ngựa tốt thay nhau cưỡi là được rồi, đâu cần dùng tới những thứ này.

Từ Tổn ôm đệ đệ ngồi trên lưng ngựa, xa xa nhìn thấy xe ngựa trước cửa nhà mình thì trong lòng kỳ quái. Cữu mẫu tới rồi? Rõ ràng không có gửi thư báo trước, cũng không sai tới tố thông báo một tiếng, chuyện này có chút kì quái. Theo lý mà nói, cữu mẫu tới thì cha mẹ nhất định sẽ biết để cho người đi nghênh đón từ xa mới phải.

Tuy trong lòng kỳ quái nhưng Từ Tổn ngoài mặt vẫn không tỏ vẻ gì, nhẹ nhàng nói với Từ Thuật ngồi ở trước người:

- A Thuật, chúng ta đến nhà rồi.

Khi đến đá hạ mã (đá dùng để xuống ngựa), Từ Tổn tự mình xuống trước, rồi quay lại ôm Từ Thuật xuống. Trương Mai cũng ôm Từ Dật nhảy xuống ngựa, dáng vẻ thoải mái đẹp đẽ, Từ Thuật nhìn mà vô cùng hâm mộ.

Từ Tổn và Trương Mai chấp tay cáo từ, chia ra bảo vệ nữ quyến nhà mình về nhà. Mười mấy chiếc xe ngựa này dừng ở trước cửa, nghĩ cũng biết là có bao nhiêu người, sau khi về nhà sẽ rất bận rộn. Sau đó còn phải sắp xếp việc bái phỏng, giới thiệu gặp mặt lẫn nhau nữa.

Lục Vân cùng A Trì xuống xe thay kiệu, trở về nội trạch. Sau khi trở về, Lục Vân mặc kệ cái gì mà cữu phu nhân, biểu thiếu gia, trước hết kéo A Trì vào phòng trong, nắm tay tỉ mỉ quan sát:

- Khuê nữ, con không bị thương chứ?

A Trì cười hi hi:

- Thật không có, mới nghiêng qua chút xú đã được đỡ lên rồi.

Ở trên xe người đã hỏi rất nhiều lần rồi, haiz, đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.

Lục Vân vẫn không yên tâm:

- Bây giờ không tiện làm lớn chuyện, buổi tối lặng lẽ mời đại phu tới bắt mạch cho con.

A Trì ngoan ngoãn gật đầu:

- Được, nghe mẹ hết.

Hôm nay cũng xem như là trải qua nguy hiểm rồi, không gặp đại phu thì cha mẹ sẽ không yên tâm.

Nói chuyện với nhau xong, mẫu tử hai người rời khỏi phòng trong. Nha đầu Xương Hóa lạnh lợi khuyu gối hành lễ, giòn giã bẩm báo:

- Cữu phu nhân dẫn theo Lục gia đại thiếu gia, Nghiêm gia ngũ thiếu gia, Lục gia tam tiểu thư, tứ tiểu thư, Nghiêm gia đại tiểu thư, hai mươi thị nữ và ba mươi hộ vệ. Lục thiếu gia, Nghiêm thiếu gia và các hộ vệ đều được thu xếp ở ngoại viện rồi, cữu phu nhân và ba vị biểu tiểu thư hiện giờ ở Thiên Lý Các.

Lục Vân ở Phượng Hoàng Đài một mình ở một viện tên là Thiên Lý Các.

Lục Vân suy nghĩ một lát:

- Dọn dẹp Ánh Hà Quán từ trong ra ngoài, rồi mời cữu phu nhân ở tạm.

Ánh Hà Quán phòng ốc rộng rãi, đủ cho bốn người đại tẩu ở, ngay cả khi dẫn theo hai mươi thị nữ cũng không chật chội.

Xương Hóa đáp ứng rồi tự đi làm việc. Lục Vân thu xếp ổn thỏa tất cả các việc lật vật, rồi rửa mặt thay quần áo, thoa một lớp phấn lên mặt, vui vẻ dẫn A Trì đi đến phòng khách nhỏ, chuẩn bị tiếp đãi thân thích nhà mẹ đẻ đường xa đến.

- Muội muội, ta nhớ muội muốn chết đây nè!

Một phu nhân trung niên dáng vẻ khoan thai rộng lượng, dung mạo hiền lành đoan chính xuất hiện ở cửa phòng, nghẹn ngào nói. Lục Vân vội đứng dậy nghênh đón:

- Tẩu tẩu, nhiều năm không gặp, may mà phong thái của tẩu vẫn như vậy!

Phu nhân trung niên này dĩ nhiên là tẩu tử nhà mẹ đẻ của Lục Vân - Lục đại phu nhân. Đi theo phía sau bà là bảy tám nha đầu xinh xắn, trong đó ba người ăn mặc phú quý, có dung mạo của thiếu nữ đoan trang tuổi xuân thì, theo thứ tự là nữ nhi của Lục đại phu nhân Lục Trân, Lục Linh, cùng với Nghiêm gia đại tiểu thư Nghiêm Phương Hoa.

Hai người chị dâu em chồng cầm tay kể lể tình cảm khi xa nhau, hồi lâu sau mới thu lại nước mắt, chia ra chủ khách mà ngồi xuống. Lục Vân mở miệng hỏi:

- Nhị lão có khỏe không? Muội muội bất hiếu, đã nhiều năm chưa về nhà.

Lục đại phu nhân cười nói:

- Sức khỏe của nhị lão đều tốt, về tinh thần thì so với chúng ta còn tốt hơn.

Lục Vân cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Lục Vân vẫy tay gọi A Trì:

- Mau qua bái kiến đại cữu mẫu.

A Trì cung kính trả lời, quy củ hành lễ:

- Đại cữu mẫu mạnh khỏe.

Cử chỉ xinh đẹp tự nhiên như nước chảy mây trôi, lễ nghi thành thạo chu đáo, không tìm ra chút khuyết điểm nào.

Lục đại phu nhân tươi cười:

- Con bé ngoan, mau đứng dậy đi.

Bà tự tay nâng A Trì, tinh tế đánh giá, trong mắt không giấu được sự kinh diễm. Nha đầu này ngoại hình thật sự đẹp mắt, khó trách Vân nhi lại si mê nó.

Lục đại phu nhân tặng A Trì một chiếc vòng tay bằng vàng ròng khảm trân châu:

- Con bé ngoan, đeo chơi nhé.

Chiếc vòng tay này là đem vàng tạo thành những sợi tơ vàng nhỏ quấn lại mà thành, kiểu dáng tinh xảo độc đáo, rất không tầm thường. A Trì vãi tạ ơn:

- Tạ cữu mẫu hậu ái.

Lục Trân, Lục Linh và Nghiêm Phương Hoa cũng qua bái kiến Lục Vân. Lục Vân trước tiên là kéo Lục Trân và Lục Linh qua thân thiết một phen:

- Lần trước lúc cô gặp các con, các con đều còn nhỏ, mà nay đã trưởng thành thành đại cô nương rồi.

Bà lại lôi kéo Nghiêm Phương Hoa đến khen một trận:

- Không hổ là chất nữ của đại tẩu, cực kỳ xuất chúng.

Bà tặng mỗi người một chiếc trâm hồ điệp khảm đá quý, nhìn sinh động đáng yêu.

Lục đại phu nhân nói về hành trình đến Nam Kinh lần này thì có vẻ rất lo âu:

- Vĩ nhi so với Mân nhi còn lớn hơn bốn năm tuổi nhưng học hành thì không bằng đệ đệ, ta có hơi sốt ruột. Vừa vặn diệt nhi Anh Hoa muốn đến Nam Kinh đi học, ta liền nghĩ, Vĩ nhi nếu đến Nam Kinh bái một vị đại Nho làm thầy thì có lẽ việc học sẽ khá hơn cũng nói không chừng.

Lục Vĩ là trưởng tử, tính tình trung hậu nhưng năng lực bình thường, không nhảy bén bằng thứ tử Lục Mân. Lục đại phu nhân lo lắng tiền đồ của trưởng tử, dẫn cậu ta đến Nam Kinh nhờ cậy danh sư, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lục Vân cười nói:

- Cực kỳ nên, A Vĩ nếu có danh sư chỉ điểm, việc học chắc chắn sẽ tiến bộ.

Lục đại phu nhân thở dài:

- Hi vọng là thế. Tòa nhà của chúng ta ở cầu Vũ Định, ta đã cho người đi thu dọn, đợi sắp xếp xong ổn thỏa thì Vĩ nhi, Mân nhi và Anh Hoa diệt nhi sẽ cùng nhau đến đó ở, cách học đường cho gần.

Lục Vân cũng không giữ lại:

- A Vĩ tính tình trầm tĩnh, có nó quản thúc thì A Mân và lệnh diệt cũng an tâm học hành.

Tòa nhà của Lục gia ở cầu Vũ Định, tất cả vật dụng trong nhà đều đầy đủ, tiện lợi vô cùng. Vả lại, cầu Vũ Định quả thật cách Quốc Tử Giám rất gần, chỗ Phụng Hoàng Đài này tuy tĩnh mịch, nhưng có hơi vắng vẻ.

Lục Vân không hề giữ lại làm Lục đại phu nhân vừa thở phào nhẹ nhõm vừa cảm thấy dường như hơi mất mát: Cô em chồng không giữ lại sao? Cứ như chỉ là tình cảm cô cháu bình thường với Vĩ nhi và Mân nhi vậy.

Lục đại phu nhân nhìn A Trì mỉm cười:

- Con bé ngoan, nghe nói con muốn sao chép kinh Phật cho lão phu nhân? Quả là hài tử ngoan, hiếu thuận lại hiểu chuyện, lão phu nhân thấy quyển kinh Phật này, chắc chắn sẽ cao hứng.

Nhắc đến việc sao chép kinh Phật, A Trì cười nhẹ nhàng:

- Cữu mẫu, là bốn huynh muội tụi con cùng nhau chép cho ngoại tổ mẫu. Đại ca, con, cả A Thuật và A Dật mỗi đêm đều rửa tay dâng hương, thành kính sao chép kinh Phật cho ngoại tổ mẫu.

Trong lòng Lục đại phu nhân lại càng không có tư vị gì. Vậy là sao? A Trì căn bản không muốn lấy lòng ngoại tổ mẫu mà lôi kéo ca ca, đệ đệ cùng nhau chép kinh. Không thể nào, A Trì tuổi tác còn nhỏ, không hiểu thế sự?

Lục Mân muốn đến Quốc Tử Giám học, lão phu nhân bảo hẳn lợi dụng thời gian ở Từ phủ, Lục đại phu nhân dĩ nhiên hiểu dụng ý của lão phu nhân, ban đầu bà liên tục cười lạnh, tiếp đó thì khinh thường mà nghĩ “Nam nữ kết thân, chỉ có nhà trai đi cầu nhà gái, bất kể thế nào ta cũng không mở miệng cầu hôn, để

xem các người còn có thể làm gì.” A Trì động tâm, em chồng động tâm thì có ích gì? Ta đây làm mẹ không mở miệng thì hôn sự là không thể được.

Nếu giữa nam nữ không cẩn thận mà xảy ra chuyện gì đó, vậy thì càng xin lỗi rồi, nữ tử không biết liêm sỉ, không biết danh tiết, Lục gia chúng ta càng không cần! Chủ động lấy lòng thì ta phải nghe theo sao, thật không biết xấu hổ.

Lục đại phu nhân vốn đang an ổn sống ở An Khánh, chờ phu thê cô em chồng nhờ người mai mối tới cửa thì trấn định từ chối. Ai ngờ trái chờ phải chờ, Phượng Hoàng Đài mới có thư gửi đến, nhưng một chút động tĩnh lấy lòng cũng không có.

Nghiêm Phương Hoa đã mười sáu tuổi, không đợi được nữa; Lục Vĩ học hành bình thường, hiển nhiên việc khoa cử là không có hi vọng; Nghiêm Anh Hoa ở nhà âm ỉ chê lão sư không tốt, làm chậm trễ hấn; Lục Trân, Lục Linh lúc nào cũng nghĩ đến “Nam Kinh rất phồn hoa, thật muốn đi để mở rộng tầm mắt”. Mấy chuyện gom lại khiến Lục đại phu nhân quyết định đích thân đi đến Nam Kinh.

Vốn tưởng rằng mình tới, cô em chồng này sẽ dẫn theo con cái tiếp đón long trọng, vội vàng bỏ đỡ, A Trì lại càng ngượng ngùng e thẹn, thể hiện dáng vẻ của một tiểu nữ nhi. Nào ngờ em chồng thân mật thì thân mật, nhưng cũng chỉ thân mật mà thôi, A Trì thì tự nhiên thoải mái, ánh mắt vô tư, không hề câu nệ.

Lục Mân là thứ tử mình xem trọng nhất, là tôn tử quý giá nhất của lão phu nhân, là thiếu niên lang vượt trội hơn hẳn trong những người đồng trang lứa, bao nhiêu danh môn khuê tú đã gặp nó một lần là sẽ nhớ mãi không quên, sao có thể như vậy? Lục đại phu nhân nghĩ mãi không thông.

A Trì ngồi chung với Lục Trân, Lục Linh và Nghiêm Phương Hoa, nhã nhặn giới thiệu về cảnh sắc Nam Kinh:

- Kim Lăng đệ nhất danh hồ hồ Mạc Sâu, Nam Triều đệ nhất tự Kê Minh Tự, đề Yên Tử, Duyệt Giang Lâu, núi Thanh Lương, Phu Tử Miếu, núi Tê Hà, đều là những nơi đáng xem.

Lục Linh chỉ có mười tuổi, vẻ mặt ngây thơ hỏi:

- A Trì biểu tỹ, những chỗ này tỹ đều đi rồi sao?

A Trì gật đầu:

- Gia phụ gia mẫu dẫn ta và các ca ca đệ đệ đi, phong cảnh cực kỳ đẹp.

Lục Linh vô cùng hâm mộ:

- A Trì biểu tỹ thật là thấy nhiều hiểu rộng.

Lục Linh mới chín tuổi đã bị bắt ở nhà học nữ công, đọc sách để rèn giũa tính cách, việc đi ra ngoài du ngoạn đối với nàng mà nói là việc rất xa xỉ.

Lục Trân cùng A Trì xấp xỉ tuổi nhau, trong mắt cũng có ý hâm mộ:

- Cô dượng, cô mẫu thật tốt với A Trì biểu tỹ.

Lúc dẫn theo ca ca đệ đệ cũng không quên mất tỹ ấy, thật là tuyệt.

Nghiêm Phương Hoa dè dặt cười:

- Mân biểu ca ở nhờ quý phủ, được A Trì biểu muội chăm sóc nhiều, chúng ta rất cảm kích.

Vị A Trì cô nương này quả thật tướng mạo xinh đẹp động lòng người, nhưng có ích gì chứ, Mân biểu ca chỉ là tạm thời ở nhờ mà thôi.

A Trì bật cười:

- Lời này của Nghiêm tỹ tỹ thiếu cân nhắc rồi, biểu ca ở nhờ nhà muội, gia phụ có thể nâng đỡ trong việc học, gia mẫu có thể chăm sóc sinh hoạt thường ngày, gia huynh có thể làm bạn đồng hành, ngay cả tiểu đệ nhà muội cũng có thể cùng biểu ca so tài sách vở, chỉ có muội là có thể chăm sóc gì cho biểu ca chứ? Muội và biểu ca chẳng qua ngẫu nhiên gặp mặt thì gật đầu chào hỏi mà thôi, loại chuyện nhỏ này đảm đương không nổi lời cảm tạ trịnh trọng của Nghiêm tỹ tỹ đâu.

Nghiêm Phương Hoa đỏ mặt, không nói nên lời. Lục Linh hồn nhiên nói:

- Phải đó, A Trì biểu tỹ lại không quản lý việc nhà, không chăm sóc ca ca được gì đâu. Việc sinh hoạt hàng ngày của ca ca đều do cô cô trông nom, rất chu đáo.

Lục đại phu nhân cười hiền từ, nhìn sang phía mấy tiểu cô nương:

- Phương nhi tên Phương Hoa, A Trì tên Tổ Hoa, tên hai người nghe giống như tỹ muội. Nhìn kìa, hai người ngồi chung với nhau, cũng có vài nét giống.

A Trì cười nhẹ nhàng đứng lên:

- Thừa cữu mẫu, cha mẹ huynh trưởng đều gọi con là A Trì, các gia đình thân thích, bạn tốt khuê phòng cũng gọi con là A Trì. Con cảm thấy, cô nương nhũ danh có chữ 'A' mới giống tỹ muội với con.

Lục Vân phì cười một tiếng, chỉ về phía A Trì quở trách:

- Nghe nó nói kìa! Cô nương nhũ danh có chữ 'A' khắp thành Nam Kinh này có hàng trăm hàng ngàn người, con có nhiều tỹ muội như vậy hả?

Mọi người đều cười. Đang lúc nói cười thì Từ Sâm từ nha môn về đến nhà, trước tiên gặp nhóm người Lục Vĩ và Nghiêm Anh Hoa ở ngoại viện, rồi dẫn họ vào nội trạch bái kiến Lục Vân.

A Trì đứng dậy tránh đi. Lục đại phu nhân trách:

- Con bé này! Cũng đâu phải là người ngoài, biểu ca con và Nghiêm gia biểu ca con, có gì mà không thể gặp chứ?

A Trì cúi người cười cười, ra vẻ xấu hổ rồi rời đi.

Lục Vĩ, Nghiêm Anh Hoa bái kiến Lục Vân xong thì quay về phòng mình, rửa mặt thay quần áo, nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị cho bữa tiệc đón gió tấy trần vào buổi tối. Nhóm các nữ quyến Lục đại phu nhân thì càng khỏi phải nói, nhất định phải tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị trang phục cho thật kĩ.

Lục Vân còn chưa kịp nói hai câu với Từ Sâm thì bên Tây Viên gửi qua rất nhiều thổ sản (sản phẩm được sản xuất ở địa phương):

- Đây là của Hầu gia và phu nhân chúng tôi dọc đường tiện tay mua, tặng cho thiếu gia và tiểu thư chơi.

Có bếp lò nhỏ, chong chóng nhỏ, các loại đồ gốm em bé có dáng vẻ ngây thơ, ngoài ra còn có thức ăn nổi tiếng của các địa phương và kinh thành. Tất cả đều không có gì đáng giá nhưng thể hiện sự thân thiết, gần gũi.

Từ gia thì đưa tặng các loại điểm tâm tinh xảo, vài bình rượu trái cây trong vắt mà thơm ngon, còn có các loại cháo thịt hươu, cháo thịt dê, cháo tôm, lại càng là những thứ dùng hàng ngày trong gia đình. Trương Khế đặc biệt sai người qua nói tạ ơn:

- Cháo cực kỳ ngon, lão gia tử khen không dứt miệng.

Ngay sau đó, Vũ Hương Hầu phủ cũng đưa tới không ít đồ bổ và dược phẩm quý giá, ma ma quản sự đến tặng lễ vô cùng ân cần:

- Chúng tôi có lỗi với đại tiểu thư. Chuyện hôm nay, nhất định chúng tôi sẽ cho đại tiểu thư một câu trả lời thỏa đáng.

Lục Vân cũng không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười khách khí tiễn người đi.

Từ Sâm lúc này mới biết A Trì gặp nguy hiểm, cau mày nói:

- Có mời đại phu xem chưa?

A Trì nhẹ xoay một vòng:

- Cha nhìn đi, con thật sự không sao mà.

Lục Vân vội nói:

- Đừng kinh động đến người khác, ta vốn định buổi tối lặng lẽ mời đại phu đến bắt mạch cho A Trì.

Từ Sâm lắc đầu:

- Khỏi phải đợi, bây giờ đi mời luôn.

Ông sai người đi mời đại phu quen biết. Vị đại phu này họ Ngô, y thuật rất tốt, nhưng có hơi nóng tính, tỉ mỉ chẩn bệnh cho A Trì xong thì giận tái mặt:

- Từ thị lang, ngài giỡn chơi với ta hả? Lệnh ái vẫn khỏe mạnh chứ có bệnh gì đâu?

Nói rồi vác hòm thuốc bỏ đi.

Từ Sâm nghiêm mặt thật lâu, lúc này mới cười, A Trì cũng cười:

- Con đã nói mà, con khỏe lắm, bệnh gì cũng không có, cha mẹ cứ không tin, giờ thì tốt rồi, đắc tội với Ngô đại phu.

Một đại phu y đức cao thượng, y thuật cao siêu hiếm thấy như vậy bị làm cho tức giận bỏ đi rồi.

Từ Sâm mỉm cười:

- Không đắc tội đâu. Phụ thân và ông ấy đã làm bạn nhiều năm, chút chuyện nhỏ này, ông ấy sẽ không thật sự để bụng.

Tính tình ông ấy là như vậy, với ai cũng ngang ngược, với ai cũng không giả vờ xã giao.

Từ Sâm đích thân viết thư tạ ơn, sai người đưa sang Tây Viên. Lần này may mà có Trương Mại, nếu không A Trì khó tránh sẽ bị thương. Nghĩ đến việc nữ nhi bảo bối suýt chút nữa bị ngã, suýt chút nữa bị thương, Từ Sâm liền đau lòng, sợ hãi.

38. Chương 38: Nụ Cười Xinh Đẹp Bao Người Đắm Say

Buổi tối không thể thiếu việc tổ chức tiệc rượu đón gió tẩy trần cho đoàn người cứu phu nhân. Trong phòng đặt bình phong đá cẩm thạch, nam nhân ở bên ngoài bình phong uống rượu, cao đàm khoát luận (bàn luận những vấn đề cao siêu, rộng lớn, hệ trọng nhưng ít có tính thực tế); nữ quyến ở phía trong bình phong ăn nói nhỏ nhẹ, nói cười nhã nhặn. Chủ khách đều vui vẻ đến nửa đêm mới giải tán, ai về phòng nấy.

Lục Vân đích thân tiễn nhóm người Lục đại phu nhân về Ánh Hà Quán:

- Tẩu tẩu, tẩu cứ xem đây như nhà mình, ngàn vạn lần đừng khách sáo, cần gì thiếu gì cứ nói với muội.

Lục đại phu nhân cười đáp ứng.

Lục Vân bố trí ổn thỏa cho tẩu tẩu và các chất nữ rồi trở về phòng. Từ Sâm dựa trên giường la hán như có điều suy nghĩ, thấy bà đi vào thì kéo bà ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Nương tử, chuyện hôm nay là ngoài ý muốn hay là có người tính kế A Trì nhà chúng ta?

Lục Vân từ từ nhớ lại một lần, rồi lắc đầu thở dài:

- Bá Khải, thật sự khó mà nói được. Nếu nhìn dáng vẻ của bà tử đó thì là người nhát gan sợ phiền phức, không giống kẻ dám tính kế A Trì. Nhưng nếu nói là chuyện ngoài ý muốn thì cũng quá miễn cưỡng. A Trì thân nhẹ như yến, hai bà tử khỏe mạnh mà khiêng ngã thì thật sự là không hiểu nổi.

Hai người nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nắm được điểm mấu chốt, Lục Vân chỉ xác định được một điều:

- Hôm nay nhờ có Trọng Khải. May mà cậu ấy từ trên trời nhảy xuống, nâng kiệu lên mới bảo toàn cho A Trì nhà chúng ta.

Từ Sâm cũng có cùng cảm giác may mắn như vậy:

- Nếu không có Trọng Khải giúp đỡ, hậu quả thiết nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Ngày mai chúng ta sang bãi phóng Tây Viên, trực tiếp đa tạ người ta.

Giờ này khắc này, Từ Sâm và Lục Vân đối với Tây Viên thật sự tràn đầy cảm kích. Còn Tây Viên lúc này cũng đang thảo luận về A Trì nữ nhi bảo bối của Từ gia, cùng với cảnh ngộ mà A Trì gặp phải hôm nay.

Giọng nữ tử hoạt bát xinh đẹp:

- Nói như vậy, nhi tử, con hôm nay còn anh hùng cứu mỹ nhân nữa à. Tiểu mỹ nhân được cứu nhất định là trong lòng thâm yêu con rồi.

Giọng nam tử trầm thấp hùng hồn:

- Phu nhân, nhi tử đỏ mặt kìa. Chúng ta đừng trêu nó nữa, nhi tử sẽ xấu hổ.

Trương Mai cười đứng dậy:

- Không còn sớm nữa, cha, mẹ, mọi người đường xa mà đến, nên nghỉ ngơi sớm đi.

Không nói chuyện cùng cha mẹ nữa, có cha mẹ trêu chọc nhi tử của mình như vậy sao chứ.

Cái đầu râu tóc bạc phơ của sư công cũng thông xuống từ ngoài cửa sổ, cười hì hì nói:

- Nhìn hai người các ngươi đi, nói làm cho A Mai chạy luôn hả?

Tiếng nói vừa cất lên thì ông đã bị A Mai ra khỏi phòng ôm lấy, nhanh chóng chạy đi.

Nữ tử vui vẻ cười:

- Sư công vẫn tinh quái như vậy nhỉ.

Nam tử cảm thấy vui mừng khôn xiết:

- Công phu của nhi tử càng ngày càng đẹp mắt.

Từ cửa sổ chiếu ra bóng dáng của đôi nam nữ tựa vào nhau trong phòng. Nam tử dáng người cao lớn, nét mặt trầm tĩnh, nữ tử mảnh mai duyên dáng, dung nhan thùy mị, giữa màn đêm yên tĩnh, hai người dựa vào nhau tạo nên một khung cảnh đẹp để hài hòa không nói nên lời.

Trương Mai một mạch ôm sư công về phòng, nhét trên giường:

- Sư công ngoan, ngủ.

Sư công cười hì hì nhìn hắn, dụ dỗ nói:

- A Mai à, sư công điểm huyết con, nhét vào bao tải rồi khiêng đến phòng tiểu cô nương có được không?

Trương Mai cúi đầu đắp chăn cho ông, nói:

- Không được. Sư công, phụ thân đang ở đây, nếu bị phụ thân bắt được, con thế nào cũng bị đòn, còn ngài cũng sẽ bị quở trách một trận cho xem.

Sư công hơi hạ giọng:

- Nên sớm nghĩ ra chủ ý này mới phải, cha ngươi tới thì không phải là không được phép sao. Tiểu tử thói thích ra vẻ đạo mạo, ngay cả sư phụ cũng muốn quản.

Lúc nhỏ thì sư phụ quản đồ đệ, già rồi thành đồ đệ quản sư phụ.

Trương Mai an ủi:

- Phụ thân rất thương ngài, mau ngủ đi.

Hắn giúp sư công đắp kín chăn, rồi ngồi bên giường trò chuyện cùng ông một lát đến khi ông buồn ngủ mới lặng lẽ rời đi.

Đêm lạnh như nước, Trương Mai đứng trong viện thật lâu, bỗng nhiên phi thân nhảy về phía rừng mai. Lặng lẽ đứng trên một cành cây đơn độc, hắn nhìn về phía hàng xóm. Đèn trong phòng đều đã tắt, chỉ còn ánh đèn leo lét dọc lối đi, trong màn đêm càng lộ vẻ thê lương. Nàng ấy đang làm gì, ngủ rồi sao, trong giấc mơ nàng sẽ mơ thấy ai.

Ngày hôm sau, Lục đại phu nhân sáng sớm đã thức dậy rửa mặt, dùng điểm tâm sáng, căn dặn thị nữ:

- Tòa nhà bên cầu Vũ Định đã thu dọn thỏa đáng chưa? Bảo người đi qua nhìn thử xem.

Các nô bộc vẫn luôn ở bên đó, việc quét dọn thu xếp sẽ không quá phí công mới phải.

Lục Mân sang thỉnh an, nhẹ giọng năn nỉ:

- Cô mẫu quản gia rất nghiêm, trong nhà nội bất xuất, ngoại bất nhập, ở nhà cô mẫu có gì không thỏa đáng chứ?

Ánh mắt Lục đại phu nhân không thân thiện:

- Ở cầu Vũ Định là trạch viện của Lục gia chúng ta, nhà cửa rất ngăn nắp, chỉnh tề, lại gần trường học, con ở đó thì có gì không tốt?

Lục Mân ngơ ngác, khẽ nói:

- Ở nhà cô mẫu, bình thường cũng không gặp được nàng ấy. Nhưng mà biết nàng ấy ở đây, trong lòng con liền cảm thấy vui vẻ. Con gần nàng ấy thêm một bước thì trong lòng sẽ thêm được một phần vui sướng.

Lục đại phu nhân lập tức đứng lên, nghiêm nghị nói:

- Bất kể tòa nhà ở cầu Vũ Định có thu dọn thỏa đáng hay chưa, ngay hôm nay liền dọn đi! Cho dù chỗ đó có gì không đầy đủ cũng mặc kệ!

Lục Mân cúi đầu không nói. Lục đại phu nhân nổi giận, lạnh lùng hỏi:

- Không lẽ con và nha đầu đó xảy ra chuyện gì rồi hả?

Nếu không có thì sao Mân nhi lại có dáng vẻ si tình thế chứ.

Lục Mân cười khổ:

- Thấy còn không thấy được thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Người đứng là quá đề cao con rồi.

Lục đại phu nhân nghi hoặc nhìn hắn, thật không có? Vậy sự si tình của con là từ đâu mà tới, không hiểu nổi.

Trong lòng mang nghi hoặc, khi Lục đại phu nhân dẫn nữ nhi và chất nữ đến nhà chính thì âm thầm đánh giá A Trì. Nha đầu này thần sắc trấn tĩnh, chính trực vững vàng, không giống như bộ dáng của thiếu nữ mới biết yêu, giỏi, thật là giỏi che giấu.

Lục đại phu nhân cười nói:

- Nhà cũ ở cầu Vũ Định đã thu dọn ổn thỏa rồi, đại sư phong thủy nói hôm nay là ngày tốt hiếm gặp, nên dọn nhà vào hôm nay là tốt nhất.

Lục Vân cũng cười:

- Vậy thì để muội sai người giúp tẩu tẩu và các cháu thu xếp hành lý.

Người ta đã khăng khăng muốn đi thì cần gì phải cố giữ lại, không có gì thú vị.

Thị nữ đến bẩm báo:

- Lão gia đưa bái thiếp đến Tây Viên, xin phu nhân chuẩn bị, lát nữa cùng lão gia sang Tây Viên bái phỏng.

Lục Vân gật đầu, sang bái phỏng Tây Viên, đây là việc quan trọng.

Lục đại phu nhân cố ý tỏ ra xa cách với em chồng:

- Theo tẩu thấy thì sai bảo nô bộc, thị nữ nhà tẩu cũng được, nhân thủ vậy là đủ rồi.

Lục Vân thấy thế thì không hề khăng khăng giữ ý mình, cười nói:

- Vậy thì nghe theo tẩu tẩu.

Đang nói chuyện thì thị nữ lại tới bẩm báo:

- Tây Viên đưa bái thiếp sang, Bình Bắc Hầu gia và phu nhân, Ngụy Quốc công, An lão gia và phu nhân, An tiểu thư sang bái phỏng.

Lục Vân biết Tây Viên khách sáo, vội căn dặn thị nữ sắp xếp giường ngồi để đón khách.

Lục Vân khách khí hỏi thăm:

- Tẩu tẩu, giờ tẩu về thu dọn hành lý hay cùng muội gặp hàng xóm?

Ngày lành tháng tốt để dọn nhà, cũng không biết là buổi sáng dọn hay có thể gắng gượng đến buổi trưa hay không.

Lục Linh kéo vạt áo mấu thân, trong mắt mang ý khẩn cầu. Bình Bắc Hầu đó, đại nguyên soái tiếng tăm lừng lẫy, bình thường chỉ nghe danh thôi, nhưng hôm nay có thể được gặp người thật! Lục Trân cũng trông mong nhìn mấu thân mình, trong lòng hi vọng bà khai ân ở lại.

Lục đại phu nhân mỉm cười:

- Ta dẫn Trân nhi, Linh nhi và Phương nhi đi thu dọn hành lý, còn hàng xóm thì không gặp đâu.

Nói đi là đi, ở lâu hơn một khắc bà cũng không muốn.

Lục Linh ý mình nhỏ tuổi, đến trước mặt A Trì chuyện trò thân mật mà không chịu đi theo Lục đại phu nhân:

- Con về chỉ thêm phiền phức cho mẹ thôi, còn không bằng chơi chung với A Trì biểu tỷ.

Lục đại phu nhân tất nhiên không vui, nhàn nhạt mở miệng:

- Linh nhi, con thật là càng lớn càng không biết nghe lời.

Đúng lúc ấy thì thị nữ nhẹ nhàng đi tới, cười bẩm báo:

- Khách đến rồi.

Trong đình viện, hai phụ tử Từ Sâm, Từ Tổn đi cùng ở hai bên và một nhóm khách chậm rãi bước.

Đi ở giữa là một nam tử trung niên dáng người cao lớn, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, trường sam và đai lưng đều màu đen, mày rậm mắt to, trong oai hùng có nét cương quyết, khi đưa mắt nhìn quanh vô cùng uy nghiêm.

Đi bên cạnh ông là một nữ tử như mùa xuân rực rỡ, mặc áo gấm xanh như nước trong hồ, váy lụa dài trắng như mây, thanh tân trang nhã. Làn da của bà trắng như ngọc, dưới ánh mặt trời mùa đông, làn da ấy lại càng sáng lên, xinh đẹp động lòng người.

Hình như có ai đó nói vui làm bà cười rộ lên, sóng mắt lưu chuyển, mặt mày rực rỡ. Mọi người trong lúc nhất thời đều có chút thất thần, đây chính là Bình Bắc Hầu Trương Tịnh uy chấn thiên hạ cùng thê tử dung nhan tuyệt thế của ông, trên đời không ngờ lại có mỹ nữ như vậy, hôm nay cuối cùng cũng được gặp rồi.

39. Chương 39: Người Dân Ở Tại Xung Quanh Nơi Đây

Nghiêm Phương Hoa kéo Lục Trân, chỉ chỉ vào tấm bình phong đá cẩm thạch phía sau, ý là “Chúng ta nên tránh đi”. Lục Trân khê thở dài, tránh thì tránh, vị Bình Bắc Hầu gia này là đại nguyên soái từng thống lĩnh thiên quân vạn mã, không giận tự uy, chỉ nhìn từ xa mà mình đã không thở nổi rồi, nếu đến gần không biết có té xỉu hay không? Vẫn là đừng làm bề mặt, tiếc thì tiếc cũng phải tránh thôi.

Lục Linh nhìn ngoài phòng đến mê mẩn, vẻ mặt sùng bái, đôi mắt đen nhánh linh động rạng rỡ sáng ngời, xem dáng vẻ đó thì có kéo cũng kéo không đi. Nghiêm Phương Hoa và Lục Trân đành mặc kệ con bé, lặng lẽ đến sau bình phong, ngồi xuống ghế có đệm thêu.

A Trì không di chuyển. Lục đại phu nhân bất mãn nhìn nàng một cái, hôm qua Vĩ nhi, Anh nhi mới ở xa xa, nàng ta đã đi mất dạng; hôm nay Bình Bắc Hầu, Ngụy Quốc công đều sắp vào nhà rồi mà nàng ta vẫn đứng yên đó không nhúc nhích. Sao hả, nam tử bá tánh bình dân thì không thể gặp, còn công hầu vương

tôn thì có thể gặp? Thật không nhìn ra, nha đầu này còn nhỏ tuổi mà đã biết bợ đỡ, nịnh hót người ta như thế.

Ban đầu Lục đại phu nhân cũng định tránh sau bình phong, sau đó từ cửa sau ra ngoài, trở lại Ánh Hà Quán chỉ đạo các thị nữ thu dọn quần áo và vật dụng hàng ngày, chuẩn bị ít hành trang, nhưng thấy A Trì không nhúc nhích, Lục đại phu nhân sinh lòng xem náo nhiệt cũng lưu lại.

Lục Vân, A Trì bước lên đón tiếp, Từ Sâm và Từ Tổn cùng khách đi vào trong sảnh, hành lễ chào hỏi lẫn nhau. Vợ chồng Từ Sâm nhã nhặn lịch sự, vợ chồng Trương Tịnh khách khí chu đáo, trong lời nói, cử chỉ có nhiều điểm tương đồng; về phần An gia, An công tử đậm bạc, thập tam muội nhiệt tình, phu thê hai người tạo nên sự đối lập rõ nét.

Sau khi chào hỏi thì hai bên chia ra chủ khách mà ngồi xuống. Trường hợp này Trương Mai, A Trì, An Hiệp, Từ Tổn, Lục Linh đều không có chỗ ngồi, chia ra đứng hầu bên cạnh phụ mẫu của mình. An Hiệp còn nhỏ tuổi cùng với tiểu cô nương Lục Linh ngoại hình đều chưa phát triển nên không có gì thu hút. A Trì đã mười bốn mười lăm tuổi, dáng người như cành liễu mùa xuân mới nhú, mềm mại mà mịn màng, dung nhan như vàng trắng mới mọc giữa đêm thu, xinh đẹp mà rạng rỡ, phong thái hơn người, vô cùng nổi bật.

Vóc dáng Trương Mai vốn đã cao, bây giờ lại đứng thẳng, càng gây sự chú ý của người khác. Hắn đứng cạnh Trương Tịnh và Du Nhiên nên rất dễ nhìn ra dáng người và khí chất hắn giống cha, còn mặt mũi và làn da lại giống mẹ, vừa cao lớn vừa tuấn tú, chiếm hết thiên thời, địa lợi.

A Trì lần đầu tiên gặp Trương Tịnh và Du Nhiên nên dĩ nhiên muốn trịnh trọng bái kiến. A Trì hành lễ, động tác xinh đẹp tự nhiên như nước chảy mây trôi, ngay cả Lục đại phu nhân là người trong lòng có ý soi mói với nàng như vậy, cũng không khỏi thán phục: ngoại hình đẹp mà lễ tiết cũng tốt, không tìm ra chút khuyết điểm nào.

Du Nhiên vẫy tay bảo A Trì lại gần, nắm tay nàng dịu dàng hỏi vài câu, cười khúc khích nhìn về phía Lục Vân:

- Từ phu nhân, quý phủ giấu một tiểu tiên nữ từ thiên đình trốn ra à? Tiểu khuê nữ xinh đẹp nhường này thật đúng là đáng yêu chết được.

Làm phụ mẫu nghe người khác khen con mình nào có ai không thích? Từ Sâm mỉm cười, Lục Vân vui vẻ nói:

- Phu nhân đừng khen nó như vậy, nó ấy mà, hễ nghe khen là cứ phờ phới.

Làn da nõn nà của A Trì hơi ửng đỏ, Du Nhiên cười hì hì nghĩ: “Ánh mắt Mai Mai không tệ, tiểu cô nương này đúng là làn da như quả vải tươi (quả vải tươi = tân lệ = tên thư các mà A Mai đặt), gương mặt nhỏ so với trứng gà mới bóc còn mềm mại hơn, làm người ta hận không thể cắn một miếng.”

Du Nhiên tháo chiếc vòng ngọc óng ánh, trơn bóng trên tay xuống làm quà gặp mặt:

- Tiểu tiên nữ, chiếc vòng ngọc này rất xứng với con.

Trong chiếc vòng ngọc có tia máu như ẩn như hiện, là huyết ti ngọc cực phẩm do Hiếu Vũ Hoàng đế ban tặng.

A Trì lặng lẽ nhìn về phía Lục Vân, thấy bà khẽ gật đầu mới đa tạ nhận lấy. Chiếc vòng này nhìn qua cũng thấy là vật bất phàm, nhất định giá trị không tầm thường. Thu lễ nặng như vậy thì phải xin ý kiến trưởng bối trước mới thỏa đáng.

Du Nhiên rất yêu thích A Trì, nắm tay nàng mãi không buông, Trương Khế thú vị nói:

- Thích như vậy thì không bằng tấu nhận nó làm nghĩa nữ đi?

Du Nhiên cười đến đuôi mắt cong cong:

- Vậy ta có nằm mơ cũng sẽ cười mà tỉnh.

Lục Vân vui vẻ nói:

- Đó chính là phúc của tiểu nữ.

Trương Khế vỗ tay cười nói:

- Hay lắm! Mọi người vốn là hàng xóm, như vậy sẽ càng thân hơn.

Bà cao hứng sai thị nữ:

- Dem đem quỳ lại đây.

Trương Tịnh lặng lẽ liếc thê tử, lại liếc sang nhi tử, A Du nàng không thấy nhi tử mặt mũi trắng bệch sao, sao lại trêu nhi tử như thế? Trương Mai tiến lên trước một bước, cung kính nói:

- Mẫu thân, chuyện này không ổn.

Du Nhiên mỉm cười hỏi, trong mắt đầy vẻ tinh nghịch:

- Không ổn thế nào?

Trương Mai đang định nói thì A Trì vẫn đứng im này giờ mở miệng:

- Được phu nhân yêu quý, con rất cảm tạ. Nhưng muốn con gọi người là nghĩa mẫu thì quả thực con gọi không được, trông người bất quá chỉ khoảng mười tám, nhiều nhất chỉ là tỷ tỷ của con thôi.

Câu nịnh nọt này làm Du Nhiên vui vẻ:

- Vậy thì không nhận, không nhận nữa.

Trương Khế tỉ mỉ ngó Du Nhiên:

- Tẩu quả thực nhìn rất trẻ.

Du Nhiên khiêm tốn:

- Đâu có đâu có, năm tháng trôi qua da dễ thế nào, chỉ có chính mình rõ ràng nhất.

Trương Tịnh mỉm cười, nhi tử đã lớn vậy rồi mà A Du vẫn tính tình trẻ con như thế, thật sự là hết cách với nàng ấy. Trong lúc lơ đãng nhìn sang Từ gia tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, mềm mại khả ái, trong mắt Trương Tịnh hiện lên vẻ dịu dàng, con bé này dung mạo hoạt bát, ăn nói dí dỏm, có vài phần tương tự với A Du năm xưa.

Lục Vân nhìn khuê nữ bảo bối, trong mắt đều là ý cười, A Trì nhà ta thật biết cách nói chuyện! Từ Sâm lại càng khỏi phải nói, làm cha nhìn khuê nữ của mình, nhìn kiểu nào cũng thấy hợp mắt.

Nghiêm Phương Hoa và Lục Trân ngồi sau tấm bình phong, trong lòng hơi hồi hận. A Trì được khen nhiều như vậy, nếu như mình cũng ở đó, chẳng phải là sẽ càng náo nhiệt hơn sao? Tiếc là không có ai mở miệng giới thiệu nên không thể bước ra tấm bình phong này.

Lục Linh đứng trong sảnh, sau khi A Trì bái kiến, nàng cũng tiến lên bái kiến vợ chồng Trương Tịnh và vợ chồng An Kỳ, thân thể tiểu cô nương vì hưng phấn mà hơi run rẩy, Du Nhiên kéo tay nàng qua vỗ vỗ, trấn an:

- Từ phu nhân, lệnh chất nữ rất thanh tú, đáng yêu.

Bà tháo xuống một chiếc vòng ngọc quý giá trên cổ tay tặng nàng.

Trương Khế cũng bắt chước khen ngợi Lục Vân:

- Từ phu nhân, lệnh chất nữ cùng người có vài nét giống nhau, dung mạo rất đáng yêu. Tục ngữ nói ‘cháu gái so với cô cô’, quả là không sai.

Bà cũng tháo xuống một chiếc vòng bằng vàng ròng trên cổ tay tặng nàng.

Trong lòng Lục đại phu nhân tức giận khỏi phải nói. Ta rõ ràng đang ngồi ở đây mà hai người cứ hướng về phía Lục Vân khen “lệnh chất nữ”! Có biết cách nói chuyện không, có biết cách làm người không, có biết cách cư xử không?

Tiếp đó, Lục đại phu nhân lại càng tức giận hơn. Từ Sâm và Lục Vân nhắc đến chuyện ở Vũ Hương Hầu phủ, tràn đầy cảm kích, sai A Trì đến trước mặt trực tiếp tạ ơn Trương Mai. A Trì quy củ hành lễ, Trương

Mại khách sáo trả lễ; mặt A Trì hơi hồng, gương mặt tuần tú của Trương Mại cũng hơi ửng đỏ, hai người đều có vẻ xấu hổ.

Nha đầu này thường ngày trầm ổn, hóa ra cũng có lúc mặt đỏ tím đập như thế! Lục đại phu nhân nhìn thì cảm thấy không đáng cho nhi tử bảo bối của mình. Mân nhi, đáng thương cho một mối tình si của con đều trôi theo nước chảy. Mân nhi chân tình thật ý của con, nha đầu này căn bản là không biết quý trọng.

Nha đầu này thật bợ đỡ. Lục đại phu nhân khinh thường nhìn về phía A Trì, người xem trọng tiểu tử này của Trương gia không phải vì hắn là công hầu cao quý, vì vậy mà động tâm, toan tính sao, ánh mắt cũng quá thiển cận rồi. Trước mắt Mân nhi của ta tuy chỉ có công danh phú quý, nhưng sau này thì thế nào? Đồ đạt khoa cử, nhập các bài tướng cũng không biết chừng.

Lục đại phu nhân bỗng sinh ra ý nghĩ “người ở nơi này không thể cùng chung sống lâu dài”, liền cười đứng dậy:

- Xin thứ lỗi cho ta không thể tiếp chuyện được.

Lục Vân, Du Nhiên, Trương Khế đều không thích làm khó người khác nên khách khí tiễn bà đi. Lục Linh không tình không nguyện đi theo Lục đại phu nhân, lúc sắp đi còn lưu luyến len lén quay đầu nhìn lại hai lần, người kia chính là Bình Bắc Hầu đã đánh đuổi bọn Thất Sát, sắc mặt rất bình tĩnh nhưng làm cho người ta chỉ dám nhìn từ xa xa, không dám đến gần.

Từ Sâm và Trương Tịnh, An Ký đàm luận về cảnh sắc Nam Kinh, Lục Vân cùng Du Nhiên, Trương Khế trò chuyện về việc nhà, con cái, có lẽ là họ thật sự ăn ý, có lẽ là bản lĩnh xã giao giỏi, tóm lại mọi người đều rất hòa hợp như tắm gió xuân.

Trương Mại đề cập với Từ Tổn:

- Ta muốn mượn một bản cổ cầm phổ nhưng cố tìm mãi cũng không thấy.

Đó là vật chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, có bạc cũng không mua được. Từ Tổn đáp lời:

- Sao không nói sớm? Hàn xá đúng lúc có một quyển ở trong Tàng Thư Các.

Nhắc đến Tàng Thư Các, An Hiệp liền nhớ tới một chuyện:

- Muội muốn nhìn lại xem Từ tỷ tỷ sắp xếp Tàng Thư Các thế nào để vẽ bầu vẽ gáo*.

* Trông bầu vẽ gáo: thành ngữ chỉ việc bắt chước, mô phỏng theo hình dáng bên ngoài

Kỳ thực Tân Lệ Viên đã có quy mô cơ bản rồi, chỉ cần hoàn thiện thêm một số chỗ nữa tuy những chỗ cần hoàn thiện này cũng không ít.

Một vị khách muốn mượn cầm phổ, một vị khách khác muốn tham quan Tàng Thư Các, Từ Tổn làm chủ nhân nào có không đáp ứng, dĩ nhiên là thưa với trưởng bối rồi ân cần dẫn họ đi. An Hiệp lôi kéo A Trì:

- Tỷ tỷ đi theo dạy muội nữa.

A Trì tất nhiên cũng cùng đi.

Hiển nhiên An Hiệp và A Trì đi trước ra khỏi phòng khách, tiếp đó là Trương Mại và Từ Tổn cũng cất bước theo, Trương Tịnh âm thầm lắc đầu. Nhi tử, sao con có thể động ý niệm ở Từ gia chứ, chọn chỗ này là không được. Nhi tử, làm thế nào để cưới thê tử về nhà, con đúng là cần phải theo phụ thân học hỏi một ít mới được.

40. Chương 40: Được Nhìn Thiên Tử Triều Chu

Đến Tàng Thư Các, Trương Mại rảnh rồi đứng một bên:

- Từ huynh, đệ không vào, ở đây đợi huynh.

Trương Mại là người đã giúp Từ Tổn việc lớn nên Từ Tổn đối với hắn rất kính trọng, tươi cười đáp ứng, rồi tự mình vào trong Các tìm cầm phổ.

Trên gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của An Hiệp cũng không có biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng để lại một câu:

- Từ tỷ tỷ, muội tự đi dạo xung quanh một chút, tỷ không cần đi theo muội.

Không đợi A Trì trả lời, An Hiệp về mặt bình tĩnh rồi đi.

Trong sảnh đường u tĩnh, chỉ còn lại hai người A Trì và Trương Mai. Trương Mai khẽ cười, kéo ghế ngồi xuống:

- Để nàng khỏi chê ta cao.

Ngồi xuống chẳng phải tốt rồi sao.

A Trì cũng ngồi xuống đối diện, tỉ mỉ đánh giá hẳn:

- Trước kia, ta thấy tâm tư của lão gia gia thật không uống phí.

Sợ huynh luyện ngoại công ảnh hưởng đến ngoại hình nên đặc biệt dạy huynh nội công tâm pháp, tốn nhiều tâm huyết.

Trương Mai khấn trương thẳng lưng lên:

- Trước kia? Vậy giờ thì sao?

Không lẽ ta bỗng dưng xấu đi, hay là nàng thấy ta càng có phong độ của nam tử hơn? Không đúng, chuyện này không hợp lý, không thể nào, có gì đó không ổn.

Trong mắt A Trì đều là vẻ nghịch ngợm, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ nghiêm túc:

- Giờ ấy hả, ta gặp lệnh đường thì thấy huynh thật sự không đẹp, còn không đẹp bằng một nửa bà ấy.

Có mẫu thân xinh đẹp như vậy, lẽ ra huynh phải tuấn tú hơn nữa mới phải!

Tim của Trương Mai đang treo lơ lửng được thả lại trong ngực, mỉm cười nói:

- Mẫu thân là vẻ đẹp của nữ tử, còn ta là vẻ đẹp của nam tử, không thể đánh đồng.

Nha đầu ngốc, trong các nam nhân thì ta là rất đẹp rồi, có biết không?

A Trì vươn cổ tay mịn màng trắng như tuyết:

- Chiếc vòng ngọc này nhìn không giống vật phàm, cũng như lệnh đường vậy, xinh đẹp không gì sánh được.

Lệnh đường tặng quà gặp mặt hình như có hơi, ách, quý trọng.

Cổ tay nàng trơn bóng như ngọc, hơn cả sương tuyết, Trương Mai vừa nhìn qua thì có chút thất thần. Nàng trắng như vậy, mảnh khảnh như vậy, duyên dáng như vậy, làm người ta thật muốn.....Không được không được, nàng là một cô nương băng thanh ngọc khiết, mình sao có thể nghĩ như vậy? Trương Mai khẽ ho một tiếng, ngồi nghiêm chỉnh.

Trương Mai dịu dàng nói:

- Cái này là tổ phụ tặng lúc gia phụ gia mẫu thành thân. Vốn là vật trong cung, vào năm thứ chín Hiếu Vũ Hoàng đế, lúc diệt Hạ quốc, nó là một trong tứ bảo trấn quốc của Hạ quốc.

Là gia gia huynh tặng lúc cha mẹ huynh thành thân? A Trì cúi đầu nhìn cổ tay mình, khó hiểu:

- Vật trong cung, sao lại lưu lạc ra ngoài nhỉ.

Một vương triều diệt vong, bảo vật rơi vào hoàng cung của một vương triều khác, chuyển tới chuyển lui đến tay mình, thật là phức tạp.

- Văn Hoàng đế thưởng cho tổ phụ ta.

Trương Mai lơ đãng nói. Hẳn từ nhỏ lớn lên trong phú quý, Trương Tịnh chiến công hiển hách, ở trong triều khiêm tốn trầm ổn, không tranh quyền thế, rất được Hoàng đế tín nhiệm. Vật phẩm ngự tứ, Trương Mai từ nhỏ đã thấy nhiều rồi.

A Trì lưỡng lự:

- Cái này, quá quý trọng.....

Trả về? Hình như không hợp lễ tiết, nhận cũng nhận rồi. Bằng không, tặng một phần lễ trọng khác? Nhưng mà, nên tặng cái gì mới hợp đây.

Trương Mại dịu dàng nhìn sang:

- Vật quý trọng thế nào thì cũng chỉ là vật thôi. Có thể đeo trên người nàng là vinh hạnh của nó. Các thế hệ tổ tiên Ngụy quốc công phủ đã tích góp được rất nhiều kỳ trân dị bảo, trở về đều giao cho nàng giữ.

Đây là.....đây là muốn làm gì? A Trì khẽ gắt:

- Ta mới không giữ giúp huynh đâu.

Trương Mại cười ra tiếng:

- Không phải giữ gìn ta, mà là giao cho nàng. Nhà ta luôn như vậy, phụ thân cái gì cũng giao cho mẫu thân.

Cái này xem như là tỏ tình sao, trong lòng A Trì vừa ngọt ngào vừa bối rối, đứng dậy nói:

- Cũng không biết Hiệp nhi có gì không hiểu muốn hỏi muội không.

Nàng tựa như chạy trốn theo hướng lúc này An Hiệp mới vừa rời đi.

Trương Mại định đứng dậy đuổi theo thì bước chân nhẹ nhàng của Từ Tổn đã ra tới:

- Huynh dài, tìm xong rồi. Có mục lục, tìm sách rất nhanh và tiện, không mất bao nhiêu thời gian.

Trương Mại khách sáo chấp tay:

- Làm phiền rồi, đa tạ.

Từ Tổn cười nói:

- Đâu có đâu có, ngược lại để huynh dài đợi một mình, không có ai tiếp đãi, quả thật là áy náy.

Hai người trò chuyện chưa được mấy câu thì An Hiệp kéo A Trì chậm rãi đi ra, gương mặt thanh tú rất vô tư:

- Từ tỷ tỷ cùng muội đi xung quanh xem, trong lòng muội đã có ý tứ cơ bản rồi.

Quay đầu nhìn cảm phổ trong tay Từ Tổn, nàng có kinh nghiệm nói:

- Là nhị biểu ca muốn mượn phải không? Vậy thì phải điền phiếu mượn sách.

Từ Tổn phục hồi tinh thần lại, vội nói:

- Đã điền rồi.

An Hiệp ra về ông cụ non nói với Trương Mại:

- Nhị biểu ca, đây là bản duy nhất đó, rất quý, huynh nhất định phải trân trọng, có biết không?

Trương Mại ra về kiểu cách đáp ứng:

- Đã biết, thưa Các chủ.

Hắn quay đầu cười nói với Từ Tổn:

- Trẻ con cứ thích ra vẻ người lớn, ta đối với muội ấy cũng hết cách.

Từ Tổn cũng cười:

- Như nhau thôi, tiểu cô nương ham chơi, xá muội cũng thế.

Bốn người cùng trở lại trong sảnh. Hôm đó các vị khách Tây Viên ở lại Từ phủ thật lâu, đến buổi trưa sau khi dự tiệc mới rời đi. Lục đại phu nhân bận bịu chuẩn bị hành lý, trong lòng vô cùng bức bối. Cô em

chồng quá không coi trọng người nhà mẹ đẻ, tẩu tẩu ở đây bận rộn mà nàng ta còn có tâm trạng ăn tiệc mời khách!

Vợ chồng Từ Sâm và Lục Vân mới tiễn khách Tây Viên đi thì ngay sau đó Lục đại phu nhân cũng dẫn theo con cái và các cháu đến cáo từ. Từ Sâm nhã nhặn lịch sự nói:

- Đã là ngày hoàng đạo thì dĩ nhiên không thể trễ nãi, vợ chồng đệ cũng không tiện giữ lại. Tồn nhi, hầu hạ cữu mẫu con đi đến cầu Vũ Định, có chuyện gì thì ra sức giúp cữu mẫu con.

Từ Tồn cung kính đáp ứng rồi cùng nhóm người Lục đại phu nhân đi đến tòa nhà của Lục gia ở cầu Vũ Định.

Bởi vì ra đi vội vàng nên gia cụ và các vật dụng hàng ngày có nhiều chỗ không đầy đủ, Lục đại phu nhân không nói, Từ Tồn cũng không tiện hỏi kỹ. Thu xếp ổn thỏa sơ sơ thì Lục đại phu nhân cười nói:

- Tồn nhi mau về đi, con về nói với muội muội và muội phu ở đây mọi thứ đều tốt, để họ khỏi phải lo lắng.

Từ Tồn cười nói:

- Cữu mẫu có gì sai bảo, cứ cho người đưa tin đến Phượng Hoàng Đài, chắc nhi sẽ làm theo lời dặn của người.

Lục đại phu nhân vui vẻ đáp ứng, Từ Tồn từ biệt với cữu mẫu, biểu huynh, biểu đệ, biểu muội từng người một rồi quay về Phượng Hoàng Đài.

Từ gia, Từ Thuật, Từ Dật tan học trở về, nghe nói hôm nay Bình Bắc Hầu tới thì dặm chân lia lịa:

- Anh hùng của triều đình, nhưng hôm nay lại vô duyên gặp gỡ!

Hai đứa bọn chúng đang ngửa mặt lên trời than thở thì Tây Viên sai binh sĩ đến báo:

- Nhị công tử nói, nếu hai tiểu thiếu gia không có chuyện gì quan trọng thì mời sang chơi.

Từ Thuật, Từ Dật mừng rỡ:

- Không có chuyện gì quan trọng, không có chuyện gì quan trọng.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng mới ý thức không đúng, đôi mắt trông mong nhìn về phía cha mẹ. Theo lễ phép thì chúng nên quy củ đứng một bên, chờ Từ Sâm lên tiếng mới thích hợp.

Từ Sâm đầu nỡ để ấu tử của mình thất vọng, dĩ nhiên là đồng ý. Từ Thuật, Từ Dật được các binh sĩ khiêng trên lưng, cao hứng sang Tây Viên. Dọc đường đi, Từ Dật liên tục hỏi:

- Bình Bắc Hầu gia rất oai phong, võ công rất cao cường, còn rất biết dùng binh đánh giặc, có đúng không?

Binh sĩ tốt tính cười nói:

- Thiếu gia sắp được gặp tận mắt ngài ấy ngay thôi.

Đến Tây Viên, không phải Trương Mại đón tiếp hai đứa nó mà là Trương Tịnh và Du Nhiên. Từ Thuật, Từ Dật kích động thân thể nhỏ bé hơi run run:

- Bái kiến Trương Hầu gia, bái kiến Trương phu nhân.

Du Nhiên kéo hai đứa đến bên mình, mỉm cười khen:

- Hiểu chuyện đáng yêu, đúng là đứa trẻ ngoan.

Trương Tịnh biết bản thân dọa người nên chỉ ngồi trên ghế thái sư mỉm cười nói:

- Hàng xóm với nhau không cần khách sáo, cứ gọi ta thế bá là được rồi.

Từ Thuật, Từ Dật lanh lợi, lập tức đổi cách xưng hô:

- Thế bá, bá mẫu.

Trương Tịnh tháo xuống hai chiếc ngọc bội trên thắt lưng mình, giọng nói rất hiền hòa:

- Vật trừ tà, thích hợp với trẻ nhỏ.

Từ Thuật, Từ Dật hưng phấn nhận lấy:

- Là vật thể bá đã từng đeo đó.

Cái này có thể đem khoe nha, ngọc bội trừ tà Bình Bắc Hầu đã từng đeo lại được tặng cho ta!

Trương Tịnh, Du Nhiên tiếp đãi hai tiểu khách nhân trong sảnh, còn Trương Mai bị An Hiệp kéo đến phòng bên tỉ mỉ tính sổ:

- Nhị biểu ca, dạo này muội mời Từ tỷ tỷ mười lần thì hết tám lần là muội bị dẫn dắt rời đi, để Từ tỷ tỷ lại một mình. Nhị biểu ca, huynh nói xem có khéo hay không nhỉ.

Trương Mai vẫn điềm tĩnh:

- Đúng là khéo thật.

An Hiệp ngẩng mặt lên nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Huynh nói thử xem, nếu trở lại kinh thành, muội kể cho A Đồng biểu tỷ nghe, tỷ ấy có thích không? A Đồng biểu tỷ giống tính ngũ cữu mẫu, thích nhất là nghe chuyện thú vị.

Trương Mai khước miệng co quắp. A Đồng nếu biết thì đúng là sẽ cố hết sức để cười nhạo mình, sau này còn có thể cười nhạo A Trì nữa, vậy thì hỏng mất. Trương Mai bèn mỉm cười xoa dịu:

- Hiệp nhi ngoan. Mấy chuyện ở Nam Kinh này, chúng ta đừng nói cho A Đồng nhé, có được không?

An Hiệp không hề qua loa, dứt khoát nói:

- Không chỉ A Đồng biểu tỷ, mà ngũ cữu mẫu và mẹ muội, muội cũng có thể không nói.

Trương Mai cười nói:

- Hiệp nhi thật ngoan, nhị biểu ca có thưởng. Hiệp nhi nói xem, muội muốn gì?

Tiểu nha đầu này tinh quái lắm, không biết sẽ đòi cái gì nữa.

An Hiệp chậm rãi đi vòng quanh Trương Mai mấy vòng, tỉ mỉ xem xét:

- Nhị biểu ca, ban chỉ*, ngọc bội, hà bao, tất cả đều lấy xuống đây, đưa cho muội. Trên người huynh còn vật gì đáng giá, cũng cống nạp cho muội hết.

* Một loại dụng cụ bắn tên, đeo vào ngón cái tay phải, dùng để kéo cung, sau được dùng như đồ trang sức)

Trương Mai lắc đầu cười cười, quả thật lấy ban chỉ trên tay, ngọc bội bên hông, hà bao, tất cả đều tháo xuống, giao vào tay An Hiệp. An Hiệp hoàn toàn không khách khí ôm lấy, chân mày thanh tú nhướng lên:

- Nhị biểu ca, huynh còn phải đáp ứng sau này giúp muội làm một chuyện, không thể thoái thác.

Trương Mai buồn cười vỗ vỗ nàng:

- Biết rồi, Các chủ.

An Hiệp ôm chiến lợi phẩm, thần sắc hồ hững mưu tính:

- Muội là Tân Lệ Các Các chủ, hay là Bí Viên Các Các chủ? Ừm, Tân Lệ tên này hay, vậy muội là Tân Lệ Các Các chủ đi.

Trương Mai cố ý nghiêm mặt:

- Hiệp nhi!

An Hiệp cũng nghiêm mặt lại:

- Thu người tiền tài, giúp người tiêu tai, đạo lý này muội hiểu. Nhị biểu ca cứ yên tâm, muội nhất định vì huynh mà kín mồm kín miệng, giữ như giữ thành.

Nàng nghiêm túc nói xong thì nhẹ nhàng rời đi.

Tiểu nha đầu ranh ma này thật hư. Trương Mại nhìn bóng dáng thanh tú của tiểu biểu muội mà cười lắc đầu. Nhị biểu ca hồi lộ muội rồi đó, tiểu nha đầu muội không được thất tín, không được phá nhị biểu ca đấy.

Lững thững quay về nhà chính, Từ Thuật, Từ Dật mỗi đứa một cái ghế, ngồi ở hai bên chân Trương Tịnh, chống khuôn mặt nhỏ nhắn lên nghe Trương Tịnh kể chuyện xưa rất chăm chú, cả khuôn mặt đều sáng lên.

Du Nhiên ở bên cạnh mỉm cười nhìn, thấy Trương Mại đi vào thì thấp giọng cười nói:

- Bản lĩnh kể chuyện xưa của cha con là vì ba huynh muội con mà luyện ra được. Từ khi các con từng đứa từng đứa trưởng thành, bản lĩnh này của ông ấy đã lâu không thi triển rồi.

- Hoàn toàn không có vẻ xa lạ nhỉ.

Trương Mại ngồi xuống cạnh Du Nhiên, mỉm cười nhìn phụ thân đang chuyên tâm kể chuyện xưa. Phụ thân không giỏi nói năng, thường ít nói kiếm lời, cực hiếm khi thấy ông hăng hái như vậy.

Từ Thuật, Từ Dật ngồi dưới chân một nhân vật anh hùng nghe kể chuyện xưa rất lâu mới hài lòng hả dạ trở về. Hôm nay hai đứa nó không xem đại bàng, không xem đánh nhau, nhưng lại cực kỳ vui vẻ, sung sướng tựa như chú chim nhỏ.

Buổi tối, Trương Mại bị Trương Tịnh gọi đến thư phòng, tự mình dạy bảo:

- Bất luận là Tây Viên hay Từ gia, cách mà con chọn là không đúng.

Trương Tịnh chậm rãi nói:

- Đã bị Hiệp nhi nhìn ra chứ gì? Cô dưỡng con có lẽ cũng phát hiện rồi. Nhi tử, như vậy là không tốt.

- Nếu con làm thỏa đáng thì ngoại trừ con biết, cô ấy biết, trời biết, đất biết, ngoài ra không ai biết.

Về mặt Trương Tịnh vẫn bình tĩnh không gợn sóng:

- Cho dù sau này đính hôn, thành thân rồi thì ngoại trừ cha mẹ và sư công ra, cũng không nên để ai biết.

Thói thường là như vậy, đính hôn thành thân là dựa vào lệnh của cha mẹ, chứ không phải là con và cô ấy tâm đầu ý hợp. Phong tục đã như vậy, vì nghĩ cho danh tiếng của nữ tử thì con không được để cho người ngoài biết, hết thấy đều phải âm thầm tiến hành.

Trương Mại cúi đầu nhận khuyết điểm:

- Dạ, phụ thân, là hài nhi suy nghĩ không chu toàn.

Nói xong hần kéo kéo vạt áo Trương Tịnh:

- Phụ thân, ngài dạy con đi, lúc trước ngài chưa dạy con cái này.

- Cái này mà cũng cần người dạy sao?

Trên gương mặt cương nghị của Trương Tịnh hiện lên vẻ ôn hòa:

- Con nếu ngày nhớ đêm mong nàng ấy thì dĩ nhiên là sẽ tìm mọi cách để nhìn thấy nàng ấy, làm nàng ấy vui vẻ, yêu thích, lại càng phải dùng tam thư lục lễ đến cưới nàng ấy về làm thê tử, rước nàng ấy về nhà.

Trương Mại cười nói:

- Phụ thân thật tài giỏi, ngài kiến công lập nghiệp hay cưới vợ lập gia đều dựa vào chính mình. Nhưng con thì không được, chuyện khác không nói, cưới vợ lập gia phải dựa vào ngài và mẫu thân làm chủ.

Trương Tịnh mỉm cười nói:

- Nhi tử, ngày mai cha mẹ liền đi bái phỏng cữu phụ cữu mẫu Quý gia của con, nhờ họ đề thân cho con.

Hôn sự này càng sớm định ra càng tốt. Người đề thân tốt nhất chính là phu thê Quý Đào.

41. Chương 41: Lấy Vợ Thế Nào?

Trương Tịnh luôn làm việc nhanh chóng, sáng sớm ngày hôm sau đã sai người đến Quý phủ đưa bái thiếp, lúc gần trưa liền cùng thê tử đến trước cổng lớn Quý phủ ở đường Bắc Tân. Quý Thị lang quản lý việc tích trữ lương thực, mấy ngày nay công vụ bề bộn nên trực tiếp nghỉ lại trong nha môn, Quý phu nhân mặt mày rạng rỡ ra đón:

- A Du, nhiều năm không gặp, muội vẫn trẻ đẹp như vậy.

Du Nhiên thân mật gọi:

- Tẩu tẩu, trước khi muội rời kinh, đại tẩu vẫn luôn lái nhai với muội rằng thật nhớ tẩu.

Đại tẩu nhà mẹ đẻ của Du Nhiên tên Quý Quân, là đường muội nhà chồng của Quý phu nhân, giữa chị dâu em chồng hai người trước nay đều rất hòa thuận, vô cùng vui vẻ.

Sau khi chào hỏi thân mật với nhau, họ chia ra chủ khách mà ngồi, cùng nói chuyện phiếm. Nam tử Quý gia người thì đi làm, người thì đi học, chỉ có Quý Dao bước ra bái kiến. Du Nhiên kéo Quý Dao lại khen hồi lâu, gỡ một chiếc kim bộ dao rực rỡ chói lóa trên búi tóc xuống làm quà gặp mặt. Quý Dao bái tạ xong thì xấu hổ rời đi. Hai người trước mặt là người chứng hôn do Từ gia mời đến, năng dĩ nhiên là biết nên không tiện ở lâu.

Quý phu nhân hỏi thăm:

- Lệnh tôn lệnh đường sức khỏe vẫn tốt chứ? Hai lão nhân gia không có chuyện phiền lòng gì, chỉ ngậm kẹo đùa cháu, ắt hẳn vô cùng thoải mái.

Lệnh tôn lệnh đường trong lời của bà chính là phụ thân Mạnh Lại và đích mẫu Chung thị của Du Nhiên.

Du Nhiên cười nói:

- Gia phụ trí sĩ đã hơn mười năm, mỗi ngày khăn thô áo vải, ung dung tự tại. Ông thường ngày la hét tôn tử tôn nữ, bế ẵm tăng tôn, rảnh rỗi thì dạy bảo nhi tử, khuê nữ, con rể, oai phong tám hướng, tinh thần càng ngày càng tốt.

Quý phu nhân dĩ nhiên là biết rõ tình huống của Mạnh gia, hiểu ý cười:

- Vậy tất nhiên là tốt, thân thể lão nhân gia khỏe mạnh, tinh thần vui vẻ, so với cái gì cũng hơn hết.

Cuộc sống Mạnh gia thư thái, không chỉ nhi tử và con dâu hiếu thuận mà khuê nữ và con rể cũng không dám cãi lời, như vậy hiển nhiên là kéo dài tuổi thọ rồi.

Nhắc đến chuyện đi Nam Kinh của Trương Tịnh và Du Nhiên, Quý phu nhân ân cần thăm hỏi:

- Danh y đã tìm được chưa?

Trương Tịnh đặc biệt xin nghỉ đến Nam Kinh cầu y nên việc tìm kiếm vị danh y nọ là điều quan trọng nhất.

Trương Tịnh khách sáo đáp:

- Chưa. Vị danh y nọ hành tung bất định, phải tìm kiếm cẩn thận.

Du Nhiên đau lòng nhìn trượng phu:

- Huynh ấy chinh chiến nhiều năm, thương tật khắp người, mỗi khi vết thương cũ tái phát thì đau đớn khó nhin.

Quý phu nhân không thể thiếu việc cảm khái một phen:

- Biên cảnh yên ổn, là may mắn của triều đình, may mắn của bách tính nhưng tướng soái lại phải mang một thân thương tích.

Du Nhiên cười nói:

- Vết thương cũ tuy nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Huynh ấy còn định làm người chứng hôn cho lệnh ái nữa mà. Tẩu tẩu, huynh ấy là lần đầu tiên làm người chứng hôn, nếu có lẽ nghĩa gì không chu toàn, mong tẩu đừng chê bai.

Quý phu nhân tấm tắc:

- Bình Bắc Hầu anh hùng cái thế cùng Hầu phu nhân nghiêng nước nghiêng thành chứng hôn, chúng ta được sung sướng mà lo còn không hết, sao dám xoi mói chứ?

Du Nhiên cười hì hì:

- Tẩu tẩu, chuyện chứng hôn này cũng không phải làm không đâu, nếu chúng muội có chuyện nhờ tẩu, tẩu không được thoái thác đấy.

Quý phu nhân cười sảng khoái:

- Được, không thoái thác.

Buổi trưa, Quý Thị lang nghe tin chạy trở về, cùng Trương Tịnh ăn uống tiệc rượu. Quý phu nhân trách móc:

- Sao không chịu về sớm? Muội phu một mình ngồi đợi cả ngày, chán chết được.

Quý Thị lang cười nói:

- Chuyện này cũng không trách ta được, đều do công việc quá nhiều, quản lý quá phức tạp.

Ông nói làm tất cả mọi người đều cười.

Trương Tịnh đứng dậy cùng Quý Thị lang đến ngoại viện, trước khi đi ông dặn dò Du Nhiên:

- Phu nhân, đừng uống nhiều rượu.

Quý phu nhân nín cười:

- Yên tâm đi, ta trông coi muội ấy cho, không để muội ấy uống nhiều đâu.

Đợi Trương Tịnh đi rồi, Quý phu nhân liền đẩy đẩy Du Nhiên, nháy nháy mắt:

- A Du, muội phu rất thương yêu muội nha.

Du Nhiên che trán:

- Tẩu tẩu, huynh ấy quản muội rất nghiêm, quả thực còn nghiêm hơn cả cha muội.

Quý phu nhân cười dài nhìn bà:

- Biết thỏa mãn đi, có bao nhiêu thê tử muốn được trượng phu quản như vậy mà không được đây.

Phu thê đến tuổi trung niên mà còn ân ái như thế, trong gia đình công hầu hầu quả thật là hiếm thấy.

Du Nhiên đếm ngón tay liệt kê từng người từng người một:

- Đại ca đối với đại tẩu, nhị ca đối với nhị tẩu đều rất tốt rất tốt. Còn có An gia muội phu đối với thập tam muội, Chung gia biểu ca đối với Thủy tỷ tỷ cũng đều là quan tâm săn sóc từng li từng tí.

Sau đó, bà cười giảo hoạt:

- Còn nữa nha, huynh trưởng đối với tẩu cũng không phải là ngàn theo trăm thuận sao?

Nhìn ngôn hành cử chỉ của Quý Thị lang cũng biết là một người sợ vợ. Quý phu nhân giả vờ tức giận:

- Giải cho A Du muội, ngay cả tẩu tẩu cũng muốn trêu ghẹo.

Nói xong thì cười rộ lên, quả thật trong lòng bà ngọt ngào vô cùng.

Du Nhiên nháy nháy mắt với Quý phu nhân, Quý phu nhân hiểu ý, cho lui các thị nữ, hai người thoải mái nói chuyện với nhau. Du Nhiên mỉm cười nói:

- Tẩu tẩu, hôn sự của Dao Dao có yêu cầu gì thì cứ nói, muội sẽ truyền đạt lại với Từ gia.

Quý phu nhân vui vẻ:

- Nhà của chúng ta trước giờ chưa từng có chuyện hơn thua lễ nghi thể diện gì nhưng cũng không thể quá mức sơ sài hay quá mức lãng phí, chu đáo là được.

Du Nhiên cười nói:

- Được, có những lời này của tẩu, muội biết nên làm gì rồi.

Nói xong chính sự của Quý gia, Du Nhiên đích thân rót chén trà nóng đưa qua:

- Tẩu tẩu, hôn sự của Trọng Khải, muội muốn làm phiền tẩu.

Quý phu nhân vừa mừng vừa sợ:

- A Du, các muội nhìn trúng cô nương nhà nào vậy? Kinh thành có bao nhiêu cô nương tốt nhưng các muội lại chọn người ở Nam Kinh, quả nhiên là phong thủy Nam Kinh tốt.

Du Nhiên cười nhìn về phía chữ “Từ” trên thiệp cưới:

- Tẩu tẩu, chính là cô nương nhà này.

Quý phu nhân vừa nghĩ một chút liền hiểu, chỉ vào Du Nhiên cười nói:

- Hai người ngược lại có ánh mắt tốt đó! Nhà đầu Từ gia xinh đẹp mà tính tình cũng tốt, không có chỗ nào kém cỏi hết, hai người vừa nhìn một cái liền chọn trúng!

Du Nhiên mỉm cười:

- Đúng vậy, tẩu tẩu, muội vừa thấy tiểu khuê nữ của Từ gia là thích vô cùng, hận không thể ngay lập tức rước con bé về nhà.

Quý phu nhân ca thán:

- Câu đó của A Du muội làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ! Tiểu cô nương ái mộ Trọng Khải quả thật không ít, haiz, xem ra các nàng ấy sẽ phải khóc lóc tuyệt vọng rồi!

Ca thán xong, Quý phu nhân cam đoan:

- Cứ giao cho tẩu.

Du Nhiên rất hài lòng:

- Hôm khác để Trọng Khải sang đây khấu tạ.

Quý phu nhân cười nói:

- Nếu chuyện thành thì Trọng Khải dĩ nhiên là phải tạ bà mai này rồi.

Hai người nói cười vui vẻ, chợt Quý phu nhân nghĩ đến cái gì, vội kéo tay Du Nhiên, nghiêm túc nói:

- A Du, Từ gia cái gì cũng tốt, chỉ có điều, việc tranh đấu của thủ phụ và thứ phụ trong triều rất tàn khốc, nếu không may Từ thứ phụ thua.....

Du Nhiên mỉm cười, không hề đổi sắc:

- Tạ tẩu tẩu nhắc nhở. Xưa nay các quan nội các tranh đấu, đa phần là bị giáng chức, tội nặng hơn nữa thì mất mạng, chứ xét nhà diệt tộc thì chưa từng thấy. Năm năm trước, Dư thủ phụ bị tố cáo thông đồng với người Oa, kết giao nội thị, cuối cùng Dư thủ phụ bị tử hình, vứt xác giữa chợ, vợ con bị lưu đầy đến Quảng Tây, đây đã là chuyện nghiêm trọng nhất rồi.

Quý phu nhân buồn bã:

- Tâm ý muội đã quyết thì tẩu không thể không đi chuyến này vậy.

Nhập các bái tướng là ước mơ lớn nhất của mỗi quan văn. Nhưng sau khi nhập các bái tướng, sự tranh quyền đoạt lợi khốc liệt trong đó cũng khiến người thường khó mà tưởng tượng được.

Khách và chủ vui vẻ chia tay. Buổi tối, Quý Thị lang cố ý đề cập với thê tử:

- Danh y mà muội phu muốn tìm họ Ngô, tên Thái Thanh, được xưng ‘Y trung thánh thủ’. Chỉ biết ông ấy đang ở Nam Kinh, ngoài ra thì không biết gì cả. Người này nếu muốn tìm quả thật mất không ít công phu.

Quý phu nhân tựa tiểu phi tiểu:

- Chuyện này có gì khó, tìm danh y thôi mà, không biết có bao nhiêu người muốn giúp chuyện này nữa.

Chưa nói người khác, Nam Kinh vệ và Nam Kinh phủ đô đốc có không ít người là bộ hạ cũ của Trương Tịnh, cho nên rất nhiều người muốn vì đại nguyên soái mà cống hiến sức lực, chỉ sợ không có cơ hội mà thôi.

Quý Thị lang vuốt râu nghĩ ngợi:

- Trương Tịnh rất oai phong.

Không nói câu nào mà đã có người tranh nhau lấy lòng, nếu là vung tay kêu gọi, há chẳng phải người người tụ tập? Quý phu nhân phì cười ra tiếng:

- Đó là do trải qua từng trận từng trận chiến đấu ác liệt mà có, ông tưởng dễ lắm sao.

Quý Thị lang cười phụ họa:

- Không dễ, tất nhiên là không dễ.

Quý phu nhân nhắc đến việc đề thân cho Trương Mai, Quý Thị lang vui vẻ cười:

- Trương gia làm mai cho chúng ta, chúng ta cũng làm mai cho Trương gia, rất công bằng.

Quý phu nhân ngạc nhiên:

- Sao ông không nhắc đến việc tranh đấu giữa thứ phụ và thủ phụ?

Đây không phải chuyện rất quan trọng sao, cứ nghĩ là ông sẽ không tán thành chứ.

Quý Thị lang lơ đãng nói:

- Muội phu không sợ cái này, Trọng Khải cũng không sợ. Cả nhà bọn họ trước giờ luôn trị quân, những chuyện khác đều mặc kệ, trong triều đình cho dù có gió thổi cỏ lay gì cũng không liên quan đến nhà họ.

Quý phu nhân cực kỳ yên tâm:

- Như vậy, ta liền đi Từ phủ thăm dò ý tứ của bà thông gia.

Quý Thị lang cười nói:

- Từ gia mười phần thì có tám, chín phần là đáp ứng. Nhân tài như Trọng Khải, cha mẹ chồng như muội muội và muội phu, vị trí phu nhân Ngụy Quốc công phú quý như vậy, nữ tử nhà ai lại không hài lòng chứ?

Quý phu nhân lắc đầu:

- A Du dường như sợ Từ gia không đáp ứng, dằn dò ta rất nhiều chuyện. Ta sắp xếp lại để đến lúc đó khỏi quên mới được.

Quý Thị lang sắp lại gần:

- Chuyện gì, nói ta nghe với.

Hai người nhỏ giọng nói vài câu, Quý Thị lang cười:

- Giỏi, nửa phần cũng không lơ là, quả là phong độ của đại tướng. Trương Tịnh đánh nhiều trận chiến ác liệt như vậy, chưa bao giờ khinh địch.

Tây Viên. Từ Thuật, Từ Dật ngồi bên chân Trương Tịnh nghe chuyện xưa rất lâu, ý chưa thỏa mãn:

- Bá bá, về sau thế nào?

Từ Dật chớp đôi mắt to đen nhánh sáng ngời hỏi. Trương Tịnh xoa nhẹ đầu nhỏ của nó:

- Muốn biết chuyện về sau thế nào thì đợi hồi sau sẽ rõ.

Du Nhiên cười dữ dội. Ca ca đáng thương, A Kinh, A Mai, A Đồng lúc nhỏ cứ bắt huynh ấy truy hỏi đến cùng, thật sự phiền quá thì huynh ấy sẽ phán một câu như vậy, hôm nay sao lại bị hai đứa nhóc Từ gia bức phải nói ra rồi. Ca ca, chàng quân ta nghiêm nhưng lại hết cách với hài tử nha.

Từ Sâm và Lục Vân đích thân đến đón con, vô cùng áy náy:

- Làm phiền quá. Tiểu hài tử không hiểu chuyện, chỉ biết làm vướng víu.

Vị này là đại nguyên soái oai phong một cõi, để người ta dỗ hài tử chơi thì còn ra thể thống gì.

Từ Thuật, Từ Dật lúc trước cũng thường đến Tây Viên chơi, nhưng đa phần chỉ là những chuyện như đi xem đại bàng hay xem các binh sĩ luyện tập. Tối hôm qua hai đứa trẻ về nhà, hưng phấn kể về chuyến đi Tây Viên, Từ Sâm và Lục Vân mới biết là Trương Tịnh đích thân kể chuyện xưa lý thú cho tiểu khách nhân, thật sự áy náy nên tự mình sang đón để trực tiếp bày tỏ lòng biết ơn.

Du Nhiên cười khúc khích:

- Phu quân tôi thích nhất là trêu đùa tiểu hài tử, hai vị lệnh lang thường xuyên đến chơi là tốt nhất, huynh ấy đỡ phải cô đơn.

Trương Tịnh vẻ mặt rất ôn hòa:

- Hai vị lệnh lang cùng khuyến tử lúc nhỏ rất giống nhau, ta chẳng qua là ôn lại chuyện xưa thôi.

Nói đến con cái, người làm phụ mẫu đều hằng hái hân lên. Trương Tịnh khoan thai nói:

- Tiểu nữ là tinh quái nhất, bên người nó tuy có một đội nữ binh nhưng phu thê chúng tôi vẫn chưa yên tâm lắm. Chúng tôi đang định tìm thêm vài nữ cao thủ tuyệt đỉnh làm thân vệ cho nó.

Từ Sâm và Lục Vân tim đều đập thành thịch. Chuyện A Trì gặp nạn ở Vũ Hương Hầu phủ, lúc nào họ nghĩ đến cũng thấy sợ. A Trì không thể nào quanh năm suốt tháng ở trong nhà không ra ngoài, nếu giống như đại tiểu thư của Bình Bắc Hầu phủ, có thân vệ là cao thủ tuyệt đỉnh thì họ yên tâm hơn nhiều.

Nhưng mà, mở miệng thế nào đây? Hai người nhìn nhau khó xử. Cao thủ vốn khó tìm, nữ cao thủ thì lại càng khó gặp, Bình Bắc Hầu cũng đang tìm kiếm, có hay không vẫn chưa nói được! Lúc này nếu mình lỡ mồm nói ra, há chẳng phải làm người ta khó xử sao.

42. Chương 42: Ôi Người Quân Tử Cao Sang Đây Rồi

Du Nhiên biết quan sát cỡ nào, sớm đã nhìn rõ vẻ mặt của vợ chồng Từ Sâm. Bà đang định mở miệng nói thì vợ chồng Từ Sâm đứng dậy cáo từ:

- Quấy rầy đã lâu, trong lòng cũng áy náy.

Trương Tịnh và Du Nhiên không cố giữ lại, khách sáo tiễn đến trong đình viện. Đúng lúc Trương Mai tiến vào, Trương Tịnh ra lệnh:

- Trọng Khải, tiễn Từ bá phụ và Từ bá mẫu của con về.

Trương Mai cung kính đáp ứng, một tay ôm Từ Thuật, một tay ôm Từ Dật theo sau kiệu của vợ chồng Từ Sâm thẳng đến Từ gia.

Từ Thuật mười tuổi, Từ Dật cũng đã tám tuổi nhưng lại bị Trương Mai dễ dàng ôm lấy, không hề tốn chút sức lực nào. Hai đứa trẻ rất cao hứng:

- Trương đại ca thật khỏe.

Dọc đường chúng luôn cười cười nói nói, vô cùng vui vẻ.

- Ca ca huynh trò cũ làm lại!

Tiến khách đi rồi, Du Nhiên cùng Trương Tịnh về phòng, cười trêu chọc Trương phu:

- Nhớ năm đó, ca ca dùng chính là loại thủ đoạn này; bây giờ nhi tử muốn cưới vợ vẫn dùng lại y chang phương pháp cũ.

Trương Tịnh mỉm cười:

- Thứ nhất, phương pháp bất luận cũ mới, hữu dụng là được; thứ hai, Từ gia tiểu cô nương đã là thê tử mà A Mai chọn, chúng ta càng phải bảo vệ con bé, không để nó gặp may sơ sót nào.

Du Nhiên rất là sùng bái:

- Ca ca quá cao thượng rồi, ta rất xấu hổ.

Trương Tịnh chăm chú nhìn ái thê, giọng nói dịu dàng trầm thấp:

- Năm đó biết nàng từng bị rơi xuống nước, ca ca rất đau lòng, liền từ trong số Hoa Sơn nữ đệ tử chọn Mạc Lợi, Mạc Hoài đưa đến bên cạnh nàng. A Du, ca ca là muốn bảo vệ nàng, không để cho nàng chịu thương tổn.

- Mấy lời đường mật ca ca nói càng ngày càng tốt.

Du Nhiên cười khen ngợi, dịu dàng hôn nhẹ ở trên má Trương Tịnh. Trương Tịnh luôn khẳng khái hào phóng, liền hôn trả gấp bội, nhiệt liệt mà triển miên.

Ngày hôm sau có thân gia, bạn cũ lục tục đến bái phỏng, Trương Tịnh từ sáng đến tối đều không nhàn rỗi. Vũ Hương Hầu và Trình ngự sử mang theo gia quyến cùng tới, Du Nhiên và Trương Khế dĩ nhiên là tiếp đãi. Đứng bên cạnh Vũ Hương Hầu phu nhân là thập tiểu thư Lư Nam xinh xắn, ánh mắt trong suốt như dòng nước mùa xuân; còn đứng bên cạnh Trình phu nhân là Trình Hi đoan trang tự nhiên và Trình Bạch dung mạo xuất chúng, hai tỷ muội đều mang dáng vẻ thanh nhã, phong thái hợp lòng người.

Vũ Hương Hầu phủ và Ngụy quốc công phủ qua lại đã nhiều đời, Trương Khế tiếp đãi mẫu tử Vũ Hương Hầu phu nhân và Lư Nam vô cùng nhiệt tình; Trình ngự sử xem như là nhà ngoại của Trương Tịnh, Du Nhiên càng không thể thất lễ. Trương Tịnh từ nhỏ đã bơ vơ vất vả, người nhà mẹ đẻ của ông ấy, cho dù là thân thích rất xa, cũng hiếm có.

Mẹ ruột Trương Tịnh kỳ thực không hề yêu thương ông, Trương Tịnh đối với bà cũng sớm thất vọng tột cùng. Nhưng ngoại tổ phụ và cữu cữu đối với ông rất từ ái, các biểu huynh đệ cũng là người tấm lòng rộng rãi, cho nên Trương Tịnh rất khách khí với người của Trình gia.

An Hiệp cũng xem như là tiểu chủ nhân, nhã nhặn nghiêm cẩn ngồi một bên, không hề lên tiếng. Trương Khế lén néo nàng một cái:

- Tiểu tổ tông, có người làm chủ nhân như con sao?

Thực quá lãnh đạm rồi.

An Hiệp liếc Trương Khế, có chút không kiên nhẫn. Nhị biểu ca đã là danh hoa có chủ rồi, có biết không? Lư thập tiểu thư hay Trình nhị tiểu thư cũng vậy, rõ ràng là mơ ước nhị biểu ca, thật đáng ghét.

Vũ Hương Hầu phu nhân mỉm cười nói:

- Danh y Trương đồ đốc muốn tìm là Ngô Thái Thanh sao? Hàn xá có một vị quản gia ở Tử Kim Sơn đã từng gặp qua ông ấy, Hầu gia nhà ta có sai vài gia nhân qua đó, có lẽ vài ngày nữa là có thể có hồi âm.

Du Nhiên rất đổi cảm tạ:

- Ngô Thái Thanh được xưng là 'Y trung thánh thủ', hành tung bất định, cực kỳ khó mời. Phu nhân và Hầu gia có tấm lòng này, chúng ta thật sự cảm kích, bất luận có mời được hay không, phần nhân tình này của phu nhân, chúng ta xin nhớ kỹ.

Vũ Hương Hầu phu nhân hé miệng cười:

- Hai nhà chúng ta vốn có quan hệ lâu đời, từ thời khai quốc đã là hàng xóm với nhau, lui tới qua lại cũng hơn trăm năm. Lời này của phu nhân chẳng phải là xa cách sao.

Trương Khế vô cùng tán thành:

- Đúng đó, tuy nói sau này chúng ta dọn đến kinh thành, Lư gia ở lại Nam Kinh nhưng ngày lễ ngày tết vẫn tặng quà thăm viếng lẫn nhau, chưa hề xa cách.

Trương Khế khách khí xong, lại khen Lư Nam từ đầu đến chân:

- Nhìn bộ dáng này này, linh khí biết mấy! Sau này không biết là nhà ai có phúc mới có thể rước về nữa.

Khuôn mặt Lư Nam xấu hổ đỏ bừng, Vũ Hương Hầu phu nhân mỉm cười nói:

- Nó ấy, từ nhỏ đã được nuông chiều, cũng không cầu gì khác, chỉ cần một người thông minh tuấn tú, cha mẹ chồng thấu tình đạt lý, không bạc đãi nó, có thể đối tốt với nó là ta cũng hài lòng thỏa dạ rồi.

Vũ Hương Hầu phủ không thiếu của cải, không thiếu quyền thế, chỉ mong khuê nữ có được cuộc sống thoải mái.

Trương Khế nổi lên cảm giác tri kỷ:

- Phu nhân nghĩ giống y như ta! Khuê nữ nhà chúng ta, không cầu tiền tài không cầu quyền thế, chỉ cầu con rể nhân phẩm xuất chúng, cha mẹ chồng yêu quý tiểu bối là được rồi.

Trình phu nhân cũng có cùng ý nghĩ:

- Gả khuê nữ so với cưới con dâu còn phải nhọc tâm hơn, chỉ sợ không cẩn thận gặp phải người không tốt, sẽ hại hại tử ruột thịt của mình. Ta cái gì cũng không để ý, chỉ cần con rể có thể đối xử tốt với thê nhi cả đời, là không cầu gì hơn.

An Hiệp nhăn đôi chân mày thanh tú, đứng lên, không nhanh không chậm đi về phía bình phong. Lư Nam, Trình Hi và Trình Bạch cũng học theo, đều lặng lẽ lánh đi. Các trưởng bối bàn luận sôi nổi về “con rể” “cha mẹ chồng” như vậy, các nàng quả thực không tiện nghe.

Du Nhiên nghe ba vị phu nhân làm mẫu thân bàn luận về nữ nhi và con rể thì mỉm cười. Thay vì quan tâm đến việc đi đâu để tìm được một nam nhân cực kì tốt, còn không bằng đem khuê nữ của mình dạy dỗ tính tự lập, tự cường, tự biết yêu quý bản thân. May mắn gặp được nam nhân tốt thì con bé sẽ hạnh phúc; còn không gặp được thì cuộc sống của nó cũng không đến nỗi tối tăm ảm đạm, không còn hi vọng. Dĩ nhiên, nếu có người bạn đời tốt đẹp cùng bên nhau thì cuộc sống sẽ viên mãn hơn, nhưng thế giới này ngoại trừ nam nhân thì vẫn còn rất nhiều thứ đáng yêu, thú vị và có giá trị khác.

Trương Khế cởi mở chuyển đề tài câu chuyện đến trên người Du Nhiên:

- Ngũ ca ngũ tẩu ta chỉ có một ái nữ duy nhất, hiện nay cũng đã là khuê trung thiếu nữ. Con bé này muốn tìm một nhà chồng ngàn tốt vạn tốt cũng thật là khó khăn.

Vũ Hương Hầu phu nhân và Trình phu nhân đều nhìn về phía Du Nhiên. Du Nhiên cười nói:

- Gia quy nhà mẹ ta Thái An Mạnh thị, nữ nhi sau khi đủ mười tám tuổi mới được xuất giá; gia quy của Ninh Tấn Quý thị, nữ nhi sau khi đủ hai mươi tuổi mới được xuất giá. Chư vị cũng biết, phu quân ta là tự lập môn hộ, Bình Bắc Hầu phủ không có trưởng bối, chỉ có hai phu thê chúng ta làm chủ. Phu quân và ta thương yêu tiểu nữ, càng cảm thấy gia quy của Thái An Mạnh thị và Ninh Tấn Quý thị rất có thâm ý nên chúng ta đã bàn bạc kỹ với nhau, tiểu nữ ít nhất phải đủ mười tám tuổi, mới cho nàng xuất giá.

Ngụ ý chính là, cứ từ từ bàn chuyện hôn sự là được, khuê nữ của ta không vội.

Vũ Hương Hầu phu nhân mạnh vì gạo, bạo vì tiền, hiển nhiên gật đầu khen hay:

- Rất có đạo lý, rất có ý tứ.

Trình phu nhân tuy hơi trung hậu nhưng cũng không phải người không biết quan sát nên không nói thêm cái gì.

Người không có tâm nhân nhất chính là Trương Khế, không nhịn được nói:

- Theo tẩu và ngũ ca thì khuê nữ hẳn là cả đời cũng không cần xuất giá. Muốn cha mẹ chồng hiền lành, muốn con rể xuất sắc, còn phải giữ mình trong sạch, trong nhà không được có thông phòng, không được có

tiểu thiếp, chuyện này đúng là khó. Con cháu danh môn vọng tộc hiện giờ, có mấy người giữ mình trong sạch chứ? Thật sự là chọn không ra.

Thối đời sau này, hễ trong nhà có mấy lượng bạc thì nam nhân nhà ai không hoang đàng, cần rõ.

Du Nhiên cười khúc khích:

- Đâu cần nhất định là con cháu danh môn vọng tộc? Người kết duyên với con ta, không luận về gia thế, chỉ luận về nhân tài. Càng hưởng hồ, trong các con cháu danh môn vọng tộc, người giữ mình trong sạch cũng không ít. Nam tử của Mạnh gia, Quý gia, An gia đều rất quý củ.

Trương Khế nói tiếp:

- Còn nhà tẩu nữa. Ngũ ca là người nghiêm túc, hai nhi tử đều giống cha, người nào cũng rất tự trọng.

A Kinh và A Mai đều là những nam tử tốt.

Vũ Hương Hầu phu nhân mỉm cười nhìn về phía bình phong, Nam Nam là đích nữ Hầu phủ, ngoại hình vốn đã tốt, hôm nay lại ăn mặc mềm mại xinh đẹp, ai nhìn mà không động tâm chứ? Nhìn bộ dạng của Bình Bắc Hầu phu nhân đối với Nam Nam cũng là rất thích.

Trình phu nhân hôm nay là bị Trình ngự sử làm phiền nên mới miễn cưỡng đi một chuyến. Trình ngự sử thương tiếc Trình Bạch tài mạo song toàn, thông minh lanh lợi, nhưng bởi vì thân phận thứ nữ mà luôn không tìm được hôn sự tốt, cho nên sinh lòng áy náy, bởi vậy trăm phương ngàn kế muốn chu toàn cho Trương Mai và Trình Bạch, để nữ nhi tìm được một bến đỗ tốt.

Trình phu nhân hiểu rõ chuyến đi này là vì Trình Bạch xinh đẹp động lòng người nên lúc này cũng ngấm ngầm động tâm. Nam tử tốt như Trương Mai, sao lại chọn cho Trình Bạch chứ? Nếu muốn đề thân thì nhất định không thể nói cho Trình Bạch, nhất định không thể.

Sau bình phong, Trình Bạch nhẹ giọng hỏi thăm An Hiệp:

- Chúng ta đến cầm phòng tiêu khiển một lát, có được không?

An Hiệp sao cũng được:

- Được thôi.

Nàng quay đầu hỏi Lư Nam:

- Tỷ có đi không?

Lư Nam cười nói:

‘- Cùng đi chung đi.

Trình Bạch đánh đàn chắc không tệ, Lư Nam hẳn cũng là cao thủ, An Hiệp trong lòng hiểu rõ, dẫn hai người đến cầm phòng. Cầm phòng là một tiểu lâu ba tầng, tầng trên cùng Trương Mai không cho phép người khác tùy tiện đi vào nên An Hiệp dẫn các nàng đi tầng hai.

Quả nhiên, tiếng đàn của hai người đều réo rắt, xinh đẹp, xem ra cũng rất chịu khó. An Hiệp tinh tế lắng nghe, vỗ tay khen ngợi:

- Nhân gian có thể nghe được mấy lần đây!

Có âm nhạc để nghe cũng xem như chuyện vui để thưởng thức trong lòng.

Lúc rời khỏi cầm phòng, Trình Bạch tâm tình cô đơn. Hắn cầm kỳ thư họa đều thông, mình đã nhiều lần gảy đàn nhưng từ đầu đến cuối đều không có đáp lại. Chẳng lẽ, thật sự là không có duyên phận sao.

Lư Nam dè dặt nói:

- Cầm của ta dùng tên là Xuân Lôi.

Trình Bạch vừa hâm mộ vừa ghen tị, lại vừa không phục, cầm nghệ này của nàng ta mà cũng xứng dùng danh cầm Xuân Lôi? An Hiệp nhân nhặt hỏi:

- Rất đắt hả?

Nhìn thần sắc và ngữ khí của Lư Nam thì Xuân Lôi này hẳn là trị giá không ít bạc.

Lư Nam không khỏi phẫn nộ.

Bái phỏng xong Tây Viên, trở về Vũ Hương Hầu phủ, Lư Nam ghét bỏ nói:

- An gia cô nương thật thô tục, không biết chơi đàn.

Nói tới danh cầm lại hỏi đắt hay không đắt, tục không chịu nổi. Vũ Hương Hầu phu nhân mỉm cười khuyên nàng vài câu, cũng không để bụng. An Hiệp tục hay không tục thì sao chứ, biểu ca nàng ta phong nhã là được.

Lư Nam nghịch nghịch vòng ngọc trên tay, Vũ Hương Hầu phu nhân cười nói:

- Bình Bắc Hầu phu nhân cũng thích con, thưởng con chiếc vòng ngọc trơn bóng óng ánh như vậy.

Lư Nam bĩu đôi môi đầy đặn:

- Tỷ muội Trình gia cũng có mà.

Đâu phải chỉ thưởng cho mỗi mình con.

- Cửa con đặc biệt trơn bóng.

Vũ Hương Hầu phu nhân cười trấn an ái nữ. Lư Nam đưa cổ tay lên nhìn:

- Xem như thế đi. Mẹ, Tây Viên nếu có mở tiệc chiêu đãi nữa thì mẹ dẫn con đi, con thích cầm phòng nhà bên đó, rất thanh nhã.

Vũ Hương Hầu phu nhân tươi cười đồng ý.

Tây Viên, người gác cổng trình lên một phong thư:

- Cửa Từ phủ hàng xóm đưa đến.

Trương Tịnh mở ra xem, là Từ Sâm thỉnh cầu tìm cao thủ bảo vệ cho nữ nhi yếu ớt: “Không cần tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ cần thân thủ nhanh nhẹn, tính tình nhạy bén là được.” Trương Tịnh đưa cho Du Nhiên xem, hai người nhìn nhau cười, quả không ngoài dự đoán, vợ chồng Từ Sâm yêu nữ nhi nên sốt ruột, nhất định sẽ mở lời.

Trương Tịnh cũng không viết hồi âm, chờ Trương Mại về đến nhà, căn dặn:

- Nhi tử, con đích thân đi một chuyến.

Trương Mại rất nghe lời:

- Dạ, phụ thân.

Đến Từ gia, Trương Mại thương lượng tỉ mỉ với Từ Sâm:

- Nếu chỉ cần thân thủ nhanh nhẹn, tính tình nhạy bén thì nữ binh nhà ta là được. Không bằng trước cứ đem hai nữ binh qua, để thể muội sai bảo; chờ tìm được cao thủ thì lại thay.

Từ Sâm ôn hòa đa tạ:

- Như vậy, làm phiền rồi.

Đêm đó, hai tỷ muội Trần Lam, Trần Đại đến Từ gia, đảm nhiệm cương vị mới. A Trì im lặng, hai người này đến bên cạnh mình, đoán chừng là có người không thể ám toán mình, nhưng có người lại càng dễ dàng làm việc.

Tỷ muội Trần Lam, Trần Đại rất an phận, chỉ đi theo bên cạnh A Trì, một câu nói nhảm cũng không có. Bội A, Tri Bạch đối với hai nàng vừa kính vừa sợ lại vừa hâm mộ:

- Võ công họ rất giỏi, nghe nói có thể vượt nóc bằng tường, thật sự rất oai.

Tỷ muội Trần Lam, Trần Đại khẽ mỉm cười, không nói tiếng nào.

Lục Vân căn dặn A Trì:

- Ở nhà mình thì thôi, dẫn hai nàng theo hay không cũng được. Nhưng nếu ra ngoài thì không được phép để hai nàng rời khỏi con!

A Trì ngoan ngoãn gật đầu, được, nghe người hết.

Tỷ muội Trần Lam, Trần Đại đến nhận việc không lâu thì Quý phu nhân đến. Quý phu nhân như thường lệ gọi A Trì qua, thân thiết khen ngợi vài câu rồi đuổi nàng đi:

- Con ngoan, hôm nay thời tiết tốt, con ra ngoài chơi một lát đi.

A Trì vốn có tư cách để nghe nhưng lần này lại bị đuổi nên trong lòng biết có điều khác thường, lặng lẽ nhìn về phía Lục Vân, thấy bà mỉm cười gật đầu thì khụy gối hành lễ, lui ra ngoài.

Quý phu nhân mỉm cười nói:

- Nữ tử tốt như A Trì, cũng không biết là nhân tài nào kết duyên với nó đây.

Lục Vân khiêm tốn:

- Nó ấy hử, bị chúng ta nuông chiều hư rồi, tính tình trẻ con lắm.

Quý phu nhân chỉ chỉ về phía Tây Viên, cười hỏi:

- Nhà này thế nào?

Tim Lục Vân đập thình thịch:

- Nếu nói về lớp con cháu thì không chỗ nào để bắt bẻ; cha mẹ chồng từ ái vô cùng; chỉ có một điều.....

- Ngụy Quốc công phủ quá nhiều người, quá nhiều chuyện, phải không?

Quý phu nhân cười tiếp lời:

- Cậu ta ở Nam Kinh nhậm chức, dĩ nhiên là thành thân ở Nam Kinh, sống ở Nam Kinh. Ngụy Quốc công phủ trường bối tuy nhiều nhưng cũng quản không tới chuyện ở Nam Kinh.

43. Chương 43: Tại Anh Chẳng Chịu Ngó Ngàng

Quý phu nhân người này trước giờ có chút kiêu ngạo, nhưng nếu đã làm người mai mối đề thân thì phải tôn trọng công việc, không thể thiếu việc đem thành ý của Trương gia, nhân phẩm của Trương Mai khen đến mười phần mười, lại luôn nhắc tới chỗ tốt của việc gả cho Trương Mai:

- Hai huynh đệ ruột thịt, mỗi người một tòa phủ đệ, con dâu vừa vào cửa đã tự mình làm chủ trong nhà, có bao nhiêu là tốt tại.

Lục Vân nghe cũng động tâm.

Kỳ thực chỗ tốt khi gả cho Trương Mai còn rất nhiều, phẩm cấp nhất đẳng Quốc công phu nhân, địa vị siêu việt, sự phú quý của Ngụy Quốc công phủ hơn trăm năm qua, những điều này Quý phu nhân tuyệt nhiên không nói, thứ nhất bà có chút thanh cao, thứ hai những điều này đều là chuyện bên ngoài, không cần có ý đề cập. Quý phu nhân cũng là người làm mẫu thân, từ mình mà nghĩ đến người, bậc làm phụ mẫu vì nữ nhi chọn hôn sự, lo lắng nhất là cuộc sống của khuê nữ trôi qua có thoải mái hay không, những cái khác đều là chuyện nhỏ.

Cái lợi luôn đi cùng với cái hại, thiên hạ không có chuyện tốt thập toàn thập mỹ, chỗ không tốt khi gả cho Trương Mai, Quý phu nhân cũng một năm một mười nói rõ ràng, không hề che giấu:

- Bình Bắc Hầu năm xưa lưu lạc bên ngoài, sau khi lập nên sự nghiệp được phong hầu mới nhận lại Ngụy Quốc công phủ, cùng với tộc nhân của Ngụy Quốc công phủ khó tránh có sự xa cách, cho nên, trong quan hệ với tộc nhân cần phải tốn nhiều công phu; Bình Bắc Hầu phu nhân là thứ nữ Mạnh gia, di nương sinh ra

bà chỉ có mỗi khuê nữ nên thường đến Bình Bắc Hầu phủ ở. Ba huynh muội Trọng Khải đối với bà ngoại này rất kính trọng, con dâu vào cửa cũng không thể bắt kính.

Lục Vân uyển chuyển nói:

- Phiên phu nhân nhọc tâm, chúng ta rất cảm kích. Để ta cùng phu quân thương lượng, xem ý tứ ông ấy thế nào rồi sẽ cho phu nhân câu trả lời.

Quý phu nhân cười gật đầu:

- Điều đó là dĩ nhiên, vốn nên như vậy.

Hôn sự của con cái, bậc phụ mẫu nhất định phải thương lượng kỹ lưỡng, suy xét toàn diện, không thể vội vàng đưa ra quyết định.

Lục Vân rất thấu tình đạt lý:

- Dao Dao còn nhỏ, phu nhân đừng gò bó nó, nên thường dẫn nó ra ngoài đi lại mới tốt. Cứ ở trong nhà mãi, con bé sẽ buồn bực lắm.

Mẹ chồng thương yêu con dâu chưa qua cửa, lời này làm Quý phu nhân rất thích nhưng ngoài miệng vẫn khiêm nhường:

- Sau này nó qua cửa, phu nhân cứ dạy dỗ, đừng nuông chiều nó.

Sau khi nói thêm chút ít việc nhà, Quý phu nhân liền đứng dậy cáo từ. Lục Vân sai thị nữ gọi A Trì, hai mẫu tử tiễn Quý phu nhân đến trước cửa thùy hoa, ân cần từ biệt.

Quay lại nhà chính, Lục Vân kéo nữ nhi bảo bối qua đánh giá từ trên xuống dưới, ánh mắt rất dịu dàng. A Trì đã lớn rồi, phong hoa tuyệt đại, khí độ bất phàm, Bình Bắc Hầu phu nhân vừa nhìn một cái liền vừa ý, chọn nó làm con vợ cho nhi tử.

Người nhà quý tộc cưới con dâu, nhà ai không phải là trước tiên quan sát nữ tử, sau đó thì tỉ mỉ hỏi thăm tìm hiểu, lại càng âm thầm xem xét tính cách của nữ tử đó như thế nào, phẩm hạnh ra sao, cuối cùng mới nhờ người đi đánh tiếng. Vừa nhìn đã chọn trúng như vậy, ngay lập tức nhờ mai mối đến nhà đã ít lại càng ít.

Khuê nữ nhà mình được người khác thích như vậy, Lục Vân làm mẹ dĩ nhiên là vui vẻ và kiêu ngạo, trên mặt nở nụ cười tươi rói. A Trì khẽ ho một tiếng, mẫu thân sao thế, nhìn khuê nữ của mình mà cũng vui thành như vậy.

Lục Vân phục hồi tinh thần lại, cười đuổi A Trì đi:

- Ngoan, về phòng đọc sách luyện chữ đi.

Mẫu thân con dù sóng lòng cuộn trào, trăm suy ngàn nghĩ, cũng không thể nói thêm gì với tiểu hài tử con. A Trì mỉm cười đáp ứng, cáo từ trở về phòng.

Sau khi A Trì đi, Lục Vân tự mình ngồi xuống uống trà, trên khuôn mặt mịn màng trắng nõn vẫn luôn mang theo ý cười. Buổi tối Từ Sâm về nhà, Lục Vân cho lui thị nữ, rồi kể lại tỉ mỉ chuyện Quý phu nhân đến thăm dò ý tứ.

Từ Sâm nhú nhú mày, ông luôn cảm thấy tên tiểu tử Tây Viên này ân cần thái quá, quả nhiên là có nguyên do. Gì mà Bình Bắc Hầu phu nhân vừa nhìn A Trì liền hợp ý, rõ ràng là tiểu tử kia sớm đã có toan tính này. Phu thê Bình Bắc Hầu cũng không phải là người không biết tính toán, nhà danh môn cưới vợ, làm gì có ai “vừa nhìn liền hợp ý” tùy tiện như vậy chứ.

Nữ nhi bảo bối bị một tên tiểu tử thú vị nhớ thương, mà không biết là nhớ thương như thế nào và từ lúc nào, trong lòng Từ Sâm không thoải mái, trầm ngâm không nói.

Lục Vân vui hơn hử nói:

- A Trì càng lớn càng xinh đẹp kiều diễm, đáng yêu động lòng người. Lúc nhỏ nó đã được người ta yêu thích, mẫu thân cũng không phải vừa gặp mặt một lần liền muốn cưới về làm cháu dâu sao?

Đó là năm A Trì bảy tám tuổi, theo Lục Vân về An Khánh, Lục lão phu nhân vừa gặp đã gọi nàng là tâm can bảo bối, ôm vào lòng mãi không rời. A Trì cũng thân thiết với ngoại tổ mẫu, ở trong lòng Lục lão phu nhân cười ngượng ngùng mà vui vẻ.

Cũng chính trong ít lần về An Khánh, Lục lão phu nhân nổi lên ý niệm trong đầu cưới ngoại tôn nữ về làm cháu dâu. Khi đó Lục Vân cực kì tán thành, cháu trai tuần tú nhanh nhẹn, nho nhã lễ độ, lại có phụ mẫu săn sóc A Trì, các ca ca tẩu tẩu cũng thích A Trì, trên đời làm gì có chuyện hài lòng hợp ý như vậy. Không chỉ Lục Vân, mà ngay cả Từ Sâm cũng động tâm.

Sau đó Lục đại phu nhân cứ luôn mơ hồ không rõ ràng, chưa từng thực sự đề cập đến, phu thê Từ Sâm mới dần lạnh tâm. Mẹ chồng không thích thì cuộc sống của con dâu có thể tốt được sao? Họ chỉ có một ái nữ duy nhất này, sao lại nỡ để nàng chịu mấy may uất ức nào.

Không chỉ như thế, Lục Vân cũng dần xa cách với tẩu tẩu Lục đại phu nhân. Trong mắt người làm mẫu thân thì con cái của mình luôn xuất sắc nhất, ưu tú nhất, vậy mà có người ghét bỏ hài tử của mình? Vậy thì cứ mở to mắt mà xem đi.

A Trì sau khi phát triển, mỹ lệ hơn người, dáng vẻ rạng ngời, các đồng liêu, thân gia có ý định với A Trì không ít. Nhưng mà hoặc là người đó không đủ xuất sắc, hoặc là gia quy vô cùng nghiêm khắc, hoặc là cha mẹ chồng rất hà khắc nên không hề có ai hợp ý.

Ý của Từ Sâm là, khuê nữ của ta chưa cập kê, vẫn còn là hài tử, hôn sự lại không cần gấp, cứ từ từ mà chọn cho tốt. Phu thê đồng tâm, suy nghĩ của Lục Vân cũng không khác mấy, người tốt như A Trì vậy, còn sợ không tìm được nhà chồng tốt sao.

Trương Mai hai mươi tuổi làm được đến chức quan nhị phẩm đô đốc thêm sự, vả lại còn là thêm thư tay nắm thực quyền, đủ thấy là người có tài năng. Bình Bắc hầu hòa nhã trầm ổn, hầu phu nhân giản dị dễ gần, hai nam một nữ đều là đích xuất, vô cùng thanh tịnh.

Càng khỏi phải nói Trương Mai có tước vị quốc công thế tập (truyền qua nhiều đời), phủ đệ Ngụy Quốc công phủ đồ sộ, tổ nghiệp (gia sản tổ tiên), phúc lộc điền (đất đai ban thưởng theo bổng lộc và chức quyền), vĩnh nghiệp điền (đất đai thuộc sở hữu tư nhân, còn gọi là thế nghiệp điền), tất cả đều là của hân, cực kỳ phú quý.

Con rể như vậy ở trước mặt phu thê Từ Sâm, nói không động tâm nhất định là giả dối. Lục Vân đưa ngón tay đếm chỗ tốt của Trương Mai:

- Hôn sự của A Tồn là do cậu ta giúp đỡ; A Thuật, A Dật thường chơi với cậu ta, cứ mở miệng là ‘Trương đại ca’, có thể thấy là người rất thân thiết; A Trì gặp nạn đều nhờ cậu ta cứu giúp, sau đó lại còn đưa tới hai nữ binh, bảo vệ khuê nữ của ta.

Lục Vân đếm xong chỗ tốt, lại tính tới chỗ không tốt:

- Bà ngoại của Trọng Khải rất cục tính tình thế nào, cái này phải hỏi thăm cho kĩ. Còn muội muội Trọng Khải nữa, đại tiểu thư Bình Bắc Hầu phủ, cũng cần phải hỏi thăm.

Nếu bà ngoại lợi hại, em chồng điêu ngoa thì A Trì sau này sẽ gặp nhiều phiền toái.

Thấy thê tử cực kỳ hăng hái, Từ Sâm mỉm cười nói:

- Hôn sự của A Tồn chúng ta đã vội vã quyết định, trước đó cũng không nói rõ với phụ thân. Đến lượt A Trì, còn thuận theo ý chúng ta được sao? Trước hết không thể thiếu việc viết thư về kinh, xin phụ thân đưa ra chủ ý.

Thứ nhất, đây là lễ nghĩa cần có; thứ hai, bỗng nhiên nói chuyện hôn sự, liên quan đến cả đời A Trì, nên cần nghĩ kĩ.

Lục Vân cũng tán thành:

- Ta sẽ trả lời như vậy với thân gia phu nhân.

Câu trả lời này phải uyển chuyển, cẩn thận, nửa phần không thể thất lễ. Vợ chồng hai người thương lượng xong xuôi, Từ Sâm chợt nghĩ đến:

- Không biết khuê nữ nghĩ thế nào.

Trọng Khải nó đã gặp rồi, có thích hay không?

Lục Vân hơi cười cười:

- Theo lý mà nói, chuyện này nó không cần quan tâm, cứ theo cha mẹ làm chủ. Nếu thật muốn biết ý khuê nữ, cũng không thể nào hỏi rõ ràng, chỉ có thể âm thầm quan sát.

Từ Sâm cười nịnh nọt:

- Nương tử nói chí phải, nương tử anh minh.

Hôm sau Lục Vân định tự mình đến Quý trạch đường Bắc Tân, A Tri nhẹ giọng thương lượng với bà:

- Mẹ, mẹ dẫn con theo nhé? Con nhớ Quý tỷ tỷ.

Lục Vân nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:

- Con không phải nhớ Quý tỷ tỷ, mà là muốn ra ngoài chơi thì có.

Mẫu tử hai người đang thân mật trò chuyện thì thị nữ đến báo:

- Cữu phu nhân đến.

Lục Vân cười nói:

- Khách đến, mau mời.

Vị đại tẩu tốt của mình, sao lại muốn đến nhà?

Lục đại phu nhân đoan trang tự nhiên đi tới, bên cạnh chỉ mang theo thị nữ thân cận mà không dẫn theo con cái và các cháu. Lục Vân đứng dậy đón chào, mặt mày rạng rỡ:

- Mấy ngày không gặp tẩu tẩu, thật là nhớ.

A Tri đi theo bên cạnh Lục Vân, ung dung xinh đẹp hành lễ vấn an với Lục đại phu nhân.

Lục Vân ân cần mời Lục đại phu nhân ngồi, sai thị nữ dâng trà thơm. Lục đại phu nhân ngồi trên ghế mân cô khắc hoa, lửa giận trong lòng bùng lên, nhưng bà cũng là nữ nhi nhà thư hương môn đệ, giáo dưỡng vẫn còn nên ngoài mặt vẫn rất bình thản cười nói:

- Tẩu tẩu là không biết xấu hổ đến đòi hỏi ít đồ. Anh nhi luôn soi mói, nếu không có mực tốt thì không viết chữ được. Đúng lúc mực cũ của nó vừa dùng hết, đồ trong chợ mua lại không tốt nên tẩu tẩu không còn cách nào khác mới đến đây xin giúp đỡ.

Lục Vân vội nói:

- Chuyện này dễ thôi, Tồn nhi có mấy khối mực Huy Châu, đều là hàng thượng hạng.

Bà đang định sai người đi lấy thì Lục đại phu nhân tựa tiểu phi tiểu nhĩ A Tri:

- Phiền cháu gái đi lấy, có được không?

A Tri hiểu ý là muốn đuổi mình đi, mỉm cười nhìn về phía Lục Vân, thấy bà khẽ gật đầu mới hành lễ rời đi. Vị đại cữu mẫu này rất làm người ta chán ghét, lớn tiếng như vậy, cứ như Từ gia thiếu bạc bà ấy không bằng.

Sau khi A Tri rời khỏi, khuôn mặt Lục đại phu nhân mang theo ý cười, yêu mến nói:

- Con bé A Tri này, còn chưa đánh tiếng cho ai hả? Sắp cập kê rồi, cũng không còn nhỏ nữa, hôn sự của nó, muội muội cần phải để tâm. Muội thấy Anh nhi nhà ta thế nào? Anh nhi là đích tử Nghiêm gia, thiếu niên anh tuấn, tiền đồ vô hạn. Theo tẩu thấy, Anh nhi và A Tri thật là duyên trời tác hợp, vô cùng xứng đôi.

Lục đại phu nhân chẳng qua là cô mẫu của Nghiêm Anh Hoa, sao có thể thao túng hôn sự của hần? Trong lời nói của bà lộ ra ý là bà cảm thấy Nghiêm Anh Hoa và A Tri xứng đôi, mà không phải là ý định của phụ mẫu Nghiêm gia. Nếu Lục Vân không hiểu chuyện, không có tâm cơ, thuận miệng khen một chữ “tốt” thì

bà liền có thể viết thư nói với Lục lão phu nhân rằng “Muội muội thích Anh nhi, con và muội muội tình thâm, nhất định về nhà mẹ để nghĩ cách cho muội ấy.”

Lời này của bà cũng hết sức cho thấy “Ta chướng mắt khuê nữ nhà cô! Thà đem nó cho người khác cũng không theo ý lão phu nhân, cưới khuê nữ nhà cô về làm con dâu.”

Lục đại phu nhân tươi cười đầy mặt nói xong những lời này, trong lòng liền sáng khoái, mặt mày rạng rỡ.

Lục Vân rất lễ phép nghe xong, mới từ từ nói:

- Hôn sự của A Trì tuy chưa định, nhưng cũng không khác lắm. Bá Khải đã viết thư sai người đưa đến kinh thành, xin ý kiến cha chồng. Muội cùng Bá Khải đều phỏng đoán, cha chồng chắc chắn sẽ vui mừng.

Lời này nói rất rõ ràng: khuê nữ nhà ta đã có người thích hợp, vì muốn xin ý kiến Từ thứ phụ ở kinh thành xa xôi, cho nên tạm thời mới chưa định. Nhưng mà gia đình này vô cùng thích hợp, “cha chồng chắc chắn sẽ vui mừng.”

Lục đại phu nhân sắc mặt cứng đờ, ngoài cười trong không cười nói chúc mừng:

- Các muội cũng xem như là xong một mối bận khoăn. Muội muội, nữ nhi lớn không giữ được, giữ tới giữ lui giữ thành thù hận, khuê nữ sớm muộn cũng là người nhà người ta, hẳn là nên sớm gả đi, mọi người đều bớt việc.

Lục đại phu nhân có chút nghĩ không ra, mới qua thời gian vài ngày mà nha đầu kia đã có sắp xếp rồi? Sẽ không thật là Trương Mại của Tây Viên chứ, nếu quả thực như vậy, nha đầu kia sau này chẳng phải là quốc công phu nhân sao, lão phu nhân và cô em chồng hẳn là sẽ vinh vào tột đỉnh.

Nhớ tới dáng vẻ của thứ tử nhà mình uất ức cơm nước không dùng, chán ghét kiên quyết cự tuyệt thành thân với Nghiêm gia, Lục đại phu nhân liền khí huyết dâng trào. Đồ không có tiền đồ, Phương nhi tận tâm vì hắn chế biến món ngon, hắn dụng cũng không dụng, lại còn viết cái gì mà “duy tử chi cố, sử ngã bất năng xan hê” (Tại anh chẳng chịu ngó ngang, Khiến em lo lắng chẳng màng ăn cơm), đây là muốn tức chết mẫu thân con sao?

Lục đại phu nhân nhớ đến chuyện này, liền hận không thể chỉ cây dâu mắng cây hòe, dùng lời nói mỉa mai nhục mạ A Trì một trận. Nhưng mà nên nói gì đây? Con mắt A Trì cũng không thêm liếc nhìn từ quý báu của mình một cái.

Trần Lam tư thế hiên ngang theo sau A Trì, trong tay là một hộp mực bằng gỗ lim tinh xảo, trở về phụng mệnh.

- Đại cữu mẫu, đây là mực Huy Châu thượng hạng, người trước tiên cứ tạm dùng, đợi trong chợ có hàng tốt thì lại mua cái mới.

Lục đại phu nhân vốn là đến để trút giận, kết quả là không hết giận, lại còn thêm một bụng tức. Nữ tử bà muốn nhục mạ thần sắc bình tĩnh, không hề sốt sắng, ánh mắt lại càng lạnh lùng, Lục đại phu nhân vừa nhìn liền thấy rùng mình.

Nha đầu này không dễ đối phó.

Tâm ý Lục đại phu nhân càng thêm kiên quyết, nữ tử có loại ánh mắt này, cho dù nhi tử có hồ nháo thế nào cũng không thể theo ý nó! Em chồng không phải nói nha đầu này đã có người rồi sao, vậy thì trở về nói cho nghịch tử kia biết, mắng cho nó tỉnh!

Con xem người ta là bảo bối, nhưng người ta chỉ xem con như cỏ rác. Nhi tử, con là người ưu tú nhất trong thế hệ này của Lục gia, không thể phạm vào điều ngốc nghếch này.

Lục đại phu nhân sai thị nữ nhận lấy hộp mực, cười đứng dậy cáo từ:

- Trong nhà bận rộn nhiều chuyện, một khắc cũng không thể thiếu ta. Để hôm khác rảnh rỗi, ta lại cùng muội muội nói chuyện.

Lục Vân mỉm cười:

- Muội tiễn tẩu tẩu.

Bà khách khí tiến đến trước cửa thùy hoa, rồi khách khí từ biệt.

Lục Vân trở về nhà chính, căn dặn:

- Không cần chuẩn bị xe ngựa, hôm nay tạm thời không ra ngoài.

Quả thực bị đại tẩu khi không khi không tới chọc tức, mình đắc tội gì chị ta chứ? Tự nhiên rước lấy bực mình, không ra ngoài mới tốt. Bằng không, nếu khó tự kiềm chế mà ngôn hành cử chỉ không thỏa đáng, há chẳng phải làm mất thể diện của trượng phu và con cái sao.

A Trì theo bên cạnh Lục Vân, nói cười vui vẻ, ngoan ngoãn đáng yêu. Lục Vân thương tiếc sửa sang tóc mai cho nàng:

- A Trì, vào trong vườn chơi hay về phòng đọc sách cũng được, không cần theo mẹ đâu.

Một kẻ ngu xuẩn mà thôi, mẹ không cần tức giận với bà ấy.

Tây Viên gửi thiệp sang, là của An Hiệp mời A Trì. Lục Vân nhìn ánh mắt đáng thương của A Trì thì sao nhẫn tâm từ chối:

- Đi đi, nữ nhi ngoan.

Không đến đường Bắc Tân, chẳng lẽ không sang được hàng xóm sao. A Trì tâm tính tiểu hài tử, còn ham chơi lắm, cần gì phải bó buộc nó.

44. Chương 44: Gặp Người Quân Tử Trong Lòng

Nếu trong đại gia tộc quy củ nghiêm cẩn thì nữ tử sắp cập kê như A Trì từ lâu đã được đối đãi như đại cô nương nhưng Lục Vân từ sau khi đến Nam Kinh quen với cuộc sống cả nhà thoải mái, Từ Sâm người làm chủ gia đình thì tính tình đậm bạc lại có chút không theo khuôn phép, cho nên quản lý con cái cũng không nghiêm khắc, rộng rãi vô cùng. A Trì tuy đã là thiếu nữ thanh xuân duyên dáng yêu kiều nhưng trong mắt phụ mẫu vẫn là một tiểu cô nương, cần được người lớn yêu thương, cưng chiều.

Tiểu cô nương được người khác yêu thương kia ngồi lên kiệu, tỳ muội Trần Lam, Trần Đại mỗi người một bên, đáng vẻ uyển chuyển nhưng tư thế hiên ngang, Bội A và Tri Bạch theo sau đều cực kỳ hâm mộ. Đặc biệt là Bội A, thường ngày luôn tự nhủ sẽ làm một đại nha đầu lão luyện thành thực, là trợ thủ đắc lực của đại tiểu thư, khi so sánh với hai người trước mắt này thì như “châu ngọc ở bên, thấy mình xấu xí”.

Kiệu được đưa thẳng đến Tân Lệ Viên. Bội A, Tri Bạch được mời đến trác gian nghỉ ngơi, An Hiệp theo A Trì đến nhà chính:

- Ngũ cữu cữu, ngũ cữu mẫu và cha mẹ muội đều ra ngoài rồi, sư công lão nhân gia luôn đến vô ảnh đi vô tung, hiện trong nhà chỉ còn có mình muội.

Trần Lam đứng thẳng, mặt không biểu cảm. Hầu gia và phu nhân ra ngoài, cô phu nhân và cô lão gia cũng ra ngoài, lão gia tử chẳng biết đi đâu, cho nên trong nhà chỉ còn lại có mình tiểu thư? Còn nhị công tử nhà ta đâu, công tử mới là chủ nhân của Tây Viên.

An Hiệp hơi đắc ý dẫn A Trì tham quan Tàng Thư Các:

- Từ tỷ tỷ, đây là một tay muội làm đó. Lão gia tử vốn định giao cho nhị biểu ca, nhưng nhị biểu ca quân vụ bận rộn, làm gì có thời gian? Nên liền nhờ muội.

A Trì mỉm cười. An Hiệp dù có ra vẻ lão luyện thế nào thì rốt cục cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi, được quan sát và toàn quyền chỉ huy việc xây lại Tân Lệ Viên, cải tạo công trình, làm nàng cảm thấy rất có thành tựu.

- Từ tỷ tỷ, đây là Mỹ thực quán.

An Hiệp biết A Trì có hứng thú với việc ăn uống, liền đặc biệt chỉ cho nàng xem:

- “Thực trân lục” của Nam Bắc triều, “Tạ phúng thực kinh” của thời Tùy, “Thiên vũ thực đơn” của Vi Cự Nguyên thời Đường, “Thanh dị lục” của Đào Cốc người Bắc Tống, “Sơn gia thanh cung” của Lâm Hồng

Nam Tống, còn có “Bản tâm trai thực phổ” của Trần Đạt Tẩu, các danh tác tập hợp lại, tạo nên sự lộng lẫy về mỹ thực.

A Trì vô cùng tán thưởng:

- Rất thú vị, sau này tỷ sẽ thường qua mượn đọc.

Đương nhiên không phải có thực đơn là có thể làm ra món ngon, nhưng có lý thuyết hướng dẫn, việc thực hành sẽ có phương hướng. Không phải mỗi đầu bếp đều có trí tưởng tượng và sức sáng tạo phong phú, muốn làm ra mỹ thực cần phải có kinh nghiệm dày dặn để phát hiện và khám phá.

A Trì tiện tay mở một quyển “Thực kinh”, ‘phi loan khoái’, ‘tích lữ kê’, ‘canh tiễn vân chước ngư’, ‘bánh thiên kim toái hương’, ‘bánh càn chích mẫn thiên tinh hàm tương’, ‘bánh toát cao xảo trang đàn dạng’, chỉ nhìn tên món ăn, liền cảm thấy ăn nhất định rất ngon. (mấy món này đặt tên trừu tượng quá, mình không dịch được, nên cứ để nguyên văn)

Cạnh giá sách đặt một cái bàn gỗ lim lớn có ghế dựa thoải mái, trên bàn đặt bút, nghiên, giấy, mực, trà nước điểm tâm. An Hiệp là một tiểu chủ nhân lễ nghi chu đáo, mời A Trì ngồi xuống, đặt mấy quyển sách dạy nấu ăn trước mặt nàng:

- Tỷ tỷ trước tiên tự mình xem một lát, muối đi chút liền về.

A Trì bình tĩnh ngẩng đầu:

- Không cho Hiệp nhi đi, ở lại đây với tỷ.

Mặt An Hiệp khổ sở, tiếp đó nàng nhanh trí, đưa tay lên che bụng:

- Tỷ tỷ tốt, muối đau bụng, phải đi nhà xí.

Nói rồi chạy đi nhanh như chớp.

Tiểu nha đầu này! A Trì lắc lắc đầu, tiếp tục hứng thú xem sách dạy nấu ăn. Sách này viết quả thực có trình độ “bột cao lương vè thành hình tròn, thêm chút đường mía, bỏ vào trong nước, mùi vị ngọt thanh mà thơm ngon”, làm người ta xem mà chảy nước miếng.

Mùi hương thơm phức tỏa ra, một đĩa bánh đậu cuốn nhỏ nhỏ màu trắng đặt trước mặt A Trì. Nàng ngẩng đầu lên thấy một chàng thanh niên mặc cẩm bào màu đen đứng đó, ánh mắt thâm trầm, miệng mang ý cười, chính là chủ nhân của Tây Viên – Trương Mai.

Trong đĩa đặt một cái muống nhỏ bằng bạc tinh xảo, A Trì nhìn Trương Mai, lại nhìn nhìn bánh đậu cuốn màu trắng, điểm tâm này là vị đầu bếp cao minh nào làm? Trước không nói mùi vị ngon hay không nhưng nhìn bề ngoài rất đáng yêu.

Nàng để sách dạy nấu ăn xuống, cầm lấy muống nhỏ, đưa bánh đậu cuốn vào miệng. Ừm, mềm mịn tinh tế, thơm ngọt ngon miệng, quả nhiên là ăn ngon. A Trì vẻ mặt say mê, sắc hương vị đều đủ, đúng là hưởng thụ.

Trương Mai ngồi đối diện trước mặt nàng, mê mẩn nhìn nữ tử đang chú tâm ăn. A Trì do dự hỏi:

- Huynh, muốn ăn sao?

Trương Mai dịu dàng cười:

- Điểm tâm đẹp mắt như vậy, chỉ có nàng mới xứng ăn.

Khuôn mặt A Trì ửng đỏ, tiếp tục miệt mài ăn. Trương Mai dịu dàng nói:

- Hiệp nhi nói nàng thích những món ăn xinh xắn, bánh này là vì nàng mà làm. Ta mỗi ba năm sẽ có một kỳ nghỉ, sau này sẽ dẫn nàng đi ăn từ Giang Nam đến Tái Bắc, có được không? Mỹ thực khắp thiên hạ có rất nhiều, chúng ta đều đi ăn hết.

A Trì chậm rãi ăn điểm tâm, không nói lời nào. Đĩa này là đĩa Nhữ Dao màu xanh, màu sắc rất trơn rất thắm, không có bất kỳ hoa văn nào, đơn giản mà tao nhã, giản dị mà thuần khiết. A Trì tỉ mỉ đánh giá cái đĩa, nhìn rất nhập tâm.

- Gia phụ gia mẫu đã nhờ Quý gia cứu mẫu đến quý phủ đề thân.

Giọng nói của Trương Mại tuy nhỏ nhưng trong trẻo kiên định:

- Chúng ta về sau vẫn ở Tây Viên, được chứ? Cùng lệnh tôn lệnh đường làm hàng xóm.

Đây.....là cầu hôn? Khuôn mặt A Trì càng đỏ:

- Cái đó, ta không phải chỉ nhìn huynh một chút thôi sao? Là lão gia gia cho ta xem vật hiếm lạ, ta cũng đâu có ý gì khác.

- Ta biết.

Trương Mại nhẹ nhàng cười:

- Cho dù thế nào, tóm lại, nàng nhìn ta, ta nhất định phải nhìn lại, như vậy mới công bằng hợp lý, có qua có lại, đúng không? Cũng không cần lâu quá, cả đời là đủ rồi.

Bên tai A Trì dường như vang lên tiếng nhạc du dương, say sưa, vui vẻ. Người này thật biết nói lời ngon tiếng ngọt, là gia đình có truyền thống hiếu học nổi tiếng đây sao? Không giống lắm. Cha hắn Bình Bắc Hầu Trương Tịnh trầm tính ít nói, dường như là kiểu người không thích nói chuyện mà.

Trần Lam nhẹ nhàng đi tới. Trương Mại nhàn nhạt nhìn sang, ai cho phép người vào? Không biết quan sát. Trần Lam cung kính hành lễ:

- Nhị công tử, Từ đại nhân đích thân sang đón đại tiểu thư, sắp đến Tân Lệ Viên rồi.

Ngài còn ở đây chẳng phải là sẽ bị tóm sao.

Trương Mại sờ sờ mũi. Bá mẫu đối với Tây Viên vẫn tín nhiệm, nhưng bá phụ hình như không yên tâm, nếu không sao lại tự thân xuất mã đến đón A Trì? Buổi tối thỉnh giáo phụ thân, xem làm sao để lấy lòng bá phụ mới được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Hiệp đi tới, bộ dạng rất nghiêm túc thật tình:

- Nhị biểu ca sao lại ở đây, huynh không phải đến ngoại thành luyện binh sao? Huynh không cần tiếp khách thay muội đâu, nhanh đi bận rộn chuyện của huynh đi.

Rồi lại quay đầu về phía A Trì xin lỗi:

- Xin lỗi xin lỗi, tỷ tỷ tốt, lúc này muội đau bụng dữ quá, đến giờ mới ổn.

Khi Từ Sâm đến Tân Lệ Viên, An Hiệp cùng A Trì đang ngồi đối diện nhau, trên bàn của An Hiệp để quyển “Sơn hà chí”, “Hà cử thư”, còn trên bàn của A Trì để sách dạy nấu ăn và các thực đơn, nhìn rất hấp dẫn.

Thấy Từ Sâm đi vào, A Trì và An Hiệp đều đứng dậy chào, khụy gối hành lễ. A Trì vui vẻ kéo phụ thân qua, chỉ cho ông nhìn món “la phục diện”:

- Phụ thân, chúng ta về làm thử nhé? Nhìn có vẻ ăn rất ngon.

Từ Sâm cưng chiều nhìn nữ nhi bảo bối, mỉm cười đồng ý:

- Được, nói với mẹ con, để bà ấy dọn đầu bếp làm.

An Hiệp kéo tay A Trì:

- Gia phụ, gia mẫu, cứu cứu, cứu mẫu, lão gia tử, nhị biểu ca tất cả họ đều không ở nhà, chỉ có Từ tỷ tỷ chơi với con. Bá bá ngài đón tỷ tỷ về, sẵn dẫn con theo luôn nhé, ở một mình chán lắm.

Từ Sâm cười đáp ứng, mang theo An Hiệp và A Trì về Từ phủ. Lục Vân thấy An Hiệp cũng tới thì cười nói:

- Hai đứa con tình cảm thật tốt, tách ra không được.

Rồi dặn dò An Hiệp:

- Con ngoan, cứ xem như nhà mình, đừng xa lạ khách sáo.

An Hiệp gật đầu:

- Bá mẫu, con không khách sáo đâu.

A Trì nghĩ đến món 'la phục diện', liền nói với Lục Vân:

- Mẹ tìm phương pháp nấu đi, chúng ta cùng thưởng thức.

Lục Vân vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của nàng:

- Được, mẹ đi tìm phương pháp.

Từ tỷ tỷ thật đáng thương, lớn như vậy mà còn bị vỗ vào mặt, An Hiệp trong lòng rất đồng tình. Lục Vân vỗ A Trì xong thì 'a' một tiếng:

- Khuê nữ, mặt con sao đỏ vậy.

A Trì bĩu môi:

- Bị mẹ vỗ mà.

Lục Vân phì cười:

- Nha đầu này.

Mẹ vỗ nhẹ hều mà mặt con cũng đỏ?

An Hiệp rất bình tĩnh:

- Bá mẫu, tỷ tỷ nếu ngồi lâu trong phòng thì mặt liền đỏ, cái này giống hết với A Đồng biểu tỷ.

Lục Vân trong lòng chợt động:

- A Đồng biểu tỷ con là tiểu muội muội của Trọng Khải phải không? Ngũ cữu cữu và ngũ cữu mẫu con chỉ có một nữ nhi này, nhất định là vô cùng cưng chiều.

An Hiệp lễ phép gật đầu:

- Dạ, bá mẫu nói rất đúng. Cả nhà ngũ cữu cữu đều xem A Đồng biểu tỷ như bảo bối, ông ngoại bà ngoại lại càng đặc biệt cưng chiều tỷ ấy. Nếu ngũ cữu mẫu muốn trách mắng thì ông ngoại bà ngoại cũng không cho.

Nói xong, có lẽ sợ Lục Vân và A Trì nghe không hiểu, An Hiệp rất nhiệt tình giải thích:

- Mẹ con thường dẫn con đến nhà ngũ cữu cữu, ông ngoại bà ngoại của đại biểu ca nhị biểu ca, huynh muội tụi con cũng gọi theo là ông ngoại bà ngoại.

Lục Vân cười hì hì nói:

- Người gọi ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu thì nhiều nhưng gọi ông ngoại bà ngoại thì ít, cách xưng hô này rất độc đáo. Ông ngoại bà ngoại nghe thân thiết, rất có không khí gia đình.

An Hiệp nho nhã lễ phép:

- Bá mẫu nói quá đúng. Đại biểu ca nhị biểu ca bọn họ nếu trở về Mạnh gia thì sẽ gọi ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu, ở Bình Bắc Hầu phủ mới gọi ông ngoại bà ngoại.

Ông ngoại bà ngoại là cách xưng hô trong nhà, rất có không khí gia đình.

Lục Vân tất nhiên hiểu, huynh muội Trương gia nếu về Mạnh gia thì sẽ gọi Mạnh Lại là "ngoại tổ phụ", gọi đích thê Chung thị của Mạnh Lại là "ngoại tổ mẫu". Còn ở Bình Bắc Hầu phủ thì hoàn toàn khác.

Lục Vân cười nói:

- Ông ngoại bà ngoại đều thương yêu hài tử. Đa phần tổ phụ tổ mẫu cũng thương yêu hài tử như vậy. Tục ngữ có câu cách thế hệ thì thân thiết quả không sai. Hiệp nhi, ông ngoại bà ngoại có phải ngay cả con cũng rất thương yêu không?

An Hiệp thật tình nhìn về phía Lục Vân:

- Bá mẫu thật lợi hại, đều đoán đúng hết. Ông ngoại bà ngoại quả thực ngay cả con cũng rất thương yêu, ông ngoại tự cầm tay dạy con viết chữ, bà ngoại thì đích thân may xiêm y cho con.

An Hiệp là một tiểu cô nương thanh cao, nhưng một khi dò trúng đài cũng nói rất nhiều:

- Bà ngoại may xiêm y rất đẹp, hồ điệp bà thêu nhìn cứ y như thật, tưởng chừng có thể bay được. Nhưng bà ngoại không cho con nói với người khác xiêm y là do bà thêu, cũng không cho con gọi bà là bà ngoại trước mặt người khác.

- Tại sao vậy?

Lục Vân tò mò hỏi.

An Hiệp lắc đầu:

- Con cũng không rõ lắm. Bà ngoại luôn ở trong nhà, trừ người nhà ra, ai bà cũng không gặp. Bà rất dịu dàng, rất hiền từ, ở chung với bà rất dễ chịu. Ban đầu chúng con gọi bà là bà ngoại, bà không cho, chúng con cũng mặc kệ, cứ gọi, bà liền hết cách với chúng con.

Xem ra, vị bà ngoại này không hung hăng lớn lối, tính tình hiền lành. Lục Vân âm thầm đưa ra kết luận.

- A Đồng biểu tỷ con, nghe nói là một đại mỹ nữ, đáng tiếc không có duyên gặp.

Lục Vân băng quơ nói.

An Hiệp ít khi nói nhiều như thế, nàng nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà nóng:

- Muốn nhìn A Đồng biểu tỷ, cứ nhìn ngũ cữu mẫu là được. A Đồng biểu tỷ giống như bản sao của ngũ cữu mẫu, ngoại hình giống, tính cách cũng giống, ngũ cữu cữu hay gọi tỷ ấy là ‘tiểu A Du’.

45. Chương 45: Những Điều Nói Được

Lời ra khỏi miệng mới biết không đúng, An Hiệp vô thức đưa tay che miệng, hai mắt to linh động nhìn về phía Lục Vân, lại nhìn về phía A Trì mang ý thăm dò. Minh lúc này không cẩn thận nói ra nhũ danh của ngũ cữu mẫu, mọi người đều không nghe thấy, có nghe cũng không để ý phải không?

A Trì vẻ mặt tươi cười thích thú, dựa gần An Hiệp:

- Hiệp nhi vừa nói gì thế? Có thể nói lại lần nữa không, ta nghe không rõ.

Lục Vân mỉm cười:

- Xin lỗi, ta không chú ý, cũng không nghe thấy gì. Phiền Hiệp nhi nói lại nhé?

An Hiệp để tay xuống, khôi phục vẻ mặt trấn tĩnh:

- Ủm, là thế này, con mới vừa nói, A Đồng biểu tỷ giống như bản sao của ngũ cữu mẫu, ngoại hình giống mà tính cách cũng giống. Ngoài ra không nói gì khác.

- Ra vậy.

A Trì cùng Lục Vân lịch sự gật đầu, trong mắt nồng đậm ý cười.

Buổi tối Lục Vân kể lại với Từ Sâm:

- Nghe ý trong lời nói của Hiệp nhi thì bà ngoại tính tình hiền lành, không hề gây chuyện thị phi. A Đồng tính cách giống Bình Bắc Hầu phu nhân, vui vẻ hoạt bát, không kiêu căng phách lối. Bá Khả, ta vừa ý Trương gia rồi.

Lời tiểu hài tử dĩ nhiên là có thể tin, huống hồ An Hiệp có mấy phần thanh cao, thường hay ra vẻ nghiêm túc. Từ Sâm trầm ngâm chốc lát:

- Vãn theo thương lượng tối qua của chúng ta, thứ nhất chúng ta xác thực cần phải xin ý kiến phụ thân, thứ hai trong mấy ngày này ta sẽ thường đi gặp Trọng Khả, âm thầm quan sát một chút.

Chuyện cả đời của khuê nữ, cẩn thận vẫn hơn.

Lục Vân gật đầu:

- Cũng nên như vậy.

Bỗng bà nhớ tới một chuyện quan trọng, bèn kéo Từ Sâm qua hỏi:

- Bá Khải, kẻ phu nhân có thể giở trò trong đó không?

Từ Sâm mỉm cười:

- Làm gì đến lượt bà ta lên tiếng, ta sai người trực tiếp gửi thư cho phụ thân, phụ thân lại không phải người hồ đồ, sẽ không thương lượng với bà ta.

Gia thế, tài năng của Trọng Khải, phụ thân không biết sẽ hài lòng thế nào nữa. Viết thư xin ý kiến chẳng qua là cho có hình thức thôi.

Lục Vân yên tâm, lại nhớ đến chuyện ban ngày thì không khỏi tức giận. Đại tẩu đây là lên cơn hay sao, A Trì nhà ta tốt đến thế, bà ta không thích thì thôi, lại dám khinh thường như vậy!

Lục Vân dù bất mãn với Lục đại phu nhân thế nào cũng không muốn nói xấu nhà mẹ đẻ trước mặt trưởng phu, chỉ rầu rĩ nói:

- Ta vừa ý Trọng Khải, chỉ mong sao sớm định ra hôn sự này.

Hôn sự này định rồi, để xem đại tẩu còn dùng vẻ mặt gì để bóng gió với ta!

Từ Sâm cho rằng thê tử lo lắng hôn sự sẽ xảy ra biến cố, bèn cười nói:

- Bình Bắc Hầu là người thế nào? Nhất ngôn cửu đỉnh, một chữ ngàn vàng. Ông ấy sẽ không tùy tiện mở miệng cầu hôn; nhưng ông ấy đã mở miệng thì sẽ không dễ dàng đổi ý.

Lục Vân thấy trưởng phu hiểu lầm cũng không biện bạch mà cười nói:

- Có thể cùng người nổi tiếng oai phong như vậy làm hàng xóm, quả là may mắn.

Phu thê hai người lại tán gẫu thêm vài câu, rồi nắm tay nhau về phòng ngủ.

Có lẽ là ban ngày Lục đại phu nhân quả thực làm người ta giận sôi nên Lục Vân dù dựa vào lồng ngực ấm áp của trưởng phu cũng không quên được vẻ mặt đáng ghét kia của bà ta. “Con bé A Trì này, còn chưa đánh tiếng cho ai hỏi?” Xí, A Trì nhà ta được nhiều người thích như vậy, bà ra cửa không mang theo mắt à.

Tại Lục gia ở cầu Vũ Định, Nghiêm Phương Hoa thần sắc thê lương:

- Cô mẫu, con đã không còn hi vọng gì nữa. Biểu ca căn bản không thèm nhìn con, con làm sao so được với Từ đại tiểu thư? Đích tôn nữ ruột thịt của thứ phụ đại nhân tôn quý cỡ nào chứ.

Lục đại phu nhân cười khinh miệt:

- Người ngoài thấy nó có tổ phụ là nội các đại thần, nói nghe cực kỳ tôn quý. Nhưng cô mẫu biết nội tình, phụ thân nó là trưởng tử do đích thê lưu lại, Từ thứ phụ sớm đã cưới người khác nên đối với phụ thân nó vốn dĩ là không thân thiết! Bằng không sao lại mặc kệ phụ thân nó ở cái xứ này làm chức quan nhàn tản ở Lễ bộ Nam Kinh chứ? Nam Kinh vốn đã nhiều chức quan nhàn tản, mà Lễ bộ lại đặc biệt nhiều, căn bản không có thực quyền.

Nghiêm Phương Hoa thả lỏng trong lòng, còn sợ so gia thế mình so không bằng, hóa ra sự thật là như vậy. Lục đại phu nhân thấp giọng nói với nàng:

- Nha đầu kia đã đánh tiếng với người khác rồi, chưa biết chừng sắp tới sẽ trao đổi canh thiếp, định ra hôn sự. Nó định hôn rồi thì sợ cái gì?

Nàng ta đánh tiếng với người khác rồi? Nghiêm Phương Hoa cũng không có cảm giác vui mừng mà trái lại cảm thấy rất mất mát. Phong thái của biểu ca như vậy sao Từ gia lại không để ý chứ? Minh yêu quý trân trọng mà người ta lại vứt như giấy rách, thật không có tư vị gì.

- Nàng ta, đánh tiếng cho người nào vậy?

Nghiêm Phương Hoa không nhin được hỏi. Là người như thế nào, là nam tử xuất sắc đến mức nào khiến nàng ta vứt bỏ biểu ca ưu tú như vậy để chọn làm phu quân?

Lục đại phu nhân không muốn nói mình không biết nên chỉ mơ hồ qua quýt:

- Phụ thân nó nhàn rồi, mẫu thân lại không phải người hiền lành thì có thể gả cho người nào tốt chứ? Chẳng qua là muốn dựa vào nó để trèo cao nhà quyền quý, gả cho phủ đệ công hầu mà thôi.

Nàng ta gả vào phủ đệ công hầu phú quý, Nghiêm Phương Hoa không vui. Lục đại phu nhân mỉm cười nói:

- Triều đình trọng văn khinh võ, những nhà công hầu kia chẳng qua là có tước vị thế tập, luận về thân phận tôn quý, làm sao cũng không sánh bằng quan văn. Phương nhi, biểu ca con tài hoa như vậy, tương lai đậu Tiến sĩ, một bước lên mây, có thể nhập các bái tướng cũng chưa biết chừng.

Người cũng nói là “chưa biết chừng”. Nghiêm Phương Hoa trong lòng thầm nhủ, ngoài miệng vẫn cung kính đáp:

- Dạ.

Lục đại phu nhân vẻ mặt vui vẻ cười.

Nghiêm Phương Hoa nhớ đến đôi mắt dài nhỏ đẹp đẽ, cử chỉ, thần thái rạng ngời của biểu ca thì mặt đỏ tím đập, cúi đầu không nói. Theo thông lệ của triều đình, thám hoa tất nhiên không phải người có văn tài tốt nhất, nhưng thường là người có dung mạo tuấn tú nhất, biểu ca, thám hoa?

Lục đại phu nhân kéo tay Nghiêm Phương Hoa, dặt mọng đẹp cho nàng:

- Đợi sau khi Mân nhi thi đỗ thì sẽ thành thân, tương lai rộng mở.

Thành thân? Nghiêm Phương Hoa xấu hổ lấy tay che mặt, sống chết cũng không chịu để xuống.

Đến lúc đó, ta có nhi tử có tiền đồ như vậy, có con dâu toàn tâm toàn ý với ta như vậy, ít nhất có thể ngang vai ngang vế với lão phu nhân nhỉ? Lục đại phu nhân đắc ý nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn.

Làm mẹ chồng thật oai phong, nhưng làm mẹ chồng muốn con dâu chân chính ngoan ngoãn nghe lời cũng không dễ dàng. Như mình đến Lục gia mấy chục năm rồi, ở trước mặt mẹ chồng Lục lão phu nhân luôn kính cẩn lễ phép nhưng trong lòng có bao giờ phục? Phương nhi thì khác, nó là cháu gái ruột của mình, nhất định sẽ một lòng một dạ với mình. Lục đại phu nhân lôi kéo Nghiêm Phương Hoa, vô cùng đắc ý với sự thông minh tài trí của mình.

Hôm sau, Lục Vân vừa định đích thân đến Quý gia thì lại có khách đến chơi, lần này là Vũ Hương Hầu phu nhân mang theo lễ nặng. Vũ Hương Hầu phu nhân một lần nữa xin lỗi vì chuyện ngày đó A Trì gặp nạn:

- Ta đã tra xét kỹ càng, không dám chậm trễ. Tra được là bà tử làm ngã kia mắc bệnh hiểm nghèo, nằm trên giường không dậy nổi, đại phu đến khám thì nói là mệnh không còn lâu nữa. Chúng ta đoán hôm đó sai bà ta đi, bà ta đã mắc bệnh nhưng không tự biết. Mệnh bà tử này ti tiện, không đáng gì nhưng suýt chút nữa liên lụy đến lệnh ái thiên kim, quả thực là áy náy.

Lục Vân tâm địa thiện lương:

- Có ti tiện thì cũng là một cái mạng, mạng người quan trọng, cố gắng chữa trị cho tốt. Huống hồ bà tử này cũng không biết mình mắc bệnh, người không biết không có tội. May mà tiểu nữ được quý nhân cứu giúp, không gặp tổn hại gì.

Vũ Hương Hầu phu nhân vội nói:

- Còn không phải sao, may mà lệnh ái phúc lớn mạng lớn. Nếu không, chúng ta cũng không còn mặt mũi gặp phu nhân nữa! Hầu gia nhà ta biết chuyện này đã mắng ta một trận dữ dội, mắng ta không biết xử lý việc nhà, đãi khách không chu toàn.

Lục Vân mỉm cười:

- Chuyện ngoài ý muốn thôi, ai cũng không ngờ được.

Vũ Hương Hầu phu nhân lại nói vô số lời xin lỗi, còn khăng khăng để lại được liệu quý giá và đồ bổ mới cáo từ rồi đi.

Tiến Vũ Hương Hầu phu nhân xong, Lục Vân liền đến Quý gia ở đường Bắc Tân. Quý phu nhân vẻ mặt tươi cười ra nghênh đón, sau khi chào hỏi làm lễ gặp mặt, Quý phu nhân và Lục Vân cho lui thị nữ, bí mật trò chuyện thật lâu.

- Phu quân ta rất thưởng thức Trọng Khải, ta cũng rất thích cậu ấy, nhưng phía trên vẫn cần xin ý kiến cha chồng, e là phải qua ít ngày mới có thể cho phu nhân một câu trả lời chắc chắn.

Lục Vân áy náy nói.

Quý phu nhân cười nói:

- Cực kỳ nên làm! Chuyện chung thân đại sự của đích tôn nữ ruột thịt, không xin ý kiến tổ phụ sao được? Kinh thành và Nam Kinh cách nhau xa xôi, thời gian đi về tương đối lâu, các muội cũng nhân mấy ngày này mà quan sát Trọng Khải nhiều hơn. Trong một hai tháng này, Trọng Khải sẽ thường đến quý phủ thỉnh an.

Lục Vân vội nói:

- Đâu cần quan sát nữa? Trọng Khải này, chúng ta còn không biết sao.

Quý phu nhân tươi cười vui vẻ:

- Cần mà, cần mà, đại sự cả đời của khuê nữ bảo bối, dĩ nhiên phải thận trọng.

A Du này đúng là ranh mãnh, cái gì cũng đều tính trước. Phu thê Từ Sâm sẽ phản ứng thế nào bà đã sớm nói qua, chuẩn xác không sai một li.

Trung tuần tháng ba, Bình Bắc Hầu Trương Tịnh tìm được danh y, Y trung thánh thủ Ngô Thái Thanh chữa trị vết thương cũ cho ông, đau đớn cũng giảm đi nhiều.

- Có thể duy trì ba đến năm năm nữa không thành vấn đề.

Ngô Thái Thanh bình tĩnh nói.

Hạ tuần tháng ba, vợ chồng Bình Bắc hầu Trương Tịnh làm người chứng hôn cho trưởng tử hàng xóm Từ Thị lang, long trọng đến Quý gia đường Bắc Tân làm lễ đính hôn. Quý Thị lang luôn kín miệng, lúc này đồng liêu mới biết trưởng nữ của ông đã đính hôn, rồi rít chúc mừng.

Tin tức truyền ra, ở một nơi gió trăng là Thập Lục Lâu, một gã thanh niên áo bào bạc cười lạnh:

- Hóa ra là gả cho Từ gia! Xem thường Đặng gia ta là ngoại thích nên muốn nịnh nọt các đại thần sao? Ta cứ không để cho các người như ý đấy!

Gã thanh niên áo bào bạc này chính là Đặng Du. Tuy chuyện xảy ra không lâu thì hắn liền được Ứng Thiên phủ doãn thúc thời thả ra toàn bộ, còn tươi cười nhẹ giọng an ủi hắn một phen, nhưng hắn vừa bị áp chế vừa không thể ôm mỹ nhân về, trong lòng rất tức giận.

Một võ sĩ đứng hầu bên cạnh hắn cả gan nhắc nhở:

- Người chứng hôn cho Từ gia là Bình Bắc Hầu.

Khi ngài đi bái phỏng Bình Bắc Hầu mấy ngày trước vẫn luôn một mực cung kính, không dám thỗ mạnh. Ngài không phải là khâm phục Bình Bắc Hầu nhất sao, người ta làm chứng hôn, ngài lại đi quấy rối, rõ ràng là không cho người chứng hôn này mặt mũi rồi.

Đặng Du ngây ngốc:

- Bình Bắc Hầu làm chứng hôn?

Bình Bắc Hầu có bao giờ làm chứng hôn cho ai đâu, chưa từng nghe nói! Ông ấy là một đại nguyên soái, một đại anh hùng lại đi làm chứng hôn cho người ta, tân lang này thật là may mắn.

Ngày hôm đó Đặng Du say sưa phong nguyệt, không nhắc lại chuyện Quý gia nữa, các tùy tùng của hắn rất biết điều, dĩ nhiên cũng sẽ không nhắc tới. Đó là sĩ nhục của tất cả bọn họ, chuyện không vui đã qua thì cứ quên đi.

Tây Viên thường xuyên có khách đến bái phỏng, có nam khách, cũng có cả nữ khách. Nam khách phần lớn là Trương Tịnh và An Ký tiếp đãi, còn nữ khách thì do Trương Khế, Du Nhiên và An Hiệp ra mặt, Trương Mai thân là chủ nhân của Tây Viên lại cực ít khi lộ diện.

Trương Mai đi đâu rồi? Không ít khách nhân thắc mắc trong lòng. Đặc biệt là các nhà có nữ nhi tuổi thanh xuân, chẳng hạn như Trình ngự sử, chẳng hạn như Vũ Hương hầu, chẳng hạn như Tô thượng thư, chẳng hạn như Ngô thủ bị.

Trương Mai trừ lúc đi làm, thời gian còn lại đều tiêu tốn ở nhà hàng xóm. Đánh cờ với Từ Sâm, tán gẫu với Từ Tổn, chơi đùa với Từ Thuật, Từ Dật, thỉnh thoảng cũng cùng uống trà với Lục Vân, hàn huyên chuyện nhà.

Nhưng người quan trọng nhất kia hắn lại thường không thấy.

Một tháng qua đi, Lục Vân cực kỳ hài lòng:

- Bá Khải, con rể như Trọng Khải có đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Từ Sâm mỉm cười:

- Miễn cưỡng xứng với khuê nữ của ta.

Quý phu nhân truyền lời giữa Trương gia và Từ gia không biết chán:

- A Du, đợi phong thư kia từ kinh thành là mọi thứ đều xong. Từ thứ phụ làm người rất khôn khéo, cháu rể như Trọng Khải, ông ấy sẽ không bỏ qua.

Ngày hôm đó, Từ phủ được tới từ kinh thành phái đến mang theo thư của Từ thứ phụ, sai Từ Sâm khi lên kinh báo cáo công tác thì dẫn theo thê tử và các con về.

- Lão gia nhớ các tôn tử tôn nữ.

Tôi tớ cười nói.

Ngày tháng trong thư của phụ thân là nửa tháng trước, lúc đó ông còn chưa nhận được thư của mình. Từ Sâm do dự rất lâu:

- Nếu lão gia có lệnh thì dĩ nhiên phải nghe theo.

A Tổn đã từng theo mình về kinh thành một chuyến nhưng A Trì, A Thuật, A Dật đều chưa được gặp tổ phụ.

Trương Tịnh sắp hết kỳ nghỉ, cùng Du Nhiên chuẩn bị lên đường hồi kinh. Trương Mai sang Từ phủ thương lượng:

- Bá phụ bá mẫu muốn lên kinh thành không bằng đi chung với gia phụ gia mẫu, dọc đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Từ Sâm và Lục Vân nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Thị nữ đến báo:

- Bình Bắc Hầu gia tới.

Trương Tịnh chậm rãi bước vào, đặt một trang giấy nhỏ lên bàn:

- Vừa nhận được thư khẩn từ kinh thành đến.

“.....Từ thứ phụ bị ngôn quan tố cáo, dẫn tội xin về hưu.....ứng đối sai lầm làm Thánh thượng tức giận, yêu cầu Lễ bộ hạ chỉ nghiêm trách.....Từ thứ phụ đem thứ tôn nữ hứa gả cho ấu tôn Nghiêm Phiên của Nghiêm thủ phụ, Nghiêm thủ phụ rất mừng.”

Thê tử của Nghiêm Phiên là nữ nhi bạn cũ của Nghiêm thủ phụ. Tôn nữ của Từ thứ phụ gả cho Nghiêm Phiên chỉ có thể làm thiếp.

Từ Sâm xem qua một lần, trang giấy nhỏ sẩy tay rơi xuống, mặt xám như tro. Phụ thân là thứ phụ, bị thủ phụ nghi kỵ, bị ngôn quan tố cáo, các quan cũng theo Nghiêm thủ phụ, cuối cùng ông đành phải hứa gả tôn nữ cho Nghiêm gia làm thiếp để tiêu trừ phòng bị của Nghiêm thủ phụ.

- Hứa gả, là hứa gả tôn nữ nào?

Từ Sâm ngồi yên thật lâu mới khó khăn mở miệng hỏi. Ông xem lại thư một lần, lúc này liền tinh thần hoảng hốt, phụ thân hứa gả tôn nữ cho Nghiêm gia làm thiếp? Không dám tin đây là sự thật. Phụ thân có năm tôn nữ, lần này người hứa gả ai đây?

- Thứ tôn nữ.

Trương Tịnh chỉ vào trang giấy nhỏ, nhàn nhạt đáp.

46. Chương 46: Bạn Bè Dấu Mấy Trung Kiên

Thứ tôn nữ? Trong cổ họng Từ Sâm có vị ngòn ngọt, ông phun ra một ngụm máu tươi:

- Thứ tôn nữ, thứ tôn nữ.....

A Trì thực tế là trưởng tôn nữ, nhưng ở kinh thành, người được gọi Từ đại tiểu thư là người khác, A Trì luôn bị xem là “nhị tiểu thư”.

Trương Mai vội bước qua đỡ Từ Sâm, lấy chiếc khăn trong ngực ra giúp ông lau vết máu bên môi:

- Bá phụ ngài thế nào rồi? Để con gọi đại phu.

Từ Sâm mệt mỏi nắm tay hắn, giọng nói yếu ớt:

- Trọng Khải, đừng mời đại phu, ta không sao.

Chẳng qua là phần nộ công tâm thôi, không cần xem đại phu.

Tuy mặt ông trắng bệch như tờ giấy nhưng ngữ khí lại kiên định, Trương Mai không dám làm trái ý, một tay đỡ ông, một tay lấy tờ giấy trong tay Trương Tịnh qua nhìn. Bá phụ, đây tính là chuyện gì mà cũng đáng cho ngài như vậy. Hôm nay ngài đem thể muội hứa gả đi, viết hôn thư, rồi làm lễ đính hôn là coi như xong.

Trương Tịnh chậm rãi nói:

- Kinh thành có một Từ đại tiểu thư, Nam Kinh cũng có một Từ đại tiểu thư, chuyện này đã qua mười mấy năm rồi, bây giờ lại bàn về thứ tự, thay đổi cách xưng hô là không cần thiết. Từ phủ phân gia cũng có thể, chỉ trưởng tính theo chi trưởng, chi thứ hai tính theo chi thứ hai, không quan hệ gì với nhau. Từ huynh, chi thứ hai có thứ nữ, chi thứ ba cũng có thứ nữ nhưng chi trưởng huynh chỉ có một lệnh ái là đại tiểu thư.

Từ Sâm trước tiên là nhẹ lòng, sau đó thì tinh thần chán nản. Phụ thân nếu không phải bị bức đến đường cùng tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện tự tổn hại thanh danh này. A Trì có thể cứ như vậy mà gả ra ngoài, nhưng phụ thân làm sao bây giờ? Lão nhân gia tuổi đã gần sáu mươi, bây giờ không biết bị gây khó dễ thành cái dạng gì nữa.

Càng hướng hồ, kẻ phu nhân sao lại cho phép phân gia, nhìn A Trì tiêu dao tự tại? Không lẽ mình vào lúc này lại đi tranh chấp với kẻ phu nhân, đẩy phụ thân vào thế khó xử, họa vô đơn chí? Từ Sâm thống khổ nhắm hai mắt lại.

Trương Mai đỡ lấy Từ Sâm, ánh mắt nhìn về phía phụ thân. Trương Tịnh trầm tĩnh ngồi xuống, không nói gì. Tình huống rõ ràng như vậy, tất cả năm tỷ muội Từ gia hiện nay đều chưa đính hôn, Từ thứ phụ muốn dựa theo thứ tự mà đưa ra thứ tôn nữ____trưởng tôn nữ dù sao cũng tôn quý hơn, gả đi làm thiếp thì quá khó coi.

Nhưng ai là thứ tôn nữ đây? Chuyện này đều phải dựa theo lời nói của người đứng đầu. Ân phu nhân tuyên bố A Trì là thứ tôn nữ nhưng vợ chồng Từ Sâm lại chưa bao giờ thừa nhận; nếu cứ rần rả A Trì vào Nghiêm phủ, chỉ sợ Từ gia phải phí nhiều công sức, riêng việc tranh luận ai lớn ai nhỏ cũng là một cuộc chiến tốn nước bọt rồi.

Kinh thành có một đại tiểu thư, Nam Kinh có một đại tiểu thư, Từ thứ phụ biết rất rõ ràng nhưng vẫn giả câm vờ điếc, rõ ràng là đánh vào chủ ý “gặp nhau thì phân gia” hoặc là thiên vị một nhà trưởng tử. Bằng không lúc Ân phu nhân thông báo với bạn bè thân thích “Tổ Mẫn là trưởng tử, chỉ lớn hơn muối muối ở Nam Kinh xa xôi kia gần nửa canh giờ” thì vì thể diện của Từ gia, Từ thứ phụ nên ép buộc phu thê trưởng tử thừa nhận mới phải.

Nếu phân gia, chi trưởng không có thứ nữ, chi thứ hai, chi thứ ba đều có thứ nữ và đều là thứ xuất. Từ thứ phụ vừa thốt ra lời hứa gả thứ tôn nữ thì người lo sợ tuyệt không phải mỗi mình Từ Sâm, Từ Dương, Từ Tế nếu yêu thương nữ nhi, nhất định cũng thấp thỏm trong lòng. Bởi vì, ai là thứ tôn nữ, trước mắt vẫn chưa có kết luận.

Ba huynh đệ Từ Sâm, Từ Dương, Từ Tế dưới gối đều có nữ nhi sắp cập kê. Lúc này nếu muốn nịnh nọt hiếu thuận Từ thứ phụ thì sẽ chấp tay dâng thân sinh cốt nhục của mình, còn nếu thương yêu nữ nhi ruột thịt thì sẽ nhanh chóng định ra hôn sự cho nữ nhi để tránh tai bay vạ gió.

Đạo lý này Từ Sâm sao lại không hiểu, thống khổ lúc này của ông, là vì vùng vẫy đấu tranh giữa phụ thân và ái nữ, chuyện này người ngoài không giúp được, cũng không quản được. Trương Tịnh yên lặng ngồi, thấy ý lo âu trong mắt nhi tử thì khẽ cười cười. Nhi tử động chân tình rồi mới có thể rối loạn như thế, nếu nói ra thì chuyện này một chút cũng không khó giải quyết.

Không biết qua bao lâu, Từ Sâm từ từ mở mắt, bình tĩnh nhìn về phía Trương Tịnh:

- Ý tứ hôm trước Trương huynh nhờ Quý thân gia chuyển lời, đến nay có thay đổi không?

A Trì có lẽ sẽ có đường muội làm thiếp, nói ra rất mất thể diện, nhà chồng sao có thể không chê bai chứ.

Về mặt Trương Tịnh chân thành:

- Sau khi tâm ý đã quyết, chưa từng thay đổi. Phu nhân và ta đều vừa ý lệnh ái, muốn cưới về làm dâu, trước đây thế nào thì bây giờ vẫn thế đấy.

Giọng nói Từ Sâm trầm thấp:

- Nhưng mà, sẽ bị người đời cười chê, xem thường.

Đường muội của Ngụy Quốc công phu nhân là thiếp Nghiêm gia? Bình Bắc Hầu phủ và Ngụy Quốc công phủ có còn muốn ra ngoài gặp người hay không đây.

Trương Tịnh khẽ cười:

- Từ huynh, Bình Bắc Hầu phủ ta từ khi lập phủ đến nay, chỉ dựa vào tâm ý chính mình cùng lương tâm lương tri mà làm người, về phần thế tục đối đãi như thế nào, không hề để ở trong lòng.

Ông năm đó đã thành công phong hầu, nhưng cam nguyện cưới Mạnh gia thứ nữ về làm đích thê, đủ thấy ông không theo thế tục, lỗi lạc bất phàm. Nay Từ gia đang ở trên đầu sóng ngọn gió, ông vẫn như cũ cầu hôn nữ nhi Từ gia cho thứ tử, không thay đổi dự định ban đầu, thật bá đạo, cũng thật có khí thế.

Từ Sâm vịn tay Trương Mai, từ từ đứng lên, trịnh trọng tạ ơn:

- Vô cùng cảm kích thịnh tình.

Lúc trước nhà mình đang tốt đẹp, Trương gia đến cầu thân là môn đăng hộ đối; hiện nay Từ gia gặp biến cố, tâm ý Trương gia vẫn như cũ, cực kỳ hiếm thấy.

Trương Tịnh cũng đứng lên:

- Từ huynh khách khí.

Quan văn rớt cuộc cũng là quan văn, mới có chút chuyện như vậy mà Từ Sâm đã đứng muốn không vững rồi. Nhi tử, hai cha con ta so sánh, vị nhạc phụ này của con thua kém hơn nhạc phụ của ta, nhạc phụ của ta gặp chuyện vẫn rất trầm ổn.

Từ Sâm quay đầu nhìn về phía Trương Mại:

- Trọng Khải, còn con?

Người ở bên A Trì cả đời là nó, nếu trong lòng nó có khúc mắc thì A Trì sao có thể vui vẻ? Có lẽ Từ gia sẽ có thân thích không chịu nổi, có lẽ Từ gia sẽ luôn bị Nghiêm gia đè đầu cưỡi cổ, miễn cưỡng mà sống, có nhà vợ như vậy, nam nhân nào mong muốn chứ.

Từ Sâm bình thường phong độ nhẹ nhàng, nho nhã hơn người. Lúc này mặt trắng như tờ giấy, cả người dường như trong chớp mắt già đi không ít, giọng nói cũng khàn khàn khó nghe, có thể thấy ông bị đả kích thật lớn.

Trương Mại đỡ ông ngồi lại trên ghế, rồi đi tới trước mặt ông, quỳ xuống dập đầu:

- Bá phụ, lòng con đã chọn A Trì, cả đời này sẽ đối xử với nàng ấy thật tốt, giống như phụ thân đối với mẫu thân, như ngài đối với bá mẫu vậy.

Trên khuôn mặt suy yếu của Từ Sâm nở nụ cười vui mừng:

- Trọng Khải, dập đầu thêm hai cái nữa.

Trương Mại không chút nghĩ ngợi dập đầu, sau đó mới hiểu ra điều gì, sung sướng ngẩng đầu:

- Bá phụ, ngài.....

Từ Sâm không còn sức lực ngồi thẳng, chậm rãi dựa vào lưng ghế, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười:

- Trọng Khải, đối xứng hô thành nhạc phụ.

Trương Mại lại cung kính dập đầu:

- Dạ, nhạc phụ đại nhân.

Từ Sâm vốn mệt mỏi vô cùng, nghe mấy tiếng “nhạc phụ đại nhân” thì tinh thần tốt lên không ít, ôn hòa nhìn Trương Mại:

- Hiền tế mau đứng lên.

Trương Mại đứng dậy đến bên cạnh hầu hạ Từ Sâm như cũ. Từ Sâm mới vừa thổ huyết, khí sắc cực kém, dường như có thể hôn mê bất cứ lúc nào nhưng vẫn rất cố chấp, không cho mời đại phu.

Trương Tịnh tùy việc mà xét:

- Như vậy, ta lập tức cho người mời phu thê Quý huynh đến làm chứng cho hai nhà.

Từ Sâm ngẩng đầu nhìn Trương Tịnh, mỉm cười nói:

- Nếu không chê thì hôm nay chúng ta liền viết hôn thư.

Nhà trai “gửi thư cầu hôn”, gọi là “thông hôn thư”; nhà gái “đáp thư hứa gả”, gọi là “đáp hôn thư”. Có đầy đủ hôn thư, người chứng hôn, sính lễ theo pháp luật đã là hôn nhân hợp pháp_____từ thời Đường đến nay, việc ký kết hôn nhân không cần đến quan phủ ghi danh mà chỉ cần có hôn thư là đủ.

Trương Tịnh sai người đi mời phu thê Quý Thị lang, Trương Mại khuyên Từ Sâm:

- Trong nhà sẵn có đại phu, để con gọi ông ấy qua đây xem cho ngài, chúng ta cũng yên tâm.

Khuôn mặt Từ Sâm mỉm cười:

- Không có chuyện gì đâu, ta khỏe lắm.

Tâm bệnh cần tâm dược, xem đại phu thì có ích lợi gì. Trương Mại hết cách, đành phải đem chén trà nóng đưa qua, Từ Sâm từ từ uống hết chén trà, trên mặt dần có huyết sắc.

Thời điểm phu thê Quý Thị lang đến, Từ Sâm đã không còn nhìn thăm hại dọa người nữa, chẳng qua so với bình thường thì suy yếu hơn. Trương Tịnh tự tay viết thông hôn thư, Từ Sâm viết đáp hôn thư. Bên ngoài thư kèm theo tờ giấy ghi rõ ràng hai bên nam tả nữ hữu gồm tên họ, ngày tháng năm sinh, quê quán, húy danh ba đời.

Trương Tịnh từ bên hông tháo xuống một chiếc ngọc bội màu xanh biếc hình đoạn trúc khắc hoa văn rồng hình dơi:

- Đây là phụ thân tặng con làm sinh lễ.

Cái ngọc bội này ấm áp trong suốt, mảnh như mỡ dê, chạm khắc cực kỳ tinh xảo, đường nét lưu loát, vừa nhìn là biết không phải vật phàm.

Từ Sâm cũng tháo bên hông một chiếc ngọc bội màu đen cổ kính hình cá:

- Đây là đáp lễ của tiểu nữ.

Ngọc đen tuyền như vậy rất hiếm thấy, miếng ngọc này không chỉ đen mà còn có hoa văn tinh tế, trơn bóng trang nhã, có hình cá nhỏ mang phong cách cổ xưa thú vị.

Phu thê Quý Thị lang tuy cảm thấy tình huống kỳ lạ nhưng cũng tươi cười nói chúc mừng, không hề dò hỏi sâu xa. Quý gia đã cùng Từ gia kết thông gia, khuê nữ Từ gia có thể gả cho Trương Mạo dĩ nhiên là chuyện vô cùng tốt, bọn họ đều vui vẻ.

Chưa đến hai ngày, chuyện Trương, Từ hai nhà kết thông gia đã dần dần lan truyền, trước khi Trương Tịnh cùng Du Nhiên rời đi đã là chuyện ai ai cũng biết.

- Trao đổi canh thiệp rồi? Đã định ra hôn sự? Chuyện khi nào vậy, sao hoàn toàn không nghe nói?

- Bình Bắc Hầu thật mạnh mẽ nhanh chóng, đến Nam Kinh tìm danh y, thuận tiện cưới luôn con dâu về!

Có người giật mình, có người hâm mộ, có người ca tụng, đủ mọi tình huống.

47. Chương 47: Không Cha Cậy Vào Ai

Thu di nương ở hậu trạch nghe được tin này thì liên tục cười lạnh:

- Cái gì mà chọn người kết duyên không phân đích thứ, đến cuối cùng hẳn vẫn chọn đích nữ! Theo ta thấy, đã không làm được loại chuyện phóng khoáng như vậy thì đừng nói câu kia ra còn tốt hơn.

Trong lòng Trình ngự sử tuy cũng ủ rũ nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo:

- Không phân đích thứ, chứ không phải nhất định chọn thứ nữ. Từ gia đại tiểu thư quả thật rất tốt, không có gì để nói. Đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh này nữa, chuyện nên làm bây giờ là mau chóng tìm người cho nhị nha đầu đi.

Thu di nương ở trước mặt Trình ngự sử luôn luôn dịu dàng tận xương, hôm đó là lần đầu tiên bà không giữ nét mặt:

- Ta có thể ra khỏi cái cửa này sao? Ta ra khỏi cái cửa này có người biết ta sao? Mau chóng tìm người, bản thân ta muốn, có nằm mơ cũng muốn nhưng ta muốn đến chết cũng vô dụng!

Trình ngự sử tâm phiền ý loạn đứng lên, cau mày:

- Nàng xem đi, ta chỉ thuận miệng nói thế mà nàng đã nóng nảy rồi. Cứ như vậy, ta liền đi nói với phu nhân, bảo nàng ấy không thể chỉ lo đại nha đầu, vứt nhị nha đầu sang một bên không thèm để ý.

Thu di nương ngơ ngẩn ngồi ở trên giường mỹ nhân (loại giường dùng cho phụ nữ nghỉ ngơi vào ban ngày), nước mắt chảy xuống:

- Nàng ta nếu vứt nhị nha đầu sang một bên không thèm để ý thì ta thật muốn cảm ơn nàng ta rồi! Nàng ta chọn người cho nhị nha đầu, ông đi nhìn thử xem, đều là dạng không đứng đắn.

Không phải làm kẻ thất thì là thứ tử không có tiền đồ, hoặc là sĩ tử bần cùng, khổ rách áo ôm.

Trình ngự sử cả giận nói:

- Ta đi mắng nàng ta!

Trước mặt ta thì ra vẻ hiền lành, sau lưng ta liền tính toán nhệ nha đầu, đồ nữ nhân hai mặt, tâm địa rắn rết.

Trình ngự sử hầm hằm định đi, Thu di nương vội ngăn ông lại:

- Phu nhân chỉ cần một câu là có thể ngăn ông không còn gì để nói! Thứ nữ là người các phu nhân đều ghét bỏ, không được lòng người nên nàng ta không còn biện pháp nào khác!

Theo pháp luật triều đình “phàm nam nữ đính hôn, nếu có người bệnh tật tàn phế, lão ấu, thứ xuất, con thừa tự, con nuôi đều phải thông báo rõ ràng cho hai nhà biết, mỗi bên đều đồng ý mới viết hôn thư”, tại sao đặc biệt đem thứ xuất nói chung với bệnh tật tàn phế, lão ấu, con thừa tự, con nuôi? Là vì thứ xuất không có thể diện chứ sao.

Thứ xuất không có thể diện, chọn người kết duyên sẽ rất khó, thứ nữ giống như Bình Bắc Hầu phu nhân được gả làm đích thê của Hầu gia là cực ít. Bình Bắc Hầu thuở nhỏ bị phụ tộc bỏ rơi, đến khi ông lập nên sự nghiệp được phong hầu cũng chưa nhận lại quan hệ nên mới có thể làm theo tâm ý chính mình, đem sinh lễ cưới thứ nữ quốc sắc thiên hương về làm chính thê. Nếu ông sớm nhận lại quan hệ với Ngụy Quốc công phủ thì dù bản lĩnh ông có lớn cỡ nào, chuyện này cũng khó như lên trời.

Trình ngự sử nghĩ đến điểm then chốt trong đó thì đầu đầu muốn nứt:

- Vậy phải làm sao mới tốt? Đóa hoa như nhệ nha đầu lại không thể tìm được một mối hôn sự tốt.

Đừng nói phu nhân không giúp đỡ, cho dù phu nhân ra sức giúp thì cũng phải làm phu nhân nhà khác chịu nhận thứ nữ làm con dâu mới được.

Thu di nương yếu ớt thở dài:

- Hóa ra giống Bình Bắc Hầu phu nhân quả là cơ hội trăm năm hiếm có, người khác ước ao cũng không được.

Cùng là thứ nữ mỹ lệ xuất chúng, sao khuê nữ của mình lại thua kém thứ nữ Mạnh gia chứ, không có thiên lý.

Trình ngự sử cũng buồn bã:

- Nếu chúng ta ở kinh thành, ta nhất định sẽ đi thỉnh giáo Mạnh lão thái gia, học hỏi kinh nghiệm ông ấy. Cũng không biết năm đó lão nhân gia dùng loại thủ đoạn gì mà có thể gả thứ nữ đi nở mày nở mặt như vậy, khiến người khác hâm mộ.

Mạnh lão thái gia không phải chỉ gả mỗi thứ nữ Bình Bắc Hầu phu nhân này vào nhà tốt mà những thứ nữ khác của ông cũng gả vào Thượng thư phủ, Hầu phủ, phu quân đều là người có tiền đồ. Một người gả đi tốt có thể nói là may mắn, nhưng ba người gả đi tốt thì nhất định là Mạnh lão thái gia có bí kíp!

Thu di nương cũng rất hâm mộ:

- Đúng vậy, thứ nữ Mạnh gia sao lại may mắn đến thế?

Có lẽ Mạnh gia lão phu nhân là một người ngốc nghếch, không đố kỵ với thiếp, không hà khắc với thứ nữ? Haiz, nhệ nha đầu không thể đầu thai lại, không thể gặp một đích mẫu lương thiện xem con của thiếp thất như con ruột.

Trình ngự sử cảm khái một hồi rồi hỏi:

- Nhệ nha đầu đâu?

Bình thường lúc mình ở trong viện của Thu di nương thì nhệ nha đầu không phải thường tới vấn an phụ thân sao? Hôm nay sao lại không thấy?

- Đồ không có tiền đồ, bệnh rồi.

Thu di nương hờn dỗi:

- Từ khi biết tin, nó liền ỉu xiu, nhốt ở trong phòng không chịu ra ngoài. Lần này không biết là khóc ướt mấy cái khăn nữa? Gặp chuyện chỉ biết khóc, con bé ngốc này.

Trình ngự sử ngơ ngẩn, thở dài:

- Khóc đi, chỉ cần không ra ngoài gây mất mặt, coi như còn tốt. Nàng không biết đâu, hôm nay Tô Thượng thư phu nhân mở tiệc chiêu đãi gia quyến đồng liêu, trong bữa tiệc không biết là ai nói ra tin này, thế là.....

- Thế là làm sao?

Ngón tay thon thon của Thu di nương đặt lên vai Trình ngự sử, hăng hái hỏi. Nói đi, sao nói được một nửa thì ngừng lại? Cố ý trêu người ta phải không, thật xấu.

Trình ngự sử tựa tiểu phi tiểu sấp lại gần gương mặt trắng mịn của Thu di nương, thấp giọng nói:

- Thập tiểu thư Vũ Hương Hầu phủ, cũng được xem là Nam Kinh danh viện nhỉ? Đích nữ Hầu phủ, dung mạo mỹ lệ, tư thái rạng ngời. Nàng đoán xem nàng ta thế nào? Té xỉu!

Thu di nương vui trên nỗi đau của người khác, cười nói tự nhiên:

- So với nàng ta thì nhị nha đầu chúng ta tốt hơn nhiều, dù sao cũng không vứt hết mặt mũi ra bên ngoài.

Ở trong nhà mình khóc, cùng lắm là khiến phu nhân và đại tiểu thư chê cười, bọn họ vui vẻ trong lòng nhưng cũng không đi nói với người khác. Đều là cô nương Trình gia, nhị nha đầu mất mặt thì đại nha đầu cũng không có chỗ tốt gì.

Trình ngự sử thấy bà thích nghe lại càng kể tường tận:

- Không chỉ mỗi mình thập nha đầu Lư gia đâu! Cửu tiểu thư nhà Tô Thượng thư, thứ trưởng nữ của Ngô Thủ bị cũng té xỉu luôn. Nghe nói còn có một đám thiếu nữ thanh xuân hoa dung thất sắc, mặt mày tái nhợt nữa.

Thu di nương quả nhiên cười mềm mại:

- Chàng nói xem, Lư thập tiểu thư này nếu từng có ý nghĩ đó thì về tình cũng có thể hiểu. Suy cho cùng, Lư thập dung mạo tốt, thân phận lại bày ra đấy, môn đăng hộ đối. Còn Tô cửu, Ngô đại kia, rõ ràng xuất thân thứ nữ, dung mạo lại thua xa nhị nha đầu chúng ta! Các nàng sao cũng dám có suy nghĩ đó, thật là không biết trời cao đất dày.

- Đều vì Bình Bắc Hầu phu nhân xuất thân thứ nữ mà ra thôi.

Trình ngự sử ngửi mùi hương dễ chịu trên người Thu di nương, tùy ý nói:

- Các nàng còn không phải là ôm ý nghĩ phụ thân có thể lấy thứ nữ thì nhi tử dĩ nhiên cũng có thể, thế là mơ một giấc mơ đẹp.

Thu di nương cười quyến rũ:

- Chỉ bằng các nàng cũng xứng? Ta tuy chưa từng gặp nhưng cũng nghe nói Bình Bắc Hầu phu nhân là một trang giai nhân tuyệt sắc. Hai nàng ta chẳng qua có chút dung mạo, còn không bằng cả đại tiểu thư nhà chúng ta mà cũng dám vọng tưởng.

- Từ gia, chắc vui lắm nhỉ?

Thu di nương bỗng có chút không vui, con rể tốt như Trương Mai cư nhiên bị người ta tiên hạ thủ vi cường, bà đau lòng muốn chết. Nha đầu Từ gia kia có gì tốt, ngạo mạn vô lễ, so ra kém xa nhị nha đầu.

- Chuyện này không có nghe nói.

Trình ngự sử lơ đãng nói, tham lam nhìn gương mặt mịn màng của Thu di nương:

- Từ Thị lang cáo bệnh, ở nhà nghỉ ngơi; Từ gia phu nhân nghe nói sức khỏe cũng không tốt nên không tiếp khách. Cho nên, tình hình hiện tại của Từ gia thế nào không ai biết.

- Còn có thể thế nào, vui đến vầng đầu chứ sao.

Thu di nương khinh thường nghĩ: “Con rể như vậy, nhà ai lại không động tâm, vậy mà được lợi cho Từ gia. Từ gia chẳng qua chiếm lợi ở chỗ làm hàng xóm, có thể tùy thời thân cận thôi. Nếu Tây Viên cùng Trình gia làm hàng xóm.....Haiz, nhị nha đầu đáng thương, không có cái mệnh này.”

Nói cười một lát, Trình ngự sử động tình, sai tiểu nha đầu đem nước nóng lên rửa mặt, rồi lên giường nghỉ ngơi sớm. Trong lúc chần gối, Thu di nương thổi gió:

- Ông nói khẳng định là không được, để lão phu nhân mở miệng mới hợp lẽ. Lão phu nhân buộc nàng ta tìm người tốt cho nhị nha đầu, nếu tìm không được thì làm âm ỉ lên, âm ỉ quá nàng ta cũng chịu không nổi.

Trình ngự sử tuy ý loạn tình mê nhưng cũng cảm thấy không ổn, chỉ âm ỉ ở chứ không đáp ứng. Gần đây lão phu nhân rất an tĩnh, cuộc sống trôi qua thật tốt, mắc mớ gì đi sinh sự?

Thu di nương ở trên giường luôn nhu mì tận xương, hầu hạ Trình ngự sử hài lòng thỏa mãn. Đêm nay Trình ngự sử rất tận hứng, lúc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi còn nghĩ phải mau chóng lo hôn sự cho nhị nha đầu, không bằng mình tìm cách hỏi thăm ít chuyện của Mạnh lão thái gia năm đó, xem có thể nghĩ ra được cách nào hay cũng chưa biết chừng.

Mạnh lão thái gia là người mà nhi tử ai nấy đều thành tài, nữ nhi ai nấy đều gả đi nở mày nở mặt, tôn tử tôn nữ, ngoại tôn tử ngoại tôn nữ có hơn ba mươi người, ai nấy đều thông minh lanh lợi. Ông ấy là phụ thân, là lão thái gia được người người hâm mộ.

Tây Viên, Du Nhiên lưu luyến không rời:

- Nhi tử, cha mẹ đều đi rồi, chỉ còn lại một mình con, thật là quanh quẽ.

Không chỉ chúng ta đi, mà ngay cả nhạc phụ nhạc mẫu con, anh vợ em vợ, cả vị hôn thê mỹ lệ có làn da như quả vải tươi kia của con nữa, tất cả đều rời xa con. A Mại đáng thương, nhi tử đáng thương.

Trương Mại mỉm cười:

- Đâu có? Có sư công lão nhân gia, con sao lại một mình chứ, còn cả cô dượng, cô mẫu và tiểu Hiệp nhi nữa mà.

An Ký là đến để nghiên cứu việc cai quản sông Hoài nên không trở về kinh thành.

Du Nhiên rất hăng hái, ra sức cười nhạo nhi tử:

- Nhân lúc nhạc phụ nhạc mẫu con còn chưa đi, con nên hiếu kính họ nhiều vào. Còn cả tiểu mỹ nữ làn da như quả vải tươi kia, trước lúc chia tay, con cũng ráng nhìn nhiều hơn chút.

Trương Mại cười nói:

- Sắc trời không còn sớm, buồn ngủ quá, ngủ thôi. Cha, mẹ, nhi tử cáo từ.

Bước chân của hắn trông như đang tản bộ ngoài sân nhưng chỉ hai ba bước đã nhẹ nhàng ra khỏi phòng, Du Nhiên muốn bắt lại cũng không được.

- Ca ca.

Du Nhiên tóm lấy Trương Tịnh đang ngồi an ổn trên ghế thái sư, mỉm cười hỏi:

- Nhi tử liệu có để tâm chúng ta như vậy, hiếu thuận chúng ta như vậy không? Tự mình xem đơn thuốc, tự mình bưng thuốc, còn ném thử một hai ngụm thuốc?

Trương Tịnh thần sắc lạnh nhạt, ăn ngay nói thật:

- Không có, chưa từng có. A Du, ta không có bệnh, nàng cũng rất ít khi bị bệnh.

Chúng ta đều khỏe mạnh thì nhi tử lấy đâu ra chuyện xem đơn thuốc, bưng thuốc cho nàng?

Du Nhiên oán trách nói:

- Ca ca không hiểu phong tình.

Trương Tịnh ôm Du Nhiên ngồi lên đùi mình, vẻ mặt nghiêm túc:

- A Du, ca ca rất hiểu phong tình. Nếu nàng không tin, chúng ta lên trên giường thử thì biết.
- Không cho phép đùa giỡn ta.

Du Nhiên nắm mặt ông ra lệnh:

- Nói chuyện nghiêm chỉnh đằng hoàng với ta.
- Tuân lệnh, phu nhân.

Trương Tịnh ngoan ngoãn nghe theo:

- Nhất định đằng hoàng nghiêm chỉnh, không dám đùa giỡn.
- Ca ca, chúng ta mang A Trì về kinh, Từ gia có thể gây rắc rối cho chúng ta không?

Du Nhiên có chút không dám xác định, hễ chuyện gì liên quan đến chính trị, liên quan đến tranh giành quyền lợi thì thường sẽ biến hóa phức tạp, không thể tưởng tượng.

Trương Tịnh hôn nhẹ lên má thê tử:

- Nhạc phụ nhạc mẫu muốn gặp cháu dâu, tất nhiên là phải dẫn A Trì về kinh. Về phần Từ gia, nàng đừng để ý tới, cứ để ca ca lo.

Du Nhiên tấm tắc:

- Ca ca rất quan tâm đến nhạc phụ nhạc mẫu, quả nhiên con rể là một nửa nhi tử mà.

Trương Tịnh mỉm cười:

- Nhạc phụ nhạc mẫu ta chính là nhạc phụ nhạc mẫu tốt nhất trên đời, không ai có thể so sánh.

A Mai à, nhạc phụ con kém xa nhạc phụ ta; nhạc mẫu con cũng thua kém nhạc mẫu ta. Nhạc mẫu ta cực kỳ yếu đuối nhưng cũng không đến mức như nhạc mẫu con, nguy hiểm rõ ràng đã qua mà cũng bị dọa đến ngã bệnh.

48. Chương 48: Lại Chăm Nom Dòm Ngó

Du Nhiên mỉm cười vỗ vỗ mặt ông:

- Ca ca rất nhanh là có thể gặp nhạc phụ nhạc mẫu thôi. Đoán chừng thuyền chúng ta đến Thông Châu là cha mẹ cùng A Kinh, A Đồng đã đợi sẵn ở bến dò, trông đợi mỗi mòn rồi.

Trương Tịnh nắm bàn tay nhỏ bé của bà lên hôn, ánh mắt vô cùng dịu dàng:

- Xa cách đã lâu, thật nhớ.

Cũng không biết ông là nhớ con, nhớ nhạc phụ nhạc mẫu, hay là nhớ đủ cả.

Du Nhiên vui vẻ tính toán:

- Hai đứa con dâu chúng ta đều có tin tức rồi, quả thật không tệ, về kinh liền thu xếp hôn sự cho hai đứa nó. A Kinh năm nay cưới vợ, A Mai năm sau cưới, hết cách, A Trì còn nhỏ, chỉ có thể đợi thôi.

Năm nay định hôn, năm sau cưới mà cũng coi là đợi sao? Trương Tịnh khẽ mỉm cười, ca ca từ khi gặp nàng đến khi cưới nàng về nhà cũng mất khoảng sáu bảy năm. A Du, đợi nàng lớn lên, ca ca đợi rất cực khổ.

Nhắc tới A Trì, Du Nhiên có chút lo lắng:

- Cha mẹ đều bệnh, không biết trong lòng tiểu nha đầu có khó chịu hay không, có chống đỡ nổi không đây.

Vợ chồng Từ Sâm, Lục Vân đại khái là chưa bao giờ trải qua chuyện gì trắc trở nên mới gặp chút chuyện như vậy liền ngã bệnh. Phụ mẫu vì lo lắng cho con bé nên mới sinh bệnh, A Trì có thể có gánh nặng tâm lý hay không?

Trương Tịnh rất chắc chắn:

- Không có chuyện gì. Phụ thân A Trì trong lòng thấy có lỗi với Từ thứ phụ nên áy náy; mẫu thân A Trì chẳng qua là bị kinh sợ mà thôi. Thần sắc A Trì rất bình tĩnh, ánh mắt trong suốt, con bé này rất trấn định, rất giỏi.

- Đúng vậy, ánh mắt nhi tử ta thế nào chứ, tiểu cô nương nó vừa ý có thể không giỏi sao? Mạ Mạ dung mạo giống ta, thông minh cũng giống ta!

Du Nhiên đắc ý khoác loác, Trương Tịnh dung túng cười, nghe bà tự biên tự diễn.

Từ gia, A Trì xử lý việc nhà đầu vào đấy, cho nên Từ Sâm, Lục Vân tuy ngã bệnh nhưng Từ gia vẫn không rối loạn. Từ Thuật, Từ Dật ở trước giường phụ mẫu cùng trò chuyện, giúp việc vặt, Từ Tổn và A Trì chuẩn bị hành lý, thu xếp nô bộc, thị nữ, chỉnh đốn thuyền xe, mời thầy thỉnh thuốc, ngay ngắn rõ ràng.

- A Trì, không bằng muội cứ ở lại Nam Kinh đi.

Từ Tổn suy đi nghĩ lại, vẫn không nỡ để muội muội theo họ cùng về kinh. Tuy nói đã định ra hôn sự, nhưng kể phu nhân sao chịu để yên, nhất định sẽ có tranh chấp. A Trì còn nhỏ tuổi, tội gì phải dính vào vũng nước đục này.

A Trì khẽ cười, giữa hai chân mày có sự bình tĩnh như hiểu rõ thế sự:

- Phụ thân do đâu mà bệnh? Tổ phụ vừa hứa gả thứ tôn nữ, phụ thân lập tức cùng Trương gia định hôn, chẳng lẽ không áy náy sao? Ca, phụ thân vào kinh báo cáo công tác, nhất định phải đối mặt với tổ phụ, muội muốn phụng bồi người.

Sự kiên định trên nét mặt A Trì lây sang Từ Tổn, mũi Từ Tổn chua xót:

- Được, chúng ta cùng phụng bồi cha mẹ vào kinh. A Trì, nếu kể phu nhân nói lời lạnh nhạt, các đường muội hung dữ ác độc, muội đừng để trong lòng, đừng làm chính mình tức giận.

Nội trách là nội trách, ngoại viện là ngoại viện. Ca ca dù có che chở muội muội thế nào đi nữa cũng không thể thời thời khắc khắc theo bên cạnh giúp nàng ngăn chặn minh thương ám tiễn của kẻ tổ mẫu và các đường muội. Đến kinh thành, A Trì được nâng niu từ bé phải học cách kiên cường.

A Trì cười nhẹ:

- Ca ca yên tâm, muội yêu quý mình nhất nên sẽ không gây chuyện với chính mình.

Ở Phượng Hoàng Đài có cha mẹ thương yêu thì lười biếng, đến kinh thành nghênh đón phong ba thì phải tỉnh táo thôi. Kể phu nhân và các nữ tử Từ gia khác đặt điều nói xấu thì tính là gì chứ, ai rảnh mà quan tâm.

Xương Hóa bưng khay đi đến, trong khay là chén thuốc vừa nấu xong:

- Đại thiếu gia, đại tiểu thư, thuốc của phu nhân đã nấu xong.

A Trì im lặng nhìn chén thuốc, mẫu thân, thật ra người vốn không cần uống thứ nước đắng này, nó có ích gì với người đâu? Bệnh của người đều là tâm bệnh.

Mặc dù cảm thấy vô dụng, A Trì vẫn theo Từ Tổn vào phòng Lục Vân, nhìn bà uống hết chén thuốc đắng. Lục Vân uống xong thuốc, cắn dặn:

- A Tổn qua chỗ phụ thân con, A Trì ở lại đây với mẹ.

Từ Tổn cung kính đáp ứng, rời đi. Lục Vân mỗi một vầy vầy tay, bảo A Trì ngồi xuống mép giường:

- Nữ nhi ngoan, đều do cha mẹ làm trẻ nãi con.....

Tây Viên đã sớm cầu hôn, nếu chúng ta đồng ý sớm thì ít nhất khi định hôn, hai nhà vẫn ngang vai ngang vế, A Trì hiển nhiên là người có thân phận, nhưng khi Từ gia định hôn lại vô cùng quần bách, A Trì khó tránh bị liên lụy.

Lục Vân hai ngày này gầy đi không ít, tinh thần suy sụp, A Trì giúp bà sửa sang lại tóc mai, nở nụ cười xinh đẹp nói:

- Hiện giờ chỉ có hai mẹ con ta, con không thẹn thùng xấu hổ nữa. Mẹ và phụ thân không phải đã hứa gả con cho Trọng Khải rồi sao, chàng trẻ tuổi lại anh tuấn, có bản lĩnh, cư xử với người khác cũng rất tốt, đây là làm trẻ nãi con gì chứ?

Lục Vân kéo bàn tay nhỏ của nàng qua, yêu thương vỗ nhè nhẹ:

- Hải tử ngọc, con định hôn với cậu ta như vậy, khó đảm bảo sau này không bị xem thường. Hơn nữa, con có lẽ sẽ có đường muội làm thiếp, rất mất thể diện.

A Trì cười khanh khách:

- Mẹ, chàng sẽ không để ý những thứ này, phụ mẫu chàng cũng sẽ không để ý. Mẹ nghĩ xem, chàng cũng thế, cha mẹ chàng cũng vậy, nếu để ý thì sao vội định hôn vào lúc này?

Thần sắc Lục Vân ảm đạm:

- Cho dù họ không để ý nhưng Ngụy Quốc công phủ nhiều trưởng bối như vậy, nhiều tộc nhân như vậy, sao có thể ai nấy đều rộng rãi độ lượng? Không biết sẽ có bao nhiêu lời khó nghe, bao nhiêu khuôn mặt lạnh nhạt nữa.

A Trì phì cười:

- Để ý bọn họ làm gì? Mẹ, con nói thật với mẹ, nhà mình con chỉ quan tâm đến cha, mẹ, ca ca, A Thuật và A Dật, còn tổ phụ và các thúc thúc như thế nào, con không quan tâm mấy. Bọn họ đối với con tốt, con vui vẻ; đối với con không tốt, con cũng không để bụng. Đến nhà chàng cũng vậy, người thân nhất cũng chỉ ba đến năm người, còn lại hơi đâu mà để ý?

Chẳng lẽ muốn người khắp thiên hạ đều thích mình sao, quá xa xỉ rồi.

Trong đôi mắt ảm đạm của Lục Vân dần dần có ánh sáng:

- Khuê nữ của ta thật sáng suốt!

Hải tử này không để tâm chuyện vụn vặt, hào phóng rộng lượng, gặp chuyện thì có chủ kiến, có phương pháp, rất tốt rất tốt.

A Trì cùng Lục Vân nói chuyện một lát rồi đỡ bà nằm xuống:

- Mẹ mới uống thuốc, nên ngủ đi. Mẹ cứ yên tâm đánh một giấc, sáng mai tỉnh dậy khẳng định tinh thần sáng khoái, hết bệnh liền.

Lục Vân từ từ nằm xuống, vẫn lo âu nói:

- Cũng không biết đến kinh thành lại phát sinh phong ba gì nữa. Kế phu nhân có thể sẽ nói gì đó hay không, tổ phụ con liệu có giận tím mặt hay không, các thúc thúc và đường muội của con liệu có gây khó dễ với con hay không.

A Trì cẩn thận đắp kín chăn cho bà:

- Không sao cả, bất luận là ai gây khó dễ, con đều có biện pháp đối phó. Mẹ, chỉ cần mẹ và phụ thân yêu thương con, lo nghĩ cho con, chỉ cần cả nhà chúng ta đồng lòng thì không có gì đáng lo cả.

Ngữ khí A Trì vô cùng tự tin, Lục Vân nằm trên gối mỉm cười, A Trì của ta trưởng thành rồi, nhìn đi, cứ như tiểu đại nhân vậy. Bà vui vẻ nghĩ, không lâu sau đã chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Lục Vân ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh, Xương Hóa bước đến hầu hạ bà rửa mặt chải đầu, mỉm cười nói:

- Phu nhân, cô gia mới sáng sớm đã tới rồi, đang phụng bồi lão gia.

Mười ngày mới có một ngày hưu mộc, đây không phải cô gia nữa mà là con cháu rồi.

Lục Vân cảm thấy sức khỏe tốt lên không ít, nghe lời này thì tinh thần lại càng tốt, mặt mang ý cười. Xương Hóa là một nha đầu thông minh, biết Lục Vân thích nghe cái gì:

- Đại tiểu thư đang ở phòng bếp nhỏ đích thân nấu thuốc, thật là hiếu thuận.

Quả nhiên Lục Vân vừa nghe thì nụ cười càng tươi rói.

Rửa mặt chải đầu xong, Lục Vân vịn Xương Hóa đi thăm Từ Sâm_____bọn họ từ sau khi thành thân vẫn luôn ở chung, lần này sinh bệnh mới nghe lời đại phu tách ra, Từ Sâm ở phòng phía đông, còn Lục Vân ở phòng phía tây.

Đến phòng phía đông, trên bàn đặt điểm tâm nóng hổi, Trương Mai và Từ Tồn mỗi người một bên đỡ Từ Sâm từ từ đi về phía bàn. Từ Thuật, Từ Dật cũng không nhàn rỗi, một đứa chạy tới kéo ghế cho phụ thân, một đứa ở bên cạnh khích lệ:

- Phụ thân, sắp đến, sắp đến rồi, ngài dùng thêm chút sức nữa.

Thấy Lục Vân tiến vào, Từ Thuật, Từ Dật vội chạy tới lấy lòng:

- Mẹ, khí sắc người thật tốt!

Lục Vân sờ sờ đầu ấu tử, nhìn trượng phu từ từ ngồi xuống, rồi dắt ấu tử đến ngồi bên cạnh ông, phu thê hai người nhìn nhau, trong lòng đều là cảm khái.

Lục Vân cười nói:

- Trọng Khải, phòng bếp nhỏ đang nấu thuốc, phiền con đi nhìn thử, xem có thể dùng được chưa?

Trương Mai cung kính đáp ứng, rồi đi. Từ Sâm khê trách thê tử:

- Để nó ăn điểm tâm sáng trước đã, nấu thuốc cái gì.

Từ Tồn cười cười, căn dặn thị nữ:

- Mang hai phần điểm tâm sáng đến phòng bếp nhỏ.

Từ Thuật không hiểu:

- Sao phải đưa hai phần điểm tâm sáng?

Từ Dật so với hần thông minh hơn một chút:

- Trương đại ca ăn nhiều chứ sao.

Huynh ấy cao lớn như vậy, khẳng định là ăn rất nhiều, thực ngốc.

Đưa điểm tâm sáng rất dư thừa, Trương Mai cũng không cần nó. Có tiểu mỹ nữ sắc đẹp có thể ăn ở trước mặt, hần làm gì còn tâm tư ăn điểm tâm sáng nữa.

49. Chương 49: Khi Cúi Xuống, Lúc Ngẩng Nhìn

- Lão đại nhân, đại tiểu thư, Hầu gia và phu nhân gửi thư.

Thị nữ nhẹ nhàng đi tới dâng thư lên. Lão đại nhân chính là chỉ lão nhân tóc bạc, phụ thân của Du Nhiên – Mạnh Lại. Còn đại tiểu thư chính là ái nữ duy nhất của phu thê Bình Bắc Hầu – Trương Đồng.

Trương Đồng mở thư ra xem lướt qua, bĩu môi:

- Ông ngoại, bọn họ còn chưa có khởi hành.

Có làm hay không, đã bao nhiêu ngày rồi mà vẫn chưa về nhà? Thật là không thể để cho hai người họ ra ngoài, vừa ra ngoài là chơi đến điên luôn.

Mạnh Lại lấy thư qua xem, vuốt chòm râu bạc trầm ngâm chốc lát:

- Nhạc phụ nhạc mẫu của nhị ca con bệnh, vì thế mới trì hoãn thêm mấy ngày. Đồng Đồng, chuyện này có gì đâu, nếu thuận đường xuôi gió thì sẽ về kinh rất nhanh thôi.

Trương Đồng hơi tò mò:

- Nhạc phụ nhạc mẫu của nhị ca xem như là phu thê tình thâm nhỉ, bị bệnh cũng bị chung.

Cha mẹ nhà mình đã là đôi phu thê cực ân ái rồi mà cũng không giống như cha Từ mẹ Từ.

Mạnh Lại cười đồ hài tử:

- Trùng hợp thôi.

Cha Từ mẹ Từ là áy náy trong lòng, cảm thấy có lỗi với Từ thứ phụ. Có người giết con để phụng dưỡng mẹ, có người cắt thịt để chữa bệnh cho cha nhưng hai người họ thì không bỏ được thân sinh cốt nhục của mình, vì phụ thân cũng không thể. Tuy không thể nhưng trong lòng khó tránh cảm thấy hổ thẹn nên mới cùng bị giày vò, rồi cùng bị bệnh, đây cũng chỉ là nhân chi thường tình.

Trương Đồng buông lỏng tâm sự, hăng hái bừng bừng lên kế hoạch:

- Dù sao hai người họ mười ngày nửa tháng cũng không về được, chúng ta ở trong thành làm gì, chán lắm. Ông ngoại, con dẫn ông và bà ngoại đến La Hồ sơn trang chơi hai ngày đi!

Lời vừa ra khỏi miệng thì bị ánh mắt nhàn nhạt của Mạnh Lại quét tới, Trương Đồng mới cảm thấy không ổn, liền cười ngọt ngào, bộ dạng ngoan ngoãn:

- Ông ngoại, ông dẫn con và bà ngoại đi La Hồ sơn trang chơi cho thoải mái, có được không?

Mạnh Lại mỉm cười nói:

- Đồng Đồng ngoan, đi nói với bà ngoại con một tiếng, ngày mai chúng ta khởi hành đến La Hồ sơn trang ở lại mười ngày nửa tháng.

Mạnh Lại là một ông ngoại rất dễ dụ.

Trương Đồng sung sướng đáp ứng:

- Con đi nói với bà ngoại. Còn có nhà cữu cữu nữa, con cũng giúp ông nói một tiếng, cho bọn họ khỏi lo lắng. Thuận tiện hỏi mấy tiểu nghịch ngợm xem có muốn đi hay không thì cùng đi.

Trường tử của Mạnh Lại Mạnh Chính Tuyên, thứ tử Mạnh Chính Hiến đều đã có tôn tử, tôn nữ, Trương Đồng thích nhất là ở trước mặt chúng ra vẻ người lớn, thường gọi chúng là tiểu nghịch ngợm.

Mạnh Lại đương nhiên không dị nghị gì, Trương Đồng cao hứng căn dặn thị nữ đi đến Mạnh gia. Hai người kia không trở lại cũng tốt, Trương gia ta là lớn nhất! Đại ca nói gì nghe nấy, ông ngoại lừa gạt là được, bà ngoại thì càng không cần phải nói, luôn nghe lệnh mà làm. Cuộc sống không có cha mẹ ở nhà cũng rất tốt.

A Đồng cười hì hì nghĩ: “Nhị ca thăm. Cha Từ mẹ Từ đều bệnh, huynh ấy phải chạy trước chạy sau nịnh nọt, lấy lòng tiểu cô nương Từ gia. Sau khi cha Từ mẹ Từ khỏi bệnh thì người trong lòng huynh ấy liền bị dẫn đến kinh thành rất xa, nhị ca đáng thương.”

Phượng Hoàng Đài Từ phủ, Lục Vân có vẻ hơi gầy gò đoan trang, mỉm cười trò chuyện cùng tẩu tẩu nhà mẹ đẻ Lục đại phu nhân:

- Ngày mai chúng muội sẽ lên đường, phu quân mang công vụ trong người, quả thực không thể trễ nãi.

Lục đại phu nhân hôm nay tới đây, thứ nhất là đưa tiễn, thứ hai là chúc mừng, đây là lần đầu tiên bà trở lại Từ gia sau khi A Trì định hôn. Lục đại phu nhân cố nén sự ghen tị trong lòng, tươi cười đầy mặt nói lời may mắn chúc mừng Từ gia, lại thân mật nói lời tiễn đưa theo khuôn phép:

- Các muội đi thuận đường xuôi gió. Sau khi đến kinh thành bình an phải viết thư gửi về báo cho chúng ta biết một tiếng.

Lục Vân mỉm cười cảm ơn:

- Đa tạ tẩu tẩu. Chúng muội đồng hành chung với thông gia, khi đến kinh thành, thông gia sẽ gửi tin cho Trọng Khải, muội sẽ nhờ Trọng Khải đưa thư báo bình an đến cầu Vũ Định, tẩu cũng an tâm.

Nụ cười của Lục đại phu nhân cứng lại:

- Muội muội, sai bảo con rể như vậy không ngại sao? Con rể là khách quý mà.

Cô em chồng này vừa định hôn xong cho lão khuê nữ thì khoe khoang hả? Sợ người ta không biết cô ta có con rể là Quốc công hay sao mà sai bảo con rể đi đưa thư báo bình an.

Lục Vân cười nhẹ, mặt mày nhu hòa, vui vẻ thoải mái:

- Gia đình Trọng Khải có truyền thống hiếu học, nó giống phụ thân Bình Bắc Hầu gia của nó, đều cung kính, thân thiết với nhạc gia. Tẩu tẩu, A Trì có thể có trượng phu như vậy, phu quân và muội đều cảm thấy mỹ mãn, những thứ khác đều không để ý, chỉ riêng việc hiếu thuận với nhạc phụ nhạc mẫu này là hiếm thấy rồi.

Lục đại phu nhân tức đau gan, ngoài cười trong không cười tán thưởng:

- Quả thực là hiếm thấy.

Con rể trẻ tuổi anh tuấn, phú quý hơn người, còn cung kính hiếu thuận! Giỏi cho Lục Vân người, chưa xong đâu, người nghĩ muốn tức chết người khác có phải không.

- Tẩu tẩu sao không dẫn theo Trân nhi và Linh nhi?

Lục Vân vươn ngón tay nhỏ thon thon đặt chén trà lên bàn, nhàn rỗi hỏi. Tẩu sang đây một mình, ngay cả khuê nữ cũng không dẫn theo, đây là ý gì, làm người ta khó hiểu.

Lục đại phu nhân mỉm cười nói:

- Đừng nhắc, hai đứa nó nghịch ngợm quấy phá, bị ta bắt ở nhà học quy củ rồi. Khuê nữ đã lớn, ắt phải được quản giáo nghiêm ngặt, không dám lơ là.

Đồ nha đầu không có tiền đồ, nghe nói A Trì định ra mối hôn sự như vậy thì hâm mộ muốn chảy nước miếng, sao có thể dẫn tụi nó ra ngoài làm mất mặt chứ.

Lục Vân chậm rãi nói:

- Nhi tử lớn cũng phải được quản giáo nghiêm ngặt. Khuê nữ cũng vậy, nhi tử cũng thế, nếu không dạy dỗ hết mình thì sẽ gây thêm phiền toái, nhục nhã cho cha mẹ.

Giọng nói của Lục đại phu nhân lạnh lùng:

- Đó là đương nhiên.

Nhi tử bảo bối kia của bà vừa nghe tin A Trì định hôn thì buột miệng thốt ra:

- Cô cô sao lại không giữ lời? Tổ mẫu rõ ràng.....

Tuy bị Lục đại phu nhân kịp thời quở mắng, không nói bậy nữa, nhưng sau đó mỗi ngày đều mượn rượu giải sầu, nản lòng thoái chí. Chuyện ở Lục gia cầu Vũ Định rõ ràng rành ra đây, dĩ nhiên là không thể giấu được cô nãi nãi Lục Vân.

Lục đại phu nhân như ngồi trên chông, trà vừa dính môi liền đứng dậy cáo từ. Lục Vân mỉm cười:

- Đợi muội từ kinh thành trở về, sẽ lại cùng tẩu tẩu yên tĩnh hàn huyên nói chuyện.

Bà khách sáo nhưng cũng không giữ lại.

Ngày hôm sau, cả nhà Trương Tịnh, Du Nhiên cùng cả nhà Từ Sâm, Lục Vân rầm rộ xuất phát, lên đường về kinh. Lúc chia tay, khuôn mặt thanh tú của An Hiệp nghiêm lại, bảo đảm với A Trì:

- Từ tỷ tỷ yên tâm, muội sẽ thay tỷ trông chừng nhị biểu ca, không để huynh ấy tự do càn quấy đâu.

A Trì tươi cười:

- Làm phiền rồi, đa tạ.

Trương Mai đích thân lên thuyền đưa tiễn Từ gia, Từ Sâm ôn hòa nói:

- Trong khoang thuyền có một cái ghế bành, nhờ Trọng Khải con chuyển ra đây giúp.

Trương Mai cung kính đáp ứng, rồi đi. Từ Thuật, Từ Dật muốn đi cùng bị Từ Tổn khê mỉm cười, mỗi tay kéo một đứa lại kiểm tra việc học.

Hồi lâu sau, Trương Mai mới đem cái ghế bành chuyển ra ngoài. Từ Dật trong lòng kì quái:

- Mặt tử phụ thật đỏ.

Từ Thuật thì buồn bực:

- Đem có cái ghế ra mà lâu vậy?

Từ Tổn mỉm cười đa tạ Trương Mai, đích thân tiễn hắt xuống thuyền.

Sau khi thuyền rời bến, Từ Thuật, Từ Dật đứng trên boong thuyền, nhiệt tình vẫy vẫy tay với Trương Mai trên bờ. Lão công công râu bạc không đến kinh thành, tử phụ cũng không đến kinh thành, haiz, không có họ, thật cô đơn, lạnh lẽo như tuyết.

Mãi đến khi bóng người trên bờ càng lúc càng nhỏ dần, rồi hoàn toàn không nhìn thấy, chúng mới lưu luyến trở lại khoang thuyền. Từ Thuật ngồi ở giữa cha mẹ:

- Tuy là tạm thời ly biệt nhưng trong lòng cũng chưa xót.

Từ Dật nằm sấp trên bàn cạnh A Trì:

- Ô, tử tử lúc nào thì có chiếc nhẫn nạm kim cương này?

Nó sáng lấp lánh, trông thật đẹp.

Từ Tổn kéo đệ đệ qua:

- Lúc này huynh hỏi tới đâu rồi?

Từ Dật nghiêng đầu nghĩ nghĩ:

- Đệ quên rồi, ca, huynh hỏi lại từ đầu đi, đệ trả lời hết!

Nó ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ, nghiêm túc thực hiện việc kiểm tra học.

Đọc đường nếu đi qua chỗ nào sầm uất, Trương gia, Từ gia sẽ xuống thuyền, lên bờ tắm rửa thay y phục, thưởng thức phong cảnh, bãi phóng bạn bè thân thích ở địa phương và mua sắm thổ sản thỏa thích mới trở về tiếp tục cuộc hành trình.

Thấm thoát họ đã qua Thiên Tân, đến Thông Châu. Từ Thuật, Từ Dật hưng phấn nhìn bên ngoài:

- Nhiều thuyền như vậy! Thật hoành tráng!

Thuyền bè xếp hàng cập bờ tốn thời gian hơi lâu, hai đứa nhóc nhìn đủ mới mẻ.

Thang trên thuyền vừa bắc xong thì một thanh niên thân hình cao lớn sải bước đi tới, hất cả người mặc cẩm bào màu thanh thiên, đôi mắt to trong sáng có thần, trong nét mặt anh tuấn lại có nét cương nghị, mang vài phần giống Trương Tịnh.

- Cha, mẹ, mọi người cuối cùng cũng về rồi.

Gặp Trương Tịnh, Du Nhiên, chàng thanh niên quỳ xuống hành lễ vãn an. Du Nhiên mỉm cười nâng trưởng tử dậy:

- A Kinh à, mẹ nhớ con muốn chết đây này! Mau, để mẹ nhìn xem nhi tử của mẹ có khỏe không, có gầy đi không.

Trương Tịnh mỉm cười nói:

- Có nhạc phụ ở đây, nhi tử sao có thể gầy chứ? Lão nhân gia chăm sóc hài tử so với chúng ta còn quan tâm hơn.

Trương Kinh khoe miệng co quắp, phụ thân, ông ngoại không có đây, ngài không cần vỗ mông ngựa đâu.

Đón cả nhà Từ gia lên bờ xong, Trương Kinh dẫn theo một đội binh sĩ, tiền hô hậu ủng đến một khách điểm cao lớn rộng rãi xa hoa ở Thông Châu:

- Ông ngoại bà ngoại và Đồng Đồng đều đến rồi, bên sông đông người phức tạp, con không dám để họ qua.

Khách điểm này sớm đã được Trương Kinh bao trọn, thu dọn từ trong ra ngoài sạch sẽ tào nhả, vật dụng đầy đủ. Sau khi vào khách điểm, mọi người Từ gia trước tiên được mời đi tắm rửa thay y phục, nghỉ ngơi một chút, sau đó mới ra ngoài gặp mặt.

Trương Đồng đứng bên cạnh Du Nhiên, tò mò lặng lẽ đánh giá A Trì hành lễ. Đây chính là tiểu cô nương mà nhị ca thích, dáng người thanh nhã, ứng đối thông thạo, rộng rãi thoải mái, ừm, nhị ca ánh mắt không tệ.

Đến lượt Trương Đồng ra mắt A Trì, Trương Đồng nổi tính nghịch ngợm:

- Tuổi của ta lớn hơn, cho nên, ta là tỷ tỷ.

Gọi cô nhị tẩu là chuyện của sau này, bây giờ cô phải gọi ta là tỷ tỷ trước nhé, tiểu cô nương.

Trương Tịnh khẽ quở:

- Đồng Đồng, không được nghịch ngợm.

Du Nhiên giả vờ tức giận:

- Không tới lượt con làm tỷ tỷ đâu.

Mạnh Lại có chút dung túng Trương Đồng, chỉ khẽ mỉm cười mà không nói gì, lặng lẽ quan sát A Trì ứng đối thế nào.

A Trì cười nhẹ:

- Ta gọi cô là A Đồng có được không? Còn cô, cứ gọi ta là A Trì.

Chúng ta gọi tên lẫn nhau, ai cũng không thiệt thòi.

- Không được.

Trương Đồng cố tình phản đối, trong mắt đều là ý tình nghịch.

Từ Sâm, Lục Vân mỉm cười ngồi nhìn về phía A Trì. A Trì mặt không đổi sắc:

- Vậy ta gọi cô là Trương đại tiểu thư, còn cô gọi ta là Từ đại tiểu thư cũng được.

Ta cũng giống cô, là nữ nhi duy nhất trong nhà.

Trương Đồng cười hì hì kéo tay A Trì, khẽ nói bên tai nàng:

- Cũng không được. Ta gọi cô là nhị tẩu, cô gọi ta là em chồng mới đúng!

A Trì buồn cười nhìn nàng ấy, hai vị cô nương mắt ngọc mày ngài, dung mạo hơn người nhìn nhau hồi lâu rồi hiểu ý mà cười.

50. Chương 50: Sống Phần Cuối Đời Tàn Cho Dứt

Bởi vì đi đường xa vất vả nên đêm nay mọi người đều ngủ sớm. Đêm khuya yên tĩnh, Từ Sâm, Lục Vân không hề có chút buồn ngủ, thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Bà ngoại của Trọng Khải không có lộ diện.

- Ừ, bà ấy rõ ràng cũng ở khách điểm nhưng lại không lộ diện.

- Ông ngoại của Trọng Khải dường như rất hài lòng với A Trì.
- Đó là đương nhiên, khuê nữ của ta luôn được người ta yêu thích mà.
- A Trì và em chồng dường như rất ăn ý.
- Đúng, hai người nói chuyện rất hợp.

Lục Vân do dự, ngập ngừng hỏi:

- Ngày mai về đường lớn Chính Dương Môn, chúng ta nói như thế nào?

Từ Sâm im lặng hồi lâu:

- Ăn ngay nói thật.

Lục Vân trầm mặc, phu thê hai người ôm nhau, thật lâu cũng không thể ngủ. Đường lớn Chính Dương Môn, nghênh đón gia đình mình sẽ là gì đây? Cha ruột nhiều năm không gặp, kẻ mẫu mạnh mẽ, các đệ đệ luôn có chút xa cách, các cháu cũng không thân thiết, vừa nghĩ đến cái nhà kia, nghĩ đến “thứ tôn nữ” là cảm thấy từng cơn rét lạnh bốc lên đầu.

Hôm sau sau khi ngủ đủ rời giường, rửa mặt dùng điểm tâm sáng, mọi người ra cửa lên xe ngựa, trở lại kinh thành. Xe Trương Đồng ngồi là xe ba ngựa kéo, rộng rãi xinh xắn, cạnh xe ngựa là hai nhóm thiếu nữ cưỡi ngựa đồ tư thế hiên ngang, tuổi khoảng mười lăm mười sáu hoặc mười bảy mười tám, mỗi người đều có ánh mắt sắc bén, thân thủ nhanh nhẹn, tinh thần sáng láng.

Lục Vân khẽ than thở:

- Bá Khải, bình thường thấy A Trì nhà chúng ta cũng xem như được nuông chiều nhưng so với cô nương nhà thông gia thì lại kém xa.

Nhìn thử đội binh sĩ của Trương gia đại tiểu thư xem, vô cùng oai phong, nổi bật.

Từ Sâm mỉm cười:

- Ông thông gia nói, ông ấy đối với khuê nữ thế nào thì sẽ đối với con dâu thế này. Người khác nói lời này có thể là khách sáo, chỉ nói cho có nhưng ông ấy là người nhất ngôn cửu đỉnh, nói câu nào là chắc chắn câu này.

Đồng Đồng có, A Trì cũng sẽ có.

Từ khi định ra hôn sự của A Trì, Từ Sâm đối với phụ thân Từ thứ phụ vẫn luôn ray rứt trong lòng. Phần ray rứt này mỗi khi nhìn thấy thành ý của Trương gia thì sẽ nhạt hơn, mỗi khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của A Trì sẽ dần dần biến mất, nhưng vào lúc đêm khuya thanh tĩnh, nó lại trở về hành hạ, giày vò ông, đêm nào cũng thế.

Cả nhà Từ gia cũng ngồi trên xe ngựa của Bình Bắc Hầu phủ, xe ngựa rộng rãi, chạy nhanh mà vững chắc, rất thoải mái. Từ Thuật, Từ Dật là những người vô ưu vô lo nhất, ở trong xe trò chuyện hết sức phấn khởi, mong đợi đủ loại chuyện vui ở kinh thành.

Xe đến cổng Phụ Thành, Từ gia sai quản gia đến đón, Trương Tịnh, Trương Kinh xuống ngựa, chấp tay từ biệt với Từ Sâm, rồi lại lên ngựa, nhanh chóng đuổi theo bảo vệ xe ngựa của Du Nhiên và Trương Đồng.

Quản gia vẽ mặt tươi cười:

- Đại gia mạnh khỏe, lão gia nói ngài không cần về nhà mà cứ trực tiếp đi đến Lễ bộ.

Từ Sâm nhẹ nhàng nói đa tạ:

- Làm phiền quản gia.

Ông xoay người lại tỉ mỉ dặn dò vợ con vài câu, sai các tôi tớ hầu hạ cho tốt rồi đi đến Lễ bộ.

Ánh mắt Lục Vân lạnh lẽo, trong triều sớm đã sắp xếp ngày yết kiến hay là cố ý làm vậy? Đúng lúc Bá Khải không có ở đây, những lời chàng không tiện nói, ta sẽ thay chàng nói!

A Trì vỗ nhẹ tay bà:

- Mẹ, bá mẫu để lại chín binh sĩ cho con, ngày đêm thay phiên canh gác, không được rời con. Con rất an toàn, mẹ không cần lo lắng cho con.

Lục Vân mỉm cười:

- Việc đã đến nước này, lo lắng có ích gì? A Trì, đến đường lớn Chính Dương Môn, con đừng rời khỏi mẹ.

A Trì ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ, không rời khỏi mẹ.

Phủ đệ Từ phủ ở đường lớn Chính Dương Môn, gạch lam ngói lục, khí thế to lớn. Từ Thuật, Từ Dật xuống xe ngựa, mặt mày hớn hỏ, đây là nhà mình đó, thật không tệ. Từ Tồn mỗi tay dắt một đứa:

- Gặp tổ phụ phải như thế nào có nhớ không?

Hai người đều gật đầu:

- Dạ nhớ, không quên đâu.

Ba huynh đệ Từ Tồn được mời đến ngoại viện, cũng không lập tức gặp Từ thứ phụ. Lục Vân và A Trì được mời đến nội trạch, thị nữ nhẹ nhàng khuỵu gối, nho nhã lễ phép nói:

- Đại phu nhân ngồi tạm ở đây, nhị tiểu thư xin theo nô tỳ, lão gia đang ở thư phòng đợi tiểu thư.

Lục Vân nắm tay A Trì thật chặt, A Trì mỉm cười:

- Mẹ, mẹ ngồi một chút trước đi, con đi rồi về.

Nàng vỗ vỗ tay Lục Vân, ra hiệu bà bình tĩnh lại, Lục Vân mệt mỏi ngồi xuống, ánh mắt u ám.

Trần Lam, Trần Đại theo A Trì đến bên ngoài thư phòng thì bị cản lại:

- Xin nhị tiểu thư một mình tiến vào.

A Trì quay đầu nhìn hai nàng, thần sắc hai tỷ muội họ vẫn nhẹ nhàng, dáng người thẳng tắp không khác ngày thường.

A Trì chậm rãi bước vào thư phòng, thư phòng được bố trí rất thanh nhã, một ông lão vóc dáng trung bình, bóng lưng cô quạnh đưa về phía cửa, lặng lẽ ngắm nhìn bức tranh mưa bụi treo trên tường.

A Trì lẳng lặng đứng, cũng không mở miệng nói chuyện. Ông lão từ từ quay người lại, ôn hòa hỏi:

- Là Tổ Hoa phải không? Con đã đến tuổi cập kê nhưng tổ phụ mới gặp con lần đầu.

Mặt mũi ông vẫn nhã, cử chỉ lịch sự, tuy tuổi gần sáu mươi nhưng vẫn có thể loáng thoáng thấy phong thái nhẹ nhàng của thám hoa lang năm đó.

Giọng nói A Trì lạnh lạnh:

- Ngày mười ba tháng trước, trong Văn Uyên Các, ngài hứa hẹn trước mặt Nghiêm thủ phụ, đem thứ tôn nữ gả cho ấu tôn Nghiêm Phiên. Xin hỏi, trong mắt ngài, ai là thứ tôn nữ?

Có thể nói hay không, ban đầu khi ông nói ra những lời đó là định hi sinh tôn nữ nào? Là ai xui xẻo như vậy nhỉ.

A Trì không hành lễ cũng không vắn an, trong mắt còn có ý nghiêm trách và gây hấn, Từ thứ phụ lại không hề cho là ngộ nghịch, thần sắc vẫn ôn hòa như cũ:

- Tổ Hoa, thứ tôn nữ, dĩ nhiên là con.

Hài tử này chắc là mới vừa biết được chuyện này, nhất thời tức giận nên mới có thể thất lễ như thế.

A Trì chậm rãi nói:

- Con và ngài chưa từng gặp mặt, ngài đối với con dĩ nhiên không có chút tình cảm thương tiếc gì. Hi sinh con, với ngài mà nói quả thực là cực kỳ dễ dàng.

Từ thứ phụ đi đến trước bàn ngồi xuống, kéo ngắn kéo, lấy ra một xấp chữ và tranh:

- Tổ Hoa, đây là bao năm qua con gửi cho tổ phụ, tổ phụ tuy chưa từng gặp con nhưng sớm biết con là một cô nương tốt, tài hoa hơn người, diện mạo xuất chúng, nội tâm thông tuệ. Tổ Hoa, trong số các tôn nữ, tổ phụ thưởng thức nhất chính là con.

A Trì nhẹ nhàng cười cười:

- Một con trâu lông có tạp sắc, đành phải dùng làm trâu cày, có thể sống sót; một con trâu lông thuần một màu, sừng trâu ngay ngắn, liền bị dùng làm vật hi sinh, tế tự sông núi, có phải không?

Từ thứ phụ thở dài:

- Bá Khải rất biết nuôi hài tử. Tổ Hoa, con thông minh mẫn tuệ, khiến tổ phụ rất mừng.

A Trì thần sắc nhàn nhạt:

- Khiến ngài vui mừng, con tự hỏi là không thể.

Từ thứ phụ bình tĩnh nhìn A Trì hồi lâu, cảm khái nói:

- Tổ Hoa, trong triều có người bản thân kiêm thủ phụ và Lại bộ thượng thư, thiếu phó kiêm thái tử thái sư, chức vụ Hoa Cái điện đại học sĩ, quyền khuynh trong ngoài, tạm thời không có giới hạn. Người này chuyên quyền nịnh nọt bề trên, dùng quyền kiếm lợi, loại bỏ kẻ không theo mình, lạm dụng chức quyền nhận hối lộ, tham ô bữa bãi, sát hại trung lương, thật là dân tộc của thiên hạ hôm nay!

-

- Thẩm Kinh Lịch làm người cương trực, ghét ác như thù, ông ấy dâng thư liệt kê mười tội ác lớn của dân tộc, ngược lại bị dân tộc dựa vào việc tránh điều tra thực tế mà thu được thanh danh. Đáng thương cho Thẩm Kinh Lịch, một danh sĩ trong thiên hạ, ban đầu bị điều đi tái ngoại chịu khổ, sau đó lại bị giết.

-

- Dương Lang Trung tiến sĩ năm Canh Dần, là bề tôi của xã tắc tận trung vì nước. Chỉ vì dâng thư buộc tội kẻ ác này, liền bị đưa đến Trấn Phủ Ti tra tấn đủ kiểu, dụng hình đến chết. Dương Lang Trung sao mà vô tội!

-

- Thẩm Kinh Lịch, Dương Lang Trung, với xã tắc là trung thần, với gia tộc là hiếu tử, đều do tộc nhân làm hại, há chẳng phải làm người ta thương tiếc. Tổ Hoa, con tuy chỉ là phận nữ lưu, nhưng việc loại trừ tên dân tộc này, thanh lọc triều cương, tạo phúc cho bách tính, con có thể góp một phần sức lực!

A Trì cười châm chọc, màn diễn thuyết thao thao bất tuyệt này tràn đầy tình cảm, khẳng khái hùng hồn, đúng là rất có tính kích động. Nếu như mình không phải người xuyên qua mà là nữ tử ở đây, được Nho gia chính thống giáo dục trưởng thành, e là đã lệ rơi đầy mặt, chủ động xin đi giết giặc rồi nhỉ? Hi sinh một mình người mà quốc gia và dân chúng bách tính trăm họ đều được cứu, sao mà vĩ đại thế.

- Thẩm Kinh Lịch, chính trực thì chính trực nhưng tính cách ngông cuồng. Tính tình Thẩm Kinh Lịch như vậy không nói tốt hay không nhưng không thích hợp tham chính.

A Trì chậm rãi, không chút hoang mang nói:

- Dương Lang Trung, tấu chương viết vô cùng đặc sắc, câu cuối cùng lại nhắc đến phiên vương, phạm vào cấm kỵ.

Phiên vương không được tham chính nghị chính, người để cho Hoàng đế cùng phiên vương đi chứng thực là muốn làm gì. Đối với một chính khách, đây là một sai lầm cơ bản, cũng là sai lầm trí mạng.

* Tham chính: tham gia hoạt động chính trị hoặc nằm trong cơ cấu chính trị, nghị chính: thảo luận chính sự

- Về phần tên dân tộc này, từng cứu tế thiên tai, từng chống lại giặc Oa, từng khuyên can Hoàng đế bệ hạ, dĩ nhiên cũng từng bợ đỡ nịnh hót Hoàng đế bệ hạ, nhưng thử hỏi trong các quan lại triều thần, người chưa từng bợ đỡ nịnh hót Hoàng đế bệ hạ có mấy người? Chớ chê mèo lắm lông mà thôi.

Tranh quyền đoạt lợi chính là tranh quyền đoạt lợi, lại đem mình nói thành cao thượng như vậy, cứ như người là hóa thân của chính nghĩa và công lý, toàn bộ người trong thiên hạ phải theo sau người phất cờ hô reo, vì sự nghiệp vĩ đại của người mà hiến thân_____Thứ phụ đại nhân, ông vũ nhục trí thông minh của ta.

51. Chương 51: Làm Người Độ Lượng Thêm Bề Khoan Dung

Từ thứ phụ im lặng hồi lâu, chậm rãi nói:

- Tổ Hoa, con rất hiểu chính sự.

Đáng tiếc, con là nữ nhi. Nếu con là nam nhi thì thật tốt, Bá Khải và Từ gia có người nối nghiệp rồi.

A Trì lẳng lẳng nhìn Từ thứ phụ, đôi mắt trong trẻo, ánh mắt không có chút độ âm nào. Từ thứ phụ thoáng thất thần, con bé này lòng dạ thật cứng rắn, không phải là nữ tử chỉ biết ngoan ngoãn nghe lệnh trưởng bối. Triệu thị dịu dàng khiêm tốn, Bá Khải cũng luôn hiểu thuận, sao đến con bé Tổ Hoa này lại bướng bỉnh không nghe lời như vậy. Nữ tử sống trong khuê phòng không phải nên hiền dịu vâng lời sao, chữ và tranh của Tổ Hoa đều rất tinh tế, rõ ràng cho thấy là người đọc đủ thứ thi thư, sao lại dám khinh thường tổ phụ.

Từ thứ phụ nói rất chậm, từng chữ từng chữ phát âm rõ ràng:

- Trước Nghiêm thủ phụ, người đứng đầu nội các là Dư thủ phụ. Tổ Hoa, con biết Dư thủ phụ về sau thế nào không?

A Trì trả lời rất nhanh, không chút nghĩ ngợi:

- Bị tố cáo thông đồng với giặc Oa, kết giao nội thị, Dư thủ phụ bị vứt xác giữa chợ, vợ con bị lưu đầy đến Quảng Tây, từ con cháu trở đi đều bị bãi chức làm dân thường.

Mặt Từ thứ phụ biến sắc, nghiêm giọng hỏi:

- Nếu tổ phụ thất bại, Từ gia cũng giống Dư gia, từ đây suy tàn! Phụ mẫu con bị lưu đầy đến nơi xa xôi, nghèo khổ, huynh đệ con không còn cơ hội nhập sĩ làm quan, Tổ Hoa, con nhẫn tâm sao?

A Trì thần sắc nhẹ nhàng:

- Không đến nỗi. Dư thủ phụ chắn trước mặt Nghiêm thủ phụ, Nghiêm thủ phụ đương nhiên dùng tất cả vốn liếng để đối phó ông ta; còn ngài, thế lực ở trong triều hay sự thân thuộc với Hoàng đế bệ hạ hiện nay cũng kém xa Nghiêm thủ phụ, ông ấy không đáng phải ra tay ác độc với ngài như vậy.

-

- Càng huống hồ, ngài đã ngừng giở thủ đoạn mà dùng hư chiêu để ứng phó, Nghiêm thủ phụ hiện nay đối với ngài hoàn toàn không có phòng bị. Khách quan mà thấy, Nghiêm thủ phụ ngoài sáng, ngài ở trong tối, cuối cùng bị diệt, bị lưu đầy, bị bãi chức làm dân thường, có lẽ là Nghiêm gia, mà không phải Từ gia.

Từ thứ phụ lặng yên nhìn hai mắt A Trì, chậm rãi đứng lên:

- Tổ Hoa, con đi theo ta.

A Trì lễ phép đứng sang một bên, mời Từ thứ phụ đi trước, còn mình theo sau ông hai bước.

Xuyên qua vườn hoa và những cây liễu rủ, A Trì đến trước một đình viện phú quý thanh nhã. Thị nữ canh cửa vội vàng tiến lên khuyeu gối hành lễ, Từ thứ phụ khoát khoát tay, ra hiệu các nàng không được lớn tiếng, rồi mang theo A Trì chậm rãi đi vào đình viện, vòng qua bình phong, đi qua hành lang, tiến vào một gian mật thất.

Ngồi trong mật thất này, người bên ngoài không thể nhìn thấy nhưng người bên trong lại có thể thấy bên ngoài rõ ràng. Bên ngoài là bốn thiếu nữ tuổi tác xấp xỉ nhưng thần thái khác nhau, mặt mũi hơi có nét tương đồng, nhìn qua giống như tỷ muội.

Trong bốn tỷ muội, khiến người khác chú ý nhất là người ngồi trên vị trí đứng đầu kia, cả người mặc vải gấm đỏ bạc, quần lụa dài màu xanh biếc nhạt, phong thái cao quý, tinh thần phấn khởi; ngồi cạnh nàng là một nữ tử tuổi tác nhỏ hơn, làn da trắng trẻo, dung nhan thanh tú, nhưng thần sắc rụt rè, cử chỉ không được tự nhiên, làm hình tượng giảm đi rất nhiều.

Hai tỷ muội ngồi đối diện thì một người mặc áo vàng cam, một người mặc áo vàng nhạt, cả hai đều môi hồng răng trắng, mặt mày sáng sủa. Thiếu nữ áo đỏ kiêu căng hống hách nói gì đó với hai nàng làm thiếu nữ áo vàng nhạt tức giận, nhưng lại bị thiếu nữ áo vàng cam đè xuống.

Từ thứ phụ nhàn nhạt nói:

- Người mặc áo đỏ, là Tổ Mẫn. Nó vô cùng được nuông chiều, định lực quá kém, không làm được đại sự.

Nếu miễn cưỡng đưa Tổ Mẫn đến Nghiêm gia, đây không phải tỏ ra yếu thế, mà là gây thù chuốc oán.

- Người bên cạnh Tổ Mẫn, là Tổ Tâm. Tổ Tâm thứ nhất tuổi còn nhỏ, thứ hai bẩm sinh nhút nhát rụt rè, cho dù dạy dỗ thế nào cũng dạy không được. Nó như vậy, chỉ có thể gả cho một sĩ tử bần hàn, ở thôn quê sống qua ngày thôi.

-

- Hai người đối diện Tổ Mẫn, là Tổ Lan và Tổ Phương. Tổ Phương tính tình nóng nảy, không biết kiềm chế, Tổ Lan ngược lại có chút tâm kế nhưng lòng dạ không đủ sâu sắc, không đảm đương được đại sự.

A Trì mỉm cười, hóa ra các tôn nữ lớn lên dưới mắt ông không phải cái này không được thì là cái kia không được, chỉ có Tổ Hoa ở Nam Kinh mới xứng đáng nhất để gánh vác sứ mạng vĩ đại, bị đưa đến Nghiêm gia làm thiếp? Phụ thân, lệnh tôn thật sự là.....khiến người ta không nói nên lời.

Từ thứ phụ trầm giọng nói:

- Tổ Hoa, sinh tử tồn vong của Từ gia là ở con! Con nếu gả vào Nghiêm gia, nhất định có thể nhẫn nhịn, hoàn thành đại sự. Những đứa khác đều là nữ tử yếu đuối trong khuê các, khi gia tộc gặp nạn, hoàn toàn không dùng được.

A Trì cười nhẹ nhàng nhìn về phía Từ thứ phụ:

- Xin lỗi, trong phòng oi bức, con muốn đi ra ngoài một chút.

Kỳ thực nàng rất muốn nói mấy lời cay nghiệt với ông ấy, nhưng trong mật thất này, vì lý do an toàn nên thôi.

Từ thứ phụ tặng tôn nữ cho Nghiêm gia, chẳng qua là biểu thị thái độ “Nghiêm thủ phụ à, ta đối với ông rất trung thành, không ăn ở hai lòng, ngay cả tôn nữ ruột thịt ta cũng đưa tặng qua đây này.”

Muốn biểu thị lòng trung thành, có rất nhiều phương pháp, đúng không? Giống như Công bộ Thượng thư Triệu Văn Hoa nhận Nghiêm thủ phụ làm cha nuôi, tìm mọi cách lấy lòng, sở trường là cực kỳ nịnh bợ, Nghiêm thủ phụ không phải liên xem Triệu Văn Hoa như người nhà sao, còn nâng đỡ ông ta lên chức Công bộ Thượng thư cao như vậy.

Tương truyền Triệu Văn Hoa rất giỏi nịnh hót Nghiêm thủ phụ, gặp Nghiêm thủ phụ liền quỳ trên mặt đất, phủ phục trước mặt ông, sau khi ông vào phòng thì liên tục khấu đầu, miệng không ngừng nói lời dễ nghe, xun xoe nịnh bợ, hoàn toàn trở thành trò cười. Nghiêm thủ phụ vô cùng hài lòng.

Cũng khom lưng uốn gối với Nghiêm thủ phụ nhưng cách làm của Triệu Văn Hoa vô cùng khó coi, bị người người khinh bỉ, xem thường. Từ thứ phụ kín đáo hơn, sau này đánh bại Nghiêm thủ phụ thì đưa cho tôn nữ được gả đến Nghiêm gia một chén rượu độc kết liễu là mọi chuyện không còn dấu vết.

Một người là chân tiểu nhân, một kẻ là ngụy quân tử.

Ra khỏi mật thất, đến trong đình viện, dưới ánh mặt trời, A Trì khẽ cười xoay người, nhìn thẳng Từ thứ phụ:

- Nếu phân gia, thứ nữ chi thứ hai và chi thứ ba một người thì nhất gan rút rề, một người thì nóng tính, đều không thể sử dụng; còn nếu không phân gia, ngài chỉ có thể thừa nhận con là thứ tôn nữ, đúng không? Mặc dù ngài biết rất rõ ràng, con là trưởng tôn nữ.

Một thị nữ dung mạo xinh xắn nhẹ nhàng đi tới, khuyu gói hành lễ:

- Lão gia, phu nhân nghe nói nhị tiểu thư đến thì muốn được gặp.

Lời vừa dứt thì một giọng nữ không còn trẻ vang lên:

- Tổ Hoa tới rồi? Ta nhớ chết đi được.

Được mười mấy thị nữ ăn mặc hoa lệ vây quanh, Ân phu nhân cảm y hoa phục, đầu đầy châu ngọc, vui mừng bước đến:

- Đây là Tổ Hoa sao, quả nhiên dung mạo thật tốt, rốt cục cũng là tôn nữ ruột thịt của lão gia, cùng lão gia có mấy phần giống nhau.

Ân phu nhân thật sự mong mỏi A Trì đã lâu, bà không nói lời nào kéo A Trì vào nhà trong:

- Tổ Hoa, tới gặp các tỷ muội của con. Đại tỷ tỷ thương con nhất, cả ngày cứ nhắc con mãi. Lão gia, để các nữ hài tử gặp nhau một lần, có được không?

A Trì sao cũng được, theo Ân phu nhân vào nhà trong. Từ thứ phụ khẽ cau mày, Ân thị cứ quen tự chủ trương, năm đó trốn mình định ra danh phận của Tổ Mẫn, bây giờ lại tự tiện kéo Tổ Hoa đi, Tổ Hoa là người bà có thể ứng phó sao? Không biết tự lượng sức.

Từ Tổ Mẫn dẫn các muội muội ra đón, trước tiên hướng về phía Từ thứ phụ và Ân phu nhân hành lễ vấn an:

- Vấn an tổ phụ, vấn an tổ mẫu.

Sau đó nhìn A Trì ý tứ sâu xa, thân mật nói:

- Đây là Tổ Hoa muội muội phải không? Muội muội, ta là đại tỷ tỷ của muội.

Chúng ta không gặp mặt, người có thể ở Nam Kinh xưng là đại tiểu thư; nhưng khi chúng ta gặp mặt thì Tổ Hoa người ngoan ngoãn gọi ta là tỷ tỷ đi. Ta ở kinh thành xưng đại tiểu thư đã mười mấy năm rồi, không lẽ người vừa tới ta liền phải đổi? Từ gia sẽ thành trò cười mất.

A Trì cười rất thoải mái:

- Ta sinh vào đầu giờ dần ngày mười tám tháng chín năm Gia Thành thứ mười tám, gia phụ thỉnh cao tăng bói quẻ cho ta, nói giờ dần ngày mười tám tháng chín năm Gia Thành thứ mười tám thích hợp nhất với nữ tử, nữ tử sinh vào thời gian này sẽ có mệnh cách đại phú đại quý. Nếu khác đi, mới đến giờ Sửu hoặc trẻ sang giờ Mão thì không được, cả đời sẽ khổ khổ, vận số cực kỳ tệ.

Ân phu nhân rất tin vào mệnh cách, nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ. Sao, giờ dần thích hợp nhất với nữ tử? Tổ Mẫn đã sửa ngày sinh, liệu có thể mất số mệnh vốn phú quý không, chuyện này là không được.

Từ Tổ Mẫn cười khinh miệt, Tổ Hoa người cứ mơ đi, sắp làm thiếp người ta mà còn đại phú đại quý cái gì? Nghiêm gia đúng là phú quý nhưng có liên quan gì đến một thiếp thất như người?

Từ Tổ Tâm sợ hãi đứng ở một bên, ngay cả một câu cũng không dám nói; mặt Từ Tổ Phương có vẻ không đành lòng, định mở miệng nói gì đó thì bị Từ Tổ Lan âm thầm kéo lại, lời đến bên miệng nàng lại nuốt trở vào, đành ngoảnh mặt làm thinh.

Từ Tổ Mẫn sau khi khinh miệt thì có chút không vui: Tổ Hoa này sinh trưởng ở xứ Nam Kinh xa xôi, làm sao ăn mặc lại sang trọng như thế? Cử chỉ ngôn hành cũng không có chút quê mùa nào, không có thiên lý. Hừ, người xinh đẹp thì sao, có ích lợi gì? Còn không phải sắp lưu lạc làm thiếp người ta sao.

Từ Tổ Mẫn thân mật kéo A Trì:

- Vẫn chưa chúc mừng muối muối, Nghiêm gia là gia đình phúc hậu, muối muối gả đi không tệ, chớ có nghĩ nhiều.

Vốn dĩ lời này nàng thực sự không nên nói, đặc biệt là nói ngay trước mặt Từ thứ phụ và Ân phu nhân, nhưng mà Tổ Hoa dung nhan tuyệt thế làm trong lòng nàng vừa đổ kị vừa cảm hận, ghen ghét dữ dội nên mới làm như vậy.

Từ thứ phụ sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, Ân phu nhân vẻ mặt hưng phấn, hai mắt khoáy chí sáng lên, Từ Tổ Phương ánh mắt thương hại, Từ Tổ Lan ra vẻ chuyện không liên quan đến mình, không có động tĩnh, Từ Tổ Tâm cái gì cũng không biết, ngây ngốc đứng một bên.

Từ Tổ Mẫn mỉm cười nhìn chằm chằm A Trì, trong lòng sáng khoáy, Tổ Hoa, chờ người vào Nghiêm gia sẽ không còn thấy mặt trời. Người dù đẹp thế nào, kinh thành căn bản không ai biết; người có đẹp hơn nữa cũng không phải là chương ngại của ta.

A Trì nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé trắng mịn như bạch ngọc lên, chậm rãi nói:

- Gia phụ đã đem ta hứa gả cho Ngụy Quốc công, Nam Kinh trung quân phủ đô đốc Đô đốc thêm sự Trương Mai, hôn thư đã viết, sinh lễ cũng đã nhận. Các hạ nói Nghiêm gia gì đó là nói chuyện gì vậy, ta hoàn toàn không hiểu.

Từ thứ phụ trong lòng chấn động, hứa gả cho Ngụy Quốc công? Bá Khải, con tuy viết thư gửi đến nhưng ta chưa đồng ý, không ngờ con lại tự chủ trương! Bá Khải, con luôn luôn hiếu thuận, nay sao lại như thế.

Từ Tổ Mẫn giọng the thé nói:

- Không thể nào, không thể nào!

Ngụy Quốc công Trương Mai không phải là thứ tử của Bình Bắc Hầu phu nhân sao? Bình Bắc Hầu phu nhân rõ ràng thích mình, lần trước gặp mặt còn thân thiết tặng mình một chiếc vòng ngọc!

Ân phu nhân theo bản năng không chịu tin tưởng, kinh thành bao nhiêu danh môn quý nữ chăm chú vào Ngụy Quốc công, hắn sao có thể định hôn với nha đầu Tổ Hoa ở nông thôn này chứ?

- Tổ Hoa, không được nói hươu nói vượn!

Ân phu nhân nghiêm mặt khiển trách.

Trái tim Từ Tổ Lan xoắn lại, Ngụy quốc công, Ngụy quốc công? Mình từng ở phủ Phúc Ninh đại trưởng công chúa xa xa nhìn huynh ấy một lần, huynh ấy cao lớn như vậy, khôi ngô tuấn tú như vậy, trông cứ như thiên thần, huynh ấy thế mà định hôn với nữ nhi Từ gia, nhưng không phải là mình! Hai mắt Từ Tổ Phương sáng lên, thích thú nhìn chằm chằm A Trì, định hôn rồi à, đến lượt nha đầu Từ Tổ Mẫn kia phải bực mình! Tốt, rất tốt.

Từ Tổ Tâm vẫn nhát gan đứng một bên như cũ, chỉ dám len lén hăm mộ nhìn A Trì. Vị tỷ tỷ này vừa xinh đẹp lại rộng lượng như người trong bức họa vậy, nhất định sẽ gả đến chỗ tốt. Còn mình, haiz, chỉ mong không gả cho lão đầu tử hay nam tử bạo lực thô lỗ là cảm thấy may mắn rồi.

Ân phu nhân đã quở trách A Trì, còn cảm thấy chưa hết giận:

- Ngụy Quốc công là người mà con có thể mơ tưởng sao? Cậu ta đường đường là nhất đẳng Quốc công, ái tử ruột thịt của Bình Bắc Hầu, tuổi còn trẻ đã là thêm thư nhị phẩm!

Người lại dám mơ tưởng, người như Trương Mai vậy, chỉ có Tổ Mẫn nhà ta mới xứng.

A Trì đưa tay lên nhìn chiếc nhẫn trên tay, nét mặt dịu dàng. Chàng thật xấu, dám động tay động chân, dám tự tay đeo chiếc nhẫn kim cương này cho mình, còn.....khê hôn lên nữa. Đồ bại hoại.

Hoàng hôn, Từ Sâm trở về đường lớn Chính Dương Môn:

- Phụ thân đại nhân, Thánh thượng lệnh con ở lại kinh, nhậm chức Lễ bộ Thị lang.

Từ Sâm cung kính đứng trước mặt Từ thứ phụ, nói tiếp:

- Thánh thượng long ân, thưởng cho con một tòa nhà ở đường lớn Đặng Thị Khẫu, thánh ân cuộn cuộn làm nhi tử sợ hãi.

Ánh mắt Từ thứ phụ phức tạp, nhìn kỹ trưởng tử đã lâu không gặp:

- Sâm nhi, con muốn cùng vi phụ ở riêng sao?

Chết sống cũng không muốn ở chung một nhà sao. Hóa ra vì không muốn ở chung, con mới bằng lòng trốn đến Nam Kinh; bây giờ vì không muốn ở chung, con làm thế nào đả động đến Hoàng đế bệ hạ?

Từ Sâm thấp giọng nói:

- Thánh ân cuộn cuộn, nhi tử không dám khước từ.

Bệ hạ ban thưởng chỗ ở là vinh quang cỡ nào, há lại cho phép từ chối sao.

Từ thứ phụ im lặng thật lâu:

- Sâm nhi, con cùng Trương gia định hôn rồi?

Trương gia có cao quý hơn nữa nhưng không có quan hệ gì lớn với quan văn, phụ thân cần không phải là nhà thông gia như thế.

Từ Sâm ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt của Từ thứ phụ, nét mặt kiên định:

- Phụ thân, Bình Bắc Hầu và hài nhi một trước một sau tấn kiến, thánh thượng đặc biệt hỏi thăm hôn sự của Tổ Hoa và Trương gia, ngài còn rất tán thưởng.

52. Chương 52: Chàng Về Chàng Chẳng Ngó Ngàng

Từ thứ phụ buồn bực, con đã viết hôn thư, nhận sính lễ, ta nếu không vui lòng thì có thể thế nào, hủy hôn được không? Lần này lại còn mang đến chỗ Thánh thượng, sợ ta gây cản trở, Sâm nhi, con xem cha là người thế nào.

Theo luật pháp triều đình, có người chứng hôn, có sính lễ, có hôn thư thì việc hôn nhân xem như xác định, nhà gái không thể thoái hôn. “Người chứng hôn chứng kiến viết hôn thư, nhận sính lễ xem như đồng ý gả, không được hối hận. Người đã định hôn sự mà hối hận, đánh năm mươi roi, nữ nhi hấn vẫn thuộc về người nam nhân kia.”

Nhà trai ngược lại có thể thoái hôn, chẳng qua là chịu thiệt sính lễ mà thôi. Nhưng mà, bảo Bình Bắc hầu phủ, Ngụy quốc công phủ thoái hôn? Chút tự mình biết mình này Từ thứ phụ vẫn phải có, hiểu rõ mình không làm được. Chưa nói đến Trương Mai, Trương Tịnh là người nào, há dễ bị bắt nạt sao.

Từ thứ phụ sắc mặt lạnh nhạt, im lặng không nói, trong lòng Từ Sâm càng lúc càng lo sợ bất an. Rất lâu sau, Từ thứ phụ chậm rãi hỏi:

- Con gửi thư xin ý kiến hôn sự của Tổ Hoa, vi phụ cũng chưa đồng ý, Sâm nhi tại sao lại tự quyết định?

Từ Sâm vẻ mặt kính cẩn:

- Bởi vì khi bàn bạc hôn sự, con đặc biệt mời đại pháp sư của Hoàng Tế Tự xem bát tự cho hai hài tử. Pháp sư nói bát tự cực kỳ hợp nhưng nhất thiết phải định hôn vào đúng giờ đúng ngày đúng tháng đúng năm, bằng không sẽ có tai ương đổ máu, nguy hiểm đến tính mạng. Hài nhi thương yêu Tổ Hoa, bởi vậy thà tin là có, cho nên dựa theo thời gian mà pháp sư chỉ định mà định hôn cho Tổ Hoa. Không có sự cho phép của phụ thân đã định ra hôn sự của con cái, hài nhi đáng tội.

Ông “phịch” một tiếng quỳ xuống, liên tục khấu đầu:

- Xin phụ thân trách phạt!

Cái gì mà pháp sư nói, dĩ nhiên là nói bậy. Từ Sâm biết, Từ thứ phụ cũng biết rõ, chẳng qua là bịa chuyện gạt người mà thôi.

Từ thứ phụ nhìn trưởng tử quỳ gối khấu đầu mà trong lòng nguội lạnh. Nó vậy mà không muốn nói thật với người cha ruột thịt này, lại học nói dối cha nó, Bá Khải, phụ tử chúng ta đến nông nổi này sao.

Từ Sâm áy náy trong lòng nên khấu đầu rất mạnh, không lâu sau trán đã sưng đỏ. Từ thứ phụ thở dài:

- Sâm nhi, đứng lên đi. Chuyện đã như thế, trách con thì có ích gì, con chẳng qua cũng chỉ là một lòng yêu thương nữ nhi mà thôi.

Từ Sâm quỳ đi đến bên cạnh Từ thứ phụ, ôm bắp đùi ông nghẹn ngào khóc. Từ thứ phụ khẽ mỉm cười:

- Con còn nhỏ lắm sao mà làm nũng như vậy.

Ông đưa tay vỗ vỗ bả vai Từ Sâm rất nhẹ nhàng.

Từ Sâm khóc:

- Phụ thân, không biết ngài gặp nạn thành cái dạng gì nữa!

Nếu không phải bị bức đến đường cùng, phụ thân sao lại làm ra chuyện hứa gả tôn nữ cho Nghiêm gia làm thiếp? Nhất định là Nghiêm thủ phụ ép người vô cùng mạnh mẽ rồi.

Ánh mắt Từ thứ phụ lạnh băng:

- Không biết thế nào, mất đi sự quan tâm của Thánh thượng, suýt bị cường chế trí sĩ hồi hương. Sâm nhi, gần hai mươi năm qua, nội các đại thần bị cường chế trí sĩ hồi hương, làm gì có ai chết già? Kết cục người này so với người kia lại càng bi thảm.

Bị cường chế trí sĩ hồi hương, đối thủ sẽ đến đả kích người, nhưng người hoàn toàn không có sức đánh trả, gần như là mặc người chém giết.

Từ Sâm rùng mình, Từ thứ phụ vỗ vỗ ông, ôn hòa nói:

- Tạm thời không có chuyện gì, hiện giờ Nghiêm tặc buông lỏng, hơn tháng nay chưa từng gây hấn với ta, mọi chuyện đều thuận lợi.

Từ khi hứa gả tôn nữ cho Nghiêm Phiên, Nghiêm thủ phụ vui vẻ, đối với mình không còn ngờ vực nữa.

Lưng Từ Sâm chợt lạnh. Vì phụ thân, mình chết hơn ngàn lần trăm lần cũng không oán nhưng A Trì thì không được, A Trì đang tuổi thanh xuân, còn phải trải qua mấy chục năm bình an sung sướng, nói gì cũng không thể bị cuốn vào trong tranh đấu như vậy.

Từ Sâm ngẩng đầu:

- Phụ thân, mệnh cách của Tổ Hoa quả thực có chút kỳ quái.....

Lời còn chưa dứt, Từ thứ phụ đã nhíu mày không vui, lạnh nhạt nhìn trưởng tử. Sao hả, còn muốn đem mệnh cách của khuê nữ người ra làm gì?

Nghênh đón ánh mắt của phụ thân, Từ Sâm kiên trì nói:

- Tổ Hoa không nên cùng nữ tử tuổi đậu ở chung, bằng không, gia đình không yên, tai nạn không ngừng.

Ân phu nhân chính là tuổi đậu.

Từ thứ phụ chậm rãi hỏi:

- Một đêm cũng không được?

Đầu tiên là nói cho ta biết con có tòa nhà ngự tứ, tiếp đó thì nói gì mà Tổ Hoa không nên cùng nữ tử tuổi đậu ở chung, con là muốn đi ngay đêm nay sao.

Từ Sâm quỳ rạp trên đất:

- Phụ thân, một đêm cũng không được.

A Trì đã định ra hôn sự, chuyện xui xẻo này không biết sẽ đến lượt ai, các đệ đệ và chất nữ sao có thể chịu để yên, sao có thể cho A Trì sắc mặt hòa nhã? A Trì từ nhỏ đến lớn còn chưa từng bị ức hiếp bao giờ.

Từ thứ phụ trầm mặc giây lát, nhẹ nhàng nói:

- Ta chuẩn bị cho các con tiệc đón gió tấy trần. Sau bữa tiệc hãy đi.

Từ Sâm dập đầu cảm kích:

- Dạ, phụ thân.

Từ thứ phụ khẽ cười:

- Thánh thượng ban thưởng nhà là vinh quang cỡ nào; Sâm nhi tối nay liền vào ở, thực là cử chỉ trung quân.

Chuyện này hôm khác mình đến trước mặt Thánh thượng nói một chút, Thánh thượng thích nhất là thần tử trung thành, cũng giống như Nghiêm thủ phụ thích nhất là người giỏi nịnh bợ vậy.

Tiệc đón gió tấy trần được đặt trong khách sảnh nội viện, bày trên hai bàn tròn lớn bằng gỗ tử đàn khắc hoa, mỗi bàn ước chừng có thể chứa hai mươi người ngồi quanh. Nam một bàn, nữ một bàn, ở giữa dùng một tấm bình phong bằng gỗ lim khảm đá cẩm thạch tách ra, nhưng có thể nghe tiếng nói chuyện rõ ràng.

Từ thứ phụ nhẹ nhàng căn dặn:

- Đều là người trong nhà, phân ra ngồi là được rồi. Tấm bình phong này vô dụng, dẹp đi.

Thị nữ, bà tử cung kính đáp ứng, lập tức khiêng bình phong đi để người trên hai bàn đều có thể nhìn thấy lẫn nhau.

Tầm mắt mọi người đều hữu ý vô ý rơi vào A Trì. Đây chính là đích trưởng nữ của chi trưởng, rạng rỡ kiêu diễm như hoa mùa xuân, thanh lệ tươi sáng như trăng mùa thu, dáng vẻ nàng duyên dáng lẳng lẳng ngồi, rất dè dặt, cũng rất cao quý.

Ngày hôm qua còn tưởng rằng nàng sẽ trở thành thiếp thất, vạn kiếp bất phục; nhưng hôm nay mới biết nàng sớm đã là thê tử chưa qua cửa của Ngụy quốc công, sau này là nhất đẳng quốc công phu nhân, thế sự khó lường, thế sự khó lường, mọi người trong lòng đều cảm khái.

Từ Tổ Mẫn tuy đã cực lực kiềm chế nhưng trong ánh mắt nhìn về phía A Trì vẫn có vô số oán độc, nàng đổ kị muốn điên lên. Bình Bắc Hầu phu nhân lại cười nha đầu nhà quê này làm con dâu! Á ta thì có gì hay, ả ta thì có gì hay?

Từ Tổ Mẫn xem như còn có định lực, bất luận nói thế nào cũng cố gắng đến dự gia yến. Ân phu nhân ngay cả nàng cũng không bằng, việc A Trì định hôn cùng Trương Mai là ván đã đóng thuyền, là sự thực vững như thép, sự thực này đã kích Ân phu nhân mạnh mẽ, bà ngã xuống giường không dậy nổi, tiệc đón gió tấy trần cho kể tử không hề nhìn thấy bóng dáng của bà.

A Trì bình thần ung dung, dường như căn bản không chú ý đến ánh mắt ghen ghét ác độc của Từ Tổ Mẫn. Từ Tổ Phương bên cạnh cố ý kéo kéo A Trì:

- Đây, tỷ nhìn người kia kia.

Nhìn thử Từ Tổ Mẫn vô sỉ kia, ức hiếp người rõ ràng, thật quá đáng.

A Trì nhàn nhạt cười, trong đầu chợt nghĩ đến một câu thơ “Thân cây này nhìn sang thân cây khác, Hận bản thân sao không phải búa rìu”. Đổ kị quả thật là một trạng thái tâm lý nguy hiểm, khiến con người trở nên điên cuồng, xấu xí. Thảo nào Shakespeare lại hô hào “Bạn phải chú ý lòng đổ kị, đó là một con yêu quái mất xanh!”

Từ Sâm thường hữu ý vô ý quay đầu lại nhìn nữ nhi bảo bối A Trì. Ông vốn vô cùng áy náy với Từ thứ phụ nhưng khi thấy ánh mắt cay độc của Từ Tổ Mẫn, tâm Từ Sâm nháy mắt liền thu lại, đi, đi ngay tối nay! Để A Trì sống dưới loại ánh mắt này, làm sao ông chịu được.

Trong bữa tiệc, Từ nhị phu nhân tuy trong lòng chưa xót nhưng ngoài mặt vẫn đoan trang lễ độ, không thể hiện điều gì khác thường. Từ tam phu nhân bụng dạ không sâu, vẻ mặt hâm mộ hỏi Lục Vân:

- Làm sao có thể trèo được mối hôn sự tốt như vậy nhỉ?

Sắp làm quốc công phu nhân, thật tốt.

Lục Vân thận trọng cười:

- Bình Bắc Hầu đến Nam Kinh tìm danh y, ở cách vách nhà chúng ta. Là hàng xóm, tất nhiên phải sang bái phỏng lẫn nhau, Bình Bắc Hầu phu nhân chỉ gặp đại nha đầu có một lần liền rất thích, nhờ người đến đề thân.

Từ tam phu nhân vẫn đang hâm mộ, Từ nhị phu nhân đã mở miệng cười nói:

- Tổ Hoa lúc nào thì thành đại tiểu thư?

Lục Vân nhàn nhạt cười:

- Khuê nữ của ta là trưởng nữ chi trưởng, không xứng đại tiểu thư thì xứng là gì?

Từ nhị phu nhân ngoài cười trong không cười:

- Tất nhiên xứng là nhị tiểu thư. Tổ Hoa cùng Mẫn nhi của ta sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng Mẫn nhi sinh sớm hơn nửa canh giờ nên là trưởng tử.

Lục Vân cũng không tranh chấp với bà:

- Phu quân đã thừa với phụ thân đại nhân, khuê nữ của ta là trưởng nữ của chi trưởng, bất kể ở Nam Kinh hay ở kinh thành đều là Từ đại tiểu thư.

Từ tam phu nhân hưng phấn ở bên cạnh nhìn, một nhà chi trưởng trở lại thật tốt, có người đối chọi với chi thứ hai rồi! Chi thứ hai oai phong đã lâu, có người áp chế bọn họ cũng tốt, đỡ cho bọn họ quên hết tất cả.

Từ nhị phu nhân khiêm tốn thỉnh giáo:

- Như vậy, Mẫn nhi nhà ta nên xưng hô thế nào?

Con bé làm Từ đại tiểu thư đã mười mấy năm qua, khuê nữ của người vừa trở lại thì con bé liền phải đổi sao? Khuê nữ của người muốn ra oai thì sau khi làm quốc công phu nhân đến Trương gia mà ra oai, Từ gia không đến lượt nó ngang tàng đâu.

Lục Vân đâu chịu bằng lòng với bà ta:

- Đệ muội xin ý kiến phụ thân đại nhân là được.

Cần gì nói nhảm với bà mà tăng thêm thị phi, bà có thắc mắc gì thì đi hỏi cha chồng đi.

Từ nhị phu nhân khinh thường trong bụng, lại đem phụ thân ra làm lá chắn! Nhưng bà cũng không tiếp tục truy vấn gì nữa, dù sao Từ nhị phu nhân vẫn chưa cùng Từ nhị gia nói chuyện, không biết cha chồng Từ thứ phụ rốt cục suy nghĩ thế nào nên không tiện lỗ mãng.

Sau bữa tiệc, Từ thứ phụ ôn hòa nói:

- Trời không còn sớm, Sâm nhi đi đi, đừng trì hoãn nữa.

Từ Sâm cung kính đáp:

- Dạ.

Rồi mang theo vợ con cáo biệt Từ thứ phụ, ra cửa lên xe ngựa, chạy thẳng tới đường lớn Đăng Thị Khẩu.

A Trì ngồi cùng xe ngựa với Từ Sâm và Lục Vân:

- Cha, mẹ, con sợ.

Từ Sâm vô cùng đau lòng:

- Nữ nhi ngoan, đến cạnh cha mẹ nào.

Mắt Lục Vân cũng đỏ lên:

- Xem khuê nữ của ta bị dọa kìa.

A Trì ngồi giữa phụ mẫu làm nũng:

- Con đến cơm cũng không ăn được, cứ cảm thấy như có dao găm bay tới trước mặt ấy.

Ánh mắt Từ Tổ Mẫn so với dao găm cũng không khác bao nhiêu.

Từ Sâm nào còn lòng dạ ấy nấy, nhẹ nhàng an ủi nữ nhi bảo bối. A Trì cùng họ ăn một bữa cơm mà bị dọa thành thế này, nếu cả ngày sống chung với họ thì sao? Từ Sâm rung mình một cái, thật không dám nghĩ nữa.

Sau khi cả nhà Từ Sâm rời đi, Từ nhị gia, Từ tam gia thỉnh giáo Từ thứ phụ:

- Phụ thân, sao không giữ đại ca ở lại hai đêm?

Từ thứ phụ nói rất đường hoàng:

- Đại ca con trung quân, Thánh thượng vừa ban thưởng cho tòa nhà nên phải lập tức qua đó ở.

Từ nhị gia, Từ tam gia tuy cảm thấy rất tào lao nhưng cũng không dám hỏi nữa.

Ai về phòng nấy. Từ nhị gia sau khi trở về thì bị Từ Tổ Mẫn nước mắt lưng tròng bắt lấy:

- Cha, con mới là đại tiểu thư! Những gì Tổ Hoa có đều phải là của con!

Từ nhị gia có chút khó hiểu, Từ nhị phu nhân lặng lẽ kéo ông qua nói mấy câu, Từ nhị gia giận tái mặt:

- Biết cái gì gọi là hôn thư không? Có chính thư, còn có tờ giấy đính kèm, trên tờ giấy đính kèm ghi rõ rành rành tên húy của tổ tông ba đời!

Trên hôn thư của Tổ Hoa cùng Trương gia, phụ thân nhà gái viết rõ ràng là tên của Từ Sâm, các người nghĩ cái gì, điên rồi hả?

Thê tử và nữ nhi có thể có chút ý nghĩ viễn vông, Từ nhị gia thường bôn ba bên ngoài nhưng cũng không hồ đồ. Bình Bắc Hầu là ai, không phải người có thể lừa gạt đầu, đồ đàn bà, tóc dài óc ngắn, toàn nghĩ vớ va vớ vẩn. Từ nhị gia không kiên nhẫn nghĩ, vung tay áo, xoay người đến phòng của di nương.

Từ tam gia thì cho lui thị nữ, bí mật cùng thê tử thương lượng:

- Kế sách hiện nay chỉ có thể như thế. Lan nhi và Phương nhi đều là khuê nữ của ta, ai ta cũng không bỏ được. Nương tử, Phương nhi tuy không phải do nàng sinh, nhưng cũng là khuê nữ ruột thịt của ta. Nàng nếu bằng lòng giúp đỡ, có thể bảo toàn khuê nữ của ta thì sau khi chuyện thành, ta lúc nào cũng biết ơn nàng.

Từ tam phu nhân vành mắt đỏ lên:

- Chàng sở lại lương tâm của mình đi, chi phí ăn mặc của tứ nha đầu có gì khác với tam nha đầu không? Nhiều năm như vậy rồi, ta có từng bạc đãi nó chưa? Hôm nay nói mấy lời này, chàng không có lương tâm!

Từ tam gia khuôn mặt tươi cười, xin lỗi hồi lâu:

- Đều là ta không đúng, ta không tốt, nương tử đừng chấp nhặt với ta mà.

Ông nói lời hay ý đẹp dụ dỗ tam phu nhân hài lòng thỏa mãn:

- Được rồi, sáng mai ta sẽ về nhà mẹ để lo liệu, đảm bảo thỏa đáng.

Hôm sau Từ tam phu nhân đến trước mặt Ân phu nhân xin phép trở về nhà mẹ đẻ. Lần này thời gian bà về nhà mẹ đẻ tương đối lâu, mãi đến khi trời tối đen mới về đến Từ phủ. Từ tam gia luôn quanh quẩn ở bên ngoài viện, thấy tam phu nhân về liền nghênh đón, thấp giọng gấp gáp hỏi:

- Thế nào?

Tam phu nhân mặt mày hớn hở cười nói:

- May mắn không làm nhục mệnh.

Từ tam gia mừng rỡ:

- Phu nhân tốt của ta.

Ông mặc kệ các nha đầu, bà tử còn đi theo mà kéo tay tam phu nhân về phòng, săn sóc vô cùng.

53. Chương 53: Mau Mau Hối Khách Đường Xa

Sau khi cho lui các nha đầu, bà tử, Từ tam gia ôm tam phu nhân vào lòng vuốt ve, an ủi hồi lâu, nói không ít lời ngon tiếng ngọt. Con người tam phu nhân không có bụng dạ gì, rất dễ dụ, tựa vào trong ngực trượng phu vui vẻ nói:

- Hai nhà đều đồng ý rồi, ta ngay cả sính lễ, đồ cưới cũng đã thương lượng xong. Tam nha đầu là đích xuất, đồ cưới đương nhiên sẽ nhiều hơn; tứ nha đầu do ngại thân phận nên giảm đi một nửa, thế nào?

Từ tam gia sao để ý chuyện nhỏ như đồ cưới, có thể gả Tố Lan, Tố Phương ra ngoài, đường đường chính chính xuất giá làm đích thê, đây mới là điều quan trọng. Từ tam gia vừa dịu dàng đáp ứng, vừa chậm rãi hỏi thăm thê tử, để bà kể lại tỉ mỉ rõ ràng tình hình lúc về nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ tam phu nhân ở ngô Du Gia, tuy gia cảnh không phải đại phú đại quý nhưng cũng giàu có, sung túc. Chất tử nhà mẹ đẻ của bà là Du Tề và chất tử của tẩu tẩu nhà mẹ đẻ là Phó Phán đều mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo, tài năng rất tốt, phụ mẫu cũng ôn hòa lương thiện. Hai đứa con rể này, đừng nói sự tình khẩn cấp mà ngay cả khi bình tĩnh bàn chuyện cưới xin cũng đều là lựa chọn không tồi.

Tuy Từ thị là đại tộc, Từ gia phú quý nhưng nói sao đi nữa Từ tam gia cũng là thứ xuất, ở Từ gia ông không có bao nhiêu thể diện. Đích nữ hay thứ nữ của ông cũng vậy, mặc dù sinh trưởng trong phú quý nhưng nếu không có kỳ ngộ đặc biệt thì rất khó trèo được mỗi hôn sự tốt. Du gia, Phó gia đối với Từ Tố Lan, Từ Tố Phương mà nói là rất không tệ rồi.

Từ tam gia dịu dàng thủ thỉ bên tai thê tử, định ra kế hoạch. Tam phu nhân bị ông dụ dỗ đầu óc mơ hồ, vui vẻ đáp ứng:

- Được, chính là làm như vậy.

Từ tam gia mỉm cười khen ngợi:

- Đúng là phu nhân tốt của ta.

Tam phu nhân vui vẻ chốc lát, rồi hỏi Từ tam gia:

- Tố Hoa đến kinh thành vẫn là đại tiểu thư, thật khiến ta bất ngờ. Ta cứ chắc mẫm là cả nhà đại ca đại tẩu đến kinh thành sẽ bị phu nhân áp chế. Như vậy xem ra, chúng ta không phải sắp phân gia chứ?

Từ tam gia giúp bà chỉnh lại tóc mai, mỉm cười nói:

- Cho dù có phân gia, chúng ta vẫn ở trong nhà, chứ không chuyển ra ngoài. Phu nhân, nhà chúng ta của cải ít, nếu chuyển ra ngoài khó tránh khỏi túng quẫn.

Tam phu nhân rất tán thành:

- Chúng ta không có tiền bạc gì, thu nhập của chàng cũng không nhiều, vẫn là ở trong nhà như cũ sẽ tốt hơn. Cái khác không nói chứ nếu chuyển ra ngoài, tam nha đầu tứ nha đầu sẽ không sai bảo được nhiều thị nữ như trước, hài tử sẽ chịu thiệt thòi. Dù thế nào đi nữa cũng đợi tụi nó xuất giá đã.

Tính toán một lát, tam phu nhân sợ hãi kéo tay áo Từ tam gia:

- Nay, lão gia tử mà biết chuyện, sẽ không giận chúng ta chứ?

Ăn của lão gia tử, ở của lão gia tử mà lại đối phó với lão nhân gia như vậy, thích hợp sao?

Từ tam gia cười nhạt:

- Hiện tại ta là nhi tử mà ông ấy không thích nhất, đợi đến lúc chúng ta gây chuyện, ta vẫn là nhi tử mà ông ấy không thích nhất, không khác biệt gì đâu. Phu nhân, đại ca tự mình chủ trương, lão gia tử không nói gì thì chúng ta tự chủ trương, lão gia tử cũng không thể làm gì.

Tam phu nhân nghĩ nghĩ:

- Không ngoài chuyện đánh, mắng, trách phạt thôi, không cần đến mạng chúng ta. Thà rằng chúng ta chịu chút thiệt thòi, cũng không thể làm khổ bọn nhỏ. Đây là chuyện cả đời, người làm cha mẹ không nghĩ cho chúng nó thì ai nghĩ cho chúng nó?

Từ tam gia mỉm cười, thê tử tuy có chút nông cạn, tầm thường nhưng suy cho cùng thì tâm địa thiện lương, chẳng bao giờ bắt nạt thứ tử hay thứ nữ. Nhìn bộ dạng của Phương nhi rồi lại nhìn bộ dạng của thứ nữ Tổ Tâm chi thứ hai mà xem, quả thật không thể so sánh.

Tam phu nhân than thở:

- Tam nha đầu tứ nha đầu được gả cho người như vậy, ta cũng xem như hài lòng thỏa mãn. Cha mẹ chồng phúc hậu, trưởng phu có chí vươn lên, gia cảnh sung túc, còn mong gì nữa? Nhưng cùng Tổ Hoa so sánh, ta lại cảm thấy chán nản.

Từ tam gia cười nói:

- Tổ Hoa sau này cũng có chuyện đau đầu đầy. Thái phu nhân Lâm thị của Ngụy quốc công phủ, nàng nghe nói chưa? Bà ta sau khi mất đi tước vị vẫn luôn canh cánh trong lòng. Con cháu lão quốc công không ít người ở lại Ngụy quốc công phủ, Ngụy quốc công phu nhân cũng không phải dễ làm đâu.

- Nhà ai không có trường bối khiến người ta ghét?

Tam phu nhân lầm bầm nói. Vừa muốn phú quý, vừa muốn quyền thế, còn muốn sống thanh tịnh, làm gì có chuyện tốt như vậy.

Từ tam gia mỉm cười:

- Du gia không có, Phó gia không có. Hai nhà này ta quan sát đã lâu, trường bối trong nhà cực kỳ hòa nhã không gây chuyện, cuộc sống của hai nha đầu sau này cũng sẽ thoải mái.

Nếu tam phu nhân là người có tâm kế, có lẽ sẽ cảm thấy không có tư vị gì. Chọn nhà chồng cho khuê nữ là chuyện của nữ chủ nhân trong nhà, Từ tam gia lại âm thầm lưu ý, hiển nhiên là vì thứ nữ Tổ Phương, rõ ràng là không tin tưởng tam phu nhân. Nhưng tam phu nhân không phải người cẩn thận tỉ mỉ, căn bản là không nghĩ theo hướng này.

Tối hôm sau, Từ tam gia một mình đi đến thư phòng Từ thứ phụ, hạ quyết tâm, khề cấn răng trình lên hai phần hôn thư:

- Phụ thân, hôn sự của Tổ Lan và Tổ Phương đã định rồi.

Từ thứ phụ giống như không nghe thấy, tiếp tục xem công văn trên tay. Từ tam gia từ từ đem hôn thư đặt ngay ngắn trên bàn, sau đó đến trong phòng quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, Từ thứ phụ xử lý xong công văn trên tay mới chậm rãi hỏi:

- Lão tam, học đại ca con sao?

Nó tiền trăm hậu tấu, con cũng bắt chước theo.

Từ tam gia thấp giọng nói:

- Phụ thân, ngài là danh môn đích tử, nỗi khổ của thứ tử thứ nữ ngài không biết, nỗi khổ của di nương thiếp thất ngài cũng không biết. Phụ thân, di nương con đã hơn nửa năm chưa được thấy mặt ngài, bà cũng không dám oán trách gì, chỉ là hài nhi thấy vậy nên không muốn Tổ Phương cũng giống bà thê lương quanh quẩn qua ngày.

Từ thứ phụ lại đem một bản công văn khác lên nhìn chăm chú, Từ tam gia quỳ trên nền gạch xanh, một câu cũng không dám nói. Mãi đến khi đêm khuya yên tĩnh, mãi đến khi Từ tam gia quỳ đến hai chân không còn cảm giác, Từ thứ phụ mới xong công việc.

- Ngang ngược tự tiện, bất kính với bề trên, lão tam đến từ đường quỳ đi. Cả thê tử con nữa, cũng đến quỳ chung.

Từ thứ phụ nhàn nhạt căn dặn xong thì đứng dậy, trở về phòng nghỉ ngơi.

Từ tam gia cung kính dập đầu:

- Dạ, phụ thân.

Ông không đứng lên mà ngồi trên đất hoạt động chân cẳng hồi lâu mới miễn cưỡng có thể đi được. Từ tam gia khập khiễng trở về phòng mình, dọa tam phu nhân giật mình, đây là.....gãy chân rồi?

Tam phu nhân há miệng muốn khóc, Từ tam gia mỉm cười ngăn bà:

- Ta tốt lắm, chuyện gì cũng không có. Nhưng phải liên lụy nàng, phụ thân phạt nàng cùng ta đến quỳ từ đường.

Nước mắt tam phu nhân vẫn rơi xuống:

- Đừng nói cùng chàng quỳ từ đường, cho dù cùng chàng lên núi đao, xuống biển lửa, ta cũng nguyện ý!

Từ tam gia kéo tay bà:

- Nàng tốt với ta, ta đều ghi nhớ.

Ông dụ dỗ yêu thương an ủi tam phu nhân, bà cam tâm tình nguyện cùng ông đến từ đường chịu phạt quỳ.

Đêm đó cũng không xảy ra chuyện gì nữa, sáng sớm hôm sau, Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương dẫn theo đệ đệ Từ Thông, Từ Thiên đến:

- Buổi sáng đến thỉnh an không thấy cha mẹ, tụi con mới biết chuyện này.

Từ Tổ Lan vành mắt đỏ lên:

- Con và muội muội, đệ đệ cùng quỳ với cha mẹ.

Nàng dẫn đệ đệ và muội muội cùng quỳ phía sau phụ mẫu, mặc cho phụ mẫu khuyên giải, dụ dỗ hay tức giận đều không chịu đi.

Ầm ỉ thành như vậy, Từ phủ còn ai không biết, Từ nhị phu nhân liền có chút hoảng hốt, hướng về phía Từ Tổ Mẫn mà oán trách:

- Vốn nghĩ tam thúc con nhu nhược nhất, chỉ biết nghe lệnh lão gia và phu nhân, nào ngờ lại xấu xa như vậy!

Chi lớn định hôn rồi, khuê nữ chi thứ ba cũng định rồi, không lẽ muốn chi thứ hai ra người?

Từ Tổ Mẫn bĩu môi:

- Tam thúc bình thường gặp tổ mẫu ngay cả thở mạnh cũng không dám, tam thẩm càng khỏi phải nói, luôn theo sau tổ mẫu nịnh nọt lấy lòng, tổ mẫu thậm chí lười để ý tới bà ta. Lần này tiến bộ rồi, dám dùng tâm nhân sau lưng tổ mẫu.

Nhị phu nhân đứng ngồi không yên, đi qua đi lại trong phòng:

- Chuyện này nên làm thế nào cho phải? Chúng ta không thể học theo đám người không lên được mặt bàn này mà tự chủ trương, chọc tức tổ phụ, tổ mẫu con.

Kỳ thực, trong tay nhị phu nhân không có người thích hợp, nếu có, bà cũng sẽ định ra hôn sự cho Từ Tổ Mẫn thật nhanh, để tránh thấp thỏm lo âu.

Từ Tổ Mẫn hai ngày nay mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, lúc này tâm tình rất kém, không kiên nhẫn nói:

- Có gì mà lo? Tiểu nữ không có việc gì kìa, cứ chọn nó đi.

Nhị phu nhân lưỡng lự nói:

- Tổ phụ con nói nó nhất quá.

Từ Tổ Mẫn cười khinh miệt:

- Đi làm thiếp mà nhất cũng không được? Không lẽ còn phải là nữ tử kiêu ngạo tận xương?

Tổ phụ cũng kỳ cục, làm thiếp thôi, cần bao nhiêu chú trọng chứ.

Nhị phu nhân nhìn nữ nhi chẳng hề để tâm, bà muốn nói lại thôi. Ban đầu là năm người, bây giờ chỉ còn lại hai người là con và tiện nha đầu kia! Tâm tư tổ phụ con luôn khó đoán, nếu ông ấy cứ khẳng khái Tổ Tâm không dùng được, vậy.....

- Đi, đến Thượng Bảo Giám mời nhị gia trở lại, nói ta có chuyện quan trọng thương lượng.

Nhị phu nhân nghĩ rồi lại nghĩ, trong lòng sợ hãi, vội sai gã sai vặt đến Thượng Bảo Giám một chuyến, mời Từ nhị gia trở về. Từ Tổ Mẫn sắc mặt khinh thường, nghênh ngang bước đi:

- Con đến chỗ tổ mẫu.

Nhị phu nhân lo lắng đợi rồi lại đợi, mãi đến giữa trưa, Từ nhị gia mới dừng đỉnh quay về:

- Có chuyện gì mà phải tới nha môn thúc giục? Chỉ biết làm ta bẽ mặt.

Từ nhị gia rất bất mãn.

Nhị phu nhân cười, đem chuyện tối qua và sáng nay ra nói:

- Cả nhà chi thứ ba đang quỳ ở từ đường, ông nói xem nên làm gì bây giờ? Bằng không, chúng ta cũng tìm một gia đình thích hợp, hứa gả Mẫn nhi ra ngoài?

Từ nhị gia nổi giận:

- Phụ thân có lệnh mà hết người này đẩy đến người kia đẩy, há có phải là đạo làm con? Ta hỏi bà, phụ thân quan trọng hay nữ nhi quan trọng?

Nhị phu nhân vốn cũng có mấy phần bình tĩnh, lúc này vô lực ngồi trên ghế, buồn bã khóc:

- Chỉ còn lại Mẫn nhi và ngũ nha đầu, phụ thân đã nói, ngũ nha đầu không dùng được.....

Vậy Tổ Mẫn chẳng phải rất nguy hiểm?

Từ nhị gia lời lẽ chính nghĩa giáo huấn thê tử:

- Phụ thân dặn thế nào thì chúng ta làm thế đó. Sao có chuyện tự quyết định sau lưng chứ? Những lời này về sau đừng nhắc lại nữa!

Ông giáo huấn xong thì phẩy tay áo bỏ đi.

Nhị phu nhân cầm lấy khăn giấu che mặt khóc. Sớm biết như thế đã chú tâm vào tiện nha đầu kia thêm mấy phần, không đến nỗi nhút nhát rụt rè như vậy, căn bản là không thể đi gặp người! Chẳng qua phí ít tiền của công thôi, chứ không cần đem vốn riêng của mình phụ vào.

Nhị phu nhân khóc một lát, rồi sai người múc nước tới rửa mặt, dặm lại son phấn cho đoan trang, sau đó từ từ căn dặn:

- Gọi ngũ cô nương tới gặp ta.

Thị nữ kính cẩn đáp lời, rồi đi.

Không lâu sau, Từ Tổ Tâm nơm nớp lo sợ tiến vào:

- Thỉnh an phụ nhân.

Giọng nói cũng run rẩy. Từ Tổ Tâm từ bé bị nhị phu nhân làm cho khiếp đảm nên mỗi lần thấy nhị phu nhân thì như chuột thấy mèo, sợ hãi cực kỳ.

Nhị phu nhân nhìn xuống sự chán ghét trong lòng, nặn ra một nụ cười khó coi:

- Tổ Tâm à, con ngoan, mau, đến bên cạnh mẫu thân.

Từ Tổ Tâm bị dọa run lấy bầy, phụ nhân cười với mình? Nụ cười thật đáng sợ.

Từ Tổ Tâm từ từ nhích đến bên cạnh nhị phu nhân, vẻ mặt hoảng sợ. Nhị phu nhân khích lệ, vùng vẫy đấu tranh với chính mình thật lâu mới cười đưa tay kéo nữ tử trước mặt:

- Tổ Tâm, mẫu thân ở đây có vài cuộn vải mới rất tốt, con chọn màu sắc và kiểu dáng con thích đi

54. Chương 54: Gọi Người Xa Lạ Mẹ Ơi (thượng)

Từ Tổ Tâm hơi luống cuống, phu nhân uống lộn thuốc hay sao mà lại hòa ái dễ gần như vậy? Lúc trước mình gọi bà là “mẫu thân” thì bị bà liếc bằng ánh mắt lạnh lùng, dọa mình gần chết. Về sau mình không dám gọi “mẫu thân” nữa, mà chỉ dám gọi “phu nhân”.

Vì nữ nhi ruột thịt, nhị phu nhân dần lại tính tình, dịu dàng từ ái nhìn Từ Tổ Tâm chọn vải vóc xong, lại thưởng cho nàng vài món trang sức:

- Con ngoan, da con trắng trẻo, thích hợp mang những thứ này.

Từ Tổ Tâm như lọt vào sương mù, mơ hồ không giải thích được, không biết nên làm thế nào. Mãi đến khi thị nữ ôm vải vóc, cầm đồ trang sức theo nàng về phòng, Từ Tổ Tâm vẫn không hiểu rõ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, nàng nhìn vải vóc xinh đẹp và trang sức sáng lấp lánh kia ngây người hồi lâu.

Người giải thích nghi hoặc cho nàng cuối cùng cũng đến.

- Chào Khuất ma ma.

Tiểu nha đầu khuyu gối hành lễ, trên mặt là nụ cười lấy lòng, vị này chính là ma ma trong phòng nhị phu nhân, ở trong phủ rất có mặt mũi, bình thường không ai dám đụng chạm với bà.

Từ Tổ Tâm vội đứng lên:

- Ma ma tới, mau mời ngồi.

Nụ cười của nàng mang theo ý nịnh nọt. Khuất ma ma mỉm cười nhìn nàng:

- Ngũ tiểu thư không cần khách sáo.

Từ Tổ Tâm sai tiểu nha đầu mang ghế dựa đến, Khuất ma ma không chịu mà sai tiểu nha đầu mang ghế con đến ngồi.

Từ Tổ Tâm lo lắng bất an:

- Ma ma sao lại ngại chứ?

Khuất ma ma cười nói:

- Trước mặt chủ tử, làm gì có chỗ cho các nô tài ngồi? Có thể có ghế con ngồi, đã là phá lệ ân điển rồi.

Khuất ma ma cho dù ngồi trên ghế con, tư thế vẫn đoan chính xinh đẹp; Từ Tổ Tâm tuy ngồi trên ghế mân côi nhưng sắc mặt từ đầu đến cuối luôn bồn chồn lo sợ. Khuất ma ma âm thầm lắc đầu, suy cho cùng nàng ấy cũng là tiểu thư Từ gia, lại bị nuôi dưỡng thành thế này, đúng là tạo nghiệt mà.

Từ Tổ Tâm không phải là cô nương thông minh nhạy bén, Khuất ma ma tận tình giảng giải nửa ngày, nàng mới dần dần hiểu: ca ca nhà mẹ đẻ của phu nhân nhậm chức tri phủ Tây Bắc, trong các đồng liêu của ông có một vị thông phán tuổi gần sáu mươi mất vợ nên muốn tái giá, ý ông ta muốn tìm một người “tuổi nhỏ, da trắng, hiền thực nghe lời”.

Từ Tổ Tâm suýt bị hù chết, tuổi gần sáu mươi! Ông ta lại còn muốn người “tuổi nhỏ, da trắng, hiền thực nghe lời”, mình chẳng lẽ không phải mọi thứ đều thích hợp hay sao? Lẽ nào mình phải gả cho một lão đầu tử? Từ Tổ Tâm ngây người im lặng.

Khuất ma ma thở dài:

- Tiểu cô nương kết duyên với lão đầu tử, đúng là nghiệp chướng, nghiệp chướng.

Từ Tổ Tâm như khúc gỗ nhìn bà, đôi mắt to ảm đạm. Sợ cái gì thì gặp cái đó, mình chỉ sợ gả cho lão đầu tử nhưng rốt cục vẫn phải gả cho lão đầu tử.

Khuất ma ma thương hại nhìn Từ Tổ Tâm, cô nương này từ bé đã không có mẫu thân, cha ruột lại không quan tâm đến nàng, đích mẫu.....Haiz, chẳng qua là thứ nữ, lúc nhỏ chỉ cần một ngày ba bữa, khi lớn chỉ cần chút của hồi môn, tội gì mà phải bị chà đạp như thế? Lại càng khỏi phải nói, tất cả những thứ này đều là của công, không tốn của đích mẫu một xu một cắc nào.

Khuất ma ma nói rất chậm, phát âm từng chữ rõ ràng:

- Lại nói, tôn tử của Nghiêm gia năm nay mới mười bảy tuổi, tuần tú nho nhã, vẫn đang đi học. Đáng tiếc là, đến Nghiêm gia phải làm thiếp.

Còn không bằng gả cho thông phán đại nhân, dù gì cũng là làm chính thê.

Trong đôi mắt u ám của Từ Tổ Tâm liền có ánh sáng:

- Vậy có can hệ gì?

Làm thiếp thì sao, vừa không cần xử lý việc nhà, vừa không cần thăm viếng xã giao, một mình một tiểu viện, ở sau cánh cửa mà thêu thùa may vá, không phải cũng rất tốt sao? Chỉ cần không có lão đầu tử, không có nam nhân thô tục làm người ta chán ghét thì cuộc sống vẫn có thể trôi qua mà.

Nhưng trong nháy mắt, ánh mắt của Từ Tổ Tâm lại ảm đạm đi:

- Tổ phụ nói ta không được.

Quá nhút nhát, không lên được mặt bàn, ngay cả tư cách làm thiếp cho người ta cũng không có.

Khuất ma ma uyển chuyển nói:

- Ngũ tiểu thư có chút mất tự nhiên, sửa lại thì lão gia sẽ thích. Đáng vẻ cử chỉ có thể học, có thể thay đổi, chỉ cần ngũ tiểu thư thật lòng muốn học thì cực kỳ dễ dàng.

Từ Tổ Tâm thấp giọng nói:

- Không có ai dạy ta. Có khi cho phép ta đi học, có khi, ngay cả đi học cũng không cho ta đi.

Học hành ngắt quãng, sách không đọc được, lễ nghi cũng không học được.

- Ngũ tiểu thư nếu không chê thì để tôi dạy, thế nào?

Khuất ma ma mỉm cười hỏi. Từ Tổ Tâm nhìn phong thái ung dung điềm tĩnh của bà thì hàm mộ nói:

- Được!

- Vậy, tôi dạy.

Khuất ma ma mỉm cười nhắc nhở:

- Nhưng, tiểu thư phải hiểu rõ, đây là đi làm tiểu thiếp chứ không phải làm chính thất.

- Ta không quan tâm.

Từ Tổ Tâm nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng quan tâm không nổi.

- Người Nghiêm gia, có lẽ không lương thiện gì.

Khuất ma ma lại nhắc nhở.

Từ Tổ Tâm hiềm thấy nhoèn miệng cười, Nghiêm gia có tệ đi nữa, không lẽ còn tệ hơn nhị phu nhân sao?

Ngày mười tám tháng sáu là sinh nhật bốn mươi bốn tuổi của Ân phu nhân, bởi vì không phải đại thọ, cho nên chỉ làm tiệc nhỏ mời những bạn bè chí thân, không có phô trương mời khách.

Phu nhân của Nghiêm thủ phụ là Âu Dương thị mang theo thị nữ, tới tới đến Từ phủ chúc thọ. Ân phu nhân dẫn đầu các con dâu và tôn nữ ra nghênh đón, mời bà ngồi lên vị trí cao nhất, ý cười đầy mặt, hết sức niềm nở.

Âu Dương thị cùng Nghiêm thủ phụ kết tóc phu thê sáu mươi năm rồi, đầu tóc cũng đã hoa râu. Bà mặc bộ y phục màu xanh đậm, búi tóc tròn ngay ngắn, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạch ngọc chạm trổ tinh xảo, óng ánh trong suốt.

Âu Dương thị cười nói:

- Có thể mời các lệnh tôn nữ ra gặp hay không?

Từ thứ phụ hứa gả thứ tôn nữ, cũng không biết rốt cục là vị nào. Tuy làm tiểu thiếp nhưng không phải là tiểu thiếp bình thường, không thể xem nhẹ được.

Ân phu nhân theo thói quen định gọi Tổ Mẫn ra trước nhưng lời vừa đến khóe miệng thì nhớ đến căn dặn của Từ thứ phụ nên miễn cưỡng sửa lại:

- Tổ Hoa, sang đây bái kiến phu nhân.

Thời tiết ngày càng nóng lên, A Trì mặc bộ áo váy mỏng màu lục nhạt, phảng phất như hoa sen mới nở, thanh tân mỹ lệ, nàng ung dung thanh nhã hướng về phía Âu Dương thị hành lễ vấn an. Âu Dương thị vui vẻ, kéo nàng qua khen ngợi một phen:

- Xinh đẹp như tiểu tiên nữ vậy.

Nhìn Âu Dương thị nắm tay A Trì không nở buông, trong lòng Ân phu nhân quả thực không có tư vị gì. Tại sao lại định hôn ở Nam Kinh? Nếu không phải vậy, nha đầu này tránh không khỏi, trốn không thoát, chắc chắn là phải vào Nghiêm phủ làm thiếp!

Con dâu Trương thị đứng hầu hạ bên cạnh Âu Dương thị hé miệng cười nói:

- Mẹ, vị này chính là thê tử chưa qua cửa của Ngụy quốc công, là con dâu mà Bình Bắc hầu phu nhân vừa nhìn liền hợp ý. Người nói xem, ánh mắt của Bình Bắc Hầu phu nhân thế nào chứ, con dâu bà ấy chọn có thể không tốt sao?

A Trì hơi cúi đầu, dáng vẻ e thẹn. Nàng vốn đã đẹp, vừa cúi đầu, thần sắc xấu hổ, lộ ra chiếc cổ xinh xắn như thiên nga, càng thêm rung động lòng người. Âu Dương thị cười nói:

- Bình Bắc Hầu phu nhân ánh mắt tốt, ánh mắt tốt!

Bà thưởng cho nàng một cây trâm ngọc màu xanh được chạm khắc tinh xảo, rồi để A Trì đi.

Từ Tổ Mẫn cũng tới bái kiến, cũng được tán thưởng một phen và nhận được một cây trâm ngọc quý màu xanh. Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương nối gót theo sau, cung kính đến bái kiến Âu Dương thị.

Cuối cùng mới đến lượt Từ Tổ Tâm. Từ Tổ Tâm dáng người thon thả, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn hơn bàn tay không được bao nhiêu, trông rất đáng yêu. Âu Dương thị thương tiếc nói:

- Hài tử này nhất định là được chăm sóc không tốt, ăn quá ít. Con ngoan, nữ tử phúc hậu sẽ tốt hơn, có phúc khí, đừng để mình gây quá.

Bà vỗ vỗ tay Từ Tổ Tâm, tặng nàng một cây ngọc trâm hình lá sen cuộn:

- Cây trâm này rất thanh nhã, hợp với con.

Nghiêm thủ phụ xuất thân bản hàn, cùng thê tử kết tóc Âu Dương thị vô cùng ân ái, sau khi thăng quan tiến chức cũng chỉ ở với người vợ cũ, bên người không hề có oanh oanh yến yến. Cuộc sống của Âu Dương thị rất thoải mái, không có chuyện buồn phiền gì, nhìn rất thân thiện dễ gần. Từ Tổ Tâm len lén nhìn bà, trong mắt đều là ước ao và khát vọng thân tình.

Tổ mẫu ruột của Từ Tổ Tâm vẫn luôn không thích đứa tôn nữ nhút nhát này, càng chưa từng thân thiết với nàng.

Ân phu nhân khẽ nói gì đó với Âu Dương thị, Âu Dương thị quan sát kĩ Từ Tổ Tâm lần nữa, sau đó lại thưởng thêm cho nàng một cây trâm vàng khảm ngọc. Từ Tổ Tâm đỏ mặt tạ ơn, nhận lấy.

Từ Tổ Tâm hiện tại được ăn tốt, mặc tốt, đồ dùng tốt, không bị gây khó dễ, vô hình chung khí chất đã tốt lên rất nhiều. Âu Dương thị nhìn nàng, rất hài lòng.

Bên ngoài phòng khách ở nội viện dựng một sân khấu hát hí văn* vui vẻ cát tường_____ vị khách chủ yếu hôm nay là Âu Dương thị, Âu Dương thị đã lớn tuổi, thích nghe hí văn vui vẻ.

* “hí văn” còn gọi là “Nam khúc hí văn”, “Nam hí” hay “kịch Nam”: là một loại kịch văn nghệ cổ truyền của Trung Quốc

A Trì và Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Tâm một bàn, chung bàn còn có mấy tiểu cô nương của các gia đình thân thích, tuổi đều không lớn. Có vị Chu thất tiểu thư, là chất nữ nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân ra về ngày thơ hỏi A Trì:

- Tỷ tỷ và lệnh tôn lệnh đường ở tòa nhà khác ư? Vậy, mỗi sáng sớm phải đi xa đến thỉnh an Ân phu nhân, chẳng phải rất vất vả sao.

A Trì mỉm cười:

- Gia tổ phụ thương cảm nên lệnh cho gia phụ gia mẫu cùng bốn huynh muội chúng ta mỗi mười ngày thỉnh an một lần. Hôm đó chính là ngày hưu mộc của gia phụ, cả nhà chúng ta cùng nhau đến bái kiến tổ phụ, không hề cảm thấy vất vả.

Chu thất tiểu thư kinh ngạc mở to hai mắt, buột miệng nói:

- Không phải nên sớm tối thăm hầu sao (chỉ bốn phận của con cái là sáng chiều thăm hỏi sức khỏe của cha mẹ), mỗi mười ngày thỉnh an một lần, tỷ tỷ cùng lệnh tôn lệnh đường cũng không biết xấu hổ sao?

Sớm tối thăm hầu là ý gì người hiểu không, là lễ tiết thường ngày hầu hạ phụ mẫu trưởng bối, tối thì hầu hạ đi ngủ, sáng thì thăm viếng thỉnh an.

Từ Tổ Mẫn cười lạnh, ánh mắt rất bất thiện, Từ Tổ Tâm nhìn A Trì, lo lắng cho nàng. Không chỉ nhị phu nhân xấu xa mà người nhà mẹ đẻ của bà cũng không hiền lành gì, tỷ tỷ đừng để bị thiệt thòi. Chu thất tiểu thư đây là đang chỉ trích chi lớn nhà các tỷ bất hiếu, bất hiếu là tội danh lớn, sẽ đề chết người đó.

55. Chương 55: Gọi Người Xa Lạ Mẹ Ơi (hạ)

A Trì chậm rãi hỏi Chu thất tiểu thư:

- Thời Thái tổ Hoàng đế, triều đình mỗi ngày đều cử hành lâm triều; nay đương kim hoàng thượng lên ngôi, đổi thành mỗi mười ngày mới cử hành lâm triều. Cho dù là mỗi ngày hay mỗi mười ngày lâm triều thì Thái tổ Hoàng đế và đương kim hoàng thượng đều là minh quân thánh chủ, có đúng không?

Chu thất tiểu thư có chút mờ mịt nhìn Từ Tổ Mẫn, biểu tỷ, vị Tổ Hoa cô nương này của nhà tỷ làm sao vậy, đang nói chuyện nhà, thế nào lại kéo sang chuyện triều chính? Nàng ta nói là minh quân thánh chủ, cái này ta cũng không dám phản bác, chỉ có thể nói “Đúng”. Chu thất tiểu thư tính tình xem như cơ trí, vội cười nói:

- Xem tỷ tỷ nói kìa, điều này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là minh quân thánh chủ.

A Trì thần sắc tự nhiên, giọng nói trong trẻo:

- Chuyện quân thần, cũng giống như chuyện phụ tử. Thân làm thần tử, quân thượng nếu lệnh mỗi ngày lâm triều, dĩ nhiên là phải theo lệnh; quân thượng nếu lệnh mười ngày lâm triều, cũng phải theo lệnh. Thân làm con cháu, trưởng bối nếu căn dặn sớm tối thăm hầu thì không dám nề hà cực khổ; trưởng bối nếu căn dặn thỉnh an mỗi tuần (thời xưa, mỗi tuần là mười ngày) thì chẳng lẽ lại ngỗ nghịch lão nhân gia sao?

Người.....Ta chẳng qua chỉ nói một câu, người kéo ra một đồng chuyện như vậy làm gì? Người khoe khoang bộ dạng đại tiểu thư thúi tha gì chứ, đồ lớn lối. Chu thất tiểu thư cảm thấy rất uất ức, hờn dỗi nhìn về phía Từ Tổ Mẫn, biểu tỷ ở Từ gia không phải luôn rất oai phong sao, mau giáo huấn vị đường muội sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày với tỷ đi.

Từ Tổ Mẫn sắc mặt trầm xuống, giấu nghía chung rượu lục ngọc nhỏ trong tay, không nói tiếng nào. Chuyện lên tiếng áp bức Từ Tổ Hoa này, ta không thể tự mình làm được, có hiểu không? Ở trước mặt người ngoài mà cùng tỷ muội trong nhà cãi nhau, ta còn cần danh tiếng nữa hay không.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, sự đố kỵ của Từ Tổ Mẫn với A Trì không chỉ không giảm mà ngược lại càng ngày càng tăng. Nhà đầu nhà quê kia sắp nở mày nở mặt gả đi làm Ngự quốc công phu nhân, còn chuyện chung thân của mình thì vẫn không biết tin tức ở nơi nào! Từ Tổ Mẫn tâm cao khí ngạo làm sao chịu được.

Chu thất tiểu thư tâm kế cũng không sâu sắc, không tự ý nói bậy nữa, thấy Từ Tổ Mẫn trầm mặc không nói gì thì trong lòng thất vọng nên ngừng công kích mà chú tâm đối phó món ăn trên bàn. Biểu tỷ, ta đã mở đường tiên phong cho tỷ, vậy là đủ rồi.

Một tiểu cô nương đáng vẻ non nớt ngồi chung bàn, là ấu nữ của Công bộ Hồ chủ sự Hồ Kim Lan ngây thơ mở miệng:

- Mẫn tỷ tỷ là Từ đại tiểu thư, tỷ cũng là Từ đại tiểu thư, đây là chuyện gì, muội muội thực không hiểu.

Trên yến tiệc hôm nay phần lớn là bà con họ hàng và những người cực kỳ thân thiết, phụ thân của Hồ Kim Lan là Hồ chủ sự mạnh vì gạo, bạo vì tiền, Hồ Kim Lan lại luôn hợp ý với Từ Tổ Mẫn cho nên Từ Tổ Mẫn mới đích thân gửi thiệp mời cho nàng.

Tiệc mừng thọ Ân phu nhân, A Trì xem như là chủ nhà nên đối với khách nhân dĩ nhiên phải lễ phép lịch sự, A Trì kiên nhẫn giải thích:

- Ta là trưởng nữ của chi trưởng, Tổ Mẫn là trưởng nữ chi thứ hai, ta là đại tiểu thư chi trưởng, còn Tổ Mẫn là đại tiểu thư chi thứ hai.

Hồ Kim Lan chớp chớp đôi mắt to:

- Thế chẳng phải là có ý phân gia sao. Phân gia tách hộ là chuyện đại kiêng kị, bất hiếu với lão nhân, bất kính với tổ tiên, không tôn trọng dòng họ.

A Trì cười nhạt, bạn khuê phòng của Từ Tổ Mẫn đều có chung phong cách thích chụp mũ “bất hiếu” cho người ta nhỉ. Các tiểu cô nương à, không quyền không thế mà muốn chụp mũ người ta cũng không dễ, có hiểu không?

A Trì dẫn dắt từng bước, kiên nhẫn tỉ mỉ nói với Hồ Kim Lan, dường như thật sự xem nàng ta là thiếu nữ ngây thơ:

- Người quản lý gia đình rất cực khổ. Phải nuôi người của một đại gia đình, cực kì phí tinh thần và tiền của. Cái khác không nói, một nhà chúng ta nếu quy vào của công, chỉ riêng một ngày ba bữa, xiêm y giày vớ bốn mùa cũng phí tổn thêm rất nhiều. Gia phụ đau lòng tổ phụ nuôi gia đình vất vả nên tình nguyện tự lập môn hộ, tay làm hàm nhai. Gia phụ, là thật sự hiếu thuận.

Theo dư luận, triều đình đề xướng không phân gia, mấy đời kế tiếp nhau mà ở, thuận tiện cho việc giải quyết vấn đề dưỡng lão của người dân, quán triệt phương châm lấy hiếu trị thiên hạ; nhưng trên thực tế, đại gia đình không có lợi cho việc thu thuế, bất lợi trong việc quản lý, triều đình cũng rất đau đầu.

Người trong đại gia đình không phân gia mà ở chung thì người quản lý gia đình oai phong thì oai phong nhưng trọng trách trên vai có nặng không? Phải quản lý việc ăn, mặc, ở, đi lại, cưới gả của nhiều người như vậy rất là vất vả.

Hồ Kim Lan len lén nhìn Từ Tổ Mẫn, khôn khéo gật đầu với A Trì, cười ngọt ngào:

- Hóa ra là vậy, ban đầu muội không nghĩ tới. Nghe tỷ tỷ nói, muội cũng cảm thấy người quản lý gia đình quả thực không dễ dàng, nếu con cháu đã trưởng thành thì phân gia không hẳn không phải là chuyện tốt.

Ngay cả hai người cũng không chiếm được lợi thế, những người còn lại cũng không dám mở miệng gây hấn nữa. Quên đi, Từ Tổ Hoa lần đầu về kinh chưa lâu, năng lực của nàng ta chúng ta cũng chưa hiểu rõ lắm, đợi khi hiểu rõ rồi hãy bàn.

Thực ra thì chiếu theo tình huống bình thường, A Trì và Từ Tổ Mẫn đều là đích tôn nữ ruột thịt của Từ thứ phụ, hơn nữa A Trì còn là Ngự quốc công phu nhân tương lai, đám thiếu nữ này cho dù không kết giao với nàng cũng không nên làm khó nàng. Nhưng trước giờ họ luôn giao hảo với Từ Tổ Mẫn nên chẳng qua là nể mặt Từ Tổ Mẫn, thêm vào đó, họ cũng nhìn nha đầu từ nông thôn tới này không vừa mắt nên muốn áp chế nhuệ khí của nàng.

Lúc nghỉ ngơi đi vệ sinh, Hồ Kim Lan thấy Từ Tổ Mẫn không có bên cạnh liền nói nhỏ với A Trì:

- Tỷ tỷ, người của Bình Bắc Hầu phủ sao không tới?

Nhà thông gia mới không phải là nên nhiệt tình sao. A Trì tự nhiên thoải mái:

- Trùng hợp, hôm nay Mạnh gia lão phu nhân cũng mừng thọ.

Mạnh gia lão phu nhân là nhạc mẫu của Bình Bắc Hầu, dĩ nhiên là phải đi đến Mạnh gia rồi.

Hồ Kim Lan rất hâm mộ:

- Tỷ tỷ đã định hôn sự mà vẫn tự do tự tại như vậy, thật tốt. Gia tỷ cũng đã định hôn nhưng nay bị bắt ở nhà theo đồ cưới, không được ra ngoài, tỷ ấy ở trong viện rất vất vả.

A Trì khẽ mỉm cười, không nói lời nào. Người nhà của Trọng Khải rất tốt, mẫu thân chàng lại càng quan tâm, đặc biệt mời tú nương giỏi nhất của Thiên Cẩm thành đến theo đồ cưới cho mình. Muội muội Trọng Khải cũng thú vị, thường đến tìm mình chơi, kể tai nói nhỏ với mình:

- Muội nói cho tẩu biết làm sao để thu phục nhị ca, tẩu nhớ nha.

Rồi hằng hái bưng bưng đem chuyện nhị ca nàng thích gì, không thích gì, lúc nhỏ đã làm chuyện xấu hổ gì, nói rõ một năm một mười.

A Trì trong lòng mềm mại, chàng, cực kỳ cực kỳ tốt; mà người nhà chàng, cũng cực kỳ cực kỳ tốt.

Thọ yến nhỏ của Ân phu nhân kết thúc mỹ mãn, Từ nhị phu nhân thở phào nhẹ nhõm: Âu Dương thị nhìn bộ dạng của tiện nha đầu rất vừa mắt, xem ra Nghiêm gia cũng bằng lòng. Như vậy, Mẫn nhi sẽ không gặp nguy hiểm.

Từ nhị phu nhân lại càng rộng rãi hào phóng, nào vàng nào ngọc, tròn đẹp đủ kiểu, chuyển đến phòng Từ Tổ Tâm như nước chảy. Dù sao những thứ này chẳng qua là làm cho nàng mở mang tầm mắt, bồi dưỡng nên chút khí chất, đừng quá nhút nhát rụt rè hay nhỏ nhen hẹp hòi, đợi sau này xuất giá, chiếu theo thân phận của nàng làm sao xứng với mấy thứ này.

Kỳ thực trong lòng Từ nhị phu nhân rất oán trách cha chồng Từ thứ phụ, ngài muốn nịnh nọt Nghiêm thủ phụ, dùng cách gì không dùng, lại đi dùng cách gả tôn nữ! Từ gia có tiểu thư làm thiếp, nói ra rất dễ nghe sao? Liên lụy các tiểu thư khác cũng khó tìm nhà chồng.

Nhắc tới việc tìm nhà chồng, Từ nhị phu nhân liền tức giận. Chi lớn đập phải vận cứt chó, tìm được con rể cứng phú quý bức người như vậy, Mẫn nhi dù tìm thế nào cũng không thể vượt qua! Muốn hơn được quốc công phu nhân, trừ phi là gả cho đại quan nhất phẩm hoặc Hoàng đế. Nhưng đại quan nhất phẩm làm gì có ai trẻ tuổi mà chưa vợ? Sớm đã tóc bạc trắng, con cháu chật cả sảnh đường rồi. Còn Hoàng đế trước nay đều không cưới nữ nhi của quan viên, hậu phi triều đình đa phần đều đến từ dân gian, là nữ nhi bình dân, hoặc là nữ nhi của tiểu quan viên không có phẩm cấp.

Cả hai nha đầu chi thứ ba kia nữa, cũng đáng hận cực kỳ. Từ nhị phu nhân hận nghiêng rằng, hai vợ chồng lão tam làm ra loại chuyện đó, phạt quỳ từ đường thì thế nào, không nên sao? Bọn họ làm ầm ĩ là để hãm hại chi thứ hai, để cho nữ nhi của chi thứ hai đích xuất phải đi làm thiếp! Hai nha đầu Tổ Lan, Tổ Phương kia, đầu tiên là khăng khăng cùng chịu phạt quỳ, sau đó thì lớn tiếng kêu khóc:

- Phụ thân ngài sao vậy, đệ đệ, đệ đừng hôn mê mà.

Ầm ĩ đến vang trời, ầm ĩ làm cho lão gia biết liền không nhẫn tâm, nhẹ nhàng buông tha chi thứ ba không nói, còn khen ngợi hai nha đầu kia một phen, đem vốn riêng cho thêm không ít đồ cưới.

Một đứa hai đứa ba đứa đều có bến đỗ rồi, chỉ còn Mẫn nhi của ta là treo ở không trung! Từ nhị phu nhân trong lòng đau khổ, khó có thể tiêu tan. Bà là con dâu ruột thịt của Ân phu nhân, nhiều năm qua ở Từ phủ luôn được coi trọng, chưa từng có ai dám xem thường. Nhưng từ khi cả nhà chi lớn về kinh, mọi chuyện của bà đều bắt đầu không thuận lợi, càng ngày càng tệ hại, bà không kiềm được oán giận.

Vậy mà lưu lạc tới mức phải giả lả với tiện nha đầu do tiện nhân kia để lại! Từ nhị phu nhân tức mặt mũi trắng bệch, nếu không phải vì Mẫn nhi thì Từ Tổ Tâm, ta nhất định sẽ cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Từ nhị phu nhân vì nữ nhi ruột thịt không rơi vào hố lửa mà cố nén giận, vẻ mặt ôn hòa vô cùng yêu thương ngũ tiểu thư Từ Tổ Tâm, chi tiêu ăn mặc của nàng đều là loại tốt. Từ Tổ Tâm được nuôi tốt, chưa đến thời gian mấy tháng đã trở nên xinh đẹp đáng yêu, cả người so với trước kia tự nhiên hơn không ít, khi nàng đứng cũng có dáng dấp của đại gia khuê tú.

Cuối tháng tám, Từ Tổ Tâm được chính thức dẫn đến trước mặt Từ thứ phụ, Từ thứ phụ nhìn kỹ nàng hồi lâu thì gật đầu. Không phải nói hài tử này bẩm sinh nhứt nhát, dạy thế nào cũng dạy không được sao? Sao chỉ qua có mấy tháng mà đã thay đổi to lớn đến thế? Từ thứ phụ chẳng qua không quá lưu tâm việc nhà chứ không ngu ngốc, vừa nghĩ sơ qua liền hiểu, đối với đứa con dâu Từ nhị phu nhân này sinh lòng chán ghét.

Từ Tổ Tâm biết chuyện đã thành công thì cao hứng, một mình ở trong phòng sung sướng quay mấy vòng. Nàng hôm nay cũng có xiêm y xinh đẹp rồi, khi nàng xoay người, chiếc váy quả lựu xinh đẹp lộng lẫy bay lên, nỗi lòng của Từ Tổ Tâm cũng theo đó mà bay lên.

Cuối cùng có thể rời khỏi Từ gia rồi! Từ Tổ Tâm không khỏi hưng phấn, Nghiêm gia có tệ đi nữa cũng sẽ không cắt xén phần ăn của mình, không hở tí là bỏ đói mình, không thường xuyên phạt quỳ mình, không đánh mình đúng không? Âu Dương lão phu nhân trông rất tử tế, mẫu thân của Nghiêm Phiên mặt mũi cũng hiền lành, về phần thê tử của Nghiêm Phiên, nghe nói là nữ nhi của bạn cũ, khuê huấn rất nghiêm, có lẽ tốt hơn Từ nhị phu nhân đâu chỉ một chút? Nàng ấy nếu hung dữ thì mình trốn trong viện không ra ngoài là được. Mình dù sao cũng là nữ nhi Từ gia, nàng ấy cũng không thể quá đáng quá.

Nghiêm Phiên, nghe nói rất tuấn tú, rất nho nhã. Từ Tổ Tâm xoay mười mấy vòng, chóng mặt ngã xuống giường, cười ra tiếng. Không có lão đầu tử, không có nam nhân bạo lực thô lỗ, còn có thể rời khỏi Từ gia, thật tốt, thật tốt.

Ân phu nhân cũng giống như con dâu ruột thịt Từ nhị phu nhân, tức đau gan. Chi lớn, chi thứ ba tất cả đều là lũ bất hiếu, tất cả đều tự chủ trương gả nữ nhi, hãm hại chi thứ hai tuân theo khuôn phép. Chi thứ hai là đích chi, tôn quý cỡ nào mà phải có nữ tử làm thiếp! Ân phu nhân vốn không thích Từ Tổ Tâm, sau khi sự tình kết thúc lại càng chán ghét Từ Tổ Tâm, nha đầu này thật làm mất mặt chi thứ hai, làm mất mặt cha nó.

Trước đây, Ân phu nhân nếu ra vẻ chán ghét, Từ Tổ Tâm sẽ bị dọa nơm nớp lo sợ, toàn thân run rẩy. Nhưng hôm nay, sắc mặt Ân phu nhân dù có kém thế nào, Từ Tổ Tâm cũng chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, ngoan ngoãn cúi đầu, xem như không thấy.

Từ Tổ Tâm là cô nương nhỏ tuổi nhất Từ gia nhưng lại là cô nương xuất giá sớm nhất. Ngày mười sáu tháng chín, Nghiêm Phiên long trọng cưới vợ là nữ nhi Hứa gia, khách khứa đến cổng Nghiêm phủ, xe ngựa đứng suốt hai dặm đường, trước cổng nước chảy không lớt. Xế chiều ngày mười sáu tháng mười một, một cỗ kiệu đỏ thẫm tám người khiêng vào cửa hồng Nghiêm gia, mang Từ Tổ Tâm vào phủ. Cỗ kiệu thoát nhìn là màu đỏ thẫm, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy ở giữa là màu hồng.

Sau khi Từ Tổ Tâm xuất giá, Nghiêm thủ phụ đối với Từ thứ phụ vô cùng hòa nhã, thân thiện không nghi ngờ gì. Tôn nữ ruột thịt của Từ gia cũng có thể đến nhà mình làm thiếp, xem ra lão Từ thật bị dọa bể mặt, sẽ không dám nổi lên dị tâm nữa.

56. Chương 56: Mặc Người Cắt Bước Mình Ta Nơi Đây

Trong lòng Từ Sâm vẫn luôn áy náy đối với chuyện này, mãi đến khi thể cục trong triều ngày càng yên ổn, cảnh ngộ của Từ thứ phụ chuyển biến tốt đẹp, mới giảm đi một chút; sau khi áy náy với phụ thân qua đi, ông lại áy náy với Từ Tổ Tâm, hài tử này nhỏ nhất, vẫn chưa đến mười bốn tuổi, Từ gia thật sự mắc nợ con bé.

Suy nghĩ của Lục Vân cũng không khác Từ Sâm bao nhiêu, A Trì chỉ có thể từ từ khuyên giải hai người họ:

- Nếu đã lựa chọn tham chính thì phải đối mặt với tranh đấu trong triều, ai cũng không thể tránh. Mặc kệ là tổ phụ hay người khác đều như vậy.

-

- Thực lực chênh lệch với đối thủ quá lớn, đành phải tạm thời thu liễm lại, thể hiện mình yếu thế; nhưng cách thể hiện mình yếu thế có rất nhiều, tổ phụ lại chọn cách tổn thương lớn nhất với nữ hài tử.

Chính ông ta không muốn khom lưng uốn gối thì thôi, lại vui vẻ hi sinh các tôn nữ.

- Về phần Tổ Tâm, tháng chạp muội ấy có về nhà một lần, nhìn sơ qua sắc mặt thì so với lúc ở Từ gia hồng hào hơn không ít, mi tâm rất sáng sủa. Cha, mẹ, lần đầu tiên con gặp Tổ Tâm, muội ấy rất nhút nhát, vừa nhìn chính là cái bao để trút giận.

Từ Sâm và Lục Vân trong lòng đều trĩu nặng, đây rốt cục là chuyện gì, cô nương Từ gia thê thảm đến mức phải đi làm thiếp cho người ta nhưng cuộc sống ngược lại lại thoải mái hơn trước! Có thể nghĩ cuộc sống từ nhỏ mà Tổ Tâm trôi qua ở Từ gia là cái dạng gì, hài tử tội nghiệp này.

A Trì nhẹ nhàng cười cười:

- Cha, mẹ, hiện tại không phải là thời điểm thê thảm nhất của Tổ Tâm, nếu như có một ngày Nghiêm thủ phụ bị tổ phụ hoàn toàn đánh bại, không bao giờ xoay mình được nữa, muội ấy mới không còn đường sống.

Bất luận là ai bị đưa đến Nghiêm gia, trừ phi Nghiêm thủ phụ được thánh sủng không suy, luôn thao túng triều chính, bằng không đó là tử lộ. Từ thứ phụ tính toán gả ra ngoài nhưng thực chất phải gọi là “hi sinh”.

Từ Sâm tuy luôn làm chức quan nhân tản nhưng dù sao cũng xuất thân tiến sĩ, người vốn thông minh lương thiện, vừa suy nghĩ một chút liền sáng tỏ, sắc mặt tức khắc trắng bệch. Phụ thân ban đầu định gả A Trì, là muốn A Trì đi chịu chết sao? A Trì, A Trì đáng thương của ta.

Hôm nay A Trì nói rõ ra, Từ Sâm đành phải nghĩ theo phương diện này_____ông không phải nghĩ không ra, mà là không muốn suy nghĩ rõ ràng, luôn trốn tránh. Phụ thân, người phụ thân ông kính yêu từ nhỏ, hóa ra lại là người lãnh khốc vô tình như vậy.

Đêm khuya yên tĩnh, Từ Sâm nhỏ giọng căn dặn Lục Vân:

- Nương tử, khi nào đến đường lớn Chính Dương Môn, nàng một khắc cũng đừng rời khỏi A Trì.

Lục Vân đỏ mắt gật đầu:

- Ta cũng sợ hết hồn hết vía, sợ A Trì bị người ta tính kế.

Tổ Tâm sau khi gả đi, người vốn có ý cầu hôn với Từ Tổ Mẫn đều rút lui, Ân phu nhân, nhị phu nhân và Từ Tổ Mẫn trong lòng không biết sẽ căm ghét A Trì bao nhiêu đây.

Họ có thể ở dưới mí mắt cha chồng Từ thứ phụ mà chà đạp Tổ Tâm thành như thế thì còn chuyện gì không làm được? Người như vậy, nhân phẩm xấu xa như vậy khiến người ta không thể không đề phòng nghiêm ngặt.

Chẳng mấy chốc đến mùng tám tháng chạp, nhà nhà đều bắt đầu chuẩn bị mừng năm mới. Mùa đông ở kinh thành đặc biệt lạnh, tháng chạp trời rét căm căm, Lục Vân chuẩn bị cho trượng phu và con cái thêm y phục da lông_____kinh thành so với Nam Kinh lạnh hơn nhiều.

Bình Bắc Hầu phủ luôn thích tham gia náo nhiệt, đang lúc Lục Vân chọn da, Du Nhiên sai người đưa tới hai rương thượng hạng da lông chồn tía, cáo trắng, cáo đen, cáo đỏ, cáo xanh(nguyên văn là “lam hồ”, tra trên mạng nó cũng ra cáo bình thường, chứ hồng có xanh). Bà tử quản gia Bình Bắc Hầu sai đến tươi cười nói:

- Phu nhân nhà tôi nói, đồ có chút thô kệch, xin đừng ghét bỏ.

Lục Vân cười cảm tạ, hậu thưởng cho người đến, trong lòng âm áp. Mẫu thân của Trọng Khải rất khách khí, cũng rất quan tâm săn sóc, A Trì nhà ta sau này đến Nam Kinh sống một mình dĩ nhiên là tốt, cho dù ở lại kinh thành, có mẹ chồng như vậy, Ngụy quốc công phủ dù nhiều người, nhiều chuyện vướng víu hơn nữa cũng không sợ.

Sau đó, Lục Vân gọi A Trì đến chọn:

- Nhìn thử xem con thích cái nào.

A Trì xem xét cẩn thận, không lâu sau liền chọn ra:

- Con muốn cáo xanh kia, chính là cái đó đó; còn cáo đỏ nữa, cái đỏ như lửa ấy.

Lục Vân cố tình hỏi:

- Sao chỉ lấy có hai cái vậy?

A Trì rất bình tĩnh:

- Hai cái này, là chàng đích thân săn được.

Lục Vân tựa tiểu phi tiểu nhìn sang, A Trì vô tư nhìn lại, Đồng Đồng lần nào đến cũng mang theo thư của chàng, người và phụ thân không phải không biết, con đâu có lén lút đâu.

Lục Vân khoa trương thở dài:

- Con gái lớn không dùng được, con gái lớn không dùng được, đến mùa đông sang năm, hoặc mùa xuân năm sau nữa, sớm sớm làm hôn sự cho hai đứa thôi.

Nữ tử chính là không tốt chỗ này, nuôi lớn rồi, sớm muộn cũng thành người của người ta.

A Trì rất hiểu thuận nói:

- Đừng nha, người và phụ thân không nỡ xa con đâu, sẽ nhớ con, vẫn là đừng nên làm quá sớm.

Lục Vân hờn trách nhìn nàng một cái, đây là bộ dạng nữ tử nên có sao, nhắc đến nhà chồng mà mặt cũng không đỏ nữa.

Mẫu tử hai người nói chuyện lặt vặt với nhau, ngày mùa đông ngắn, bất giác sắc trời đã tối. Lục Vân chợt nhớ đến một chuyện:

- Đồng Đồng mười bảy tuổi rồi phải không? Vẫn chưa đánh tiếng cho ai hả?

A Trì lơ đãng nói:

- Chưa, người đến cầu hôn tuy nhiều nhưng không có ai vừa mắt bá phụ, càng không có ai vừa mắt ông ngoại.

Muốn cưới Trương Đồng Đồng, trước hết phải qua ải của Trương Tịnh, sau đó, lại phải qua ải của Mạnh Lại đã.

Lục Vân cười lắc đầu. Mạnh lão thái gia nếu dựa theo tiêu chuẩn chọn con rể để chọn cháu rể thì khó đây. Bình Bắc Hầu năm đó cưới ngũ cô nương Mạnh gia đã là Chính Nhung Đại nguyên soái danh chấn thiên hạ, tuổi trẻ đắc chí, thành công phong hầu, nhân tài như vậy, hơn trăm năm qua cũng không có mấy người.

Cách Tết Nguyên đán càng ngày càng gần, đường phố vô cùng náo nhiệt, ngựa xe như nước, nhà nhà đều mua đồ Tết, tặng lễ mừng năm mới, không khí vui mừng. Lục Vân dốc lòng chuẩn bị lễ mừng năm mới tặng cho bạn bè thân thích, chỗ đường lớn Chính Dương Môn càng khỏi phải nói, cực kỳ phong phú, từ đồ ăn đồ mặc đồ dùng các loại đều đủ, không thiếu thứ gì.

Ngày hai mươi hai tháng chạp, một đội nữ hộ vệ tư thể hiên ngang bảo vệ một chiếc xe ba ngựa kéo mà đến, theo sau là hai chiếc xe ngựa nóc bằng, nhìn dáng dấp chính là hàng Tết. Trương Đồng cười hì hì bước xuống, được đón vào nội trạch:

- Bá mẫu mạnh khỏe, con là phụng mệnh đến đưa quà mừng năm mới.

Trương Đồng mặt tươi rói, nghịch ngợm nháy nháy mắt với A Trì, A Trì mỉm cười, Đồng Đồng có chuyện gì vui sao mà hớn hở như vậy. Lục Vân cười nói:

- Bá mẫu có không ít việc nhà cần làm gấp, Đồng Đồng, chúng ta không phải người ngoài, bá mẫu không khách sáo với con làm gì, con cứ thoải mái trò chuyện với A Trì, được không?

Trương Đồng cười đứng lên, đang định mở miệng thì Xương Hóa nhẹ nhàng tiến vào bấm báo:

- Phu nhân, đại tiểu thư, Trương đại tiểu thư, cô gia tới!

Từ gia chỉ có một tiểu thư là A Trì, cô gia này, dĩ nhiên là chỉ Trương Mai. Lục Vân rất kinh ngạc:

- Trọng Khải tới rồi sao, nó đến kinh thành khi nào?

Trương Đồng khéo léo cười:

- Bá mẫu, con hôm nay luôn ở nhà, lúc này mới ra cửa, cũng không thấy huynh ấy.

Nhị ca đúng là nhi tử tốt của phụ thân, không cần ai dạy cũng tự biết hiếu thuận với nhạc phụ nhạc mẫu, lấy lòng vị hôn thê.

Lục Vân vội căn dặn:

- Mau mời!

A Trì bình tĩnh nói:

- Mẫu thân, Đồng Đồng, thứ lỗi con tránh mặt một lát.

Lục Vân cười nói:

- Đi đi.

Tuy rằng đã định hôn nhưng vẫn chưa cưới, tránh tị hiềm là đúng.

A Trì từ từ đứng dậy, lui ra phía sau bình phong. Không lâu sau, bóng dáng cao lớn anh tuấn của Trương Mai xuất hiện ở cửa phòng, hắn khoác áo khoác lông chồn bạc, trên mặt vẫn còn nét phong sương, hiển nhiên là đường xa mới đến.

Trương Mai tiến lên hành lễ vấn an, Lục Vân vội nói:

- Con ngoan, không cần đa lễ, mau đứng dậy.

Trương Mai hành lễ xong thì đứng lên cười nói:

- Công việc ở Nam Kinh không nhiều, thánh thượng cho phép con về kinh nhân dịp mừng năm mới để đoàn tụ với gia đình, do đó con mới ngày đêm gấp gấp trở về.

Trương Mai phụng bồi Lục Vân trò chuyện rất lâu, từ việc tại sao về, về như thế nào, trên đường có thuận lợi hay không, nói mãi cho đến việc sáng nay tới cổng Phụ Thành, hắn vẫn chưa về Bình Bắc hầu phủ và Ngự quốc công phủ:

- Con đem cho nhạc phụ nhạc mẫu mấy hũ rau ngâm, sợ dễ hư nên đem sang đây trước.

Trương Đồng khoe miệng co quắp, nhị ca huynh có biết nói chuyện không, cái gì mà rau ngâm không thể để qua đêm, sợ bị hư? Huynh nên đổi lại lý do khác, đổi thành món đồ thật sợ dễ hư, chẳng hạn như quả vải tươi gì đó.

Nàng cũng không nghĩ xem mùa này làm gì có quả vải tươi chứ.

Trương Mai định lực rất tốt, cung kính cùng Lục Vân nói chuyện, đối với A Đồng bên cạnh cũng không thêm nhìn. Đến khi Lục Vân đem hết mọi góc ngách ra nói rồi mới nhớ tới:

- Trọng Khải, Đồng Đồng cũng ở đây.

Trương Đồng cười hì hì cúi người:

- Nhị ca, muội thay huynh đưa lễ mừng năm mới tới.

Trương Mai cười chấp chấp tay:

- Làm phiền rồi, đa tạ.

Đồng Đồng, muội phá ca ca hử, biết rõ ca ca muốn tới, muội còn giành với ca ca đưa lễ mừng năm mới?

Lục Vân cười nói:

- Sắp năm mới rồi, ta bận quá, e là không thể rảnh rỗi ở với hai huynh muội các con. Trọng Khải, Đồng Đồng, các con sang phòng bên ngồi một lát nhé, thế nào?

Trương Mai và Trương Đồng mỉm cười đáp ứng, rồi đứng dậy đi sang phòng bên cạnh.

- Ca, huynh hỏi lộ muội sao đây?

Đến phòng bên, Trương Đồng kéo Trương Mai, mỉm cười dọa dẫm. Nói đi, huynh cho muội chỗ tốt gì, nếu không đủ tốt, muội sẽ không giúp huynh lừa gạt tiểu cô nương xinh đẹp có làn da như quả vải tươi đâu.

Trương Mai mỉm cười nhìn nàng, thông thả nói:

- Tiểu tử Chung Hoàn đến cổng Phụ Thành cùng lúc với ta. Tiểu tử này lần lộn ở Liêu Đông hai năm, dường như kiếm được không ít thứ tốt, chờ ca ca lấy hai món bảo bối chỗ hắc đến hỏi lộ Đồng Đồng nhà ta.

Thần sắc Trương Đồng hơi khựng lại, Chung Hoàn trở về rồi? Hắc vốn như người ngọc vậy, rất xinh đẹp, ở vùng đất Liêu Đông lạnh giá kia trải qua hai năm, sẽ trở nên thô ráp nhỉ? Haiz, nam nhân phải đẹp chút nhìn mới vừa mắt, nếu thô ráp sẽ khó coi.

Bình Bắc Hầu phủ, một con ngựa quý thuần trắng phi nhanh đến cổng phủ, chàng thanh niên xinh đẹp phi thân xuống ngựa, tư thế cực kỳ đẹp. Người giữ cửa là một lão gia nhân của Bình Bắc Hầu phủ, ông nhận ra vị công tử thiếu gia của nhà người quen cũ nên tươi cười ra đón:

- Chung thiếu gia, ngài từ Liêu Đông đã trở về? Có đến mấy năm không gặp ngài rồi.

Ông vừa ân cần chào hỏi, vừa sai người ở đi vào bẩm báo:

- Nhanh đi, nói lục gia của Cát An hầu phủ tới.

Chung Hoàn tuổi tác chưa đến hai mươi, da như băng tuyết, mắt như mặc ngọc, đôi môi mềm mại như cánh hoa, lão gia nhân vừa mời hắc vào trong, vừa tự nhủ trong lòng, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, gió lạnh ở Liêu Đông cũng không làm Chung thiếu gia bị đen hay thô ráp, mà vẫn đẹp đến yêu mị như vậy, quả thực so với đại tiểu thư còn đẹp hơn.

Du Nhiên đang cùng cha Mạnh Lại và mẹ Hoàng Hinh ở trong sảnh ngồi chơi uống trà, nghe nói thì rất kinh ngạc:

- Chung Hoàn tới? Chung Hoàn không phải đang dốc sức trong quân Liêu Đông sao, khi nào thì trở về kinh thành, sao không nghe Thủy tỷ tỷ nói?

Chung Hoàn, là nhi tử của Thủy Băng Tâm - bạn tốt khuê phòng của Du Nhiên, luôn gọi Du Nhiên là “biểu cô mẫu”. Đích mẫu của Du Nhiên Chung thị xuất thân từ Cát An hầu phủ, bà là cô mẫu ruột của phụ thân Chung Hoàn là Chung Tuân, Du Nhiên và Chung Tuân xem như là biểu huynh muội. Nhưng Thủy Băng Tâm trong cảm nhận của Du Nhiên luôn là “Thủy tỷ tỷ”, mà không phải là “biểu tẩu”.

Mạnh Lại hừ một tiếng, nam tử Chung gia làm gì có ai không trắng hoa, Chung Hoàn là thằng nhãi nào mà dám mơ tưởng Đồng Đồng nhà ta? Tiểu tử thú, dựa vào người cũng xứng sao.

57. Chương 57: Phải Đâu Báo Đáp Ai Ôi

Bởi vì trải qua đủ loại gút mắc theo năm tháng, Mạnh Lại rất phản cảm với Chung gia, không thích lây cả con cái của Chung gia. Lúc nhỏ xem như bỏ qua, Du Nhiên và Thủy Băng Tâm luôn thân thiết với nhau, thường xuyên qua lại, bộ dạng Chung Hoàn đẹp mắt, miệng cũng ngọt, hay theo sau Trương Kinh, Trương Mai gọi “ông ngoại” “bà ngoại”, không hề làm người ta chán ghét. Nhưng sau khi lớn lên thì Chung Hoàn và Trương Đồng luôn giận dỗi, cãi vã nhau, hai người vừa thấy mặt là ầm ĩ, Mạnh Lại bao che khuyết điểm liên tục kì không thích Chung Hoàn:

- Tiểu tử thú, chỉ biết làm Đồng Đồng của ta không thoả mái.

Ba năm trước, Chung Hoành tràn đầy hùng tâm tráng chí đi đến Liêu Đông “kiến công lập nghiệp, bảo vệ quốc gia”. Phụ thân hần Chung Tuân rất ủng hộ:

- Nam nhi phải nên như vậy!

Mẫu thân hần Thủy Băng Tâm cũng không phản đối, Cát An hầu phũ là dựa vào quân công mà lập nghiệp, nam nhi Chung gia nhập ngũ là chuyện rất đương nhiên.

Tổ mẫu của Chung Hoành Tôn thái phu nhân thật không nỡ xa Chung Hoành, nói thế nào cũng không lay chuyển được nhi tử, quân không được tôn tử, cuối cùng giận cá chém thớt, đem Thủy Băng Tâm ra chửi mắng một phen:

- Hoành nhi muốn đi cái xứ Liêu Đông cực khổ kia à, con làm mẹ mà không biết cản nó, con là người chết có phải không?

Nước mắt tổ mẫu không ngăn được bước chân người trẻ tuổi, Chung Hoành từ từ mở ra muôn vàn khó khăn, kiên quyết dứt khoát rời khỏi kinh thành. Ba năm trôi qua, Chung Hoành liên tiếp lập chiến công, được thăng đến chức tham tướng, đối với một thanh niên vừa mới mười chín tuổi, điều này là vô cùng hiếm thấy.

Nhưng ở trong mắt Mạnh Lại, điều này quả thật không thấm vào đâu. Thứ nhất, ông là quan văn, đối với việc thăng chức của võ tướng không mấy để ý; thứ hai, con rể thứ năm của ông Trương Tịnh lúc mười chín tuổi đã là niềm hi vọng của mọi người, là Chấn Uy tướng quân thân kinh bách chiến, đao mã thành thạo, dụng binh như thần, vang danh thiên hạ.

Mỹ nhân Chung Hoành sinh không gặp thời, có vị anh hùng cái thế như Trương Tịnh chắn ở trước mặt, làm vinh hiển của hần căn bản không có đất thể hiện_____ít nhất trong mắt Mạnh Lại là như thế.

Nhà bình thường là tổ phụ làm chủ, nhưng Bình Bắc hầu phũ thì khác, là ngoại tổ phụ làm chủ. Trương Kinh, Trương Mai cưới vợ, Mạnh Lại không quá quan tâm, dù sao hai đứa ngoại tôn tử này chủ kiến và ánh mắt rất tốt, tiểu cô nương mà chúng chọn chắc chắn không tệ; nhưng Trương Đồng xuất giá, Mạnh Lại rất bá đạo tuyên bố:

- Vị hôn phu của Đồng Đồng, ta phải đích thân kiểm tra.

Trương Tịnh dĩ nhiên là khúm núm:

- Dạ, phụ thân, nhờ cả vào ngài.

Ánh mắt chọn con rể của nhạc phụ vô cùng tốt, Đồng Đồng sẽ không thua thiệt. Du Nhiên cũng mỉm cười đồng ý:

- Được, ngài chọn rể quý cho Đồng Đồng đi, về sau Đồng Đồng lập gia đình, ngài cũng qua sống với nó luôn.

Đỡ phải cả ngày giáo huấn con.

Lúc Chung Hoành tiến vào nhà chính, trong phòng chỉ có Du Nhiên và Mạnh Lại. Mạnh Lại dùng ánh mắt soi mói đánh giá Chung Hoành từ trên xuống dưới, không thể không thừa nhận, tiểu tử này quả thật rất xinh đẹp, có điều A Du nói rất đúng, nam nhân không phải bình hoa, đẹp như vậy để làm gì?

Chung Hoành tiến lên hành lễ vấn an, Mạnh Lại nhàn nhạt nói:

- Không cần khách sáo.

Du Nhiên mỉm cười nói:

- A Hoành, đứng lên đi. Con ngoan, con về khi nào thế? Đi đường cũng mất hai tháng nhỉ, quả thật rất vất vả.

Bất kể sự lãnh đạm của Mạnh Lại hay sự thân thiết của Du Nhiên, Chung Hoành đều dùng nụ cười rất đúng mực trả lời. Đang lúc trời đông giá rét, nụ cười của Chung Hoành làm người ta liên tưởng đến hoa mùa xuân, trắng mùa thu, đến giọt sương vào sáng sớm tinh mơ mùa hè, trong suốt mà xinh đẹp.

Giọng nói của Chung Hoành trong trẻo, êm tai dễ nghe:

- Cô mẫu, con mới đến kinh thành, còn chưa có về nhà. Tần chỉ huy có thư cho cô dưỡng, con đoán sợ là có việc quan trọng nên đem qua đây trước.

Tần chỉ huy là thuộc hạ cũ của Trương Tịnh, cấp trên của Chung Hoành.

Du Nhiên nhận thư, cười nói:

- Đợi cô dưỡng con về, ta sẽ đưa cho ông ấy, không sai sót gì đâu.

Bà mời Chung Hoành ngồi, thị nữ bưng lên chén trà sứ men xanh Nhữ Dao, hương trà Thái Hồ trong chén phủ vào mũi.

Chung Hoành cung kính trò chuyện với Mạnh Lại:

- Ông ngoại sức khỏe vẫn tốt ă? Con có mấy cây nhân sâm trăm năm, còn có vài bình rượu thuốc ngâm hổ cốt, đặc biệt đem hiếu kính ông và bà ngoại. Đúng rồi, sao không thấy bà ngoại?

Mạnh Lại nhàn nhạt nói:

- Bà ấy không thích gặp người ngoài.

Tiểu tử thúì, người cho là Đồng Đồng ở chung với bà ngoại của nó, đúng không? Người đoán sai rồi, Đồng Đồng không có nhà, hôm nay cho dù người có gặp bà ngoại, cũng không gặp được Đồng Đồng đâu.

Mặc cho Chung Hoành khiêm nhường thế nào, Mạnh Lại từ đầu đến cuối vẫn không nóng không lạnh, không chịu cho hấn sắc mặt tốt. Trong lòng Du Nhiên thầm vui vẻ, tiểu tử Chung Hoành này giống với Chung Tuấn cha hấn, tính tình đều khá tốt, lúc này bị khinh khỉnh hồi lâu mà vẫn có thể trấn tĩnh như thường, cũng xem như là người được rèn luyện mà ra.

Du Nhiên có lòng muốn giúp ái tử của Thủy tỷ tỷ nhưng cha Mạnh rất ngoan cố, căn bản không cho bà nói xen vào. Ngày này, Chung Hoành không được như ý mà về, không gặp được cô dưỡng, không gặp được hai vị biểu ca, đương nhiên càng không gặp được A Đồng biểu muội, hấn đã bị Mạnh Lại xua đuổi:

- Lệnh tôn lệnh đường chắc hấn đang nóng ruột nóng gan lắm, con mau trở về đi.

Du Nhiên rốt cục vẫn không đành lòng, bất chấp ánh mắt như dao của cha mà mỉm cười mời:

- Về nói với mẫu thân con, nếu bà ấy rảnh rỗi thì qua đây chơi. Đạo này công việc bận rộn, đã lâu không gặp bà ấy rồi.

Chung Hoành ở trước mặt Mạnh Lại cẩn thận từng li từng tí, đến bên cạnh Du Nhiên thì tự nhiên hơn nhiều:

- Thức ăn nhà cô mẫu rất ngon, con thích ăn nhất. Nếu con theo mẫu thân tới, cô mẫu đừng ghét bỏ con.

Du Nhiên giả vờ không nhìn thấy sự tức giận trong mắt cha mình, cười nói với Chung Hoành:

- Sẽ không ghét bỏ đâu. Món con thích ăn nhất là thịt kho tàu, cô mẫu vẫn nhớ, đến lúc đó sẽ dọn đầu bếp nấu cho con ăn.

Nam tử đẹp như vậy làm gì, thích ăn xương sườn là được, vậy mà lại thích ăn thịt kho tàu, vô cùng không xứng với hình tượng của hấn.

Chung Hoành vẫn chưa về nhà mình, dĩ nhiên không thể ở Bình Bắc hầu phủ lâu, liền cáo từ Du Nhiên, Mạnh Lại, rồi chậm rãi xuất phủ. Hầu hạ hấn ra khỏi nội trạch là một thị nữ cơ trí, dung mạo thanh khiết, thỉnh thoảng dùng ánh mắt hâm mộ len lén nhìn hấn, trong mắt đều là kính diêm.

Chung Hoành khẽ cười mê hoặc:

- Người là thị nữ của cô mẫu sao? Ta chưa gặp bao giờ.

Thị nữ tuy mê ngấm mỹ sắc nhưng lý trí vẫn còn, bèn cười nói:

- Nô tì hầu hạ phu nhân sáu năm rồi, thiếu gia nhất định đã từng gặp nô tì, chẳng qua ngài quên thôi.

Chung Hoành dừng bước lại:

- Không đâu, nếu ta đã từng gặp người thì chắc chắn sẽ nhớ.

Gương mặt trắng nõn của thị nữ ửng hồng, ý thiếu gia là dung mạo của mình xuất chúng sao, cho nên ngài ấy nếu đã gặp qua một lần sẽ không quên được?

Thị nữ đang mặt đỏ tim đập thì nghe Chung Hoàn ôn nhu hỏi:

- Đại tiểu thư nhà người đâu sao không thấy?

Thị nữ buột miệng thốt:

- Đại tiểu thư ra ngoài rồi, ngài dĩ nhiên là không thấy.

Bất tri bất giác họ đã đến trước cửa thùy hoa, Chung Hoàn lịch sự cáo từ:

- Nhờ đưa tiễn từ xa, xin cảm kích thịnh tình. Đa tạ, mời về.

Hắn chấp tay nghênh ngang rời đi.

Thị nữ ngơ ngác nhìn bóng lưng Chung Hoàn, đại công tử nhị công tử đều là nam tử có dung mạo xuất chúng nhưng cũng không xinh đẹp yêu mị như ngài ấy, ngay cả bóng lưng cũng làm người ta suy nghĩ miên man bất định. Chung lục thiếu gia quả thực là dung mạo tuyệt thế, hâm mộ, hâm mộ.

Chung Hoàn ra khỏi Bình Bắc Hầu phủ liền phi thân lên ngựa, mau chóng rời đi. Giỏi cho Trương Đồng muội, mùa đông lớn, trời đông giá rét, muội không đành lòng ở trong nhà mà ra ngoài chạy lung tung làm gì?

Chung Hoàn đến Cát An hầu phủ, lặng lẽ qua cửa hông mà vào, căn dặn tôi tớ gác cửa không được làm ồn lên. Vẫn nên về phòng gặp cha mẹ trước đi, nếu để tổ mẫu biết mình về thì chắc chắn sẽ chiếm lấy cả buổi không tha, muốn cùng cha mẹ nói chuyện sẽ rất khó.

Lúc này trời đã tối, cha hắn Chung Tuân đã tan làm về nhà. Chung Tuân thời trẻ có danh xưng “người ngọc”, là mỹ nam tử nổi tiếng kinh thành, bây giờ đến tuổi trung niên, tư sắc vẫn không giảm so với năm đó, phong thái hơn người, nơi ông đi qua, người ta đều nhìn chăm chú.

Thủy Băng Tâm và ông tuổi tác tương đương, bởi vì đã sinh được ba nam hai nữ nên vóc dáng có chút đầy đặn. Lúc bà còn trẻ vai nhỏ eo thon, thướt tha duyên dáng, dường như yếu ớt đến độ không mang nổi quần áo, chẳng ai ngờ rằng thân thể bà như vậy lại có thể sinh hạ ba nhi tử và hai nữ nhi. Thủy Băng Tâm bây giờ mặt như trắng bạc, trong vẻ xinh đẹp có chút dịu dàng đáng yêu, bà là một nữ tử thông minh, ở chung với bà làm người ta như tắm gió xuân.

Thủy Băng Tâm thấy trượng phu trở lại thì bước ra nghênh đón, giúp ông cởi áo khoác ngoài, miệng trêu ghẹo:

- Chung chỉ huy sứ hôm nay có đi tuần thành không? Trong nhà không có hoa quả tươi, chờ ông đem về đây.

Chung Tuân khoa trương thở dài:

- Haiz, các đại cô nương, nàng dâu nhỏ ngày nay quá không có ánh mắt! Người ngọc như trượng phu nàng ra đường mà ngay cả xe hoa quả tươi cũng không kiếm được.

Còn không bằng Phan An* kia đâu, người ta vừa ra cửa một chuyến là người một nhà không cần mua trái cây nữa.

* Phan An: mỹ nam nổi tiếng thời cổ đại. Tương truyền mỗi lần Phan An ra đường là phụ nữ từ trong mọi ngõ đường ngõ hẻm đều chạy ra nghênh đón, nhiều người còn ném cho Phan An các thứ trái cây tươi để tỏ lòng ái mộ.

Phu thê hai người đang đùa giỡn thì thị nữ vui sướng tiến vào bẩm báo:

- Lục thiếu gia về rồi!

Làm sao chút tiếng gió cũng không nghe được, lục thiếu gia về phủ rồi sao? May thật, tuy rằng không thể giữ không thể động vào, nhưng có thể lên ngắm lục thiếu gia, một thoáng kinh hồng cũng đủ rồi.

Chung Tuân có chút không hiểu:

- A Bằng, Hành nhi có nói với nàng là nó sắp về kinh không?

Thủy Bằng Tâm mỉm cười lắc đầu:

- Chưa từng nghe nó nhắc tới.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều cảm khái, Hành nhi đã trưởng thành, có chủ kiến, biết tự mình ra quyết định rồi.

Cùng là khách không mời mà đến nhưng đãi ngộ của Trương Mai và Chung Hoành hoàn toàn bất đồng, trên dưới Từ gia đều đối đãi với hắn rất nồng nhiệt, không có ai mặt lạnh với hắn. Vận khí của hắn so với Chung Hoành cũng tốt hơn nhiều, không phí công đi Từ gia một chuyến, người muốn gặp, người nên gặp, hắn đều gặp được, một người cũng không sót.

Trương Đồng tuy đòi của đứt lót không được nhưng vẫn rất rộng rãi, hào phóng, tự mình ra tay giúp hắn gạt tiểu cô nương xinh đẹp có làn da như quả vải tươi_____ vị hôn thê A Trì của hắn đến:

- Nào, nơi này chỉ có hai người huynh tẩu thôi, các người cứ kể lể tương tư nhưng nhớ gì đó tốt lắm, muội ở ngoài phòng canh giữ cho. Yên tâm, muội sẽ trông coi chặt chẽ, ngay cả nước cũng không lọt vào đâu.

Nàng đẩy A Trì đến cạnh Trương Mai, nhếch nhếch mi khoe công lao với Trương Mai, rồi dương dương đắc ý rời đi.

Hơn nửa năm không gặp, A Trì lại cao hơn một chút, eo nhỏ như dương liễu trong gió, mềm mại mịn màng. Nàng trước giờ càng đến mùa đông thì làn da càng trắng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng hơn cả sương tuyết, như mỡ động, như quả vải tươi, vô cùng non mịn.

Trương Mai si mê nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt vừa dịu dàng vừa lớn mật. Nàng trưởng thành rồi, càng đẹp hơn, phong thái càng thanh nhã hơn, đầu nàng hơi cúi như vậy, tựa như hoa sen bị gió thổi đong đưa giữa đêm hè, vô cùng e thẹn.

A Trì bị hai luồng ánh mắt như lửa nóng nhìn chằm chằm thì không còn ung dung trấn tĩnh nổi, tim đập thình thịch, khuôn mặt ửng hồng. Nào có ai nhìn người khác dữ dội như vậy? Người này càng ngày càng vô lại rồi, ánh mắt sáng quắc cứ như vậy.

- Chìa tay ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Trì ra lệnh. Trương Mai rất nghe lời, chìa bàn tay thon dài đẹp đẽ đến trước mặt A Trì:

- Như thế này sao?

Ngữ khí rất ân cần, thái độ rất nhã nhặn.

A Trì nhìn bàn tay trước mặt, từ trong hà bao lấy ra một chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng đơn giản tự nhiên:

- Tặng chàng, không biết kích cỡ có vừa hay không.

Nàng phồng chùng rồi đến cửa hàng bạc làm, hắn là không xê xích bao nhiêu nhỉ.

- Vừa chứ, nhất định vừa!

Trương Mai vui sướng ngất ngây, nàng tặng nhẫn cho mình! A Trì, nhẫn nàng tặng, làm sao lại không vừa? Cho dù có lỗ lớn hơn hay nhỏ hơn một vòng cũng vừa

58. Chương 58: MỘC ĐÀO NGƯỜI TẶNG NÉM SANG

Về mặt mừng rỡ như điên của Trương Mai chiếu vào trong mắt A Trì làm tim nàng đập thình thịch, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc căn dặn:

- Nè, ở đây huynh tự đeo đi.

Chàng đã như vậy, mình mà tự tay đeo cho chàng, không biết sẽ còn rõ thế nào nữa.

Đầu Trương Mai cúi thấp xuống, dịu dàng phản đối:

- Trước đây lúc ta tặng nhẫn, ta tự tay đeo cho nàng, sẵn sóc cỡ nào. A Trì, chúng ta công bằng nhé, nàng cũng tự tay đeo cho ta, có được không?

Trong phòng đang đặt một chậu than lớn ba chân được tráng men vàng, trên chậu than đầy nắp bằng đồng, có lẽ là lửa đốt quá mãnh liệt làm gương mặt của A Trì đỏ bừng, so với ánh đỏ nơi chân trời lúc bình minh còn rực rỡ hơn. Chàng tự tay đeo cho ta, cho nên muốn ta tự tay đeo cho chàng; chàng còn hôn ta nữa, chẳng lẽ muốn ta cũng hôn lại?

Bàn tay như bạch ngọc của Trương Mai chìa ra trước mặt A Trì, mặt mày tươi cười, trong ánh mắt đều là mong đợi. A Trì là một cô nương tốt tâm địa thiện lương, không nhẫn tâm làm người khác thất vọng nên miễn cưỡng cầm lấy nhẫn kim cương, giúp Trương Mai đeo vào ngón giữa tay phải. Nói tới cũng khéo, chiếc nhẫn kia đeo vào, không lớn không nhỏ, rất vừa vặn.

- Còn gì nữa không?

Trong giọng nói dịu dàng của Trương Mai lộ ra chút vô lại, bàn tay phải đeo nhẫn vẫn chìa ra trước mặt A Trì như cũ. Ta ngoại trừ đeo nhẫn cho nàng, còn hôn lên bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng nữa, nàng không thể ăn bớt ăn xén được.

- Còn cái này nè.

A Trì cầm tay hất đánh một cái, âm thanh vô cùng trong trẻo. Trương Mai dịu dàng vô hạn nhìn tiểu mỹ nữ trước mặt, ngay cả đánh người nàng cũng đánh đến vui tai như vậy, làm trong lòng người ta tê dại, hưởng thụ nói không nên lời.

- Thân gia bá phụ về rồi? Đã đến trước cửa thùy hoa?

Ngoài phòng, Trương Đồng cao giọng hỏi thị nữ, rõ ràng là mật báo cho hai người bên trong:

- Tốt quá tốt quá, đã mấy hôm chưa thỉnh an bá phụ, ta cảm thấy rất bồn chồn.

Trương Đồng gọi tên thị nữ, căn dặn thị nữ hầu hạ nàng đến nhà trên:

- Bội Cẩn, dẫn ta đến nhà trên bái kiến bá phụ. Thân gia đại ca ca cũng về rồi? A Thuật, A Dật cũng về? Tốt tốt tốt, thật náo nhiệt, ta thích.

Giọng điệu nàng tràn đầy ý cười trên nỗi đau người khác. Nhị ca đáng thương, có lẽ lời ngon tiếng ngọt còn chưa kịp nói thì phụ thân, ca ca, đệ đệ của tiểu cô nương xinh đẹp tất cả đều về nhà rồi, ôi đây bụng tương tư của nhị ca không có chỗ để thổ lộ.

Trương Mai vẫn dịu dàng triền miên nhìn A Trì như cũ, căn bản không có ý di chuyển. A Trì bình tĩnh nói:

- Nhẫn đã tặng cho ta thì sau này không được tặng cho người khác; đã lấy nhẫn của ta thì không được lấy nhẫn của người khác.

Trương Mai khẽ cười:

- Sau này ta cũng sẽ không hôn tay người khác.

Ta chỉ hôn tay của một tiểu cô nương tựa như tiên tử, sẽ không hôn tay ai khác.

A Trì đỏ mặt, khẽ gắt một tiếng, đồ cột nhả, không được người ta cho phép mà động tay động chân, quá thiếu tôn trọng. Chuyện trước kia thì thôi đi, sau này nếu còn lông bông nữa, nhất định phải.....nhất định phải, hung hăng đánh một trận.

Trương Mai nhìn A Trì chăm chú rồi xoay người nhanh nhẹn bước ra cửa. Đến khi bốn phụ tử Từ Sâm trở lại thì Trương Mai và Trương Đồng đang tươi cười ngồi ở nhà trên cùng Lục Vân nói chuyện phiếm.

Từ Thuật, Từ Dật mặt lộ vẻ vui mừng, tỷ phu không phải ở Nam Kinh sao, thế nào lại xuất hiện ở kinh thành? Tỷ phu đã tới thì lão công công râu bạc cũng sẽ tới, tốt quá tốt quá, thích lắm thích lắm.

Huynh muội Trương Mai và Trương Đồng tiến lên hành lễ, Từ Sâm, Từ Tồn đều vui vẻ:

- Trọng Khải, đã lâu không gặp, chúng ta nhớ muốn chết.

Họ đối với Trương Đồng cũng rất khách khí, đây là em chồng của A Trì, là khách quý.

Đến khi từ từ ngồi xuống nói chuyện một lát, Từ Sâm mới biết Trương Mai đường xa mà đến, vẫn chưa về Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ thì nhẹ nhàng căn dặn:

- Trọng Khải, tối nay ta không giữ con lại ăn bữa cơm rau dưa. Con về phủ gặp lệnh tôn lệnh đường trước, ngày mai nếu rảnh thì sang đây uống rượu tán gẫu với ta.

Trương Mai cung kính đáp ứng, lại nói:

- Bởi vì có thư của Quý gia cữu phụ cùng lễ mừng năm mới của Quý gia cữu mẫu chuẩn bị nên con phải lập tức mang đến, sợ trễ thì bất kính.

Từ Tồn nghe hai chữ “Quý gia” thì gương mặt anh tuần đỏ bừng, cảm kích nhìn Trương Mai, trong lòng rất biết ơn.

Trương Mai và Trương Đồng cùng nhau hành lễ cáo từ. Lục Vân thấy Từ Sâm như vậy, cũng không cố giữ lại, chỉ nói:

- Trọng Khải, Đồng Đồng, trời lạnh đường trơn, tụi con nhất thiết phải cẩn thận.

Trương Mai và Trương Đồng cười đáp ứng:

- Dạ, tụi con nhất định không dám cưỡi ngựa quá nhanh.

Ba huynh đệ Từ gia tiễn họ ra cửa, Từ Tồn đỏ mặt nói cảm ơn, Trương Mai mỉm cười:

- Cữu huynh khách khí.

Từ Thuật, Từ Dật đến bên cạnh Trương Mai gọi tỷ phụ, Trương Mai mỗi tay nắm một đứa, cúi đầu nhẹ nhàng tỉ mỉ nói gì đó với chúng, kiên nhẫn làm người ta kinh ngạc.

Trương Đồng thấy vậy thì mặt mày vui vẻ nghĩ sau khi về nhà nhất định sẽ kể chuyện này với cha mẹ, ông ngoại bà ngoại, sư công, đại ca nên học một lần, nhị ca không thầy cũng học thành tài, thật biết lấy lòng anh vợ và các em vợ.

Rời khỏi Từ gia, Trương Mai không cưỡi ngựa mà ngồi chung xe ngựa với Trương Đồng. Xe ngựa của Trương Đồng là do Trương Tịnh và Du Nhiên tỉ mỉ thiết kế, rộng rãi thoải mái, vật dụng đầy đủ. Trương Đồng ngồi dựa lưng, cười hi hi nói:

- Được gặp tiểu cô nương xinh đẹp có làn da như quả vải tươi rồi, nhị ca thích chứ? Tiểu cô nương xinh đẹp là do muội lừa tới, công lao không thể bỏ qua, nhị ca chớ có qua cầu rút ván, đồ nên hối lộ thì không thể tiết kiệm.

Trương Mai khẳng khái rộng lượng đáp ứng, một chút cũng không cần nghĩ:

- Trần châu của Liêu Đông rất không tệ. Nhị ca sau này đòi tiểu tử Chung Hoàn kia thêm mấy chuối, trả công cho Đồng Đồng nhà ta.

- Không được!

Trương Đồng ngồi thẳng người lên, thái độ ngang ngược:

- Đồ tiện tay lấy của người khác, không có thành ý! Nhị ca tự huynh cho, phải là vật mà huynh yêu thích ấy.

Muội giúp huynh gạt người trong lòng đến, chuyện này rất đáng giá đó.

Trương Mai rảnh rỗi dựa trên thành xe, nụ cười trên mặt nhẹ nhàng mà thông dong:

- Không cần tiếc của thay tiểu tử Chung Hoàn kia, Cát An hầu phủ gia nghiệp to lớn, không thiếu mấy món lặt vặt này đâu.

Trương Đồng trừng mắt lườm nhị ca không có lương tâm nhà mình một lát, nghi ngờ hỏi:

- Nhị ca, tên kia ở Liêu Đông lâu vậy có trở nên xấu đi không?

Trương Mai bật cười:

- Không, tiểu tử kia trời sinh diễm lệ, phơi nắng chang chang ban ngày đến lột da, sau đó da để lại trắng trẻo nõn nà như cũ.

Trương Đồng thở phào nhẹ nhõm, yên tâm dựa trở lại. Trương Mai buồn cười nhìn nàng:

- Đồng Đồng, nam nhân quan trọng nhất là nhân phẩm chứ không phải tướng mạo.

Nha đầu ngốc này chỉ coi trọng tướng mạo, thực sự quá nông cạn. May mà có ông ngoại và cha mẹ ở đây, bất kể thế nào cũng không để muội ấy chịu thiệt thòi.

Trương Đồng khi mũi coi thường:

- Tướng mạo vừa nhìn là có thể thấy, nhân phẩm có thể sao? Cái rõ ràng dễ thấy không chú ý, lại đi chú ý cái bí ẩn khó thấy, đây là cái đạo lý gì.

Huynh muội hai người dọc đường tranh luận, bất giác đã về đến Bình Bắc Hầu phủ. Trương Mai hơn một năm chưa trở lại kinh thành, Mạnh Lại, Hoàng Hình sớm đã nhớ vô cùng, Mạnh Lại còn đỡ, vẫn ngồi thản nhiên như thường, ánh mắt nhìn ngoại tôn đặc biệt ấm áp mà thôi; còn Hoàng Hình kéo tay Trương Mai, vành mắt đỏ lên, giọng nói cũng nghẹn ngào:

- Mai Mai, bà ngoại nhớ con quá.

Trương Mai từ nhỏ miệng đã ngọt, rất biết dỗ trướng bối, ngoan ngoãn bày tỏ cõi lòng:

- Bà ngoại, con cũng nhớ bà, rất nhớ bà. Con đặc biệt từ miếu Phu Tử và các danh thắng dọc đường mua không ít đồ chơi thú vị đều là để hiếu kính bà.

Cuộc sống thời thơ ấu của Hoàng Hình rất cực khổ, thuở nhỏ bà luôn sống trong sợ hãi bất an, không hề trải qua thời thơ ấu vô tư hồn nhiên. Sau này cuộc sống an ổn, bà liền thích mấy món đồ chơi của tiểu hài tử, theo lý giải của Du Nhiên thì trong tiềm thức bà muốn tìm về những niềm vui trẻ thơ, bù đắp lại nỗi tiếc trong quá khứ. Ba huynh muội Trương gia đều biết sở thích này của bà ngoại nên mỗi lần ra ngoài thường sẽ mua những món đồ chơi thú vị, mới mẻ về tặng cho Hoàng Hình, khiến bà cười vui vẻ.

Trương Mai từ nhỏ đã luyện công phu nết đến vô cùng thành thạo, không lâu sau liền dụ dỗ ông ngoại, bà ngoại vui vẻ ra mặt. Bà ngoại hắt Hoàng Hình luôn rất dễ dụ, còn ông ngoại Mạnh Lại thì tuổi tác càng lớn càng nhân nhượng tôn tử, dần dần đến mức dung túng nuông chiều, chuyện gì cũng dám làm.

Mặc dù như thế, Mạnh Lại vẫn cố ý nghiêm mặt giáo huấn một câu:

- Đã lâu không về mà không biết các trướng bối nhớ con hả? Bạch bạch bạch chạy tới Từ gia trước, xun xoe lấy lòng nhạc gia sao?

Du Nhiên mỉm cười nhìn cha mình, nhị tử Mai Mai à, con dụ dỗ cho tốt ông ngoại, bà ngoại thì nên đến lượt mẫu thân con là ta nhỉ? Mai Mai con chỉ biết có nhạc phụ nhạc mẫu, quăng cha mẹ con ra sau đầu, mau đến an ủi tâm hồn bị tổn thương của cha mẹ đi.

Trương Mai dụ dỗ xong ông ngoại bà ngoại, lại lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Du Nhiên:

- Mẹ, mới mấy tháng không gặp mà sao mẹ lại trẻ ra thêm mấy tuổi thế này? Cứ như vậy tiếp, con sẽ phải gọi mẹ là muội muội mất.

Du Nhiên vui vẻ, chân mày cong cong.

Trương Tĩnh, Trương Kinh ngồi trên ghế thái sư, mỉm cười nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt. Tiểu tử thú vị A Mai chỉ có bản lĩnh này, trước tiên là chọc giận ông ngoại bà ngoại, sau đó lại dỗ họ trở lại, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thất thủ.

Buổi tối cả nhà thân mật ăn cơm tối, xem như trong nhà có việc vui nên Du Nhiên phá lệ cho phép cha, trượng phu và các nhị tử uống rượu:

- Chỉ được uống vài chén, không được uống say.

Nhưng mà, khi thật sự bắt đầu uống, dù có hơn vài chén, Du Nhiên cũng không truy cứu.

Du Nhiên tự an ủi:

- May mà sư công lão nhân gia không có đây. Nếu sư công ở đây thì thế nào cũng không xong, nhất định uống đến say mềm, không say không ngừng.

Hoa Sơn lão nhân ở ngoại ô kinh thành gặp được bạn cũ, ở lại đó trò chuyện thâu đêm rồi.

Sau bữa cơm tối, cả nhà uống trà nói chuyện phiếm. Du Nhiên vui vẻ vươn cổ tay ra, khoe hai chiếc vòng tay pha lê màu xanh trong suốt, trơn bóng giống nhau như đúc:

- Khó nhất chính là phải giống nhau như đúc, sau này, con dâu lớn, con dâu thứ hai, mỗi người một chiếc.

Nhìn xem ta công bằng biết bao, không thiên vị đứa nào, thê tử của A Kinh và thê tử của A Mai đều đối xử bình đẳng.

59. Chương 59: Người Kia Như Thế Ô Hay (thượng)

Trương Kinh là lão đại, tính tình trầm ổn, hỉ nộ không lộ ra ngoài, hần vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, lễ phép hướng về phía Du Nhiên nói lời cảm tạ:

- Ngọc thuần khiết không tỳ vết, sáng rõ như vậy, vừa nhìn liền biết là cực phẩm, đa tạ người.

Trương Đồng lặng lẽ kéo kéo vạt áo Trương Mai:

- Nhị ca, dạo này không biết sao mẹ lại rất hứng thú với vòng tay. Trước đó vài ngày mẹ thường đeo trên cổ tay mấy chiếc vòng ngọc, gặp tiểu cô nương xinh đẹp nào là tặng một chiếc, ai cũng có phần.

Trương Mai khê hỏi muội muội:

- Đồng Đồng, mẫu thân có phải là trốn phụ thân đến chỗ mỏ ngọc khai thác không?

Vĩnh Xương phủ Vân Nam do Mạnh Mật ở Tuyên Phủ Ti quản lý có một mỏ ngọc phi thúy, ngọc nơi đó sinh ra rất trong suốt, chất lượng ngọc bền chắc, nhỏ mà trơn bóng, nổi tiếng khắp nơi.

Trương Đồng cười không phúc hậu:

- Tốt nhất là không có, nếu không phụ thân sẽ không đồng ý.

Cha Trương Tịnh của họ đối với thê tử ngàn theo trăm thuận, nuông chiều đủ kiểu, duy chỉ có một điều là không cho thê tử nghĩ cách buôn bán kiếm tiền. Trương Tịnh rất kiên trì quan điểm “nuôi gia đình là chuyện của nam nhân”.

Huynh muội hai người thì thà thì thăm, Trương Tịnh nhàn nhạt nhìn sang. Nói chuyện với muội muội, lúc nào nói chả được? Mẹ con đang đợi con khen ngợi kia, mau nói cảm ơn đi, đồ A Mai không có mắt.

Trương Mai bỗng thấy lưng như kim chích, vội đến trước mặt Du Nhiên, nịnh nọt một cách lão luyện:

- Mẹ yêu thương vẫn bối là nhất, có thể làm con của mẹ, con, đại ca và tiểu muội quả thật rất may mắn. Mẹ, phi thúy này nước ngọc rất tốt, mẹ đeo là đẹp nhất, cần gì phải cho các nàng chứ.

Du Nhiên hiểu con mình nhất, vui vẻ một lát thì mỉm cười nói:

- Mai Mai đã nói ta đeo nhìn đẹp thì ta giữ lại mình dùng. Còn Vành Vành và A Trì thì đổi thành kim quan gắn đá mắt mèo ngọc lục bảo vậy, thế nào?

Trương Kinh dường như không rõ sự khác nhau giữa vòng ngọc và kim quan, vẫn khách sáo tạ ơn như cũ:

- Tốt quá, đa tạ người.

Trương Mai nghe nói cho mỗi người một chiếc vòng ngọc đổi thành đá mắt mèo ngọc lục bảo trân quý hiếm có thì tươi cười đầy mặt, khen mãi liệt nữ tử ba thế hệ Hoàng Hinh, Du Nhiên, Trương Đồng, dụ dỗ mỗi người các nàng đều vui vẻ.

Gia đình hòa thuận đầm ấm như vậy cũng có chút tiếc nuối và không như ý. Tết Nguyên Đán sắp đến, Trương Mai dù ngàn dặm xa xôi về kinh nhưng không thể ở lại ăn Tết cùng Bình Bắc hầu phủ. Hắn là Ngụy quốc công, chuyện của Ngụy quốc công phủ, hắn muốn cũng phải quản mà không muốn cũng phải quản.

Lúc nhỏ, Trương Kinh và Trương Mai bắt thăm, Trương Kinh bắt trúng chữ “Bình”, kế thừa Bình Bắc hầu phủ; còn Trương Mai bắt trúng chữ “Ngụy”, kế thừa Ngụy quốc công phủ. Lúc đó Trương Mai vô cùng oán trách:

- Tại sao con xui xẻo nhất?

Không chỉ oán trách mà hắn còn tóm lấy Trương Kinh chơi xấu:

- Ca, hai chúng ta đổi, đổi lại.

Ngụy quốc công phủ gì đó, đệ mới không cần đâu.

Lúc đó chuyện đã định rồi, Trương Mai dù chơi xấu cũng vô dụng. Bởi vì tước vị này, Trương Tịnh và Du Nhiên cảm thấy rất có lỗi với thứ tử nhưng lại không có biện pháp nào tốt. Ngụy quốc công phủ thời khai quốc lập công lớn nhưng nhân tài sa sút, Trương Tịnh là con cháu lưu lạc bên ngoài lập nên công lao, được phong hầu, Ngụy Quốc công phủ sao lại bỏ qua cho ông, bất kể thế nào cũng muốn nhận lại quan hệ với ông.

Triều đình trọng hiếu đạo, phụ tộc bỏ rơi con cháu, con cháu chỉ có thể tự lực cánh sinh; phụ tộc muốn nhận con cháu trở về, trong triều từ trên xuống dưới không ai không ủng hộ. Nếu vĩnh viễn không thừa nhận Ngụy quốc công phủ sẽ bị coi là quên cội quên nguồn, tuyệt đối không thể được.

Người hâm mộ Ngụy quốc công trẻ tuổi Trương Mai này rất không ít. Nhưng kỳ thực Trương Mai một chút cũng không muốn tước vị quốc công này, hắn thà chỉ làm một nhị công tử bình thường của Bình Bắc hầu phủ ung dung tự tại.

Buổi tối trở về phòng, Trương Tịnh cùng Du Nhiên thương lượng:

- A Mai về đó một mình, nhất định là rất ngọt ngào; nếu cả nhà chúng ta đều về thì nhạc mẫu chắc chắn không chịu theo qua, khó tránh thê lương.

Để nhi tử về Ngụy quốc công phủ một mình, ông không nỡ. Nhưng để Hoàng Hinh ở lại Bình Bắc hầu phủ một mình, ông cũng không nhẫn tâm.

Du Nhiên là người theo phái lạc quan, chuyện gì cũng nghĩ theo hướng tốt, bà mỉm cười dẹt miệng đẹp:

- Cùng lắm là lại buồn phiền thêm một năm nữa thôi! Mùa đông sang năm, chúng ta rước A Trì vào cửa, để vợ chồng son Trương Mai ở Nam Kinh sống tự tại qua ngày. Có giai nhân làm bạn, tiểu tử thú vị Mai Mai không có lương tâm này có thể vui vẻ rồi, không cần chúng ta lo nghĩ nữa.

- Mùa xuân sang năm cưới con dâu lớn, mùa đông cưới con dâu nhỏ, chẳng phải là cực kỳ thuận lợi sao? Con cái đều là cục nợ, bọn chúng cưới vợ lập gia đình thì cục nợ này xem như đã trả hơn phân nửa, người làm cha mẹ có thể thả gánh nặng xuống lấy hơi rồi.

Du Nhiên hứng thú cho ra kết luận:

- Nhi tử trưởng thành là của con dâu, nữ nhi trưởng thành cũng là của người ta.

Đến khi các con người nên cưới thì cưới, người nên gả thì gả, mình chính là cả người hết nợ, giải phóng.

Trương Tịnh luôn chiều theo thê tử nhưng lần này lại không cùng ý kiến:

- Nhi tử trưởng thành là của con dâu, nhưng nữ nhi trưởng thành không phải của người ta.

Nữ nhi vĩnh viễn là tâm can bảo bối của cha mẹ, làm gì có chuyện “nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi” chứ.

Du Nhiên vỗ vỗ khuôn mặt thâm trầm kiên nghị của ông, mỉm cười nói:

- Đồng Đồng hiện không còn nhỏ, từ từ chọn con rể là được. Nếu có người hợp ý thì đàm hôn luận giả, còn nếu không có thì không cần miễn cưỡng. Thậm chí sau khi Đồng Đồng xuất giá, nếu cuộc sống không vui vẻ thoải mái thì chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể đón nó về, có được không?

Trương Đồng có một xuất thân tốt, có cha mẹ và huynh trưởng có thực lực lại hết mực yêu thương nàng nên nàng tìm người kết duyên hoàn toàn có thể cân nhắc đến việc hai bên lưỡng tình tương duyệt là chủ yếu, những chuyện khác đều không đáng kể, có thể bỏ qua.

Trương Tịnh mỉm cười:

- Tóm lại, khuê nữ của ta không thể bị thiệt thòi, chút xíu cũng không được.

Du Nhiên gật đầu, phụ thân và huynh trưởng đã có năng lực như vậy, Đồng Đồng cần gì phải gả đi như phần lớn nữ tử thế giới này, phải nhân nhượng cầu toàn, “hiền lành độ lượng” để làm gì chứ.

Người làm phụ mẫu đều nghĩ như vậy, một lòng một dạ muốn cha mẹ chồng của Trương Đồng đều đối với Trương Đồng hết mực thương yêu, chiều chuộng. Cát An hầu phủ, sau khi kết thúc buổi gia yến đón gió tẩy trần cho Chung Hoàn, Chung Tuân và Thủy Băng Tâm trở về phòng cũng đang đàm luận về nhi tử bảo bối của họ, cùng với cô nương trong lòng của nhi tử bảo bối.

Thủy Băng Tâm có chút áy náy:

- Mẹ biết A Hoàn vừa về kinh liền đến Bình Bắc hầu phủ thì tức mặt mũi trắng bệch. A Hoàn cũng thật lỗ mãng, phải nên về phủ thỉnh an mẹ trước, đoàn tụ với gia đình, ngày kế hãy ra ngoài bái phỏng bạn bè thân thích.

Chung Tuân rảnh rỗi dựa trên giường gạch, không để bụng nói:

- Chuyện này có gì đâu, A Hoàn phụng mệnh cấp trên đi đưa thư, đương nhiên so với việc nhà quan trọng hơn. Ta đã nói rõ ràng với mẹ đạo lý này, bà ấy cũng đã đổi giận thành vui rồi.

Thủy Băng Tâm lưỡng lự:

- Tâm ý của A Hoàn, ta đương nhiên hiểu. A Hoàn có thể cưới Đồng Đồng là chuyện tốt cầu còn không được. Nếu không thì, ta lại đề cập với A Du?

Ba năm trước bà đã uyển chuyển đề cập một lần và đã bị khéo léo cự tuyệt.

- Nói thì có thể, chỉ sợ có nói cũng vô dụng.

Chung Tuân nghĩ đến nguyên nhân Bình Bắc Hầu phủ cự tuyệt thì khẽ nhíu mày:

- Phụ thân và đại bá là huynh đệ ruột thịt, hai người đã thân thiết nhau cả đời, đến bây giờ cũng không chịu phân gia. Biểu muội và muội phu xem Đồng Đồng như bảo bối, sao yên tâm để con bé tới Cát An hầu phủ hầu hạ nhiều trưởng bối như vậy?

Càng đừng nói, trong số rất nhiều trưởng bối này, còn có hai người cực kỳ không vừa mắt con bé.

Cát An hầu phủ Vương thị và mẫu thân của Chung Tuân Tôn thị, hai người đều không thích Trương Đồng. Vương phu nhân là vì bất mãn với Mạnh gia, còn Tôn phu nhân là bất mãn với xuất thân của Du Nhiên.

Nguyên nhân Vương phu nhân bất mãn với Mạnh gia rất thừa thãi. Mạnh Lại là con rể Chung gia, nhưng càng già càng xa cách với đích thê Chung thị, dần dần đối đãi nhau rất lạnh lùng, Vương phu nhân là tẩu tẩu nhà mẹ đẻ thương yêu em chồng, dĩ nhiên là phản cảm với Mạnh gia. Mặt khác, thứ nữ của Vương phu nhân Chung Linh là em dâu nhà mẹ đẻ Du Nhiên, ở Mạnh gia như cá gặp nước, cuộc sống gia đình rất dễ chịu. Vương phu nhân luôn không thích Chung Linh, Chung Linh càng thoải mái thì bà càng chán ghét, càng khinh thường Mạnh gia.

Tôn phu nhân ngược lại, với Mạnh gia khen không dứt miệng nhưng bà không chấp nhận nổi xuất thân của Du Nhiên. Mẹ đẻ của Du Nhiên vốn là tỳ nữ, ở trong mắt của phu nhân tôn quý như Tôn phu nhân, Du Nhiên sớm đã bị đóng dấu là “mệnh nô tỳ” nên dù có phú quý, có nở mày nở mặt thế nào cũng không làm tiêu tan dấu ấn kia.

Thái độ của Tôn phu nhân luôn kiên quyết, không cho phép Chung Tuân và Thủy Băng Tâm có dị nghị gì:

- Nữ nhi của nô tỳ thì có thể tốt đến mức nào? Huống hồ nó còn lớn lên bên cạnh mẹ ruột của Mạnh Du Nhiên xuất thân tỳ nữ kia, nhất định là không biết cách dạy dỗ, nữ tử như thế không xứng với A Hoàn!

Vương phu nhân, Tôn phu nhân đều đã lớn tuổi, cách nghĩ đã ăn sâu bén rễ, rất khó thay đổi. Chung Hoàn nếu muốn cầu hôn Trương Đồng, khó càng thêm khó. Năm đó lúc Thủy Băng Tâm tự mình thăm dò ý tứ Du Nhiên, Du Nhiên cũng không cùng Trương Tịnh thương lượng đã nhẹ nhàng cự tuyệt: chuyện cũ không vui của Cát An hầu phủ và Mạnh gia hết chuyện này đến chuyện khác, quả thực không nhắc tới nổi.

Cát An hầu Chung Nguyên và phụ thân Chung Hanh của Chung Tuân đều rất tán thành mối hôn sự này. Bọn họ đều từng là nhân vật quan trọng trong quân, con cháu cũng nhiều người phục vụ trong quân đội nên nếu có thể làm thông gia với Bình Bắc hầu thì sẽ như dệt hoa trên gấm, lửa lớn nấu dầu (chỉ việc đã tốt càng thêm tốt), trăm lợi mà không hại.

Cát An hầu phủ cũng giống như phần lớn gia đình khác, chủ gia đình là nam nhân, là hai huynh đệ Chung Nguyên, Chung Hanh. Vương phu nhân hay Tôn phu nhân cũng vậy, dù các bà có phản đối, có không thích đi nữa nhưng chỉ cần Chung Nguyên và Chung Hanh gật đầu, Bình Bắc hầu phủ gật đầu thì hôn sự của Chung Hoàn và Trương Đồng sẽ như nước chảy thành sông.

Nhưng Du Nhiên biết rõ những ân oán oán của Cát An hầu phủ cùng Mạnh gia, cũng biết rõ Vương phu nhân và Tôn phu nhân không thích A Đồng thì sao lại bằng lòng gả nữ nhi? Trương Tịnh càng khó phải nói, Chung Hoàn đối với khuê nữ của ông không đủ ngoan ngoãn nghe lời, căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông.

Chung Tuân và Thủy Băng Tâm đem tiền căn hậu quả cẩn thận suy xét qua, trong lòng đều không đạt được gì. Tâm ý của ái tử thì không nở không đếm xỉa đến nhưng thành kiến của trưởng bối cũng không cách nào thay đổi, bốn mươi tuổi không kiến thức là cả đời ngu dốt, càng huống hồ hai lão nhân gia tuổi đã gần bảy mươi? Trương Tịnh, Du Nhiên yêu thương nữ nhi đến mức nào, trong lòng họ hiểu rõ, tình huống của Chung gia như vậy nếu không thay đổi được thì căn bản không thể nào đính hôn với Trương Đồng.

Chung Tuân chú tâm suy nghĩ một lát, rồi thấp giọng thương lượng cùng thê tử:

- Nếu không, chúng ta tìm cách để A Hoàn ở lại Giang Nam lâu dài, Đồng Đồng cùng A Hoàn ở xứ Giang Nam lắm cá nhiều gạo sống qua ngày ung dung tự tại, được không?

Thủy Băng Tâm mỉm cười:

- Chưa nói đến người khác, trước hết ông ngoại bà ngoại của Đồng Đồng sẽ không đồng ý. Ngoại tôn nữ do họ một tay nuôi lớn phải gả đi xa, hàng năm không thể gặp mặt thì sao được.

Chung Tuân trầm mặc hồi lâu, trong lòng rất phân vân. Thật sự không được thì nghĩ cách để phụ thân và đại bá phân gia thế nào? Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, dù là huynh đệ ruột thịt cũng không có đạo lý cả đời không phân gia. Lão hầu gia và thái phu nhân sớm đã qua đời, lúc này phụ thân cùng đại bá phân gia, ai cũng không nói được gì.

Hai lão huynh đệ phân gia, mình cũng cùng các ca ca phân gia, đến lúc đó Đồng Đồng gả sang đây, mình và A Băng đều thương yêu con bé như nữ nhi ruột thịt, tuyệt không để con bé chịu chút ảm ức nào thì biểu muội cùng muội phu sẽ yên tâm chứ?

Chung Tuân nghĩ không chắc chắn nên cũng không dám nói ra. Chung Nguyên và Chung Hanh có chịu phân gia hay không, cả nhà Chung Hanh có chịu phân gia hay không, căn bản không phải là chuyện mà ông có thể nắm trong tay. Hơn nữa, Chung Nguyên và Chung Hanh là huynh đệ ruột thịt do một mẹ sinh ra, hai lão huynh đệ họ thân thiết với nhau cả đời, nếu già mà không thể tụ tập, còn phải phân gia, hai lão huynh đệ họ chẳng phải sẽ thương tâm sao.

Phu thê hai người lòng đầy tâm sự mà đi ngủ, cả đêm không an giấc.

Hôm sau, Chung Hoàn thật sớm đã đi đến Bình Bắc hầu phủ. Chung Hoàn vừa cười ngửa phi như bay, vừa hưng hăng nghĩ: “Trương Đồng, hôm nay ta nhất định phải ngăn muội lại, cùng muội phân rõ phải trái.”

Trương Mai không có ở Bình Bắc hầu phủ. Hắn từ sớm đã đến Ngũ Phúc Trai mua thịt bò tương (một loại món ăn nổi tiếng của Mông Cổ) mà Từ Sâm thích ăn, rồi đến Lục Vị Các mua điểm tâm mà Lục Vân thích ăn, sau đó mới đến Từ gia ở đường lớn Đăng Thị Khẩu.

Trương Mai vừa đến, Từ Thuật, Từ Dật liền cao hứng lao ra, lớn tiếng gọi “tỷ phụ”. Hai đứa nó đang trong thời gian nghỉ, không cần đi học nên rất vui vẻ chuẩn bị cùng tỷ phụ và lão công công râu bạc cùng nhau chơi đùa.

Từ Tổn ý tứ sâu xa mỉm cười:

- Trọng Khải, dùng cơm trưa xong thì mời đến thư phòng của ta một chuyến. Ta mới có được bức danh họa, gia đình Trọng Khải có tiếng hiếu học lâu đời nên mời giúp ta thưởng thức.

Nụ cười của huynh ấy thực sự không bình thường, tìm Trương Mai đập thành thịch, vội vàng đáp ứng:

- Nhất định, nhất định.

Từ Sâm mới đến kinh thành nhậm chức không lâu, Lễ bộ kinh thành công việc bề bộn, cùng với Nam Kinh nhân rồi khác nhau rất lớn, Từ Sâm mấy tháng qua bận rộn công vụ, cảm thấy rất mệt mỏi. Hôm nay vất vả lắm mới được nghỉ, đột nhiên có cảm giác “Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân”*, liền sai người chuẩn bị rượu Lê Hoa Bạch, cùng nhi tử và con rể uống rượu nói chuyện phiếm.

* Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ Lý Thiệp đời Đường, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn.

Trong lúc uống rượu, Từ Sâm chậm rãi nói:

- Trọng Khải con nếu rảnh thì đi một chuyến đến đường lớn Chính Dương Môn. Gia phụ nghĩ đến con lâu rồi nhưng tiếc không được gặp.

Trương Mai đã về kinh thì theo lễ tiết phải đi bái kiến Từ thứ phụ.

Trương Mai cung kính đáp ứng:

- Dạ, nhạc phụ. Gia phụ gia mẫu hôm qua còn nhắc, bảo con đến đường lớn Chính Dương Môn bái kiến tổ phụ.

Điều này là chắc chắn, muốn cưới nữ nhi Từ gia, sao có thể không bái kiến tổ phụ Từ gia.

60. Chương 60: Người Kia Như Thế Ô Hay (hạ)

Từ Sâm mỉm cười:

- Trọng Khải ngày mai có thời gian rảnh không? Nếu rảnh thì chúng ta cùng đến đường lớn Chính Dương Môn.

Trương Mai tất nhiên hiểu ý ông, cười nói:

- Đúng lúc con cũng định ngày mai qua. Có nhạc phụ dẫn dắt, trong lòng con có thể nắm chắc rồi.

Sau khi cùng ăn bữa trưa hòa hợp, về mặt Từ Sâm mệt mỏi, ông đến thư phòng nghỉ ngơi:

- Trọng Khải, thứ lỗi ta không tiếp được.

Sau lần học máu trước, sức khỏe ông có chút suy yếu, không chịu nổi mệt nhọc, luôn điều dưỡng theo lời đại phu, tạo thói quen sau bữa trưa thì nghỉ ngơi một chút.

Nếu như là con rể bình thường, lúc này lịch sự cáo từ nhạc phụ, mời nhạc phụ đi thông thả, cũng tính là chu đáo. Nhưng Trương Mai hiển nhiên không phải là con rể bình thường, hần khẳng khẳng cùng ba huynh đệ Từ Tổn đưa Từ Sâm về phòng, đích thân hầu hạ ông đi nghỉ, mới nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài.

Bốn người cùng đi về hướng thư phòng của Từ Tổn. Từ Thuật ngửa đầu sùng bái nhìn Trương Mai:

- Tỷ phu, huynh cái gì cũng biết, cái gì cũng làm đến vô cùng hoàn mỹ! Ngay cả ém góc chần cho phụ thân, huynh cũng làm vừa nhẹ nhàng vừa sắc sảo như vậy.

Từ Dật gật đầu tán thành:

- Tỷ phu huynh các loại kỹ năng đều tinh thông!

Trương Mại thân thiết xoa xoa đầu hai đứa nhỏ:

- Huynh tối nào cũng ém góc chần cho sư công nên cực kỳ thông thạo. A Thuật, A Dật đã học “Ông lão bán dầu”* rồi nhỉ, ‘Ta chẳng phải tài giỏi gì, chẳng qua là quen tay’.

* Ông lão bán dầu: nguyên bản là một câu chuyện ngụ ngôn do Âu Dương Tu thời Bắc Tống viết, kể lại chuyện Trần Nghiêu Tư thi bắn tên cùng ông lão bán dầu, ý muốn nói đến đạo lý “quen tay hay việc”, “thực tế mới là hiểu biết chân chính”, “người giỏi còn có người giỏi hơn”. Ngụ ý rằng tất cả kỹ năng đều có thể thông qua khổ luyện nhiều lần trong thời gian dài mà đạt tới trình độ “quen tay hay việc”.

Truyện “Ông lão bán dầu”:

Đời nhà Tống, Trần Nghiêu Tư nổi danh là tay thiện xạ bách phát bách trúng. Gặp những tay thiện xạ khác, Trần Nghiêu Tư luôn luôn khoe khoang:

- Khắp nước Trung Hoa, chưa ai tài giỏi hơn tôi.

Hàng ngày Trần Nghiêu Tư ưa tập dượt bắn cung, tìm các loại chim chóc trong vườn mà giết thử. Hôm ấy, có ông lão bán dầu đi ngang qua. Thấy người bắn quá giỏi, ông ta tò mò, đặt gánh xuống xem rất lâu. Sau khi bắn xong một loạt chín mươi mũi tên, Trần Nghiêu Tư lấy làm tự đắc, nhìn xung quanh chợt thấy ông lão bán dầu. Ông lão khẽ gật đầu ...

Trần Nghiêu Tư gọi ông lão:

- Ông biết bắn cung à? Bắn như tôi, ông phục tài không?

Ông lão đáp:

- Chẳng có chuyện gì đáng phục cả. Trên thế gian này, hề làm quen tay thì tất nhiên sẽ khéo léo. Thí dụ như ban nãy, tôi thấy ông bắn mười phát, trúng đích được tám, chín. Tài nghệ của ông chỉ tạm gọi là được, vậy thôi.

Trần Nghiêu Tư tức giận, cho rằng ông lão khinh khi mình:

- Ông này ăn nói lếu láo quá! Vậy chớ ông bắn được như tôi không?

Ông lão đáp:

- Tôi có sở trường khác. Bấy lâu nay sống nhờ nghề bán dầu, tôi trau dồi nghề rót dầu, chắc ông khó làm được như tôi. Ông hãy xem này.

Dứt lời, ông lão đặt một cái bầu xuống đất, rồi đặt thêm một đồng tiền trên miệng bầu rồi từ từ rót dầu xuống.

Giọt dầu từ trên cao, nhều thẳng, chui qua lỗ vuông của đồng tiền điều trước khi rót vào đáy bầu, ông lão cứ rót như vậy mãi đến khi cái bầu gần đầy rồi nói với Trần Nghiêu Tư:

- Ông xem, mặt đồng tiền vẫn khô ráo, chẳng dính chút dầu nào. Tôi chẳng phải tài giỏi hoặc có thiên tư gì, chẳng qua là quen tay ... Cũng như ông bắn cung vậy thôi.

Trần Nghiêu Tư gật đầu hiểu ý. Từ đó về sau ông đổi tính, bớt khoe khoang hơn trước.

Từ Thuật, Từ Dật đồng thanh nói:

- Đã học, hiểu rõ!

Từ Tổn cười quở trách:

- Hai tiểu nghịch ngợm biết gì chứ? Mỗi đứa lấy một quyển “Âu Dương văn trung công văn tập” tìm bài “Ông lão bán dầu”, tự viết cả bài lại một lần cho huynh xem. Ngoài ra, còn phải diễn giải từng câu từng chữ trong đó, dùng từ phải trang nhã.

Từ Thuật, Từ Dật luôn quen bị đại ca kiểm tra, so sánh việc học tập nên cũng không cảm thấy có gì khác thường, chúng đến thư phòng của Từ Tổn, không nhờ gã sai vặt làm hộ mà tự mình vui vẻ đem băng ghế đến giẫm lên, lấy quyển “Âu Dương văn trung công văn tập” trên giá sách xuống, cam đoan như thật:

- Không phải là viết lại một lần rồi diễn giải ra sao? Ca, hai đệ thông minh tài trí, rất nhanh sẽ làm xong!

Hai tiểu thiếu niên ở sương phòng làm bài tập, Từ Tổn cùng Trương Mại đến phòng chính:

- Trọng Khải, bức Sơn Cư Đồ này, mời cùng nhau thưởng thức.

Trương Mại trầm ngâm quan sát hồi lâu, khen:

- Dùng mực thanh nhã, đậm nhạt thích hợp, ý cảnh phong phú.

Từ Tổn đỏ mặt đứng bên Trương Mại, ấp úng hỏi:

- Trọng Khải, lúc đệ sắp rời Nam Kinh đã gặp nhạc phụ nhạc mẫu của ta, hai lão nhân gia có khỏe không?

Trương Mại vẫn chú tâm nhìn bức tranh như cũ:

- Rất khỏe. Không chỉ Quý gia cữu phụ, cữu mẫu, mà con cái của họ ai cũng bình an vui vẻ.

Từ Tổn đỏ mặt.

Trương Mại tỉnh bơ bình phẩm bức Sơn Cư Đồ trên tường:

- Bức họa này màu mực đậm nhạt khô ướt cùng sử dụng, biến hóa cực kỳ phong phú, cực kỳ sống động. Cữu huynh, huynh nói có đúng không?

Từ Tổn phục hồi tinh thần lại, vội nói:

- Lời Trọng Khải rất chí lí.

Thật ra thì Trương Mại nói cái gì, hấn căn bản là không chú ý.

Hai người ngồi trên ghế thái sư bằng gỗ lim, thư đồng dâng trà lên, họ phẩm trà nói chuyện phiếm.

- Trọng Khải, Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ Phùng Tuấn gần đây chộc giận Thánh thượng phải không?

Từ Tổn dường như vô ý hỏi.

Trương Mại do dự nói:

- Lão Phùng có thể có chút thủ đoạn, với ai cũng xưng huynh gọi đệ, quan hệ với mọi người rất tốt. Trước mặt Thánh thượng lại càng tận tâm tận lực, theo lệnh mà làm, chẳng qua người này nổi cơn khi uống rượu, say rượu nhập cung, quấy nhiễu thánh giá, đã là chuyện khó có thể văn hồi.

Trương Mại rất kỳ quái, Vũ lâm vệ thuộc cận vệ trong cung, cùng với gia đình quan văn như Từ gia trước giờ không có liên quan gì, sao cữu huynh lại quan tâm tới Phùng Tuấn?

Nét ứng đỏ trên mặt Từ Tổn đã dần dần biến mất, tâm tình cũng từ từ khôi phục lại bình thường, nói:

- Như vậy, Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ chẳng phải sẽ đổi người sao? Trọng Khải, dựa vào lý lịch của đệ, có thể được chọn không?

Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ cùng với Cẩm y vệ Chỉ huy sứ và Kim ngô vệ Chỉ huy sứ có cùng cấp bậc từ trước đến giờ luôn là vô tướng thân tín của Hoàng đế.

Trương Mại mỉm cười:

- Đệ nhất định không thể được chọn. Nếu đệ được chọn, chẳng phải sẽ ở lại kinh thành sao? Không giấu gì cữu huynh, Ngụy quốc công phủ nhiều người phức tạp, chuyện nan giải đếm không xuể. Hôm đến cầu hôn, gia phụ gia mẫu đã hứa để đệ cùng lệnh muội ở Nam Kinh sống tự tại qua ngày.

Hoàng đế nếu có ý để mình lấy thân phận Đô đốc thêm sự kiêm nhiệm Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ, vậy đối với A Trì quá không công bằng. Vốn có thể cùng mình ở Nam Kinh sớm chiều bên nhau, thoải mái nhàn nhã, lại trở thành phải ở lại kinh thành đấu trí đấu dũng cùng loại người như Lâm thị Ngụy quốc công phủ. Đã không thể hưởng thụ tuổi thanh xuân tươi đẹp mà còn phải rơi vào trong tranh đấu ở nội trạch, thật là không đáng.

Từ Tôn mỉm cười nhìn về phía Trương Mai:

- Chỉ e Trọng Khải quá mức xuất sắc, tránh cũng tránh không khỏi. Nếu bề hạ thường thức, ban tặng chức cận vệ Chỉ huy sứ thì không lẽ Trọng Khải có thể từ chối?

Trương Mai trong lòng đã có dự tính trước:

- Sơn nhân ắt có diệu kế. Cữu huynh yên tâm, đệ nhất định sẽ không nhậm chức cận vệ Chỉ huy sứ đâu.

Hóa ra là cữu huynh lo mình nhậm chức ở lại kinh thành thì A Trì mềm mại đáng yêu sẽ phải chịu vất vả tranh đấu cùng mọi người ở Ngụy quốc công phủ. Cữu huynh quả thật là yêu thương muội muội không hề thua kém mình yêu thương Đồng Đồng.

Đình viện này là thư phòng của Từ Tôn, dù sương phòng hay phòng chính đều được trang trí từng hàng kệ sách, trên kệ bày đầy sách. Giọng nói của Trương Mai vừa dứt thì ở sau một góc kệ sách dường như khẽ phát ra một tiếng thở dài.

Trương Mai cười nói:

- Cũng không biết bài tập của A Thuật, A Dật làm thế nào rồi, có chỗ nào không hiểu hay không.

Từ Tôn chậm rãi đứng dậy:

- Trọng Khải, thứ lỗi không tiếp được, ta qua đó xem hai tiểu nghịch ngợm.

Trương Mai mỉm cười gật đầu:

- Cữu huynh xin mời.

Trương Mai đưa mắt nhìn Từ Tôn ra cửa, rồi nhẹ nhàng từ trên ghế đứng dậy, không một tiếng động đi đến chỗ trong góc đằng sau kệ sách kia. Duyên dáng đứng yên sau kệ sách là một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, không phải A Trì thì là ai.

Trương Mai khẽ cười:

- Lúc trước là nhìn chăm chăm ta, bây giờ lại là nhìn lên ta. Ta nhất định phải nhìn lại từng cái một, trừ đi tiền vốn, còn phải có lợi tức. Lúc nàng nhìn ta, ta rất hào phóng; đến khi ta nhìn nàng, nàng lại hẹp hòi không cho.

A Trì liếc hần:

- Ta rõ ràng là nghe lên được chưa, chứ đâu có nhìn lên. Chàng ngó xem, kệ sách dày như vậy, ta nhìn lên kiểu gì?

Người ta là không yên tâm nên muốn nghe thử chàng nói thế nào thôi, chàng tên vô lại này.

A Trì sóng mắt lưu chuyển, hờn dỗi động lòng người làm trái tim Trương Mai mềm đi, thấp giọng nói:

- Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng, không để ai ức hiếp nàng. Chúng ta không ở kinh thành tham gia náo nhiệt, nàng theo ta về Nam Kinh sống thoải mái qua ngày, cùng nhau trải qua cuộc sống nhàn nhã như thần tiên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Trì ửng hồng, nàng khẽ gất một tiếng:

- Ai muốn theo chàng về Nam Kinh.

Mềm mại đáng yêu, đơn thuần là thái độ của tiểu nữ, Trương Mai dịu dàng nhận sai:

- Không phải nàng theo ta về Nam Kinh, mà là ta theo nàng về Nam Kinh.

Bình Bắc hầu phủ, giờ khắc này cũng là một đôi thanh niên nam tử và thiếu nữ nhan sắc mỹ lệ ở chung một chỗ, chẳng qua họ không giống với Trương Mai và A Trì, hai người họ vừa thấy mặt là cãi nhau, âm ỉ đến quên cả trời đất.

- Trương Đồng, mùa đông lớn muối có lạnh hay không mà còn chạy ra bên ngoài làm cái gì? Thân thể của mình thì ốm yếu mà còn không biết chăm sóc cho tốt!

Chung Hoành đứng trước cửa sổ, gào thét về phía Trương Đồng.

Hắn trời sinh diễm lệ, cho dù nóng giận thì ngoại hình vẫn xinh đẹp, rạng rỡ hơn người, Trương Đồng đứng bên cạnh bàn, hiếu kỳ nhìn hắn một lát, trước tiên là tấm tắc khen ngợi:

- Chung Hoành người thật sự yêu mị nha, thở hổn hển như vậy mà vẫn xinh đẹp.

Kế đó nàng đập bàn giận dữ:

- Người là cái gốc hành gì mà dám quản bốn đại tiểu thư?

Ông ngoại bà ngoại ta, cha mẹ ta, đại ca nhị ca ta, ai không phải là mềm giọng dụ dỗ ta, làm gì có ai lớn lối như vậy?

Chung Hoành lại càng thở hổn hển:

- Trương Đồng, đã nói với người ít nhất tám lần, không được nói ta xinh đẹp!

Một nam nhân kiến công lập nghiệp là dựa vào bản lĩnh thật sự, không liên quan đến gương mặt trông như thế nào.

Trương Đồng cười hi hi nói:

- Tại sao không cho nói người xinh đẹp? Ta lại không nói dối! Người ra đường lớn xoay một vòng đi, tốt nhất là ngồi trên một chiếc xe ngựa lớn, không chừng cả nhà người cũng không cần mua trái cây nữa. Đứng rồi, người phải đem màn xe nhấc lên, để gương mặt này của người lộ ra trước mặt các đại cô nương nàng dâu nhỏ mới được. Các nàng vì gương mặt này của người, tuyệt đối là chịu tốn kém.

Chung Hoành tức giận:

- Trương Đồng, người_____

Trương Đồng rất hiểu lòng người, hướng về phía hắn cười cười, thân thiết nói:

- Chung Hoành, về luyện công phu cho tốt đi, luyện cho thân thể cường tráng khỏe mạnh, không được lơi là. Bằng không, người sớm muộn gì cũng giống như Vệ Giới*, bị người ta nhìn một chút là đi đời nhà ma.

* Vệ Giới là một mỹ nam cổ đại nổi tiếng của Trung Quốc. Trong một lần chàng di cư về Kiến Nghiệp, quan quân, nhân sĩ và dân thường trong vùng lâu nay đã nghe tiếng đồn về vẻ đẹp của Vệ Giới nên đổ xô ra đường chào đón, vây lấy chàng để ngắm nhìn hết lớp này đến lớp nọ, khiến xe của Vệ Giới không di chuyển được suốt mấy ngày. Vốn thể chất yếu đuối, chàng mệt đến ngất xỉu, ốm một trận thập tử nhất sinh rồi chết. Cái chết của chàng sau này trở thành điển cố “khán sát Vệ Giới”, nghĩa là “nhìn giết Vệ Giới” để nói về bị kịch bắt nguồn từ cái đẹp.

Chung Hoành mặt ngọc như mùa xuân, mắt phượng giận dữ, hung tợn trừng thiếu nữ diễm lệ trước mặt. Trương Đồng vô tri vô thức nhìn lại, nét mặt ngây thơ.

Chung Hoành hằm hằm trợn mắt nhìn Trương Đồng hồi lâu, chợt nhích người về phía trước, chưa được hai bước đã đến bên cạnh Trương Đồng. Trương Đồng cả giận nói:

- Chung Hoành, người nổi điên cái gì! Tránh xa ta một chút!

Nam nữ thụ thụ bất thân, có hiểu không?

Hương thơm như có như không quần quít bên người vị thiếu nữ xinh đẹp đứng ở trước mặt làm đầu óc Chung Hoành choáng váng, hắn bình tĩnh nhìn Trương Đồng một lát, bỗng đưa tay nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn qua.

61. Chương 61: Chinh Phu Nhớ Tới Thêm Sâu

Trương Đồng tuy không có võ công chân chính nhưng thân thủ cũng rất nhanh nhẹn, hơn xa những nữ tử quý tộc tay trái gà không chặt bình thường khác. Lần này bị Chung Hoành tập kích bất ngờ, Trương Đồng trước tiên là hoảng sợ, kế đó là tức giận, giãi cho Chung Hoành người, hỏi cũng không hỏi ta một tiếng mà dám tùy tiện hôn ta!

Trương Đồng hung dữ cắn một cái, Chung Hoành đau đớn, đầu óc liền tỉnh táo không ít. Đồng Đồng, nàng cắn ta, nàng không thích ta sao? Chung Hoành che khóe miệng chảy máu, tủi thân nhìn Trương Đồng.

Ánh mắt hắn trong vắt sáng ngời, như hắc bảo thạch được nước mưa gội rửa, rực rỡ lóng lánh. Lúc hắn yên tĩnh không nổi giận, lại càng thể hiện phong tư hơn người, duyên dáng phong lưu, hiện tại trong mắt hắn đều là vẻ tủi thân của tiểu hài tử, trông rất đáng thương.

“Không qua được ải mỹ nhân mà.” Trương Đồng ai thán trong lòng, nàng mở miệng nói chuyện với Chung Hoành, ngữ khí bất tri bất giác trở nên nhẹ nhàng hơn:

- Có đau không? Ta lên gọi đại phu đến xem thử, được không?
- Không được.

Chung Hoành tiếp tục ra vẻ đáng thương:

- Miệng đại phu có kín đi nữa cũng không đảm bảo không bị người khác biết, hai chúng ta chẳng phải rất mất mặt sao? Sẽ bị người ta chê cười đó.

Trương Đồng suy nghĩ cảm thấy có lý:

- Cũng đúng. Dù sao không phải thương thế nghiêm trọng gì, vậy không gọi đại phu nữa. Chung Hoành, người tự mình lau đi.

Chung Hoành nghe lời lấy ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết lau vết máu bên môi, miệng vẫn oán trách:

- Muội hồi nhỏ cũng từng hôn ta, nhưng ta không có cắn muội.

Trương Đồng ngơ ngẩn, đó là chuyện bao lâu về trước rồi, người còn nhớ rõ? Người lúc nhỏ rất xinh đẹp, ta hôn thì sao, người cũng không rơi mất miếng thịt nào.

Chung Hoành lau vết máu bên khóe miệng, sửa sang lại áo mũ, yếu ớt cười hỏi:

- Nè, ta về nhà xin phụ mẫu nhờ người đến cửa đề thân, muội nói có được không?

Trương Đồng vẫn đang chìm đắm trong tư vị mới vừa hôn, trong lòng rất bối rối, thuận miệng nói:

- Ta mặc kệ mấy chuyện râu ria này, mấy chuyện nhỏ này, toàn bộ giao cho ông ngoại bà ngoại và phụ thân mẫu thân quản.

Chuyện râu ria? Chung Hoành nhướng cao đôi chân mày thanh tú, chuyện đề thân trong mắt muội chẳng qua là chuyện nhỏ không đáng kể? Đồng Đồng, tiểu cô nương sao có thể như vậy, sao có thể không để ý chút nào đến vị hôn phu, đến hôn sự chứ.

Chung Hoành lớn hơn Trương Đồng hai tuổi, trước giờ luôn tự cho mình là ca ca, hắn đang định mở miệng giáo huấn hai câu thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân:

- Đồng Đồng có đó không?

Trong giọng nói ôn hòa lộ ra uy nghiêm, chính là đại ca của Trương Đồng trong nhà này - Trương Kinh.

- Có.

Trương Đồng lên tiếng.

Chung Hoành khẽ hỏi:

- Lau sạch chưa? Có nhìn thấy không?

Trương Đồng vui vẻ:

- Nhìn không thấy, chuyện không dấu vết.

Rèm cửa được vén lên, Trương Kinh bước mạnh đi vào. Hắn cúi đầu nhìn muội muội, nhẹ nhàng trách:

- Đồng Đồng, sao chớp mắt một cái là không thấy muội rồi?

Trương Đồng tinh nghịch cười:

- Ông ngoại bà ngoại và cha mẹ lại không cho muội đi xa nhà! Chung Hoàn mới từ địa phương thú vị như Liêu Đông trở về, muội bảo hắn kể mấy chuyện lạ ít người biết cho muội nghe, còn có khí hậu, phong thổ của Liêu Đông gì đó để mở mang tầm mắt.

Trương Kinh cương chiều nhìn tiểu muội muội, khách khí hỏi Chung Hoàn:

- A Hoàn hôm qua gửi thư nhà của cấp trên, hôm nay lại đến là có chuyện quan trọng gì? Nếu không có thì hai nhà vốn thân thiết, không cần phải chào hỏi xã giao làm gì, đệ cứ trực tiếp về thẳng nhà là được. Lệnh tổ mẫu thương yêu đệ nhất, ba năm này nhớ đệ rất nhiều, A Hoàn xưa nay hiếu thuận, tất nhiên nên về Cát An hầu phủ làm bạn với lão nhân gia.

Chung Hoàn sao nữ đi, nhưng kiêng dè chuyện hôn, cắn lúc này, chỉ sợ không cẩn thận để lộ dấu vết nên đành phải tùy ý để Trương Kinh tiến ra khỏi Bình Bắc hầu phủ. Hắn định quay đầu lại nói gì đó với Trương Đồng, nhưng khi há miệng lại không biết phải nói gì.

Cuối ngày, sau khi trời tối, Trương Mai mới mang về mặt thích ý vào Bình Bắc hầu phủ, tươi cười cầu khẩn Du Nhiên:

- Mẫu thân, phiền người sáng mai chuẩn bị giúp con một phần lễ vật để con mang đến đường lớn Chính Dương Môn.

Du Nhiên cầm lấy danh sách quà tặng bên cạnh:

- Trương nhị công tử nhìn xem có hài lòng không?

Vật phẩm trên danh sách này là để tặng cho Từ gia ở đường lớn Chính Dương Môn, Du Nhiên đã chuẩn bị tốt từ lâu.

Cưới con dâu thì lễ nghi phải chu đáo, không thể sơ sót bất kỳ khâu nào. A Mai, con phải quý trọng A Trì Từ gia, con bé là cô nương tốt sẽ cùng con sống với nhau cả đời.

Hôm sau, Trương Mai trước tiên đến đường lớn Đặng Thị Khẩu đón phụ tử Từ Sâm và Từ Tổn cùng đến đường lớn Chính Dương Môn. Từ Tổn nhẹ nhàng nói với Trương Mai:

- Tổ phụ là người rất từ ái.

Trương Mai mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, nhất định rất từ ái.

Đến đường lớn Chính Dương Môn, Trương Mai trước tiên đến thư phòng ngoại viện bái kiến Từ thứ phụ. Từ thứ phụ về mặt ôn hòa khen ngợi:

- Quả là thiếu niên anh hùng, thế gian khó tìm.

Trương Mai khiêm tốn:

- Đâu có, đều nhờ tổ phụ và nhạc phụ cất nhắc.

Sau khi chào hỏi, Từ thứ phụ sai Từ Sâm và Từ Tổn đến sương phòng tìm một quyển sách cổ. Quyển sách cổ này rất quý, Từ thứ phụ không yên tâm để người khác đi tìm.

Đây rõ ràng là muốn điều phụ tử nhà mình đi để ông cùng Trọng Khải trò chuyện một mình. Trong lòng Từ Sâm vừa mừng vừa sợ, mừng vì phụ thân trong lúc bận rộn vẫn dành thời gian để gặp Trương Mai, sợ vì Trương Mai dù sao tuổi vẫn còn trẻ, e là chỉ qua hai ba câu thì bị thăm dò hết.

Sau khi phụ tử Từ Sâm, Từ Tồn ra ngoài, Từ thứ phụ lại lần nữa đánh giá Trương Mại, ôn hòa hỏi:

- Phụ mẫu, thân nhân Trọng Khải đều ở kinh thành, con liệu có ý định lưu lại kinh thành nhậm chức? Nếu quả thực như vậy thì Tổ Hoa không cần gả đi xa rồi.

Trương Mại mỉm cười:

- Gia phụ, gia huynh đều nhậm chức ở kinh thành nên để tránh hiềm nghi, con vẫn nên đến Nam Kinh thì hơn.

Từ thứ phụ nghe hẳn ngụ ý không muốn ở lại kinh nhậm chức thì không khỏi kinh ngạc, trên đời thật có người không thích nơi phồn hoa mà muốn đến nơi thanh tịnh sao?

Vốn dĩ Từ thứ phụ định khuyên Trương Mại ở lại kinh thành, dùng thân phận Đô đốc thêm sự kiềm cạm vệ Chỉ huy sứ để ra vào cung cấm, mang theo các loại tin tức.

Nghiêm thủ phụ những năm gần đây thánh sủng không suy là dựa vào cái gì? Một người giỏi đoán thánh ý, một người lặng lẽ kết giao nội thị và thị vệ, đối với vui buồn mừng giận của Hoàng đế hiểu biết quá sâu nên không làm Thánh thượng tức giận.

Nội thị trong cung quyền lực thật lớn, cũng là những người thân nhất với Hoàng đế bề hạ. Tiếc rằng Từ thứ phụ xuất thân thám hoa, cử chỉ hiền lành, lễ nghi nhã nhặn nên khinh thường việc lấy lòng những kẻ như nội thị. Vậy thì có thể kết giao với thống lĩnh thị vệ cũng rất tốt. Đối với chuyện trong cung sẽ không đến nỗi mù tịt không biết gì.

Từ thứ phụ là người tham chính, lòng dạ thâm sâu, nghe Trương Mại nói vậy thì không hề lộ vẻ khác thường, vẫn ôn hòa tự nhiên nói chuyện cùng Trương Mại:

- Tổ Hoa còn nhỏ tuổi lại rất có chủ kiến. Ngụy quốc công phủ tộc nhân tuy nhiều nhưng Tổ Hoa chắc chắn có thể ứng phó.

Trương Mại cười nói:

- Điều đó là đương nhiên. Lệnh tôn nữ tài hoa ngút trời, chút chuyện nhỏ trong nhà này, quả thực không làm khó được nàng. Chẳng qua gia phụ gia mẫu thương yêu nàng mới khẳng khẳng như vậy.

Ở kinh thành, từ sớm đến tối phải đối phó với tộc nhân Ngụy quốc công phủ, tư vị há lại dễ chịu.

Trương Mại gặp Từ thứ phụ ở thư phòng, rồi lại đến nội trạch bái kiến Ân phu nhân. Ân phu nhân đầu đầu châu ngọc, trang phục phú quý lộng lẫy, mỉm cười bảo Trương Mại:

- Con ngoan, đứng lên đi. Con chần chừ lắm, nhìn mà trong lòng ấm áp.

Từ nhị gia, nhị phu nhân, Từ tam gia, tam phu nhân đều ở đây, Trương Mại đến bái kiến từng người một. Từ nhị gia xem như bỏ qua, nhị phu nhân thấy Trương Mại cao lớn tuấn tú, nhất thời ánh mắt cứ nhìn mãi, đáy lòng chưa xót: con rể như vậy, sao lại được lợi cho nhà đầu nhà quê Tổ Hoa kia chứ, không có thiên lý.

Nhị phu nhân đang tiếc nuôi thì nghe giọng nói nhiệt tình của Ân phu nhân:

- Tổ Hoa sắp xuất giá rồi, lão đại, con đưa Tổ Hoa về đây, trước khi con bé xuất giá, ta sẽ tự mình dạy dỗ con bé. Nữ tử sắp gả đến Ngụy quốc công phủ làm quốc công phu nhân thì giáo dưỡng không thể kém.

Sắc mặt Từ Sâm dần trắng bệch, ông vô thức thẳng sống lưng, lạnh nhạt nói:

- Sao dám phiền phu nhân. Thê tử con là đích thê chính thất, chuyện khác có thể nàng làm không tốt, nhưng nuôi dạy nữ nhi thân sinh, nàng sẽ không có sơ sót.

Ân phu nhân vốn vẻ mặt tươi cười, lúc này nụ cười cũng cứng lại, tâm trạng rối bời:

- Lão gia, ta có ý tốt, nhưng lão đại lại hiểu lầm ta.

Ân phu nhân ghen ngào nói.

Từ thứ phụ thần sắc bình tĩnh ngồi đó, mềm mỏng nói với thê tử:

- Sâm nhi không có hiểu lầm bà, thê tử của hắn quả thực là đích thê chính thất.

Mặc kệ Lục Vân tính tình thế nào, tài năng ra sao thì cũng là thê tử của Sâm nhi.

62. Chương 62: Khi Xưa Bốn Món Mỗi Ngày No Nê

Đúng là hai cha con ruột, một người hai người đều treo lên miệng bốn chữ “đích thê chính thất”, là mĩa mai kể thất như ta sao? Ân phu nhân vừa tức vừa tủi thân, năm đó Triệu thị qua đời, mình không so đo danh phận địa vị, không chút do dự mà xuất giá, lúc đó ông vỗ về ta, an ủi ta thế nào? Bây giờ đích trưởng tử của ông đường làm quan tốt, con cái lại có tiền đồ, ông liền bênh vực nó mà mĩa mai ta. Từ Tiết, ông không có lương tâm.

Trừ tức giận và tủi thân, Ân phu nhân còn có chút khó hiểu. Hôm đó ông ấy về mặt như thường về nhà, căn dặn mình:

- Trong số các tôn nữ thứ xuất chọn ra một đứa dịu dàng hiền thực để gả cho Nghiêm Phiên.

Ban đầu mình kinh hãi, Nghiêm Phiên kia không phải đã định hôn rồi sao, sao có thể hứa gả tôn nữ cho nó? Đến khi hiểu rõ là gả đến Nghiêm gia làm thiếp, mình liền nhanh nhạy:

- Con bé Tổ Hoa rộng lượng hiểu chuyện nhất, chắc chắn sẽ thông cảm cho khổ tâm của tổ phụ. Mà dung mạo con bé xuất chúng, ngôn hành cử chỉ lại đúng mực, gả tôn nữ như vậy đi thể hiện rõ là chúng ta vô cùng coi trọng Nghiêm gia, Nghiêm gia chắc chắn sẽ vui mừng.

Ông ấy do dự mấy lần:

- Tổ Hoa? Đích chi đích nữ, thật đáng tiếc.

Mình nhân cơ hội kể lễ trước mặt ông ấy:

- Thứ nữ chi thứ hai và thứ ba thật sự không lên được mặt bàn! Nha đầu Tổ Phương kia tính tình nóng nảy, động một tí là bị kích thích, nó sao có thể hạ mình làm thiếp? Cũng do thê tử lão tam không có bản lĩnh, nuông chiều thứ nữ thành ra như vậy. Tổ Tâm càng khỏi phải nhắc, nhút nhát rụt rè, trời sinh nhỏ mọn, nếu gả Tổ Tâm đi, Nghiêm gia sẽ tưởng là chúng ta khinh thường họ, ứng phó họ cho có lệ, chẳng phải sẽ giận dữ sao? Lão gia, chúng ta là kết thân chứ không phải kết thù, Tổ Phương và Tổ Tâm, thực sự không gả được.

Sắc mặt ông ấy dường như hơi buông lỏng. Mình thấy thế thì mừng rỡ, cho thêm chút lửa:

- Kế sách hiện nay, chỉ có thể hi sinh tôn nữ mới giữ được Từ gia chu toàn. Tổ Hoa từ nhỏ đã đọc thi thư, đạo lý này con bé không thể không hiểu, thân là đích chi đích nữ, khi Từ gia gặp nạn, con bé không hi sinh thì ai hi sinh? Vả lại, lão gia hứa gả thứ tôn nữ, Tổ Hoa không phải chính là nhị tiểu thư sao.

Ông ấy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng ngầm đồng ý. Mặc dù ông cái gì cũng chưa nói nhưng không dặn mình chọn Tổ Phương hay Tổ Tâm gả đi Nghiêm gia nữa, cũng chính là nói, trong lòng ông đã quyết định chọn nha đầu nhà quê Tổ Hoa này làm “thứ tôn nữ” xui xẻo kia.

Ân phu nhân trăm mối vẫn không có cách giải. Ông ấy cũng không thấy thân thiết bao nhiêu với Tổ Hoa, lúc Từ gia gặp nạn, lúc ông ấy xảy ra chuyện sẽ đem Tổ Hoa làm vật hi sinh, đẩy nó vào hố lửa. Hôm nay mình chẳng qua chỉ muốn đem Tổ Hoa đến trước mặt để nuôi dạy chứ không phải gây khó dễ cho nó, tại sao lại không cho phép, mà còn không cho mình mặt mũi ngay trước mặt nhi tử, con dâu, tôn tử và cháu rể.

Dù không đồng ý thế nào thì ngay trước mặt văn bối, ông không thể nhẫn nhịn sao? Mình và ông ấy là phu thê, phu thê nhất thế mà. Ân phu nhân lại nghĩ đến chuyện cũ trước kia, nhìn phụ tử Từ thứ phụ và Từ Sâm dường như rất ăn ý thì lại càng tủi thân, uất ức vô cùng.

Từ tam gia và tam phu nhân từ sau khi bị phạt quỳ từ đường thì cẩn thận từng li từng tí, khiêm tốn làm người, không dám nói nhiều một câu, không dám đi nhiều một bước. Vốn hai người họ là cái đuôi dính theo Ân phu nhân nhưng người cha ruột Từ thứ phụ này so với đích mẫu lại càng có uy thế hơn, cha ruột cùng đích mẫu đối đầu, hai người họ lại càng khiêm tốn cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

Từ nhị gia rất hiếu thuận với người mẹ ruột Ân phu nhân này, nhưng ông càng sợ và kính trọng Từ thứ phụ hơn. Cùng thi đậu tiến sĩ nhưng ông không giống với Từ Sâm một mình xông xáo bên ngoài nhiều năm mà

mọi chuyện của ông đều dựa vào cha ruột, bao gồm cả chức quan của ông ở Thượng Bảo Giám cũng nhờ vào cái bóng của Từ thứ phụ mới có. Cho nên, ông nào dám ở trước mặt Từ thứ phụ nói chữ “không”.

Từ nhị phu nhân suy xét, khuôn mặt tươi cười nói:

- Ý của mẫu thân cũng là vì thương yêu Tổ Hoa. Phụ thân và đại ca thử nghĩ xem, Tổ Hoa từ nhỏ sinh trưởng ở Nam Kinh, bây giờ phải gả đến phủ đệ cổ kính nhất, phú quý nhất kinh thành, chuyện xã giao qua lại ở kinh thành, dù sao vẫn cần có người chỉ bảo con bé chứ? Mẫu thân là có lòng tốt.

Từ nhị phu nhân trong lòng cảm thấy rất không đáng thay cho Ân phu nhân. Tuy là kẻ thất nhưng mấy năm qua người làm chủ việc trong nhà là bà, người nuôi dạy con cái là bà, người xã giao với bằng hữu thân thích, chu toàn cho người trong tộc cũng là bà, vậy mà đến lúc muốn nuôi dạy tôn nữ lại không thể đem thân phận ra nói chuyện, thật là uất ức.

Tổ mẫu muốn nuôi dạy tôn nữ, đây là chuyện tự nhiên, có gì đáng nói? Nhà người ta, tổ mẫu chỉ cần nói một tiếng là nhi tử và con dâu liền hai tay dâng nữ nhi lên, còn dám cãi lại sao? Từ gia thì ngược lại, đem bốn chữ “đích thân chính thất” đè xuống làm cho tổ mẫu bị bức không còn lời nào để nói.

Đã không thể nói thân phận, vậy chúng ta nói đến chuyện khác cũng được. Một nhà chi lớn các người ở Nam Kinh đã lâu, chuyện qua lại lui tới ở kinh thành, các người hiểu sao? Vị công chúa, vương phi quyền thế nhất trong triều là ai, thích cái gì, kiêng kỵ điều gì, nịnh nọt thế nào cho thỏa đáng; các gia đình bạn bè thân thích cũ, nhà ai phải thường xuyên qua lại, nhà ai chỉ là giao tình bình thường, nhà ai có thể không cần để ý; ngày lễ ngày tết phải tặng lễ, đáp lễ thế nào, mở tiệc chiêu đãi ra sao, trong lòng các người biết sao?

Ân phu nhân nổi lên cảm giác tri âm:

- Nhà lão nhị nói có lý; ta còn không phải là vì muốn tốt cho Tổ Hoa, muốn tốt cho Từ gia sao, nếu không thì ta thoả mái vui vẻ sống qua ngày chẳng phải dễ chịu ư, tội gì phải dùng hết tâm sức đi chỉ điểm Tổ Hoa.

Mẹ chồng nàng dâu Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân trước giờ luôn hài hòa, nay lại càng tâm linh tương thông. Hai người nhìn nhau, trong lòng đều hiểu: đợi nha đầu nhà quê kia thật sự tới thì họ sẽ mời một ma ma hà khắc không hiểu lý lẽ trong cung đến, chỉnh đốn cho nó một trận. Không cần nhiều, chỉ hai ba tháng thôi là nha đầu kia không chết cũng bị lột một lớp da.

Nói thêm vào như vậy thì dù là Từ thứ phụ hay Từ Sâm cũng không nói được gì nữa. Cô nương nhà ai khi xuất giá đến nhà chồng mà không giữ mặt mũi cho nhà mẹ đẻ, nuôi dạy kém như vậy, ra ngoài làm Từ gia mất mặt thì sao? Không chỉ không thể nói gì mà hai vợ chồng chi lớn dù có khổ đi nữa, ngoài mặt vẫn phải tươi cười nói cảm ơn, cảm ơn chúng ta thay hai phu thê bọn họ dạy dỗ hài tử.

Từ Sâm là một đại ca tốt, không tranh cãi cùng đệ muội, do đó về mặt vẫn đạm nhạt, không hề mở miệng; Từ Tổn không nhịn được, tiến về trước một bước định nói thì bị Trương Mại bên cạnh kéo lại.

Trương Mại thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem rốt cuộc Từ thứ phụ xử sự thế nào. Kỳ thực hẳn rất hiểu kỳ, Từ thứ phụ ban đầu là nghĩ như thế nào mà lại muốn hi sinh A Trì? Trong số các tôn nữ, thân phận của A Trì tôn quý nhất, tài mao xuất chúng nhất, nếu Từ thứ phụ muốn lợi dụng quan hệ thông gia của tôn nữ thì cũng không nên vứt bỏ A Trì.

Ánh mắt mẹ chồng nàng dâu Ân phu nhân nóng bỏng, phụ tử Từ Sâm, Từ Tổn trầm mặc không nói, Từ nhị gia, vợ chồng Từ tam gia kính cẩn đứng yên, không dám lên tiếng. Từ thứ phụ do dự chốc lát, rồi ôn hòa nói:

- Phu nhân thật là vì muốn tốt cho Tổ Hoa.

Một bụng âm ức của Ân phu nhân lập tức biến mất, cả người vui vẻ hẳn lên. Trong lòng ông ấy vẫn hướng về mình! Không phải sao, vợ lão nhị mới nói giúp một câu mà khẩu khí của ông ấy đã dao động rồi.

Trương Mại dường như hơi hiểu được chân tướng. Từ thứ phụ người này đối nhân xử thế không đủ nguyên tắc, làm việc gì cũng dùng cách đỡ tổn công nhất mà làm. Chẳng hạn như thứ bậc của A Trì, Ân phu nhân không được sự đồng ý của ông mà tự chủ trương, tung tin trước mặt các bằng hữu thân thích, nếu ông truy

cứu, nói tới nói lui đều là việc xấu trong nhà Từ gia, cho nên ông ngầm thừa nhận; nhưng A Trì rõ ràng là trưởng tử, trong lòng ông biết rõ nên cũng không nhẫn tâm ép Từ Sâm, A Trì ở Nam Kinh xưng đại tiểu thư, ông cũng mặc kệ. Dù sao cũng không gặp mặt nên không có gì đáng ngại; nếu gặp mặt, vậy thì phân gia.

Lại chẳng hạn như ông vì bị Nghiêm thủ phụ nghi kỵ, nhiều lần hãm hại, không tránh né được thủ đoạn âm độc. Ông liền hứa gả thứ tôn nữ cho ấu tôn được Nghiêm thủ phụ sủng ái nhất là Nghiêm Phiên làm tiểu thiếp để lấy lòng Nghiêm thủ phụ. Kỳ thực biện pháp làm Nghiêm thủ phụ bỏ đi phòng bị có rất nhiều, chẳng qua là ông chọn biện pháp đỡ phiên toái nhất.

Đến người được chọn là “thứ tôn nữ” cũng giống vậy. Ông không phải không tiếc A Trì, không phải không biết A Trì còn có thể ký kết được cuộc hôn nhân càng có lợi hơn cho Từ gia nhưng vì để bớt việc, ông vẫn chọn A Trì.

Trương Mại âm thầm lắc đầu, thảo nào Từ thứ phụ đâu không lại Nghiêm thủ phụ, tạm thời đang ở thế hạ phong. Nghiêm thủ phụ tuy nịnh bợ bề trên để ôm quyền nhưng làm người biết co biết dãn, khẩu thị tâm phi, cực am hiểu lung lạc thân tín của Hoàng đế, còn Từ thứ phụ hình như kém hơn một chút.

Lời Từ thứ phụ vừa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt Từ Sâm lập tức thay đổi, trong lòng hoảng sợ. Bất luận kế mầu nói gì, ông đều có thể không để bụng, nhưng phụ thân thì không thể. Đó là người phụ thân ruột thịt mà từ nhỏ đến lớn ông kính trọng và yêu quý, lời của phụ thân sao có thể ngỗ nghịch.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân thấy vậy thì nụ cười trên mặt càng thêm tươi rói, đắc ý. Lão gia đã mở miệng, chi lớn dù có lớn lối đi nữa thì có biện pháp gì. Từ Sâm người có thể đem “đích thê chính thất” để mĩa mai kế mầu nhưng với cha ruột thì người có thể làm gì? Chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh mà thôi.

Từ Sâm ổn định lại tinh thần, chậm rãi nói:

- Tổ Hoa không nên ở chung với nữ tử tuổi đậu, bằng không, gia đình không yên, tai nạn không ngừng.

Đây là cái cớ mà lúc mới về kinh ông đã dùng, bây giờ lại có công dụng.

Cái cớ này Từ thứ phụ có thể tiếp nhận nhưng Từ nhị phu nhân không phải dễ gạt, bà tươi cười nói:

- Đại ca có điều không biết, phạm là loại chuyện này đều có thể hóa giải. Chúng ta mời về một cao tăng đắc đạo, để ông ấy hóa giải là được.

Người có thể dùng tiền sai hòa thượng đạo sĩ nói cái gì mà “không nên ở chung”, ta liền có thể bỏ càng nhiều tiền hơn sai hòa thượng đạo sĩ nói rằng “rất dễ hóa giải”.

Dưới ống tay áo rộng của Từ Sâm, hai tay nắm chặt lại, vẻ mặt kiên nghị. Mặc cho miệng lưỡi các người có tốt đẹp cỡ nào, ta cũng không thể đưa A Trì tới! A Trì rất yếu ớt, không thể so với các hài tử khác, không chịu nổi đám phụ nhân ngu ngốc các người xếp đặt đâu.

Nhất cử nhất động của Từ Sâm đều lọt vào mắt Trương Mại “nhạc phụ so với phụ thân tuy kém hơn không ít nhưng cũng xem như là một phụ thân tốt, bất kể thế nào cũng không vứt bỏ nữ nhi thân sinh của mình.” Trương Mại vui mừng nghĩ.

Hắn cười nói:

- Theo lý mà nói, trước mặt các trưởng bối, vốn không có chỗ cho con nói chuyện. Nhưng chuyện này liên quan đến thê tử chưa qua cửa của con nên con cả gan nói hai câu. Phu nhân, nhị phu nhân, con hiện đang nhậm chức ở Nam Kinh, về sau thành thân, thê tử cũng sẽ theo con xuôi nam nên chuyện qua lại xã giao ở kinh thành, nàng không hiểu cũng không sao. Nếu muốn dạy bảo thì đợi sau khi xuất giá, gia mẫu chắc chắn sẽ tận tâm tận lực dốc túi truyền thụ cho nàng.

Ân phu nhân buột miệng nói:

- Sao có thể? Con đã là quan viên nhị phẩm, đi nhậm chức sao lại mang theo gia quyến được?

Võ tướng nếu nhậm chức bên ngoài, gia quyến đều phải ở lại kinh. Không chỉ tổng binh, tướng quân, mà thêm thư tay nắm thực quyền như Trương Mại, theo thông lệ cũng phải như thế.

Trương Mại mỉm cười nhìn về phía Ân phu nhân:

- Gia phụ đặc biệt cầu xin bệ hạ, bệ hạ thánh minh khoan hậu, cũng đã đồng ý rồi.

Phụ mẫu, huynh trưởng đều ở trong kinh, Hoàng đế còn sợ ta tạo phản, có dị tâm sao? Cho nên liền vui vẻ thuận nước đẩy thuyền.

Trương Tịnh không chỉ lập nhiều chiến công hiển hách mà còn giúp Tiên đế đăng cơ, cứu mạng thái hoàng thái hậu, chẳng qua chỉ xin cho con dâu đi theo nhi tử ra ngoài nhậm chức, sớm ngày được bồng đích tôn thôi, loại chuyện nhỏ nhặt này, làm sao lại không cho phép chứ.

Trương Mại đứng bên cạnh Từ Sâm, cao hơn ông một cái đầu, điềm tĩnh ung dung, rất có khí thế, Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân thấy thì vừa ao ước vừa đố kỵ. Vốn nghĩ rằng Ngụy quốc công phủ kia có thái phu nhân Lâm thị và một đám tộc nhân khó chơi, nhà đầu nhà quê Tổ Hoa sẽ chịu chút cực khổ, nào ngờ nó lại muốn theo chồng xuôi nam, đến thành cổ Kim Lăng nơi đô hội thập triều mà sống tự tại qua ngày. Nhìn không ra, nhà đầu nhà quê này số mệnh thật tốt.

Từ nhị phu nhân ghen tị nói:

- Trương phu ra ngoài nhậm chức, người làm thê tử đương nhiên nên ở lại trong nhà chăm sóc cha mẹ chồng. Sao có thể chỉ lo tự mình hưởng lạc, đem cha mẹ chồng quẳng đi không thèm để ý? Người ngoài nhìn vào, không khỏi chê là bất hiếu.

Từ Tổ Hoa người bất hiếu cũng sẽ làm liên lụy đến Mẫn nhi của ta không có danh tiếng tốt.

Trương Mại không kiên nhẫn với phụ nhân ngu ngốc ở hậu trạch này, liền không chút khách khí, lời lẽ sắc bén:

- Bất hiếu có ba điều, không con là lớn nhất. Trương phu ở bên ngoài, thê tử ở trong kinh thì sao có đích tử? Đây mới là đại bất hiếu!

Nhà ai cưới dâu về mà không mong ôm tôn tử, phu thê ở hai nơi thì hài tử lấy đâu ra? Trương Mại lắc đầu, loại lời nói cố gắng chia rẽ phu thê này thật không biết là làm sao mà nói được.

Mọi người trong phòng vẻ mặt đều cứng đờ. Trương Mại người còn chưa thành thân đâu mà hai chữ “đích tử” liền treo lên miệng rồi? Thật không biết xấu hổ.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đều là phu nhân tôn quý biết giữ lễ nghi, lúc này liền ngậm miệng không nói. Họ đối với đứa con rể này cũng không còn yêu thích, dù sao rốt cuộc là người xuất thân võ tướng, không biết văn nhã.

Bọn họ thật sự hay giả vờ không thích cũng được, nhưng Từ Tổ Mẫn và Từ Tổ Lan quả thực thích. Nghe nói Trương Mại qua phủ bá kiến, Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương sớm đã trốn sau bình phong lên nhìn vị hôn phu của Tổ Hoa.

Lời nói vừa rồi của Trương Mại, Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân nghe thấy thô tục nhưng lại làm cho Từ Tổ Mẫn và Từ Tổ Lan mặt đỏ tim đập, ngẩn người mê mẩn. Nếu được gả cho Trương phu như vậy, nhất định là phu thê tình thâm, sẽ không để phu thê chia cách, thật là tốt.

Từ Tổ Phương nhìn thấy rất thích thú. Đại bá phụ rất không tệ, vị hôn phu của Tổ Hoa cũng rất không tệ, mắng lão thái bà và nhị thẩm mục la sát kia không nói nên lời, tốt, rất tốt! Từ Tổ Phương là người thẳng tính, nàng ghét nhất là Ân phu nhân và chi thứ hai của Từ gia nên bất cứ ai đối nghịch với Ân phu nhân và chi thứ hai của Từ gia trong mắt nàng đều là người tốt, người vô cùng tốt.

Nhất thiết phải nói, Từ tam gia tuy là một thứ tử vô tích sự nhưng cũng có chút bản lãnh. Ông có thể thuận lợi dụ dỗ tam phu nhân để bà ấy đối xử tử tế với thứ tử thứ nữ, có thể để thứ nữ Từ Tổ Phương được sống trong sự cưng chiều, lớn lên ngây thơ như vậy cũng không dễ dàng. Cùng là thứ nữ nhưng Tổ Tâm của chi thứ hai không có mẹ ruột, cha ruột lại không quan tâm, so với Tổ Phương thì bi thảm hơn nhiều.

Bên ngoài bình phong, Trương Mại xun xoe nịnh nọt Từ Sâm:

- Nhạc phụ, sau này ngài ở Tàng Thư Các của Phượng Hoàng Đài chơi đồ cổ, con đều giúp ngài bảo quản thật tốt, không để bị mất hay hư hỏng.

Từ Sâm đương nhiên hiểu dụng ý của Trương Mại, hài lòng mỉm cười:

- Trọng Khải đừng lừa ta, nhất định phải cẩn thận bảo quản cho tốt. Nếu lừa ta, làm mất đồ cổ mà ta yêu thích hoặc làm tổn hại đến thư tịch, ta sẽ không tha đâu, phải phạt.

Trương Mại cười nói:

- Muốn đánh muốn mắng hay muốn phạt đều tùy ngài, con không phản đối. Nhạc phụ, nếu bảo quản tốt, đó cũng là một công lao, ngài cũng phải thưởng.

Trương Mại cười hì hì, dáng vẻ thân thiết với trưởng bối làm nũng đòi quà.

Từ Sâm trong lòng vui vẻ, giả bộ cau mày suy nghĩ:

- Vậy, thưởng con một bữa cơm tối đi. Xế chiều đưa ta về đường lớn Đăng Thị Khẩu, tối ở lại hàn xá ăn bữa cơm rau dưa.

Trương Mại mỉm cười đa tạ:

- Vậy con liền mặt dày đến nhà làm phiền. Nhạc phụ, con mỗi lần dùng cơm cùng ngài là cảm thấy thức ăn cực kỳ ngon, khẩu vị cũng rất tốt.

Hóa ra vị con rể này của chi lớn không chỉ phú quý hơn người mà còn quen nịnh nọt nhạc phụ! Từ thứ phụ khéo miệng co quắp, Sâm nhi, đứa con rể này con từ đâu kiếm được vậy? Thật là thế gian hiểm thấy.

Từ thứ phụ nào biết, đây là bản lãnh Trương Mại đã luyện từ nhỏ, bất kể là dụ dỗ sư công, ông ngoại bà ngoại hay cha mẹ huynh trưởng cũng thế, luôn luôn hiệu nghiệm, chưa bao giờ thất thủ. Đặc biệt là sư công Hoa Sơn lão nhân, lần đầu tiên gặp Trương Mại đã bị tiểu tử thú vị này dụ nên đã ra quyết định ở lại Bình Bắc hầu phủ, không coi bốn biển là nhà nữa.

Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Lan sau tấm bình phong sóng lòng dao động mãnh liệt, huynh ấy đối với nhạc phụ tôn kính như vậy, thân thiết như vậy! Đây mới là quân tử khiêm nhường, so với những kẻ ngu dốt sĩ diện ở nhạc gia thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Không biết từ lúc nào, nam nhân bên ngoài bình phong lần lượt rời đi, đến khách sảnh ngoại viện ăn uống tiệc rượu. Từ Tổ Lan rầu rĩ nghĩ: “Hôm nay còn có thể gặp tạm biệt huynh ấy một lần nữa nhỉ. Huynh ấy đến bái kiến thì trước khi rời đi cũng nên đến từ biệt mà.”

Trương Mại không hề vào từ biệt. Hấn và Từ Sâm, Từ Tổn uống nhiều quá, đứng cũng không vững, còn đi từ biệt theo lễ nghi thế nào? Từ nhị gia muốn giữ họ ở lại, Từ tam gia im lặng không nói gì, Từ thứ phụ ôn hòa nói:

- Đường lớn Đăng Thị Khẩu chỉ có đại ca con và đại chất tử là hai nam tử trưởng thành, bọn họ không về sao được? A Thuật, A Dật còn nhỏ, thê tử lão đại và Tổ Hoa đều là nữ tử yếu đuối, đại ca con chính là trụ cột của họ.

Ông sai người đưa Từ Sâm, Từ Tổn và Trương Mại lên xe ngựa, căn dặn vị gia nhân dày dặn kinh nghiệm đưa họ về:

- Đưa đại gia đến đường lớn Đăng Thị Khẩu bình an, rồi trở về báo cho ta.

Gia nhân kính cẩn đáp ứng, xoay người rời đi.

Về đến đường lớn Đăng Thị Khẩu, Trương Mại lập tức có sức sống hẳn lên:

- Nhạc phụ, cứu huynh, ta đuối mọi người.

Ánh mắt của Từ Tổn cũng sáng lên không ít:

- Trọng Khải, ta không say.

Từ Sâm không phải không biết ngưỡng nên tiếp tục giả vờ một lát, đợi vào nhà uống canh giải rượu mới từ từ tốt lại.

Bữa tối chỉ có chút điểm tâm nhẹ và ít cháo, ngoài ra còn có bánh trứng gà thơm phức. Bánh trứng gà màu vàng rực, hương thơm phả vào mũi, được đặt trong một chiếc rổ tinh xảo độc đáo, lót bằng rau cải xanh làm người ta vừa nhìn là muốn ăn.

Từ Sâm ho một tiếng:

- Sai người hỏi phu nhân xem, đây là bữa tối sao?

Có khách đến nhà mà thế này, thực sự quá sơ sài. Thức ăn chẳng qua chỉ năm sáu món, mà tất cả đều là đồ chay, phu nhân nài cho thử ăn à?

Có lẽ do uống nhiều rượu, trong đầu Từ Sâm chợt hiện lên câu thơ “Khi xưa bốn món mỗi ngày no nê, Mà nay cơm chẳng đủ ăn”, trước kia mỗi bữa bốn món mà nay cơm cũng ăn không đủ no! Phu nhân, nhà chúng ta không tới mức đó, nài làm sao vậy.

Thị nữ hồi bẩm:

- Bữa tối này không phải do phu nhân mà là đại tiểu thư căn dặn.

Từ Sâm càng cảm thấy băn khoăn, con bé A Trì này cũng thật là, Trọng Khải là khách, nào có ai đãi khách như vậy? Nên long trọng hơn một chút mới được.

Cháo có hai loại, mặn là cháo cá viên, ngọt là cháo bí đỏ. Hai loại cháo này nấu đủ lửa, nhìn rất ngon, Trương Mại chỉ ngón trỏ:

- Nhạc phụ, con muốn ăn chính là mấy món này, không cần thứ khác đâu.

Từ Tổn cười nói:

- Mới uống rượu, con cũng muốn húp ít cháo, ăn điểm tâm nhẹ thôi, không cần món khác. Với lại, bánh này nhìn rất hấp dẫn, rất ngon.

Phụ thân ngài không thấy ánh mắt chờ mong của Trọng Khải sao, mau mau thúc đẩy đi.

Từ Sâm cười:

- Trọng Khải không chê là được.

Nói rồi ông động đũa trước. Ông vốn cảm thấy món ăn ít quá thì không tốt, đãi khách không có thành ý, chẳng qua đây là A Trì căn dặn nên phải cho nữ nhi mặt mũi. Nữ nhi rất ít khi nhúng tay vào việc nhà, lâu lâu mới căn dặn một bữa tối, phụ thân, huynh trưởng và vị hôn phu đều là người thân nhất của nó, không thể tạt cho nó gáo nước lạnh được.

Cháo nóng hổi thơm phức xuống bụng, phối hợp với chút thức ăn nhẹ ngon miệng, ba người đều cảm thấy trong bụng ấm áp, cực kì hưởng thụ. Lại nếm thử chút bánh trứng, mùi vị hòa tan vào miệng, bữa cơm này quả thật là bữa cơm gia đình bình thường nhưng ăn rất ngon lành.

Sau bữa tối, Trương Mại lưu luyến cáo từ, Từ Tổn tiễn hấn ra ngoài. Từ Thuật, Từ Dật cũng chạy theo:

- Tỷ phu sắp đi sao? Ngày mai huynh lại đến nữa, có được không? Lão công công râu bạc nếu trở về cũng mời ông ấy qua cùng luôn nhé?

Bởi vì Từ Sâm, Từ Tổn và Trương Mại uống rượu, mà Từ Thuật, Từ Dật không được phép uống rượu cho nên tối nay không cùng ăn với họ.

Trương Mại cười đáp ứng:

- Được, tỷ phu nếu rảnh sẽ qua dẫn các đệ đi chơi. Nếu sư công trở về, cũng sẽ mời các đệ sang Bình Bắc hầu phủ chơi, bên đó có rất nhiều chỗ thú vị.

Từ Thuật, Từ Dật vui vẻ không còn biết phương hướng:

- Được, được.

Trương Mại ra cửa, Từ Tổn không cho hấn cưỡi ngựa mà sai người kéo hấn vào trong xe ngựa, khẳng khẳng bảo hấn đi xe:

- Trọng Khải, ta biết kĩ thuật cưỡi ngựa của đệ giỏi nhưng hôm nay có rượu vào, nên cẩn thận vẫn hơn.

Trương Mai sờ sờ mũi, một đại nam nhân ngồi xe ngựa, chuyện này quả thật không quen. Thôi kệ đi, cữu huynh rất kiên trì, vậy thì ngồi một lần vậy.

Trương Mai ngồi xe ngựa của Từ gia về Bình Bắc hầu phủ. Du Nhiên quen chế giễu nhi tử, cười khanh khách trêu chọc:

- Khi đi cưỡi ngựa, khi về ngồi xe ngựa? Trương nhị công tử, nhạc gia con rất chu đáo nhỉ.

Trương Mai chống đỡ không được, vội vàng trốn:

- Mẹ, người con toàn mùi rượu, không muốn làm ngạt người. Con về phòng tắm rửa thay quần áo rồi quay lại nói chuyện với người.

Nói rồi chạy đi nhanh như chớp.

Đến khi Trương Mai tắm rửa thay quần áo, sáng khoái quay trở lại, vẻ mặt đường hoàng chính trực ngồi cạnh Du Nhiên, đem chuyện hôm nay từ đầu đến cuối kể lại một lần:

- Mẹ, con vẫn cảm thấy A Trì ở Từ gia không an toàn.

- Vậy thì tốt.

Du Nhiên mỉm cười nói. Trương Mai nghiêm mặt, mẹ, người lúc nào cũng cười hi hi, không nghiêm chỉnh gì hết, người ta đang nói chuyện chính sự mà mẹ chỉ lo cười nhạo con!

Du Nhiên không chút hoang mang, vẫn cười hì hì nói:

- Mai Mai con nghĩ xem, bởi vì tổ phụ Từ gia không đáng tin cậy, chuyện chung thân đại sự của con liên thuận lợi mà định ra; bây giờ Từ gia càng có nhiều người không đáng tin cậy thì con càng sớm rước được thê tử về nhà, có hiểu không?

63. Chương 63: Vui Vầy Uống Rượu Tận Đêm

Cha Từ mẹ Từ lại không ngốc, A Trì ở Từ gia bị người ta nhìn chăm chăm như hổ đói, họ có thể không lo lắng sao? Vì tốt cho A Trì, biện pháp tiện lợi nhất chính là sớm gả A Trì đi, theo chồng rời xa kinh thành, rời xa chốn thị phi Từ gia này.

Trương Mai đỏ mặt:

- Nàng nàng ấy còn nhỏ.....

A Trì tháng chín năm nay mới mười sáu tuổi, thành thân có phải hơi sớm không? Nếu là nữ tử Mạnh gia thì đủ mười tám tuổi mới được xuất giá; còn nếu là Đồng Đồng thì cha mẹ nói hai mươi tuổi thành thân cũng không tính là muộn, vừa hợp.

Du Nhiên là một mẫu thân rất dân chủ, tiến bộ, không miễn cưỡng con cái của mình mà rất hiểu lòng người nói:

- Cũng được, A Trì còn nhỏ, không nên thành thân sớm. Nếu không thì con đợi con bé thêm bốn năm năm nữa đi? Đến lúc đó A Trì vừa đúng hai mươi tuổi. Mai Mai, nữ tử hai mươi tuổi xuất giá là độ tuổi thích hợp nhất.

Trương Mai khẽ ho một tiếng, mẹ là mẹ ruột con đó có được không, cứ đem nhi tử thân sinh của mình ra tiêu khiển là thế nào? Trương Mai rất nghiêm túc nói:

- Ngụy quốc công phủ không có nữ chủ nhân, con thân là Ngụy quốc công vẫn nên sớm ngày thành thân mới thỏa đáng.

Du Nhiên biết lắng nghe gật đầu:

- Được, vậy thì sớm thành thân.

Tuy A Kinh và con một trước một sau kết hôn là chuyện rất phiền phức nhưng mẹ chỉ mong sao hai huynh đệ các con mau mau thành thân. Lập gia đình rồi thì các con sẽ chân chính thành người lớn, ta chuyển giao các con xong là xem như sứ mạng lịch sử hoàn thành, có thể vinh quang lui về hậu phương hưởng phúc rồi.

Những điều này Du Nhiên chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói. Nếu bà dám nói ra khỏi miệng, Trương Mai nhất định sẽ khiêm tốn thỉnh giáo:

- Mẹ có ngày nào là không hưởng phúc?

Trương Kinh cũng sẽ phản đối:

- Tội con lập gia đình rồi vẫn là nhi tử của mẹ, mẹ không thể buông tay, chuyện gì cũng mặc kệ được.

Nếu đổi thành Trương Đồng thì con bé sẽ đứng đắn kháng nghị:

- Mẹ, làm mẫu thân là chuyện cả đời, không thể trốn tránh trách nhiệm.

Du Nhiên mỉm cười xác nhận lại với Trương Mai:

- Chủ ý đã quyết? Không thay đổi? Chuyện của con, con quyết định. Nếu con chủ ý đã quyết thì cha mẹ sẽ nhờ người đến Từ gia bàn bạc chuyện sính lễ và chọn ngày cưới.

Nếu Từ gia ưng thuận thì sính lễ phải mau chóng chuẩn bị. Nhi tử con mang mỹ danh là Ngụy quốc công nên sính lễ cũng không thể khó coi, phải xứng với tiểu cô nương xinh đẹp có làn da như quả vải tươi mới được.

Trương Mai cười nói:

- Nam tử Trương gia trước nay nói một câu là một câu, lời đã nói ra chắc chắn sẽ thực hiện. Con không thay đổi, cứ quyết định như vậy.

Vẫn nên mau cưới nàng vào cửa đi, cha mẹ nàng tuy yêu thương nàng nhưng tổ phụ tổ mẫu quả thực không đáng tin, các thúc thúc thăm thẳm xem ra cũng không dễ sống chung.

- Nhưng mà, nàng ấy, nàng ấy còn nhỏ.

Du Nhiên ra vẻ xấu hổ, nhưng trong mắt đều là ý trêu đùa tinh quái. Trương Mai hơi ngượng:

- Cái đó, con mệt quá, mẹ, con về phòng đây. Mẹ cũng nghỉ sớm, nghỉ sớm đi.

Nói rồi bỏ chạy trốn chết.

- Đi rồi sao?

Du Nhiên không vui:

- Tiểu tử thú, mẹ còn muốn nói chuyện với con mà. Chưa qua cầu mà rút ván rồi, Mai Mai không có lương tâm.

- Có lời gì cứ nói với ta đi.

Một bóng người cao lớn che phủ xuống, giọng nói trầm thấp của nam tử trung niên vang lên bên tai:

- Nhi tử đều không có lương tâm, khỏi phải để ý tới tụi nó.

Là Trương Tịnh đã về.

Du Nhiên ngẩng đầu nhìn trượng phu, hai con người như sóng nước mùa thu, huynh ấy về nhà rồi, thật tốt. Từ khi hai người lần đầu tiên gặp nhau liền cảm thấy nói chuyện rất ăn ý, rất hợp, đến nay đã qua hơn hai mươi mấy năm, chỉ cần nhìn thấy huynh ấy là bà cảm thấy trong lòng an tâm, vui vẻ.

Bà ôm bộ ngực ầm ập dày rộng của trượng phu, lười biếng mà thoải mái:

- Mai Mai không có lương tâm, không cần cha mẹ nữa.

Du Nhiên ngang ngược tố cáo lung tung. Tiểu tử thú một lòng một dạ muốn cưới thê tử, cưới thê tử thì sẽ quên mẹ, cho nên, tiểu tử thú này chính là muốn vứt bỏ cha mẹ.

Trương Tịnh thấp giọng cười:

- Chúng ta cũng đâu cần nó đâu. Đã cao bằng ta rồi, một chút cũng chơi không vui, cần nó làm gì? A Du, chúng ta hồi hai tiểu tử thúí đó mau mau cưới vợ, đợi chúng nó sinh tiểu hài tử, chúng ta sẽ ngậm kẹo đùa cháu, có được không?

Du Nhiên rất muốn nói “Không được!”, khó khăn lắm con cái mới trưởng thành, người làm cha mẹ có thể tự do tự tại hưởng thụ cuộc sống, sao phải đi chăm con nít? Con nít đáng yêu thì dĩ nhiên đáng yêu nhưng khó ư thì cũng thực sự khó ư.

Thấy Trương Tịnh hăng hái vô cùng, bà không nỡ gọi ông gáo nước lạnh nên chỉ mỉm cười nói:

- Không cần, dỗ hài tử rất mệt, để hai tiểu tử thúí tự làm đi, chúng ta mặc kệ. Không nuôi con không biết lòng cha mẹ, A Kinh A Mai tự nuôi hài tử mới biết làm cha mẹ có bao nhiêu vất vả.

Không đợi Trương Tịnh trả lời, Du Nhiên đã hăng hái tính toán hôn sự của Trương Kinh và Trương Mai:

- Ngày cưới của A Kinh đã định rồi, đầu xuân chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ; thê tử của A Mai cưới sớm khỏe sớm, lúc lễ mừng năm mới chúng ta nhờ người đến Từ gia chọn ngày cưới, có được không?

Trương Tịnh hiển nhiên không có dị nghị gì:

- Được, nghe theo nàng.

Từ gia không có gia quy nữ tử mười tám, hai mươi tuổi mới được xuất giá, thật tốt. Năm đó mình đợi A Du đủ mười tám tuổi, đợi rất cực khổ. A Mai, nhi tử, con xem như là vận khí tốt đó.

Ngày hôm sau Trương Tịnh bị Du Nhiên cử đi làm việc nhà, ở trong phủ tự mình xem gia nhân lau dọn đồ cúng, thỉnh bài vị, cúng bái di ảnh. Trương Mai sáng sớm đã ra ngoài, đến ngoại ô kinh thành đón Hoa Sơn lão nhân.

Trước khi Trương Mai ra cửa, Trương Tịnh nói rõ:

- Con mời sư công hôm nay trở lại, đừng dây dưa bên ngoài nữa.

Sư công ham chơi, nếu gặp bạn cũ, nói chuyện trên trời dưới đất, khoa tay múa chân gì đó, chơi đến nghiện thì không chừng nhiều năm liên tục cũng không về, vậy sao được.

Du Nhiên mỉm cười:

- Yên tâm, yên tâm. Chàng đi, sư phụ không nhất định sẽ về nhưng Mai Mai đi, sư phụ chắc chắn sẽ về.

Mai Mai từ nhỏ đã có thể lừa gạt sư phụ, ca ca thông minh như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra?

Quả nhiên, lúc sắp tối, tổ tôn hai người mỗi người cưới một con ngựa cao lớn chạy vào cổng phủ như gió lốc.

- Sư phụ, ngài có thể cứ như vậy mà quay lại?

Trương Tịnh và Du Nhiên vội ra ngoài nghênh đón, Du Nhiên cười khanh khách nói:

- Ngài nên ở trước cửa phủ đợi một chút, để tụi con xếp hàng nghênh đón mới đủ khí thế.

Trương Tịnh phụ họa:

- Phải đó, sư phụ nên oai phong bệ vệ mới được.

Hoa Sơn lão nhân râu tóc bạc phơ, mặt mày hớn hở:

- Không cần, không cần! A Tịnh, A Du, sư phụ tối nay chỉ cần có thể thoải mái nâng ly là trong lòng liền vui vẻ. Xếp hàng nghênh đón hay oai phong bệ vệ gì đó ta một chút hứng thú cũng không có.

Đang nói chuyện thì Trương Kinh và Trương Đồng cũng chạy tới, vui sướng kêu to:

- Sư công!

Kể từ khi Hoa Sơn lão nhân theo Trương Mại đi Nam Kinh đến nay họ vẫn chưa gặp lại nên sao lại không nhớ.

Hoa Sơn lão nhân cũng vui vẻ khi thấy hai người họ:

- A Kinh, Đồng Đồng, có nhớ sư công không? Sư công cho hai con thứ tốt nè.

Ông đặc ý lấy từ trên người ra hai chiếc thuyền đồ chơi nhỏ:

- Nhìn thuyền nhỏ này nè, nó tự di chuyển được đấy, chơi vui lắm.

Sư công rất công bằng, mỗi đứa một chiếc.

Trương Đồng cười khúc khích tạ ơn:

- Chơi vui lắm, ánh mắt sư công thật tốt.

Trương Kinh khoe miệng co quắp, sư công thật là không mất tính trẻ con, con đã lớn thế này rồi mà ngài còn xem con như trẻ nít mà dụ dỗ.

Trong tiếng cười đùa vui vẻ, Trương Tịnh, Du Nhiên cùng hai nhi tử một nữ nhi vây quanh sư công đi vào phòng khách nhỏ ở nội viện. Sư công đã lâu chưa về phủ, buổi tối ngày đầu tiên dĩ nhiên là phải làm tiệc đón gió tẩy trần cho ông.

Hoa Sơn lão nhân sau khi ngồi vào chỗ của mình thì “ơ” một tiếng:

- Đồng Đồng, ông ngoại con đâu?

Ông ngoại con lại không có ở đây, kỳ quái. Trương Đồng cười ngọt ngào:

- Sư công, sắp đến Tết Nguyên Đán, ông ngoại được đại cửu cửu và nhị cửu cửu đón về đường lớn Định Phủ rồi.

Mạnh gia ngụ tại một trong những khu vực phồn hoa nhất kinh thành là đường lớn Định Phủ.

Con cháu Mạnh gia sau khi trưởng thành lấy vợ theo lệ cũ phải phân gia. Hai đích tử Mạnh Chính Tuyên, Mạnh Chính Hiến của Mạnh Lại là huynh đệ ruột do cùng một mẹ sinh ra nên rất thân thiết, tuy đã phân gia nhưng vẫn sống chung một nhà, không hề ở riêng.

Mạnh Lại sớm đã trí sĩ, sức khỏe cũng không tốt lắm, các con cháu đều hiếu thuận, ai nỡ làm trái ý ông? Ông muốn đến biệt trang ở ngoại ô tĩnh dưỡng hay đến nhà nữ nhi ở cũng được, họ đều thuận theo ý ông. Nhưng Tết Nguyên Đán thì ông phải về Mạnh gia.

Hoa Sơn lão nhân cảm thấy rất tiếc:

- Ông ngoại con không ở đây thì ai chơi cờ với ta?

Bình Bắc hầu phủ ngoại trừ hai nữ sĩ Du Nhiên và Trương Đồng thì phụ tử Trương Tịnh, Trương Kinh, Trương Mại kỳ nghệ đều giỏi hơn sư công, chỉ có chơi cờ với Mạnh Lại, sư công mới thường thắng.

Trương Tịnh mỉm cười nói:

- Sư phụ, con được nghỉ ở nhà nửa tháng, mỗi ngày đều chơi cờ với ngài.

Sư phụ muốn tìm người chơi cờ, đây không phải chuyện dễ dàng sao, đồ đệ bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi.

Hoa Sơn lão nhân thối thối râu mép:

- Không chơi với con!

Trương Tịnh dần, chơi cờ với nhạc phụ thì biết nhường, biết cố ý thua; còn chơi cờ với sư công thì chơi thiệt! Tiểu tử thú, tiểu tử thú không có lương tâm.

- Vậy, con đánh nhau cùng ngài, có được không?

Trương Tịnh rất hiền lành, không chơi cờ thì đánh nhau, hoặc uống rượu, phẩm trà, bày binh bố trận đều theo ý ngài. Ngài dạy các kiểu kỹ năng đồ đệ đều tinh thông, bất kể ngài muốn chơi gì, đồ đệ đều có thể phụng bồi.

Hoa Sơn lão nhân vui vẻ nói:

- Được, A Tịnh, chúng ta quyết định vậy đi.

Đánh nhau với Trương Tịnh thì có thể đánh lâm ly sáng khoái, lại còn có thể thắng, đối với ông mà nói là chuyện vui vẻ nhất.

Trương Tịnh dụ dỗ sư phụ, Trương Mai lén kéo kéo Du Nhiên:

- Mẹ, mẹ nhờ người sao rồi?

Về mặt Du Nhiên ngây thơ, không hề có chút tâm cơ nào:

- Nhờ người gì thế?

Giọng nói của Trương Mai thấp đến không thể thấp hơn nữa:

- Nhờ người đến Từ gia đó.

Mẹ, người có thể đừng giả bộ hồ đồ được không.

Du Nhiên vui vẻ. Ca ca có lúc ngớ ngẩn, hài tử thông minh sáng dạ như Mai Mai cũng có lúc ngớ ngẩn!

- Nhi tử, hôm nay nhà nào cũng vội lo ăn Tết, đi nhờ ai chứ? Chúng ta lại không phải là tháng sau rước dâu mà là mùa thu đông năm sau. Nếu vào lúc nhà nhà vội lo đón Tết này mà chúng ta chạy đi nhờ người thì ra cái gì?

Đó là việc không bình thường, sẽ bị người ta chỉ trích, rồi suy nghĩ lung tung.

Trương Mai rầu rĩ không vui. Du Nhiên là một mẫu thân sáng suốt cỡ nào, bà mỉm cười an ủi hẳn:

- Mai Mai, nhi tử, mẹ mới vừa nhớ ra, có vài thứ cá, ngó sen, hoa quả tươi mà nhạc mẫu con thích ăn nên định đem qua tặng. Mai con rảnh không? Nếu rảnh thì con đi làm chuyện này đi.

Trương Mai đáng vẻ tươi cười:

- Chuyện mẹ căn dặn thì rảnh hay không rảnh con cũng đảm bảo làm đến nơi đến chốn, không có sơ sót. Con nhất định sẽ đem mấy thứ này nguyên vẹn qua đó, không để hư hao hay tổn thất gì đâu, mẹ cứ yên tâm.

Tối nay người người thoải mái, ai cũng nâng ly, ngay cả Du Nhiên và Trương Đồng cũng uống không ít rượu nho. Rượu nho này đến từ Tây Vực, màu đỏ lựu rất đẹp, vào trong miệng mềm mại triền miên như tơ lụa, ngọt mà sáng khoái, dư vị kéo dài.

Rượu nho này mùi vị tuy ngon nhưng tác dụng chậm lại lớn, đặc biệt là không thể ra gió. Sau bữa tiệc, ba phụ tử Trương Tịnh cũng không rảnh rồi: Trương Tịnh đem áo choàng dày bao chặt lấy Du Nhiên, hai người cùng nhau về phòng. Trương Kinh tỉ mỉ, chịu trách nhiệm đưa Trương Đồng về. Trương Mai thì khỏi phải nói, sư công luôn giao cho hẳn phụ trách, đưa sư công về phòng, hầu hạ sư công tắm rửa nghỉ ngơi, đắp chăn cho sư công đều là công việc của hẳn.

Sư công cười hì hì nằm trên giường:

- A Mai, gặp tiểu cô nương chưa? Con nếu gặp con bé, phải làm con bé vui vẻ, làm trái tim con bé hướng về con, có hiểu không?

Trương Mai mỉm cười:

- Dạ, sư công, ngày mai con liền đến đường lớn Đăng Thị Khẩu làm cho giai nhân vui vẻ.

Sư công cười khen ngợi:

- Ngoan!

Trương Mai giúp ông đắp kín chăn rồi ngồi bên mép giường nói chuyện cùng ông một chút, thấy ông dần buồn ngủ, rồi từ từ ngủ thiếp đi mới nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài.

Hôm sau Trương Mai cưỡi ngựa theo sau một chiếc xe ngựa nóc bằng giẻ dẹt rộng rãi đến đường lớn Đăng Thị Khẩu. Lục Vân vô cùng mừng rỡ:

- Lệnh đường đặc biệt tặng cho ta? Thật khách sáo quá. Con giúp ta nói tiếng đa tạ, ta rất xấu hổ.

Từ Sâm kiên nhẫn ngồi đợi Lục Vân và Trương Mai khách sáo qua lại xong mới gọi Trương Mai vào thư phòng, ôn hòa hỏi:

- Hôn sự của lệnh huynh đã định là tháng ba mùa xuân sang năm? Cảnh xuân rực rỡ, quả thực là ngày tốt.

Trương Mai dáng vẻ kính cẩn:

- Tháng ba mùa xuân, cảnh xuân rực rỡ, đúng là ngày tốt. Kỳ thực cảnh thu, cảnh đông ở kinh thành đều đẹp, nếu thành thân vào khoảng giữa thu đông cũng là chuyện vui.

Từ Sâm trầm ngâm chốc lát:

- Khoảng giữa thu đông?

Trái tim Trương Mai đập thành thịch:

- Dạ, cuối tháng chín, đầu tháng mười sang năm có ngày hoàng đạo. Nhạc phụ ngài xem.....?

Từ Sâm im lặng suy nghĩ hồi lâu, bình tĩnh mở miệng:

- Trọng Khải, mời lệnh tôn lệnh đường nhờ người sang đây đi.

Mùa thu đông sang năm có ngày hoàng đạo, rất tốt, rất tốt.

Trương Mai cung kính đáp:

- Dạ, nhạc phụ đại nhân!

Giờ phút này trên mặt trong lòng hẳn đều là mừng rỡ. Vốn dĩ mình còn sợ nhạc phụ nhạc mẫu lo A Trì tuổi nhỏ, không nỡ gả đi, nhưng lời này của Từ Sâm vừa thốt ra thì lo lắng của Trương Mai đã hoàn toàn tan biến.

- Tiểu nữ ngây thơ, sau này nếu có chỗ nào không chu đáo, xin Trọng Khải khoan dung nhiều hơn.

Từ Sâm nhẹ nhàng nói. Phải gả nữ nhi, trong lòng ông có bao nhiêu không nỡ; nhưng không còn cách nào khác, vì A Trì, nên sớm gả đi mới tốt.

Trương Mai đỏ mặt:

- Nhạc phụ, con sẽ nhường nhịn nàng ấy.

Cưới được tiểu cô nương ngày nhớ đêm mong về làm vợ, mình sao có thể không bao dung cho nàng? Không, không đúng, nàng thông minh như vậy, khéo léo như vậy, căn bản là không có chuyện gì cần mình phải bao dung.

Hôm đó mặc dù Trương Mai không gặp được A Trì, mặc dù vẫn đầy bụng tương tư như cũ nhưng tâm trạng rất tốt, mặt đầy ý cười. Về đến Bình Bắc hầu phủ, Trương Mai nói rõ từng chút một cho Trương Tịnh và Du Nhiên nghe:

- Nhạc phụ bằng lòng rồi.

Trương Tịnh làm việc mạnh mẽ nhanh chóng, ngay hôm đó liền đi mời phu thê Cát Thị lang của Hình bộ làm người chứng hôn, đến Từ gia bàn bạc chuyện sính lễ và chọn ngày cưới:

Trương Tịnh khách khí thành khẩn nói:

- Khuyển tử nhậm chức ở Nam Kinh, qua mười lăm tháng giêng là không thể ở nhà nữa nên vài hôm là phải lên đường rồi. Chúng ta muốn trước tiên đem chuyện hôn sự bàn bạc cho xong để nó có thể an tâm đi nhậm chức.

Nhà Cát thị lang và Trương Tịnh giao tình không tệ nên ngay lập tức tươi cười đáp ứng. Vợ chồng Cát thị lang cũng chân thực nhiệt tình, chuẩn bị xong thì sai người gửi thiệp trước, hôm sau liền đến đường lớn Đăng Thị Khẩu đăng môn báỉ phỏng, thường xuyên qua lại, đem ngày gửi sính lễ, ngày kết hôn toàn bộ đều quyết định xong.

Ân phu nhân vui vẻ thương lượng với Từ thứ phụ:

- Lão đại sắp gả khuê nữ, đây cũng là chuyện vui của Từ gia chúng ta! Đồ cưới của Tổ Hoa ta chuẩn bị được không? Bảo đảm là mười dặm hồng trang, đứng đầu trong các danh môn quý nữ ở kinh thành.

Từ thứ phụ mỉm cười:

- Cửa hồi môn của Tổ Hoa, dĩ nhiên là từ từ tích góp từ khi con bé mới sinh, đến nay sớm đã chuẩn bị thỏa đáng cả rồi. Phu nhân nếu muốn thêm đồ cưới cho Tổ Hoa cũng được, vợ chồng Sâm nhi chắc chắn sẽ cảm kích.

Ân phu nhân nghe ý của ông buông lỏng thì vội cười nói:

- Đã là đồ cưới ta chuẩn bị thì sính lễ này dĩ nhiên cũng phải đưa đến đường lớn Chính Dương Môn, lão gia nói có phải không?

Đồ cưới ta lo liệu thì sính lễ dĩ nhiên là ta thu, không có gì để nói.

64. Chương 64: Xây Nhà Mà Hỏi Người Qua Bên Đường

Từ thứ phụ tuy cảm thấy làm chuyện thừa thãi nhưng cũng động tâm. Lúc Từ Sâm gửi thư từ Nam Kinh đến xin ý kiến hôn sự này, Từ thứ phụ một mình ở trong thư phòng bóp cổ tay than thở:

- Tiếc là thứ nữ chi thứ hai, chi thứ ba thực sự không dùng được, nếu không thì hôn sự này của Tổ Hoa có thể lợi dụng tốt biết mấy.

Tuy nói quan văn và võ tướng không chung đường nhưng Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ đều là phủ đệ hiển hách ở kinh thành, Bình Bắc hầu lại càng là rường cột quốc gia được coi trọng từ thời Tiên đế đến nay, có thể cùng ông ấy kết làm thông gia là chuyện vinh hiển cỡ nào.

Lúc ấy trong lòng ông chỉ lo nghĩ đến họa lớn Nghiêm thủ phụ, Bình Bắc hầu tuy tốt nhưng dù sao cũng chưa đồng ý hôn sự nên vẫn còn đường lui. Vả lại, Nghiêm thủ phụ là tiểu nhân, Bình Bắc hầu là quân tử, thà đắc tội tiểu nhân chứ không thể đắc tội quân tử. Cho nên, Từ thứ phụ sẵn lòng đem Tổ Hoa hứa gả cho Nghiêm gia, mà không phải là Trương gia.

Trong suy nghĩ của Từ thứ phụ, nữ nhi hay tôn nữ cũng vậy, sớm muộn đều là người nhà người ta. Chỉ có nhi tử và tôn tử mới luôn là người Từ gia, vĩnh viễn là người Từ gia, người nhà mình. Hi sinh người nhà người ta để bảo toàn người nhà mình, bảo toàn cho các tôn tử của mình, Từ thứ phụ không hề cảm thấy luyến tiếc hay không đành lòng.

Nữ nhi nên giống như Lạc Tú của Lý gia trong “Tấn thư. Liệt nữ liệt truyện”. Lạc Tú là nữ nhi của Lý phú hộ, Lý gia tuy giàu nhưng không có quyền thế, An Đông tướng quân Chu Tuấn muốn cưới Lạc Tú về làm thiếp, phụ thân và ca ca của Lạc Tú không đồng ý nhưng Lạc Tú rất dứt khoát:

- Gia đình gặp nạn, tiếc gì một nữ nhi!

Về sau nàng gả cho Chu Tuấn, sinh hạ ba nhi tử Chu Nghi, Chu Tung, Chu Mô, nhi tử có tiền đồ, Lý gia cũng được đổi đời trọng hậu.

“Tiếc gì một nữ nhi”, đây không chỉ là cách nghĩ của Lạc Tú mà còn là cách nghĩ của ngàn vạn người ở triều đại này. Hi sinh một nữ nhi để chấn hưng cả gia tộc, trên đời này làm gì có chuyện mua bán nào có lợi hơn chứ.

“Tổ Hoa đọc nhiều thi thư, lễ nghi thanh nhã, tính tình hiếu thuận, chắc chắn sẽ cảm thông cho nỗi khó xử của tổ phụ, cảm thông cho khốn cảnh của Từ gia.” Với lời khuyên dành cho tôn nữ chưa bao giờ gặp mặt này, Từ thứ phụ rất có lòng tin, căn bản không hề nghĩ Tổ Hoa sẽ cự tuyệt. Thân là một thành viên của

Từ gia, lúc gia tộc cần người hi sinh, về tình về lý, người không phải là nên dũng cảm đứng ra, việc nghĩa chẳng nhường người khác sao?

Đáng tiếc, Tổ Hoa giỏi thư họa, sở trường về cầm kỳ, tài hoa xuất chúng, Tổ Hoa từ nhỏ được Nho gia giáo dục trưởng thành lại hoàn toàn không biết nhìn đại cục, cũng không chịu vì tổ phụ, vì Từ gia, vì các tỷ muội mà xả thân. Tổ Hoa, Tổ Hoa tài trí như vậy lại vô cùng ích kỷ, nhỏ nhen ngoài dự liệu của Từ thứ phụ.

Đến khi Từ Sâm lấy ra hôn thư, Từ thứ phụ cũng bỏ đi ý niệm đưa Tổ Hoa đến Nghiêm gia——có người chứng hôn, có sinh lễ, có hôn thư, hôn sự này là ván đã đóng thuyền, không thể thay đổi được nữa. Từ thứ phụ không phải người cố chấp, đối với chuyện đã rồi, thái độ của ông là “chuyện thành thì không nói, chuyện tốt thì không phá, chuyện cũ thì bỏ qua”, chuyện đã như vậy thì truy cứu có ích lợi gì.

Sau đó nữa, Từ Tổ Tâm dường như thay đổi, không còn nhút nhát, đáng vẽ cũng tự nhiên hơn, tuy con bé không phải dung mạo tuyệt thế nhưng cũng tinh khôi đáng yêu. Từ thứ phụ càng hiểu rõ mình là bị vợ kế và con dâu thứ hai qua mặt, vậy mà để cho bọn họ ở dưới mí mắt mình ngược đãi tôn nữ ruột thịt của mình, ngược đãi tiểu thư chân chính của Từ gia.

Sau khi gả Từ Tổ Tâm ra ngoài, Nghiêm thủ phụ không còn ngờ vực nữa, cuộc sống của Từ thứ phụ dễ chịu hơn nhiều. Trước mặt Hoàng đế không có người dâng lời gièm pha vu hãm, ngôn quan cũng sẽ không vô duyên vô cớ dâng sớ buộc tội, khi làm việc công cũng thuận lợi, trôi chảy hơn nhiều.

Từ thứ phụ đương nhiên không thỏa mãn những điều này, ông có tham vọng lớn hơn. Vị trí thứ hai trước giờ luôn rất khó ngồi, ông chỉ cách vị trí “dưới một người, trên vạn người” một bước ngắn mà thôi, không ngồi lên chỗ đó làm sao ông cam tâm cho được.

Từ thứ phụ vuốt râu nghĩ rồi lại nghĩ, càng nghĩ càng động tâm. Nếu sinh lễ của Ngụy quốc công phủ đưa đến đường lớn Chính Dương Môn, đồ cưới của Tổ Hoa cũng từ đường lớn Chính Dương Môn đưa ra ngoài, xuất giá từ đường lớn Chính Dương Môn thì đúng là chuyện rất nở mày nở mặt. Cùng là chuyện Tổ Hoa xuất giá nhưng mà xuất giá ở đường lớn Chính Dương Môn hay xuất giá ở đường lớn Đăng Thị Khẩu đối với Từ gia có sự khác biệt rất lớn.

Ân phu nhân phỏng đoán suy nghĩ của trượng phu, cười nói:

- Thê tử của lão đại còn trẻ tuổi, đã từng gả nữ nhi bao giờ? Chỗ không hiểu, không biết nhất định không ít, chuyện nhận sinh lễ, chuẩn bị đồ cưới này có nhiều quy tắc lắm, không thể thiếu sự quan tâm của ta, đem hôn sự của Tổ Hoa làm cho thật thỏa đáng. Ta ấy mà, cái khác không có chữ vàng bạc châu báu vẫn còn hai rương kia, để thêm cho Tổ Hoa. Nữ tử sắp làm Ngụy quốc công phu nhân, đồ cưới không thể kém được.

Từ thứ phụ mỉm cười, thê tử đúng là cách nhìn của phụ nhân, chỉ có thể nghĩ tới những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh trong nội trạch này. Mà thôi, nữ tử vốn là tóc dài óc ngắn, cũng khó trông đợi bà ấy có tầm nhìn xa gì. Bà ấy có thể biết cho Tổ Hoa thêm đồ cưới, có thể suy nghĩ cho cuộc sống sau này của Tổ Hoa đã rất không tệ rồi.

Nếu là trước đây, Từ thứ phụ có lẽ sẽ trực tiếp gạt đầu:

- Được, cứ thế mà làm.

Nhưng kể từ sau khi Từ Sâm trở lại kinh thành, quan hệ phụ tử với Từ thứ phụ không còn thân thiết như trước, dường như có gì đó ngăn cách. Từ thứ phụ suy xét mấy lần, quyết định vẫn nên bí mật thảo luận với trưởng tử trước rồi hãy định đoạt.

Từ thứ phụ cười nói:

- Chuyện sinh lễ, chuẩn bị đồ cưới để bàn sau đi. Dù sao cũng đến cuối tháng giêng mới nhận sinh lễ, còn sớm mà. Ngược lại, chuyện chuẩn bị đồ cưới cho Tổ Hoa qua năm mới bà nên dần dần thu xếp đi, đừng để đến lúc đó rồi luống cuống tay chân.

Bất luận ở đâu tổ chức hôn lễ thì chuyện chuẩn bị đồ cưới đều phải lo liệu thật sớm.

Ân phu nhân tuy trong lòng hơi thất vọng, nhưng không lộ ra ngoài, vẫn khéo léo mỉm cười:

- Đúng vậy, ta định đích thân đến kho phòng chọn lựa một phen, từ kim ngân châu báu, lừng la tợ lựa, đồ cổ cho đến vật dụng hàng ngày đều phải đầy đủ.

Từ thứ phụ yên tâm trong lòng:

- Phu nhân hiền đức.

Thê tử có thể đối đãi với Tổ Hoa đến mức này cũng không dễ dàng. Thứ mà nữ tử có thể mang đi từ nhà mẹ đẻ không phải chỉ là của hồi môn sao? Của hồi môn càng phong phú thì nữ tử càng có chỗ dựa.

Từ thứ phụ có địa vị nội các đại thần, tuy hiện nay bách quan đều được nghỉ nhưng ông vẫn phải xử lý một ít công vụ quan trọng.

- Việc trong nhà phiên phu nhân.

Từ thứ phụ nói xong thì khách khí đi đến thư phòng ở ngoại viện. Chức thứ phụ này của ông, cho dù không bị Nghiêm thủ phụ tính toán thì cũng không dễ làm. Có những công văn thông thường nhưng ông cũng phải suy nghĩ, nhất thiết phải cẩn thận phỏng đoán thánh ý, mới dám hạ bút.

Sau khi Từ thứ phụ rời đi, Ân phu nhân quả thực hăng hái lấy sổ sách kho phòng ra xem:

- Sổ dính tơ vàng này giá trị liên thành, dùng làm của hồi môn nhất định có thể kinh diễm bốn phương.

Ngụy quốc công phu phú quý thì sao chứ, cũng có thể trấn trụ bọn họ.

Úc ma ma thân tín nghe đến hồ đồ, len lén nhìn tới nhìn lui, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Nếu nói Ân phu nhân thật sự có ý chuẩn bị đồ cưới quý giá cho Tổ Hoa thì bà không tin; nhưng Ân phu nhân rõ ràng đang chỉ về những thứ đáng giá nhất, hấp dẫn ánh mắt nhất trong kho phòng, làm người ta không thể không tin.

Việc trong nhà ở đường lớn Chính Dương Môn tuy là Ân phu nhân quản lý, nhưng thật ra rất nhiều chuyện bà đã ủy quyền cho con dâu ruột thịt là Từ nhị phu nhân, bởi vậy mấy ngày trước Tết Từ nhị phu nhân rất bận rộn, chân không chạm đất. Từ tam phu nhân ngược lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm, nhưng bà ước ao đến đồ cả mắt cũng không có biện pháp—quản lý việc nhà là việc rất béo bở, có thể giúp trượng phu và nữ nhi tích góp vốn riêng, bà nằm mơ cũng muốn quản lý việc nhà. Nhưng Ân phu nhân sao lại cho phép con dâu của thứ tử như bà làm để kiếm chỗ tốt, “lớn nhỏ có thứ tự”, chỉ năm chữ này khiến Từ tam phu nhân không còn gì để nói.

Từ nhị phu nhân rất khôn khéo, tuy bận đến tối mày tối mặt nhưng vẫn để ý động tĩnh trong phòng mẹ chồng. Tin tức Ân phu nhân hăng hái bừng bừng chọn đồ cưới cho Tổ Hoa cũng không phải bí mật cho nên Từ nhị phu nhân rất nhanh liền biết.

Tức thì, Từ nhị phu nhân tay chân lạnh như băng. Phải, việc đó hấp dẫn quá lớn, thật sự rất lớn, vừa nghĩ đến Tổ Mẫn có thể nở mày nở mặt xuất giá, gả cho Ngụy quốc công trẻ tuổi anh tuấn làm đích thê chính thất, làm quốc công phu nhân nhất phẩm.....quá cảm động! Nếu như dùng chút tâm kế, hoặc âm thầm làm chuyện mờ ám, Từ nhị phu nhân là vô cùng vô cùng nguyện ý.

Nhưng hiện tại hôn sự đã định rồi! Muốn thay đổi thì phải có thủ đoạn đặc biệt dữ dội, bộ dễ dàng sao? Chi lớn không đáng sợ, bọn họ sống là người Từ gia, chết là quỷ Từ gia, bất kể thế nào cũng không tự phơi bày chuyện xấu trong nhà, bất kể thế nào cũng không thể cùng Từ gia trở mặt, nhưng ba phụ tử Trương gia kia đều là nhân trung long phượng, anh hùng hào kiệt, bọn họ sao có thể mặc người ta chi phối?

Từ nhị phu nhân lúc thì lạnh cả người, lúc thì trong lòng hừng hực, đấu tranh rất cực khổ. “Mẹ chồng yêu thương Tổ Mẫn, không gì không thể làm. Vốn nghĩ là chuyện cực tốt nhưng hiện tại xem ra, là phúc hay họa còn chưa biết.”

Từ nhị phu nhân thật muốn sai người gọi Từ nhị gia đang quần quýt trong phòng di nương về bàn bạc kỹ lưỡng một phen. Nhưng bà nghĩ một lát thì thấy không thể gọi. Thứ nhất, Từ nhị gia cùng Ân phu nhân là mẫu tử ruột thịt, không có chỗ cho mình nói; thứ hai, chuyện này chỉ là suy đoán của mình chứ không có chứng cứ xác thực.

Trượng phu Từ nhị gia cùng mình ngày càng xa cách, hoặc là không về phủ, lêu lổng bên ngoài; hoặc là về phủ, nhưng ở trong phòng di nương tìm thú vui. Nếu mình không cẩn thận “nói xấu” mẹ chồng trước mặt

ông, vậy càng là họa vô đơn chí.

Từ nhị phu nhân rất muốn tiếp tục xử lý việc nhà như không có gì xảy ra nhưng sao bà ngồi yên được? Đứng ngồi không yên hồi lâu, Từ nhị phu nhân giả vờ như có chuyện quan trọng cần xin ý kiến mẹ chồng nên dẫn theo thị nữ đến phòng Ân phu nhân.

Ân phu nhân thấy bà tới thì phát tay cho tất cả thị nữ, bà tử đều lui ra rồi từ từ hỏi:

- Đến nhìn xem, đây là đồ cưới của Mẫn nhi, cần thêm gì nữa không?

Trước mặt bà bày ra mấy hộp nữ trang tinh xảo bằng gỗ lim, trong hộp là châu ngọc bảo thạch màu sắc rực rỡ.

Đầu gối Từ nhị phu nhân mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt bà:

- Mẹ, không thể được! Trương gia cùng Tổ Hoa, tất cả đều đã định rồi, làm sao sửa được?

Tổ Mẫn chưa có người thích hợp để cầu thân nhưng mẹ chồng lại gấp rút lo liệu đồ cưới cho Tổ Mẫn, hiển nhiên là muốn cướp nhà chồng của Tổ Hoa rồi.

Ngay lúc Ân phu nhân nói chuẩn bị đồ cưới cho Tổ Hoa, Từ nhị phu nhân biết ngay là không bình thường. Nhiều năm qua người Ân phu nhân không thích nhất là ai? Là Từ Sâm. Từ Sâm là đích tử của chính thất, bởi vì sự tồn tại của Từ Sâm mà thân phận kế thất của Ân phu nhân luôn bị người ta nhắc tới, Từ nhị gia càng không được làm trưởng tử mà phải uất ức làm lão nhị.

Tổ Hoa sắp gả cho Trương Mai, làm quốc công phu nhân, chuyện này sao có thể. Kể từ khi xảy ra chuyện Tổ Tâm gả đến Nghiêm gia làm thiếp thì thân phận của nữ tử Từ gia xuống dốc không phanh, căn bản không có người có thân phận đến cầu hôn. Sau này cho dù Từ thứ phụ có trở thành thủ phụ, quyền khuynh thiên hạ thì Từ Tổ Mẫn cũng không tìm được nhà chồng tốt hơn Ngụy quốc công phủ, cả đời luôn bị nha đầu nhà quê Tổ Hoa này áp chế.

Chuyện này không chỉ Ân phu nhân không phục mà Từ nhị phu nhân cũng không phục. Tổ Hoa chi lớn kia ngoại trừ dung mạo xinh đẹp ra thì có chỗ nào đáng nói? Đáng thương cho Tổ Mẫn được nâng niu từ nhỏ, là người tôn quý nhất trong số các tỷ muội nhưng khi xuất giá lại không bằng nha đầu nhà quê Tổ Hoa kia.

Từ nhị phu nhân cũng từng có ý nghĩ này nhưng đã bị Từ nhị gia mắng cho một trận:

- Biết cái gì gọi là hôn thư không? Có chính thư, còn có tờ giấy đính kèm, trên tờ giấy đính kèm ghi rõ rành rành tên húy của tổ tông ba đời!

Mắng xong, Từ nhị gia liền xoay người đến trong phòng di nương tìm thú vui.

Từ nhị gia cũng không thực sự hiểu rõ ràng, nhưng ông và Từ thứ phụ cha ông giống nhau, chấp nhận chuyện đã rồi. Tổ Hoa và Trương Mai đã chính thức định hôn, chuyện thế rồi thì các người còn nghĩ vớ va vớ vẩn cái gì?

Ông cũng đã mắng cho Từ nhị phu nhân không nói nên lời. Đúng vậy, trên tờ giấy riêng đính kèm viết rất rõ ràng là Từ Sâm gả nữ nhi, liên quan gì tới nhà mình? Càng đừng nói Từ Sâm đã ra riêng ở, nhà huynh ấy gả nữ nhi cùng mọi người ở đường lớn Chính Dương Môn càng không mấy quan hệ.

Đang lúc Từ nhị phu nhân chết tâm, cho rằng hết thảy đều đã định thì nghe tin bất ngờ về đủ loại hành động của Ân phu nhân nên khó tránh hoảng hốt trong lòng. Bà cùng Ân phu nhân làm mẹ chồng nàng dâu hơn hai mươi năm, hiểu nhau quá rõ. Ân phu nhân tuyệt đối không có lòng tốt chuẩn bị đồ cưới cho Tổ Hoa, càng không phải là sổ tơ vàng giá trị liền thành như vậy. Bà lấy của riêng trân quý cất giấu nhiều năm ra chỉ có thể là cho Tổ Mẫn mà không thể nào là Tổ Hoa.

Từ nhị phu nhân quỳ hai gối xuống khỏ sở cầu khẩn, Ân phu nhân buồn bực:

- Con sợ cái gì? Ta đã nghĩ tốt rồi. Sính lễ đưa đến đường lớn Chính Dương Môn, Ngụy quốc công cưới là tôn nữ Từ gia. Ngay trước đêm xuất giá, nếu tân nương chẳng may thân mang trọng bệnh, chẳng lẽ dừng hôn sự ngay lúc đó? Thế là Từ gia đối tôn nữ gả đi, vẫn như cũ kết được mối nhân duyên tốt.

Từ nhị phu nhân trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng may cũng may, mẹ chồng không định làm ra chuyện có liên quan đến mạng người. Tổ Hoa suy cho cùng cũng là tôn nữ ruột thịt của cha chồng, nếu bị ông ấy biết được chân tướng.....Từ nhị gia chắc chắn vô sự nhưng phu nhân và mình thì không chắc.

Ân phu nhân thân nhiên nói:

- Nha đầu chi lớn kia tuy quá đáng nhưng ta cũng không chấp nhặt với nó. Việc qua rồi, ta sẽ tìm cho nó một nhà giàu có để nó được sống sung túc, chẳng phải là rất tốt sao? Dựa vào nó mà cũng muốn hơn Tổ Mẫn, đúng là si tâm vọng tưởng.

Từ nhị phu nhân rất muốn khuyên mẹ chồng bỏ đi ý niệm này trong đầu nhưng bà lại không nỡ mở miệng. Nếu quả thật như lời mẹ chồng nói, Tổ Mẫn gả vào quốc công phủ, Tổ Hoa cũng có thể gả cho nhà giàu có thì mình một trăm lần nguyện ý, một ngàn lần nguyện ý.

Ân phu nhân lẳng lẳng ngồi, bàn tay ngọc nhỏ dài vuốt vuốt một cây trâm thanh ngọc. Tuổi bà tuy lớn nhưng bảo dưỡng rất tốt, đôi tay trắng mịn. Từ nhị phu nhân nhìn mẹ chồng trấn định như thường thì xấu hổ trong lòng, từ từ đứng dậy, kính cẩn hầu một bên.

Ân phu nhân vuốt cây trâm thanh ngọc trong tay, suy nghĩ bay xa. Năm đó ông ấy vừa mất thê tử, cả người mặc tang phục đến An Chiêu Tự dâng hương, mặt trắng trẻo, mắt như sơn, tao nhã lịch sự đứng trong khách hành hương như hạc giữa bầy gà, phong thái thanh tao, xuất chúng hơn người, mình vừa thấy ông ấy một lần liền yêu say đắm, không thể từ bỏ.

Mặc dù biết ông ấy đã từng cưới vợ, mặc dù biết người vợ đã mất của ông ấy còn để lại một đích trưởng tử nhưng mình vẫn bất chấp mà cầu khẩn mẫu thân để gả cho ông. Thế nhân đều nói có kế mẫu thì sẽ có kế phụ, vốn tưởng rằng sau khi thành thân, mình và ông ấy ân ái ái ái thì hài tử mà người vợ trước kia để lại không tính là gì.

Nào ngờ ông ấy hay mẫu thân ông ấy Từ lão phu nhân cũng vậy, đều quý trọng Từ Sâm như bảo bối. Từ Sâm này ngay cả mẹ ruột cũng không có mà lại bình an trưởng thành, so với nhi tử ruột thịt Từ Dương của mình còn xuất sắc hơn.

Ân phu nhân trong lòng rất đau, mình bị một người chết đề đầu cưới cổ thì cũng thôi, hài tử Dương nhi tốt như vậy, khi so sánh với Từ Sâm lại thành kẻ quần áo lụa là; đến Tổ Mẫn thì lại bị Tổ Hoa áp chế sao? Tuyệt đối không thể!

Hai ngày sau, đêm giao thừa.

Bình thường một nhà Từ Sâm có thể ở đường lớn Đăng Thị Khẩu hưởng an nhàn nhưng đêm giao thừa, tế tổ thì nhất định phải về Từ phủ đường lớn Chính Dương Môn. Tiệc đón giao thừa đêm đó được đặt trong phòng khách lớn, nam một bàn, nữ một bàn, ở giữa không có bình phong ngăn cách.

Trong bữa tiệc là một cảnh hài hòa. Lúc cả nhà đoàn tụ là thời điểm không thích hợp xảy ra tranh chấp nhất, cho dù trong lòng có gì bất mãn cũng phải kiềm chế lại. Huống hồ trước mắt sắp sang năm mới, càng là không khí vui vẻ, trên mặt ai nấy đều mang theo nụ cười.

Từ Tổ Lan dường như vô tâm khen ngợi:

- Áo lụa hoa này của tỷ tỷ thật là nghệ thuật.

A Trì mặc một bộ áo lụa hoa lông chồn bạc, phần dưới có màu hồng cánh sen, lụa hoa vô cùng tinh tế, trông như một bức tranh tuyệt vời.

Từ Tổ Phương cùng Từ Tổ Lan cực kỳ ăn ý, vừa nghe Từ Tổ Lan muốn mượn việc tán tụng A Trì để đả kích Từ Tổ Mẫn ngạo mạn thì thích thú nói:

- Ngay cả người không có kiến thức như muội cũng nhìn ra được, bộ áo này của tỷ tỷ cực kỳ sang trọng, nhất định là vật ngự tứ, bên ngoài không thể có!

Nàng vừa khen vừa như thị uy nhìn về phía Từ Tổ Mẫn, người đó, cũng chỉ đắc ý được ở trước mặt hai tỷ muội chúng ta thôi, so sánh với Tổ Hoa, người so được sao?

Từ Tổ Mẫn tối nay vốn định ra về thực nữ, tổ phụ, phụ thân, các bá bá thúc thúc và các huynh trưởng đều ở đây, mắt sáng như tuyết, ở trước mặt họ dĩ nhiên là phải đoan trang dịu dàng. Nhưng Từ Tổ Mẫn đã quen lớn lối trong các tỷ muội, vừa nhìn đến ánh mắt khiêu khích của Từ Tổ Phương thì làm sao mà nhẫn nại? Lại nhìn kỹ A Trì, trang phục trên người rất sang trọng, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, sáng chói rực rỡ, Từ Tổ Mẫn nhìn thấy mà ghen ghét cực độ.

Y phục A Trì mặc đúng là vật ngự tứ, lụa hoa làm chiếc áo này vô cùng tinh tế, do thợ giỏi về lụa hoa trong cung làm ra, dân gian hiếm thấy. Từ tam phu nhân hâm mộ sở thử:

- Thật xinh đẹp.

Ôi, vải tốt như vậy mình đời này cũng đừng mong được mặc, chỉ hi vọng Tổ Lan có phúc khí này.

A Trì chỉ khẽ mỉm cười không nói gì. Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương kẻ xướng người họa khen A Trì thành người chỉ có ở trên trời. Hiển nhiên khí sắc của Từ Tổ Mẫn càng lúc càng không tốt, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương trong lòng sáng khoái khỏi phải nói. Hai nàng nói đều là những lời hay, vẻ mặt tươi cười, dù là ai cũng tìm không được khuyết điểm nào.

Ân phu nhân cười từ ái:

- Mấy ngày không gặp, con bé Tổ Hoa này càng ngày càng xinh ra. Tam nha đầu, tứ nha đầu nói rất đúng, lụa hoa này thủ công rất tuyệt, tạo nên dáng vẻ thướt tha, cũng chỉ có Tổ Hoa mới xứng mặc.

Từ Tổ Mẫn tức giận, tổ mẫu sao lại khen Tổ Hoa? Người hẳn là phải khen con mới đúng, con mới là tôn nữ ruột thịt của người! Từ Tổ Mẫn tuy quyết tâm tối nay phải dịu dàng thực nữ nhưng ánh mắt nhìn về phía Ân phu nhân vẫn lộ ra uất ức và bất mãn.

Ân phu nhân mỉm cười, nha đầu ngốc biết cái gì, tổ mẫu còn không phải đều vì con sao. Tạm thời nhẫn nại chút, Mẫn nhi, con sau này sẽ trải qua cuộc sống rất tốt. Còn về phần Tổ Hoa, cái phúc cả đời nó không hưởng nổi nhưng cái phúc nhất thời thì không ngại.

Sau tiệc đón giao thừa, có người đốt pháo trong viện, có người tụm năm tụm ba ở phòng khách nói chuyện phiếm, cũng có người vây quanh Từ thứ phụ và Ân phu nhân nịnh nọt. Từ thứ phụ tự mình gọi trưởng tử Từ Sâm đến gần, ôn hòa hỏi:

- Sâm nhi, hôn sự của Tổ Hoa, ở chỗ phụ thân bên này nhận sính lễ và xuất giá có được không? Đây là lần đầu tiên phụ thân chính thức gả tôn nữ.

Mũi Từ Sâm chưa xót. Tổ Tâm đáng thương, phụ thân cũng đáng thương, ông ấy suýt chút nữa bị Nghiêm thủ phụ bức phải trí sĩ hồi hương, suýt chút nữa lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Hứa gả tôn nữ cho Nghiêm gia làm thiếp, không biết phụ thân khổ sở đến mức nào.

Từ Sâm đang định mở miệng đáp ứng thì Từ thứ phụ mỉm cười nói tiếp:

- Phu nhân nhiệt tình chuẩn bị đồ cưới cho Tổ Hoa, những thứ tốt trong kho phòng của bà ấy đều lấy ra. Sâm nhi, bà ấy đã có tâm thì hôn sự của Tổ Hoa nhất định sẽ thỏa đáng.

Từ Sâm bỗng giật mình, cười trả lời:

- Phụ thân, hài nhi đã đáp ứng với Cát thị lang, ngày ba mươi tháng giêng sẽ chuẩn bị ổn thỏa để Ngụy quốc công phủ đưa sính lễ đến đường lớn Đăng Thị Khẩu. Bây giờ muốn đổi thì có thể để hài nhi thương lượng với Cát thị lang không?

Từ thứ phụ cười nói:

- Đương nhiên nên làm vậy. Chúng ta là nhà gái, không thể quá tự tiện được, nếu không, Tổ Hoa gả đi, chẳng phải là khó làm người sao.

Từ gia nói đổi chỗ là đổi chỗ mà không thương lượng với Trương gia, khó tránh có hơi quá đáng.

Từ Sâm trong lòng hơi bình tĩnh lại. Ông đâu có nói với Cát thị lang chuyện này, đợi khi gặp Trương Mai con rể chưa qua cửa thì trực tiếp nói cho nó biết. Dù sao đứa con rể này cũng thường xuyên qua lại, thỉnh thoảng sẽ đến nhạc gia lấy lòng nhạc phụ, ông không sợ tóm không được người.

Đêm giao thừa trôi qua trong khung cảnh hài hòa và tiếng cười nói vui vẻ. Ngày hôm sau, các quan viên đều phải dậy rất sớm, mặc quan phục theo phẩm cấp vào cung chầu mừng. Sau khi dự yến trong cung về, họ mới lại lần nữa cử hành gia yến. Sau gia yến, Từ Sâm dẫn theo thê tử và con cái cáo từ trở về đường lớn Đăng Thị Khẩu.

Từ Sâm chưa đợi Trương Mại đến thì Trương Tịnh và Du Nhiên đã biết biến cố ở Từ gia. Hai tỷ muội Trần Lam, Trần Đại rất cơ trí, theo A Trì đi ăn bữa cơm tất niên đã nghe ngóng được chuyện “Ân phu nhân nhiệt tình chuẩn bị đồ cưới cho đại tiểu thư, ngay cả sổ tơ vàng cũng lấy ra” “Sính lễ sẽ đưa đến đường lớn Chính Dương Môn, đại tiểu thư sẽ ở đường lớn Chính Dương Môn xuất giá” đưa tin về Bình Bắc hầu phủ.

Du Nhiên gọi Trương Mại đến, vẻ mặt thông cảm:

- Làm sao đây Mại Mại, chỉ có ngàn năm làm giặc chứ không có ngàn năm đề phòng giặc.

Trong nhà tiểu cô nương xinh đẹp có sói tổ mẫu, sói muội muội, khó lòng phòng bị.

Trương Mại sắc mặt bình tĩnh, lặng lẽ đưa tay làm động tác “giết”. Dám tính kẻ nằng, dám tính kẻ thê tử chưa qua cửa của ta, há có thể dễ dàng bỏ qua?

Trương Tịnh lắc đầu:

- A Mại, không phải như vậy. Trong quan hệ thông gia dính dáng rất nhiều, không nên lỗ mãng qua loa. Nhi tử, nghĩ biện pháp khác đi.

Vị nhạc phụ kia của con rất nho nhã, nhất thiết đừng động võ trong nhà ông ấy.

Trương Mại ngẫm nghĩ một lát:

- Đem gả Từ Tổ Mẫu!

Trương Tịnh còn chưa kịp nói gì, Du Nhiên đã mỉm cười gật đầu:

- Mại Mại thật thông minh, đúng là nhi tử ngoan của ta!

Sói muội muội có nơi có chốn thì sói tổ mẫu sẽ không thể nghĩ bậy nghĩ bạ nữa.

Trương Mại oán trách liếc Du Nhiên, Trương Tịnh dịu dàng nhìn bà:

- Phu nhân, Đồng Đồng hôm nay hình như không được vui, chúng ta đi trêu chọc nó nhé?

Du Nhiên chế giễu:

- Hầu gia ngài sao biết dỗ hài tử chứ, vẫn là để ta đi.

Nói rồi bà đứng dậy đi dỗ nữ nhi bảo bối.

Hai cha con Trương Tịnh, Trương Mại rốt cuộc thương lượng cái gì, Trương Tịnh không nói, Du Nhiên cũng không hỏi. Muốn gả Từ Tổ Mẫu đi quả thực có chút khó khăn, không phú quý, không trẻ tuổi anh tuấn thì sợ Từ Tổ Mẫu chán ghét. Nhưng nếu muốn mọi thứ đều tốt thì người đó không nhất định sẽ vừa mắt Từ Tổ Mẫu——Kể từ khi Từ Tổ Tâm làm thiếp Nghiêm gia, Từ Tổ Mẫu trong danh môn vọng tộc liền ít người thăm hỏi.

Mồng năm tháng giêng, tiệc rượu tất niên ở phủ Thanh Dương trưởng công chúa, cho ra một mối hôn sự tốt trời đất tác hợp – nhi tử duy nhất của Thanh Dương trưởng công chúa Vu Thủ Đức cùng tôn nữ của Từ thứ phụ Từ Tổ Mẫu.

Thanh Dương trưởng công chúa là nữ nhi của Tiên đế, tuy không do Thái hậu thân sinh nhưng được Thái hậu tự mình nuôi lớn, rất xem trọng bà, gả bà cho đích tử của Định quốc công là thê tử Vu Đăng. Thanh Dương trưởng công chúa chỉ sinh được một nhi tử là Vu Thủ Đức, năm nay vừa mới hai mươi, đáng về phong lưu, môi hồng răng trắng, chưa nói đã cười, tính tình vô cùng nhã nhặn.

Vị công tử có gia thế và ngoại hình đều tốt như vậy nhưng các nhà môn đăng hộ đối trong kinh thành, người biết rõ nội tình đều không chịu gả nữ nhi. Bởi vì Vu Thủ Đức tiên sinh này thích nam phong, không ham nữ sắc. Người bình thường nếu có sở thích này thường là giữ kín không nói ra thì người ngoài cũng không thể nào biết. Nhưng Vu Thủ Đức rất thẳng thắn, chưa từng giấu giếm:

- Đệ bình sinh ghét nhất nữ nhân, cảm thấy nữ nhân trong thiên hạ đều đáng chết.

May mà Vu Thủ Đức tính tình an tĩnh, giao du không rộng nên chuyện này cũng không phải là người người đều biết. Không ít kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ, có ý định hỏi thăm Vu Thủ Đức nhưng những người này không phải là gia thế bình thường thì là nữ tử bình thường, Thanh Dương trưởng công chúa nhìn không vừa mắt.

Nhưng Vu Thủ Đức tuổi ngày càng lớn, dù sao cũng phải cưới vợ cho hắn, ép hắn sinh con. Đang lúc Thanh Dương trưởng công chúa đau đầu tìm con dâu thì Đặng quý phi có ý tốt nhắc nhở bà:

- Sao không thử chọn Từ gia? Nữ tử nhà đó nuôi dạy rất được, dung mạo không tệ, tính tình cũng tốt.

Đặng quý phi là phi tử Hoàng đế sủng ái nhất, lời kia của bà vừa thốt ra, đừng nói đến dung mạo, gia thế của Từ Tổ Mẫn, cho dù là người không được như ý, Thanh Dương trưởng công chúa cũng không thoái thác được—Mình chẳng qua là muội muội khác mẹ của Hoàng đế, là người sống nhờ vào Thái hậu và Hoàng đế, Đặng quý phi này bất cứ lúc nào cũng có thể thổi gió bên gối Hoàng đế, mình nào dám đắc tội.

Đúng lúc tiệc rượu tắt niên mồng năm tháng giêng này, Thanh Dương trưởng công chúa ở đây, Từ nhị phu nhân cũng ở đây, Từ nhị gia ở khách sảnh ngoại viện vui vẻ nghe hí kịch. Vai diễn ông chủ Trình trên sân khấu đang hát “Ròng rọc sắt”*, giọng hát lạnh lạnh, cao vút tận mây, làm người nghe cảm động.

* “Ròng rọc sắt” là tên vở kịch truyền thống của Trung Quốc. Nội dung: Đầu thời Nam Tống, quân Kim xâm phạm Giang Nam. Nhạc Phi cùng Kim Ngột Truật đánh nhau, binh mã của Nhạc Phi bị quân Kim vây khốn ở Ngưu Đầu Sơn (Tống Cao Tông Triệu Cấu cũng bị vây ở Ngưu Đầu Sơn). Kim Ngột Truật biết binh tướng của Nhạc dũng mãnh thiện chiến, khó giành thắng lợi nên sử dụng ròng rọc sắt để ngăn quân Tống lao ra sơn khải. Lúc hai bên giao chiến thì Cao Sủng xông ra viện trợ, đánh bại Kim Ngột Truật, ngay sau đó thừa thắng xông lên, ở Tây Bắc chiến trường Ngưu Đầu Sơn gặp đại doanh quân Kim liền cho là nơi cất giữ quân lương và chiến mã. Nguyên soái quân Kim Cáp Thiết Long dùng ròng rọc sắt ngăn trở. Cao Sủng dũng cảm chiến đấu, dùng thương liên tục phá hủy mười một cái ròng rọc, cuối cùng bởi vì ngựa cưỡi bị kiệt sức, đến cái ròng rọc thứ mười hai thì ông bị đè chết. Ròng rọc bị phá, quân Kim không thể chống đỡ liền thất bại bỏ chạy, Nhạc Phi thu được toàn thắng, giải phóng Ngưu Đầu Sơn.

Thanh Dương trưởng công chúa tùy ý đề cập:

- Hôn sự của tiểu nhi quả thực làm người ta rắc rối, thực nữ khó cầu.

Bà là trưởng công chúa tôn quý, người nịnh bợ bà sao có thể không có, lập tức con dâu chi khác của Định quốc công phủ là Vu cửu phu nhân lại gần nói:

- Từ nhị phu nhân trong nhà còn giấu một khuê nữ bảo bối, sao người không ở trước mặt cầu thân? Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đều ở đây, Từ thứ phụ và Từ nhị gia cũng đang ở ngoại viện, nếu hai nhà đều có ý thì hôm nay cũng có thể định ra hôn sự này luôn.

Cả đời Vu cửu phu nhân có lẽ chỉ có lời này là mang tính điềm báo. Quả nhiên, hôn sự giữa nhi tử duy nhất của Thanh Dương trưởng công chúa Vu Thủ Đức và đích trưởng nữ của vị công tử thứ hai của Từ thứ phụ ngay hôm đó đã được định ra

65. Chương 65: Những Người Khách Quý Của Ta

- Cửa hôn sự này, kết vô cùng tốt.

Trong tháng giêng, nhà này mời nhà kia uống rượu tắt niên, có chuyện gì vui đều lan truyền rất nhanh, mọi người đối với mỗi hôn sự này đều ra sức gặt đầu khen ngợi. Tuổi tác và dung mạo tương đương, môn đăng hộ đối, Định quốc công phủ và Từ gia đều là nhà phúc hậu, Vu Thủ Đức và Từ Tổ Mẫn đều là hài tử tốt, hiếu thuận, nghe lời, hai người này xứng đôi, cực kì xứng đôi.

Từ nhị gia bản lĩnh chính thức không có nhưng chuyện ăn uống chơi bời rất thông thạo, những việc ít người biết đến của các gia đình trong kinh ông đều nghe được thì nội tình của Vu Thủ Đức sao lại không biết? Ngày hôm đó trở lại Từ phủ đường lớn Chính Dương Môn, Từ nhị gia liền vội vàng đến thư phòng Từ thứ phụ:

- Phụ thân, chuyện này có chút kì lạ!

Từ thứ phụ nghe ông nói rõ từ đầu đến cuối một lần thì thần nhiên nói:

- Thanh Dương là có chuẩn bị mà đến, muốn cho bằng được, chẳng lẽ con không nhìn ra? Chúng ta có chỗ nào đáng để Thanh Dương tính kế, con cứ nghĩ thử xem.

Vu Thủ Đức không sai là thích nam phong, nhưng nam tử hiện nay trong tối ngoài sáng thích nam phong cũng nhiều, không có gì nghiêm trọng. Nhi tử của trưởng công chúa, cháu ngoại Hoàng đế, Định quốc công tương lai lại nhỏ nhà lễ độ, tính tình mềm mỏng, đối đãi với mọi người khoan hậu——Vu Thủ Đức như vậy, không lo không cưới được vợ. Thanh Dương trưởng công chúa là vì cái gì mà chỉ nhìn trúng Tổ Mẫn?

Từ nhị gia ngơ ngác hồi lâu, lúng túng nói:

- Hải nhi nghĩ không ra.

Đang yên đang lành, Thanh Dương phát điên cái gì mà trước mặt nhiều người như vậy đánh tiếng với Tổ Mẫn? Bà ấy làm như vậy, nhà mình nếu không muốn đối địch với bà ấy thì chỉ có thể đáp ứng.

Từ thứ phụ biết nhi tử thứ hai này trước giờ không có tài cán gì nên cũng không thất vọng, chỉ trầm ngâm suy nghĩ. Mẹ đẻ của Thanh Dương trưởng công chúa chết sớm, từ nhỏ bà đã được Thái hậu nuôi dưỡng, cũng xem như là người có thể diện; Định quốc công phủ tuy không có thế lực gì nhưng cũng chưa từng lụn bại; Vu Thủ Đức ngoại trừ thích nam phong thì cũng không có bệnh tật gì lớn. Mối hôn sự này, đành phải vậy thôi.

Chẳng qua là, Thanh Dương làm thế nào mà để ý Tổ Mẫn? Không lẽ cũng giống Bình Bắc hầu phu nhân, vừa thấy Tổ Hoa liền yêu thích, khăng khăng muốn cưới về làm dâu? Từ thứ phụ ngẫm nghĩ nguyên do trong đó, có chút không tìm được đầu mối.

Mình đúng là nội các thứ phụ, nhưng Định quốc công phủ là công huân thế gia, trước nay cùng quan văn không có qua lại. Công huân thế gia hoặc dựa vào chiến công, hoặc dựa vào ân điển của Hoàng đế bề hạ mà sống, thời gian tiếp xúc với quan văn đã ít càng thêm ít.

Từ thứ phụ còn chưa nghĩ thông chuyện này thì chuyện khác lại đến. Ân phu nhân khóc đủ một ngày một đêm, sau đó mang đôi mắt sưng húp sai người mời Từ thứ phụ tới:

- Ta muốn chuyên tâm chuẩn bị cho Tổ Mẫn xuất giá, hôn sự của Tổ Hoa để lão đại và thê tử nó lo đi.

Từ thứ phụ khẽ nhíu mày. Là bà muốn thu xếp hôn sự cho Tổ Hoa, ta mới mở miệng nói với Sâm nhi. Sao chưa qua mấy ngày mà bà đổi ý rồi? Làm phụ thân mà không giữ chữ tín trước mặt nhi tử thì sao có chỗ đứng?

Từ thứ phụ nhẹ nhàng nói với thê tử:

- Ý của trưởng công chúa là hai đứa cũng không còn nhỏ, sớm ngày thành thân để bà ấy sớm được ôm cháu. Hôn sự của Tổ Mẫn khoảng đầu thu tổ chức, còn ngày cưới của Tổ Hoa đã xác định là tháng chạp, hai hài tử chênh lệch nhau tới mấy tháng sao bà không lo liệu được?

Ân phu nhân khổ sở trong lòng khỏi phải nói. Vốn đã tính toán thật tốt, trước tiên là khống chế chi lớn, khống chế Tổ Hoa, sau đó nghĩ cách gả Tổ Mẫn vào Ngụy quốc công phủ. Nào ngờ tính đi tính lại, giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim, Thanh Dương này cũng không biết là đi tham gia cái nào nhiệt gì! Bà ấy dù gì cũng là dòng dõi hoàng gia, chúng ta không thể vứt đi mặt mũi của bà ấy nên đành phải đáp ứng mối hôn sự này. Thực sự là không hề muốn mà.

Tổ Mẫn sẽ gả trước, Tổ Hoa gả sau, ai còn kiên nhẫn lo tới hôn sự của Tổ Hoa? Tưởng là ta thật muốn thêm đồ cưới cho nó sao, ta cũng đâu phải kẻ ngu. Ân phu nhân mệt mỏi nói:

- Lo một mối hôn sự là cả người đều muốn lột da rồi. Lão gia, ta chuyên tâm lo chuyện của Tổ Mẫn xong là không còn sức nữa. Nếu làm hỏng hôn sự của Tổ Hoa thì mặt mũi Từ gia mất hết.

Từ thứ phụ trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng nói:

- Như vậy, chỉ dành phần thê tử Sâm nhi rồi. Phu nhân khí sắc không tốt, nên bồi dưỡng cẩn thận cho khỏe trước đã, việc nhà cứ giao cho vợ lão nhị và vợ lão tam đi, để tụi nó chia sẻ với bà.

Từ tam phu nhân được giao quản lý phòng bếp, hoa viên, phòng châm tuyền thì như lọt vào trong sừng mù. Từ tam phu nhân trở về phòng, cười ngầy ngổ với Từ tam gia:

- Mau véo ta một cái, véo nha, dùng sức mà véo!.....Véo thật à? Đau quá đau quá. Hóa ra ta không phải đang mơ, thật sự giao cho ta quản việc nhà? Ta đang lo đồ cưới của Lan nhi không đủ nhiều thì có chuyện tốt đưa tới cửa.

Từ tam gia so với thê tử thì tỉnh táo hơn, ông khẽ mỉm cười, suy nghĩ lại mọi chuyện của Từ gia gần đây: phu nhân muốn giúp Tổ Hoa tổ chức hôn sự; phụ thân dường như có ý đáp ứng phu nhân; Tổ Mẫn và Vu Thủ Đức định hôn; phu nhân lại không muốn giúp Tổ Hoa tổ chức hôn sự; thê tử được cùng quản việc nhà, phụ thân dường như coi trọng chi thứ ba hơn trước.

Từ tam gia thoải mái nghĩ: “Phu nhân là trộm gà không được còn mất nắm gạo nhĩ. Cũng không biết bà ấy định tính kế Tổ Hoa cái gì mà ngược lại lại lòi Tổ Mẫn vào. Phụ thân chắc là bất mãn với phu nhân mới chính miệng căn dặn ‘thê tử lão tam chia sẻ giúp bà’. Phu nhân và chi lớn chen ép nhau, chi thứ ba khi không lại được lợi, rất tốt, rất tốt.”

Tam phu nhân là một người thiếu tâm nhãn, cực kỳ hứng thú lên kế hoạch:

- Phòng bếp đủ béo bở, có lợi lắm, ta ấy mà, chỉ từ phòng bếp này là có thể giấu ra cho Lan nhi hai nghìn lượng ngân phiếu!

Từ tam gia mỉm cười nhìn thê tử không nói gì. Tam phu nhân vô tư suy tính:

- Có nhiều hơn nữa thì cũng cho tứ nha đầu thêm năm trăm tám trăm lượng. Tuy là thứ xuất nhưng thành thân lập gia đình là chuyện cả đời, cũng nên để con bé được nở mày nở mặt, có thể diện một chút.

Từ tam gia cầm tay tam phu nhân dịu dàng đa tạ:

- Nàng đúng là phu nhân tốt của ta.

Tam phu nhân cũng không phải người giàu có gì, nghĩ đến việc đưa ngân phiếu ra ngoài thì có chút đau lòng nhưng nghĩ đến Từ tam gia dịu dàng săn sóc, bà lại cảm thấy đáng giá.

Tam phu nhân sắp được chia quản việc nhà, chi thứ ba từ trên xuống dưới, từ chủ tử đến hạ nhân đều lên tinh thần, các thị nữ của tam phu nhân ai nấy đều hăng hái, phấn chấn, muốn đi theo tam phu nhân trở tài.

Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương đều mặt mày rạng rỡ, vui vẻ. Hai nàng vẫn là tiểu cô nương, không giống tam phu nhân chỉ tính toán chuyện tiền bạc, các nàng là muốn tranh khẩu khí: Từ Tổ Mẫn, không chỉ nhị phu nhân có thể quản việc nhà mà tam phu nhân cũng có thể!

Từ Tổ Mẫn từ nhỏ ở nội trạch đường lớn Chính Dương Môn không có ai dám đụng chạm, rất ngang ngược. Từ Tổ Lan là đích nữ của chi thứ có thể bình an yên ổn dưới sự áp chế của Từ Tổ Mẫn nhiều năm như vậy dĩ nhiên cũng không phải đèn cạn dầu. Từ Tổ Phương chỉ là một thứ nữ, tại sao chi phí ăn mặc gần như giống hệt Từ Tổ Lan? Ngoại trừ Từ tam gia chăm lo cho nàng, tam phu nhân không có lòng dạ hiểm độc, còn một nguyên nhân rất quan trọng là Từ Tổ Lan căn bản không phải đối thủ của Từ Tổ Mẫn nên muốn lòi kéo Từ Tổ Phương hỗ trợ. Đã muốn Từ Tổ Phương hỗ trợ thì không thể chà đạp nàng ấy——người có thể chà đạp kẻ địch, nhưng không thể chà đạp chiến hữu của mình, ít nhất trước khi chiến tranh kết thúc thì không thể.

Từ Tổ Phương cao hứng không lâu thì giận tái mặt:

- Nha đầu chết tiệt kia lại còn kết được mối hôn sự tốt như vậy! Nàng ta sau này giống như Tổ Hoa tỷ tỷ đều làm quốc công phu nhân, thật khiến người ta không phục.

Từ Tổ Lan là nữ nhi khuê phòng, không nghe được những lời đồn bên ngoài nên không biết nội tình của Vu Thủ Đức, nàng cười hi hi nói:

- Phương nhi, muội có cảm thấy không? Từ khi định ra hôn sự này thì căn bản không thấy mặt của nha đầu chết tiết kia?

Nàng ta nếu có mối hôn sự tốt thì sao có thể trốn không ra ngoài được nên cửa hôn sự này chắc chắn có chỗ kỳ quặc.

Từ Tổ Phương nghiêng đầu suy nghĩ:

- Phải ha, nàng ta không có đi khoe khoang với chúng ta. Tỷ tỷ, tỷ nói xem hôn sự này của nàng ta không bình thường chỗ nào? Nhi tử của trưởng công chúa, thế tôn của Định quốc công phủ, trẻ tuổi tuần tú, nho nhã lịch sự, rõ ràng chỗ nào cũng thích hợp mà.

Từ Tổ Lan nhếch môi cười:

- So sánh với hôn phu của Tổ Hoa thì thế nào?

Từ Tổ Lan có chút tư tâm, tuy nhắc tới “hôn phu của Tổ Hoa” thì trong lòng ề ề muốn rơi nước mắt nhưng vẫn cố nhịn được, nàng khẽ mỉm cười, lấy lại vẻ điềm tĩnh thông dong.

Từ Tổ Phương không hiểu lắm:

- Kém không nhiều lắm, đều là người của quốc công phủ. Chẳng qua hôn phu của Tổ Hoa tỷ tỷ đã là Ngụy quốc công, còn hôn phu của nha đầu chết tiết kia thì phải đợi, đợi tổ phụ hân, rồi phụ thân hân qua đời mới có thể nhận tước vị, đó không biết là chuyện của năm nào tháng nào nữa.

Từ Tổ Lan phì cười:

- Chưa hết đâu! Phương nhi, Ngụy quốc công tuổi còn trẻ đã thân kinh bách chiến, làm quan tới thiêm thư. Vu Thủ Đức kia ngoại trừ ngâm mấy câu thơ than thở, tiện tay viết nguệch ngoạc vài chữ thì bản lĩnh gì cũng không có! Phủ đệ hào môn dù cao quý cỡ nào cũng dựa vào hậu bối có năng lực chống đỡ chứ ai có thể dựa vào hài cốt tổ tiên mà sống cả đời? Nha đầu chết tiết kia sao lại không nghĩ tới điều này, cho nên bây giờ không biết nàng ta bực bội thành cái dạng gì nữa.

Từ Tổ Phương mắt sáng lấp lánh:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi xem nàng ta đi?

Dáng vẻ này của nàng ta nếu không đi chiêm ngưỡng thì chẳng phải phụ lòng sao. Từ Tổ Lan tiếc nuối lắc đầu:

- Không được, Phương nhi, phu nhân mới được chia quản việc nhà, chi thứ hai trong lòng đang không thoải mái, chúng ta không thể vì việc nhỏ mà hỏng việc lớn, gây thêm phiền phức cho phu nhân.

Từ Tổ Phương rất tự trách:

- Muội sao lại không nghĩ tới?

Tam phu nhân chưa bao giờ giận dữ với nàng, đôi khi còn cười đùa với nàng mấy câu, hiền hòa vô cùng. Từ Tổ Phương đối với tam phu nhân thật sự có cảm tình.

Từ Tổ Lan quả trách chĩa chĩa trán nàng:

- Muội đó, không biết suy nghĩ gì hết, đúng là tiểu ngốc tử!

Từ Tổ Phương đỏ mặt:

- Muội không phải là có tỷ tỷ sao, tỷ nói gì muội làm đó là được.

Hai người thân thiết trò chuyện, tuy không thể đích thân đến phòng Từ Tổ Mẫn thăm dò tin tức nhưng vẫn nhiệt tình suy đoán:

- Ôi, tỷ nói xem, nàng ta bây giờ đang khóc muốn chết đi?

- Ừ, tỷ đoán vậy. Nàng ta ngoại trừ ra vẻ ta đây trước mặt chúng ta thì làm gì có bản lĩnh nào khác.

Đúng như Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương đoán, lúc này Từ Tổ Mẫn khóc đến thở không ra hơi:

- Con.....con không muốn Vu gia.....đổi, mẹ, mẹ tìm cách đổi giúp con.....

Từ nhị phu nhân gấp đến dặm chân:

- Tiểu cô nãi nãi của ta ơi! Lời này có thể nói nhảm sao?

Hôn sự của nữ tử nên do tổ phụ, tổ mẫu và phụ mẫu làm chủ, làm gì đến lượt con tự mình kén chọn!

Từ Tổ Mẫu từ khi biết chuyện định hôn với Vu gia, đầu tiên là ngăn người ngây ngốc, không nói một lời, suýt chút nữa dọa chết Từ nhị phu nhân:

- Mẫn nhi con sao vậy, đừng làm mẹ sợ.

Từ nhị phu nhân trong lòng lo ngay ngáy, không lẽ danh tiếng Vu Thủ Đức thích nam phong vang dội như thế, ngay cả nữ tử khuê các như Tổ Mẫu cũng biết? Không thể nào.

Sau đó Từ Tổ Mẫu bắt đầu khóc, khóc sụt sùi, khóc như mưa, vô cùng đáng thương. Dựa vào cái gì, hôn phu của Tổ Hoa đã là tướng quân danh tiếng, còn mình chỉ có thể định hôn với tiểu tử Vu Thủ Đức không có chút thành tích nào. Hắn hai mươi tuổi rồi mà chưa làm nên được trò trống gì! Không so sánh với Tổ Hoa thì thôi, vừa so sánh với Tổ Hoa thì không chỗ nào bằng, sao không làm người ta chê cười được.

Từ Tổ Mẫu vừa khóc đứt quãng vừa nói:

- Con không cần kể vô dụng tay trái gà không chặt, con muốn một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, có thể vì con che gió che mưa! Mẹ, mẹ giúp con đổi, đổi đi mà!

Nữ nhi khóc thành như vậy, mắt Từ nhị phu nhân cũng đỏ lên. Nữ nhi ngốc, nếu có thể đổi, mẹ sẽ không nghĩ cách giúp con sao? Chuyện đã thế này, con khóc chết cũng vô dụng. Con chỉ biết Vu Thủ Đức trăm không dùng được một, chứ con còn không biết hắn.....Từ nhị phu nhân nghĩ đến sở thích khác người của con rể nhà mình kia thì lạnh thấu tim.

Từ nhị phu nhân không phải không oán trách, bà cũng đã khóc lóc đã náo loạn với Từ nhị gia:

- Ông biết rõ tiểu tử Vu gia kia kinh khủng như thế mà còn đồng ý gả Mẫn nhi! Ta nếu sớm biết chuyện này thì đánh chết ta cũng không đồng ý!

Lúc đồng ý hôn sự, Từ nhị phu nhân thứ nhất là vì tình thế ép buộc, thứ hai là mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng; tình huống cụ thể về sau bà mới biết.

Từ nhị gia hỏi thẳng mặt bà:

- Không gả cho Vu gia thì gả cho ai? Bà nhìn khắp kinh thành này xem, người sẵn lòng cưới Mẫn nhi mà vừa mắt bà có hay không? Không lẽ kéo dài hết năm này qua năm khác, để Mẫn nhi thành lão cô nương, bà mới hài lòng hả?

Hiển nhiên Từ nhị gia giận thở hổn hển, nhị phu nhân cũng không dám cứng rắn cãi lại, chỉ lấy khăn che mặt bi thương mà khóc. Từ nhị gia phát cáu xong thì mệt mỏi ngồi xuống:

- Bà tưởng ta muốn sao? Ta hận không thể cự tuyệt Vu cửu phu nhân kia ngay tại chỗ, làm cho Thanh Dương mất hết cả thể diện.....

Nhị phu nhân cũng không lo khóc, bà để khăn xuống, vội vàng nói:

- Đó là công chúa hoàng thất, là muội muội ruột của Hoàng đế bệ hạ!

Từ nhị gia cười khổ:

- Chính vì lo chuyện đó nên mới không dám gây thù chuốc oán với bà ấy.

Nhị phu nhân nhớ đến rất nhiều chuyện, thổn thức không thôi. Năm ngoái bà còn cùng mẹ chồng tính toán gả Tổ Mẫn đến Trương gia, năm nay liền xảy ra chuyện này, rõ ràng nhân duyên là do trời định, cố ép cũng vô dụng.

Nhị phu nhân khuyên giải Từ Tổ Mẫn đủ kiểu đều không có hiệu quả. Bà hết cách, chỉ đành sai người nấu canh an thần, rồi đổ cho Từ Tổ Mẫn uống, nhìn nàng mê man ngủ thiếp đi. Từ Tổ Mẫn ngủ cũng không an giấc, chốc chốc lại nhủu mảy, chốc chốc về mặt lại thống khổ, nhị phu nhân nhìn mà đau xót.

Cùng với mớ hỗn độn ở đường lớn Chính Dương Môn, lòng người ở nơi khác lại không giống, một nhà sáu người ở đường lớn Đăng Thị Khẩu hòa thuận vui vẻ, thân mật thăm thiết, ai nấy trên mặt đều tươi cười rạng rỡ. Đây là Tết Nguyên Đán đầu tiên của gia đình họ sau khi đến kinh thành, rất có cảm giác mới mẻ.

Người cao hứng nhất là Từ Sâm. Sau khi hôn sự của Từ Tổ Mẫn được định ra, Từ thứ phụ uyển chuyển nói:

- Phu nhân muốn chuẩn bị cho hôn sự của Tổ Mẫn, sợ là không thể lo cho bên con.

Từ Sâm không nén được vui mừng, cung kính đáp:

- Nguyên Đán bận rộn, hài nhi vẫn chưa kịp thăm hỏi Cát thị lang. Phu nhân đã không để ý thì Tổ Hoa vẫn xuất giá ở đường lớn Đăng Thị Khẩu như cũ, phụ thân thấy được không?

Mọi người đều vui vẻ.

Từ thứ phụ có lẽ vì áy náy nên cho A Trì thêm không ít tranh chữ của danh nhân và đồ cổ vào của hồi môn:

- Chữ và tranh của Tổ Hoa đều có chút thành tựu, của hồi môn hẳn nên có vài món thanh nhã.

Từ Sâm từ chối không được, đành phải thay A Trì nhận lấy.

A Trì nhàn rỗi vô cùng. Nếu theo thủ tục thông thường, nàng phải kín đáo chuyên tâm theo đồ cưới, nhưng nàng đâu biết làm nên nhờ tú nương của Thiên Cẩm Chức Phường theo hộ. Lục Vân vì thế mà thấy có lỗi với Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ, nào ngờ Du Nhiên mỉm cười nói:

- A Trì cùng ta đúng là người một nhà, ta cũng có biết làm đâu. Cả Vành Vành nữa, múa đao múa thương con bé còn thành thạo chứ cầm kim động chỉ là con bé làm không được.

Hóa ra cả ba mẹ chồng nàng dâu nhà này đều không biết làm, Lục Vân vô cùng yên tâm.

A Trì tuy không cần làm việc nhưng nàng là một thiếu nữ đợi gả cũng không thể đi lại lung tung, cho nên thời gian buồn tẻ ở nhà chiếm đa số. Lục Vân biết nàng ham chơi nên dịu giọng an ủi nàng:

- A Trì, đợi thời điểm này sang năm là con tự tại rồi.

Đến lúc đó, con và Trọng Khải ở cùng nhau, muốn đi đâu chơi thì đến đó chơi.

A Trì ở nhà tu tâm dưỡng tính trong khi hai đứa nhóc Từ Thuật, Từ Dật thì chơi đến điên luôn. Hai đứa nó còn nhỏ, không cần đi uống rượu tất niên ở nhà bằng hữu thân thích, từ sáng đến tối đều theo lão công công râu bạc vui chơi thoải mái, cực kỳ sung sướng.

Bình Bắc hầu phủ cũng có một bữa tiệc rượu tất niên, Hoa Sơn lão nhân có lúc dẫn hai chúng nó đến ngồi nghe hí kịch.

- Hai vị này là cữu gia Từ gia, cữu gia tôn quý, cần phải được thết đãi tốt.

Từ Thuật, Từ Dật trắng trẻo làm người ta yêu thích, trong bữa tiệc có không ít người cười đùa vui vẻ với hai đứa nó.

Trong bữa tiệc có một thanh niên áo bào bạc, nghe bốn chữ “cữu gia Từ gia” thì quay đầu nhìn chằm chằm Từ Thuật, Từ Dật đánh giá hồi lâu, ánh mắt bất thiện. Từ Thuật, Từ Dật phát giác ánh mắt ấy thì lễ phép cười với hắn, không hề sợ hãi.

“Hai tiểu quỷ này cũng có chút can đảm.” Thanh niên áo bào bạc “hừ” một tiếng, quay đầu tiếp tục xem hí kịch. Hắn cũng không thử nghĩ, Từ Thuật, Từ Dật ngồi bên cạnh lão công công râu bạc thì sợ ai? Lão công công râu bạc võ công xuất thần nhập hóa, quỷ thần khó lường.

Sau khi tan tiệc, thanh niên áo bào bạc không cáo từ ra về mà đi đến thư phòng của Trương Kinh. Thanh niên áo bào bạc Đặng Du cười nói:

- Trương đại ca, chuyện huynh căn dặn đệ đã làm tốt rồi!

Trương Kinh khách khí mời hấn ngồi, rồi sai người bưng trà nước điểm tâm lên thết đãi:

- Làm phiền rồi, đa tạ. Tắc Nhân lần này giúp đại ca, trong lòng đại ca ghi nhớ phần ân tình này.

Tắc Nhân là tên tự của Đặng Du.

Đặng Du không nén nổi vui mừng. Hấn tuy quần áo lụa là nhưng cũng biết quý anh hùng hào kiệt, bình sinh người hấn kính nể nhất chính là Trương Tịnh đánh đuổi giặc Thát Đát, bình ổn biên cương. Trương Tịnh bận rộn việc quân, vả lại là người trầm tính ít nói nên không dễ tiếp cận, Đặng Du muốn nịnh bợ cũng nịnh bợ không được; Trương Kinh rất giống cha nhưng khéo đưa đẩy hơn không ít, Đặng Du liền để tâm kết giao, Trương Kinh không phải người ngạo mạn, cự tuyệt người khác, vì vậy hai người cũng có chút giao tình.

Đặng Du cười nói:

- Chuyện này có gì đâu? Trương đại ca đừng khách sáo với đệ. Chẳng qua là xin gia tử ra mặt nói vài câu thôi, chuyện nhỏ í mà. Huống chi chu toàn cho một mối lương duyên cũng là một việc tích đức hành thiện.

Trương Kinh cân nhắc:

- Lệnh tử có biết là đại ca nhờ đệ?

Đặng Du tức giận:

- Trương đại ca cũng quá xem thường đệ rồi, đệ là loại người miệng mồm không chặt, làm việc không chắc chắn như vậy sao?

Trương Kinh mỉm cười:

- Đại ca lỗ miệng, Tắc Nhân chớ trách.

Đặng Du cười đắc ý:

- Có gì đâu mà huynh khách sáo với đệ. Trương đại ca, huynh đoán xem đệ nói thế nào? Đệ nói với tử của đệ là nha đầu Từ gia kia hiện tại không ai thèm, dường như là để ý đệ, cố ý muốn gả cho đệ. Nàng ta lại không phải có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, đệ làm sao muốn? Nên đệ ép tử tử phải nghĩ cách để sớm gả nàng ta đi.

Trương Kinh sờ sờ mũi, tiểu tử người thực có dũng khí khoát lác, các hạ là người thế nào mà đến nỗi Từ Tổ Mẫn ngoài người ra không muốn gả cho ai khác? Nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của Đặng Du, Trương Kinh im lặng.

Sau khi đắc ý, Đặng Du ân cần hỏi:

- Đại ca, Lệ Nhân Phường mới đến một danh kỹ, nhan sắc và tài nghệ đều tuyệt, cứ như là tiên nhân, hiếm thấy nhất là người còn trong trắng, tiểu đệ cùng huynh đi thưởng thức nhé?

Hấn biết Trương Kinh không đi thanh lâu, chẳng qua vị này vẫn là tiểu cô nương, huynh ấy sẽ không ghét bỏ đâu nhỉ.

Trương Kinh cười lắc đầu:

- Cả nhà nhạc phụ ta sắp lên kinh, sau khi họ đến, ta rất nhanh sẽ thành thân. Tắc Nhân, gia phụ quy củ rất nghiêm, không cho phép chuyện này. Lời này của đệ nếu bị ông nghe được, ta không tránh khỏi một trận đòn đau.

Đặng Du ngẩn ngơ:

- Anh hùng như lệnh tôn mà giữ mình trong sạch như vậy, thật là người ta kính nể, kính nể!

Một nam nhân, một nam nhân có quyền có thế không nạp thiếp không nạp tì nữ, cũng không đi kỹ viện, thật là quá.....quá không thể tưởng tượng được.

Trương Kinh cùng Đặng Du uống rượu, vui vẻ mà chia tay. Đặng Du trước khi đi lớn tiếng năn nỉ Trương Kinh:

- Trương, Trương đại ca, huynh, nếu có thể giúp đệ tìm được một, tìm được một nữ tử tuyệt sắc gia thế trong sạch, đệ sẽ vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích!

Trương Kinh mỉm cười đồng ý, đích thân đưa hắn về nhà——Du Nhiên nghiêm lệnh, nếu mời người ta uống rượu, uống say thì phải đích thân đưa người ta về nhà, hơn nữa, còn phải đích thân đưa đến trước mặt người thân nhất của người đó, không được giao cho tôi tớ làm thay.

Sắp đến mười lăm tháng giêng, Từ Sâm và Lục Vân thu xếp muốn dẫn các con ra phố xem đèn. Từ Tôn không có hứng thú với hội đèn lồng, A Trì cũng không tự nguyện tham gia náo nhiệt:

- Xem đèn hay xem người thế?

Đưa mắt nhìn chỉ thấy toàn là đầu người di chuyển, hoa đăng dù có đẹp đi nữa cũng không hứng thú nổi.

Từ Thuật, Từ Dật không chịu, chạy tới chạy lui quanh ca ca, tỷ tỷ thuyết phục:

- Hội đèn lồng rất vui rất thú vị, hơn nữa hội đèn lồng ở kinh thành không giống hội đèn lồng ở Nam Kinh, đệ chưa từng ngắm đèn lồng trên phố Trường An!

Lần đầu trải qua Tết Nguyên Tiêu ở kinh thành, không lẽ phải buồn bực ở nhà? Không được, không được.

Đang cò kè mặc cả thì người được hoan nghênh nhất——Trương Mại đến. Từ Thuật, Từ Dật thấy hắn liền reo to “Tỷ phu”, rồi lớn tiếng tố cáo:

- Hai đệ muốn xem hoa đăng nhưng tỷ tỷ không cho!

Hai bé trai cáo trạng xong, quay đầu lại nhìn thì đã không thấy A Trì đâu nữa. Từ Thuật hơi chán nản, Từ Dật càng lý lẽ hùng hồn:

- Tỷ phu nhìn kia, tỷ tỷ đuổi lý nên sợ chạy!

Trương Mại mỗi tay kéo một đứa, cười xin ý kiến Từ Sâm và Lục Vân:

- Nhạc phụ, nhạc mẫu, nhà con có đặt một nhà gian ở Phú Quý Lâu, tối mười lăm, mười sáu chúng ta đến nhà gian ngắm hoa đăng thế nào? Hoặc là gia phụ gia mẫu cùng nhạc phụ nhạc mẫu ngồi chơi ở nhà gian, con dẫn A Thuật, A Dật đi dạo.

Phú Quý Lâu tọa lạc tại đường lớn phía đông, ngồi ở nhà gian trên lầu, chân không ra khỏi cửa cũng có thể xem thẳng cảnh hội đèn lồng. Từ Sâm và Lục Vân mỉm cười:

- Nhà gian này không dễ đặt nhỉ? Phiền Trọng Khải rồi.

Trương Mại tuy thường xuyên qua lại nhưng ở trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu vẫn luôn quy củ phép tắc, vội cung kính nói:

- Xá muội ham chơi, muốn xem hội đèn lồng náo nhiệt, cho nên gia phụ mới tự mình đi đặt nhà gian.

Từ Sâm, Lục Vân mặt đều mang ý cười, phụ thân của Trọng Khải rất có uy thế nhưng về đến nhà thì cũng là người nuông chiều nữ nhi.

Từ Dật kéo kéo ống tay áo Trương Mại:

- Tỷ phu, đệ muốn đến phố Trường An xem đèn.

Trương Mại mỉm cười:

- Đến lúc đó chỉ có thể đi bộ, tỷ phu sẽ bế đệ đi, không cho đệ xuống đất chạy loạn, có biết không?

Từ Dật thông minh gật đầu:

- Dạ biết, nếu xuống đất chạy loạn sẽ bị lạc mất!

Từ Thuật chu chu cái miệng nhỏ:

- Tỷ phu, còn đệ nữa.

Trương Mại véo khuôn mặt nhỏ của nó:

- Đệ á, sẽ do sự công hoặc đại ca của huynh bề, cũng không cho phép xuống đất chạy loạn.

“Nhiều cao thủ như vậy còn sợ để lạc đứa trẻ?” Từ Thuật nói thầm trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn mỉm cười tạ ơn. Đến phố Trường An ngắm hoa đăng mới là chuyện quan trọng, những chuyện nhỏ nhặt khác không cần truy cứu.

Từ Thuật, Từ Đạt được hứa hẹn chỗ tốt như vậy liền xung phong dẫn Trương Mai đến nhà ẩm trồng hoa xem hàn lan mới nở:

- Nó đẹp lắm, tỷ phu nhất định sẽ thích!

Trương Mai nhìn về phía Từ Sâm và Lục Vân, thấy họ mỉm cười gật đầu thì để mặc cho hai đứa nhóc kéo đi xem hàn lan.

Hàn lan quả thật rất xinh đẹp, chẳng qua rất dễ thấy là tâm tư của hai đứa nhóc hay Trương Mai đều không đặt trên hàn lan. Ngắm hàn lan xong, Từ Đạt kéo Trương Mai lặng lẽ đi về phía một khóm hoa hồng phía trước:

- Tỷ phu, tỷ tỷ dạo này ngày nào cũng nghĩ đến chuyện hái hoa làm bánh, ăn ghiền lắm.

Khóm hoa hồng này cao hơn hai thước (hai thước = $2/3m$), lá màu xanh thẫm, hoa nở rực rỡ, hương thơm ngào ngạt thấm vào lòng người. Sau khóm hoa, A Tri cùng đám người Bội A, Tri Bạch, Trần Lam, Trần Đại đang chuyên tâm chọn hoa để chuẩn bị làm bánh.

66. Chương 66: Bề Ngoài Nho Nhã Đường Hoàng

Trần Lam, Trần Đại tai mắt nhạy bén, sớm đã phát hiện có người đi vào nhà ẩm trồng hoa. Trần Lam ló đầu ra nhìn, rồi kéo kéo Trần Đại, Trần Đại hiểu ý, cười xin ý kiến A Tri:

- Đại tiểu thư, hoa tươi đã hái không ít, nô tỳ và Bội A, Tri Bạch đưa đến phòng bếp trước, có được không? Tiểu thư không phải muốn ăn gấp sao, chúng nô tỳ sẽ cản dọn phòng bếp làm trước.

A Tri chuyển ánh mắt từ khóm hoa hồng đến trên người Trần Đại, bực mình nhìn nàng ta một lát, rồi gật đầu đáp ứng:

- Đi đi.

Trần Đại mừng rỡ, niềm nở nói:

- Bội A tỷ tỷ, tiểu Tri Bạch, nhanh chút nhanh chút.

Ba người cầm giỏ trúc nhỏ chứa đầy hoa tươi rời đi.

Trần Lam hiển nhiên thấy bóng dáng cao lớn kia càng lúc càng gần thì lặng lẽ chuồn ra ngoài. Vừa ra khỏi nhà ẩm trồng hoa không xa, nàng thấy hai tiểu thiếu gia của Từ gia đang thì thầm to nhỏ, Trần Lam nổi tính trẻ con nên lại gần nghe lén.

- Bán đứng tỷ tỷ vậy có được không?

- Làm gì có làm gì có, đó đâu phải người ngoài, là tỷ phu!

Trần Lam bụm miệng cười vui vẻ, chạy đi nhanh như chớp.

- Ta lại không phải người ngoài, ta là.....

Cạnh khóm hoa hồng, Trương Mai nói đến giữa chừng thì miễn cưỡng nuốt trở về. Mặt A Tri càng lúc càng đỏ, không thể nói tiếp nữa, nói tiếp nữa nàng nhất định sẽ xoay người bỏ đi.

Trương Mai dịu dàng nói:

-.....Ta là ta.

Khóe môi A Tri cong lên, nói nhảm sao, chàng không phải chàng chẳng lẽ chàng là ta? Nhìn bộ dạng ngu ngốc của Trương Mai, A Tri nhin không được nheo miệng cười.

Nàng lúc này có chút quẩn bách, có chút bối rối, so với bình thường điềm tĩnh trầm ổn thì linh động quynh rũ hơn, kiều diễm mê người hơn. Nụ cười này như trăm hoa chập chờn đón gió xuân thảng ba, rạng rỡ thanh nhã, tuyệt sắc vô song, Trương Mai trong lòng mềm nhũn, đưa tay hái một đoá hồng đỏ chói cài lên tóc mai nàng.

Mặt A Trì ửng đỏ, khẽ mắng:

- Hái hoa tặc.

Lần đầu gặp mặt, nàng còn tưởng hấn là một chính nhân quân tử, về sau hấn càng lúc càng không đứng đắn, đến nay thì ngay cả động tay động chân cũng học xong rồi.

Trương Mai thấp giọng nói lời ngon ngọt:

- Ta hái hoa thì hái hoa, nhưng không phải là hái hoa tặc. Đoá kiều hoa mà ta hái, danh chính ngôn thuận là của ta. Kiều hoa mỹ nhân, ta chỉ hái một đoá, cả đời cả kiếp, cũng chỉ một đoá này.

Bên tai A Trì phảng phất như vang lên tiếng nhạc tuyệt vời, gương mặt đẹp rạng rỡ lấp lánh, đây là cảm giác yêu đương sao? Có chút khẩn trương, có chút ngọt ngào, còn có chút bối rối, mặt đỏ tim đập, không thể nào giữ nổi vẻ trấn tĩnh.

Trương Mai nói lời ngon ngọt rất lưu loát nhưng kỳ thực tim còn đập loạn hơn cả A Trì. Hai người chân tay luống cuống mặt đối mặt một lát thì ma xui quỷ khiến thế nào, Trương Mai cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng.

Một nụ hôn rất nhẹ rất nhẹ, không mang theo chút dục vọng nào. Nụ hôn này vừa hạ xuống, hai người đồng thời ngẩn ngơ, A Trì ngẩng mặt, Trương Mai cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt vừa có nhu tình vừa có hoảng hốt. Hồi lâu sau, Trương Mai gơ tay định giải thích gì đó thì A Trì chợt đánh hấn một bạt tai vang dội, rồi xoay người nhẹ nhàng chạy đi.

Trương Mai đứng nguyên tại chỗ sững sờ hồi lâu, mãi đến khi bóng dáng A Trì sớm đã biến mất không thấy gì nữa, hấn vẫn ngơ ngác đứng đó. Qua thật lâu sau, Trương Mai mới từ từ đưa tay xoa mặt mình, thần sắc dịu dàng không biết đang suy nghĩ gì mà khẽ cười.

Hôm đó Trương Mai rời đi rất sớm, cũng không ở lại Từ gia dùng cơm. Từ Sâm cảm thấy hơi lạ:

- Thằng bé này không phải thường nói cơm canh nhà chúng ta là mỹ vị, ăn cả trăm lần cũng không chán sao?

Lục Vân suy đoán:

- Có lẽ là uống rượu tât niên nhiều quá nên khẩu vị không được tốt?

Từ Sâm gật đầu:

- Xem chừng là vậy.

Người khẩu vị không tốt đâu chỉ mỗi Trương Mai, nghe nói A Trì ăn bánh hoa tươi nhiều quá chán rồi, không có khẩu vị gì nên cũng không ra ngoài ăn cùng cha mẹ, huynh trưởng và các đệ đệ.

- Nữ nhi vẫn buồn bực ở trong nhà à?

Hai phu thê Từ Sâm thương lượng:

- Đến mười lăm mười sáu, dù sao cũng có Trọng Khải và Trần Lam, Trần Đại, để A Trì ra ngoài cho thư thái đi.

Buổi tối sau khi tắm rửa, A Trì nằm dựa trên giường quý phi đọc một quyển du ký. Trần Đại đi vào hối thúc nàng hai lần:

- Đại tiểu thư, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe.

A Trì kỳ lạ ngẩng đầu, Trần Đại cô nương bình thường bất ái hồng trang ái vũ trang (trích từ câu thơ của Mao Trạch Đông: “Trung Hoa nhi nữ đa kỳ chí, Bất ái hồng trang ái vũ trang”, ý nói Trung Hoa có nhiều

kỳ nữ, không thích trang điểm chỉ thích chiến đấu), không phải người lải nhải lắm điều, hôm nay làm sao vậy? Trần Đại nhìn nàng, lại nhìn giường của nàng, nhìn gối của nàng.

A Trì chậm rãi đi đến trước giường, lấy từ dưới gối ra một phong thư trắng tinh. Nàng quay đầu lại thì bóng dáng Trần Đại đã sớm không thấy đâu nữa.

Trên giữa tờ giấy Tuyên Thành trắng mỏng là hai hàng chữ to dương dương tự đắc được viết bằng rượu: “Chuyện này không thể trách ta, chỉ trách nàng quá đẹp, người ta sao kiềm lòng được?” Nét chữ dùng lực phân tán, thông thả tự nhiên, nhưng lời nói thì cực kỳ vô lại.

Đến ngày mười lăm tháng giêng, một nhà Từ Sâm sáu người ra cửa thật sớm, đi đến đường lớn Chính Dương Môn. Quy củ của Từ gia, trưa ngày mười lăm tháng giêng, cả nhà phải đoàn viên. Buổi tối, ai có phẩm cấp thì vào cung dự yến, ai không có phẩm cấp thì tự do du ngoạn.

Ngày mười lăm, mười sáu tháng giêng là ngày duy nhất trong năm mà nữ tử khuê các có thể quang minh chính đại ra ngoài, ai lại không quý trọng? Sau tiệc đoàn viên buổi trưa, Từ Tổ Mẫn mất tự nhiên ngồi một mình, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương hăng hái bàn bạc với A Trì:

- Trong thành người đông nghìn nghịt, không có gì thú vị. Tỷ tỷ, chúng ta ra khỏi thành có được không? Đến ngoài thành chơi.

A Trì mỉm cười khéo léo:

- Gia mẫu sớm đã có an bài, tỷ toàn bộ đều nghe theo bà.

Ngày hôm đó có thể tùy ý ra cửa chơi đùa là sự thực. Chẳng qua dù sao cũng nên suy xét đến vấn đề an toàn, hai tiểu cô nương các muội có phải nên đi theo cha mẹ ruột thì tốt hơn?

A Trì cùng các tỷ muội Từ gia không quá quen thuộc, hơn nữa nàng vốn cũng không có ý kết giao mà chỉ muốn kính nhi viễn chi (tôn trọng nhưng không gần gũi). Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương luôn thân thiết với nàng, A Trì hiểu rất rõ nguyên nhân trong đó, chẳng qua là để đả kích Từ Tổ Mẫn kiêu ngạo, ngông cuồng tự đại mà thôi. A Trì là người trưởng thành, đối với mấy loại tranh chấp vặt vãnh giữa các tỷ muội này căn bản không hề hứng thú.

Ân phu nhân từ ái nhìn về phía Lục Vân:

- Con chắc là không biết, hội đèn lồng ở kinh thành này là náo nhiệt nhất, nơi khác không thể so sánh. Thanh Dương trưởng công chúa mời thê tử lão nhị đến Phú Quý Lâu thưởng đèn, con cũng dẫn theo Tổ Hoa cùng đi, đỡ phải chen chúc với nhau trên phố.

Từ nhị phu nhân khẽ mỉm cười, trong lòng đắc ý. Có thể được Thanh Dương trưởng công chúa mời đến Phú Quý Lâu là có thể diện lớn cỡ nào! Chỉ thứ ba hôm mộ đồ mất, tam phu nhân trong sáng ngoài tối van xin mình mấy lần rồi, nhưng tiếc là bà ta quá thô tục, thật sự không thể mang ra khỏi cửa, quá mất mặt.

Lục Vân khách khí tạ ơn:

- Đa tạ phu nhân và nhị đệ muội nghĩ đến. Bình Bắc hầu phủ cũng đặt một nhà gian ở Phú Quý Lâu, mời chúng ta cùng đi thưởng đèn. Đại gia đã đáp ứng rồi.

Ân phu nhân đen mặt, Từ nhị phu nhân cũng hơi ngượng. Cứ nghĩ họ từ nông thôn tới nên không hiểu rõ chuyện ở đây, nhưng sao lại quên mất họ có thông gia ở kinh thành, còn là thông gia hiển hách như Bình Bắc hầu phủ nữa.

Từ tam phu nhân con người xoay chuyển, đại tẩu trông có vẻ dễ nói chuyện, đợi lát nữa tẩu ấy rảnh, có thể xin tẩu ấy dẫn Tổ Lan theo được không? Tội nghiệp Tổ Lan nhà ta, tuy được sinh ra trong gấm vóc của Từ phủ nhưng loại chuyện tốt như đến Phú Quý Lâu thưởng đèn từ trước đến nay đều không tới lượt con bé.

Từ tam phu nhân còn chưa kịp mở miệng thì có bà tử nhà Nghiêm thủ phụ sai đến báo:

- Từ nãi nãi sai nô tỳ đến mời tam tiểu thư và tứ tiểu thư buổi tối cùng đến Phú Quý Lâu thưởng đèn.

Sau khi Từ Tổ Tâm gả đến Nghiêm gia, Nghiêm gia không biết là vì chiều cổ mặt mũi của Từ thứ phụ hay vì nguyên do khác mà đối xử với Từ Tổ Tâm rất hiền hòa. Không chỉ ăn mặc chi tiêu đều là đồ thượng

hạng mà xưng hô cũng rất khách khí, các thị nữ bà tử đều gọi nàng là “Từ nãi nãi”. Chữ “di” ở giữa không biết cố ý hay vô tình mà bị bỏ sót đi.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đen mặt. Cái gì? Từ Tổ Tâm làm thiếp mà còn có mặt mũi về nhà mẹ để khua chiêng gióng trống, lại còn mời hai nha đầu chỉ thứ ba kia cũng đến Phú Quý Lâu! Dựa vào ba đứa nó cũng xứng sao?

Từ tam phu nhân, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương đều mừng rỡ. Hóa ra Tổ Tâm còn có bản lĩnh này, lúc trước quả thật đã xem thường con bé rồi. Tam phu nhân tươi cười đáp ứng, khen ngợi Từ Tổ Tâm:

- Con bé Tổ Tâm này biết yêu thương tỷ muội.

Hiển nhiên sắc mặt Ân phu nhân, Từ nhị phu nhân và Từ Tổ Mẫn đều bất ngờ, Từ tam phu nhân, Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương thì mặt mày phấn khởi, khoe mắt đuôi mày đều không giấu được ý vui mừng. Lục Vân và A Trì liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông: may mà chúng ta không ở đây, nếu không, cả ngày đầu tới đầu lui, không mệt chết cũng phiền chết.

Đêm mười lăm tháng giêng, năm vị tiểu thư Từ gia tề tụ ở Phú Quý Lâu. Chẳng qua A Trì ở chung với Du Nhiên và Lục Vân, Từ Tổ Mẫn ở chung với nhị phu nhân và Thanh Dương trưởng công chúa, còn Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương thì được thị nữ Nghiêm gia mời đi.

Trong nhà gian không hề có nữ quyến Nghiêm gia nào khác. Từ Tổ Tâm mặc áo gấm bạch hồ màu vàng nhạt thêu hoa cỏ, váy dài màu ngọc bích rắc hoa, khoác đầu bông lông chồn quý giá, xinh tươi mỹ lệ, tình khôi đáng yêu.

Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương đều ngẩn ngơ, sau đó vội tiến về phía trước cười chào hỏi. Từ Tổ Tâm cười hơi xấu hổ:

- Lúc trước, loại chuyện như thế này đều không đến lượt chúng ta. Hôm nay, mọi người đều có thể như nhau rồi.

Từ Tổ Lan yếu ớt thở dài:

- Không phải sao? Lúc trước chỉ có Từ Tổ Mẫn mới có vận may này, bây giờ lại thêm Tổ Hoa và muội. Tỷ và Tổ Phương có thể tới là nhờ hưởng hào quang của muội. Ngũ muội muội, đa tạ muội còn nhớ đến tỷ và Phương nhi.

Từ Tổ Phương thẳng thắn đa tạ:

- Thật ra thì có xem đèn hay không, xem ở đâu, tỷ cũng không để ý đến vậy. Nhưng có thể chọc tức nha đầu Từ Tổ Mẫn kia là tỷ rất cao hứng!

Từ Tổ Tâm cười khúc khích:

- Tam tỷ tỷ, tứ tỷ tỷ, mời ngồi.

Thị nữ nàng mang theo thành thạo chu áo pha trà Vân Vụ, mang lên ít điểm tâm tinh xảo đẹp đẽ và trái cây.

Từ Tổ Lan có chút sắc sảo, lạnh lẽo nhìn, khen ngợi vài câu. Từ Tổ Phương là người thẳng tính, ân cần hỏi:

- Ngũ muội muội, muội ở Nghiêm gia sống tốt không? Nhìn trang phục và những thị nữ này của muội thì thấy cuộc sống của muội hình như không tệ.

Từ Tổ Tâm có chút lúng túng:

- Cái đó, nhà huynh ấy đều như vậy, không tính là gì đâu. Phụ thân huynh ấy có hai mươi bảy cơ thiếp, ai này đều xa xỉ, phô trương. Ở nhà huynh ấy, muội cũng không có vẻ vang gì đâu.

Từ Tổ Lan chăm chú lắng nghe, trong lòng nhanh chóng tính toán: “Xem ra Nghiêm gia quả như lời đồn đãi, phú quý vô cùng! Tổ Tâm không phải là một tiểu thiếp đặc biệt được sủng ái mà lại đến mức này.”

Từ Tổ Phương lôi kéo Từ Tổ Tâm, tình nghịch nháy nháy mắt:

- Nè, cậu ta đối với muội thế nào?

Từ Tổ Tâm đỏ mặt, cúi đầu thật lâu mới nhỏ giọng nói:

- Rất tốt, rất dịu dàng.

Lời vừa ra khỏi miệng thì nàng bổ sung thêm một câu:

- Huynh ấy đối với ai cũng tốt, cũng dịu dàng.

Từ Tổ Phương tính tình tùy tiện, thấy Từ Tổ Tâm xấu hổ đỏ bừng mặt thì có hơi áy náy nên không tiếp tục trêu chọc nữa, mà ngồi nghiêm chỉnh nói chuyện đàng hoàng:

- Sao có một mình muối ở đây? Nghiêm gia cho phép muối ra ngoài một mình à?

Giọng Từ Tổ Tâm thật khê, lại mang theo tình ý kéo dài:

- Huynh ấy hỏi muối muốn trải qua Tết Nguyên Tiêu thế nào, muối liền ăn ngay nói thật. Thời điểm này mỗi năm, lúc nào muối cũng nhìn đích mẫu và đích tỷ ra ngoài cùng gia quyến của các quan lại quyền quý đi thưởng đèn, muối cùng tam tỷ tỷ và tứ tỷ tỷ chỉ có thể ngồi trong nhà chơi hoặc ra đường tùy tiện đi một chút, căn bản là không vui. Nếu muối cùng tam tỷ tỷ và tứ tỷ tỷ cũng đến được nơi phú quý mà những quan lại quyền quý kia mới có thể đi để ngồi thưởng đèn thì rất thích.

- Muối chỉ thuận miệng nói thôi, dù sao huynh ấy tính tình tốt, sẽ không đánh người không mắng người. Nào ngờ bữa trưa hôm nay sau tiệc đoàn viên, huynh ấy dặn muối trang điểm thay y phục, chuẩn bị ra ngoài. Lại còn sai bà tử đi mời hai tỷ nữa.

Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương nhìn nhau, đều cảm thấy không tưởng tượng nổi. Tổ Tâm rốt cục đến Nghiêm gia làm gì? Làm thiệp thật sao?

Họ đang nói chuyện thì A Trì cũng tới. Từ Tổ Phương trêu ghẹo:

- Không phụng bồi mẹ chồng mà quan tâm tới tụi muối làm gì?

Từ Tổ Lan siết chặt chén trà trong tay đến mức ngón tay trắng bệch, mỉm cười nói:

- Bình Bắc hầu phu nhân nổi danh là người thoải mái rộng lượng, sẽ không câu nệ mấy chuyện nhỏ này.

Mẹ chồng như vậy sẽ không gây khó dễ cho con dâu.

A Trì mỉm cười đoan chính, cũng không nói gì. Ngồi một lát thì nàng đứng dậy cáo từ, Từ Tổ Tâm tiễn nàng ra ngoài, trong bóng đêm, A Trì nhét một hà bao nặng trĩu vào tay Tổ Tâm:

- Có lẽ muối sẽ không cần dùng nó, hi vọng muối sẽ không cần dùng nó.

Có những thứ, nhất định phải chuẩn bị, nhưng không hi vọng nó sẽ có công dụng.

Từ Tổ Tâm rất cảm kích, khê đa tạ:

- Tỷ tỷ, đồ cưới tỷ cho thêm muối có tác dụng rất lớn. Lúc muối mới đến Nghiêm gia, có sự giúp đỡ của tỷ, muối hào phóng thưởng cho vú già, được không ít tiện lợi.

Khi Từ Tổ Tâm xuất giá, ngoại trừ trâm vàng và kim bộ dao, A Trì còn tặng cho nàng một hộp đầy thỏi vàng thỏi bạc đủ loại lớn nhỏ và một ít ngân phiếu:

- Chưa quen với nơi ở thì có tiền mới dễ làm việc. Những vật ngoài thân này đừng nên tiếc.

Liếc thấy nụ cười thỏa mãn và cảm kích của Từ Tổ Tâm, A Trì trong lòng ê ẩm. Kỳ thực nếu như Từ thứ phụ chịu khúm núm nịnh bợ Nghiêm thủ phụ thì cũng có thể giải trừ tâm phòng bị của ông ta, chẳng qua Từ thứ phụ yêu quý bản thân như vậy thì làm sao chịu? Ông ấy chỉ bằng lòng vứt bỏ tôn nữ mà không thể uất ức chính mình.

Sắp chia tay, A Trì nhẹ nhàng hỏi một câu:

- Cậu ta, đối xử với muối thế nào?

Từ Tổ Tâm ngại ngùng:

- Tỷ tỷ, muội còn không nói thật với tỷ sao? Huynh ấy đối với muội rất khách sáo, rất dịu dàng, huynh ấy nói muội còn quá nhỏ, không thể viên phòng, đợi muội.....đợi muội sau khi cập kê, mới.....

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, dần dần nhỏ đến mức không thể nghe được.

A Trì vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, im lặng hồi lâu mới xoay người rời đi. Mình luôn ở Nam Kinh tiêu dao tự tại qua ngày, nào biết ở Từ phủ kinh thành lại có nữ tử tội nghiệp như Tổ Tâm chứ? Mẹ ruột đã chết, cha ruột không quan tâm, đích mẫu độc ác, nữ tử đáng thương ấy gả cho người ta làm thiếp mà cuộc sống ngược lại càng thoải mái hơn lúc chưa gả.

Trần Lam, Trần Đại thấy A Trì sắc mặt không tốt thì không dám đi phía trước, một trái một phải đi phía sau nàng. Một cơn gió lạnh thổi đến, A Trì tuy khoác đầu bông lông chồn tía ấm áp vẫn cảm thấy rùng mình.

Thời tiết ở đây, thật lạnh.

Một bàn tay ấm áp vươn tới, nắm lấy tay của A Trì. A Trì khẽ quở:

- Lịch sự một chút, không được động tay động chân!

Trần Lam, Trần Đại canh giữ phía sau mà nam tử này có thể thuận lợi nắm lấy tay mình, hiển nhiên là Trương Mai không thể nghi ngờ.

Trương Mai vốn không có dũng khí này nhưng thấy ánh mắt A Trì hoảng hốt, vẻ mặt thê lương thì rất đau lòng, không kìm nổi muốn sưởi ấm nàng, an ủi nàng, không hề có ý nghĩ muốn lợi dụng.

Một chiêu đắc thủ, Trương Mai đầu chịu buông ra, dịu dàng nói:

- Nàng lạnh, đừng không? Ta giúp nàng sưởi ấm.

Hắn không dám nhìn A Trì, trái tim trong lòng đập thành thịch.

Tay hắn rộng lớn mà ấm áp, A Trì cũng không muốn vậy ra. Giữa trời đất bao la này, mỗi người đều cô độc, cần bầu bạn, cần an ủi, cần dịu dàng, cần tình yêu.

A Trì khẽ nói:

- Trước đây, ta luôn sợ phụ thân sẽ bán ta. Phụ thân lúc nào cũng cười ta khờ, nói ta thích suy nghĩ lung tung. Nhưng sau này, Tổ Tâm không phải đã bị tổ phụ bán sao? Trọng Khải, ta nhìn thấy Tổ Tâm, ta sợ, ta rất sợ.....

Trương Mai bỗng kéo nàng vào lòng ôm rất chặt:

- Đừng sợ, có ta ở đây.

Miệng hắn trở nên vụng về, lắp đi lắp lại chỉ có một câu “Đừng sợ, có ta ở đây.” A Trì nghe lời hứa đơn điệu mà ngọt ngào này, cả tâm hồn và thân thể đều ấm áp.

Ngày hai mươi chín tháng giêng là ngày hoàng đạo ngàn chọn vạn chọn, Ngụy quốc công phủ long trọng đưa sính lễ đến Từ gia ở đường lớn Đăng Thị Khẩu. Sính lễ che tơ lụa đỏ thắm được từng người từng người khiêng tới Từ gia, khắp nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Từ Sâm và Lục Vân ban đầu thì cao hứng, sau đó là há hốc mồm, sau đó nữa thì đau đầu: con rể ngọt Trọng Khải này rốt cuộc chuẩn bị bao nhiêu sính lễ, từ buổi sáng đến giữa trưa, chất đầy trong phòng, trong viện mà chưa hết?

Trên đường rất náo nhiệt, người đi đường dừng chân, rồi rít nghị luận:

- Ngụy quốc công cưới phu nhân, có thể không long trọng sao?

- Quốc công phủ mấy trăm năm, công thần khai quốc là cỡ nào quý! Tổ tiên nhà đó ban đầu lúc ở Nam Kinh, Thái tổ Hoàng đế ngay cả hồ Mạc Sâu cũng thưởng, là toàn bộ hồ Mạc Sâu đó!

Hâm mộ xong, có người còn lo lắng không đâu:

- Thói xấu ở kinh thành hiện nay là sinh lễ có bao nhiêu thì đồ cưới phải gấp đôi nhỉ? Từ gia không biết có của để theo hay không nữa. Nếu của hồi môn dựa theo sinh lễ thì xem chừng đem cả Từ gia đi cũng không đủ.

- Từ thị lang có phải là muốn học Tô Tử Do* ở Mi Châu, phá gia gả nữ không?

*Tô Tử Do (Tô Triệt) là em của Tô Đông Pha (Tô Thức), hai anh em đều là những nhà văn lớn thời Đường – Tống

Còn có vài sĩ tử trông có vẻ trưởng giả suy đoán:

- Vì gả nữ nhi mà táng gia bại sản, rất không đáng!

Không ít người có học vấn, biết nhiều hiểu rộng:

- Người nước Tống gả nữ nhi cho nhiều của cải đều vì đồ cưới thuộc loại ‘tài sản của vợ’, nhà chồng không được can thiệp. Nhưng luật pháp của triều ta hiện nay khác nhau rất lớn, đồ cưới có phải tài sản của vợ hay không, luật lệ cũng không nói rõ.

Mãi đến khi mặt trời lên quá đỉnh đầu, sinh lễ mới đưa xong, người đi đường lại vây xem, nghị luận hồi lâu đến khi trời tối mới từ từ tản đi.

- Sinh lễ đã thấy rồi, đợi tháng chạp năm nay lại xem đồ cưới!

Những người rảnh rỗi này đối với đồ cưới của Từ gia đại tiểu thư, Ngụy quốc công phu nhân tràn ngập tò mò.

Từ tam phu nhân hôm nay đặc biệt đến đường lớn Đăng Thị Khẩu “hỗ trợ”, kỳ thực chính là đi xem náo nhiệt. Bà xem như là được mở rộng tầm mắt, sau khi về đường lớn Chính Dương Môn thì hướng kể lại với Từ thứ phụ và Ân phu nhân sinh động như thật:

- Vải vóc may mặc thì khỏi phải nói, đều là hàng thượng hạng; trang sức thì đầy ắp, ngay cả tay cũng chen không lọt; hạt trân châu to, tròn vành vạnh, trong suốt mịn màng, sáng chói, hiếm thấy nhất là tất cả đều cùng một cỡ! Hồng ngọc, ngọc bích, phỉ thúy, mã não, cái gì cũng có; còn có đai ngọc khảm ngọc lục bảo, bảo quan khảm đá mắt mèo, nhìn đến nổi mắt cũng sắp rơi ra ngoài.

Tam phu nhân ở trước mặt cha chồng luôn khiêm tốn, im hơi lặng tiếng, hôm nay hưng phấn quá, mặt mày tươi rói:

- Cuối cùng là một con chim nhạn sống! Đang mùa đông thế này thì chim nhạn ở đâu ra? Con dâu nghe nói, là do chàng rể đích thân săn được. Tổ Hoa nhà chúng ta có phúc, nhìn xem, nhà chồng đối với con bé thật tốt!

Từ thứ phụ vuốt râu mỉm cười, trong lòng thỏa mãn. Trương Mai người này, “Bề ngoài nho nhã đường hoàng, Là người phẩm đức đoan trang chính tề”, đáng vẻ đường đường lễ độ, làm người phẩm đức đoan chính, đúng là rể tốt. Hôm nay nghe được cậu ta đối với Tổ Hoa, đối với Từ gia rất coi trọng, dĩ nhiên là tốt.

Tổ Tâm phải gả đi hèn nhất thì hôn sự của Tổ Hoa cần phải càng náo nhiệt! Sinh lễ này của Trương gia nếu đã ra sức như thế thì đồ cưới của Tổ Hoa cũng không thể kém, thêm sổ tư vàng của phu nhân vào, mình lại đặc biệt cho thêm chút đồ cổ quý hiếm, cửa hàng điền trang, nhất thiết phải kiếm được mặt mũi cho Từ gia.

Ân phu nhân thật lâu cũng không kịp phản ứng. Sinh lễ của quốc công phủ mình đã thấy qua không chỉ một lần hai lần nhưng chưa từng nghe nói phong phú như vậy, giống trống kua chiêng như vậy, xa hoa như vậy! Sinh lễ, không phải theo lệ chỉ là trái cây, trà, rượu, đồ cúng, vàng bạc ngọc khí, vải vóc, đồ trang trí sao? Gia đình công hầu thì sinh lễ cũng vậy thôi.

Một nhà có nam có nữ thì cưới dâu tốn hao nhiều hay gả khuê nữ tốn hao nhiều? Không cần phải hỏi, trước giờ trong mười nhà thì chín nhà rước đều là gả khuê nữ tốn hao nhiều! Đồ cưới thì tốn tiền nhưng sinh lễ chỉ cần bình thường là được.

Trong lúc nhất thời, Ân phu nhân hồi hận xanh ruột. Sớm biết sinh lễ của Tổ Hoa nhiều như vậy, tốt như vậy thì nên để Trương gia đưa đến đường lớn Chính Dương Môn, mình chọn vài món thượng hạng để lại cho Tổ Mẫn mới phải.

Từ thứ phụ mỉm cười nhìn về phía thê tử:

- Những thứ sổ tơ vàng của phu nhân có thể chuẩn bị rồi. Sinh lễ của Trương gia đã như vậy thì của hồi môn bên chúng ta cũng không thể khó coi. Tổ Hoa là đích nữ của chi trưởng Từ gia, đồ cưới của con bé, có bao nhiêu người nhìn vào đấy

67. Chương 67: Thì Xe Anh Hã Cùng Đem Lại

- Sổ tơ vàng?

Ân phu nhân đầu tiên là ngây ngốc, kế đó là lửa giận trong ngực hừng hực bốc lên. Vốn là ý định có bao nhiêu hoàn mỹ nhưng bây giờ lại thành ra thế này! Sổ tơ vàng kia từ đầu đến cuối đều là muốn cho Tổ Mẫn, nhà đầu Tổ Hoa kia xúng sao?

Ân phu nhân phần nộ thì phần nộ nhưng bà cũng không thể nào mở miệng nói với Từ thứ phụ “Ta chưa từng muốn đem sổ tơ vàng cho Tổ Hoa, năm trước nói như vậy là vì muốn để Tổ Mẫn gả thay.” Lời trong lòng này nếu để Từ thứ phụ biết, há chẳng phải sẽ tổn thương tình cảm phu thê sao?

Ân phu nhân nén giận, nhả nhận giải thích với trượng phu:

- Sổ tơ vàng chỉ có một cái thôi. Vốn định gả Tổ Hoa trước, nào ngờ lại thành Mẫn nhi xuất giá trước? Tất nhiên là phải cho Mẫn nhi, sau đó lại nghĩ cách tìm cho Tổ Hoa một cái khác.

Sổ tơ vàng này không phải thứ bỏ tiền ra là có thể mua được, là vật có thể gặp nhưng không thể cầu. Năm đó Ân lão đại cũng là do cơ duyên may mắn mới được một cái này, mình không nỡ dùng nên định cho tôn nữ bảo bối.

Mình nghĩ cách tìm, mình nhất định sẽ làm chuyện này, thật nghiêm túc đi tìm! Chẳng qua là, nếu Tổ Hoa cùng sổ tơ vàng không có duyên phận, tìm cũng tìm không thấy thì không liên quan đến mình. Ân phu nhân nhanh chóng tính toán và đưa ra chủ ý.

Từ thứ phụ lắc đầu:

- Không thể nói như vậy. Lời của phu nhân đã ra khỏi miệng thì không có đạo lý nuốt lời, sổ tơ vàng chỉ có thể cho Tổ Hoa. Phu nhân, chuyện này cả nhà từ trên xuống dưới đều biết, chúng ta sao có thể thất tín?

Ân phu nhân thấy Từ thứ phụ khẳng khẳng như vậy thì sốt ruột:

- Thế Mẫn nhi thì sao? Sổ tơ vàng kia không những giá trị liên thành, mà chỉ có một cái thôi! Nếu muốn mua nữa thì khó lắm!

Từ thứ phụ khẽ cau mày:

- Lúc này phu nhân không phải nói cho Tổ Mẫn trước rồi lại tìm cho Tổ Hoa sao? Nếu khó mua như vậy thì phu nhân đi đâu tìm cho Tổ Hoa? Phu nhân, đạo lý này vì phu không hiểu, xin phu nhân tử tế nói rõ ta nghe.

Ân phu nhân hồi hận. Mình sao không biết lựa lời mà lại nói sổ tơ vàng kia khó mua? Lẽ ra nên nói mua sổ tơ vàng tốn thời gian hơi lâu, ngày cưới của Mẫn nhi đến trước, thời gian không còn nhiều nên không mua kịp.

Những uẩn khúc trong chuyện này Ân phu nhân sao có thể nói rõ ra, bà cảm thấy rất uất ức, lau nước mắt:

- Ta nói rồi thì sao? Ta nói rồi thì sao? Lúc đó Mẫn nhi còn là nữ nhi khuê các!

Ta không lường trước được mọi chuyện, không suy tính chu toàn thì thế nào? Thế nào? Ân phu nhân càng nghĩ càng uất ức, không chỉ lau nước mắt mà còn bi thương khóc ra thành tiếng, đau khổ vạn phần.

Không giữ chữ tín là không giữ chữ tín, nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Từ thứ phụ vô cùng khó chịu. Phụ nhân vô tri, gặp chuyện chỉ biết khóc lóc ăn vạ, không thể nào có cùng nhận thức với các nàng, đành coi như xong vậy. Không phải là Từ Tiết ta không có bản lãnh, đến Khổng thánh nhân cũng hết cách với nữ tử mới phải thở dài “Chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi”.

Nghĩ tới việc mình không có biện pháp với thê tử nói không giữ lời, nghĩ tới việc lại phải thất tín với trưởng tử thêm lần nữa, Từ thứ phụ trong lòng buồn bực, cũng mặc kệ Ân phu nhân đang khóc lóc âm ỉ, liền đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Từ thứ phụ trở lại thư phòng, trong lòng thầm tính: “Cửa hồi môn vốn định thêm cho Tổ Mẫn, toàn bộ đều đem cho Tổ Hoa. Phu nhân nói không giữ lời, thay đổi thất thường, ta dù sao cũng phải thay bà ấy bù đắp lại, không thể làm Sâm nhi lạnh tâm.”

Ngày hôm đó chi thứ ba đổi thành Từ tam gia ngày ngốc, sau khi về phòng thì bắt tam phu nhân:

- Cắn ta một cái, nhanh, cắn ta một cái!

Tam phu nhân liếc ông:

- Ta chê thịt ông cứng, không muốn!

Nói rồi bà dùng hết sức véo ông một cái.

Từ tam gia đau nhe răng nhếch miệng nhưng lại rất vui vẻ:

- Xem ra không phải là mơ rồi. Phu nhân, cửa hàng tơ lụa, tú trang, quán ăn, điền trang Đại Hưng, ôn tuyền thôn trang Xương Bình nhà chúng ta, phụ thân toàn bộ đều giao cho ta quản!

Triều đình tuy có luật lệ, quan viên từ ngũ phẩm trở lên không được buôn bán, nhưng trên thực tế nào có quan viên dựa vào bổng lộc mà sống? Nhà nào cũng có các thứ như cửa hàng, thôn trang hoặc tú trang, chức phường gì đấy. Cơ bản mà nói, quan viên có buôn bán thì còn giữ vững thanh liêm, không có buôn bán thì là quan nghèo, cuộc sống gia đình cực khổ, nếu không thì chính là tham ô nhận hối lộ.

Thuần An tri huyện Hải đại nhân nổi danh thiên hạ là đại thanh quan, người một nhà áo vải cơm rau, dựa vào bổng lộc ít ỏi sống qua ngày. Có một ngày Hải đại nhân mua hai cân thịt heo mà đến nỗi ông chủ bán thịt ngựa mặt lên trời thở dài:

- Không ngờ đời này ta còn có thể làm ăn với Hải đại nhân.

—Đủ thấy bổng lộc của quan viên là rất thấp.

Tam phu nhân kinh hãi há to miệng, hồi lâu không nói được lời nào. Cửa hàng tơ lụa, tú trang, quán ăn, điền trang Đại Hưng, ôn tuyền sơn trang Xương Bình, thu nhập mỗi năm là bao nhiêu chứ, tam gia nếu quản lý toàn bộ thì cuộc sống của chi thứ ba chẳng phải sẽ giàu đến chảy mỡ sao? Tam phu nhân sau khi sững sốt thì khoa tay múa chân, mừng rỡ như điên.

Từ tam gia so với tam phu nhân thì mạnh hơn một chút, tuy cũng vui mừng khôn xiết nhưng chưa vui đến váng đầu. Ông vui vẻ nghĩ: “Lần này chi thứ ba lại được ăn hôi của ai đây? Sẽ không phải lại là phu nhân và chi lớn chứ, còn ta thì được lợi? Phu nhân, kính nhờ kính nhờ, tiếp tục làm, tiếp tục giày vò đi để ta tiếp tục ngư ông đắc lợi.”

Hai ngày sau Ân phu nhân mới nghe nói chuyện này, bà cực kỳ tức tối. Lão gia luôn không thích chi thứ ba thứ xuất, nay sao trúng tà gì mà trước tiên là kiên quyết cho thê tử lão tam quản việc nhà, kể đó lại cho lão tam quản những cửa hàng, điền trang này, vội vàng muốn đưa bạc cho chi thứ ba?

Đôi phu thê chi thứ ba này trời sinh đã nhỏ nhen, ích kỷ, quả thật là bùn loãng không thể trát tường, cất nhắc bọn chúng làm gì? Ân phu nhân nghĩ đến đầu đầu cũng không hiểu được dụng ý của Từ thứ phụ.

Tam phu nhân trước giờ chưa từng quản việc nhà, vừa mới nhận việc, liền gây ra không ít chuyện chê cười. Ân phu nhân than vãn với Từ thứ phụ thì ông ấy vẫn không có động tĩnh gì:

- Dạy bảo con dâu vốn là chức trách của phu nhân, thê tử lão tam có chỗ nào không tốt thì phu nhân nên chỉ bảo nhiều hơn.

Ân phu nhân không còn cách nào khác, đành phải áp chế cơn giận, sai Từ nhị phu nhân:

- Nên dạy nàng ta cái gì thì dạy hai câu, đừng để người ngoài chê cười.

Quả thật nếu hoa viên lộn xộn hoặc lúc trong phủ mời khách mà không kịp nấu cơm thì cũng không phải một mình nàng ta bị mất mặt.

Dạy tam phu nhân vô dụng quản việc nhà cũng thôi đi, còn phải để cho đồ phế vật như lão tam quản công việc! Ân phu nhân vừa nghĩ đến thu nhập của cửa hàng tơ lụa, tú trang và quán cơm thì dạ dày liền đau, đã là thứ kiếm ra tiền thì đều nên thuộc về chi thứ hai!

Đây chỉ là bắt đầu.

Từ thứ phụ là điển hình của thói xấu văn nhân, luôn luôn không để ý đến tiền bạc, Ân phu nhân quản gia nhiều năm, vốn riêng hết sức phong phú. Từ sau sự kiện sổ tơ vàng, Từ thứ phụ đầu tiên là phân công chi thứ ba quản lý không ít chuyện nhà, chưa được mấy ngày lại căn dặn quản sự ở ngoại viện đem sổ sách Từ gia đến thư phòng, sau khi đích thân kiểm tra thì chọn ra hai nghìn mẫu ruộng tốt phì nhiêu ở Uyển Bình, Xương Bình, kể cả hai gian cửa hàng ở đường lớn Định Phủ và hai gian nhà xưởng ở Bá huyện gom hết cho Tổ Hoa làm của hồi môn.

Đám người Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân tức sắp hôn mê. Ruộng là ruộng tốt, cửa hàng là cửa hàng phát đạt, lão gia chọn những sản nghiệp đáng giá nhất Từ gia cho nha đầu nông thôn chi lớn kia! Những điền trang, cửa hàng này trước nay đều do chi thứ hai quản lý, rõ ràng là sản nghiệp của chi thứ hai, sao có thể được lợi cho chi lớn?

Từ nhị phu nhân giận mà không dám nói, Ân phu nhân sai người mời Từ thứ phụ đến, rơi lệ đòi công đạo:

- Những thứ này cho Tổ Hoa, vậy các tôn tử làm sao đây, Mẫn nhi làm sao đây? Lão gia không phải chỉ có mỗi Tổ Hoa là tôn nữ, sao không chịu nghĩ cho các hài tử khác?

Từ thứ phụ nhẹ nhàng mà kiên nhẫn trả lời kể thất:

- Nam nhi phải tự mình cố gắng, các tôn tử phải tự kiếm lấy gia nghiệp. Về phần Mẫn nhi, con bé không phải có sổ tơ vàng sao? Đủ làm kinh diễm nhà chồng rồi.

Từ thứ phụ sắc mặt bình tĩnh nhìn Ân phu nhân, trong lòng hơi thương xót. Bà ấy đúng là không biết nói chuyện, cho dù chỉ là vẻ bề ngoài thì cũng nên nhắc tới Tổ Lan và Tổ Phương chi thứ ba chứ. Dù là nữ tử thứ xuất thì chúng cũng là tôn nữ chính thức của Từ gia ta.

Hóa ra là vậy! Ân phu nhân suýt hộc máu. Hóa ra bởi vì mình không chịu cho sổ tơ vàng, ông liền đền bù cho Tổ Hoa bằng rất nhiều sản nghiệp! Ông, ông là cố tình tức chết ta! Ân phu nhân ngồi ngây ngốc, khóc không ra nước mắt.

Từ thứ phụ điềm tĩnh tính toán:

- Lúc Sâm nhi thành thân, đồ cưới của mẫu thân nó để lại toàn bộ cho hai vợ chồng nó. Đồ cưới ban đầu của phu nhân phong phú, thê tử Sâm nhi kinh doanh thỏa đáng, mấy năm gần đây được không ít lãi, rất khả quan.

Trên khuôn mặt không biểu cảm của Từ thứ phụ hơi có chút ý cười:

- Nếu Tổ Hoa gả cho nhà bình thường thì chỉ riêng đồ cưới của tổ mẫu con bé để lại cũng đủ dùng. Chẳng qua là, Tổ Hoa có phúc, gả đi thật tốt, không chỉ là đích thê chính thất của Ngụy quốc công mà nhà chồng lại đặc biệt coi trọng con bé, sính lễ vô cùng long trọng.

-

- Như vậy, đồ cưới tổ mẫu con bé để lại khó tránh hơi ít. Ta là tổ phụ, về tình về lý đều phải cho thêm chút ít, để con bé mười dặm hồng trang xuất giá.

Ân phu nhân trong lòng gào thét: “Cửa hàng ở đường lớn Định Phủ, nhà xưởng ở Bá huyện, còn có điền trang Đại Hưng, điền trang Uyển Bình, ôn tuyền thôn trang Xương Bình, đây mà là chút ít hả? Cái này sao chỉ là chút ít chứ?”

Một trăng mười kế cuối cùng lại dẫn đến kết quả như vậy, Ân phu nhân đã có tuổi, thật sự chống đỡ không được, bị bệnh nằm trên giường. Theo như ý định của mình thì tốt đẹp biết mấy, Tổ Mẫn gả đến Ngụy quốc công phủ, vừa qua cửa thì chính là nhất đẳng quốc công phu nhân, trượng phu trẻ tuổi tuần tú anh hùng, cùng trải qua cuộc sống thần tiên.

Sao lại nhảy ra một Thanh Dương, sao lại hứa gả Tổ Mẫn cho tiểu tử Vu gia thích nam phong đó chứ? Cuối cùng, bởi vì một sổ tơ vàng mà được lợi cho chi thứ ba quản gia, càng được lợi cho chi lớn rất nhiều sản nghiệp, chỉ có chi thứ hai là cái gì cũng không có, không có thiên lý.

Sau khi Ân phu nhân ngã bệnh, các con dâu và tôn nữ đương nhiên phải hầu hạ bà dưỡng bệnh. Từ thứ phụ tự mình căn dặn:

- Thê tử lão đại vẫn mỗi mười ngày thỉnh an một lần, hôn sự của Tổ Hoa quan trọng hơn, phu nhân dù đang bệnh vẫn nhắc hoài, con lo liệu hôn sự của Tổ Hoa cho chu toàn, đó chính là hiếu thuận với phu nhân. Thê tử lão nhị cũng giống vậy, lo liệu đồ cưới cho Tổ Mẫn. Thê tử lão tam là phiên con nhiều nhất, quản lý việc nhà, chăm sóc phu nhân đều giao cho con.

Từ tam phu nhân vui sướng. Sau khi trở về phòng, tam phu nhân hưng phấn trò chuyện cùng Từ tam gia:

- Chi thứ ba cũng có khuê nữ xuất giá, tại sao cha chồng không hề nói tới chuyện đồ cưới? Ông ấy cũng biết chi thứ ba không có bạc, không phải sao, để ta quản gia chính là để ta danh chính ngôn thuận tích góp đồ cưới cho khuê nữ!

Ân phu nhân bị dọa, bệnh chưa đến hai ngày đã tuyên bố “khỏe, hoàn toàn khỏe rồi”. Minh nếu còn dám bệnh nữa thì không chừng chi thứ ba sẽ khoét sạch Từ gia. Hai vợ chồng nghèo kiệt xác đó bỗng nhiên quản lý công việc cũng giống như người nghèo chợt giàu, còn không phải là tận lực vợ vét sao.

Lúc Từ thứ phụ giao sản nghiệp cho Từ Sâm, Từ Sâm sợ hết hồn:

- Phụ thân, ngài không phải là định cho Tổ Hoa thư họa của danh nhân, đồ cổ gì đó thôi sao, sao lại cho nhiều như vậy?

Từ thứ phụ mỉm cười:

- Vì phụ nếu không thêm thì con lo nổi cho Tổ Hoa không?

Phụ thân cho thêm còn không phải là vì bị sính lễ kia của Trương gia ép sao.

Từ Sâm rất ngại ngùng:

- Có chút lo không nổi. Phụ thân, đồ cưới mẹ để lại, cộng thêm toàn bộ đồ cưới của thê tử cũng không đủ. Nhà bên đó không chỉ đưa tới kim ngân châu báu, mà ngay cả biệt viện, xưởng đường, sơn lâm gì đó cũng không ít.

Từ thứ phụ trong lòng thoải mái, mặt mày giãn ra:

- Hôn sự này kết không tệ. Sính lễ đưa qua thì về sau rõ ràng hợp pháp là của Tổ Hoa. Sâm nhi, nhà chồng hào phóng như vậy không gặp nhiều đâu. Đủ thấy họ rất coi trọng hôn sự này.

Sính lễ không sai là có thể mang về nhà chồng nhưng sẽ được ghi lại trong danh sách đồ cưới của tân nương, thuộc về tài sản riêng của tân nương. Trên hôn thư của danh môn vọng tộc và danh sách đồ cưới của tân nương thường ghi chú rõ “diện trang này chỉ truyền cho đích trưởng tử” hoặc “cửa hàng này chỉ truyền cho đích tử đích nữ”, như vậy nhà chồng sẽ không thể tùy tiện động vào.

Từ Sâm cười nói:

- Hôm trước Trọng Khải đến từ già, con đã mắng nó một trận. Tiểu tử này không phải là cố ý muốn làm khó nhạc phụ sao.

Từ thứ phụ cũng vui vẻ, tươi cười vuốt râu:

- Trọng Khải nói thế nào?

Bởi vì sính lễ quá nhiều quá long trọng mà bị nhạc phụ mắng, Trương Mai đứa con rể này cũng khó làm.

Từ Sâm cười toét miệng:

- Nó còn không phải là nói mấy lời dễ nghe gì đó sao. Nó nói, cho dù hai tay dâng lên toàn bộ Ngụy quốc công phủ cũng sợ không xứng với Tổ Hoa.

Nhắc tới chàng rể Trương Mai này, Từ thứ phụ và Từ Sâm đều mang vẻ mặt tươi cười, rất có cảm giác hài lòng. Chẳng qua Từ thứ phụ vẫn còn tiếc nuối:

- Trọng Khải nếu có thể ở lại kinh thành thì cũng là một trợ lực cho Từ gia.

Từ Sâm cười theo:

- Phụ thân và huynh trưởng nó đều nhậm chức ở kinh thành, để tránh hiềm nghi, ra ngoài vẫn tốt hơn.

Vợ chồng Từ Sâm từ nhỏ đã nuôi chiều A Trì, cũng không muốn nữ nhi bảo bối của mình quanh năm suốt tháng ở lại Ngụy quốc công phủ độ sức với một đám thân tộc. Còn có mấy người kẻ phụ nhân và Từ Tổ Mẫn cũng phải tránh không kịp.

Từ thứ phụ tuy cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng không miễn cưỡng. Trương Mai nếu có thể ở lại kinh thành nhậm chức thân vệ chỉ huy sứ, dĩ nhiên là có không ít tiện lợi; nhưng nếu đi Nam Kinh thì cũng không hại gì. Dù sao Từ gia cùng Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ đã kết thông gia, những thân vệ kia bình thường vốn không dễ giao thiệp nay trở nên rất nhiệt tình.

Tâm trạng phụ tử hai người đều rất tốt, buổi tối cùng nhau uống rượu. Từ Sâm kể chuyện vui náo nhiệt của hai tiểu nhi tử cùng đủ loại chuyện lý thú của Từ Tổn và A Trì, Từ thứ phụ khẽ cười trách:

- Con nếu quay về ở thì ta ngày nào cũng được thấy bọn nhỏ rồi.

Từ Sâm có rượu vào, lời nói to gan hơn so với bình thường, oán trách nói:

- Con từ nhỏ đến lớn, cha lúc nào cũng bận công vụ, có chăm sóc con được mấy lần? Bọn nhỏ nếu thật sự trở về, cha cũng chẳng quan tâm.

Từ thứ phụ cười nói:

- Đáng đánh! Càng lớn càng không ra gì, dám oán hận bố mày!

Từ Sâm giả vờ sợ hãi:

- Chạy, mau chạy thôi, không thể chịu đòn được.

Từ thứ phụ càng cười phá lên.

Sau khi tận hứng, Từ Sâm cáo từ. Từ thứ phụ căn dặn ông:

- Đi đường cẩn thận.

Từ Sâm mang theo chút men say, cười vô tư như đứa trẻ:

- Trọng Khải để lại ít hộ vệ cho con, phụ thân, con có hộ vệ đấy.

Từ thứ phụ phì cười:

- Sâm nhi thật oai phong, có hộ vệ đó.

Nhìn theo bóng trưởng tử đi xa dần, Từ thứ phụ cảm thấy rất phiền muộn. Khó trách nó thà làm trái ý người cha ruột này cũng phải định ra hôn sự với Trương gia, đứa con rể như Trương Mai quả thật là hiếm thấy.

Từ Sâm trở lại đường lớn Đăng Thị Khẩu, đem tất cả khế đất giao cho Lục Vân:

- Của phụ thân cho.

Lục Vân hơi không dám tin:

- Có phần trịnh trọng quá.

Cho nhiều như vậy thật là ngoài dự liệu.

Từ Sâm ngà ngà say, mơ mơ màng màng nói:

- Phụ thân là yêu thương con cháu. Ông ấy yêu thương ta, ta biết, ta từ nhỏ đã biết.

Giọng nói càng lúc càng mơ hồ, ông dựa trên giường ngủ thiếp đi.

Nhìn vẻ mặt trương phu ngủ đơn thuần như trẻ nhỏ, Lục Vân khẽ thở dài. Ông ấy có thể như vậy cũng tốt, nếu cứ phải giằng giụa giữa phụ thân và nữ nhi thì chẳng phải thống khổ sao.

Từ Sâm an ổn ngủ một giấc, hôm sau tinh thần sáng khoái đi vào triều. Từ thứ phụ cho tôn nữ thêm nhiều đồ cưới như vậy, chứng tỏ là đã sớm không còn giận nữa; cùng nhi tử chuyện trò vui vẻ, chứng tỏ là đã không còn để bụng. Trong lòng Từ Sâm nhảy nhót hưng phấn, khó nói nên lời.

Lục Vân tiến chồng và nhi tử đi rồi thì ngồi trong phòng xem sổ sách, sắp xếp việc nhà, A Trì ngồi bên cạnh giúp đỡ. Tuy không giúp được gì nhưng mấy chuyện bưng trà đưa nước gì đó, nàng vẫn có thể làm được.

Lục Vân tranh thủ lúc rảnh rỗi trêu ghẹo A Trì:

- Khuê nữ của ta giàu quá, nhìn đi, ngồi ôm bao nhiêu là sản nghiệp.

A Trì đến gần nhìn, tươi cười lấy lòng:

- Mẹ, Phùng tỷ tỷ và Trình tỷ tỷ sắp xuất giá, con có thể tặng chút lễ vật quý không?

Bạn tốt khuê phòng sắp thành thân, tiền quà phải nhiều một chút. Đồ cưới của con nhiều như vậy, có thể chi ra chút ít chứ nhỉ.

Phùng Thù sớm đã định hôn với ấu tử của Quảng Ninh hầu Đường Đăng, ngày cưới là hai mươi chín tháng ba năm nay. Trình Hi mùa hè năm ngoái mới định hôn, vị hôn phu là nhi tử của một người đỗ cùng khóa với Trình ngự sử, thứ tử của Lại bộ Văn tuyển ti Hồ Vinh, Hồ Duy Trung.

Phùng gia ở kinh thành có tộc nhân, có nhà cũ, phụ thân và huynh trưởng của Phùng Thù đích thân đưa nàng ấy lên đây, hiện đang ở tại nhà cũ của Phùng gia đợi gả. Trình gia ở kinh thành không có cơ sở gì nhưng có thân thích là Bình Bắc hầu Trương Tịnh, cho nên ở nhờ biệt viện của Trương gia. Trình ngự sử tuy mang công vụ trong người, nhưng quan viên Nam Kinh nhàn hạ nên cũng xin nghỉ, đích thân đưa nữ nhi lên kinh.

Phùng Thù và Trình Hi sau khi lên kinh thì chỉ ở trong nhà, không được ra ngoài. A Trì cũng là cô nương đợi gả nhưng rất tự do, mang theo Trần Lam, Trần Đại tiền hô hậu ủng đi đến Phùng trạch và biệt viện thăm họ vài lần.

Làn da A Trì trắng mịn, vốn đã rất đáng yêu, lúc này tươi cười nịnh nọt lại càng làm người ta ưa thích. Lục Vân không nhịn được véo khuôn mặt của nàng:

- Được, tặng đi, dù sao cũng là đồ của con, cho con dùng thoải mái. A Trì, ngoại trừ bạn tốt khuê phòng, còn có đại tẩu bên nhà chồng nữa, con cũng nghĩ xem nên tặng cái gì.

Trương Kinh mừng sáu tháng ba đón dâu, cả nhà tân nương Phó Vành cũng đã lên kinh.

Nói đến Phó gia, đó cũng là một gia đình thú vị. Gia chủ Phó Thanh là người tập võ, cao to lực lưỡng, dũng mãnh cường tráng, nữ chủ nhân Lạc thị lại là nữ tử Giang Nam yếu điệu như nước, làn da trắng nõn, đáng người mảnh mai, bà mở miệng nói chuyện lại là giọng điệu nhẹ nhàng, êm tai dễ nghe.

Đôi nhi tử và nữ nhi Phó Tranh, Phó Vành, Phó Tranh hiển nhiên là một bản sao của phụ thân, còn dung mạo Phó Vành lại giống mẹ, uyển chuyển như một bài thơ, một bức họa. Nhưng khi nàng động thủ thì như hổ chạy, như du long, nam tử bình thường căn bản không phải đối thủ của nàng.

A Trì thích thú nghĩ: “Đại ca đại tẩu nếu đánh nhau cũng không biết là tình hình gì? Chắc hẳn rất vui. Bá mẫu có lẽ không biết đánh nhau, mình cũng không, phu thê Trương gia đều là võ lâm cao thủ, chỉ có một đôi bọn họ thôi.”

Lục Vân thấy nàng phát ngôn thì sáng giọng:

- Lại suy nghĩ linh tinh gì đấy?

A Trì phục hồi tinh thần lại, đành hoàng nói:

- Không phải mẹ bảo nghĩ xem nên tặng đại tẩu cái gì sao. Con đang suy xét, đại tẩu là võ lâm cao thủ, nhất định rất thích binh khí. Con ra ngoài nhé? Đi dạo thử cửa hàng binh khí.

Lục Vân đỡ trán:

- Khuê nữ, con không thể ra về thẹn thùng hay sao.

Làm gì có ai như con, gọi “đại tẩu” mà không có chút do dự nào.

A Trì lý lẽ hùng hồn:

- Nói chuyện với mẹ mà còn phải giả vờ? Con đâu có bất hiếu như vậy. Mẹ, con ở trước mặt người thân là rất thẳng thắn, rất chân thật.

Lục Vân hết cách với A Trì, bà tử mĩ khuyên nàng:

- Làm gì có ai thành thân mà tặng binh khí? Thành thân là chuyện vui, không nên thấy binh đao. A Trì, con cứ tìm một món trang sức độc đáo nào đó mà tặng thì tương đối thích hợp hơn.

A Trì khiêm tốn thụ giáo:

- Mẹ nói rất có lý, chính là làm như vậy! Con đi dạo cửa hàng bạc, tìm đồ trang sức.

Lục Vân biết nàng thích ra ngoài, lại có Trần Lam và Trần Đại theo bên cạnh một tắc không rời, cực kỳ an toàn, bà cố tình trầm ngâm chốc lát rồi đáp ứng.

A Trì mỉm cười:

- Mẹ của con tốt nhất!

Nàng nói vài câu nịnh nọt rồi dẫn theo thị nữ vui vẻ ra ngoài. Ba vị tân nương thì phải chọn ba phần quà cưới, gánh nặng rất lớn đó.

Chuyến đi này mãi đến sẩm tối mới về, so với người đi làm như Từ Sâm còn muộn hơn. Ba huynh đệ Từ Tồn, Từ Thuật, Từ Dật, người đến Thái học viện, người đến trường tư thực đều về nhà sớm hơn A Trì. A Trì vừa vào nhà trên thì Từ Dật nghiêm túc chỉ điểm:

- Tỷ, tỷ ham chơi, về nhà quá muộn.

A Trì liếc nó một cái, vung tay, sai người đem chiến lợi phẩm hôm nay trình lên:

- Phụ thân, mẫu thân, ca ca, A Thuật, A Dật, con hôm nay không phải ra ngoài chơi, mà là đi làm chính sự. Mời xem cái kim khôi này. (kim khôi: nón bằng kim loại, thường dùng cho các binh sĩ khi chiến đấu)

Trần Đại tự tay nâng khay, cẩn thận bưng vào. Trong khay là một cái kim khôi lung linh rực rỡ. Kim khôi này dùng vàng mỏng rất nhỏ tạo thành, trên mặt vàng có khắc hai con sư tử nhỏ màu vàng, sinh động hoạt bát, có chút tinh nghịch, sống động như thật, có cảm giác như nó sắp phóng lên thật, làm người ta chỉ biết nhìn mà thần phục.

Khen ngợi một lát, Lục Vân cười nhạo A Trì:

- Khuê nữ, đây là đang làm gì vậy?

Thần sắc A Trì vẫn bình tĩnh, không chút bối rối:

- Mẹ không phải muốn tặng quà sao, con đặc biệt đi tìm để mẹ tặng.

Lục Vân vừa vui vừa buồn. Vui vì khuê nữ nhà mình không nhút nhát, có thể chống đỡ được trong các tình huống; buồn vì lúc nó nên xấu hổ thì cũng tự nhiên thoải mái, sau khi nó gả đi, như vậy liệu có tốt không?

A Trì trước tiên là chọn kim khôi cho Phó Vành, kế đó là chọn hai cái kim quan lộng lẫy, chia ra tặng Phùng Thù và Trình Hi. Hai cái kim quan này khảm vài chục viên châu ngọc đá quý, ánh sáng rực rỡ, chói lọi.

Phùng Thù và Trình Hi đều yêu thích không rời tay.

Phùng gia, Phùng Uyển cũng theo tỷ tỷ tới, thấy kim quan thì nổi lên tính xấu, kéo A Trì lại tính toán:

- Từ tỷ tỷ, sau này muối xuất giá, tỷ cũng phải tặng muối một cái giống hệt, không được ăn bớt ăn xén đó.

A Trì mỉm cười nói:

- Sao có thể giống hệt, ít nhất cũng phải nhiều hơn hai viên đá quý mới được.

Cân nhắc đến yếu tố vật giá leo thang, quà cưới của ba bốn năm sau so với bây giờ đắt tiền hơn một chút mới coi là hợp lý.

Phùng Uyển mừng rỡ. Phùng Thù cười nhạo nàng:

- Chưa thấy ai tự mình đòi quà cưới như muối, Uyển nhi không biết xấu hổ.

Phùng Uyển đỏ mặt, nhào tới trên người Phùng Thù gây rối:

- Có người làm tỷ tỷ như tỷ sao? Muối không chịu!

Các tỷ muối cùng cười.

Trình gia, Trình Bạch mỹ lệ cũng tới. Ánh sáng chói lóa của kim quan làm đau mắt Trình Bạch, đại tiểu thư có phúc như vậy, còn mình thì sao? Phu nhân đánh tiếng cho mình với một vị quan lục phẩm trung niên tang vợ, phụ thân không chịu đáp ứng, di nương lại càng liều mạng không theo, nhưng chuyện sau này ai mà biết được? Có lẽ lần sau phu nhân lại đánh tiếng cho mình với một lão đầu tử tang vợ, chẳng phải lại càng khó chịu hơn sao.

A Trì thấy sự cô đơn giữa chân mày Trình Bạch thì không biết tại sao lại nhớ đến Từ Tổ Tâm tội nghiệp. Đương gia chủ mẫu không phải mẹ ruột của các nàng, các nàng đều có nỗi khổ sở và đấu tranh riêng.

Tháng ba mùa xuân đúng là nhiều chuyện vui. Đầu tháng, Trương Kinh long trọng lấy vợ Phó Vành; giữa tháng, Trình Hi gả đến Hồ gia; cuối tháng, Phùng Thù khoác giá y đỏ thẫm, khóc lóc lên kiệu tám người khiêng đến Quảng Ninh hầu phủ.

Trương Đồng thường đến Từ gia tán gẫu với A Trì, từng bất bình nói:

- Lúc nhận thân thích, Ngụy quốc công phủ có mấy lão bà xấu lắm. Bọn họ xem đại tẩu muối là ai mà cũng dám gây khó dễ!

A Trì quan tâm:

- Đại tẩu có chịu thiệt không?

Trương Đồng đắc ý nói:

- Không! Có phụ thân và mẫu thân ở đó, sao có thể để đại tẩu chịu thiệt chứ. Còn có đại ca rất che chở thê tử nữa. A Trì, phụ thân và ca ca nhà muối đều rất che chở cho thê tử!

Nàng mỉm cười nhìn A Trì, trong mắt đều là ý tình nghịch.

68. Chương 68: Núi Cao Ta Ngược Mắt Trông

A Trì đã cực kì quen thuộc với Trương Đồng, dĩ nhiên biết nàng ấy tính tình hoạt bát, nói năng dí dỏm, tâm tư khéo léo, thấy nàng ấy có ý trêu ghẹo thì chỉ khẽ cười mà không nói gì. Ngày cưới càng gần thì sự trêu ghẹo của Đồng Đồng càng lúc càng tăng.

Trương Đồng làm bộ làm tịch thở dài:

- Haiz, nghĩ đến việc muối rất nhanh sẽ có hai tẩu tẩu mỹ lệ xuất chúng, thật là vô cùng thỏa mãn. Nếu hai tẩu tẩu đều lấy lòng em gái chồng là muối, vậy muối chẳng phải sẽ rất oai phong sao?

A Trì giả vờ trì trệ, ngốc nghếch hỏi:

- Không phải lúc này muối nói lệnh huynh rất che chở thê tử sao? Lệnh huynh đã che chở thê tử như vậy thì lệnh tẩu cần gì phải lấy lòng muối?

Trương Đồng cười ha ha:

- Bởi vì, thời gian muội biết họ tương đối lâu mà. Mấy chuyện xấu, chuyện ít người biết của họ, muội biết một đồng lớn. Có chuyện tốt, có chuyện làm người ta suy nghĩ, còn có chuyện mất mặt nữa! Một đồng lớn chuyện này không phải muội toàn bộ đều giữ lại đâu, nếu có người ra giá thích hợp thì có thể lập tức trao đổi.

A Trì nghiêm mặt trầm tư chốc lát, rồi đưa tay lấy từ tóc mai xuống một chiếc trâm hoa tinh xảo:

- Đưa trước mười tiền, nếu nghe thấy thích hợp thì sẽ tiếp tục mua.

Trương Đồng làm bộ làm tịch tung trâm hoa lên, lại bắt trở về, ước lượng:

- Được, vậy lấy mười tiền trước. Nếu thấy hàng tốt thì chúng ta lại thương lượng chuyện mua bán.

Hai người nói chuyện cười đùa, tâm tình thật tốt, tiếng cười như chuông bạc bay đi rất xa rất xa. Trương Đồng cười run rẩy cả người:

- Chuyện mua bán hôm nay nói rất tốt! Hóa ra mua bán là như vậy, quá thú vị!

Lục Vân sai người tới mời:

- Trà mới ở Thái Hồ mùa xuân năm nay, Đồng Đồng ném thử xem.

Lá trà màu xanh non, mềm đều, hương thơm phả vào mũi, vào bụng êm ả mà sáng khoái, mùi vị thanh khiết.

Họ vừa phẩm trà vừa nói chuyện thường ngày, thư giãn thoải mái. Lục Vân lơ đãng hỏi:

- Đại thiếu phu nhân vào cửa, các thân tộc họ hàng chắc hẳn đều vui vẻ?

Không có ai làm khó dễ chứ?

Trương Đồng mỉm cười lắc đầu:

- Thêm người vào cửa là chuyện đại hỉ, đa số thân tộc đều rất vui mừng, nét mặt tươi cười. Cũng có vài người không quá chào đón, nhất là thái phu nhân Lâm thị, vẻ mặt rất sát phong cảnh.

Lục Vân mỉm cười:

- Thái phu nhân Lâm thị tuổi tác đã lớn nên có hơi không minh mẫn.

Tuy mỉm cười đúng mực nhưng trong lòng Lục Vân âm ỉ lo âu. Tước vị Ngụy quốc công của Trương Mai ban đầu thuộc về một nhà Lâm thị, đích tử của Lâm thị tử trận, tước vị mới truyền đến Trương Mai. Từng là quốc công phu nhân, giờ lại phải trở mặt nhìn phủ đệ từng thuộc về mình đổi chủ, trong lòng Lâm thị có thể thoải mái sao? Dĩ nhiên là muốn làm khó dễ người ta rồi.

Trương Đồng cười khúc khích:

- Nhị ca tuy không có ở kinh thành này, nhưng huynh ấy thừa kế tước vị, làm Ngụy quốc công, chuyện của Ngụy quốc công phủ do huynh ấy làm chủ. Hôm qua nhị ca gửi thư tới, nói thái phu nhân Lâm thị là góa phụ, không có lợi cho hỉ sự nên sau này hễ trong phủ có chuyện vui gì thì không cần lão nhân gia ra mặt nhận lễ.

Lục Vân vừa mừng lại vừa lo, mừng vì con rể Trương Mai chỗ nào cũng che chở A Trì, chỗ nào cũng nghĩ cho A Trì, lo vì hẳn là bằng chi tập tước (ý nói không phải người thuộc dòng chính nhưng lại được thừa kế tước vị), hành sự như thế có thể lộ nhược điểm cho người ta bình phẩm hay không?

Trương Đồng vô cùng trong sáng, cười giải thích:

- Trước Nguyên Đán năm nay, Lâm thái phu nhân vẫn ở Gia Vinh Đường. Gia Vinh Đường là nội thất chính của Ngụy quốc công phủ, có một con đường nối thẳng với cổng lớn, từ trước đến giờ là nơi ở của quốc công phu nhân. Theo lý thuyết, sau khi tổ phụ của nhị thúc con qua đời, Lâm thái phu nhân không còn là quốc công phu nhân thì không nên ở Gia Vinh Đường nữa. Nhưng những năm qua, có ai để ý tới bà ấy? Cứ mặc

bà ấy phát cáu mà không chịu chuyển đi. Tất cả sản nghiệp của Ngụy quốc công phủ cũng kéo dài tới mấy năm, thậm chí mười mấy năm mới giao ra, những điều này, cũng không ai so đo với bà ấy.

Chúng ta đã rất nhân nhượng bà ta rồi có được không? Đúng, bà ta đã từng là quốc công phu nhân, ái tử duy nhất của bà ta chẳng may chết sớm, bà ta khiến người khác rất thông cảm——nhưng, tước vị này không phải do bà ta kiếm được, cũng không phải do trượng phu hay nhi tử bà ta kiếm được, Ngụy quốc công phủ là cơ nghiệp do tổ tiên lập nên. Người kế thừa quốc công phủ này là người có thể làm cho nó phát triển, đây là chuyện rõ ràng rành.

Đích tử mất sớm không để lại đích tôn, thứ tử lại bị bà áp chế không có tiền đồ, tước vị dĩ nhiên là rơi mất. Quốc công phủ thế tập vông thế*, bổng lộc mỗi năm năm ngàn thạch, nếu hậu nhân tầm thường bất tài, chỉ biết miệng ăn núi lở, không lập công lao, người cho rằng triều đình có thể cam tâm, có thể nguyện ý? Bổng lộc mỗi năm năm ngàn thạch, so với Quận vương còn cao hơn đấy.

* Thế tập vông thế: là kiểu thế tập mà người thừa kế được giữ nguyên chức vị. Từ thời Ngụy Tấn, chế độ thế tập của Trung Quốc phân chia làm thế tập vông thế cùng phổ thông thế tập. Đến Đại Tống, thế tập vông thế cơ bản bị thủ tiêu, lại xuất hiện chung thân tước, là tước vị không thể kế thừa. Đời Minh, Hoàng tộc phong tước là thế tập vông thế. Đời nhà Thanh, thế tập vông thế chủ yếu là Thiết Mạo Tử Vương.

Trương Đồng cười cười nói nói, Lục Vân nghe thấy cả người dễ chịu. Nhà chồng này của A Trì ngàn tốt vạn tốt, cha mẹ chồng, trượng phu, em gái chồng, tẩu tẩu tất cả đều tốt, chỉ có chúng thân tộc ở Ngụy quốc công phủ là làm trong lòng người ta không yên, có thể nói là nỗi lo duy nhất. Nghe Đồng Đồng nói thế thì nỗi lo duy nhất này đại khái là không cần thiết, dù sao Trọng Khải cũng có biện pháp, sẽ không để A Trì chịu thiệt.

Từ đó Lục Vân không lo nghĩ nữa mà một lòng một dạ chuẩn bị đồ cưới cho A Trì. Bản thân A Trì cũng rất khiêm tốn:

- Bình thường là được rồi, không cần quá long trọng. Ca ca còn phải cưới thê tử, A Thuật, A Dật còn phải đi học, trong nhà nhiều chỗ cần dùng tiền lắm.

Từ Sâm và Lục Vân đều ngượng:

- Đây là chuyện con nên xen vào sao?

Làm gì có nữ tử nhà ai công khai xen vào chuyện đồ cưới, cha mẹ cho cái gì thì chính là cái đó, không tới lượt người muốn hay không muốn.

A Trì quả thực băn khoăn:

- Đừng vì con mà để trong nhà thiếu hụt.

Cha mẹ nếu thật giống như Tô Triệt tiên sinh phá gia gả nữ, vậy áp lực tinh thần của con chẳng phải quá lớn sao, có cảm giác tội lỗi.

Từ Sâm mỉm cười, chỉ vào một chiếc hộp gỗ lim tơ vàng có bề ngoài nhẵn mịn như da em bé:

- Không nghèo được. Trong này có không ít khế đất, cửa hàng, thôn trang, biệt viện, đều là tổ phụ con cho. A Trì, Từ gia chúng ta cũng rất có của cải.

Lục Vân đùa với nữ nhi bảo bối:

- Ta và phụ thân con nếu nghèo, cơm không đủ ăn, A Trì nuôi chúng ta có được không? Không cần gì khác, ba bữa cơm một giấc ngủ, ấm no qua ngày là đủ rồi.

- Mẹ và phụ thân qua sống với con? Con thấy được đó!

A Trì cảm thấy hứng thú, hai mắt sáng lên, chẳng qua lời còn chưa dứt đã bị Từ Sâm chặn lại:

- Nha đầu ngốc, mẹ con chỉ đùa con chơi thôi.

Ba nhi tử của chúng ta đâu mà dám không nuôi cha mẹ? Đáng đánh.

Đầu tháng sáu, Thanh Dương trưởng công chúa mời vợ chồng Phủ Ninh hầu làm chứng hôn, đến Từ gia ở đường lớn Chính Dương Môn đưa sính lễ. Sính lễ của Vu gia theo đúng quy củ, không nhiều không ít, cũng không quá long trọng, vô cùng bình thường.

Từ tam phu nhân là người tận mắt chứng kiến sính lễ của hai nhà Ngụy quốc công phủ và Định quốc công phủ, bà hào hứng so sánh:

- Nhị tẩu thật nhàn hạ, sính lễ gần nửa buổi là thu xong rồi. Hôm đại tẩu thu sính lễ, đầu sắp hôn mê mà thu vẫn chưa xong kìa.

Từ nhị phu nhân âm u nhìn bà ta:

- Sính lễ đệ muội thu thì thế nào?

Sính lễ của Du gia và Phó gia là sính lễ của nhà quan viên bình thường, còn không bằng Định quốc công phủ nữa.

Từ tam phu nhân gần đây quản việc nhà, trong tay có quyền, trong túi có tiền, sau lưng có Từ thứ phụ làm chỗ dựa nên can đảm hơn không ít, bà vui vẻ cười nói:

- Con rể của đại tẩu và nhị tẩu đều là con cháu quốc công phủ, so với nhau mới thú vị. Du gia và Phó gia đều không phải là quốc công phủ, có gì để so chứ.

Hiển nhiên sắc mặt của Từ nhị phu nhân càng lúc càng âm trầm, Từ tam phu nhân cười nói:

- Trượng phu của Tổ Mẫn chỉ là thế tôn quốc công phủ, chưa có tập tước, dĩ nhiên không so được với trượng phu của Tổ Hoa. Đợi qua vài chục năm nữa thì xem chừng cũng xấp xỉ nhau thôi.

Vốn ý định của Từ tam phu nhân là an ủi, nào ngờ Từ nhị phu nhân nghe được thì giận tím mặt. Bà nói bậy bạ gì đó, Mẫn nhi nhà ta phải qua mấy chục năm mới đuổi kịp nhà đầu nhà quê của chi lớn kìa? Khinh người quá đáng!

Từ nhị phu nhân cực kì tức giận nhưng trong thời gian ngắn cũng chẳng quan tâm đến việc kiếm chuyện với Từ tam phu nhân. Ngày cưới của Tổ Mẫn đã định là mùng mười tháng chín, không còn mấy ngày nữa, đồ cưới phải mau chóng chuẩn bị, không thể lơ là.

Nghe được tin đồn giữa chị em dâu Từ nhị phu nhân về chuyện sính lễ, Ân phu nhân âm thầm tức giận: “Cầu hôn là Vu gia các người cầu, chúng ta không gấp! Sao lại nhỏ nhen như vậy, sính lễ còn không bằng của Tổ Hoa.”

Từ Tổ Mẫn thì mệt mỏi, một chút cũng không quan tâm đến chuyện này. Từ sau khi định hôn, nàng cũng đã nháo loạn qua mấy lần nhưng đều bị Từ nhị phu nhân miễn cưỡng áp xuống. Hoặc là dùng lời hay khuyên nhủ, hoặc là dọa dẫm đủ kiểu, nói chung là muốn nàng phải chấp nhận số phận. Về sau Từ Tổ Mẫn an tĩnh thì an tĩnh, nhưng an tĩnh đến mức làm người ta sợ, Từ nhị phu nhân mơ hồ cảm thấy hối hận. Tổ Mẫn còn nhỏ, khó tránh không hiểu chuyện, mình làm mẹ ruột có phải đã quá nghiêm khắc với nó rồi không?

Cuối tháng tám, khi gió thu bắt đầu thổi, Hoàng thái hậu triệu hai tỷ muội Từ gia nhập cung, ban thưởng thêm đồ cưới. Không hề thiên vị, mỗi người đều là một đôi trăm vàng, một đôi trăm ngọc, một đôi bộ dao, một đôi vòng ngọc và một đôi nhẫn.

- Đây là con dâu mà Thanh Dương ngàn chọn vạn chọn? Tốt, rất tốt.

Hoàng thái hậu là Hoàng hậu của Tiên đế, tuổi gần sáu mươi, trắng trẻo phúc hậu, mặt mũi hiền lành, ôn hòa khen Từ Tổ Mẫn hai câu.

Hoàng thái hậu sai người lấy ra cặp kính lão, đánh giá A Trì một lượt:

- Từ Tổ Hoa, là cô nương mà Bình Bắc hầu phu nhân vừa nhìn liền hợp ý. Quả nhiên ngoại hình rất đẹp! Ánh mắt của Bình Bắc hầu phu nhân quả không tồi.

A Trì hạ mi mắt, bộ dạng phục tùng, vẻ mặt khiêm nhường nhưng không hề nao núng, e dè. Bá mẫu đã nói, chuyện trong cung từ trên xuống dưới bà ấy đã thu xếp xong rồi, bây giờ tiến cung chẳng qua là theo thông lệ chứ không có sự cố gì.

Sau khi bái kiến Hoàng thái hậu, xuất cung, lên xe ngựa nhà mình, A Trì mới thả lỏng. Ngoái đầu nhìn lại cung điện tầng tầng lớp lớp, nơi này, kiếp trước đi tham quan nó như thắng cảnh du lịch, nàng cảm thấy rất nguy nga, rất đồ sộ, rất khí thế, bây giờ đến đây, nàng chỉ cảm thấy nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, sớm đã không còn tâm tình của năm đó. Nơi này, vẫn nên ít đến thì tốt hơn.

Mồng mười tháng chín là ngày tổ chức tiệc mừng Tổ Mẫn xuất giá. Đích tôn nữ của thứ phụ gả cho nhi tử độc nhất của trưởng công chúa, người đến cửa chúc mừng nối liền không dứt, đường lớn Chính Dương Môn hay Định quốc công phủ đều đông nghịt ngựa xe, vô cùng náo nhiệt.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân khóc ướt hai, ba chiếc khăn, lưu luyến tiễn Từ Tổ Mẫn xuất giá. Các bà không giống với tổ mẫu và mẫu thân bình thường, vui sướng thì ít, mà lo lắng thì nhiều. Tiểu tử họ Vu kia nhưng là Mẫn nhi, Mẫn nhi đáng thương.

Ngày mười hai tháng chín, đôi phu thê mới cưới về nhà lại mặt. Bộ dạng tân lang Vu Thủ Đức rất nho nhã lịch sự, tân nương Từ Tổ Mẫn cả người mặc y phục may mắn màu đỏ thắm, trang phục long lẫy, sống lưng thẳng tắp, khoe miệng lộ ra sự quật cường, giữa hai chân mày mang nét u buồn.

Trái tim Từ nhị phu nhân luôn treo ở không trung, tranh thủ thời gian giữa tiệc rượu, bà kéo nữ nhi qua hỏi kỹ càng:

- Đêm tân hôn thế nào?

Từ Tổ Mẫn nhìn thẳng về phía trước, từ đầu đến cuối không nhìn bà, cũng không trả lời bà.

Tâm Từ nhị phu nhân thật lạnh thật lạnh. Đây là tạo cái nghiệt gì, đây là tạo cái nghiệt gì? Tổ Mẫn nếu vẫn không viên phòng, vẫn là tấm thân xử nữ thì nó về sau làm sao sinh được nhi tử, làm sao có chỗ đứng?

Sau tiệc lại mặt, Vu Thủ Đức liền đứng dậy cáo từ. Hắn trước giờ có chút thanh cao, qua lại đều là văn nhân nhã sĩ, người trong quan trường như Từ thứ phụ và Từ nhị gia là hạng người lợi lộc, hắn không vừa mắt, cũng lười xã giao.

Vu Thủ Đức nói muốn rời đi, Từ Tổ Mẫn lập tức đoan trang mà cứng nhắc đứng dậy:

- Nữ nhi cáo từ.

Nàng cũng đi theo Vu Thủ Đức, không có ý lưu luyến nào. Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương luôn cẩn thận núp ở một bên, không dám mở miệng trêu chọc, chế giễu, lúc này cũng không dám mở miệng giữ lại. Từ Tổ Mẫn hôm nay, có một cỗ khí âm lãnh từ trong xương khiến các nàng sợ hãi, không dám can rở.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đều lau nước mắt:

- Không biết ngày nào mới được gặp lại nhau nữa.

Từ Tổ Mẫn lẳng lặng nhìn họ, trong mắt có vẻ chán ghét không dễ nhận ra, giọng nói bình thản không gợn sóng:

- Mồng mười tháng mười, con về ở hai tháng, tổ mẫu và mẫu thân đừng ghét bỏ con.

Tiến Từ Tổ Mẫn đi rồi, Ân phu nhân gọi Từ nhị phu nhân vào phòng trong, trầm mặt ra lệnh:

- Tình hình của Mẫn nhi ở Vu gia rốt cục là như thế nào, con nói rõ một năm một mười cho ta, không được che giấu!

Từ nhị phu nhân trong lòng đau khổ, dứt khoát không giấu giếm, lau nước mắt nói:

- Tiểu tử Vu gia kia, căn bản không thể viên phòng! Mẫn nhi là cô nương, chẳng lẽ cưỡng bức hắn? Thanh Dương rất quá đáng, vậy mà oán trách Mẫn nhi, làm mặt lạnh với con bé.

Nhi tử của người như vậy mà người còn có mặt mũi đi oán trách cô nương nhà ta? Cục kỳ vô sỉ.

Ân phu nhân chỉ cảm thấy ngực đau đớn, tức giận khó tả. Thanh Dương, người là trưởng công chúa thì sao, lão gia nhà ta vẫn là nội các đại thần! Người nếu ức hiếp Mẫn nhi nhà ta như vậy thì chúng ta không xong đâu!

Ân phu nhân đẩy Từ nhị phu nhân đang tiến lên hầu hạ:

- Ban đầu lẽ ra không nên đáp ứng cửa hôn sự này! Con là mẹ ruột của Mẫn nhi mà một chút cũng không thương nó đẩy nó vào hố lửa!

Từ nhị phu nhân rưng rưng nói:

- Con nếu biết nội tình, đánh chết con cũng không đồng ý! Thịt trên người con rớt xuống, sao con lại không đau? Lần này là bị Thanh Dương ép chặt, lão gia và nhị gia đều gặt đầu, chứ không phải con.

Ân phu nhân lẩm bẩm:

- Thanh Dương này nổi điên cái gì? Chúng ta với ả trước giờ không oán không thù, ả tại sao lại hãm hại Mẫn nhi? ả ta có ích lợi gì?

Từ nhị phu nhân rơi lệ đứng bên cạnh, cũng trăm mối không có cách giải.

Sau khi vào thu, người đến đường lớn Đăng Thị Khẩu thêm đồ cưới cho A Trì càng lúc càng nhiều, có vương phi công chúa, có phu nhân đại thần, còn có không ít công hầu phu nhân và gia quyến của võ tướng.

Từ Thuật, Từ Dật ngoài giờ đi học thì thường xuyên mang vẻ mặt nghiêm túc sang chúc mừng A Trì:

- Tỷ, tỷ phát tài rồi. Hai đệ tận mắt thấy nha, một cây hồng san hô thật to, không nhìn rõ cành, cao khoảng sáu thước, chắc chắn là trị giá hơn mấy lượng bạc. Tỷ, cung hỉ phát tài.

Thường thường nói chưa được hai câu, chúng đã nghe tiếng của đại ca Từ Tồn bắt đi:

- A Thuật, A Dật, bài tập đâu? Đại ca muốn kiểm tra.

Hắn không nói lời nào, đem hai tiểu phá phách tới thư phòng, bắt chúng chăm chỉ học tập.

Hai đứa nhóc vừa đọc sách vừa nhớ đến các loại kỳ trân dị bảo:

- Ca, tỷ thật sự phát tài, giàu lắm.

Từ Tồn ôn hòa nói với hai đứa nó:

- A Trì tháng chạp sẽ xuất giá, về sau phải sống chung một nhà với những người xa lạ. Đồ cưới chính là chỗ dựa của muối ầy.

Vốn là lời nói rất mềm mỏng lại nhận được sự khinh bỉ không chút do dự:

- Ca, lừa gạt tiểu hài tử là không đúng! Tỷ tỷ sắp gả cho tỷ phu, tỷ phu đối với tỷ tỷ rất tốt, làm sao có chuyện đồ cưới là chỗ dựa của tỷ ầy?

Từ Tồn thân làm đại ca, nhưng ở tình huống này cuối cùng cũng không thuyết phục được hai đệ đệ còn tấm bé.

Hạ tuần tháng mười một, Từ Sâm tự tay viết danh sách đồ cưới sau cùng, đích thân đưa cho Từ thứ phụ xem. Từ thứ phụ coi như thấy nhiều hiểu rộng, nhìn danh sách đồ cưới thật dài kia cũng ngây ngốc:

- Sâm nhi, nhiều như vậy?

Từ Sâm khẽ cười, mặt mày giãn ra:

- Phụ thân, không xem là nhiều. Xứng với sính lễ của Trọng Khải, không xem là nhiều.

Sính lễ như vậy thì nên có đồ cưới như vậy.

Từ thứ phụ nhìn trưởng tử, lại nhìn danh sách đồ cưới, cười nói:

- Cái này tốt rồi, Tổ Hoa giàu có, so với ta và con còn giàu hơn.

Vốn riêng của mình và vốn riêng của Sâm nhi cũng không nhiều như đồ cưới này.

Từ Sâm cũng cười:

- Phụ thân, con chỉ mong được vậy. Chỉ mong sao khuê nữ và nhi tử đều giàu hơn con, đều có tương lai hơn con, mỗi người đều tốt hơn con.

Nếu thật như thế thì con không cầu gì hơn.

Từ thứ phụ vuốt râu mỉm cười, được, A Tồn tốt hơn con, A Thuật, A Dật cũng tốt hơn con, vậy Từ gia có hậu rồi.

Từ Sâm tâm tình vui vẻ cáo từ Từ thứ phụ, ra cửa, lên xe ngựa về đường lớn Đặng Thị Khẩu. Tháng sau A Trì phải xuất giá rồi, ông nghĩ đến vừa vui mừng vừa luyến tiếc.

Về đến nhà, thê tử và ba nhi tử đều ở đây. Từ Sâm nhìn bài tập của hai tiểu nhi tử, nhẹ nhàng động viên vài câu, rồi đuổi chúng đi ngủ sớm. Từ Thuật muốn nói gì đó nhưng bị Từ Dật lôi kéo nên hai người sóng vai nhau mà đi.

Từ Tồn cũng rất nhanh cáo từ, trong phòng chỉ còn lại hai phu thê Từ Sâm và Lục Vân. Từ Sâm hơi khó hiểu:

- A Trì đâu?

Sao không thấy A Trì đâu vậy. Lục Vân lơ đãng nói:

- Nó có chút buồn ngủ nên đi nghỉ ngơi sớm rồi.

Từ Sâm cũng không hỏi nhiều.

Một đêm không có chuyện gì. Hôm sau, Trương Mại sang bái phỏng:

- Nhạc phụ, nhạc mẫu, tối qua con vừa mới đến, đặc biệt tới thỉnh an hai vị.

Vợ chồng Từ Sâm thấy hần thì vô cùng thoải mái, hiện nay đã cuối tháng mười một rồi, tháng chạp sẽ phải thành thân mà tân lang còn đang trên đường thì thật sự là chuyện không tốt. Hai ngày trước Từ Sâm còn nói nhỏ với Lục Vân:

- Nương tử, lẽ Trọng Khải đi đường không thuận lợi, đến lúc đó không tới kịp thì làm sao bây giờ?

Trương Mại từ khi về kinh, mỗi tối nhất định sẽ đến đường lớn Đặng Thị Khẩu trình diện, mỗi ngày đều ở Từ gia ăn chực. Hần cưới vợ các việc đã có cha mẹ, huynh tẩu chuẩn bị đâu vào đó, còn hần, cái gì cũng khỏi phải lo, cứ yên ổn đợi làm tân lang là được.

Đêm nay, hần lại tới Từ gia, lại “sai bảo” Trần Lam và Trần Đại lừa A Trì ra ngoài hẹn hò ở thư phòng với hần, A Trì không khỏi oán trách:

- Sao chàng lại tới nữa?

Trương Mại cúi đầu nhìn A Trì, vẻ mặt dịu dàng:

- Không trách ta được, ta bị sự công ép. Lão nhân gia nói, muốn ta phải tới đây làm cho nàng vui vẻ.

A Trì khẽ mắng hần:

- Nói một đằng, nghĩ một nẻo. Chàng rõ ràng là tới đòi nợ, chỉ lừa được sự công thôi.

Lần nào cũng nhìn người ta chăm chăm, còn lý lẽ hùng hồn nói:

- Đây chỉ là lợi tức, tiền vốn sau này từ từ thu hồi.

Đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm của Trương Mại si mê nhìn A Trì, dịu dàng quyến luyến:

- Muốn đòi nợ mà cũng muốn làm giai nhân vui vẻ, một công đôi việc. A Trì, sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ nghe lời nàng, cái gì cũng theo ý nàng, có được không?

Kể thích chơi đùa mới quen nói lời ngon tiếng ngọt! A Trì đỏ mặt, khẽ “hừ” một tiếng:

- Ai thèm?

Sau này sẽ phải cùng chàng sớm chiều ở chung với nhau, trong lòng nàng đôi khi thấy ngọt ngào, đôi khi lại dạt dào mong đợi, cũng có đôi khi rất sợ hãi.

Mồng bảy tháng chạp, Từ gia đại tiểu thư chuyển đồ cưới qua. Sáng sớm tinh mơ đã có những người rảnh rỗi đợi ở trong ngõ hẻm cách cổng lớn không xa, chờ Từ đại tiểu thư đưa đồ cưới. Nghe nói đồ cưới Từ gia chuẩn bị cực kỳ phong phú, tạm thời không ai có thể so sánh, cho nên phải tới xem mở rộng tầm mắt.

Gia cụ bằng gỗ lim, danh họa, vàng bạc châu báu, lã la tơ lụa, vật trang trí quý giá, một gánh lại một gánh quần tơ lụa đồ thắm được nhắc lên, như nước chảy mang ra khỏi Từ gia đến Ngự quốc công phủ. Những kẻ rảnh rỗi bên đường cố tình đếm mẩu ruộng, đếm cửa hàng, ai nấy đều bình phẩm:

- Đây đúng là mười dặm hồng trang, làm người ta hâm mộ, cực kỳ hâm mộ.

- Nếu không thì sao Từ đại tiểu thư có thể làm Ngự quốc công phu nhân, làm sao có phúc này chứ. Nhìn đồ cưới mà xem, đủ cho cả nhà chúng ta sống mấy đời ấy chứ.

- Nhìn sinh lễ thì biết nhà chồng coi trọng cô ấy; bây giờ nhìn đồ cưới thì biết nhà mẹ đẻ cũng rất quý cô ấy.

Mãi đến khi trời chiều ngả về tây, dân chúng vây xem mở mang tầm mắt mới tản đi. Nhiều năm sau, khi nhắc tới đồ cưới của Ngự quốc công phu nhân, không ít người còn nhớ như in:

- Mười dặm hồng trang, đó mới gọi là mười dặm hồng trang!

Mồng tám tháng chạp, Trương Mai mặc hỉ phục màu đỏ thắm, cưỡi con ngựa cao lớn, hơn mười người phù rể theo sau, kẻ đó là đội ngũ rước dâu thật dài đến đường lớn Đăng Thị Khẩu đón tân nương.

Giờ lành là vào lúc hoàng hôn. Chẳng qua, tân lang cũng không thể muộn như vậy mới đến, hắn còn phải qua năm ải, chém sáu tướng (tích về Quan Vũ bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị), đâu có dễ dàng mang tân nương đi. Từ cửa chính, cửa giữa đến cửa trong, mỗi lần qua một cửa đều phải tốn sức chín trâu hai hổ.

Trong khuê phòng của A Trì, đập vào mắt đều là màu đỏ thắm vui mừng. Bản thân A Trì sớm đã được hỉ nương tử mĩ trang điểm tốt, cả người mặc trang phục gấm màu đỏ làm nổi bật làn da hơn cả sương tuyết của nàng, càng xinh đẹp kiều diễm. Đôi mắt nàng sáng như nước mùa thu, như ánh sao rơi, mỹ lệ động lòng người.

Ngày thành thân, A Trì sớm đã hạ quyết tâm làm một tượng gỗ là tốt rồi, hỉ nương căn dặn thế nào thì nàng làm theo thế đó, mọi việc sẽ suôn sẻ, không sai được. Tuy nghĩ như vậy nhưng khi ngồi trong không khí đỏ vui mừng, bên tai nghe tiếng trống nhạc, tiếng pháo nổ, tiếng huyền oán, A Trì có chút hoảng hốt. Chuyện kết hôn này trong đời chỉ có một lần, không quen mà.

- Từ tỷ tỷ, tân lang nhà tỷ rất lợi hại, đã qua cửa cuối cùng rồi, bây giờ đang ở trong phòng lớn bái kiến cao đường đại nhân.

Phùng Thù và Trình Hi đều tới đưa nàng xuất giá, họ ở bên cạnh A Trì, còn Phùng Uyển thì chạy tới chạy lui nghe ngóng tin tức. Từng bước của Trương Mai đều được Phùng Uyển tiến vào báo cáo.

Hỉ nương đánh giá lại toàn thân A Trì từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu:

- Hôm nay ta đưa một vị cô nương đẹp như thiên tiên xuất giá, vô cùng vinh hạnh.

Bà nhẹ nhàng đắp khăn voan lên đầu A Trì:

- Tiên nữ cô nương, khi vào động phòng, khăn này tân lang sẽ đích thân gỡ xuống cho cô nương.

Tiếp đó A Trì thuần túy là tượng gỗ, bị hỉ nương dìu đến trong sảnh, cùng tân lang sóng đôi quỳ xuống, từ biệt tổ phụ, tổ mẫu và phụ mẫu. Từ thứ phụ và Ân phu nhân đều nói những lời răn dạy, A Trì nghe mà trong lòng một chút xúc động cũng không có. Đến khi Từ Sâm và Lục Vân một trước một sau mở miệng, đều là tiếng Quan thoại (mình hiểu đại khái là tiếng phổ thông TQ), đều là những lời nói theo khuôn khổ, nhưng mũi A Trì chua xót, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Những giọt nước mắt trong suốt rơi trên nền gạch làm đau nhói đôi mắt phụ mẫu. Lục Vân lệ tuôn như suối, chưa được bao lâu đã ướt đầm chiếc khăn tay. Từ Sâm xúc động nắm lấy tay A Trì, định thay nàng lau nước mắt nhưng không được, khăn voan của nàng chỉ có tân lang mới có thể tháo xuống.

Từ Sâm xúc động nhìn Trương Mai, trịnh trọng nói:

- Trọng Khải, ta và nhạc mẫu con giao A Trì cho con. Trọng Khải, con và A Trì phải tôn trọng nhau, yêu thương nhau, giúp đỡ nhau đến đầu bạc răng long.

A Trì rơi nước mắt, liên tục gật đầu, nghẹn ngào nói không ra lời. Trương Mai cung kính khấu đầu:

- Dạ, nhạc phụ đại nhân, con và A Trì chắc chắn sẽ tôn trọng nhau, yêu thương nhau đến đầu bạc răng long.

Bái biệt cao đường, A Trì được hỉ nương dìu đến cửa chính, được Từ Tổn công lên kiệu. Kiệu của tân nương, theo lệ là kiệu lớn tám người khiêng, ngoài kiệu được trang hoàng bằng những dây lụa đỏ thẫm, trong kiệu cũng được mạ vàng, gắn đầy châu ngọc, cực kì xa hoa tráng lệ.

Kiệu lớn tám người khiêng đã vô cùng vững vàng. A Trì ngồi trong kiệu, từ từ thu nước mắt, bắt đầu suy nghĩ linh tinh. Kiệu tám người khiêng là thế này, không biết kiệu lớn ba mươi hai người khiêng của Trương Cư Chính tiên sinh sẽ có mùi vị thế nào? Đáng tiếc là không thể tùy tiện thử nghiệm, một khi làm vậy sẽ dẫn tới tai họa——Theo quy định, chỉ có Hoàng đế mới có thể ngồi kiệu lớn mười sáu người khiêng, ba mươi hai người khiêng thì càng khỏi phải bàn, vượt quá quy định rồi.

Ngụy quốc công phủ tọa lạc tại đường lớn Định Phủ, khoảng cách không quá xa, trong tiếng huyên náo, thắm thoát A Trì đã tới nơi. Nàng che khăn voan, không thấy được bên ngoài, mờ mịt lạ không biết bao nhiêu lạ, mới được đưa vào phòng tân hôn.

Trong phòng rất yên tĩnh, không hề có tiếng ầm ĩ. Bởi vì khi Trương Tịnh và Du Nhiên thành thân, vẫn chưa nhận lại quan hệ với Ngụy quốc công phủ, cho nên lúc động phòng rất vắng vẻ. Nhưng sự vắng vẻ này, Du Nhiên lại rất thích, cũng ra sức đề cử với hai con dâu:

- Vanh Vanh, A Trì, đến lúc đó các con muốn thân thích toàn bộ đều tới hay toàn bộ đều không tới? Muốn yên tĩnh hay muốn náo nhiệt? Các con muốn thế nào thì chúng ta làm thế đó. Yên tĩnh cũng rất tốt, hành hạ cả ngày mà còn phải xã giao với một đám bạn bè thân thích chẳng phải mệt lắm sao.

Kết quả là Phó Vanh và A Trì đều chọn yên tĩnh.

A Trì dáng vẻ đoan trang ngồi trên giường, Trương Mai cầm trong tay gậy như ý bọc lụa đỏ thẫm ở hai đầu, nín thở thu khí, chú tâm đưa gậy nhẹ nhàng vén khăn voan của A Trì. A Trì thấy được bên ngoài thì trong lòng dễ chịu, cùng Trương Mai bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều có ý cười.

Trình tự kế tiếp lẽ ra là Trương Mai và A Trì sóng đôi ngồi trên giường, uống rượu hợp cẩn, ăn bánh chẻo sống, lấy ý tốt là “hợp hai làm một, vĩnh kết đồng tâm” và “sinh đẻ” (chữ ‘sinh’ vừa có nghĩa là ‘sống’ vừa có nghĩa là ‘sinh đẻ’). Chẳng qua, Trương Mai nhìn tân nương của mình thế nào cũng không thấy đủ, rõ ràng hấn nên ngồi xuống nhưng lại cứ tham lam nhìn A Trì mãi không thôi.

Hỉ nương thúc giục hai lần, Trương Mai vẫn đứng ở trước giường, mặt mày tươi cười nhìn A Trì, không hề nhúc nhích. A Trì vội nháy nháy mắt với hấn, quý đòi nợ, chàng như vậy sẽ bị người ta chê cười đó, biết không?

Sóng mắt yêu kiều, quyến rũ động lòng người, Trương Mai bị ánh mắt của thê tử mới cưới chấn nhiếp, ngoan ngoãn ngồi xuống. Sau khi ngồi thì rất kỷ luật mà ngồi ngay ngắn, mắt nhìn thẳng.

Chén rượu xinh xắn có khắc chim nhạn màu trắng tung cánh bay lên ngụ ý tình nghĩa phu thê trung trinh không đổi, hai chén rượu được một sợi dây đỏ tình xoắn cột lại, Trương Mai và A Trì nghiêng người, đỏ mặt từ từ sắp lại gần, ngọt ngào uống rượu hợp cẩn.

Hỉ nương bưng khay bánh chẻo sống qua, mỉm cười đưa đến bên miệng A Trì:

- Cô nương đẹp như thiên tiên, nhưng sau khi lập gia đình sẽ phải mang thai mười tháng sinh hài tử, nếm trải khổ cực của nhân gian, có biết không?

A Trì kiên trì cắn một miếng nhỏ, nhẹ giọng đáp lời hỉ nương:

- Sinh.

Nghi thức hoàn thành, hỉ nương muốn đuổi Trương Mai ra ngoài tiếp khách, mời rượu. Trương Mai đâu chịu để hỉ nương định đoạt, hấn nháy mắt với thị nữ đứng cạnh, thị nữ hiểu ý, xoay người lạng lẽ ra ngoài.

Một thiếu phụ mỹ nhân và một thiếu nữ tuyệt sắc mỹ lệ trang phục xinh đẹp cùng nhau tới, cười đa tạ hỉ nương, rồi sai người bưng đến một hồng bao thật dày:

- Làm phiền rồi, đa tạ, nơi này đã có chúng ta.

Hỉ nương thấy vậy thì tươi cười nói những lời chúc mừng may mắn, nhận lấy hồng bao, hài lòng thỏa mãn cáo từ rồi đi.

Trương Đồng đuổi hỉ nương đi rồi, kể đó nhanh chóng đuổi Trương Mại:

- Nhị ca, mau ra ngoài mời rượu đi, bao nhiêu khách đang đợi đó. Nhị tẩu cứ giao cho muội, yên tâm, muội bảo đảm không để tẩu ấy đói bụng, không để tẩu ấy ẩm ức đâu.

Nàng không nói gì nữa mà đem Trương Mại gạt ra ngoài.

69. Chương 69: Chàng Trai Tuấn Tú Ưa Nhìn

Trương Đồng đuổi tân lang đi, rồi lại quay đầu nhìn tân nương xinh đẹp, vẻ mặt mê đắm. Đại tẩu Phó Vành buồn cười liếc nàng, Đồng Đồng muội nghịch ngợm quá, nên biết là sau này muội cũng sẽ có một ngày động phòng hoa chúc đó.

Trương Đồng đang định mở miệng trêu ghẹo thì Trương Mại bị đuổi đi lại quay về:

- Xin lỗi, xin lỗi, có chuyện quan trọng cần dặn dò.

Hắn mang vẻ mặt tươi cười chấp chấp tay về phía Phó Vành và Trương Đồng, chưa được hai bước đã đi tới trước người A Trì.

Trước mắt bao người, Trương Mại tự nhiên ngồi vào trên giường, tình tứ nhìn A Trì:

- Đi được nửa đường, ta bỗng nhiên nhớ tới, nàng đội mũ phượng này, chắc hẳn là mệt lắm. Mũ này rất nặng, ta giúp nàng lấy xuống nhé?

A Trì đỏ mặt, cổ cúi thấp, thẹn thùng im lặng. Trọng Khải chàng ngu à, đại tẩu và Đồng Đồng đều ở đây, lời này có thể nói trước mặt họ sao? Sẽ bị chê cười đó.

Trương Đồng đưa tay kéo ghế, nhanh nhẩu ngồi trước mặt hai người, cười khúc khích giục:

- Nhị ca mau lấy mũ phượng xuống, lấy xong thì đi ra ngoài mời rượu. Đây là sứ mạng vĩ đại của tân lang, người khác không thay thế được.

Phó Vành mỉm cười khê lắc đầu, xoay người ra vẻ đang thưởng thức chậu hoa mai bằng đá quý trên bàn, các cánh hoa mai trên chậu đều được làm từ hồng ngọc máu bò cầu thượng phẩm, đỏ rực diễm lệ, sức sống bừng bừng, trông rất đẹp.

Trương Mại dịu dàng chăm chú nhìn tân nương kiều diễm của mình thật lâu, mới từ từ đưa tay lên, sẵn sóc giúp nàng gỡ chiếc mũ phượng trên đầu xuống. Trên chiếc mũ phượng này được khảm mấy trăm viên trân châu ngọc thạch lớn nhỏ, nguy nga lộng lẫy, rực rỡ chói lọi, đương nhiên, đội nó rất nặng, rất tốn sức.

Muội muội nghịch ngợm ngồi trước giường, mắt cũng không chớp, hăng hái nhìn ca ca tẩu tẩu nhà mình. Tình cảnh này cho dù là tân lang như Trương Mại cũng ngồi không yên, sau khi gỡ mũ phượng xuống thì nói khê vào tai A Trì dặn dò mấy câu, rồi ra ngoài mời rượu——lần này là đi thật.

- Nhị ca vừa nói gì vậy?

Trương Đồng kéo ghế lại gần hơn, nắm tay A Trì vỗn vỗ hỏi. Nói gì quan trọng mà đặc biệt đi một chuyến như vậy? Không khỏi làm người ta hiếu kỳ.

Phó Vành nhẹ nhàng đi tới, eo nhỏ không đủ một vòng tay, như dương liễu trong gió. Nàng quở trách kéo Trương Đồng ra, cười hỏi A Trì:

- A Trì rửa mặt trước đi, được không? Tẩu sai phòng bếp nhỏ chuẩn bị cơm canh, đều là món ngày thường muội thích ăn.

A Trì vô cùng cảm kích:

- Làm phiền rồi, đa tạ.

Từ sáng sớm thức dậy cho tới bây giờ, nàng chưa ăn được mấy miếng cơm, nước càng không được uống mà lại làm không ít việc tổn thể lực, quả thật cần phải tắm rửa, ăn uống và nghỉ ngơi.

Sau khi A Trì từ tịnh phòng ra ngoài, dùng cơm canh ngon miệng, nàng cùng với Phó Vành và Trương Đồng uống trà, nói chuyện phiếm. Trương Đồng tay cầm tách trà, từ từ gạt lá trà, như có điều suy nghĩ:

- Rốt cuộc nhị ca nói gì nhỉ?

A Trì thần sắc bình tĩnh:

- Đồng Đồng, ta giống với muối, giá tiền hợp lý, không được lừa gạt. Nếu không, muối cũng đưa trước mười tiền?

Trương Đồng vui vẻ, móc trong hà bao bên hông ra một nén bạc xinh xắn:

- Được, đưa trước mười tiền.

Hai tiểu nha đầu được cưng chiều từ bé này, hồ đồ không biết lao động khổ cực. Phó Vành ở bên cạnh nhìn, trong bụng buồn cười, hai người biết mười tiền là bao nhiêu, thổi bạc này lại là bao nhiêu không? Chênh lệch nhiều lắm đó.

Tiền sảnh khách khứa đông đảo, Phó Vành là đại tẩu dĩ nhiên phải ra mặt tiếp đãi nữ quýên, cho nên cũng không thể nán lại tân phòng quá lâu, nàng ở cùng A Trì một lát rồi rời đi. Trương Đồng không phải là người được chính thức sai bảo, tự ôm đồm nhiều việc nói:

- Đại tẩu cứ đi đi, nhị tẩu giao cho muối.

Nàng ở lại với A Trì tán dóc chuyện trên trời dưới đất, đông tây kim cổ, thật là thoải mái.

Đang trò chuyện cao hứng thì Du Nhiên sai người đến gọi Trương Đồng:

- Đại tiểu thư, phu nhân cho mời.

Trương Đồng ý chưa thỏa mãn, lưu luyến đứng lên:

- Nhị tẩu, hôm nay chúng ta nói chuyện vô cùng hợp ý, tẩu đến nhà muối liền khác hẳn. Nhị tẩu nghỉ ngơi trước đi, lát nữa muối lại tìm tẩu nói chuyện.

Sau khi Trương Đồng đi, A Trì trên mặt mang theo nụ cười trang nghiêm gấp gờ bốn đại nha đầu trong phòng. Bốn người đồng loạt hành lễ, đại nha đầu đứng đầu cười nói:

- Chúng nô tỳ vốn là người hầu hạ phu nhân, gần đây mới được đổi tên, đến Ngụy quốc công phủ hầu hạ nhị công tử và nhị thiếu phu nhân. Theo thứ tự, chúng tôi chia ra là Nhu Hàn, Thốn Hàn, Thủ Huyền, Khê Đằng*, hóa ra nha đầu trong phòng mình, không phải bút thì là giấy, thật có trật tự.

A Trì mỉm cười. Mẫu thân của Trọng Khải thật thú vị, ngay cả đặt tên cho nha đầu cũng đặt theo Từ gia. Nha đầu thiếp thân của mình là Bội A, Tri Bạch, khi sắp xuất giá lại được thêm Xương Hóa và Phương Như, tổng cộng là bốn đại nha đầu hồi môn. Nhà mẹ đẻ cho Bội A, Tri Bạch, Xương Hóa, Phương Như, mẹ chồng cho Nhu Hàn, Thốn Hàn, Thủ Huyền, Khê Đằng*, hóa ra nha đầu trong phòng mình, không phải bút thì là giấy, thật có trật tự.

* Trong tiếng Trung, “hàn - ” nghĩa là bút, Khê Đằng là tên một loại giấy truyền thống của Chiết Giang, còn Thủ Huyền thì mình không rõ

Bốn đại nha đầu Du Nhiên cho đều có dáng vẻ gọn gàng xinh xắn, mồm miệng khéo léo, thông minh lanh lợi, trong đó Nhu Hàn lại càng giỏi giang, ăn nói thẳng thắn, tự nhiên thoải mái, rõ ràng là bốn người giỏi nhất.

Đang nói chuyện thì nha đầu đã chuẩn bị xong nước nóng, A Trì đến tịnh phòng tắm rửa. Tịnh phòng này bố trí rất hợp tâm ý A Trì, “nhà xí” và “nhà tắm” được phân ra, trên mặt đất được lát gạch trắng men có hoa văn thanh nhã, có bể tắm lớn bằng đá cẩm thạch, cũng có thùng tắm lớn bằng gỗ hương bách rộng rãi,

thoải mái, phía sau là phòng nước sôi, dẫn nước nóng liên tục tới. Nàng đặt y phục và khăn tắm lên chiếc giá vô cùng tinh xảo, lại đặt rất thuận tay, vừa ý.

Lúc A Trì tắm rửa trước giờ luôn không cần thị nữ hầu hạ bên người, Bội A, Tri Bạch biết tính của nàng nên hầu hạ nàng vào phòng tắm, chỉ rõ thùng tắm, giá treo quần áo, giá treo khăn, rồi toàn bộ lui ra ngoài.

Ngâm mình trong thùng tắm bằng gỗ hương bách, hơi nước mờ mịn, cả người thư thái, bàn tay trắng ngần của A Trì vốc lên một vốc nước, nàng chơi đùa trong nước có cánh hoa hồng tươi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười thích ý hưởng thụ. Sau một ngày tổn hao thể lực, có thể tắm nước nóng thật là thoải mái.

Mãi đến khi nước trở nên lạnh, A Trì mới miễn cưỡng đứng dậy, tự chăm sóc chính mình, lau khô nước trên người, thay bộ y phục thanh nhã, thản nhiên ra khỏi tịnh phòng. Trong tịnh phòng hiển nhiên là một cảnh bừa bãi, sẽ có thị nữ tiến vào thu dọn.

Ngồi trước tấm gương thủy tinh Tây Dương bằng phẳng bóng loáng, Bội A thành thạo không nặng không nhẹ giúp nàng lau tóc ướt. A Trì vất vả cả ngày, lại mới tắm nước nóng, từng cơn mệt mỏi ập tới, khi tóc được lau khô, nàng đã ngủ thiếp đi.

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư!

Bội A khẽ gọi mấy tiếng bên tai nàng, không có trả lời. Tri Bạch gấp gáp, cũng qua gọi giúp:

- Đại tiểu thư!

Hai người một người thì không nổi, một người thì không dám nên giọng đều rất nhỏ, đều không đánh thức được nàng.

- Đừng đánh thức nàng.

Giọng nam tử trầm thấp vang lên, Bội A, Tri Bạch hoảng sợ ngẩng đầu, thấy Trương Mai cao lớn mặc hỉ phục đỏ thắm đứng trước mặt thì khuyu gối hành lễ:

- Cô gia!

Hai người trong lòng kêu khổ, thấp thỏm bất an.

Trương Mai thấp giọng ra lệnh:

- Toàn bộ lui ra!

Giấy hay bút của Từ gia và Trương gia đều nín thở thu khí, nối đuôi nhau ra ngoài. Ra khỏi tân phòng, Nhu Hàn về mặt khoan khoái nở nụ cười, khiếm tốn thương lượng với Bội A:

- Bội A tỷ tỷ, để chúng muội muội đều đi nghỉ ngơi, hai ta trực đêm, thế nào?

Bội A vốn không yên lòng, đương nhiên gật đầu đồng ý. Không trực đêm, nàng trở về trong lòng cũng bất an, không ngủ được.

- Không ai hầu hạ cô gia tắm rửa.

Bội A nghĩ đến A Trì đã ngủ, Trương Mai cả người đầy mùi rượu mà lo sợ không yên. Nhu Hàn cười khê:

- Nhị công tử nhà ta từ nhỏ đã nhập ngũ, không hề có thói xấu quần áo lưa lã, những chuyện thế này không cần người hầu hạ.

Bội A nghe vậy, trong lòng cũng hơi trấn tĩnh lại.

Trong tân phòng, Trương Mai nhẹ nhàng bế A Trì đang ngủ say, lặng lẽ đi về phía giường. Hắn đặt A Trì lên giường, giúp nàng đắp kín chăn, ém góc chăn——chuyện này hắn thường làm, cực kỳ thành thạo.

Đại khái là mùi rượu trên người hắn rất nồng, A Trì đang ngủ vẫn bĩu môi, ra vẻ chán ghét. Trương Mai cúi đầu nhìn tiểu mỹ nhân làn da như quả vải tươi, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi như cánh hoa phấn hồng của nàng:

- Không được ghét bỏ ta! Uống rượu rất cực khổ, có biết không?

Uống rượu mà trong lòng cứ luôn nghĩ đến nàng thì lại càng cực khổ.

A Trì dường như cảm giác được, khẽ lều bều rồi trở mình tiếp tục ngủ. Nén long phượng đỏ thắm vẫn đang cháy, dưới ánh nến, làn da của A Trì càng mềm mại như da em bé, cái mũi nhỏ duyên dáng vô cùng đáng yêu, trái tim Trương Mai bỗng mềm đi, hần cúi người hôn nhẹ chóp mũi nàng, tham lam nhìn nàng hồi lâu mới đi vào tịnh phòng tắm rửa.

Đợi Trương Mai tắm rửa đi ra, khuôn mặt đã ngủ của A Trì ửng hồng, càng thêm đáng yêu.

- Nàng không có lương tâm, đêm động phòng hoa chúc mà bỏ lại ta, tự mình đi ngủ!

Trương Mai vừa yêu vừa hận, cũng vén chăn trèo lên giường, không nỡ đánh thức nàng, nửa nằm nửa ngồi bên người nàng, nhìn tròn vẹn khuôn mặt nhỏ nhắn mà mình ngày nhớ đêm mong này.

A Trì không biết mơ giấc mơ đẹp gì mà trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ như hài tử, vô tư thuần khiết.

- Ngốc, nàng đang nghĩ gì?

Trương Mai tóc dài đến thắt lưng, vươn tay ôm tiểu mỹ nhân bên cạnh, đặt một nụ hôn lên gương mặt của nàng.

Tiểu mỹ nữ bị hần hôn mà tỉnh. A Trì mơ màng tỉnh lại, trước mặt là một gương mặt nam tử tuấn mỹ, ánh mắt dịu dàng đa tình, triền miên lưu luyến. A Trì thở dài thỏa mãn, đây là mơ sao, giấc mơ thật đẹp, đúng là mỹ nam.

70. Chương 70: Có Người Bụng Dạ Hẹp Hòi (thượng)

Vừa dụ dỗ vừa lừa gạt, lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng hần cũng đắc thủ, sau khi hài lòng thỏa mãn mới mây tạnh mưa tan. Sức lực hai bên cực kỳ không tương xứng, trải qua một trận vận động kịch liệt trên giường, tân nương thất lực và tay chân bủn rủn, cả người vô lực, tân lang ngược lại vẻ mặt hồng hào, tinh thần hăng hái; tân nương không mở mắt ra nổi, tân lang thì mặt mũi tươi cười, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, thì thầm những lời yêu thương. May mà giọng nói rất nhẹ, rất êm tai, tân nương nghe chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tân nương mơ mơ màng màng tỉnh lại trong bồn tắm. Vừa mở mắt, hơi nước bao phủ, khí nóng mờ mờ, nàng mơ hồ thấy một nam tử tóc dài tuấn mỹ đang cúi người nhìn về phía mình, vẻ mặt dịu dàng. Tân nương không có ý tốt đưa đôi tay thon thon cần thận nâng khuôn mặt ưa nhìn của Trương Mai lên. Bại hoại, tối qua bị chàng khinh bạc đủ rồi, sáng nay đến lượt ta khinh bạc chàng.

- Lúc người ta mặc y phục nàng nhìn chằm chằm thì cũng thôi, bây giờ lỏa thể mà nàng cũng không chịu buông tha.

Nam tử khẽ cười, khoe mắt đuôi mày đều vui sướng:

- Cục cưng, lát nữa nhé, bên ngoài một đồng người đang đợi kìa. Đến tối ta để nàng nhìn thoải mái, có được không?

A Trì đỏ mặt, đưa tay vỗ vỗ lên mặt hần:

- Chàng tắm xong chưa? Mau ra ngoài!

Trương Mai nắm lấy tay nàng hôn, cúi người khẽ nói bên tai nàng:

- Chúng ta nói xong rồi nhé, buổi tối ta cho nàng xem. Không chỉ mặt mà nàng muốn xem chỗ nào cũng được.

A Trì, ta đối với nàng là rất thẳng thắn.

Ai muốn xem chàng chứ? Còn không chỉ mặt.....Mặt A Trì đỏ như trứng tôm:

- Chàng mau ra ngoài đi, đừng ở đây quấy rối.

Không phải nói bên ngoài có một đồng người đang đợi à, sao cứ ở đây gây rối vậy?

Trương Mai mỉm cười nói:

- Nàng lại không để bọn nha đầu theo bên cạnh, ta đi ra ngoài thì ai hầu hạ nàng tắm?

Hắn cầm chiếc khăn trắng như tuyết, từ từ lau chùi thân thể cho A Trì. Động tác nhẹ nhàng, cẩn thận từng li từng tí, không hề mang ý đùa giỡn.

Trải qua đêm qua, hai người đã thân mật hơn không ít, cũng không bài xích việc tiếp xúc da thịt. Huống hồ A Trì quả thực không còn tí sức nào, không giãy giụa, cũng không gây khó dễ, để mặc hắn giúp mình tắm rửa, rồi bế ra khỏi bể tắm, quần trong bộ y phục rộng thùng thình.

Hai người họ lễ mễ trong phòng tắm, bên ngoài Bội A, Nhu Hàn đều có chút sốt ruột. Hôm nay là ngày đầu tân hôn, phải đi bái kiến cao đường, phải nhận thân thích, phải mở từ đường! Việc nào cũng là đại sự, không nên chậm trễ.

Khó khăn lắm mới đợi được đôi phu thê tân hôn ra khỏi tịnh phòng, Bội A và Nhu Hàn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, một người căn dặn tiểu nha đầu mau chóng thu dọn phòng tắm, một người mời tân lang, tân nương chia ra ngồi trước gương to bằng gỗ tử đàn khắc hoa cỏ quần quít kéo dài xuống đất, búi tóc, mặc hỉ phục và trang điểm.

Trong khách sảnh Ngụy quốc công phủ lúc này đã tụ tập đông đủ, vô cùng náo nhiệt. Trương Tịnh, Du Nhiên ngồi ở chủ vị, các trưởng bối tứ thúc và lục thúc của Trương Tịnh cũng đang ngồi, còn nhị bá mẫu của ông, tiền quốc công phu nhân Lâm thị, bởi vì là góa phụ bất lợi với hỉ sự nên không được mời đến.

Thị nữ mỉm cười tiến vào, khom gối bảm báo:

- Tới rồi, tới rồi, quốc công gia và tân phu nhân tới rồi!

Rèm cửa được vén lên, tân lang cùng tân nương sóng vai nhau đi vào, mọi người đều cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Tân lang cả người mặc hỉ phục đỏ thẫm, khắp nơi dùng tơ vàng cát tường thêu hoa văn như ý, biên bức và cầm tú, bồng bồng khí thế, anh tuấn hiên ngang, cả người đẹp như ánh nắng hoàng hôn. Tân nương mặc hoa phục bằng gấm đỏ thêu vàng, vấn búi tóc phi tiên, trên búi tóc cài một cây trâm lớn ngũ phượng triều dương bằng vàng ròng khảm ngọc, long lanh rực rỡ, chói mắt nhất trên đó chính là một viên ngọc lục bảo thật to, màu sắc như mầm cây non, trông cực kỳ đẹp.

Trương Tịnh và Du Nhiên sánh vai ngồi, trong mắt có bao nhiêu thỏa mãn. Du Nhiên quay đầu nhìn trượng phu, ánh mắt rất tinh quái, Trương Tịnh hiểu ý cười:

- Mọi Mọi chân chính là người trưởng thành rồi.

Thành thân rồi quả nhiên khác trước.

- Xa xỉ, tuổi còn trẻ mà đeo ngọc lục bảo!

Một nữ tử trung niên tướng mạo nghiêm túc khinh thường nói. Người trẻ tuổi không biết tốt xấu, trưởng bối cũng không quản! Một thiếu phụ mới mười sáu mười bảy tuổi, người nhỏ phúc mỏng mà cũng xứng với vật trân quý như vậy.

Bên cạnh bà là một thiếu phụ hoạt bát xinh đẹp nhẹ nhàng cười cười:

- Tuy tuổi còn trẻ nhưng địa vị cao, đường đường là Ngụy quốc công phu nhân, không lẽ không mang được một viên ngọc lục bảo?

Nữ tử trung niên tướng mạo nghiêm túc rất ngạo mạn, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, đương nhiên cũng không thèm phản bác. Ngụy quốc công phu nhân? Trước mắt cô ta còn chưa phải đâu, cần phải được Ngụy quốc công phủ dâng sổ con xin phong làm quốc công phu nhân và Lễ bộ cho phép thì mới được.

Ngày đầu tân hôn, tân lang tân nương tất nhiên phải bái lạy phụ mẫu cao đường. Trương Tịnh, Du Nhiên là lần thứ hai uống trà của con dâu, có kinh nghiệm nên quen việc dễ làm “Cử án tề mi, bạch đầu giai lão”, “Phu thê tình thâm, vĩnh kết đồng tâm”. Họ nói những lời này vừa là lời răn dạy, vừa là lời chúc phúc, uống trà A Trì dâng, thưởng quà ra mắt, thuận lợi viên mãn.

Trong số những người trong phòng, có không ít người hiếu kỳ, rướn cổ lên nhìn quàng ra mắt của Trương Tịnh và Du Nhiên. Nghe đồn Bình Bắc hầu phủ hào phú, tiểu nhi tử cưới vợ thì cha mẹ chồng sẽ tặng cái gì?

Đợi nhìn thấy rõ ràng, ai nấy đều tấm tắc khen ngợi, trong lòng hâm mộ. Đó là một chiếc kim quan bằng vàng ròng đặc chế, bề ngoài tao nhã cao quý, thủ công tinh xảo, không gì sánh được. Trên kim quan được khảm nạm vài trăm viên trân châu, kim cương, hồng ngọc, phỉ thúy, đá mắt mèo, vô cùng lộng lẫy.

- Đỉnh kim quan này, giá trị đến mức nào đây.

Không ít người ngẩn ngơ nhìn, âm thầm đánh giá: “Chỉ riêng bản thân kim quan đã không tầm thường rồi, cộng thêm những đá quý cực phẩm này, khẳng định là giá trị liên thành nhỉ?”

Phu thê tân hôn sau khi bái lạy phụ mẫu thì phải bái kiến trưởng bối các chi gần. Du Nhiên nắm tay A Trì, mỉm cười nói:

- Các trưởng bối trong tộc, mẹ dẫn con đi bái kiến từng người.

Trương Tịnh vốn đang bình thản ngồi, nghe vậy thì chậm rãi đứng dậy:

- Cha với mẹ con cùng đi, dẫn tụi con bái kiến các trưởng bối trong tộc.

Có nhà các người như vậy sao? Nữ tử trung niên tướng mạo nghiêm túc rất tức giận, sợ ai ăn thê tử của tiểu nhi tử nhà các người hay sao mà cha mẹ chồng phải đích thân dẫn nàng ta đi bái kiến? Xem như các người lợi hại, có các người bên cạnh nhìn chăm chăm, đoán chừng ai cũng không thể nói nhiều hơn nữa câu, nhẹ nhàng để tân nương qua cửa.

Đến trước mặt một đôi vợ chồng già đang ngồi, Trương Tịnh ôn hòa nói:

- Đây là tứ thúc và tứ thẩm của ta, thê tử Trương Mai, mau qua bái kiến tứ thúc tổ phụ và tứ thúc tổ mẫu.

Đôi vợ chồng già này tuổi đã hơn sáu mươi, đầu tóc hoa râm, dáng vẻ rất già yếu, chính là tứ thúc Trương Chiêu và tứ thẩm Vũ thị của Trương Tịnh.

Phu thê tân hôn bái lạy theo lễ, A Trì kính trà cho “tứ thúc tổ phụ, tứ thúc tổ mẫu”. Trương Chiêu cười ôn hòa, khen ngợi:

- A Mai, thê tử con biết lễ hiếu chuyện, sau này vợ chồng son sống tốt với nhau, bao dung, nhường nhịn lẫn nhau.

Trương Mai cười đáp ứng:

- Dạ, tứ thúc tổ phụ.

Trương Chiêu là một trưởng bối hiền lành, luôn rất yêu thương ba huynh muội hần.

Trương Tịnh và Du Nhiên bên cạnh mỉm cười nhìn, Vũ thị có thể nói gì?

- Con ngoan, đã gả làm vợ người ta thì phải hiếu thuận với trưởng bối nhà chồng, không thể tự tiện.

Bà cười dặn dò một câu, rồi tặng một đôi hà bao bằng gốm đủ màu, nặng trĩu, ắt hẳn đựng không ít châu báu.

A Trì lễ phép đa tạ. Vị tứ thúc tổ mẫu này là mẹ ruột của thập tam cô cô nhưng một chút cũng không giống thập tam cô cô! Thập tam cô cô như một dòng suối nhỏ nơi cửa Phật, trong suốt thấy đáy, còn tứ thúc tổ mẫu lại giống nước sông sau cơn mưa rào, đục ngầu, không thấy rõ bộ mặt thật.

- Đây là lục thúc và lục thẩm của ta, thê tử A Mai, tới bái kiến lục thúc tổ phụ và lục thúc tổ mẫu.

Sau Trương Chiêu, Vũ thị là lục thúc Trương Cẩm và lục thẩm Thẩm thị của Trương Tịnh. Trương Cẩm và Thẩm thị rõ ràng khá trẻ tuổi, hai người đều có dáng vẻ vô ưu vô lo, dễ thấy là người quen sống an nhàn sung sướng, chưa từng gặp qua chuyện gì phiền não.

A Trì quy củ hành lễ, Trương Cẩm vui vẻ khen:

- A Tịnh, nàng dâu nhỏ của con rất xinh đấy!

Thẩm thị cũng gật đầu theo:

- Đúng vậy, tiểu thê tử của A Mạ quả thật xinh đẹp, ta không dời mắt khỏi đây này!

Bà mỉm cười gỡ một đôi vòng ngọc óng ánh trong suốt trên cổ tay xuống, tự tay đeo vào cho A Trì:

- Con ngoan, ta giữ nó rất lâu, hôm nay tặng cho con. Con và A Mạ sống hòa thuận với nhau, có thương có lượng, ân ân ái ái, sớm vì Trương gia khai chi tán diệp.

A Trì thoải mái đáp ứng, hành lễ tạ ơn. Đôi vợ chồng này hẳn là rất may mắn, ước chừng trên năm mươi tuổi, giữa hai đầu chân mày không hề có sự phòng bị, mặt mũi hiền hòa, ánh mắt tĩnh lặng.

Tổ phụ của Trương Tịnh, lão quốc công gia có tổng cộng sáu nhi tử, thứ trưởng tử và ngũ nhi tử đang ở biên quan xa xôi, nhiều năm chưa từng về kinh; thứ tử Trương Côn, cũng chính là Ngự quốc công tiền nhiệm, trượng phu của thái phu nhân Lâm thị chết sớm; phụ thân của Trương Tịnh là Trương Minh đứng thứ ba, hiện đang ở Viên Dung Tự xuất gia tu hành. Cho nên chỉ có Trương Chiêu và Trương Cẩm ở kinh thành.

Sau khi lão quốc công qua đời, các nhi tử vốn phải phân gia. Lẽ ra khi mãn tang kỳ, chi thứ tư và chi thứ sáu đều nên dọn ra ngoài, chẳng qua bọn họ còn chưa dọn đi thì Trương Côn đã bệnh chết, tước vị Ngự quốc công rơi xuống trên người Trương Mạ. Trương Mạ còn nhỏ, thái phu nhân Lâm thị không chế nội trạch, sau khi bàn bạc, Trương Chiêu, Trương Cẩm cũng không dọn đi mà cùng nhau ở lại.

Gặp xong trưởng bối của Trương Tịnh thì đến những người ngang vai vế với Trương Tịnh. Huynh đệ đồng lứa với Trương Tịnh đông đúc, chi của Trương Côn có thứ tử Trương Khẩn, Trương Dũ, chi của Trương Chiêu có đích tử Trương Thư, Trương Mậu, chi của Trương Cẩm có đích tử Trương Ý, thứ tử Trương Thái. Sáu đôi vợ chồng này đều là trưởng bối của Trương Mạ và A Trì, phải đi bái kiến lần lượt từng người một cũng không dễ dàng.

Trương Khẩn trong các huynh đệ đứng thứ ba, là tam đường ca của Trương Tịnh. Ông xuất thân thứ tử, từ nhỏ phải kiếm sống trước mặt đích mẫu Lâm thị nên hình thành tính cách cẩn thận dè dặt, không dễ mở miệng nói chuyện, không dễ mạo phạm người khác. Ông cười dạn dỏ đôi phu thê tân hôn “trăm năm hòa hợp, bao dung, nhường nhịn lẫn nhau”, không hề nói những lời dư thừa.

Thê tử của Trương Khẩn là Tô thị, tướng mạo nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp. Bà là tam đường tẩu của Trương Tịnh, không để đứa em chồng và em dâu này vào mắt, nghiêm nghị răn dạy A Trì:

- Trương gia là gia tộc công huân trăm năm, môn đệ cao quý. Con đã qua cửa Trương gia ta thì nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, hiếu thuận với trưởng bối, giúp chồng dạy con, có biết không?

A Trì rất kinh ngạc. Phụ mẫu của Trọng Khải đứng bên cạnh, đây rõ ràng là có ý công khai bảo vệ nhi tử và con dâu nhà mình, Tô thị này nổi điên cái gì mà làm khó dễ nàng trước mặt họ? Không chỉ A Trì kinh ngạc mà các họ hàng cũng âm thầm lắc đầu. Bình Bắc hầu và phu nhân làm cha mẹ chồng còn chưa dạy bảo thao thao bất tuyệt, bà chỉ là một đường bá mẫu, tới lượt bà sao? Chắc là rảnh điên rồi.

Trương Tịnh nhàn nhạt nhìn về phía Trương Khẩn, vợ ông có bệnh à, mau đi mời đại phu chữa trị, đừng ngừng thuốc. Trương Khẩn là một người sợ vợ, không dám phác tác với thê tử, lại không dám đắc tội Trương Tịnh, ông sốt ruột đến đỏ mặt hỏi:

- Phu nhân, cháu dâu kính trà, bà uống nhanh đi.

Ông dẫn đầu nâng chung trà lên, uống một ngụm, lấy trong tay áo ra một hồng bao đặt trên khay, cười nói:

- Cháu dâu, đây là chút tâm ý của bá phụ, đừng ghét bỏ.

Tô thị quay đầu lạnh lùng nhìn Trương Khẩn, trong mắt có ý khiển trách. Đợi bà quay đầu lại thì sợ ngây người: Trương Mạ đưa tay nhận lấy cái khay trong tay A Trì, đặt mạnh trên bàn cạnh bà, rồi cúi người kéo A Trì rời đi.

Tân nương mới qua cửa kính trà cho trưởng bối, trưởng bối còn chưa răn dạy xong, chưa uống trà mà dám đứng lên!

- Đây là phép tắc nhà ai?

Tô thị tức run cả người, run giọng chất vấn.

Căn bản không ai để ý tới bà ta. Kế tiếp là vợ chồng Trương Dũ đứng thứ tư, Trương Dũ không phải người nóng tính, thê tử Đường thị của Trương Dũ là kẻ thất, khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mảnh mai xinh đẹp, rất biết làm người, A Trì mới hành lễ, bà đã cười nâng chung trà lên nhấp môi, mau chóng kéo A Trì đứng dậy, chân thành nói:

- Con có mẹ chồng chỉ dạy rồi, ta là đường bá mẫu cách chi, cũng không có gì dặn dò con. Con ngoan, chỉ cần nghe lời mẹ chồng con là được, những cái khác đều không cần để ý.

Bà nhét một hà bao khảm vàng khảm ngọc vào tay A Trì:

- Con ngoan, cầm lấy chơi đi.

Kế tiếp là vợ chồng Trương Thư, Trương Mậu, Trương Ý và Trương Thái, lại càng khách khí, càng thân mật hơn, mỗi người đều mang vẻ mặt hòa nhã, giọng nói luôn vô cùng nhẹ nhàng, tinh tế. Quà ra mắt thì khỏi phải nói, cực kỳ trọng hậu.

Tô thị nổi giận hồi lâu, bao gồm cả chồng bà, một người để ý tới bà cũng không có. Tô thị thất vọng quay đầu, nhi tử, khuê nữ, tụi con ở đâu rồi? Người khác không giúp ta, không lẽ tụi con cũng trèo cao quyền quý, không cần mẹ ruột?

Dưới đất một đám vân bối đứng đông nghịt. Trong đám người có một nam tử thanh niên tướng mạo thật thà hiền lành và một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi né tránh, không dám nhìn vào mắt Tô thị, co lại trong đám người không dám lên tiếng.

71. Chương 71: Có Người Bụng Dạ Hẹp Hòi (hạ)

- Sư công, mời ngài thượng tọa.

Trương Mai mỉm cười kéo một lão gia tử hồng y tóc trắng, mặt mày hớn hở, ông không nói lời nào, như một cơn gió đã ngồi xuống:

- Sư công ngoan, ngài ngồi vững, ngồi tốt rồi thì đợi uống trà của cháu dâu nhé.

Sư công cười hì hì nói:

- Chỉ uống trà của cháu dâu là không được. Trà cảm ơn ông mai cũng không thể thiếu!

A Mai, tiểu cô nương, sư công không chỉ là trưởng bối mà còn là ông mai của hai đứa đây.

Trương Mai nghe được bốn chữ “cảm ơn ông mai” thì không chịu nói tiếp nữa. Sư công như vậy là không đúng, ngay trước mặt cha mẹ, huynh tẩu và Đồng Đồng mà nhắc tới việc cũ, người khác thì không sao nhưng Đồng Đồng sao chịu để yên? A Trì da mặt mỏng, chịu không nổi muội ấy trêu ghẹo đâu.

Thị nữ lấy ra đệm quỳ, phu thê tân hôn lễ bái sư công xong thì tân nương kính trà. Sư công vui vẻ uống hết tách trà:

- Tách trà này của tiểu cô nương vô cùng thơm ngon, lão nhân gia ta thích uống.

Đặt tách trà xuống, sư công đặc ý lấy ra món đồ chơi mới lạ:

- Tiểu cô nương, sư công tặng con đồ chơi mới mẻ, bảo đảm con chưa từng thấy. Con cầm cái này là có thể khóa A Mai lại, thú vị không?

Hóa ra là một đôi vòng tay xích ngọc ấm áp nhãn mịn, đẹp như mào gà, đỏ như chu sa, một cái lớn, một cái nhỏ, hai vòng tay có sợi xích gắn kết lại, là móc chết, không gỡ ra được.

Mọi người thấy thế đều cười. Cái này nếu đeo vào thật thì không phải là hai người sẽ gắn kết cùng nhau, không tách ra được hay sao? Sư công quả là dụng tâm, còn nghĩ ra cách này, ngược lại cũng thấy thú vị.

Trương Mai và A Trì nói đa tạ, quả thật mỗi người đeo vào tay một cái. Cổ tay hơn cả sương tuyết đeo lên chiếc vòng tay hồng ngọc xinh đẹp chói lóa này, trông rất đẹp mắt; chẳng qua đôi phu thê tân hôn bị khóa chung như vậy làm người ta buồn cười.

Ngay cả Trương Tịnh và Trương Kinh bình thường không hay nói nhiều cũng liên tục khen ngợi:

- Đúng là tâm tư khéo léo!

Trương Đồng càng khỏi phải nói, những từ ngữ khen ngợi cứ thao thao bất tuyệt, vô cùng nịnh nọt sư công.

Sư công dĩ thường đắc ý, tươi cười đầy mặt. Trong lúc vô tình đối mắt với Du Nhiên, sư công nghịch ngợm nháy nháy mắt, tỏ ý cảm tạ. A Du thật không tệ, làm y phục cho lão nhân gia ta hay quà ra mắt cho thê tử A Mai đều mới mẻ bất phàm, không giống với người khác.

A Trì và Trương Mai dính với nhau, trong lòng đều như uống mật ngọt. Bị buộc chung, bị xích chung như vậy, Trương Mai cúi đầu, nói nhỏ bên tai A Trì:

- Gông xiềng ngọt ngào.

Trương Kinh đứng dậy ngồi xuống bên cạnh sư công, không nhẽo:

- Sư công thiên vị! Lúc sư muội báii kiến ngài, sao không có đồ chơi như vậy?

Phó Vành vừa là thê tử vừa là sư muội của hần.

Ngay cả A Kinh cũng làm nũng quấy rối rồi, thật tốt thật tốt! Sư công mừng rỡ, vỗ vỗ an ủi Trương Kinh, đáng vẻ như dỗ hài tử:

- Ngoan, Vành Vành là người mình, đúng không? Từ khi con bé mới chào đời, sư công đã gặp con bé rồi, là người quen cũ.

Trương Kinh không đồng ý:

- Đều là cháu dâu, ngài không thể như vậy được!

Thiên vị một người để chờ xem hai anh em tụi con đánh nhau phải không? Sư công càng vui vẻ:

- Sư công cho Vành Vành thêm một cái giống hệt, được không? Tôn tử ngoan, đừng náo loạn.

Ông cười hì hì vỗ vỗ Trương Kinh, xem hần như trẻ nít ba tuổi.

Trương Kinh là trưởng tử, tính tình rất giống với cha hần Trương Tịnh, luôn luôn hỉ nộ không lộ ra ngoài. Hôm nay hần lại chạy đến bên cạnh sư công làm nũng khiến vợ chồng Trương Tịnh, Du Nhiên và huynh muội Trương Mai, Trương Đồng đều ôm bụng cười.

Ầm ỉ như vậy một trận, sư công vui vẻ ngay cả chuyện quan trọng như cảm ơn ông mai cũng quên luôn. Đến khi tiệc đoàn viên được bưng lên, sư công mới bất giác nhớ tới, ngoắc gọi A Trì tới_____lúc này A Trì và Trương Mai đã tháo vòng tay ra, có thể tự do hoạt động.

- Tiểu cô nương, lần điểm huyết kia của sư công có phải là điểm vô cùng tốt không?

Lão gia tử nháy nháy mắt, vẻ mặt tươi cười vui sướng, nghịch ngợm hỏi. A Mai tiểu tử thúi này không cho đi nói khắp nơi, lão nhân gia ta làm chuyện tốt như vậy mà phải giấu ở trong lòng, ghen rất cực khổ, rất cực khổ.

A Trì còn chưa kịp mở miệng, Trương Mai đã vọt tới:

- Sư công, đã lâu rồi, ngài có đói không? Có khát không? Tôn nhi rót thêm rượu cho ngài.

Hần lặng lẽ kéo A Trì ra, ân cần rót rượu cho sư công.

- Tiểu tử thúi!

Sư công cười mắng hần, vui vẻ bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Tiểu tử thúi kỳ thực rất xấu hổ, không nói, không nói.

Bữa tiệc đoàn viên này cực kỳ hòa hợp, không có chút bất hòa nào. Chẳng qua giữa bữa tiệc, Trương Mai múc thêm cho A Trì một chén canh, sẵn sốc đặt vào trong tay nàng, sau đó liền có vài ánh mắt bất mãn quàng tới tập về phía hắn. Trương Mai thông minh, bắt đầu từ sư công, cha mẹ, huynh tẩu, tiểu muội, một người cũng không bỏ sót, tự tay múc chén canh đưa qua, mọi người mới hài lòng gật đầu, được, tạm thời tha cho người.

Sau bữa ăn, thức ăn được thu dọn, thay bằng trà thơm, mọi người tán gẫu việc nhà. Trương Đồng bản tính tái phát, muốn trêu ghẹo đôi phu thê tân hôn mấy câu, vừa mở miệng đề cập đến “chuyện xấu khi còn bé của nhị ca” thì bị Phó Vành nhắc nhở:

- Đồng Đồng, mười tiền đó nha, không kiếm lời à?

Trương Đồng nghiêm túc suy nghĩ chốc lát: “Thịt muối cũng là thịt, vẫn nên để dành đi, mười tiền so với mấy văn cũng tốt hơn.”

Du Nhiên là một mẹ chồng rất chu đáo, sau bữa ăn không lâu thì thả cho hai vợ chồng son về phòng nghỉ ngơi:

- Bận rộn từ sáng sớm đến lúc này mới yên ổn, A Mai, A Trì, về nghỉ ngơi một lát, buổi tối lại cùng sư công uống ít rượu, rồi đưa các con về Ngụy quốc công phủ.

A Trì xấu hổ, Trương Mai cười nói:

- Sư công, cha, mẹ, ca, tẩu, Đồng Đồng, vợ chồng con xin lỗi không tiếp được.

Nói rồi hắn kéo A Trì đi về phía Hiệt Tụy Hiền nơi mình ở.

Trương Mai nhẹ nhàng nói với thê tử:

- Ta từ nhỏ ở nơi này, thích nhất là nơi này.

A Trì gật đầu:

- Ta cũng vậy, vừa nhìn liền thích nơi này.

Hiệt Tụy Hiền rõ ràng đã được tỉ mỉ thu dọn, từ nhà cửa đến đồ trang trí, vật dụng trên giường đầy đủ, tất cả đều mới tinh, đều có màu sắc vui mừng, tất cả đều là kiểu dáng A Trì thích nhất. Nơi này rất có cảm giác gia đình.

Hai người hơi mệt mỏi, tháo trang sức và áo khoác ngoài ra, ôm nhau trên giường. Trương Mai áy náy nói:

- A Trì, xin lỗi, buổi tối chúng ta vẫn phải về Ngụy quốc công phủ, vẫn phải nhìn thấy người như tứ bá mẫu vậy.

A Trì thích nơi này, hắn có thể nhìn ra. Ngụy quốc công phủ một đồng người xa lạ, còn có mấy kẻ đáng ghét, nữ nhân không biết trời cao đất dày, muốn làm khó dễ hai vợ chồng mình.

A Trì cười ngọt ngào:

- Chỉ cần được ở cùng chàng thì nơi nào cũng được. Trọng Khải, ta rất có năng lực, người như tứ bá mẫu hoặc lợi hại hơn bà ta đi nữa, ta căn bản không để vào mắt.

Người như Tô thị vậy, kì thực không đáng sợ. Đây là xã hội nam quyền, địa vị của nữ nhân được quyết định bởi địa vị của phụ thân và trượng phu. Trương Khẩn không có bản lĩnh gì, Tô thị dù có một phen chí hướng thì có thể thế nào chứ.

Tô thị hôm nay gây khó dễ, chỉ có thể nói rõ bà ta vừa tự đại vừa không hiểu tình thế, là một kẻ không thức thời. Nếu bà ta cho là mình tuổi còn nhỏ, nhã nhặn lịch sự nên ra oai phủ đầu trước, sau đó xuôi theo tình thế dựa vào thân phận trưởng bối chèn ép mình, đó chính là tính toán sai lầm rồi. A Trì nghĩ đến vị tứ bá mẫu kia một chút thì lắc đầu.

Hai người nhìn nhau cười, tay nắm tay nằm xuống, thoải mái ngủ một giấc, sau khi ngủ dậy người cả nhà cùng nhau ăn cơm tối, rất hòa thuận vui vẻ. Trương Mai không muốn đi, A Trì cũng không muốn đi, vẫn không nhúc nhích. Nơi đây mới là nhà, Ngụy quốc công phủ kia sao gọi là nhà được.

Du Nhiên tuy không nở xa tiểu nhi tử và con dâu nhỏ nhưng vẫn mỉm cười căn dặn:

- Tháng đầu tân hôn, không được để trống phòng. A Mai, A Trì, về thôi. Tối nay đi ngủ sớm, ngày mai còn phải lại mặt nữa.

Trương Mai cùng A Trì lưu luyến đứng dậy:

- Chúng con cáo từ.

Sư công bĩu môi, không quá cao hứng, Trương Tịnh hết sức áy náy, Du Nhiên quan tâm đề nghị:

- Sư phụ, nếu không ngại đến Ngụy quốc công phủ chơi? Có A Mai và A Trì phụng bồi ngài, có lẽ rất thú vị.

Sư công trước tiên là vui vẻ, kể đó thì lắc đầu:

- Không được, vợ chồng son mới thành thân, lão nhân gia ta không đi gây phiền toái.

Trương Đồng cười khúc khích ca ngợi:

- Sư công thật hiểu chuyện!

Sư công đắc ý:

- Còn phải nói sao.

Một già một trẻ này từ trước đến nay đều như vậy, Trương Tịnh và Du Nhiên nhìn thấy chỉ mỉm cười.

Tiểu nhi tử và con dâu đi, Du Nhiên rầu rĩ không vui chốc lát:

- Mai Mai thật đáng thương.

Một đại gia đình sum vầy, đoàn tụ mà chỉ hai vợ chồng son bọn họ phải về nơi Ngụy quốc công phủ chán ghét kia.

Bàn tay rộng lớn ấm áp của Trương Tịnh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của thê tử, lặng lẽ không nói gì. Từ khi ông ra đời đã phải ở Ngụy quốc công phủ chịu hết khinh thường và ức hiếp, sao không thống hận cái nơi đó chứ? Bất đắc dĩ ông là tôn tử ruột của lão quốc công, là nhi tử ruột của Trương Minh, không thể không nhận tổ quy tông.

- May mà có A Trì.

Du Nhiên là một người lạc quan, buồn một lát thì mỉm cười:

- Ca ca, chàng nhìn bộ dạng của Mai Mai đi, đối với A Trì bao nhiêu là săn sóc? Tiểu tử thúi này, trong lòng nhất định là yêu tiểu thê tử của mình chết được, không biết yêu thế nào cho phải.

Có người yêu ở cạnh thì nơi nào cũng là thiên đường.

Khóe môi Trương Tịnh nhếch lên:

- Thấy được.

A Mai, nhi tử, con là trò giỏi hơn thầy, làm sao để lấy lòng thê tử, con không cần ai dạy cũng biết.

Trên xe ngựa về Ngụy quốc công phủ, Trương Mai cứ khăng khăng:

- Xe quá xóc, A Trì, ngồi vào trong ngực ta nào.

A Trì miễn cưỡng làm thử, không quá vui vẻ:

- Cứng quá, không thoải mái.

Bấp thịch người này làm sao mà lớn thế, khỏe như vậy.

Trương Mai hơi dùng sức, ôm lấy nàng không buông, dịu dàng, mờ ám nói:

- Cứng sao không thoải mái? Tiểu bảo bối, sau này nàng sẽ biết, cứng là rất thoải mái rất thoải mái đó.

Có ý gì? Mặt A Trì nóng rần lên. Nàng rất muốn nghiêm túc lý lẽ khiển trách lời nói tục tĩu của người nào đó, nhưng lại cảm thấy không có cách nào mở miệng: lời này, hình như là nên giả bộ nghe không hiểu đi.

A Trì cúi đầu do dự, hồi lâu không nói gì. Trong buồng xe im ắng, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy. Qua một lát, A Trì cảm thấy bất thường, liền to gan hơn từ từ ngẩng đầu nhìn thì thấy đầu Trương Mai nghiêng về vách buồng xe, gương mặt tuần tú đỏ bừng, căng thẳng cứng nhắc, tuyệt không dám nhìn mình lấy một cái.

Chàng vô lại mà còn biết xấu hổ đấy! A Trì che miệng cười cười, cố ý chơi xấu cọ cọ trong ngực Trương Mai, thân thể Trương Mai cứng đờ, mặt càng đỏ, càng cứng nhắc, động cũng không dám động.

Ở trong xe còn xấu hổ, đợi đến khi về Ngụy quốc công phủ, tắm rửa, lên giường, Trương Mai lá gan lại to lên, ôm lấy A Trì hôn cuồng nhiệt, giọng nói khàn khàn:

- Tiểu bảo bối, ta nhớ nàng muốn chết.

A Trì bị hân hôn đến đầu óc choáng váng, ngốc, cả ngày đều ở cùng nhau, đâu có tách ra, chàng sao lại nhớ ta chứ.

Đợi đến thời điểm “phu thê nhất thể”, hân mang về mặt thoải mái sung sướng, A Trì mới bắt giác hiểu ra, hân nói “ta nhớ nàng muốn chết” là chỉ cái này. Vô lại, bại hoại, hóa ra chàng ban ngày ban mặt còn nghĩ đến chuyện không biết xấu hổ! Nắm tay nhỏ nhắn không chút lưu tình đánh sang, kết quả là không đánh đau hân, ngược lại tự làm đau chính mình.

Trương Mai ha hả cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng mịn của A Trì khê hôn.

- Hóa ra nàng bây giờ đã hài lòng thỏa mãn rồi.

A Trì oán thầm: “Không hồi hộp, không xấu hổ, cũng biết quan tâm người khác. Lúc này.....khi hoành hành ngang ngược, sao không biết thương tiếc người bên gối?”

Đoán chừng là buổi chiều hôm nay ngủ đủ, hai người đều tỉnh thần sung túc, cũng không mỗi một, ôm nhau nói những lời âu yếm, triền miên quyến luyến. Trương Mai đang lúc tinh lực dồi dào, khó tránh đòi hỏi mạnh mẽ, hai người lại vuốt ve một lần, mãi đến đêm khuya thanh tĩnh mới ôm nhau từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đến giờ Tý, trong một trạch viện thanh nhã tráng lệ phía tây Ngụy quốc công phủ, phòng chính vẫn sáng đèn.

- Phu nhân?

Một lão quý phu nhân tóc hoa râm châm chọc cười nói:

- Còn chưa xin phong tước mà đã gọi là phu nhân rồi? Thật nôn nóng.

Theo lẽ chế, A Trì mới qua cửa quả thật không được xưng “phu nhân”. Chỉ đến khi Ngụy quốc công phủ dâng sổ con xin phong tước, rồi được Lễ bộ cho phép, mới là phu nhân danh chính ngôn thuận.

Chẳng qua, mấy năm gần đây xu hướng xa hoa từ từ nổi lên, không chỉ y phục, trang sức mà chi tiêu dần dần cũng vượt mức quy định, cách xưng hô cũng vậy. Giống như thân phận của A Trì, trượng phu có tước vị quốc công, bất luận thể nào đích thân chính thất cũng sẽ được phong nên vừa qua cửa liền gọi là “phu nhân” cũng không quá.

Vị phu nhân già cả này tất nhiên là thái phu nhân Lâm thị. Bà vốn định nhân dịp hôm nay thể hiện oai phong, nào ngờ phụ tử Trương Tĩnh không chút lưu tình, hoàn toàn không cho bà tham dự buổi nhận thân thích. Thái phu nhân Lâm thị từng đập bàn giận dữ, nhưng ai bảo bà không có trượng phu, đã là góa phụ. Người ở góa phải tránh né sự cũng là chuyện thường tình.

Thái phu nhân Lâm thị một hơi ghen ở trong lòng, thiếu chút nữa làm mình tức điên.

Lê ra đích tử của thái phu nhân Lâm thị mất sớm, hiện giờ chỉ có hai thứ tử bình thường, thứ tôn cũng không phải người tài giỏi, chỉ của bà đã xuống dốc không thể cứu chữa, không còn cách nào có thể nghĩ_____trừ

phi thế hệ tăng tôn có nhân tài xuất sắc vượt trội ra đời chắc là có thể cứu vãn một hai, chẳng qua khả năng này cực kỳ bé nhỏ.

Nam tử của chi này đã không xuất sắc, không có nhân tài, đương nhiên chỉ có dựa vào tộc nhân, dựa vào Ngụy quốc công, mới là đạo lý. Cái khác không nói, nếu mọi người đều hòa thuận, cho nhi tử của bà ra ngoài tìm một chức quan, tôn tử tìm một sư phụ tốt, gặp chuyện khó khăn đưa tay ra giúp thì cũng không thành vấn đề.

Bà không làm như vậy mà cứ chọn cứng đối cứng cùng Trương Tịnh và Trương Mai, không ngừng gây xích mích. Như vậy chỉ có lầm lỡ con cháu, ngoài ra không có tác dụng gì khác. Dĩ nhiên, con cháu đều là thứ xuất, không phải ruột thịt của bà, bà không đau lòng không thương tiếc cũng là có.

Một ma ma trung niên đứng hầu bên cạnh thái phu nhân Lâm thị, kính cẩn lễ phép, vô cùng khiêm tốn. Lâm thị nhàn nhạt sai bảo:

- Sáng mai người đi truyền lời, lệnh cho tân nương tử qua đây bái kiến. Ngày đầu tân hôn không thể lạy, sang ngày thứ hai thì được chứ gì?

Ma ma trung niên vội cung kính đáp ứng:

- Dạ, thái phu nhân.

Tiếp đó ma ma lại mỉm cười nhắc nhở:

- Thái phu nhân, tứ phu nhân hôm nay bị mất mặt lớn, cả phủ trên dưới không có ai lên tiếng giúp bà ấy. Như vậy xem ra, uy vọng của quốc công gia trong phủ càng lúc càng.....

- Câm miệng!

Lâm thị lạnh lùng quát:

- Thăng con nít ranh mà dám giương oai trước mặt ta!

Đồ không có mắt, đánh đồng ta với vợ của thứ tử không có phân lượng Tô thị kia sao, muốn tức chết ta hả?

Ma ma trung niên sắc mặt sợ hãi, không dám nói gì nữa, cuống quýt nhận lỗi, lui ra ngoài. Ra đến cửa, gió lạnh thổi qua, ma ma trung niên cười khổ, hết cách, sáng mai kiên trì đi một chuyến thôi.

Thái phu nhân Lâm thị ngồi buồn hồi lâu, các thị nữ dưng cảm tới hồi thức mấy lần mới từ từ đi ngủ. Người già ngủ ít, bà nằm ở trên giường, thật lâu cũng không ngủ được.

Ngày mai gặp cặp đôi tân hôn kia, phải trấn áp chúng nó thế nào cho tốt? Tân nương mới mười sáu mười bảy tuổi, lá gan có thể lớn cỡ nào chứ, khuất phục một con nhóc, chắc hẳn không khó. Trên gương mặt đầy nếp nhăn của Lâm thị nở nụ cười quỷ dị mà vênh váo, đối với cuộc gặp mặt ngày mai, bà tràn đầy mong đợi.

72. Chương 72: Làm Quan Thời Buổi Bây Giờ (thượng)

Ngày hôm sau, ma ma trung niên bên người thái phu nhân Lâm thị sáng sớm liền đi Gia Vinh Đường. Bà là thân tín của thái phu nhân, ở Ngụy quốc công phủ luôn có chút thể diện, đến Gia Vinh Đường thì được mời đến thiên sảnh ngồi nhưng không gặp được người, bị lạnh nhạt hồi lâu.

- Chào buổi sáng Thân ma ma.

Rèm cửa được vén lên, Nhu Hàn cởi mở tự nhiên đi đến, hơi hơi khuyu gối:

- Lão nhân gia là khách hiếm, mấy hôm rồi không gặp.

Nàng vừa cười khúc khích bắt chuyện, vừa căn dặn tiểu nha đầu:

- Trà Vân Vụ chúng ta mới có hôm trước, mau pha một chén qua đây cho ma ma.

Thân ma ma mỉm cười ngăn cản:

- Ta sắp đi rồi. Ta còn có nhiệm vụ, không thể ngồi lâu, đừng khách sáo. Nhu Hàn cô nương, quốc công gia và tân phu nhân có thời gian không? Ta thay thái phu nhân đến truyền lời.

Thân ma ma ở trong phủ rất thâm niên, các nha đầu bình thường gặp bà, ai không gấp gáp? Nhưng Nhu Hàn không nề mặt bà, hé miệng cười:

- Quốc công gia và phu nhân mới dùng qua điểm tâm, đang xem quà lại mặt, cần dặn đóng xe, chuẩn bị đi đường lớn Đãng Thị Khẩu. Thân ma ma, hôm nay là ngày vui phu nhân lại mặt.

Có chuyện gì quan trọng mà phải đến nói vào lúc này? Không có ánh mắt.

Thân ma ma đã bị lạnh nhạt ngồi hồi lâu, trong lòng đang không thoải mái, lại sợ trở về không có cách nào báo cáo với thái phu nhân Lâm thị nên càng lo lắng. Bà nghe lời này thì cười khẩy mấy tiếng, thông thả ung dung nói:

- Con cháu Ngụy quốc công phủ trước giờ luôn lấy chữ hiếu làm gốc, quốc công gia há lại không tôn kính trưởng bối, không hiếu kính trưởng bối? Ta phụng lệnh thái phu nhân đến đây truyền lời, có lẽ không nên ngồi đợi ở thiên sảnh.

Nhu Hàn vẫn mỉm cười như cũ:

- Thái phu nhân là nhị bá tổ mẫu của quốc công gia, vả lại chí hướng cao xa, vì chồng thủ tiết, quốc công gia sao lại không tôn kính? Thân ma ma, không chỉ quốc công gia mà ngay cả phu nhân cũng cực kỳ tôn kính thái phu nhân ở góa, không dám sơ suất.

Thân ma ma tức muốn ngã ngửa. Nha đầu này quá ghê tởm, nói gì mà “tôn kính” “không dám sơ suất”, nhưng lại cố ý nhiều lần nói tới “ở góa” “thủ tiết”, rõ ràng là chỉ trích thái phu nhân đã là quả phụ mà còn muốn làm mưa làm gió.

Thân ma ma bị ai cho thái phu nhân, nếu đích tử của thái phu nhân còn sống, kể nhiệm làm Ngụy quốc công thì kẻ nào ăn gan hùm mật gấu mà dám nói với thái phu nhân như vậy! Đáng thương thái phu nhân tôn quý hơn nửa đời người, đến lúc cuối cùng lại như hổ xuống đồng bằng.

Nhu Hàn mỉm cười nhìn Thân ma ma vẻ mặt đau thương, đáng vẻ nàng vẫn khiêm nhường lễ độ:

- Chẳng qua quốc công gia mới tân hôn, còn xin thái phu nhân thông cảm một hai. Tân hôn là chuyện vui mừng, may mắn, không nên.....

Nàng khẽ mỉm cười, không nói tiếp.

Nhu Hàn có chỗ dựa nên không sợ hãi, Thân ma ma lẳng lặng nhìn nàng một lát:

- Bất luận thế nào, ta muốn đích thân gặp quốc công gia, tự mình truyền lời của thái phu nhân.

Người cũng không thể để ta hoàn toàn không gặp được người, thái phu nhân sao có thể dễ dàng tha thứ chứ.

- Ma ma mời ngồi, tôi đi rồi về.

Nhu Hàn cười nói xong lời này thì xoay người đi ra ngoài. Tiểu nha đầu đứng bên cạnh vội ân cần vén rèm, khuôn mặt tươi cười vô cùng nịnh nọt:

- Tỷ tỷ đi thông thả!

Thân ma ma bất đắc dĩ ngồi xuống, trong lòng ảo não. Tối qua bà hẳn nên khuyên thái phu nhân nhiều thêm mấy câu, thật sự không nên tới đụng cây đình cứng này. Hôm nay là ngày thứ ba tân hôn, là ngày tân nương lại mặt, thật sự không nên gây âm ỉ vào lúc này.

Không lâu sau, rèm cửa được vén lên, Nhu Hàn trở lại:

- Ma ma tới thật đúng lúc.

Nhu Hàn cười nói:

- Cữu gia Từ gia đích thân tới đón, quốc công gia và phu nhân đang định lên xe ra ngoài, lão nhân gia mau tới đi!

Nàng lôi kéo Thân ma ma ra khỏi thiên sảnh.

Hơn mười thị nữ xinh đẹp trang phục rực rỡ vây quanh một mỹ nhân dung mạo tuyệt sắc, từ từ bước đến. “Đây chắc là phu nhân rồi, tuổi còn trẻ mà phong thái được lắm.” Thân ma ma tim đập thành thịch, vị phu nhân này tuy yếu điệu nhưng ánh mắt trong trẻo, thần sắc bình tĩnh, hiển nhiên là người có chủ kiến.

Bên trái A Trì là trượng phu cao lớn tuấn tú; bên phải là huynh trưởng ngọc thụ lâm phong. Đi giữa Trương Mại và Từ Tổn, A Trì tâm tình vui vẻ, bước chân nhẹ nhàng, nụ cười xinh đẹp.

- Thỉnh an quốc công gia, thỉnh an phu nhân, thỉnh an cữu gia.

Thân ma ma bất chấp khó khăn nghênh đón, mỉm cười hành lễ vấn an. Thái phu nhân càng lúc càng nóng tính, bà ấy ra lệnh, nói gì cũng phải làm cho tốt.

Bước chân Trương Mại hơi dừng lại, mỉm cười nói:

- Chào ma ma, thái phu nhân sức khỏe vẫn tốt? Bà trở về nói với thái phu nhân nên vì nhị bá tổ phụ cầu phúc, làm nhiều chuyện công đức, cần gì nhất định phải tự mình chép kinh, tu hành cực khổ? Nếu vì vậy tổn hại đến sức khỏe thì quá không cần thiết. Nhị bá tổ phụ dưới đất mà biết cũng không đành lòng.

Đầu năm nay, quý phu nhân nhà ai không lập tiểu Phật đường, không chép mấy quyển kinh, không gõ vài tiếng mõ? Thái phu nhân Lâm thị không thể ngoại lệ, dĩ nhiên cũng lập Phật đường. Sau khi Trương Côn qua đời, thái phu nhân Lâm thị đã từng vì thế mà bệnh một trận, mỹ danh lan xa. Chuyện như vậy, Trương Mại sao quên được? Làm văn bói hiểu kính trọng bói, hẳn vô cùng quan tâm với bá tổ mẫu thủ tiết, tu hành.

Thân ma ma bị ghen, trong lòng căm tức dĩ nhiên khỏi phải nói. Thái phu nhân nhà ta lúc nào thì khổ cực tu hành? Bị người nói giống tâm như mặt nước phẳng lặng, cả ngày lễ Phật thì bà ấy còn ra vẻ oai phong thế nào?

Thân ma ma cười nói:

- Thái phu nhân vẫn luôn nhắc đến quốc công gia và phu nhân, một lòng muốn gặp thê tử của cháu trai. Quốc công gia, nếu không ngại dẫn phu nhân qua vấn an lão nhân gia trước?

- Nhu Hàn!

Trương Mại ra lệnh:

- Người đích thân đi một chuyến đến Bình Bắc hầu phủ, xin chỉ thị của hầu gia và phu nhân xem chúng ta khi nào thì có thể bái kiến thái phu nhân.

Nhu Hàn lạnh lạnh đáp ứng, xoay người rời đi.

Trương Mại quay đầu lại, mỉm cười nhìn Thân ma ma:

- Ma ma có điều không biết. Gia phụ gia mẫu một lòng yêu con, yêu dâu, chỉ sợ phạm phải người hay chuyện không may mắn gì với đôi phu thê tân hôn chúng ta. Những ngày này muốn gặp ai, gia phụ gia mẫu đều đã an bài tốt cả rồi, không cho phép chúng ta tùy ý thay đổi.

Thân ma ma trong miệng đắng ngắt, chẳng phải đều là một nhà các người sao? Bình Bắc hầu phủ là của các người, Ngụy quốc công phủ cũng là của các người, thái phu nhân chẳng qua trong lòng bất bình, các người thuận theo để bà ấy xả giận thì sao chứ? Vậy mà ngay cả mặt cũng không gặp, làm sao bà ấy chịu nổi.

Không gặp thì không gặp, còn luôn miệng “ở góa” “không may mắn”, chuyên lấy chỗ đau của thái phu nhân mà nói. Các người không thể hòa hoãn chút sao, ý có quyền có thế, ức hiếp một lão phu nhân cô độc!

Thân ma ma miễn cưỡng nặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Đã thế thì chờ chỉ thị của hầu gia vậy. Quốc công gia, phu nhân, cữu gia, thái phu nhân quả thực là một lòng yêu thương vẫn bối chứ không có ý khác.

Bà chưa biểu đạt hết ý nghĩ đã chán nản rời đi.

Từ Tôn khẽ cau mày, nhìn về phía Trương Mai, trong mắt đều là nghi vấn. Trương Mai mỉm cười giải thích:

- Tháng đầu tân hôn, người hoặc chuyện không may mắn đều không được gặp. Gia phụ quy củ rất nghiêm, nói không được gặp là không được gặp, ta không dám làm trái.

Từ Tôn khước miệng hơi nhếch, trong mắt mang theo ý cười.

A Trì cười phản kích:

- Sắp được gặp phụ thân, mẫu thân, còn có A Thuật và A Dật nữa, muội hận không thể bay về nhà ngay đây! Ca ca, Trọng Khải, nhanh lên chút.

Từ Tôn vẽ mặt dung túng:

- Cha mẹ thì nhớ muội, còn A Thuật, A Dật ấy hả, chỉ nhớ Trọng Khải thôi.

Hai tiểu nghịch ngợm này mê tí tởm phụ.

Trương Mai trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ, nàng lưu luyến gia đình như vậy, nếu đầu xuân dẫn nàng đi Nam Kinh, nàng có thể sẽ không nhớ xa nhạc phụ nhạc mẫu, cữu huynh, A Thuật và A Dật hay không?

Đang nói chuyện, họ đã ra đến cổng phủ, A Trì ngồi xe ngựa, Trương Mai và Từ Tôn cưỡi ngựa, theo sau là một đội hộ vệ, hơn mười thị nữ, hai xe quà lại mặt, đoàn người khí thế cuồn cuộn đi về phía đường lớn Đãng Thị Khẩu.

Đường lớn Đãng Thị Khẩu hôm nay rất náo nhiệt, Từ thứ phụ, Ân phu nhân đều ở đây, cả nhà Từ nhị gia, Từ tam gia dĩ nhiên cũng tới. Người một nhà Từ gia chỉnh tề ngồi chung một chỗ, ai nấy đều mặt mày tươi tỉnh.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đoan trang ngồi, trên mặt là nụ cười không được tự nhiên. Các bà cũng không vui lòng đến cổ vũ chi lớn, chẳng qua Từ thứ phụ đã tự thân xuất mã rồi, các bà không dám không theo.

Ân phu nhân từng uyển chuyển đề cập:

- Tổ Hoa lại mặt, trước tiên đến đường lớn Đãng Thị Khẩu, rồi lại đến đường lớn Chính Dương Môn, chẳng phải tốt sao?

Ngày nó xuất giá để tổ phụ tổ mẫu đặc biệt đi một chuyến cũng thôi đi, lại mặt còn phải làm phiền các trưởng bối? Mặt mũi thật to nhỏ.

Từ thứ phụ không vui:

- Một mối cháu rể và tôn nữ chạy tới chạy lui sao? Tổ Hoa xuất giá rồi là cô nãi nãi, là khách quý của nhà mẹ đẻ, sao có thể sơ suất.

Ân phu nhân đành phải uất ức chấp nhận.

Từ nhị phu nhân nào có tâm tư tới, bà vì nữ nhi bảo bối Từ Tổ Mẫn mà lo suýt nữa đầu tóc bạc trắng. Từ Tổ Mẫn vốn là một thiếu nữ mỹ lệ hoạt bát, từ sau khi xuất giá thì ngày càng u sầu, không còn vui cười nữa, Từ nhị phu nhân làm mẹ thấy vậy thì rất đau lòng.

Từ tam phu nhân thì thật sự cao hứng. Bà cũng có đích nữ, thứ nữ sắp xuất giá, chẳng qua đều là gia đình bậc trung, cùng lắm là trên bậc trung một chút, đều không phải là hào môn. So sánh với Tổ Mẫn của chi thứ hai gả cho nhi tử duy nhất của trưởng công chúa, dĩ nhiên là không sánh bằng.

Chi thứ ba không sánh bằng chi thứ hai thì có sao đâu. Chi lớn mạnh hơn chi thứ hai là được, chi thứ hai không còn như trước một mình xuất chúng, không ai bì kịp nữa là được! Từ tam phu nhân là một người rất dễ thỏa mãn, cứ như vậy nụ cười thường xuất hiện trên môi bà.

Tam phu nhân vui vẻ, chờ xem tình hình con rể chi lớn lại mặt ra sao để so sánh tỉ mỉ với chi thứ hai. Cô gia và cô nãi nãi thế nào, quà lại mặt ra sao, từng cái đều có thể so sánh.

Kết quả so sánh làm cho tam phu nhân vô cùng hài lòng, cực kỳ hài lòng. - Khí sắc Tổ Hoa rất tốt, gả cho con rể tốt! Nhìn đi, vừa qua bậc cửa là con rể đích thân đỡ nó, sẵn sóc biết bao! Quà lại mặt ta xem rồi, ai cũng có phần, rất long trọng. Cho bé Thông và bé Thiên nhà ta bút lông Hồ Châu, mực Huy Châu, giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê, món nào cũng là trân phẩm!

Tam phu nhân trong lòng vui như nở hoa.

Từ nhị phu nhân mỉm cười nhìn bà, trong mắt có sự khinh thường và chán ghét không dễ nhận ra. Có được chút đồ mà vui thành như vậy? Đúng là đồ xuất thân nhỏ bé, chưa từng thấy việc đời. Còn bé Thông, bé Thiên nhà người? Người ngu chết đi, bé Thiên là do di nương sinh, không cần biết có tiền đồ hay không nhưng sau này có thể hiểu thuận với người chắc? Ngu ngốc.

Từ nhị phu nhân khinh thường dời mắt khỏi em dâu, vô tình thấy vẻ mặt tươi cười của Trương Mại thì nhất thời trong lòng chua xót khó có thể kiềm chế. Con rể tốt như vậy sao lại thuộc về Tổ Hoa chứ? Mẫn nhi đáng thương của ta.

Trương Mại cũng không ở nội trạch lâu, bái kiến xong các trưởng bối, nói sơ sơ vài câu thì được dẫn đến ngoại viện. Nội trạch không phải là nơi nam nhân nên ở lâu.

Sau khi Trương Mại đi, Từ tam phu nhân trêu ghẹo A Trì:

- Tổ Hoa, mặt con sao vậy? Hồng còn hơn ánh ban mai thế?

A Trì cúi đầu, thẹn thùng không nói gì. Trường hợp này, cứ làm ra vẻ xấu hổ là tiện lợi nhất.

Từ tam phu nhân đâu chịu bỏ qua cho nàng:

- Ôi chao, Tổ Hoa, tai con cũng hồng nè! Đại tẩu, nhị tẩu, mau qua đây xem, sau tai Tổ Hoa trong trắng có hồng, đẹp không nói nổi!

Lục Vân và Từ nhị phu nhân đều cười, chẳng qua một người cười thư thái, một người cười cho có lệ. Một nụ cười lan đến khóe mắt đuôi mày, một nụ cười chỉ lơ lửng trên mặt.

Từ tam phu nhân trong lòng vui sướng khỏi phải nói. Chi thứ ba dạo này vận may soi chiếu, bà quản việc nhà, Từ tam gia quản việc vật, không chỉ tích lũy vốn riêng cho nhi tử và khuê nữ thêm không ít mà địa vị ở Từ phủ cũng nước lên thuyền lên, vừa có mặt mũi vừa có căn cốt. Từ tam gia hiểu rõ:

- Chúng ta là được dính nhờ hào quang của chi lớn.

Từ tam phu nhân tuy không khôn khéo nhưng biết nghe lời trượng phu, vì vậy rất cảm kích chi lớn, đối với Lục Vân và A Trì rất thân mật.

A Trì ăn mặc lộng lẫy, dáng vẻ thông dong, dễ thấy cuộc sống tân hôn cực kỳ vui vẻ, Từ tam phu nhân dĩ nhiên là cao hứng cho nàng. Đương nhiên, Từ nhị phu nhân sắc mặt kém, nụ cười miễn cưỡng, bà lại càng cao hứng.

Các nữ quyến nội trạch tán gẫu phần lớn là việc nhà, còn các nam nhân ngoại viện quan tâm là con đường làm quan. Trong bữa tiệc, Từ thứ phụ cảm khái một câu:

- “Làm quan thời buổi bây giờ, Bao nhiêu gian khổ chẳng ngờ được đâu”. Người khác coi như bỏ qua nhưng Từ Sâm nghe muốn rơi lệ. Phụ thân, ngài chắc hẳn là gặp phải khó khăn rồi, ngài làm nội các thứ phụ thật không dễ dàng mà.

73. Chương 73: Làm Quan Thời Buổi Bây Giờ (hạ)

Nghiêm thủ phụ rất được Hoàng đế tín nhiệm, trên dưới triều đình đều lăm lét nín thở, kẻ bắt tài chạy chọt, người đút lót, kẻ a dua nịnh nọt nhiều không kể xiết. Tất cả các quan từng tổ cáo ông, nhẹ thì bị loại bỏ, nặng thì tử vong, không chút lưu tình. Nghiêm thủ phụ quen dốc sức loại trừ kẻ đối lập, sát hại người khác để đạt ham muốn cá nhân.

Có thủ phụ như vậy, thứ phụ đương nhiên khó làm. Bo bo giữ mình, cùng ông ấy thông đồng làm bậy thì không tốt; giữ mình trong sạch, cùng ông ấy vạch rõ ranh giới cũng không tốt. Từ Sâm nghĩ đến tình cảnh của cha mình thì trong lòng trĩu nặng.

Trương Mại giống như nghe không hiểu, mỉm cười không nói. Tổ phụ A Trì hứa gả “thứ tôn nữ” cho Nghiêm gia làm thiếp, Nghiêm thủ phụ đối với ông đã hoàn toàn không nghi ngờ. Nội các hiện nay trật tự ngay ngắn, không có đầu đá gì, đầu cần phải giãy giụa.

Từ thứ phụ đơn giản là không cam tâm khuất phục dưới người khác thôi. Nếu đã lập mưu lớn thì dốc hết tâm huyết, cút cung tận tụy là không thể tránh khỏi, còn cảm khái gì nữa. Bất luận là quan văn hay võ tướng, muốn kiến công lập nghiệp, công thành danh toại, ai mà không phải trải qua trăm đắng ngàn cay.

Sau tiệc rượu, Từ thứ phụ mỉm cười nhìn Từ Sâm:

- Thư phòng của con, vi phụ đã nhiều năm chưa đặt chân đến rồi.

Từ Sâm quanh năm lánh ở Nam Kinh, khó khăn lắm mới về kinh lại ra ngoài ở, không thể theo hầu bên cạnh phụ thân nên đối với Từ thứ phụ luôn mang lòng áy náy, nghe vậy thì cảm thấy thú vị:

- Phụ thân, nhi tử đã lớn thế này rồi, ngài còn muốn kiểm tra bài học sao?

Lời này chọc cho Từ thứ phụ cười toét miệng, mọi người cũng cười.

- Con nếu không nói, bản thân ta cũng không nghĩ tới.

Từ thứ phụ vuốt râu vui vẻ:

- Đã nghĩ tới thì không thể không nghiêm túc kiểm tra một phen. Văn quy tắc cũ, nếu lười học, ta cái khác không nói, chỉ mời quý mông ra ăn đòn thôi.

Mọi người càng cười dữ dội hơn, nhin cũng nhin không được.

Từ Sâm mặt ử mày chau đứng dậy, ai oán nói:

- Hôm kia gả khuê nữ, hôm qua mở tiệc chiêu đãi thân thích, hôm nay lại càng bận rộn, con về lại mặt. Bận tới như vậy mà phụ thân còn nhân lúc này kiểm tra bài học nữa!

“Phốc” _____, không biết là người nào đó phun trà.

Từ Sâm ử ề đỡ Từ thứ phụ đi ra ngoài, sắp ra đến cửa còn đầy quyền luyến quay đầu lại nhìn. Chỉ vì cái nhìn này mà hai huynh đệ Từ nhị gia, Từ tam gia cười đến đau bụng không chịu nổi, hận không thể gọi người tới đây xoa bóp.

Phải nói, Từ Sâm thả y ngu thân cực kỳ thành công. Tiếng cười ả nhảnh hoặc tùy ý từ phía sau truyền tới làm nụ cười trên mặt Từ thứ phụ càng đậm.

* Thả y ngu thân: truyền thuyết Lão Lai Tử người nước Sở thời Xuân Thu, bảy mươi tuổi còn mặc quần áo sắc sỡ giả làm trẻ nít chọc cha mẹ cười, về sau điển tích này được dùng để chỉ sự hiếu thuận cha mẹ.

Bài học được kiểm tra thế nào không ai biết. Mọi người chỉ thấy khi hai cha con trở lại thì Từ thứ phụ thần sắc như thường, Từ Sâm cũng thần sắc như thường.

Sau giờ ngo, Từ thứ phụ dẫn thê tử và các con cháu rời khỏi đường lớn Đặng Thị Khẩu, Trương Mại và A Trì vẫn chưa đi. Trương Mại cười nói:

- Cơm canh nhà nhạc phụ ăn rất ngon. Hai tụi con ba ngày mới trở về, thế nào cũng phải nấn ná tới bữa tối, mới không uống chuyển này.

Lời này lại dẫn đến một tràng cười to.

Trên xe ngựa trở về, Từ nhị gia ngồi cạnh Từ thứ phụ hầu hạ trà nước, trò chuyện:

- Đứa con rể này của chi lớn cực kỳ thân thiết với nhạc gia. Phụ thân, nhìn cậu ta đối với đại ca vừa cung kính vừa thân mật, giống như một nửa nhi tử vậy.

Từ thứ phụ nhắm mắt dưỡng thần, không trả lời. Đứa con rể này của chi lớn nếu dùng tốt thì há chỉ là một nửa nhi tử? Sợ là so với lão nhị, lão tam còn mạnh hơn.

Nhưng Tổ Hoa.....còn ghi hận chuyện ban đầu không? Từ thứ phụ chột hơi phiền não. Lẽ ra, đừng nói tổ phụ chỉ muốn gả nó đến Nghiêm gia làm thiếp, mà cho dù muốn nó chết, nó cũng không nên có câu oán hận nào. Nhưng Tổ Hoa đọc đủ thi thư, hiền thực đoan trang, bên trong lại bướng bỉnh, không nghe lời, tuyệt đối không muốn hi sinh bản thân vì gia tộc, vì trưởng bối.

Từ nhị gia ân cần rót chén trà nóng:

- Phụ thân khát không? Đã uống không ít rượu rồi, bây giờ uống chén trà đặc nóng sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Từ thứ phụ từ từ mở mắt ra, lạnh lùng quan sát thứ tử trước mặt. Chính là người vợ không hiền thực, không độ lượng của nó mà nuôi Tổ Tâm, một tiểu thư chân chính của Từ gia thành nữ tử nhất gan, làm trẻ nãi bao nhiêu đại sự! Nếu Tổ Tâm từ đầu đã đáng yêu như thế thì mình cần gì phải tính toán đến Tổ Hoa. Tổ Hoa là đích chi đích nữ, gả đến Nghiêm gia hoàn toàn là lãng phí minh châu.

- Phụ thân.....?

Ánh mắt Từ thứ phụ không tốt, Từ nhị gia tim đập thành thịch, cười hỏi. Lúc này còn rất vui vẻ, thế này là thế nào? Mình rất quý cữu, không có gây chuyện gì mà.

Từ thứ phụ lạnh lùng nhìn ông một lát:

- Tiền đồ hay hôn sự của Quá nhi cũng thế, con tự mình trông coi, đừng để vợ con nhúng tay vào! Nếu nó bị người ta ức hiếp, ta chỉ hỏi tội con thôi!

Từ Quá là thứ tử của Từ nhị gia.

Từ nhị gia bị dọa đổ mồ hôi lạnh toàn thân, khuôn mặt tươi cười:

- Phụ thân đã căn dặn một lần rồi, hài nhi nào dám quên? Con nhớ, nhớ mà, không sai sót gì đâu.

Kỳ thật không phải vậy, Từ thứ phụ xác thực đã căn dặn ông một lần:

- Vợ con không hiền thực, Quá nhi không thể giao cho nó, con tự mình trông coi chút ít.

Nhưng Từ nhị gia ngoài miệng đáp ứng, còn trong lòng lại không cho là đúng, cũng không có làm gì. Từ Quá là nhi tử ruột của ông nhưng ông vẫn như trước, không quản không hỏi.

- Hôm nay trở về nhà thì đem mấy bà tử, nàng dâu, nha đầu bên cạnh Quá nhi tới dạy bảo một lần.

Từ thứ phụ lại nhắm mắt dưỡng thần, Từ nhị gia lau mồ hôi trên trán, âm thầm may mắn: “May mà phụ thân không hỏi kỹ, nếu không chẳng phải bị lộ rồi?”

Đường lớn Đặng Thị Khẩu, Từ Sâm sau khi tiễn phụ thân đi thì gọi Trương Mại vào thư phòng:

- Trọng Khải, theo ta nói chuyện chút.

Giữa hai chân mày ông mang nét u sầu, vẻ mặt rất gượng gạo.

Trương Mại chậm rãi nói:

- Nhạc phụ, Nghiêm thủ phụ làm người gian xảo khéo đưa đẩy, thị vệ hay nội thị trong cung cũng vậy, ông ấy đều có thể hạ mình giao thiệp. Chuyện sinh hoạt hàng ngày, yêu thích, kiêng kỵ của bề hạ, ông ấy đều rõ như lòng bàn tay, phỏng đoán thánh ý chưa bao giờ thất thủ.

Từ Sâm cười khổ:

- Trọng Khải, không giấu được con.

Trọng Khải giỏi nghe lời đoán ý, căn bản không cần mình mở miệng.

Trương Mại trầm ngâm chốc lát:

- Nhạc phụ, Đặng Du hân sẽ là Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ kế nhiệm.

Chức Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ này cứ như đèn kéo quân, một năm đổi ba bốn người, đều không bắt được tâm ý của Hoàng đế.

Từ Sâm hơi giật mình:

- Đặng Du? Là đệ đệ của Đặng quý phi. Cậu ta là ngoại thích.....

Ngoại thích có tước vị, có bổng lộc nhưng thông thường đều không có thực quyền. Thiên gia sẵn lòng nuôi họ nhưng không muốn để họ tham chính.

Trương Mai nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Chuyện này đã có tiền lệ. Trước kia, thúc thúc bá bá, đường huynh đường đệ của Trương Thái hậu được lệnh làm Cẩm y vệ Chỉ huy sứ, các doanh Chỉ huy sứ trong kinh cũng có rất nhiều người.

Ngoại thích thông thường không có thực quyền nhưng không ngăn được Hoàng đế bệ hạ cố ý.

Tim Từ Sâm đập thành thịch. Tỷ tỷ của Đặng Du Đặng quý phi ở trong cung rất được sủng ái, cậu ta lại sắp làm Thân vệ Chỉ huy sứ, nếu người này có thể qua lại với phụ thân.....? Tin tức trong cung sẽ có được dễ như trở bàn tay. Phụ thân khinh thường giao thiệp với nội thị, nhưng Thân vệ Chỉ huy sứ thì khác.

Phụ thân cùng Nghiêm thủ phụ so sánh với nhau, tài năng và danh vọng đều không thua kém, chỉ trừ việc hiểu rõ thánh ý! Từ Sâm nghĩ đến gánh nặng trên vai Từ thứ phụ, nghĩ đến nỗi bất đắc dĩ của Từ thứ phụ thì trên trán từ từ chảy ra mồ hôi hột.

Trương Mai không đành lòng, lấy ra một chiếc khăn gấm đưa cho Từ Sâm, ý bảo ông lau mồ hôi trên mặt:

- Nhạc phụ không cần lo lắng. Đặng Du người này xem như có chút năng lực, cậu ấy nếu nhậm chức cũng là chuyện tốt.

Từ Sâm vui mừng nhìn Trương Mai, Trương Mai thận trọng, gật đầu xác nhận. Từ Sâm cao hứng lấy khăn gấm lau mồ hôi, tốt, phụ thân có thể ngủ ngon giấc rồi.

Từ Sâm vui vẻ lau mồ hôi hồi lâu, đến khi không còn mồ hôi để lau nữa. Trương Mai cười nói:

- Nhạc phụ, xin đưa lại con chiếc khăn.

Từ Sâm cũng cười:

- Ta sai người giặt sạch rồi đem trả cho con.

Ông cúi đầu nhìn thì “ơ” một tiếng:

- Trọng Khải, thưởng thức của con rất lạ.

Đây là một chiếc khăn gấm màu xanh, góc khăn thêu một cảnh hoa mai màu tím nhạt, đơn giản tự nhiên, rực rỡ có hồn. Thông thường, khăn của nam nhân không cầu kỳ như vậy.

Trương Mai có chút lúng túng:

- Nhạc phụ, là của A Trì.

Đó là chiếc khăn A Trì đưa cho mình cùng với hoa hồng, mình luôn mang bên người, hôm nay cũng không biết tại sao lại lấy nó ra.

Từ Sâm vui mừng, mỉm cười trả lại khăn:

- Trọng Khải, lấy đi.

Tuy nói có chút không trang trọng nhưng vợ chồng son ngọt ngào là rất tốt, so với cái gì cũng tốt hơn.

Trương Mai đỏ mặt thu khăn gấm về, ân cần đỡ Từ Sâm:

- Nhạc phụ, chúng ta về thôi. Hôm nay nhiều người phức tạp, không theo nhạc mẫu nói chuyện được.

Từ Sâm vui vẻ:

- Được.

Ông được con rể đỡ đi vào nội trạch.

Đến phòng trên, còn chưa kịp ngồi ổn định, Từ Thuật, Từ Dật đã nhào tới:

- Tỷ phu, thêm hồng bao, thêm hồng bao!

Hai đứa bọn chúng lần đầu gả tỷ tỷ, không có kinh nghiệm, ngày thành thân đó, không có được mấy cái hồng bao đã vui mừng hơn hở mở cửa giữa ra. Sau đó được cao nhân chỉ điểm thì hối hận không kịp. Bây giờ phải đòi lại.

Từ Sâm và Lục Vân đều cười mắng:

- A Thuật, A Dật, không được quấy rối tỷ phu!

Lúc này có tất cả mọi người thì vẫn còn ra hình ra dạng, bây giờ thì ngược lại, thành kẻ điên rồi, không có quy củ.

Trương Mai sớm có chuẩn bị, cười sai thị nữ Khê Đằng đem hồng bao đến, hết cái này tới cái kia phân phát cho Từ Thuật và Từ Dật:

- A Thuật một cái, A Dật một cái; A Thuật lại một cái, A Dật lại một cái.....

Cho đến khi hai người không cầm được nữa mới dừng tay.

Từ Thuật, Từ Dật vui như đóa hoa:

- Phát tài, phát tài rồi!

Hai người lớn tiếng đa tạ, rồi rủ nhau:

- Sắp Tết rồi, chúng ta mua gì thì được? Đi dạo hội chùa nha, thấy cái gì thì mua cái đó!

A Trì cười khúc khích nhìn hai tiểu đệ đệ càn quấy, cả phòng đầy ắp tiếng cười nói, trong lòng ấm áp. Tình cờ quay đầu nhìn về phía Trương Mai, đúng lúc Trương Mai cũng nhìn về phía nàng, bốn mắt giao nhau hồi lâu, tình cảm dâng trào.

Từ Sâm khê ho một tiếng, thấp giọng thúc giục Lục Vân:

- Nướng tử, ăn cơm sớm chút đi. Hai đứa nó cứ đòi nấn ná tới bữa cơm, ăn cơm sớm đuổi bọn nó đi sớm.

Lục Vân nở nụ cười:

- Được.

Trong lúc Từ Sâm và Trương Mai ở thư phòng nói chuyện, bà đã sớm kéo A Trì lại, tỉ mỉ hỏi từ đầu đến cuối về cuộc sống tân hôn của A Trì rõ ràng rành mạch, cực kỳ yên tâm, cực kỳ hài lòng.

Buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm ấm cúng, sau đó đôi phu thê tân hôn vừa ngồi được một lát đã bị cha mẹ huynh trưởng thúc giục, mới không tình không nguyện đứng dậy cáo từ. Từ Thuật, Từ Dật rất bất mãn:

- Sao có thể đuổi tỷ tỷ và tỷ phu đi? Thật không lịch sự gì cả.

Trên xe ngựa về Ngụy quốc công phủ, Trương Mai lặp lại trò cũ, kiên quyết yêu cầu A Trì “đến ngồi trong ngực hân”. A Trì cố ý nhích lại gần, sau đó khuôn mặt ghét bỏ tránh đi, Trương Mai vẻ mặt mong đợi:

- A Trì, thoải mái không?

A Trì ngich ngợm nhìn hân, không nói một lời.

Mỹ nhân như ngọc, dung mạo rạng ngời, Trương Mai nhẹ nhàng ôm A Trì, giọng nói khàn khàn:

- A Trì, thoải mái không?

A Trì chơi xấu, cố ý nhìn vào vị trí giữa hai chân hân, gắt gao nhìn đến mấy lần.

Trương Mai khó chịu, thấp giọng gọi “A Trì, A Trì”, đầu từ từ tiến lại gần. Mắt thấy một nụ hôn nóng bỏng sắp diễn ra, A Trì đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ngăn hân lại:

- Ngoan, trở về tắm rửa sạch sẽ, đến trên giường đợi ta.

A Trì che miệng hân, mặt mờ nói nhỏ.

Gương mặt tuần tú của Trương Mai đỏ bừng, tiểu bảo bối, đến trên giường chờ nàng? A Trì hiểu lòng người vỗ vỗ hân:

- Nghe lời đi, đừng quậy trong xe. Nếu không, lát nữa chúng ta làm sao xuống xe?

Tuy có một con đường thông đến cửa chính nhưng cũng không có cách nào đem xe ngựa chạy thẳng trực tiếp đến trước cửa phòng.

Đoán chừng Trương Mai nghĩ thấy cũng đúng, hôn trên mặt thì dấu vết quá rõ ràng, không thể đi gặp người. Cho nên nụ hôn cuồng nhiệt không ở trên mặt A Trì mà rơi xuống tay nàng. Hai bàn tay trắng mịn của nàng bị hân bắt lấy, vừa hôn vừa liếm vừa cắn, cảm giác mềm mềm, ngứa ngứa chạy lên não, A Trì chợt cảm thấy trống rỗng, rất muốn ôm cái gì đó, ôm thật chặt không buông.

Về đến Gia Vinh Đường, hai người tắm rửa rồi lên giường thật sớm. Nụ hôn cuồng nhiệt rơi vào trên chân mày, trên mặt, trên cổ, trên mỗi bộ phận thân thể A Trì, triền miên cả đêm.

Đôi phu thê tân hôn rất bận rộn, ngoại trừ những hoạt động lễ nghi cần thiết thì họ đều nghỉ ngơi hoặc giao lưu trên giường. Về phần người và chuyện của Ngụy quốc công phủ, bọn họ căn bản không hề nhắc tới, cũng chẳng quan tâm.

Hướng hồ, sau tuần trăng mật, qua mười lăm tháng giêng họ sẽ phải lên đường đi Nam Kinh, những chuyện thân thích ở Ngụy quốc công phủ, cần gì phải tốn sức quan tâm? Không đáng. Mỗi một khắc tân hôn đều đáng giá ngàn vàng, dùng để nghiên cứu thân thích cực phẩm thì quá lãng phí.

Hai người họ tuy không thảo luận về người trong phủ, nhưng người trong phủ không thể không thảo luận về hai người họ. Đây là Ngụy quốc công phủ, Trương Mai là Ngụy quốc công, tòa phủ đệ này danh chính ngôn thuận là của hân. Những người khác, chẳng qua là ở tạm, cuối cùng có một ngày cũng phải dọn đi.

Dĩ nhiên, Thái phu nhân Lâm thị thì không cần dọn. Bà là tiền quốc công phu nhân, thân phận không giống người khác. Trương Mai vốn là bàng chi, bàng chi tập tước không dám đối xử không tốt với tộc nhân, với tiền quốc công phu nhân tuổi già cô đơn này, mà chỉ có thể cung kính bà.

Trong viện của Lâm thị, tất cả các thị nữ, bà tử đều nín thở thu khí, cẩn thận từng li từng tí, cả viện yên lặng như tờ. Từ sau khi Thân ma ma sáng sớm đi một chuyến đến Gia Vinh Đường, thái phu nhân nổi cơn nóng nảy, cả ngày nay đều hung dữ dễ giận, làm không ít người bị liên lụy.

- Trương Mai, người giỏi lắm!

Nổi giận cả ngày, khi màn đêm buông xuống, Lâm thị giận quá hóa cười:

- Cha người căn bản là dã chủng! Chỉ dựa vào xuất thân của cha người mà cả nhà người cũng xứng được nở mày nở mặt như vậy sao? Ngang ngược lớn lối, người cho rằng quốc công phủ này chắc chắn là của người rồi? Nằm mơ!

Ban đêm tĩnh lặng, Lâm thị nhớ tới chuyện cũ thì liên tục cười lạnh:

- Tổ mẫu tốt của người, lúc sinh cha người là thân phận tỳ nữ! Tỳ nữ có tư cách gì làm chính thê của đích công tử quốc công phủ? Thật làm trò cười cho thiên hạ. Người như người thừa kế tước vị, còn không biết cụp đuôi làm người, dám ngang ngược với ta! Được, hãy đợi đấy!

Cha người đánh quá nhiều trận chiến, lập không ít công lao cũng vô dụng. Tập tước là bàn về thân phận, chứ không phải cái khác. Cha người có tài giỏi, có vang danh thiên hạ, có được lòng Hoàng đế đi nữa, cũng không ngăn được việc hân có mẹ ruột là tỳ nữ. Trên gương mặt đầy nếp nhăn của Lâm thị hiện ra nụ cười khinh miệt.

Trong một trạch viện hẻo lánh khác, phòng chính vẫn sáng đèn. Không chỉ sáng đèn mà còn mơ hồ truyền ra tiếng cãi vã.

- Bà rốt cục có muốn tiếp tục ở quốc công phủ hay không? Nếu không muốn thì mau mau dọn đi; còn nếu muốn thì đừng đối đầu với Trọng Khải.

Trương Khản vốn là người sợ vợ nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, ông cũng không dám thuận theo theo thể tử.

- Thứ nhất, ta không dọn đi; thứ hai, ta nên giáo huấn văn bối thì giáo huấn, tuyệt không vì thân phận nàng ta tôn kính mà sợ hãi quyền thế, dung túng nàng ta.

Tô thị ngồi ngay thẳng, lạnh lùng nói.

Trương Khản gấp gấp đứng dậy, xoay vòng trong phòng:

- Bà không nghĩ cho chính mình thì cũng nghĩ cho ta, nghĩ cho nhi tử, khuê nữ chứ! Cái nhà này hiện nay đều dựa vào ngũ đệ và Trọng Khải chống đỡ, bà cần gì gây méch lòng bọn họ? Bà đắc tội Trọng Khải rồi, hấn sao chịu chiếu cố chúng ta?

Nam nhân của bà là ta không phải người có tài cán gì. Dựa vào ta thì một nhà già trẻ đi uống gió Tây Bắc á.

Tô thị cười khinh miệt:

- Ta chính là đắc tội hấn, hấn muốn lôi kéo thế nào thì cứ lôi kéo thế đó! Ông đừng quên hấn thừa kế tước vị này như thế nào. Như hấn vậy thì phải chăm sóc cả tộc nhân, chứ khỏi phải nói chi gần như chúng ta.

-

- Tước vị này vốn là của nhà chúng ta, bởi vì đại ca tử trận, cơ duyên đưa đẩy mới rơi vào tay hấn. Hấn cho là khi không được tước vị, được quốc công phủ thì không cần để ý những thứ khác? Trên đời làm gì có chuyện như vậy.

Trương Khản trợn mắt há hốc mồm nhìn bà thật lâu, chán nản ngồi xuống. Tô thị thấy ông như vậy thì không mạnh mẽ đến cùng mà an ngồi, không nói tiếng nào.

Trầm mặc một hồi, Trương Khản mệt mỏi mở miệng:

- Phụ thân trước khi lâm chung, đã từng dâng sổ con, xin lập ta làm thế tử Ngụy quốc công phủ.

Phụ thân đương nhiên là muốn đem tước vị giữ lại cho chi thứ hai, mặc dù biết rõ thứ tử tập tước không dễ, nhưng vẫn ôm lòng may mắn mà dâng lên sổ con.

Tô thị đầu tiên là ngẩn ngơ, kế đó thì vô cùng khó chịu:

- Còn có chuyện này sao? Ông chưa bao giờ nói cho ta biết.

Phu thê kết tóc mà vẫn che che giấu giấu như vậy, không thẳng thắn.

Trương Khản cười khổ:

- Chuyện không có tí xiu nắm chắc nào, ta nói với bà làm gì?

Ta nào dám nói với bà chứ, nếu không được thì chờ bà cười nhạo, châm chọc sao.

Tô thị sau khi tức giận một lát thì không nhịn được hỏi:

- Sau khi dâng sổ con thì thế nào?

Trương Khản thần sắc chán nản:

- Tiên đế không cho phép.

Tô thị đỏ mặt:

- Tiên đế thật nhẫn tâm mà.

Tại sao không cho phép? Nếu cho phép thì hai phu thê nhà mình sao phải ăn nhờ ở đậu, sống thê lương qua ngày chứ.

Trương Khấn im lặng. Tước vị thế tập luôn do đích tử thừa kế. Nếu trong nhà có đích tử mà thân phận của đích tử không có gì tranh cãi thì sau khi dâng sổ con, cùng lắm là bị xếp lại, kéo dài ra, cho dù trải qua ba năm hay năm năm, cuối cùng cũng sẽ được cho phép. Nhưng nếu không có đích tử thì bất luận là đệ đệ, thứ tử, con thừa tự hay tộc nhân nếu muốn thừa kế tước vị đều phải xem Hoàng đế bệ hạ có cho phép hay không, cũng chỉ là một câu nói của Hoàng đế bệ hạ.

Trương Mai tại sao có thể được tước vị Ngụy quốc công này? Thứ nhất, bàn về thứ tự chính là hấn; thứ hai, Trương Tịnh là tâm phúc của Tiên đế, Tiên đế vui vẻ làm chuyện thuận nước đẩy thuyền này để mua chuộc lòng người.

Trương Khấn mặt mũi nói:

- Nếu không có Trọng Khải, tước vị này sợ là sớm đã bị Tiên đế thu hồi rồi. Phu nhân, tước vị quốc công thế tập bị triều đình thu hồi còn ít sao? Quốc công phủ này đã định không thuộc về chúng ta, chúng ta đừng nói nịnh bộ Trọng Khải, chỉ cần lấy lễ đối đãi với cậu ấy, xem cậu ấy như quốc công gia mà tôn kính thì cho dù không kiếm được chỗ tốt, chí ít cũng không rước lấy tai họa.

Tô thị cúi đầu thật lâu, sau đó quyết định:

- Lời của thái phu nhân luôn không sai được. Rốt cục hành động như thế nào, đợi sau khi chúng ta xin chỉ thị của thái phu nhân thì định đoạt.

74. Chương 74: Người Không Hiểu Ta

Trương Khấn thấp giọng năn nỉ:

- Thái phu nhân hiện nay chỉ có thứ tử, thứ tôn, đều không phải là cốt nhục của bà ấy, bà ấy có gì lo chứ? Phu nhân, chúng ta và thái phu nhân khác nhau rất lớn, thân phận bà ấy chúng ta so không nổi, chúng ta còn có nhi tử có nữ nhi, phải vì bọn chúng mà suy nghĩ.

Tô thị giận ông không biết tranh giành, lạnh lùng nhìn ông:

- Con cái của mình mà cứ trông cậy vào người khác chiếu cố!

Ông không thể có chút tiền đồ, đưa ra thủ đoạn để quản lý gia nghiệp ngày càng phát triển, cho nhi tử và khuê nữ có cuộc sống tốt, cho ta đi theo hưởng phúc à?

Trương Khấn hơi ngượng. Ông từ nhỏ đã sợ đích mẫu Lâm thị, tính tình một chút cũng không nhanh nhay, chưa nói là nhu nhược bất tài nhưng ít nhất cũng mềm yếu dễ bắt nạt. Tô thị là đích xuất tiểu thư, về khí thế vẫn luôn áp chế ông, luôn chê bai ông không có bản lĩnh, không chống đỡ nổi gia nghiệp, Trương Khấn cũng tự biết năng lực của mình nên đối với vợ con cảm thấy rất có lỗi.

Tô thị thấy ông như vậy chỉ đành xót xa than thở bản thân số khổ. Đáng thương cho mình là đích xuất tiểu thư Tô gia, lại bị kết duyên với thứ tử không có chí khí này, đi theo ông ấy uất ức hơn nửa đời người cũng khó vươn lên được. Trương Khấn, ta chẳng qua là dạy dỗ văn bối theo lễ tiết thôi, vậy mà dọa ông thành như vậy, ông thật là có tiền đồ.

Trương Khấn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thê tử thì sinh lòng sợ hãi. Thôi kệ, cứ để bà ấy ném mùi thất bại đi, dù sao ngũ đệ và Trọng Khải đều là đại trượng phu đội trời đạp đất, sẽ không thật sự so đo với phụ nhân như bà ấy.

Ông ngẫm nghĩ lại lần nữa thì thấy không ổn. Chuyện khác coi như cho qua nhưng nữ nhi A Vũ đã sắp mười bốn tuổi rồi, chính là tuổi bàn đến hôn sự. Nếu mặc cho Tô thị đắc tội với ngũ đệ và Trọng Khải thì yến tiệc của Bình Bắc hầu phủ sao tiếp tục mời A Vũ? Không hợp với Bình Bắc hầu phu nhân thì ai xem trọng nữ nhi của chi thứ như A Vũ, tương lai con bé cũng bị trể nãi.

Trương Khấn ăn nói khép nép, cẩn thận:

- Phu nhân, con bé A Vũ vừa thông minh lại hiểu chuyện, bề ngoài cũng ưa nhìn, không ai là không khen. Nếu chỉ dựa vào chúng ta thì A Vũ có thể gặp dạng quý nhân nào? Không gặp được quý nhân thì sẽ không kiếm được mối hôn sự tốt.

Cô nương dù có tốt hơn nữa cũng không thể cứ nuôi trong khuê phòng không ai biết đến.

Tô thị cũng động tâm nhưng ngoài mặt vẫn cậy mạnh:

- Thái phu nhân quen không ít đương gia chủ mẫu của các danh môn vọng tộc. Vả lại, còn có cửu cô nãi nãi, còn nhà mẹ đẻ của ta nữa, không làm lỡ A Vũ đâu.

Nữ nhi thân sinh của thái phu nhân là Trương Tư, ở Ngụy quốc công phủ đứng hàng thứ chín, từ sau khi xuất giá được xưng hô là “cửu cô nãi nãi”. Trương Tư gả đến Phong Thành hầu phủ, hiện tại là Phong Thành hầu phu nhân. Trong mắt Tô thị, Phong Thành hầu phu nhân cực kỳ tôn quý.

Nhà mẹ đẻ Tô thị ở hẻm Kim Ngư thành Tây. Mẹ bà mấy đời sống ở kinh thành, còn cha và huynh trưởng bà nhậm chức tiểu lại ở Lục bộ, cũng xem như là gia đình bậc trung. Năm đó bởi vì mẹ bà và thái phu nhân là biểu tỷ muội bà con xa, cho nên mới kết mối hôn sự này.

Trương Khẩn rất muốn chỉ rõ: thái phu nhân tuổi tác đã cao, tỷ muội trước kia người thì qua đời, người thì già yếu, hơn nữa thái phu nhân đối với A Vũ chẳng qua là tình cảm ngoài mặt, dựa vào thái phu nhân để tìm nhà chồng tốt cho A Vũ khả năng không lớn. Về phần cửu cô nãi nãi Trương Tư, bà ấy đúng là hầu phu nhân nhưng chồng bà Ninh Đại Khả trước giờ quần áo lụa là, chỉ có cái chức tứ phẩm suông, Phong Thành hầu phủ hiện nay đã là mặt trời xế bóng. Trương Tư cũng có đích nữ đợi gả, đích nữ của bà ấy còn lo gả không được cho danh môn vọng tộc đây này, làm sao có khả năng nâng đỡ A Vũ.

Tô gia lại càng khỏi phải nói. Đích tiểu thư như Tô thị tại sao phải gả cho thứ tử không có bản lãnh, không được sủng ái như Trương Khẩn? Bởi vì Tô gia và Ngụy quốc công phủ không cách nào so sánh được, một ở trên trời, một ở dưới đất. Hôn sự của A Vũ muốn Tô gia giúp đỡ, căn bản là chuyện cười.

Chẳng qua nhìn tư thế ngồi thẳng tắp của Tô thị, lời của Trương Khẩn đến khóe môi lại nuốt trở vào. Bà ấy không nghe thì cứ thuận theo bà ấy đi, quần không được. Hôm khác mình cùng A Vũ nói chuyện, nha đầu này tinh quái, có lẽ có cách cũng không chừng.

Tức thì Trương Khẩn cũng không nhiều lời nữa, sau khi rửa mặt liền lên giường đi ngủ. Trước khi ngủ, Tô thị nhàn nhạt nói:

- Phu nhân tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ngày mai ta đi nói năng ta một chút, chỗ thái phu nhân cần phải mỗi ngày đi thỉnh an.

Trương Khẩn vốn đã nằm xuống, nghe vậy thì kinh hãi ngồi dậy. Trong phủ này có thái phu nhân, tứ phẩm, lục phẩm, ba vị trưởng bối đều ở đây, làm gì tới lượt bà đi nói với phu nhân? Bà là sống quá yên tĩnh nên ngốc à.

Ánh mắt Tô thị rất nghiêm nghị, bà lập uy đã lâu, Trương Khẩn sợ bà thành thói quen, lập tức không dám mở miệng, che đầu ngủ. Tô thị khẽ mỉm cười, nằm xuống bên cạnh ông, nhắm mắt lại, không lâu sau liền tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Tô thị vừa thức dậy, Trương Khẩn sẵn sóc tự tay đưa đến chén nước la hán quả nấu đường đỏ ấm nóng:

- Phu nhân, nhân lúc còn nóng uống đi. Tối qua bà hình như có ho mấy tiếng.

Tô thị tuy chê ông cẩn thận nhỏ nhẹ như vậy, thật sự không phải hành vi của nam tử hán nhưng thấy ông khom người, mặt mày tươi cười thì cũng khó nói được gì, bèn nhận lấy từ từ uống.

Tô thị uống xong nước la hán quả nấu đường đỏ, xuống giường thay y phục, rửa mặt chỉnh trang tốt rồi, ngay cả điểm tâm cũng không màng ăn liền định ra cửa đi Gia Vinh Đường. Bà vốn tưởng rằng Trương Khẩn sẽ ngăn cản, khuyên nhủ nhưng lại không có.

Còn chưa ra khỏi cửa viện, bụng Tô thị bỗng quặn đau, mặt tái mét, trán rỉ ra mồ hôi hột. Các thị nữ và bà tử bên cạnh bị dọa:

- Phu nhân, người sao vậy?

Có người nhanh trí vội ra vẽ nịnh bợ:

- Mau, mau đi mời đại phu!

Không thấy sắc mặt phu nhân không tốt, dáng vẻ không bình thường sao?

Tô thị cắn răng:

- Mời đại phu cái gì, đỡ ta đến bồn cầu!

Đồ không có mắt, mời đại phu gì chứ, đợi người mời đại phu tới thì ta sớm nhịn không nổi rồi! Thị nữ vội vàng đỡ bà về phòng, chuẩn bị tốt cái xô, Tô thị vừa ngồi xuống thì lập tức mùi hôi thối đầy phòng.

Các thị nữ không dám bịt mũi, còn phải tạo ra dáng vẻ tươi cười. Thân làm nha hoàn, cho dù phu nhân rất thối cũng phải khen là thơm, không dám lộ ra mấy may chán ghét nào. Nhưng các thị nữ trong bụng đều thầm nhủ, đang yên đang lành, phu nhân sao lại bị tiêu chảy, còn kéo mánh liệt như vậy.

Tới khi nhử tử của Tô thị là Trương Trung Văn và ấu nữ Trương Vũ nghe tiếng mà đến thì Tô thị ngay cả sức để mắng chửi người cũng không có. Trương Trung Văn vội vã mời đại phu, đợi sau khi đại phu kê xong đơn thuốc thì thúc giục bọn thị nữ đi bốc thuốc, nấu thuốc cho Tô thị uống.

Mặc dù Trương Trung Văn và Trương Vũ bận rộn nhưng cha của họ là Trương Khẩn tuyệt không chịu lộ diện, không biết trốn ở đâu. Tô thị suy yếu nằm trên giường, trong lòng mắng Trương Khẩn hàng ngàn hàng vạn lần. Đồ chết dẫm, ông cho dù thật muốn bỏ thuốc ta cũng không thể bỏ thuốc bá đạo như vậy chứ! Ông muốn mưu hại ta để cưới mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp khác sao?

Đến tối, Tô thị hơi dưỡng được chút tinh thần, gọi Trương Vũ qua tỉ mỉ hỏi:

- Phu nhân hôm nay gặp ai, sắp xếp chuyện gì, làm việc có thỏa đáng không?

Đừng có bôi nhọ, làm mất mặt Ngụy quốc công phủ đó.

Trương Vũ cười ngọt ngào:

- Mẹ, người yên tâm bồi dưỡng sức khỏe là được, phu nhân mới qua cửa, đương nhiên có ngũ tạng thẩm thấu dạ bảo. Mẹ, ngũ tạng thẩm thấu quản lý Bình Bắc hầu phủ như thùng sắt vậy, kim đâm không lọt, nước chảy không vào, có mẹ chồng như ngũ tạng thẩm thấu thì phu nhân về sau nhất định có thể tự mình đảm đương, người không cần lo lắng.

Tô thị sa sầm mặt, nhìn vào vách tường, bực bội không nói gì. Trương Vũ nhanh trí, nín tay Tô thị cười hi hi:

- Hôm nay, phu nhân gọi các ma ma và quản sự ở ngoại viện có uy tín tới gặp một lần, cũng không nói lời dư thừa, chỉ ra lệnh cho bọn họ theo lệ cũ mà chăm chỉ làm việc thôi. Mọi chuyện thuận lợi, không có gì đáng nói.

Sắc mặt Tô thị hơi tốt hơn một chút.

- Không ai ngăn chân hay gây khó khăn cho nàng ta?

Tô thị chậm rãi hỏi. Ngụy quốc công phủ có nhiều nô bộc lâu năm không để ai vào mắt, thủ đoạn lợi hại không ít, đừng nói là tân nương tử mới qua cửa mà ngay cả mình là phu nhân đã có con cái, một khi không cẩn thận cũng khó đảm bảo không bị bọn họ trừng trị, bị nói này nói nọ.

- Không có.

Trương Vũ mỉm cười trả lời. Tạm không nói phu nhân có năng lực trấn trụ đám nô bộc lâu đời này hay không mà chỉ nói trượng phu nàng, quốc công gia ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm như hổ đói, kẻ nào ăn tim gấu gan báo dám trắng trợn gây sự với quốc công gia? Haiz, có trượng phu che chở là đủ lòng tin rồi. Chẳng qua, chuyện này trước mắt đừng nói cho mẫu thân biết, đỡ cho bà ấy lại thêm một bụng lửa, không có lợi cho bệnh tình.

Tô thị khó tránh hơi thất vọng.

Trương Vũ sẵn sàng giúp bà đắp kín chăn gấm, nhẹ nhàng dụ dỗ:

- Mẹ đó, cứ yên ổn tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng, sức khỏe sẽ tốt lên. Đến lúc đó cả nhà chúng ta hòa thuận vui vẻ ăn Tết Nguyên Đán, mẹ nói có được không?

Tô thị giậm dứ:

- Tiêu chảy thôi mà phải tĩnh dưỡng tới mười ngày nửa tháng?

Tên ác độc này, rốt cục hạ cho ta thứ thuốc hổ lang gì vậy hả. Trương Vũ dịu dàng, nhẫn nại mà kiên quyết:

- Mười ngày nửa tháng rất nhanh sẽ qua thôi.

Tô thị không biết làm thế nào, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Tô thị bị bệnh lần này, các phu nhân và tiểu thư trong phủ đều đích thân sang thăm hỏi hoặc sai nha đầu có tiếng nói qua truyền lời an ủi. Nhu Hàn phụng mệnh A Trì, đưa tới được liệu và thuốc bổ, thể hiện đủ khí độ:

- Tam phu nhân bồi dưỡng cho tốt. Nếu thiếu gì cần gì, xin đừng khách sáo, cứ việc mở miệng.

Trương Vũ vẻ mặt tươi cười đa tạ, niềm nở tiễn Nhu Hàn đến cửa viện:

- Làm phiền phu nhân đã nghĩ tới, chúng ta rất cảm kích. Tỷ tỷ trở về thay chúng ta nói tốt, hôm khác chúng ta sẽ đích thân sang bái tạ.

Nàng chu đáo lễ độ tiễn Nhu Hàn đi.

Nhu Hàn trở lại Gia Vinh Đường, Bội A nghênh đón thấp giọng cười nói:

- Đã đi ngủ rồi.

Nhu Hàn nhìn canh giờ thì hé miệng cười:

- Ngủ sớm thật, thời tiết mùa đông thích hợp đi ngủ sớm.

Nhị công tử trước đây có từng ngủ sớm như vậy đâu? Cậu ấy hiện nay có sự quyến luyến khác thường với cái giường nhỉ.

Hai người kia ở trong phòng, sau khi trải qua một phen vận động kịch liệt trên giường thì thỏa mãn ôm ấp nhau. Chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp từng lỗ chân lông đều thư thái, từng tắc da thịt đều dễ chịu, hài lòng đẹp ý, không tiếp tục đòi hỏi nữa.

- Hôm nay, đa tạ chàng.

A Trì dựa vào lồng ngực rộng rãi của Trương Mai nói lời khách sáo. May mà có hắc ở cạnh trấn giữ, những quân sự, bà tử như yêu quái đó đều quy củ vô cùng, đỡ cho mình bao nhiêu là sức lực.

Trương Mai vốn định nói “giữa ta và nàng cần gì phải vậy” nhưng lời đến khóe miệng lại trở thành:

- Tiểu bảo bối, nàng đa tạ ta thế nào?

Giọng nói khàn khàn, mập mờ ám muội.

Vành tai bị cắn nhẹ, hơi thở nóng bỏng quanh quẩn sau gáy, thế này là muốn tiếp tục “phu thê nhất thể” sao? Tại A Trì nóng lên, còn tưởng thi đấu đã kết thúc rồi, hóa ra chỉ là nghỉ giữa trận thôi.

A Trì mới vận động xong, thể lực không được tốt. Nàng đưa tay che miệng Trương Mai, nghiêm túc nói:

- Chàng không phải nói phu thê là một sao? Đã như vậy thì chàng chính là ta, ta chính là chàng, ta cần gì phải tự đa tạ mình?

Trương Mai vừa hôn bàn tay trắng mịn của nàng, vừa dịu dàng dụ dỗ:

- A Trì, chúng ta nàng ở trong ta, ta ở trong nàng, có được không?

Vừa dụ vừa dỗ, cuối cùng hắc cũng được như ý nguyện.

75. Chương 75: Mỗi Khi Ta Được Thanh Thơi

Sáng hôm sau tỉnh lại, A Trì ngay cả sức rời giường cũng không có. Trương Mai chột dạ, ôm nàng đến bồn tắm ngâm nước nóng, rất quy củ, không dám động tay động chân.

A Trì cực kỳ mệt mỏi, cổ mở hai mắt trừng hấn, rồi lại mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Trương Mai không để ý, ăn nói khếp nép bên tai nàng, xin chỉ thị:

- Nếu không thì hai ta cáo bệnh đi? Nàng ngủ tiếp một lát, nhé?

A Trì không giả vờ ngủ nữa mà đưa hai tay bưng mặt hấn, chất vấn:

- Không đi đường lớn Định Phủ? Không đi báii kiến ngoại tổ phụ? Không mừng thọ cữu cữu?

Cáo bệnh, vậy mà chàng thật nghĩ được. Tân hôn ngày thứ năm bị bệnh? Làm người ta suy nghĩ lung tung đấy.

- Đi, đi, đi.

Trương Mai vẻ mặt tươi cười lấy lòng:

- A Trì nói đi, chúng ta liền đi.

Nàng nếu tắm rửa cũng có thể ngủ thì chúng ta đành phải cáo bệnh; bây giờ thấy nàng có sức mắng người rồi, thật tốt, thật tốt.

Hôm nay là ngày mừng thọ đại cữu cữu của Trương Mai là Mạnh Chính Tuyên, Trương Mai và A Trì phải qua chúc thọ, cộng với làm quen thân thích. Du Nhiên đã nói trước để A Trì có sự chuẩn bị:

- A Trì, ngày kia con sẽ mệt lắm đấy. Mạnh gia nhiều người, rất nhiều người.

Trương Đồng lúc ấy ngồi bên cạnh, mỉm cười góp náo nhiệt:

- Có gì đâu, nhiều người thì thu quà gặp mặt nhiều, đúng không? Có bỏ ra có thu vào, bỏ một phần thu một phần, rất hợp lý.

Mạnh gia trừ ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu ra thì có ba cữu phụ, bốn di mẫu, khoảng ba mươi biểu huynh đệ, biểu tỷ muội, ngay cả mấy tiểu nghịch ngợm thế hệ sau cũng có bảy tám đứa, quả thật nhân số đông đảo tụ hợp dưới một mái nhà.

A Trì nghĩ đến những điều này thì cơn buồn ngủ cũng bị dọa chạy mất. Mở mắt ra, trong làn hơi nước mờ mờ, nam tử tuần tú hướng về phía mình mỉm cười. Bây giờ thì ra hình ra dạng! A Trì liếc hấn, nhớ tới sự đòi hỏi vô độ của hấn tối qua thì đỏ ửng hai gò má.

Mái tóc ướt rề ở sau vai, đôi mắt to lấp lánh, làn da trắng như tuyết, hai má ửng đỏ, tình này cảnh này chiếu vào trong mắt Trương Mai làm hấn tai nóng tim đập nhưng không dám lơ mãng. Nếu bây giờ lại thể nào nữa thì quả thật chỉ có thể cáo bệnh.

Ôm A Trì ra khỏi bồn tắm, quần nàng trong chiếc khăn bông lớn thật dày, Trương Mai vẫn luôn theo đúng quy củ, không dám gây thêm phiền toái. Chẳng qua, lúc hấn lấy khăn lau khô người, tự chăm sóc chính mình thì A Trì không có ý tốt nhìn chăm chăm hấn mấy lần.

Trương Mai cũng nhịn không được nữa, một bước đã bước đến trước mặt A Trì, cúi đầu cắn vành tai nàng:

- Ta có đẹp không?

A Trì vỗ vỗ mặt hấn:

- Đã sớm nói rồi, chàng quá cao, chỉ điểm này là không tốt.

- Không phải, ta là nói.....chỗ này.....

Hơi thở hấn nóng hổi mà hỗn loạn, ánh mắt hướng về phía bộ phận bên dưới. Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Trì không thềm để ý nhưng hấn cố chấp vô cùng, nhất quyết phải hỏi cho ra kết quả. A Trì làm bộ làm tịch nhìn rồi nhú mũi ghét bỏ:

- Quá lớn.

Trương Mại khẽ cười:

- Lớn và cứng giống nhau, đều rất thoải mái. Nha đầu ngọc, đạo lý này nàng còn chưa hiểu lắm, để tối ta dạy nàng.

Mới không thèm! A Trì đánh hấn một cái vang dội, âm thầm quyết định, tối nay không thể giống như mấy hôm trước, bị hấn dụ dỗ kéo lên giường sớm. Tối nay nàng muốn phong nhã một chút, ngâm thơ, vẽ tranh, thảo luận văn chương gì đấy.

Đám người Bội A và Nhu Hàn sốt ruột đợi ở bên ngoài từ lâu, thấy hai người rốt cục cũng đi ra thì vội mời họ ngồi xuống, búi tóc, trang điểm cho tân nương phú quý hoa lệ, tân lang cũng là đáng vẻ vui mừng, mặt mày rạng rỡ.

Lúc đôi phu thê tân hôn đến Mạnh gia thì Mạnh gia đã không còn chỗ ngồi, tụ tập trong nhà chính. Vừa bước vào đại khách sảnh, tiếng nói tiếng cười vọng đến, bốn phương tám hướng đều là y hươu tấn ảnh (chỉ phục sức hoa lệ của phụ nữ, có khi dùng để ví von phụ nữ), A Trì không khỏi sinh lòng cảm khái, mẹ chồng đại nhân nói rất đúng, Mạnh gia nhiều người, rất nhiều người.

Trương Mại và A Trì đi vào, tất cả mọi người đều cảm thấy hai mắt tỏa sáng. Trương Mại thì khỏi phải nói, bọn họ nhìn hấn lớn lên, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi khiến người ta thích, mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Hôm nay đã thành thân, giữa hai chân mày lại thêm vẻ ôn hòa, khéo môi hơi mang theo ý cười, cả người nhìn qua lại càng hào phóng, làm người ta như tắm gió xuân.

Tân nương là một thiếu nữ thanh xuân khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trên người mặc y phục gấm đỏ thêu hoa vàng, càng tôn lên làn da như tuyết, dung nhan như họa của nàng. Đôi mắt to long lanh trong suốt như ngọc, khi ánh mắt di chuyển, so với bảo thạch chân chính lại càng rực rỡ và mỹ lệ hơn.

Ánh mắt của trưởng bối hoặc vui mừng hoặc tán thưởng, đều cao hứng thay Trương Tịnh và Du Nhiên, đúng là con tốt dâu hiền, con tốt dâu hiền! Ánh mắt của những người ngang hàng phần lớn là hâm mộ, cũng có cười nhạo, Trọng Khải người cũng có ngày hôm nay! Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng của người, nam tử hán đại trượng phu có thể như vậy sao?

Còn các tiểu bối đều mang vẻ mặt tò mò, đây chính là thê tử mà biểu thức mới cưới về, thật xinh đẹp. Nàng ấy đã đẹp mà y phục nàng ấy mặc cũng đẹp, màu đỏ rực rỡ, nhìn thích chết đi được.

Trong đó có hai tiểu cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo, tính tình, giáo dưỡng đều là thượng thừa, ngồi đoan trang, duyên dáng trên ghế mân côi, cử chỉ, hành vi không thể bắt bẻ. Chẳng qua nếu là người quen thuộc các nàng sẽ chú ý tới trong ánh mắt của hai người có cô đơn, chua xót và một ít bị thương không dễ nhận ra.

Du Nhiên mỉm cười đứng dậy, nắm tay A Trì:

- Con ngoan, mẹ dẫn con đi gặp các trưởng bối trong nhà ngoại tổ phụ.

A Trì cười cảm kích:

- Mẹ, cảm ơn người.

Mẫu thân của Trọng Khải thật sự quá tốt, không giống mẹ chồng mà giống như mẹ ruột vậy.

Du Nhiên trước tiên dẫn hai người tới cái bàn ở trung tâm, mỉm cười nói với A Trì:

- Đây là ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.

A Trì biết đây là vợ chồng Mạnh Lại và Chung thị thì vội cùng Trương Mại bái lạy, cung kính gọi “ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu”.

Mạnh Lại sớm đã gặp A Trì, vô cùng hài lòng với ánh mắt của ngoại tôn bảo bối, ông nhẹ nhàng cổ vũ vài câu, tặng một bức “Hoa Nghiêm Sơ” của Dự Chương Hoàng tiên sinh làm quà ra mắt. Thư pháp của Dự Chương Hoàng* tiên sinh, bút tích thực của ông ấy, cực kỳ trân quý.

* Dự Chương Hoàng tên thật là Hoàng Đình Kiên (1045-1105), tự Lỗ Trực, biệt hiệu Sơn Cốc đạo nhân, Phù ông, người Phân Ninh, Hồng Châu (thuộc Giang Tây ngày nay). Ông là thư họa gia và thi gia trứ danh đời Bắc Tống, cùng nổi danh với thầy là Tô Thức, người đời thường gọi Tô-Hoàng. Ông đỗ tiến sĩ, có làm một số chức quan. Ông là người cầm đầu thi phái Giang Tây, một trường phái quá chú trọng đến kỹ xảo làm thơ mà không quan tâm đúng mức đến nội dung tư tưởng của tác phẩm. Hoàng Đình Kiên còn là một người rất am hiểu về hội họa và là một trong những người viết chữ đẹp nhất thời Bắc Tống. _Nguồn: internet

Ở đây có ba nhi tử và năm khuê nữ của Mạnh Lại, hơn phân nửa trong lòng đều oán trách “phụ thân thiên vị”. Tôn tử và ngoại tôn tử của ngài nhiều, người từng cưới vợ cũng nhiều nhưng chưa thấy ngài tặng danh tác như vậy cho ai bao giờ.

Chung thị tóc đã hoa râm nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, dễ thấy là được bảo dưỡng thích đáng, sống an nhàn sung sướng. Bà là đích mẫu của Du Nhiên, tuy không thân thiết với Du Nhiên nhưng cũng có tình cảm ngoài mặt, cũng cười nói lời chúc phúc, tặng một chiếc kim bộ dao khảm châu ngọc làm quà ra mắt, rất long trọng.

Bái kiến xong đôi phu thê có vai vế cao nhất này, A Trì cho rằng kế tiếp hẳn là thọ tinh (người được chúc thọ) của hôm nay, đại cữu cữu Mạnh Chính Tuyên của Trương Mại, nào ngờ lại không phải. Du Nhiên giới thiệu người thứ hai ngồi một mình một bàn trên ghế lân cận chính là Hoàng Hình, mẹ đẻ của bà:

- Đây là thứ ngoại tổ mẫu.

Đôi phu thê tân hôn hành lễ, một mực cung kính bái kiến Hoàng Hình, gọi “thứ ngoại tổ mẫu”. Hoàng Hình rất mất tự nhiên, lặng lẽ oán trách nhìn Du Nhiên. A Du con càn quấy rồi, đang yên đang lành bảo bọn nhỏ lạy ta làm gì? Càng lúc càng ngang bướng. Bà luôn hết cách với Du Nhiên, chỉ đành theo tình huống mà làm, dịu dàng nói câu “trăm năm hảo hợp” rồi đem hộp gỗ tử đàn cầm trong tay tặng cho A Trì.

Kế tiếp là đại cữu cữu Mạnh Chính Tuyên của Trương Mại. Ông lớn hơn Du Nhiên nhiều, tuổi tác xấp xỉ Trương Tịnh, hào hoa phong độ, nho nhã tuấn tú, là một nam tử trung niên rất có sức hấp dẫn. Mạnh Chính Tuyên mỉm cười nhìn đôi phu thê tân hôn:

- Trọng Khải cưới được một người vợ tốt, sau này hai con đến Nam Kinh, không có các trưởng bối bên cạnh, hai con phải giúp đỡ, tôn trọng và yêu thương lẫn nhau.

Nói rồi ông tặng đôi chén bạch ngọc cho A Trì. Chén này dùng cả khối bạch ngọc khắc thành, phẩm chất ôn nhuận, màu sắc trong suốt, được tô điểm thêm bởi hoa văn lưu vân và như ý, rất tinh xảo.

Trương Mại nhận lấy chén ngọc cười nói:

- Cữu cữu, đôi chén ngọc này con đã sớm để mất tới, muốn xin ngài nhưng không thể không biết xấu hổ mở miệng. Hôm nay thật tốt, cuối cùng cũng thuộc về con.

Trong mắt Mạnh Chính Tuyên có ý cười:

- Là cho vợ con mà.

Trọng Khải lúc nhỏ vô lại thì cũng thôi, nay đã là người trưởng thành, đến thê tử cũng cưới vào cửa rồi mà còn nghịch ngợm với cữu cữu.

Trương Mại trâng tráo:

- Của nàng, chính là của con.

Hắn nâng niu đôi chén ngọc giao cho Nhu Hàn đứng hầu phía sau:

- Giữ cho kỹ, là của ta.

Mọi người đều cười.

Thê tử của Mạnh Chính Tuyên là Quý Quân, người đã đến tuổi trung niên vẫn xinh đẹp như cũ, bà kéo A Trì qua trên ghế:

- Trọng Khải cướp đồ của con kia, thật không thể tưởng tượng nổi! Cữu mẫu sai nó trả cho con, được không?

A Trì cười khê:

- Đa tạ cữu mẫu nhưng không cần đâu.

Quý Quân cố ý hỏi:

- Tại sao thế?

Khóe môi A Trì chứa ý cười, đằng hoàng nghiêm trang trả lời:

- Cửa chàng, chính là cửa con.

Mọi người trong sảnh tươi cười càng đậm. Tiểu thê tử của Trọng Khải tuy mới qua cửa không lâu nhưng cùng cậu ấy có chỗ rất giống nhau, quả thật không phải người một nhà thì không vào một cửa.

Nhị cữu cữu của Trương Mai Mạnh Chính Hiến tướng mạo khôi ngô, trang phục hoa lệ, thoạt nhìn chính là người lớn lên trong hũ mật, không biết đến nỗi khổ nhân gian. Tiểu cữu cữu Mạnh Chính Vũ mặt mũi tuấn tú, cũng là bộ dạng không buồn không lo. Hai vị cữu cữu này rõ ràng cực kỳ thân thiết với Trương Mai:

- Trọng Khải cưới vợ rồi, sau này hai người sống cho tốt, không được cãi nhau.

Thê tử của Mạnh Chính Hiến họ Chung, thê tử của Mạnh Chính Vũ cũng họ Chung, hai người là đường tỷ muội. Hai đường tỷ muội này nhìn qua cũng là đáng vẻ không có gì bần khoản, cùng trượng phu của các nàng vô cùng tương xứng.

Sau ba cữu phụ theo thứ tự là bốn di mẫu. Đại di mẫu Mạnh Duyệt Nhiên, Trường Hưng hầu phu nhân đoan trang, từ ái; tứ di mẫu Mạnh An Nhiên, tổng binh phu nhân, dịu dàng, bình dị dễ gần; lục di mẫu Mạnh Hân Nhiên, vợ của ấu tử được Phúc Ninh đại trưởng công chúa sủng ái nhất, Nhậm tứ phu nhân thẳng thắn, hòa nhã; đường di mẫu Mạnh Y Nhiên, Lư nhị phu nhân tươi cười thướt tha, xinh đẹp. Bốn vị di mẫu thường ngày cùng Du Nhiên qua lại thân thiết, đối với A Trì vừa khách khí vừa thân mật.

Bái kiến xong các trưởng bối, Du Nhiên cười hì hì hỏi:

- Để con dâu nhỏ của ta nghỉ một lát, rồi lại ra mắt tiếp, thế nào? Bái kiến một hơi xong, sợ làm con dâu ta mệt.

Gặp các trưởng bối xong thì đến những người ngang hàng và văn bối.

Mạnh Lại vuốt chòm râu bạc mỉm cười, nào có mẹ chồng như A Du vậy? Chiều hư con dâu. Chung thị trong lòng phức tạp nhìn Du Nhiên, chưa từng thấy mẹ chồng như vậy, thật sự đối đãi với con dâu như khuê nữ, cũng không biết nó là khôn khéo hay ngu xuẩn.

Trương Mai chỉ mong một câu này, vội đỡ A Trì ngồi xuống. Cử chỉ của hắn rơi vào mắt mọi người, có người âm thầm bật cười, có người trong lòng hâm mộ, cũng có người chua xót khó nhịn.

A Trì tối qua vận động hơn bình thường, hôm nay quả thật có chút không chịu nổi. Nàng ngồi nghỉ ngơi một lát, trong lòng càng kiên định: tối nay ta muốn phong nhã, ta muốn phong nhã!

Gặp những người ngang hàng và văn bối là Phó Vành dẫn A Trì đi. Tuy nói lễ nghi không rườm rà như vậy nhưng thật sự quá nhiều người, hơn ba mươi biểu huynh đệ, biểu tỷ muội làm đầu A Trì muốn choáng váng.

Tuy đầu óc choáng váng nhưng trong đó có hai tiểu cô nương để lại cho A Trì ấn tượng sâu sắc. Một người là ấu nữ Lý Nhược của tứ di mẫu, một người là ấu nữ Nhậm Cẩn của lục di mẫu, trong ánh mắt hai tiểu cô nương này nhìn về phía mình không che giấu được địch ý, làm người ta cảnh giác.

Thọ yến của Mạnh Chính Tuyên không có mời người ngoài, buổi trưa người một nhà cùng nhau uống rượu, nghe hí kịch, hài hòa, hòa thuận. Trên chỗ ngồi của nữ quyền là rượu nho từ Tây Vực tới, dịu dịu thơm ngọt, mịn màng triển miên như tơ lụa, Du Nhiên hưởng thụ uống nhiều hơn mấy chén——bình thường, bà hoặc bị cha hoặc bị chồng quản thúc không cho uống nhiều rượu.

Trong lúc lơ đãng, bà liếc thấy A Trì tay cầm chén rượu chân cao, miệng nhỏ thích thú thưởng thức rượu nho. Con bé này cũng là một đứa không có tâm sự, giữa một đám người xa lạ mà có thể vui vẻ, thỏa mãn như vậy.

Ngày hôm đó Trương Mai và A Trì cuối giờ Mùi đã về Ngự quốc công phủ. Nghỉ ngơi sơ sơ một lát, A Trì hứng thú dâng cao lấy bản đồ Ngự quốc công phủ ra xem:

- Trọng Khải, thư phòng của chàng dường như rất thú vị, chiếm diện tích lớn mà bố cục cũng không giống người khác.

Trương Mai tự khoe mẽ:

- Phu nhân đã gặp nho tướng chưa, là người vừa có thể chinh chiến, lại tinh thông viết văn ấy! Tại hạ bất tài, có thể xưng là “nho tướng”, phu nhân nếu không tin, mời đến thư phòng của ta đánh giá.

A Trì cười khúc khích nhìn hần khoác lác, bị hần kéo đến thư phòng. Đến trước cửa thư phòng, Trương Mai chỉ vào ba chữ lớn “Bán Nguyệt Trai” như rồng bay phượng múa, giải thích cặn kẽ:

- Phu nhân, tên thư phòng này là ta tự đặt. Bởi vì ta nửa tháng luyện văn, nửa tháng luyện võ; nửa tháng sống ở Bình Bắc hầu phủ, nửa tháng sống ở Ngự quốc công phủ, bởi vậy đặt tên là “Bán Nguyệt Trai”.

Bán Nguyệt Trai rộng rãi sáng sủa, trên chiếc bàn gỗ lim già dày nặng có rất nhiều bút, mực, giấy, nghiên, đồ rửa bút, đồ đặt tay. Các kệ sách san sát, sách trên kệ đa dạng, đủ loại, có thể thấy chủ nhân tìm hiểu rất rộng. Sau kệ sách có xích đu, trên chiếu có đệm ngồi, dễ thấy tính tình chủ nhân thư phòng không gò bó, cũng không cầu nệ.

A Trì tùy ý lấy từ trên kệ xuống vài quyển sách nhìn có vẻ như sách giải trí thú vị:

- Có thể mượn đọc không?

Trương Mai đỏ mặt cướp lấy một quyển trong đó nhét trở lại kệ sách:

- Tiểu cô nương không thể xem cái này.

Sao hả, Trọng Khải chàng cũng xem sách đồi trụy à? A Trì sờ sờ mũi, ôm mấy quyển sách đến trên xích đu, ngồi xuống nhàn nhã lật xem. Trương Mai kéo ghế ngồi trước mặt nàng, nàng xem sách, hần xem nàng.

76. Chương 76: Cửa Sài Mây Mảnh Gỗ Ngang

Ánh mặt trời chiều nhàn nhạt chiếu lên gương mặt trắng ngần xinh đẹp của nàng, càng tăng thêm mấy phần kỳ diệu và trong trẻo, Trương Mai nhìn mê mẩn. Đây là thê tử của mình, là cô nương mình từng sớm chiều nhung nhớ, là cô nương mình luôn đặt ở trong tim.

A Trì đang xem cũng không phải sách nghiêm túc gì mà là truyện vui nhẹ nhàng, mô phỏng theo thoại bản, không cần dùng đến đầu óc. Không biết nàng đọc thấy gì buồn cười mà khóe môi hơi nhếch, ánh mắt cong cong.

Trương Mai nhân cơ hội nói:

- Rất buồn cười sao? Để ta nhìn xem.

Hần chậm rãi không tiếng động ngồi cạnh A Trì, cúi đầu cùng xem. Mùi hương như có như không phảng phất nơi đầu mũi, nhẹ nhàng mà ưu nhã, thanh khiết mà mê người, Trương Mai sớm đã tâm tư phiêu bạt, không hề nhìn rõ trên sách viết cái gì.

A Trì lật qua một trang, chưa xem được mấy đã che miệng cười. Cổ nhân đối với chuyện phòng the cũng rất có kiến giải nha, lời này vừa nói thẳng vừa thú vị “Chẳng lẽ trên bụng làm thơ không được?”. Rất có tinh thần thực tế.

Trương Mai cảm thấy không đúng, vừa nhìn qua, mặt mũi liền trắng bệch. Đây đâu phải thứ mà tiểu cô nương có thể đọc? Sẽ dạy hư vợ ta mất. Hần duỗi tay che lại những chữ kia:

- Không đẹp mắt, một chút cũng không đẹp mắt. A Trì, đừng xem sách nữa, nàng cùng ta trò chuyện nhé?

Hần dịu dàng dụ dỗ, từ từ đem quyển sách đóng lại, ném xa xa.

Tối nay sẽ thanh lý thư phòng một lần! Phàm là ngôn ngữ thô tục, phóng dăng không trang trọng, đều phải thiêu hết! Nếu không đốt, chỉ có thể là ta không đốt, những thứ khác đều không được.

Đầu óc Trương Mai có chút hồ đồ, đây là sách mình đã từng xem sao? Mình lúc nào thì xem cái này? May mà Bán Nguyệt Trai cực ít mời người vào, nếu vào cũng là ngồi bên bàn đãi trà, chứ không tùy tiện lục sách xem.

A Trì tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn, không nói lời nào. Trương Mai khẽ ho một tiếng:

- Cái đó, ta nửa tháng mới tới một lần, sách trên kệ, rất nhiều quyển ta chưa từng xem qua.

Quyển nàng mới vừa xem, ta chưa từng xem.

- Ta biết, “sách không mượn thì không thể đọc”*

*ý nói không phải sách mượn thì không nghiêm túc đọc

A Trì rất hiểu lòng người:

- Chắc hẳn chàng cũng giống ta, thấy tên sách thú vị thì mua về nhưng sau đó lại không có đọc.

Trương Mai ôm lấy eo thon của nàng, thở dài thỏa mãn:

- Người hiểu ta chỉ có phu nhân.

Xem xem vợ ta tốt bao nhiêu, để lại thể diện cho trượng phu. Tú ngoại tuệ trung*, huệ chất lan tâm, chính là nói A Trì nhà ta.

* Tú ngoại tuệ trung: bên ngoài thanh tú, bên trong thông tuệ; huệ chất lan tâm: phẩm chất như hoa huệ, tấm lòng như hoa lan, chỉ người cao nhã, thanh khiết. Hai thành ngữ này thường dùng để ca ngợi phụ nữ

A Trì đẩy đẩy hẩn:

- Chàng đến trên ghế mà đàng hoàng ngồi, chúng ta lịch sự nói chuyện.

Trương Mai “ừ” một tiếng xem như đáp ứng nhưng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

- Trọng Khải, chàng có bao nhiêu biểu muội?

A Trì bất thành linh hỏi. Trương Mai ngậy ngốc, đếm từng người một:

- A Chỉ, A Hoàn nhà đại cữu cữu, A Thuyền nhà nhị cữu cữu, A Tường nhà tiểu cữu cữu, A Nhược nhà tứ di mẫu, A Cẩn nhà lục di mẫu, tiểu Khả nhi nhà đường di mẫu, ...

Không đếm không biết, hóa ra biểu muội của mình thật sự không ít.

A Trì cũng không quay đầu nhìn hẩn mà chậm rãi hỏi:

- A Nhược là người nào, tên nghe thật đẹp.

Trương Mai khó xử:

- Ta cũng nói không rõ được, phu nhân, A Nhược hình như đâu có chỗ nào đặc biệt.

Một đồng biểu tỷ biểu muội, A Nhược lại không có gì ấn tượng.

- Vậy, A Cẩn thì sao? Lại là người nào?

A Trì truy hỏi không tha:

- Hai muội ấy đáng vẻ thế nào, mặc y phục ra sao? Chàng miêu tả ta nghe, ta liền biết.

Trương Mai gãi gãi đầu:

- A Cẩn cùng A Nhược không khác nhau mấy, tướng mạo gì đó, cũng không khác nhau nhiều. Hai người họ mặc y phục gì? Phu nhân, hôm nay chúng ta gặp một đồng biểu huynh đệ, biểu tỷ muội, ta thực sự không nhớ nổi.

A Trì, nàng hỏi khó ta rồi, A Nhược và A Cẩn bộ dạng thế nào, ta thật sự không miêu tả được. Ngược lại tiểu Hiệp nhi, tiểu Khả nhi tuổi nhỏ lại đáng yêu, dễ phân biệt.

A Trì mỉm cười vỗ vỗ hân:

- Nghĩ không ra thì đừng nghĩ, không phải chuyện quan trọng gì.

Hắn nếu ngay cả hai biểu muội mới gặp hôm nay mặc gì đeo gì đều không nhớ thì hân là không để trong lòng. Đã như vậy thì không cần để ý.

Trương Mại thở phào nhẹ nhõm:

- Nhà ông ngoại tuy nhiều người nhưng hòa hợp êm ả. Cứu cứu, di mẫu đều ôn hòa từ ái, ngoại tổ mẫu cùng chúng ta không thân thiết nhưng cũng không bất hòa, gặp mặt luôn khách khí, chu đáo. A Trì, nhà ông ngoại là không có phiền toái.

A Trì thờ ơ hỏi:

- Vậy, nhà ai có phiền toái?

Trương Mại sờ sờ mũi:

- Xem như là Trình gia đi. Phu nhân, hiện nay trong nhà cha mẹ có vị biểu cô nương họ Trình, chỉ vì nàng ấy họ Trình mà phụ thân cũng thế, mẫu thân cũng vậy, đều muốn hậu đãi nàng ấy.

Trình Bạch vốn theo phụ thân nàng là Trình ngự sử lên kinh tiền Trình Hi, sau khi Trình Hi xuất giá, Trình Bạch liền sinh bệnh, không thể cùng Trình ngự sử về Nam Kinh. Trình Hi là cô nương đã gả, không tiện chăm sóc thứ muội, Trình ngự sử không còn cách nào khác, đành áp a áp ứng nói chỗ khó của mình với Trương Tịnh, Trương Tịnh và Du Nhiên sau khi thương lượng bèn đón Trình Bạch về Bình Bắc hầu phủ, sai các thị nữ, bà tử hết lòng chăm sóc.

A Trì có chút tò mò:

- Trọng Khải, lệnh tổ mẫu hình như vô cùng oai phong.

Có thể khiến vợ chồng Trương Tịnh và Du Nhiên phải nhượng bộ, vị tổ mẫu này của Trọng Khải nhất định cực kỳ lợi hại.

Lúc này còn hơi phiền não vì biểu muội Lý Nhược và Nhậm Cẩn, sao lại không nhớ ra Bình Bắc hầu phủ còn một “biểu muội” Trình Bạch nữa chứ. Trọng Khải, biểu muội của chàng thực sự quá nhiều rồi.

Trương Mại gật đầu:

- Tổ mẫu, quả thực rất oai phong. Bà ấy từng là đích nữ Vệ quốc công phủ, từ nhỏ được nuông chiều, tính tình có chút ngang ngược. Sau đó Vệ quốc công phủ bị xét nhà đoạt tước, nam bị đày đến Túc Lư Châu, nữ quyền thì bị bán, bà ấy bị Ngụy quốc công phủ mua về, thiên kim tiểu thư phải lưu lạc làm tỳ nữ.

A Trì rầu rĩ. Thời đại này không có nhân quyền, làm dân thường dĩ nhiên khó khăn nhưng làm quan cũng không dễ dàng. Vệ quốc công phủ còn là công thần khai quốc mà một khi xảy ra bất trắc, cũng là kết cục như vậy.

- Người mua bà ấy có dụng ý riêng?

A Trì suy đoán nói. Cùng là quốc công phủ, lúc trước hân là đã từng qua lại, cố ý mua đích xuất tiểu thư Vệ quốc công phủ làm tỳ nữ, hân là có ân báo ân, có thù báo thù.

- Vợ ta thật thông minh.

Trương Mại nhân cơ hội hôn lên mặt nàng:

- Đúng vậy, có người có dụng ý riêng. Muội muội của tổ phụ ta luôn thấy bà ấy không vừa mắt nên cố tình mua bà ấy về phủ.

Cùng là đích xuất đại tiểu thư quốc công phủ, trình độ ngang ngược kiêu ngạo không phân cao thấp, người thấy ta không vừa mắt, ta cũng thấy người không vừa mắt. Bỗng có một ngày một trong số họ lưu lạc bị bán, người kia liền hưng phấn điên cuồng, vội vàng sai người: “Mua, mua!”

Đến khi mua về phủ, dĩ nhiên là tùy ý ngược đãi. Người ngược đãi thì mặt mày tỏa sáng, thần thái phần khởi; người bị ngược đãi thì cắn chặt răng, dù chịu nổi khổ da thịt cũng tuyệt không mở miệng xin tha thứ.

Bà vậy mà không rơi nước mắt đau thương, không khổ sở cầu xin tha thứ! Cứ như vậy thì có gì thú vị? Trương đại tiểu thư then quá thành giận, vung roi ngựa trong tay, điên cuồng mà đánh.

Chuyện kể tiếp làm Trương đại tiểu thư trốn mất há hốc mồm, cả đời ân hận: ca ca cùng mẹ của Trương đại tiểu thư là Trương Minh xuất hiện, cứu nha đầu Trình gia, sau đó cùng nha đầu Trình gia bỏ trốn đến Tịnh Châu, ở Tịnh Châu thành thân, còn sinh hạ một nhi tử.

Đứa trẻ ra đời ở Tịnh Châu này, đã định trước là không được phụ tộc yêu thích, thu nhận. Lúc còn nhỏ, phụ tộc xem ông là điều sỉ nhục, chỉ mong sao ông lặng lẽ chết đi. Sau khi trưởng thành, ông cương nghị dũng cảm, hễ chiến là thắng, hễ công là đạt, đánh đuổi giặc Thát Đát, bình định biên cương, thành công phong hầu.

Vệ quốc công trước đây Trình Phổ được Tiên đế phong làm Bình Thuận bá, phúc lộc điền, vinh nghiệp điền đều ở quê quán Quảng Ninh. Mẹ đẻ Trương Tịnh là Trình Mông được đặc phong làm Quảng Ninh quận chúa, thưởng hai nghìn hộ ở Quảng Ninh làm ấp phong. Trình gia, trở mình; Trình Mông, trở mình.

Loại mẹ đẻ thế này, há lại dễ chọc? Tuy nói về sau Trình Mông xuất gia làm ni cô nhưng Trương Tịnh và Du Nhiên hễ gặp người hay chuyện có liên quan đến Trình Mông đều đặc biệt chú ý, cẩn thận.

A Trì chăm chú nghe xong đoạn chuyện cũ này thì tấm tắc trong lòng. Trọng Khải, lệnh tổ mẫu cũng xem như là cân quắc bất nhượng tu mi (nữ nhi không thua kém nam nhi), có tinh thần kiên cường, không cam chịu số phận, không thừa nhận thất bại, vô cùng chấp nhất.

- Trình gia biểu muội nghĩ ngơi thế nào rồi?

A Trì đã lâu không gặp Trình Bạch, khó tránh có chút hiếu kỳ. Vị cô nương này từng ở Tây Viên dưỡng thương, bây giờ lại đến Bình Bắc hầu phủ dưỡng bệnh, cũng xem như là người không cam chịu số phận.

Trương Mại mỉm cười:

- Lúc tốt lúc xấu. Thỉnh thoảng có thể cùng mẫu thân ra ngoài dự tiệc, gặp bạn bè thân thích, thỉnh thoảng chỉ ở trong phòng tĩnh dưỡng.

Nói tới cũng đáng để suy ngẫm.

A Trì rất dễ lý giải. Trình Bạch nếu cứ bệnh, không thể ra ngoài kết giao với các tiểu thư kinh thành, vậy không phải là ở lại kinh thành vô ích sao? Nếu khỏe hoàn toàn thì không thể không trở về Nam Kinh, vận mệnh lại bị đích mẫu Trình phu nhân nắm trong tay. Bởi vậy, nàng ấy hẳn là phải khỏe một chút, lại bệnh một chút mới thích hợp.

Vừa nói chuyện cũ vừa nói chuyện nhà, bất giác màn đêm đã buông xuống.

- Ta đói rồi, bữa tối cho ta ăn gì?

Trương Mại hồi thúc ăn cơm. Nhanh ăn cơm đi, ăn xong còn có chuyện đứng đắn phải làm nữa.

A Trì mỉm cười cùng hân thưởng lượng:

- Chúng ta ăn xong cơm tối, chàng dẫn ta quay lại thư phòng, nhé? Trọng Khải, ta rất thích chỗ này, mùi trí thức phả vào mặt có thể rèn luyện con người.

Thê tử đã mở miệng, Trương Mại sao không đáp ứng, đương nhiên là nói:

- Được, ta dẫn nàng quay lại.

Nhưng trong lòng lại nói thầm, A Trì, nàng hôm nay xem là sách gì, còn mùi trí thức?

Ánh trăng đêm nay sáng tỏ, màn đêm yên tĩnh, sau bữa tối hai người tay nắm tay trở lại Bán Nguyệt Trai, Trương Mai xử lý công văn, thư tín, A Trì cầm một quyển thoại bản rất thuần khiết, thích thú đọc.

Cho dù là mùa đông, ánh trăng cũng vô cùng trong trẻo, nhàn nhạt, như nước chảy xuyên qua cửa sổ lẳng lặng chiếu vào, soi sáng khắp phòng. Ánh trăng rơi trên đầu A Trì như phủ thêm một lớp sa tanh màu bạc, khuôn mặt như tuyết của nàng càng thêm dịu dàng, mỹ lệ.

Nàng xem sách rất chăm chú, nhập tâm, Trương Mai không biết từ bao giờ đã đến trước mặt, thâm tình nhìn nàng nhưng nàng không hề phát giác.

- A Trì, nên nghỉ ngơi thôi.

Trương Mai nhẹ nhàng nhắc nhở.

A Trì giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục xem thoại bản. Nàng mới không cần lên giường lúc này đâu, thời gian vận động cũng quá dài rồi.

Trương Mai lén người sang, bàn tay nhỏ dài xinh đẹp đặt trên trang sách:

- Mùa đông ngủ sớm tốt cho sức khỏe. A Trì, chúng ta tắm rửa rồi nghỉ ngơi nhé?

A Trì ngẩng đầu nhìn hân, cười ngọt ngào:

- Ta muốn vẽ tranh nữ sĩ, Trọng Khải, ta vẽ, chàng giúp ta đề thơ, có được không?

Chàng là nho tướng, văn võ kiêm tu, phải phong nhã một chút.

Trương Mai chính nghĩa đường hoàng:

- Sáng mai hăng vẽ. Bây giờ đêm đã khuya rồi, đốt đèn phí dầu, quá không tiết kiệm. A Trì, một chút một xíu, cũng là không dễ có.

“Đốt đèn phí dầu, quá không tiết kiệm?” A Trì ngẩn người, Trọng Khải chàng thật kỳ lạ, còn nghiêm túc nói cái này? Khóe miệng hơi nhếch, rồi lại nhếch, A Trì thật sự không kiềm chế được, ý cười trên mặt tràn ra, thẳng đến khóe mắt, đuôi mày.

Tiểu mỹ nhân trước mặt sinh động như thế, tươi đẹp như thế, Trương Mai là trượng phu hợp pháp kiêm thanh niên nhiệt huyết làm sao kiềm chế được, ôm nàng vào lòng liên tục hôn:

- A Trì, A Trì, bảo bối A Trì.

Đêm hôm đó, lúc hai người từ thư phòng đi ra đều mặc áo choàng lớn, che kín mít từ trên xuống dưới, nhất là A Trì, sau khi về phòng căn bản không hề lộ mặt, ngay cả Bội A và Nhu Hàn cũng không nhìn thấy mặt mũi của nàng.

Hôm sau không có hoạt động bên ngoài, đôi phu thê tân hôn liên ngủ nhiều một chút. Hai người mới rời giường chỉnh lý xong xuôi không được bao lâu, Trương Đồng đã phá cửa mà vào:

- Nhị ca, nhị tẩu, sư công cho mời.

77. Chương 77: Mầm Non Mơn Mỡ Mỡ Màng (thượng)

Trương Mai mỉm cười đáp ứng:

- Mấy ngày không gặp lão nhân gia rồi, nhớ quá. Đồng Đồng qua ăn sáng cùng nhị ca nhị tẩu rồi chúng ta về nhà gặp sư công.

Trương Đồng khó hiểu nhìn hân:

- Nhị ca, ăn sáng?

Không xem giờ là giờ nào mà còn ăn sáng. Đợi hai người về nhà cùng sư công nói chuyện thì đã là ăn trưa rồi đấy.

Trương Mai ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ Tây Dương trên cột thì ha ha cười, vùi đầu ăn sáng. A Trì chau mày hỏi thăm:

- Đồng Đồng, đậu hũ hoa này mùi vị không tệ, muốn nếm thử không?

Đậu hũ hoa trắng trắng mềm mềm, Trương Đồng nhìn cũng động tâm, bèn ngồi xuống ăn một chén nhỏ.

Đợi đến khi Trương Mai, A Trì và Trương Đồng trở về Bình Bắc hầu phủ, sư công tóc bạc đang giảng chân phần nộ:

- A Mai không có lương tâm, tiểu cô nương không có lương tâm, vợ chồng son không có lương tâm!

Khi thực sự gặp “A Mai không có lương tâm, tiểu cô nương không có lương tâm”, bị hai người dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, sư công liền mặt mày hớn hở. Trương Mai hiển nhiên dẻo mồm dẻo miệng, công phu nịnh nọt của A Trì cũng được luyện từ bé, không kém Trương Mai bao nhiêu, dùng để dụ dỗ sư công thì dễ như bỡn, dư sức.

Lão gia tử mỉm cười nói lời trong lòng:

- Sư công biết hai đứa mới cưới, vốn không muốn quấy rầy. Hôm qua không phải hai đứa đặc biệt đi một chuyến đến Mạnh gia bái kiến ông ngoại sao. Hôm qua theo ông ngoại thì hôm nay phải tới lượt sư công.

- Dem vật dụng hàng ngày của lão gia tử thu dọn ổn thỏa, tối nay lão gia tử sẽ theo chúng ta.

Trương Mai thành thạo căn dặn thị nữ, rồi xoay người xun xoe với sư công:

- Sư công, tôn nhi nhớ ngài lắm lắm, lúc hai con về sẽ dẫn ngài cùng về!

Sư công mừng rỡ.

A Trì cười ngọt ngào:

- Đợi đến Nam Kinh, con sẽ dẫn ngài đi ngao du khắp nơi. Thác Yên Tử, Duyệt Giang Lâu, núi Thanh Lương, núi Tê Hà, chỗ nào cũng là thắng cảnh. Sư công, con còn dẫn ngài đi mua đồ ăn ngon, đồ chơi thú vị nữa!

Sư công cười thấy rằng không thấy mắt.

Trương Đồng ở bên cạnh nhìn một lát thì đứng dậy đi đến phòng Du Nhiên. Trương Đồng tấm tắc:

- Mẹ, nhị tẩu và nhị ca quả là người một nhà. Dụ dỗ sư công rất thành thạo, thuận buồm xuôi gió.

Du Nhiên mỉm cười:

- Còn phải nói sao. Nhị tẩu con là cháu dâu do đích thân sư công chọn mà.

Lão gia tử vì muốn Trương Mai sớm ngày cưới được thê tử như ý mà rất phí tâm.

Hai vợ chồng son phụng bồi lão gia tử tán gẫu, ăn cơm, Trương Mai còn cùng sư công đánh nhau một trận, vô cùng hưng phấn. Buổi trưa Trương Tịnh và Trương Kinh về đến nhà thấy Trương Mai theo sư công làm sư công thần thanh khí sáng, tâm tình thoải mái thì đều mỉm cười.

Trương Kinh gọi Trương Mai sang một bên:

- A Mai, chuyện Đặng Du được bổ nhiệm làm Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ đã là định cục.

Hoàng đế bệ hạ lần này quyết tâm muốn nâng đỡ người nhà của Đặng quý phi, dù là ai cũng không ngăn được.

Trương Mai cười nói:

- Ca, huynh làm chủ đi, mời Đặng Du và tam thúc của A Trì cùng ngồi với nhau, gặp mặt làm quen.

Trương Kinh mỉm cười:

- Huynh đang có ý này, định tối mai chiêu đãi Đặng Du ở Phú Quý Lâu. A Mai, đến lúc đó đệ cũng cùng đi, không được lười biếng.

Trương Mai cười đáp ứng:

- Được, nghe lời huynh, tối mai gặp ở Phú Quý Lâu.

Quyết định xong, hai huynh đệ chậm rãi trở về, cùng sư công và cha mẹ nói chuyện phiếm.

Sư công tươi cười nhìn A Trì nói:

- Tiểu cô nương, sư công là người rất biết điều, hai con mới cưới, sư công mới không đi làm người ta ghét.

A Trì một chút cũng không xấu hổ, thật tình khen ngợi:

- Sư công thật thâu tình đạt lý, thông hiểu lòng người!

Sư công vô cùng đắc ý.

Trương Mai trong lòng chợt nghĩ tới:

- Sư công, ngài vẫn là theo chúng con đi. Tối mai con phải ra ngoài, A Trì một mình trong nhà, chẳng phải buồn bực lắm sao.

Nàng lại không quá quen thuộc với một đám thân tộc trong Ngụy quốc công phủ.

Trương Tịnh thần nhiên nhìn hấn, sư công là trưởng bối, hiểu không? Du Nhiên cười mắng:

- Thằng bé ngốc, dám sai bảo sư công!

Trương Đồng ôm cánh tay sư công, vẻ mặt đồng tình nhìn nhìn, nhị ca sai bảo sư công ngài quá tiện tay kìa.

Sư công mỉm cười:

- A Mai lo chính sự đi, sư công dẫn tiểu cô nương đi chơi.

A Trì nói khê vào tai sư công, làm sư công mặt mày vui vẻ:

- Được được, chúng ta đi ăn bữa ngon, sư công dẫn con đi ngắm cảnh đêm, đã lắm.

Chuyện như vậy sao có thể thiếu Trương Đồng, dĩ nhiên cũng muốn đi chung tham gia náo nhiệt. Trương Tịnh và Du Nhiên thoáng nhìn nhau, tâm ý tương thông:

- Sư phụ, ngài không thể chỉ thương tôn nữ mà không thương hai con, hai con cũng muốn đi.

Hoa Sơn lão nhân mừng rỡ:

- Được được được, sư phụ dẫn hai con cùng đi. Ngày mai ai bận làm chính sự? Hai đứa A Kinh, A Mai phải không? Được rồi, hai anh em tụi con cứ bận chính sự đi, sư công dẫn cha mẹ con, Vành Vành, A Trì, Đồng Đồng, chúng ta ra ngoài du ngoạn, không say không về.

Mọi chuyện đã được định xong.

Hôm sau Trương Mai và A Trì thật sớm đã trở lại Bình Bắc hầu phủ, nấn ná đến chiều, Trương Mai mới từ biệt mọi người đi ra ngoài. Buổi tối A Trì sẽ cùng sư công và cha mẹ ra ngoài, hấn rất yên tâm. Có phụ thân đi theo thì mọi chuyện nhất định sẽ bình an suôn sẻ, vạn sự như ý.

Trong một nhĩ gian Phú Quý Lâu tên “Thẩm Thủy Viên”, Đặng Du cả người mặc áo bào bạc, khách khí hàn huyên cùng Từ tam gia:

- Trương đại ca, Trương nhị ca đều gọi ngài là tam thúc, ngài nếu không chê thì để ta giống với hai vị ca ca, đều tôn ngài làm thúc thúc.

Từ tam gia khiêm tốn:

- Không dám, thực không dám.

Nhún nhường hồi lâu, cuối cùng vẫn là xưng hô thúc đệ.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm món, Đặng Du cười đứng dậy:

- Thật ngại quá, xin vâng mặt chốc lát.

Hắn muốn đi vệ sinh. Người làm trong quán ân cần chỉ đường:

- Ngài đi thẳng về phía trước, đến cuối đường quẹo phải là được, gần lắm.

Đầu Đặng Du hơi chệnh choáng, hắn vịn tường đứng một lát. “Két”, cửa một nhà gian mở ra, Đặng Du đưa mắt nhìn thì thấy một thiếu nữ tựa thiên tiên nhẹ nhàng bước ra.

Đặng Du vốn hơi choáng, thấy thiếu nữ liền mắt nổ đom đóm, tâm thần đại loạn. Thế gian sao lại có nhan sắc mỹ lệ thế này? Xinh đẹp như vậy là muốn hại chết nam tử trong thiên hạ hay sao.

Đặng Du vịn tường ổn định lại, vẻ mặt nho nhã, tươi cười quyến rũ đi về phía thiếu nữ:

- Tại hạ họ Đặng tên Du, xin hỏi phương danh cô nương?

Giọng nói lễ độ trước giờ chưa từng có.

Một ánh sáng lạnh bắn tới, Đặng Du say rượu mất sức, lại thêm ý loạn tình mê, tránh né không kịp. Cổ chột lạnh, lưỡi dao sắc bén đặt trên cổ hắn, thiếu nữ tựa thiên tiên này hẳn là người luyện võ, trên người mang theo binh khí.

Thiếu nữ cao ngạo, lạnh lùng nhìn Đặng Du, xinh đẹp không gì sánh được, lẫm liệt không thể xúc phạm. Đặng Du bị nhan sắc của nàng chấn nhiếp, tươi cười tạ lỗi:

- Là ta lỗ mãng, đáng đánh, đáng đánh! Xin hỏi quý danh cô nương là gì, nhà ở đâu? Đặng Du đến cửa nhận lỗi.

Thiếu nữ từ đầu tới cuối không hề mở miệng nói chuyện, giọng của Đặng Du dịu dàng trầm thấp, cũng không gây ra tiếng vang gì. Đặng Du hiểu rõ trong lòng: “Y phục của nàng tinh xảo, chắc hẳn là danh môn quý nữ. Cho nên, nàng nhất định không muốn làm ồn ào, không muốn để người ta biết”.

Đặng Du nghĩ đến điểm then chốt, lờ đi lưỡi dao trên cổ, vẫn nhẹ nhàng cẩn thận hỏi thăm tên thiếu nữ. Kỳ thực cho dù thiếu nữ không nói, hắn cũng tra ra được. Gia quyến nhà ai từng ngồi ở nhà gian Phú Quý Lâu, nghe ngóng không hề khó.

Cửa nhà gian lại mở ra, bóng dáng một nam tử thân hình cao lớn xuất hiện. Thiếu nữ phản ứng cực nhanh, khi cửa sắp mở ra thì thấp giọng “hừ” một tiếng, nhanh chóng thu hồi chủy thủ, đi về phía nhà gian, nghênh đón người nọ khẽ gọi:

- Phụ thân!

Đặng Du nấp trong bóng tối, ngừng hô hấp. Nàng là nữ nhi của ông ấy! Nàng lại là nữ nhi của ông ấy! Ông ấy là nam tử xuất sắc cầm đao cưỡi ngựa, là trượng phu vĩ đại tung hoành thiên hạ, là anh hùng mình kính ngưỡng từ nhỏ đến lớn.

Nam tử cao lớn cúi đầu nhìn nữ nhi, mỉm cười nói gì đó. Thiếu nữ ngẩng đầu cười khẽ, phụ tử hai người tiến vào nhà gian, cánh cửa lại đóng chặt.

Đặng Du đứng trong bóng tối không biết bao lâu, vừa mừng lại vừa lo. Mừng vì cuối cùng cũng gặp được nữ tử tuyệt sắc như ý, lo vì một anh hùng như ông ấy có thể coi trọng kẻ quần áo lụa là như mình làm con rể sao?

Trong Thâm Thủy Viên, Trương Kinh và Trương Mai đều có chút buồn bực, Đặng Du này lạc đường hay sao vậy, bao lâu rồi mà chưa quay lại nữa. Từ tam gia đứng ngồi không yên:

- Trọng Khải, nếu không thì ta ra ngoài xem thử?

Trương Mai ôn hòa nói:

- Tam thúc xin an tọa, không có chuyện gì đâu.

Lại một lát sau, Đặng Du mới sắc mặt tái nhợt quay lại. Trương Kinh mỉm cười:

- Đang định ra ngoài tìm đệ đây.

Đặng Du chấp tay:

- Xấu hổ xấu hổ, đệ đi nhầm đường.

Mọi người cũng không truy cứu, tươi cười cho qua.

Thẩm Thủy Viên bố trí sáng tạo, trong phòng đặt vài chậu thủy tiên, mai vàng, vô cùng thanh nhã. Đặng Du si mê nhìn một đài hoa kiều diễm, “Mầm non mơn mớn mỡ màng, Mong sao ngày tháng an nhàn như cây!”, ta hâm mộ người, người mềm mại mượt mà, vô tri vô thức, không có gì phiền não, tự tại biết bao!

Bốn người lại uống thêm một tuần rượu, sau khi vui vẻ mới giải tán. Trương Kinh khẳng khẳng đưa Đặng Du về nhà:

- Dem đệ về cho lệnh đường, ta mới xem là bàn giao xong nhiệm vụ.

Trương Mai thấy Từ tam gia uống nhiều cũng kiên trì đưa ông ấy về đường lớn Chính Dương Môn, nhìn ông được tới tổ đón vào mới xoay người rời đi.

Ngụy quốc công phủ, thái phu nhân Lâm thị đêm khuya không ngủ, nghe đám người Thân ma ma bẩm báo:

- Quốc công gia và phu nhân mãi đến cuối giờ Nhân Định* mới về, sau khi về không bao lâu thì Gia Vinh Đường tắt đèn.

* Trung Quốc cổ đại chia một ngày thành mười hai canh giờ, mỗi canh giờ tương ứng với 2 giờ ngày nay, canh giờ cuối cùng của ngày gọi là giờ Nhân Định, tương ứng với 21-23 giờ; đôi khi “giờ Nhân Định” không chỉ thời gian chính xác mà chỉ mang ý là: đêm đã quá khuya, mọi người đều đã ngủ

Đồ không biết điều! Thái phu nhân Lâm thị vẻ mặt chán ghét. Các người thành thân, không thể thấy ta là góa phụ nên buổi tối ra ngoài đi chơi chứ? Ban đêm ác quỷ, tà vật khắp nơi đó, có biết không?

Thái phu nhân Lâm thị từ từ hỏi:

- Vị bằng hữu cũ kia của người quả thật hầu hạ quý nhân trong cung?

Thân ma ma là từ trong cung ra ngoài, bà ấy có một tỷ muội ngày xưa hiện đang hầu hạ Hiền phi rất được sủng ái ở Cảnh Dương cung.

Thân ma ma kính cẩn đáp:

- Dích thực là vậy. Bà ấy đã hầu hạ ở Cảnh Dương cung rất nhiều năm, Hiền phi nương nương tuy vào cung chưa được năm năm nhưng đã sinh được hai vị hoàng tử, rất được sủng ái. Bởi vì bà ấy là lão nhân Cảnh Dương cung nên cực kỳ tín nhiệm bà ấy.

Thái phu nhân Lâm thị nhắm mắt trầm tư hồi lâu:

- Người ủy thác bà ấy thăm dò ý tứ. Nếu Hiền phi nương nương có thể nói tốt vài câu trước mặt Thánh thượng, đổi chủ nhân Ngụy quốc công phủ thành một người khác của Trương gia chín chắn khéo léo, xuất thân cao quý thì ta nguyện dùng số tiền lớn để tạ ơn.

Thân ma ma cung kính đáp ứng:

- Dạ, thái phu nhân.

Chuyện này rất có lợi nhuận. Từ trước đến nay nhận quá bạc mao*, bắt kể chuyện thành hay bại, làm người trung gian luôn được báo đáp rất hậu hĩnh.

* Chim nhận bay qua còn muốn rút mấy cọng lông, ý nói chuyện gì đã qua tay mà có lợi ích thì không thể bỏ qua

Sau khi Thân ma ma lui ra, thái phu nhân Lâm thị ngồi bên cửa sổ suốt một canh giờ, các thị nữ dè dặt thúc giục ba lần mới lên giường ngủ. Tòa phủ đệ này đã từng là của ta, để ta giao ra, để ta không được phép quản, còn không bằng giết ta. Trương Tịnh, Trương Mai, chớ trách ta lòng dạ độc ác, là các người bức ta.

78. Chương 78: Mầm Non Mơn Mỏ Mỡ Màng (hạ)

Đêm đó Lâm thị suy nghĩ rất nhiều, chuyện cũ vài thập niên trước từng chút từng chút hiện lên khiến bà thật lâu cũng không thể tiến vào giấc ngủ. Mãi đến khi trời hửng sáng, bà vẫn mở to mắt nhìn đỉnh màn, không hề mệt mỏi.

Lâm thị phiền muộn nghĩ: “Mình dọn đến Thiên viện này vậy mà đã một năm rồi. Thời điểm này năm ngoải, mình còn giằng co cùng một đám tộc nhân, không chịu rời khỏi Gia Vinh Đường.”

Ở nội thất chính thức mười mấy năm, sao bà nỡ dọn đi? Gia Vinh Đường nguy nga tráng lệ, hiên ngang lộng lẫy là chỗ ở của các đời quốc công phu nhân, là nơi tượng trưng cho thân phận. Một khi chuyển đi sẽ không bao giờ được như trước nữa.

“Sau đó, vẫn là nha đầu A Tư đến ép ta.” Lâm thị nghĩ đến ái nữ duy nhất Trương Tư thì hỏa khí bùng bùng bốc lên: “Đồ không có lương tâm, cùng với người ngoài ức hiếp mẫu thân cơ khổ!”

Trương Tư trước tiên là mềm giọng năn nỉ, thấy không có hiệu quả thì lời nói dần rõ ràng, bộc trực:

- Gia Vinh Đường là chỗ ở của quốc công phu nhân, không phải là chỗ ở của thái phu nhân. Mẹ ở đây lâu dài là không hợp tình hợp lý.

- Mẹ nắm sản nghiệp không buông cũng được, chiếm Gia Vinh Đường cũng được, ngũ ca chưa từng so đo với mẹ. Mẹ, A Mai tập tước đã bao nhiêu năm? Mẹ tính đi! Bây giờ A Mai sắp cưới vợ, mẹ không giao chỗ ở là muốn khiến nhiều người tức giận sao?

Lâm thị biết, Trương Tư là thật sự không còn cách nào. Năm đó bà mất bao nhiêu tâm tư mới chọn cho nó trượng phu là Ninh Đại Khả thế tử hầu phủ vừa trẻ tuổi vừa có ngoại hình xuất chúng, nào ngờ tổ phụ và phụ thân tài giỏi, khôn khéo của Ninh Đại Khả lần lượt qua đời, Ninh Đại Khả là kẻ quần là áo lượt không chống đỡ nổi gia nghiệp, Phong Thành hầu phủ ngày một suy tàn, không còn nở mày nở mặt nữa. Trương Tư thì đến mức vì tương lai của Phong Thành hầu phủ mà phải giao hảo cùng Bình Bắc hầu phủ.

Trương Tư là ái nữ ruột thịt của Lâm thị, Lâm thị sao nỡ đặt bà ấy lên lò lửa, không thể được nên đành phải dọn đi. Nếu không dọn thì không chỉ người trong tộc gây khó dễ mà ngay cả bạn bè thân thích không liên quan lắm cũng bắt đầu nói bóng nói gió:

- Người già rồi thì nên đức cao vọng trọng chứ đừng cậy già lên mặt, làm người ta chán ghét.

Lúc đó tuy Lâm thị miễn cưỡng nhẫn nhịn, dọn khỏi Gia Vinh Đường nhưng trong lòng cũng có tính toán. Thê tử Trương Mai chẳng qua mới mười sáu mười bảy tuổi, tiểu nha đầu tuổi đó thì biết cái gì? Đợi khi qua cửa, mình sẽ lấy thân phận trưởng bối chèn ép nó, nội trạch Ngụy quốc công phủ này vẫn là thiên hạ của mình.

Nào ngờ, sau khi người đã qua cửa mà ngay cả tới báii kiến thái phu nhân cũng không có! Không chỉ không theo lễ tới báii kiến mà còn hót như khướu, nói cái gì người ở góa nên tránh hỉ sự. Ta nhổ vào! Rõ ràng là bất kính với bề trên.

Những năm gần đây, bất kể người đời kính ngưỡng Trương Tịnh thế nào, xem Trương Tịnh là anh hùng kiệt xuất ra sao, Lâm thị từ đầu đến cuối vẫn xem thường Trương Tịnh.

- Có một mẹ ruột không an phận, đã tâm bưng bưng mà có thể làm người tốt được hay sao.

Sau khi tước vị Ngụy quốc công rơi vào người Trương Mai, tổ nghiệp và các khoản gia sản của Ngụy quốc công phủ Lâm thị đều nắm chặt trong tay, không giao cho Trương Mai theo đúng quy củ. Không ai lý luận với bà, đòi hỏi bà mà đều buông xuôi bỏ mặc. Lâm thị đủ tự tin, cái gì mà đại nguyên soái, đại anh hùng, còn không phải thấy ta liền trốn, sản nghiệp của Ngụy quốc công phủ ta không giao cho nhi tử hần, hần đến rầm cũng không dám thả.

Trương Tịnh luôn không nói gì, không có nghĩa là Lâm thị có thể tiếp tục như vậy cả đời. Dần dà, tộc nhân lờm ngáy, ai nấy đều bất mãn; sau khi Trương Mai trưởng thành, kiến công lập nghiệp, các bộ lão trong tộc thì nhau mở miệng:

- Quốc công gia mới là người làm chủ, sản nghiệp dĩ nhiên phải giao cho cậu ấy quản.

Bị người trong tộc thúc ép, Lâm thị mới từ từ, từng chút một trao trả sản nghiệp, tới nay cuối cùng cũng đã bàn giao xong. Hiển nhiên, lợi nhuận từ các loại sản nghiệp bao năm qua đều vào kho riêng của Lâm thị.

Thái phu nhân Lâm thị cực kỳ giàu có. Giàu đến nỗi khi nhắc đến việc rút lót sủng phi trong cung mà không hề suy nghĩ, mắt cũng không chớp. Phải biết rằng, bằng giá rút lót trong cung trước nay luôn cực kỳ cao.

Do thái phu nhân Lâm thị tính tình nóng nảy, không cho phép trì hoãn nên Thân ma ma hôm sau liền ra ngoài, đến một tòa nhà vắng lặng ở hẻm Ngọc Kiều, tỉ mỉ truyền lời:

- Thái phu nhân chẳng qua là lo lắng quốc công phủ trăm năm rơi vào tay người ngoài chứ không có tư lợi cá nhân. Nếu chuyện thành, nguyện dùng hai vạn hoàng kim tạ ơn.

Hai vạn hoàng kim, đây chính là việc mua bán lớn. Hẻm Ngọc Kiều không dám chậm trễ, tối đó liền đưa tin vào cung. Hiền phi nương nương xuất thân nghèo khó, bình sinh thích nhất chính là vàng bạc, không có cách nào khác, nghèo rất đáng sợ.

Cảnh Dương Cung.

- Bà ta ngu à? Đã bao nhiêu năm rồi, bây giờ nhắc lại chuyện xưa thì có ích lợi gì?

Hiền phi mỹ lệ trẻ tuổi lười biếng dựa trên giường quý phi, vẻ mặt khinh thường nói.

Hiền phi tuy đã là mẹ của hai đứa con nhưng tuổi vẫn chưa đầy hai mươi. Bà ấy năm mười bốn tuổi được chọn nhập cung, bởi có nhan sắc, tính tình đơn thuần nên được lòng Hoàng đế, được sủng đến nay.

Đang quỳ trước giường Hiền phi là một nữ tử trung niên dung mạo bình thường, lộ vẻ trung hậu dè dặt hoàng, Kim ma ma. Kim ma ma vừa nặng nhẹ thích hợp dấm chân cho Hiền phi, vừa thấp giọng trả lời:

- Chuyện này có tiền lệ. Năm xưa Giang Lăng hầu phủ từng xảy ra chuyện như vậy. Giang Lăng hầu tự mình dâng sổ con, xin lập đích tử Từ Dương làm thế tử, triều đình cũng cho phép. Năm sáu năm sau, nương nương đoán thế nào? Từ Dương kia bị tộc nhân tố cáo là do thiếp sinh! Việc này được kiểm chứng là thật, Từ Dương không thể làm thế tử mà phải trả lại cho đích tử chân chính.

Hiền phi bĩu môi:

- Người ta là thật có đích tử! Còn Lâm thị kia, đích tử của bà ta sớm đã chết rồi, đích tôn lại không có, sau khi lần qua lần lại thì bà ta được chỗ tốt gì? Không lẽ thứ tử, thứ tôn kia của bà ta có thể tập tước sao.

Kim ma ma tươi cười đầy mặt:

- Nương nương, Lâm thị không phải tranh gì khác mà chỉ là tranh khẩu khí thôi! Dù sao bà ấy cũng có hiếu kính đưa vào, hơn nữa còn hiếu kính rất phong hậu.....

Kim ma ma nghĩ tới tạ lễ mà Lâm thị hứa hẹn thì tim đập thành thịch, chỉ sợ Hiền phi thanh cao trở dậy, không nhận quà hiếu kính.

Hiền phi chau đôi mày như viền sơn:

- Không biết Lâm thị tính toán gì nữa.

Kim ma ma cười nói:

- Nếu bà ấy được như ý thì sẽ là chi thứ sáu tập tước. Chi thứ sáu của Ngụy quốc công phủ từ trên xuống dưới rất tùy tiện, không kẻ nào có tâm kế.

Người như vậy, dĩ nhiên là dễ khống chế trong lòng bàn tay, dễ giao thiệp.

Hóa ra là vậy.

Hiền phi tuy trông đơn thuần nhưng có thể ở trong cung bình an sinh hạ hai nhi tử, hiển nhiên cũng không phải kẻ ngu. Sau khi suy đi nghĩ lại, Hiền phi không nhanh không chậm nói:

- Tạm xem sao đã rồi tính. Bà ta đã biết hiếu kính thì ta cũng nên thay bà ta nói một lời. Còn việc thành hay bại thì ta không quản.

Kim ma ma vội cung kính trả lời:

- Dạ, điều đó là đương nhiên.

Trong lòng bà thầm nghĩ, nếu nương nương mở miệng thì việc đó mười phần đã chắc được tám, chín phần; nếu vận khí không tốt, chuyện không thành thì dù không có vận lượng hoàng kim, tiền quà biếu cũng không ít, tạ lễ cũng không thiếu. Lâm thị không ngốc, sẽ không để người ta giúp bà ta không công.

Hiền phi lòng tràn đầy mong muốn kiếm số tiền kia, đáng tiếc mấy ngày sau đó, Hoàng đế đêm nào cũng ngủ lại Chung Túy cung của Đặng quý phi, Hiền phi ngay cả mặt Hoàng đế cũng không thấy được nên đành phải tạm hoãn.

“Người bề hạ sủng ái luôn là quý phi nương nương.” Hiền phi trong lòng ghen tị. Trong hậu cung này, phi tần có con, được sủng ái đều không ít nhưng Đặng quý phi thì khác.

Phi tần hậu cung sinh hạ hoàng tử, ngoại trừ mẹ đẻ được thăng vị, được tứ phong, còn có thể ban thưởng cho nhà ngoại. Hiền phi liên tục sinh hai vị hoàng tử, Hoàng đế cao hứng phong cho phụ thân bà làm Vũ Định bá. Phụ thân bà vốn là một hàn sĩ ở quê, được công khai nhận bổng lộc triều đình thì không nên nổi vui mừng.

Nhà mẹ đẻ Đặng quý phi đã sớm được phong hầu. Không chỉ phong hầu mà cha Đặng quý phi còn được bổ nhiệm làm Thiếu khanh Thượng bảo ti, đệ đệ Đặng Du được bổ nhiệm làm Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ, tay nắm thực quyền.

Vũ lâm vệ chính là cận vệ trong cung. Người được bổ nhiệm Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ trước nay luôn là tâm phúc của Hoàng đế, Hiền phi nghĩ đến điểm này thì trong lòng đổ kị. Cùng là cung phi mà sao Đặng quý phi lại thuận lợi như vậy.

Chung Túy cung.

Một thiếu phụ đẹp như đào mạn, thần sắc sinh động, phong thái ngời ngời đang ngồi mỉm cười nhìn về phía thanh niên áo bào bạc trước mặt:

- Đệ muốn thành thân? Tạ ơn trời đất, A Du, đệ cuối cùng cũng nghĩ thông rồi!

Đặng Du rất hiếm khi đỏ mặt:

- Tỷ tỷ, đệ chỉ nghĩ thôi, chứ chưa nói với cha mẹ. Đệ tin tỷ tỷ nên tới xin ý kiến tỷ tỷ trước.

Đôi mắt hạnh mỹ lệ của Đặng quý phi tràn đầy ý cười:

- Đệ mà quan tâm ta? Nói đi, cô nương đệ nhìn trúng có phải gia thế không bình thường không?

Đệ có mấy phần tâm nhãn, tỷ còn không biết? Nếu cô nương này môn đăng hộ đối, tài mạo tương xứng, đệ cần phải ăn nói khép nép tới xin ý kiến tỷ sao?

Đặng Du vái sâu:

- Tỷ tỷ thật là thần tiên!

Tỷ đoán trúng phóc, đúng vậy, gia thế của nàng quả thật không bình thường. Công, hầu, bá phủ trong kinh thành tuy nhiều nhưng nhân vật như phụ huynh nàng cả triều đình hiện có mấy người?

Đặng quý phi mỉm cười nhìn đệ đệ, đợi hần thành thật khai báo. Cô nương này nhất định sắc nước hương trời là không có gì phải nghi ngờ. Có lẽ là một cô nương tốt, đáng tiếc xuất thân nghèo khó, gia cảnh bần hàn, không có chỗ dựa nên khó làm chính thê.

Đặng Du lấy hết dũng khí, tiến về trước hai bước, giọng nói thật khê:

- Là đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ, Trương Đồng.

Khó khăn cũng phải nói, không thì thế nào? Ngày đêm tương tư thật khổ sở.

Nụ cười trên mặt Đặng quý phi cứng lại. Đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ, Trương Đồng?

Đặng Du lo lắng bất an:

- Tỷ tỷ, có gì không ổn?

Tỷ tỷ từ trước tới nay ung dung cao quý, thu phát tự nhiên, cực ít khi thất thổ như vậy.

Đặng quý phi trầm mặc rất lâu, chậm rãi nói:

- A Du, không thể.

Đặng Du nhếch mày, muốn nổi giận nhưng lại bị Đặng quý phi nhẹ nhàng đưa tay lên ngăn lại:

- A Du, nhất định không thể.

Đặng quý phi thần sắc rất bình tĩnh, nói chậm rãi từng chữ từng chữ, vô cùng rõ ràng:

- Bình Bắc hầu là trọng thần quốc gia. Đệ mới làm Cận vệ Chỉ huy sứ liền kết thông gia với Bình Bắc hầu, bệ hạ sẽ nghĩ thế nào? Hoàng hậu sẽ nghĩ thế nào?

Nói đệ không có dã tâm, nói ta không có dã tâm, ai tin được chứ.

Bất luận là đích tiểu thư công, hầu, bá phủ nào, nếu phụ huynh tầm thường bất tài, đều không phạm vào kiêng kị. Nhưng nếu phụ huynh quá xuất sắc thì lấy thân phận ngoại thích của đệ, vẫn là thôi đi. Cho dù là tình ngay lý gian thì để tránh hiềm nghi, cũng không thể được.

- Tỷ tỷ lúc nào cũng quá cẩn thận.

Đặng Du ủ rũ ngồi xuống, buồn bã nói.

Đặng quý phi phong thái ngời ngời mỉm cười:

- Tỷ nếu không cẩn thận thì sớm đã xương cốt không còn. Đệ đệ tốt, đệ tướng trong thâm cung này dễ sống lắm sao?

Mấy ngàn cung nữ, đông đảo tần phi, Hoàng đế nơi nơi lưu tình. Không cẩn thận, có thể sao?

Đặng Du ngán ngẩm ngồi một lát rồi đứng dậy cáo từ:

- Tỷ tỷ, đệ đi đây.

Đặng quý phi mỉm cười:

- A Du muốn cưới mỹ nữ tuyệt sắc đúng không? Tỷ tỷ để ý vài người, đều là cô nương tốt nhà thư hương môn đệ, hôm nào A Du rảnh thì đi chọn một người.

Đặng Du mặt ủ mày chau đáp ứng, cúi đầu từ từ đi khỏi Chung Túy Cung.

79. Chương 79: Người Đời Chỉ Biết Rằng Nguy Hiểm

- Lớn mật!

Giọng nói chói tai lạnh lạnh của thái giám vang lên.

Đặng Du giật mình, vội ngừng đầu, trước mặt là một nam tử trung niên mặc thường phục cổ tròn thêu bốn con rồng màu vàng rực rỡ đang vô cùng hứng thú nhìn hắn, theo sau là vài nội thị vẻ mặt kính cẩn.

Đặng Du quỳ xuống hành lễ:

- Bái kiến bệ hạ!

Hoàng đế cười nói:

- Miễn quỳ, đứng lên đi.

Đặng Du cung kính dập đầu đứng dậy, xuôi tay đứng hầu, vô cùng nghiêm chỉnh quy củ.

Hoàng đế vẫy tay gọi Đặng Du đến bên cạnh, cười khẽ nói:

- Người lúc này hồn vía lên mây, là bị tiểu mỹ nhân nào nhấn tâm vứt bỏ phải không?

Đặng Du bản tính phong lưu, bình sinh thích đi dạo kỹ viện, mua tiếng cười làm vui.

Đặng Du lỗ mũi chua xót, nửa thật nửa giả nói:

- Thần âm thầm say đắm một cô nương quốc sắc thiên hương, tiếc là gia thế nàng quá cao quý, phụ huynh nàng quá tài giỏi nên thần không dám trèo cao.

Kỳ thực không phải thần không dám trèo cao mà là tỷ tỷ thần không cho thần trèo cao.

Hoàng đế cười nói:

- Chuyện này dễ thôi. Sau đại triều hội Nguyên Đán, trăm ban yến cho bách quan, người nếu có tâm thì cứ việc cầu hôn trước mặt mọi người là được.

Mặc hắn là ai, người cầu hôn, trăm mỉm cười không nói, hắn dám không đồng ý?

Đặng Du vui mừng khôn xiết:

- Tạ bệ hạ thành toàn!

Tỷ tỷ chỉ toàn nghĩ vớ nghĩ vẩn, bệ hạ đâu có nghi kỵ. Được, có bệ hạ cho phép thì cha mẹ, tỷ tỷ đều có thể lui ra sau, ai cũng không hơn được Hoàng đế.

Đặng Du khẩn trương mừng rỡ xoa xoa tay, liên tục bày tỏ thái độ:

- Thần sau này nhất định sẽ nghiêm chỉnh đứng đắn, làm việc thật tốt, sống thật tốt! Nhất định không phụ bệ hạ cất nhắc!

Nhìn dáng vẻ ngu ngốc của người này! Còn sống thật tốt nữa chứ, chỉ dựa vào phẩm hạnh của người thì xem người có thể sống tốt được mấy ngày, có thể yên ổn được mấy ngày? Hoàng đế cười toét miệng, dẫn theo nội thị nghênh ngang rời đi, thẳng hướng Chung Túy Cung.

Sau khi Hoàng đế đi, Đặng Du đứng tại chỗ hồi lâu, không dám tin đây là sự thực. Bệ hạ cho phép, bệ hạ cho phép! Giấc mơ đẹp của mình sắp thành hiện thực rồi.

Nhưng, Trương gia có thể đáp ứng sao? Ông ấy có thể đáp ứng sao? Đặng Du nghĩ đến vị đại anh hùng mình sùng bái từ nhỏ kia thì sinh lòng sợ hãi. Ông ấy là nam tử hán đội trời đạp đất, không phải là người a dua nịnh bợ, lấy lòng Hoàng đế!

Đặng Du bồi hồi ở cửa cung hồi lâu rồi cười lên ngựa, không về nhà cũng không tầm hoa văn liễu mà chạy thẳng tới Bình Bắc hầu phủ. Vẫn là nên cùng Trương đại ca giao hảo đi, ít nhất cũng để Trương đại ca hiểu được tâm ý của mình.

Khi thật sự đến trước cửa Bình Bắc hầu phủ, Đặng Du lại do dự. Gặp Trương đại ca mình nên nói gì đây? Nói thẳng ra thì sợ bị đánh, còn nói uyển chuyển thì sợ Trương đại ca hiểu sai ý.

Đặng Du ngập ngừng lưỡng lự, không dám gõ cửa, lảng lảng cười ngựa đến đầu một con hẻm, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nắm được trọng điểm. Ngay lúc này, tiếng chuông ngựa vang lên, vài con ngựa và một chiếc xe ngựa đơn giản tự nhiên băng băng chạy đến trước cửa Bình Bắc hầu phủ.

- Là Trương nhị ca.

Đặng Du xa xa nhìn lại, Trương Mại phi thân xuống ngựa, đỡ một giai nhân thướt tha từ trên chiếc xe ngựa sơn đen nóc bằng đơn giản tự nhiên kia xuống, giai nhân xuống xe, ngẩng mặt nhìn Trương nhị ca cười xinh đẹp, hai người sóng vai nhau vào phủ.

Đặng Du rất hâm mộ. Giống Trương nhị ca vậy, cưới một đại mỹ nhân xuất thân thư hương môn đệ về làm vợ, cảm sát hài hòa, nhân nhĩa qua ngày, chẳng phải là cuộc sống như thần tiên sao? So với đi kỹ viện, dựa kẻ mỹ nữ thì mạnh hơn nhiều.

Vẫn là thành thân tốt. Có điều, nếu muốn thành thân thì phải chọn cô nương, muốn chọn cô nương thì phải cầu hôn theo lễ tiết. Đặng Du lưỡng lự nơi đầu hẻm hồi lâu, cuối cùng cũng nâng lên dũng khí, tiến đến chỗ người gác cổng Bình Bắc hầu phủ xin gặp Trương Kinh.

Đặng Du được mời đến thư phòng ở ngoại viện. Không lâu sau, Trương Kinh cao lớn mỉm cười bước đến:

- Tắc Nhân thật có nhã hứng.

Mới thăng chức Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ, công vụ bận rộn, mở tiệc chiêu đãi cũng nhiều mà còn rảnh rỗi tới đây tán gẫu.

Đặng Du vái dài làm lễ ra mắt:

- Trương đại ca mạnh khỏe.

Trương Kinh hơi ngẩn người, tiểu tử này sao đứng đắn nghiêm chỉnh, quy củ đàng hoàng như vậy? Quả thực không giống hần. Hóa ra thăng quan rồi thì ngay cả lễ nghi cũng trở nên chu đáo, thông thạo.

Sau khi chào hỏi, ngồi xuống, gã sai vặt Nguyễn Quang ân cần dâng trà:

- Đặng chỉ huy sứ, biết ngài thích uống trà Quân Sơn, đây là Kim Tương Ngọc thượng hạng.

Trà Quân Sơn, mặt trong mâm trà màu vàng óng, mặt ngoài đều là lông trắng, gọi thanh nhã là “Kim Tương Ngọc” (vàng khảm ngọc).

Đặng Du nho nhã lễ độ nói lời cảm tạ:

- Làm phiền rồi.

Trương Kinh mỉm cười ngồi đối diện hần, trong lòng thực sự không giải thích được, ngay cả đối với gã sai vặt cũng khách khí như thế? Trước đây không phát hiện ra, hoa hoa công tử Đặng Du quả thực được giáo dưỡng không tệ.

Phẩm trà một lát, trán Đặng Du đã lấm tấm mồ hôi. Nên nói thế nào đây? Rốt cục phải dùng từ ra sao mới thỏa đáng? Trương Kinh cảm thấy hần rất không bình thường nhưng không vạch trần mà chỉ nhàn nhã ngồi cùng hần.

Một người đứng ngồi không yên, thần sắc căng thẳng; một người nghiêm chỉnh đường hoàng, ung dung thanh thản, Đặng Du và Trương Kinh ngồi đối diện nhau tạo thành sự tương phản rõ rệt.

- Cái đó, Trương đại ca, có thể ban cho đệ chén rượu nhạt không?

Đặng Du nhìn hồi lâu mới nghẹn ra được một câu như vậy.

Trương Kinh cười nói:

- Có Lê hoa bạch, Phù dung lộ, Quế hoa nhưỡng, Tắc Nhân thích loại nào?

Đặng Du lau mồ hôi trên trán:

- Lê hoa bạch càng tốt.

Rượu này mạnh, tăng thêm can đảm.

Trương Kinh cười dặn Nguyễn Quang:

- Đem Lê hoa bạch lên.

Nguyễn Quang cất tiếng lanh lảnh đáp ứng, tay chân lanh lẹ đem lên chút đồ nhắm và rượu Lê hoa bạch còn nóng. Sau vài chén rượu xuống bụng, đầu Đặng Du nóng lên, đứng dậy kéo ghế đến cạnh Trương Kinh, bí mật hỏi:

- Đại ca, chuyện huynh đệ nhờ đại ca thế nào rồi?

Đệ sớm đã nhờ huynh giúp đệ tìm một nữ tử tuyệt sắc xuất thân thanh bạch, huynh có tin tức gì về chuyện này chưa?

Trương Kinh mỉm cười:

- Tắc Nhân quá gấp gáp.

Đặng Du nhờ hần chỉ có một chuyện mà chuyện này lại không dễ làm. Mỹ nữ tuyệt sắc vốn đã ít mà mỹ nữ tuyệt sắc xuất thân trong sạch, tính tình thâu đáo, có thể khiến Đặng Du coi trọng lại càng ít.

Thật sự có một cô nương tốt hiếm thấy như vậy thì người ta cũng chướng mắt Đặng Du. Con người Đặng Du phong lưu thành tính, khó mà sửa đổi. Chưa nói cái khác, chỉ nói về danh tiếng hào sảng, quần áo lụa là, lửa nam gặt nữ của hắn, cho dù là cô nương tốt nào cũng sẽ chùn bước.

Hôn sự của Đặng Du khó, hôn sự của Trình Bạch cô nương sống nhờ Bình Bắc hầu phủ cũng khó.

Trình ngự sử trước khi về Nam Kinh, từng mập mờ đề cập:

- Nếu có người thích hợp thì biểu đệ và đệ muội cứ trực tiếp định hôn cho Bạch nhi, không cần hỏi đến ta.

Trình ngự sử không hồ đồ, ông đương nhiên hiểu, hôn sự mà Trương Tịnh và Du Nhiên đánh tiếng so với Trình phu nhân thì tốt hơn gấp trăm lần.

Không chỉ Trình ngự sử mà ngay cả Trình Mông đã xuất gia làm ni cô ở Sơn Dương thành xa xôi cũng gửi thư tới: “Tuy là thứ xuất nhưng cũng là cô nương Trình gia ta, các người nếu trong mắt có ta thì tìm một nam tử tài giỏi của gia đình có thể diện, để nó được gả đi nở mày nở mặt.”

Chuyện của Trình gia ở Bình Bắc hầu phủ luôn là đại sự, không dám lơ là. Nếu Bình Bắc hầu phủ ra mặt làm hôn sự cho Trình Bạch thì người được chọn nhất thiết không có gì để soi mói. Năng lực, gia thế, cái nào cũng không thể kém. Nếu không thì chẳng phải sẽ đắc tội tổ mẫu sao.

“Tổ mẫu là người tuyệt đối không thể đắc tội.” Mọi người Bình Bắc hầu phủ từ lâu đã có chung nhận thức này. Tổ mẫu của họ, Trình Mông nữ sĩ tính tình bất khuất, nếu chọc giận bà ấy thì hậu quả khó lường. Trình Mông nếu ở Sơn Dương xa xôi thì tốt, nếu trở lại kinh thành, trở lại Bình Bắc hầu phủ thì cả nhà sẽ không có ngày yên ổn.

Mà Trình Bạch lại có thân phận thứ nữ tương đối khó xử. Mọi người ở Bình Bắc hầu phủ đều không vì nàng là thứ nữ mà xem thường nàng nhưng khi các phu nhân danh môn vọng tộc chọn con dâu, dù là ai cũng không muốn cưới thứ nữ vào cửa.

Nếu là thứ tử hoặc cô nhi không có chỗ dựa, không được sủng ái, không so đo chuyện này thì Trình Bạch làm sao chịu?

- Chuyện cả đời của con bé, dù sao phải để con bé thật lòng thật dạ nguyện ý mới được.

Du Nhiên không miễn cưỡng người khác, nếu Trình Bạch không muốn thì không thảo luận nữa.

Năm nay, trong nhà chỉ nhiều hơn một biểu cô nương nhưng thật sự thêm không ít phiền toái. Một cô nương họ Trình trong cả gia đình thân thiết, rất nổi bật, rất không hài hòa.

Trương Kinh từng đề cập:

- Đặng Du có ý cưới vợ lập gia đình, Trình gia biểu muội cũng đang chọn người kết duyên, diện mạo và tuổi tác của hai người cũng tương xứng.

Đặng Du khó cưới, Trình Bạch khó gả; Đặng Du muốn cưới mỹ nữ tuyệt sắc, Trình Bạch muốn gả cho thanh niên anh tuấn; hai người họ cũng xem như phù hợp.

Trương Tịnh không đồng ý:

- Trình gia biểu muội của con cùng chúng ta tuy là họ hàng xa nhưng suy cho cùng cũng là mẫu tộc của ta. Nếu con bé gả cho Đặng Du thì chúng ta sẽ cùng Đặng gia kết thành thân thích. Nhi tử, chúng ta không cần đắc tội ngoại thích nhưng cũng không tiện qua lại quá thân cận với ngoại thích.

Trương Kinh nghĩ cũng thấy có lý, chuyện này liền không nhắc lại nữa. Hôn sự của Đặng Du và hôn sự của Trình Bạch, Bình Bắc hầu phủ hữu tâm vô lực.

Đặng Du đặt chén rượu xuống, tủi thân nhìn Trương Kinh:

- Sao đệ có thể không gấp gáp? Đại ca, đệ năm nay hai mươi tuổi rồi! Gia phụ gia mẫu đã thúc giục mấy trăm lần, bảo đệ sớm ngày thành thân, vì Đặng gia khai chi tán diệp. Gia tỷ cũng nói trai lớn lấy vợ, đệ nên lấy vợ rồi.

Đã bắt đầu nói thì không thu lại được. Đặng Du lải nhải lời bao nhiêu chuyện cũ năm xưa ra nói, thổ lộ khát vọng thành thân của mình:

- Gia phụ gia mẫu đều thực sự già rồi mà chỉ có một trai một gái là đệ và tỷ tỷ. Tỷ tỷ năm mười ba tuổi được tuyển vào cung, lúc đó đệ còn chưa hiểu chuyện, chỉ nhớ gia mẫu cả ngày rơi nước mắt, gia phụ cũng thở dài thương xót. Đến khi tỷ tỷ sinh hạ hoàng tử, làm hoàng phi, gia phụ gia mẫu cũng vẫn luôn thấp thỏm, sợ tỷ ấy trong cung không có chỗ dựa bị người ta ức hiếp.

-

- Bây giờ nhà đệ không còn sợ bị người ta ức hiếp nhưng nhân số ít ỏi. Gia phụ gia mẫu trông trăng trông sao trông đệ cưới vợ về nhà, người một nhà hòa thuận, vui vẻ mà sống. Nhưng cô nương họ vừa ý hoặc xấu xí hoặc vụng về, đệ không thích.

Hôm đó Đặng Du uống rất nhiều rượu, nói rất nhiều. Trương Kinh mỉm cười khích lệ hắn nói chuyện, tiểu tử này nhất định có chỗ nào đó không đúng, nhưng ghen hoài không chịu nói.

-.....Trương đại ca, lệnh muội, thật sự là nhan sắc tuyệt trần! Đệ, đệ.....bệ hạ nói, cho phép đệ.....lúc ban yến Nguyên Đán, trước mặt mọi người cầu hôn.....

Đặng Du lúc nói lời này, thần trí đã không minh mẫn lắm.

Trương Kinh rất bình tĩnh đẩy Đặng Du, Đặng Du loạng choạng trên bàn, mơ hồ cảm thấy mấy tiếng rồi ngã thiếp đi. Trương Kinh suy tư chốc lát, sai người khiêng hắn lên giường, đắp chăn cho hắn, Đặng Du căn bản không còn tri giác, ngủ rất say.

Trương Kinh rời khỏi thư phòng ở ngoại viện, trở về nội trạch. Trong phòng ấm áp vui vẻ, Đồng Đồng và A Trì mỗi người một bên ngồi cạnh sư công, tươi cười như hoa không biết nói chuyện lý thú gì mà sư công mặt mày hớn hở:

- Được, chúng ta quyết định, chính là chơi như vậy!

Sương phòng, Trương Mai cùng Trương Tịnh đánh cờ, đánh đến khó phân thắng bại. Trương Kinh đi tới, ngồi một bên yên ổn xem, không lên tiếng.

Sau đó, không có gì bất ngờ, Trương Mai thua.

- Phụ thân, nhường con thắng một lần nha?

Trương Mai oán trách:

- Từ nhỏ đến lớn, một lần cũng không thắng được!

Trương Tịnh khẽ mỉm cười không nói lời nào. Nhi tử, phụ thân đánh nhau phải nhường sư công, chơi cờ phải nhường ông ngoại còn chưa đủ một sao? Ngay cả tiểu tử thứ con cũng muốn phụ thân nhường mà không nghĩ thử xem, phụ thân nếu thua con thì mặt mũi mất hết.

Lão tử không bằng nhi tử thì nói quái nào được.

Trương Kinh sờ sờ mũi:

- A Mai từ khi thành thân thì hay làm nũng.

Trước đây chỉ làm nũng với sư công và ông ngoại bà ngoại, bây giờ thì ngay cả phụ thân cũng không buông tha.

Trương Mai cười nói:

- Tiểu nhi tử là vậy đấy. Ca, huynh không phục cũng đành chịu, ai bảo huynh là lão đại chứ. Huynh cần phải chín chắn trầm ổn, trưởng thành sớm, lúc mười bốn tuổi đã giống như bốn mươi tuổi rồi.

80. Chương 80: Quả Mai Nay Đã Rụng Rồi

- Ai mười bốn tuổi mà giống như bốn mươi tuổi chứ? Đại ca đệ rõ ràng là phong lưu hào phóng, thiếu niên anh hùng, bị đệ nói cứ như là đại thúc!

Trương Kinh vô cùng bất mãn, tức giận làm Trương Tịnh và Trương Mai đều cười.

Trương Kinh giáo huấn Trương Mai xong thì xoay người sang oán trách Trương Tịnh:

- Phụ thân cũng không chịu quản đệ ấy. Lời này nếu để sư muội nghe được sẽ ảnh hưởng đến hình tượng rực rỡ của con trong lòng nàng thì sao được?

Trương Mai cười muốn ngã, nghe lời của đại ca, hóa ra là sợ đại tẩu chê huynh ấy già! Mối Trương Tịnh nhếch lên:

- A Kinh sau khi thành thân hoạt bát hơn không ít.

Hai nữ tử sau khi thành thân đều hoạt bát hơn, hai đứa con dâu này cười vô cùng tốt.

Cười đùa một lát, Trương Kinh đem tình hình hôm nay Đặng Du tới kể lại đơn giản một lần:

- Tuy không biết tiểu tử kia đã gặp Đồng Đồng hay là nghe nói đến mỹ mạo của Đồng Đồng mà không sợ cầu hôn trước mặt mọi người lúc ban yến Nguyên Đán, nhưng chúng ta cũng nên lo liệu trước mới được.

Trương Mai hừ một tiếng:

- Thằng nhãi này thật là đánh chết cái nết không chừa!

Không chịu nhìn lại đức hạnh của mình mà dám có ý đồ với Đồng Đồng? Bao nhiêu công tử tôn quý cầu hôn nhà ta còn không được, kẻ quần áo lụa là như Đặng Du thì càng khỏi phải nói.

Trương Tịnh trầm ngâm nói:

- Hoàng đế cho phép?

Cho phép Đặng Du kết thông gia với Bình Bắc hầu phủ, Hoàng đế muốn thế nào? Đã trao cho Đặng Du chức Chỉ huy sứ thực quyền, còn dung túng hẳn kết thông gia với nữ nhi trọng thần, Hoàng đế chỉ đơn thuần là coi trọng Đặng gia hay sao?

- Bất kể Hoàng đế nghĩ thế nào, chúng ta cũng không thể để Đặng Du được như ý, cũng không cần phải xé rách quan hệ.

Trương Kinh không rõ Hoàng đế nghĩ thế nào, cũng mặc kệ Hoàng đế nghĩ thế nào, đối sách của Bình Bắc hầu phủ với chuyện này là giống nhau.

Trương Tịnh trầm mặc chốc lát, căn dặn ngắn gọn:

- Tìm một nữ tử xuất thân trong sạch đính hôn cho Đặng Du, càng nhanh càng tốt.

Trương Kinh mỉm cười đáp ứng:

- Dạ, phụ thân. Nhi tử cũng nghĩ như vậy.

Bình Bắc hầu phủ đương nhiên sẽ không vì cái gọi là cầu hôn trước mặt mọi người lúc ban yến Nguyên Đán mà đem bảo bối Trương Đồng gấp rút đính hôn trước nhưng có thể nghĩ cách để Đặng Du trong mấy ngày này đính hôn với một nữ tử quốc sắc thiên hương, chấm dứt vụ rắc rối này.

Phụ tử ba người đều có chung ý nghĩ. Chẳng qua là, nữ tử quốc sắc thiên hương này đi nơi nào tìm? Còn phải xuất thân trong sạch, đọc đủ thi thư, tính tình dịu dàng rộng lượng, mới có thể dùng được. Ngoài ra, gia đình nữ tử này còn có thể coi trọng Đặng Du trứ danh sắc quý, trước đây là kẻ quần áo lụa là, hiện tại là Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ.

Đêm nay Đặng Du ở thư phòng ngủ một mạch đến cuối giờ Nhân Định mới tỉnh, Nguyên Quang ân cần thăm hỏi hẳn:

- Đặng chỉ huy sứ tỉnh rồi? Đại công tử đã sai người đến quý phủ thông báo, nói ngài muện một lát mới về, xin lệnh tôn lệnh đường không cần lo lắng.

Hắn vừa lải nhải vừa tươi cười dâng lên bát canh giải rượu đã được nấu kỹ lưỡng.

Canh giải rượu chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, Đặng Du ra sức uống hai chén, trong bụng dễ chịu không ít. Ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu vào, lộ ra chút tịch liêu, làm kẻ lãng tử như Đặng Du bỗng dưng nảy sinh cảm xúc, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một tiếng.

Đúng lúc Trương Kinh đi đến cửa thư phòng, nghe được tiếng thở dài này thì khóe miệng co quắp. Đầu năm nay, ngay cả lãng tử như Đặng Du cũng thịnh hành việc bi xuân tiếc thu, ngắm trăng giải sầu sao.

- Tắc Nhân tỉnh rồi?

Trương Kinh chậm rãi bước vào, mỉm cười thăm hỏi. Đặng Du rất ngại ngùng:

- Đại ca, đệ uống say, khiến huynh chê cười, chê cười rồi!

Chút tửu lượng này thực sự quá mất mặt.

Nói chuyện một lát, Đặng Du tuy lòng đầy không nở nhưng cũng chỉ có thể đứng dậy cáo từ. Trương Kinh không giả vờ giữ lại:

- Được, ta tiễn đệ.

Rồi sai Nguyên Quang:

- Chuẩn bị ngựa, đóng xe, ta đích thân tiễn Đặng chỉ huy sứ hồi phủ.

Nguyên Quang đáp lời thật to, xoay người đi ra ngoài.

Đặng Du khước từ:

- Sao có thể phiền huynh được, đệ bây giờ đã tỉnh rượu rồi, không ngại.

Trương Kinh cười nói:

- Gia mẫu có lệnh, hễ mời người uống rượu thì nhất định phải đích thân đưa người về phủ, bất luận lúc nào nơi nào cũng vậy.

- Tại sao thế?

Đặng Du có chút khó hiểu. Trương Kinh sờ sờ mũi:

- Gia mẫu dặn như vậy thì ta làm như vậy chứ không dám hỏi tại sao.

Đệ làm như ta giống đệ, cha mẹ dặn dò cứ dặn dò, đệ không nghe cứ không nghe ấy.

- Vậy thì nhờ đại ca.

Đặng Du đỏ mặt, không dám hỏi tiếp. Nhìn Trương đại ca hiểu thuận nghe lời bao nhiêu, lại nhìn lại chính mình, từ nhỏ đã làm cha mẹ phiền lòng, đến nay trưởng thành rồi vẫn còn quậy phá. Sau này, mình phải học hiểu thuận cha mẹ, nếu không, không chỉ người khác không nhìn được mà trong lòng mình cũng bất khoan. Dĩ nhiên, nếu cha mẹ ép mình cưới nữ tử xấu xí ngu ngốc về làm vợ cũng là điều tuyệt đối không được.

Tiến Đặng Du đến Đặng phủ, giao cho Đặng phụ Đặng mẫu, Trương Kinh xem như hoàn thành nhiệm vụ, cưỡi ngựa về Bình Bắc hầu phủ. Đêm đông rất lạnh, hắn chạy trong bóng đêm vô biên vô hạn, tâm cũng theo đó mà càng mờ mịt.

Trở lại Bình Bắc hầu phủ, quay về phòng, Phó Vành nghênh đón hắn, giúp hắn cởi áo khoác ngoài, đặt vào tay hắn chén trà nóng. Trương Kinh hai tay bưng chén trà, thấp giọng hỏi:

- Sư muội, ta trông có già không?

Phó Vành có chút kinh ngạc:

- Lời này ở đâu ra thế? Sư huynh đương nhiên không già mà còn anh tuấn cao lớn, thiên hạ vô song nữa. Có chút uy nghiêm, có chút thận trọng, nhưng mà, già chỗ nào?

Trương Kinh uất ức:

- A Mai nói, lúc ta mười bốn tuổi giống như bốn mươi tuổi.

Phó Vành phì cười:

- Lời tiểu hài tử nói sao đúng được. Sư huynh, để sáng mai gặp, ta giúp huynh giáo huấn đệ ấy!

- Phải đó.

Trương Kinh rất tán thành:

- Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ăn nói lung tung!

Hắn uống chén trà nóng, tươi cười súc miệng rồi lên giường đi ngủ.

Hôm sau Trương Mai cùng A Trì mới qua không bao lâu, Trình Bạch đã lâu không thấy mặt xuất hiện. Nàng ấy so với trước đây thì gầy hơn, cũng thướt tha lả lướt, rung động lòng người hơn.

- Nhị biểu ca, nhị biểu tẩu.

Trình Bạch chu đáo hành lễ, giọng nói hay tư thái đều tốt, mềm mại dịu dàng, khiến người ta thương tiếc.

Trương Mai rất giữ lễ tiết, có biểu muội xa Trình Bạch ở đây, hắn không tiện ở lâu, liền đứng dậy cáo từ:

- Sư công ở sau núi phải không? Ta đi phụng bồi lão nhân gia.

Trương Đồng hăng hái đứng dậy:

- Nhị ca, muội cũng đi!

Huynh muội hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Phó Vành theo Du Nhiên học xử lý việc nhà, A Trì cùng Trình Bạch ngồi chơi phẩm trà, tán gẫu. A Trì xã giao qua loa mấy câu rồi nhàn nhã trò chuyện ăn uống, son phấn, y phục, tuyệt không nhạt nhẽo, không để khách cảm thấy bị xem thường nhưng đều là nói những lời vô nghĩa.

Trình Bạch sâu kín thở dài. Mình là khách không mời mà đến, không được chào đón, chẳng lẽ mình không biết? Nhưng nếu không mặt dày nường nhờ Bình Bắc hầu phủ mà đàn ông hoàng thành thực trở về Nam Kinh thì ai biết sẽ bị phu nhân không thèm đếm xỉa gả cho kẻ góa vợ hay hàn sĩ nào. Thật sự bị phu nhân nhắm mắt làm ngơ thì cả đời mình xem như là bị hủy rồi, di nường cũng không còn chỗ để nương nhờ.

Mình mặc dù bất hạnh sinh ra là thứ nữ, không có phúc như Bình Bắc hầu phu nhân có thể gả cho nam tử như biểu thúc làm đích thê chính thất, nhưng mình cũng không nghĩ sẽ ngồi chờ chết. Mình chưa tới mười chín tuổi, cuộc sống sau này vẫn còn dài.

Trình Bạch cúi đầu, áy náy nói:

- Muội có làm đôi giày cho cô nãi nãi, đã gửi đi rồi. Lão nhân gia rất cao hứng, khen muội một phen, còn thưởng trang sức trân châu cho muội.

A Trì mỉm cười:

- Biểu muội thật có hiếu tâm.

Tuổi Trình Bạch ngày một lớn mà hôn sự vẫn chưa có tin tức gì, nàng ấy hẳn là sốt ruột lắm? Nói cũng khó trách, nữ tử thời đại này, xuất giá chính là lối thoát duy nhất.

Thời đại này, nữ tử không có cơ hội làm việc thích hợp. Trọng phu, chính là nghề nghiệp của nữ nhân.

Trình Bạch hòa nhã nhìn về phía A Trì:

- Muội cực kỳ cảm kích, cô nãi nãi rộng lượng với muội, trang sức trên châu này rất xa hoa, thân phận của muội như vậy sao xứng để đeo? Muội đã từ chối rồi nhưng cô nãi nãi nói, không chỉ là trang sức trên châu, cho dù vật quý giá thế nào thì nữ tử Trình gia cũng xứng đeo.

Trong lòng A Trì chợt có cảm giác không tốt lắm, Trình Bạch cố ý làm giầy cho tổ mẫu, còn viết thư nữa, chắc chắn trong thư có loáng thoáng kể khổ nhỉ? Dựa theo tính tình của tổ mẫu, sợ là sẽ nổi giận bùng bùng, đại triển uy phong!

Cảm giác của A Trì không sai, ngay hôm ấy Trương Tịnh nhận được thư gấp, trong thư mẫu thân đại nhân của ông lòng đầy cảm phẫn:

- Trình gia cô nương nhà ta không ai muốn? Người nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được thì ta sẽ tự mình về kinh, giúp Bạch nhi tìm một nhà chồng tốt!

Trương Tịnh đỡ trán. Mẫu thân đại nhân của ông một lòng vì Trình gia, ông hiểu rõ. Nhớ hồi đó, năm ông mới bảy tuổi lên lút xuất phủ, ở trong thành chạy thẳng đến thôn trang, lên gặp mẹ ruột mình. Nhưng mẹ ruột lại đẩy ông ra ngoài:

- Không vì Trình gia lật lại bản án thì đừng tới gặp ta.

Sau đó ông trải qua trăm cay nghìn đắng, đem Trình gia từ núi sâu rừng thẳm đón về quê nhà Quảng Ninh, ngoại tổ phụ Trình Phổ được phong làm Bình Thuận bá, người một nhà ở Quảng Ninh an cư lạc nghiệp. Nhưng mẫu thân đại nhân vẫn không hài lòng:

- Trình gia vốn là quốc công phủ!

Lần này Trương Tịnh đánh chết cũng không chịu đáp ứng. Để Trình gia khôi phục tước vị quốc công, một lần nữa trở thành gia tộc huân quý số một số hai kinh thành đã vượt quá phạm vi năng lực của ông rồi, ông thực sự không làm được.

Mẫu thân đại nhân của ông khó tránh phẫn nộ:

- Uống công sinh ra người!

Sinh nhi tử để làm gì? Ngay cả khôi phục tước vị cho nhà ngoại tổ phụ cũng không làm được.

Trương Tịnh đưa thư cho Du Nhiên xem:

- Mẹ ta muốn trở về. A Du, nếu chúng ta không thể gả Trình Bạch cho một gia đình tốt thì lão nhân gia sẽ trở về, đích thân làm chuyện này.

Du Nhiên mỉm cười hờn nhẹ lên mặt ông:

- Ca ca, trước mắt có sẵn một người đấy, không ngại.

Trình Bạch chỉ cần trẻ tuổi, tuấn tú, phú quý, chưa từng cưới vợ, ngoài ra thì con bé đều không để ý.

Nữ tử xuất giá thì nhân phẩm của trượng phu là quan trọng nhất. Chẳng qua, Trình Bạch vừa khéo không để ý điều này.

Có sẵn một người? Ai thế? Trương Tịnh dùng ánh mắt nghi vấn thê tử.

- Đặng Du.

Du Nhiên cười nhẹ nhàng nhưng có chút cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi, sắc quý này lại dám mơ ước Đồng Đồng nhà ta!

- Hẳn không phải là muốn cưới đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành sao? Ca ca, Trình Bạch cô nương xứng gọi là quốc sắc vô song.

Dựa vào lương tâm mà nói, Trình Bạch thật sự rất đẹp.

- Nhưng.....

Trương Tịnh mới mở miệng liền bị Du Nhiên đưa tay che miệng lại, cười nói:

- Ta biết ý chàng không muốn dính dáng đến ngoại thích. Kỳ thực, nhà Trình ngự sử chẳng qua là cùng với nhà của lệnh đường liên tông, chứ không phải là tộc nhân chân chính. Thân thích xa như vậy, không sao đâu.

Trương Tịnh nhẹ nhàng đẩy tay bà ra:

- A Du, không phải vì cái này.

- Hừm, vậy thì vì cái gì?

Du Nhiên không hiểu.

- Trình Bạch thật gả cho Đặng Du, tiểu tử kia sẽ gọi ta là biểu thúc.

Trương Tịnh rất tủi thân:

- Hắn xú danh rõ ràng như vậy, ta không muốn làm biểu thúc của hắn!

Du Nhiên ôm bụng cười:

- Ca ca thật đáng yêu!

Hóa ra là vì nguyên nhân này, ca ca giữ mình trong sạch cần phải được tuyên dương long trọng! Du Nhiên sau khi cười to thì hôn mạnh lên mặt Trương Tịnh vài cái, Trương Tịnh thừa cơ đòi an ủi, chỉ chỉ môi của mình:

- Còn chỗ này nữa.

Du Nhiên mỉm cười nhẹ nhàng mỗ lên, Trương Tịnh hoàn trả gấp mười gấp trăm lần, hôn lại thật sâu.

Hôm sau tất cả thành viên Bình Bắc hầu phủ tụ tập đông đủ, sau khi bàn bạc thấu đáo đều nhất trí cho rằng: “Anh hùng như Đặng chỉ huy sứ nên sánh duyên cùng mỹ nhân như Trình Bạch.” Xứng đôi biết mấy, đúng là ông trời tác hợp!

Trương Mại ưu thương đưa tay:

- Trình Bạch thật gả cho Đặng Du, tiểu tử kia sẽ gọi con là nhị biểu ca. Hắn xú danh rõ ràng như vậy, con không muốn làm nhị biểu ca của hắn!

Trương Kinh cũng đáng vẻ vô cùng đau đớn:

- Con không muốn làm đại biểu ca của hắn!

Trương Tịnh thần nhiên nhìn sang, Trương Mại rút lại trong ngực sư công, Trương Kinh ôm lấy Du Nhiên, mỗi người một núm dựa. Phó Vành cùng A Trì nhìn nhau cười, xem đi, hai huynh đệ họ ở trước mặt sư công và cha mẹ chính là bộ dạng này đây.

Trương Đồng vội cùng Du Nhiên xác nhận:

- Mẹ, Trình Bạch không lớn hơn con, phải không? Con không muốn làm biểu tỷ của Đặng Du!

Du Nhiên mỉm cười vỗ vỗ nàng:

- Đồng Đồng, hắn căn bản không có cơ hội gặp con, không có cơ hội gọi con là biểu tỷ.

Trương Đồng vui vẻ ra mặt:

- Tốt, tốt.

Bị người như Đặng Du gọi là biểu tỷ, thật mất mặt.

Ngày hôm đó, Đặng Du lại đến Bình Bắc hầu phủ uống rượu với Trương Kinh, Trương Kinh lúc nói chuyện phiếm thì nhắc tới:

- Gia phụ đang bận tiếp đãi bằng hữu cũ.

Đặng Du hai mắt sáng lên, vội vã sáp lại Trương Kinh:

- Lệnh tôn đại nhân tiếp đãi khách quý nào vậy?

Là nhân vật đặc biệt cỡ nào đáng để Bình Bắc hầu đích thân ra mặt tiếp đãi?

Trương Kinh mỉm cười:

- Với người khác thì không tiện nói nhưng với đệ thì không ngại. Không giấu gì đệ, xá muội từ nhỏ đã đính hôn cho người ta nhưng phải đến năm hai mươi tuổi mới xuất giá mà trước khi xuất giá thì không tiện tuyên bố với người khác. Gia phụ tiếp đãi chính là người chứng hôn cho xá muội.

- Lệnh muội, hứa gả cho người ta rồi?

Đặng Du ngó người hồi lâu, không thể tin được mà lẩm bẩm tự hỏi. Lòng nhiệt tình của hắn bị lời này của Trương Kinh gọi xuống lạnh thấu tim. Cô nương xinh đẹp tựa thiên tiên ngày đó hóa ra đã hứa gả cho người ta rồi!

Trương Kinh cười nói:

- Đã hứa gả nhiều năm về trước. Hai nhà chúng ta vốn là thế giao, biết gốc biết rễ, nhà kia thành khẩn thỉnh cầu, gia phụ gia mẫu đã đồng ý. Chẳng qua vì đủ loại nguyên nhân nên không tiện công bố rộng rãi.

Đặng Du thất hồn lạc phách chốc lát, rồi hướng về phía Trương Kinh vỗ vỗ ngực:

- Đại ca tin đệ mới nói với đệ! Huynh yên tâm đi, lời này ra khỏi miệng huynh vào tai đệ, đệ tuyệt đối không nói với người khác!

Hôn sự của tiểu thư Trương gia nếu không tiện tuyên bố rõ ràng với người ngoài thì đệ sẽ che giấu cho nàng ấy.

Trương Kinh mỉm cười vỗ vỗ vai hắn:

- Đại ca tất nhiên là tin tưởng đệ.

Đặng Du này tuy hay đi xóm làng chơi, danh tiếng kém một chút, xấu một chút nhưng thật sự kết giao với hắn thì ngược lại không khiến người ta chán ghét.

Đêm nay Đặng Du lại uống nhiều rượu, nghỉ ở thư phòng Trương Kinh. Lúc hoàng hôn hắn mơ màng tỉnh lại thì nghe được giọng thiếu nữ êm tai mềm dịu như hoàng oanh:

- Đại biểu ca có đây không? Muội muốn vào tìm vài quyển sách, không biết có tiện không?

Đặng Du vốn say rượu không có sức lực, nghe giọng nói này thì mềm hết nửa người. Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng như vậy, người cũng nhất định là mỹ nữ! Nàng nói “đại biểu ca”, hóa ra nàng là biểu muội của Trương đại ca sao?

Đặng Du chịu đựng cơn nhức đầu, rón rén xuống giường, bước đến trước cửa, vén rèm lên nhìn ra ngoài. Vừa nhìn thì hắn tức khắc hồn vía lên mây, tâm hoảng ý loạn, là một mỹ nữ!

Trong viện đứng hai thiếu nữ, rõ ràng là một chủ một tớ. Tỳ nữ không có gì nổi bật, áo vải xanh phổ biến, người cũng bình thường trung thực. Tiểu thư khoác đầu bông lông cáo trắng gấm màu đỏ nhạt, trên khuôn mặt tuyệt sắc mang theo nụ cười dịu dàng đang hỏi chuyện Nguyên Quang.

Nguyên Quang tươi cười giải thích:

- Biểu tiểu thư, đại công tử có vị bằng hữu ở bên trong, tiểu thư xem.....?

Tiểu thư kia thoáng giật mình, thất thanh nói:

- Bằng hữu của đại biểu ca ở đây?

Nàng đưa tay che mũi, hiển nhiên là bị dọa.

Đôi tay nhỏ nhắn kia vừa trắng vừa mềm, Đặng Du không khỏi nghĩ tới măng non mùa xuân, trắng như tuyết, mềm như củ sen, ngọt như mía đường.

- Quả là mỹ nhân, tay và chân nhất định cũng cực kỳ xinh đẹp!

Đặng Du đã duyệt qua vô số người, rất tin vào điểm này.

Tiểu thư kia sau khi kinh ngạc thì mang theo thị nữ nhẹ nhàng xoay người rời đi. Nàng dáng người mỹ lệ, bước đi như liễu yếu trước gió, Đặng Du chỉ nhìn từ xa đã trở nên si ngốc.

Nguyên Quang trở lại phòng:

- Đặng chỉ huy sứ tỉnh rồi? Đại công tử căn dặn, đây là canh giải rượu chuẩn bị cho ngài.

Đặng Du vừa uống canh giải rượu, vừa chậm rãi hỏi Nguyên Quang:

- Cô nương lúc này là biểu muội của đại ca?

Nguyên Quang thích tán chuyện, chẳng bao lâu sau đã đem đầu đuôi ngọn nguồn của biểu cô nương này nói rõ ràng rành mạch. Đầu Đặng Du tuy choáng váng nhưng cũng rất hưng phấn, không có phúc cưới nữ nhi của ông ấy thì cưới biểu chất nữ của ông ấy cũng được, có thể gọi ông ấy là biểu thúc!

Lúc Trương Kinh tới, Đặng Du lôi kéo tay hắn không buông:

- Đại ca, chuyện đệ nhờ huynh lâu rồi mà không có chút hồi âm nào hết! Trong nhà huynh hiện có một biểu muội tựa thần tiên, tại sao không nói cho đệ?

Mặt Trương Kinh lộ vẻ khó khăn:

- Tắc Nhân, biểu muội nàng ấy ngàn tốt vạn tốt, chỉ có điều, muội ấy là thứ nữ.

Đặng Du nổi giận:

- Thứ nữ thì sao? Thứ nữ cũng là cô nương thư hương môn đệ chân chính!

Tỷ ta là quý phi, xem như là thiếp đi? Không lẽ cháu trai, cháu gái của ta đều là thứ xuất?

Trương Kinh mỉm cười vỗ vỗ hắn:

- Tắc Nhân, chuyện quan trọng như vậy, đệ vẫn nên về nhà xin ý kiến lệnh tôn lệnh đường, tiến cung xin ý kiến lệnh tỷ nữa mới là đạo lý.

Đệ cưới vợ, một mình đệ nói không tính, tỷ tỷ của đệ mới là người làm chủ.

Đặng Du rất tự tin:

- Gia phụ gia mẫu chắc chắn là theo ý đệ. Còn gia tỷ, nếu đệ chủ ý đã quyết thì tỷ ấy cũng không phản đối.

Tỷ tỷ đã làm tổn thương đệ một lần rồi, còn dám tổn thương đệ lần nữa sao?

Sự thật chứng minh, sự tự tin của Đặng Du không phải là khoác lác mà rất có căn cứ. Hắn thừa chuyện với Đặng phụ Đặng mẫu, Đặng phụ gật đầu:

- Nhà ta cũng không có cản cơ gì, thứ nữ cũng không sao, miễn cô nương tốt là được.

Đặng mẫu thì thấp hương bái Phật:

- Cảm tạ trời đất, A Du cuối cùng cũng muốn cưới vợ rồi!

Đặng quý phi triệu Du Nhiên và Trình Bạch tiến cung, đích thân quan sát Trình Bạch thì gật đầu. Kỳ thực Đặng quý phi không quá hài lòng, chê Trình Bạch hơi ốm yếu, không đủ phúc khí. Chẳng qua, hiếm khi A Du thích mà thân phận của cô nương lại rất thích hợp.

Trình ngự sử là một quan chức nhàn tản ở Nam Kinh, Trình Bạch lại xuất thân thứ nữ, thân phận không có gì đáng chú ý. Đặng Du là ngoại thích, không cần cưới quý nữ, cũng không thể cưới quý nữ.

- A Du, cháu trai đệ còn nhỏ, đành phải uất ức đệ rồi.

Đặng quý phi cảm thấy rất có lỗi với đệ đệ. Đệ ấy vốn muốn cưới Trương Đồng nhưng vì mình không cho phép mà đổi thành Trình Bạch. Đệ đệ rất hiểu chuyện.

81. Chương 81: Là Người Thiên Tử Xứng Danh (thượng)

Cộc hôn sự này, mọi người đều vui vẻ. Đặng Du cười được thiếu nữ xinh đẹp về làm vợ, còn có thể gọi đại anh hùng mình kính ngưỡng đã lâu là “biểu thúc”, vô cùng hưng phấn; Trình Bạch không cần gả cho người góa vợ hoặc hàn sĩ, vị hôn phu trẻ tuổi anh tuấn, giàu sang phú quý như nhật được vật báu, vui muốn lên trời.

- Cô nãi nãi, lão nhân gia nói chuyện thật là hữu ích!

Trình Bạch đối với cô nãi nãi chưa bao giờ gặp mặt xúc động muốn rơi lệ:

- Mình chẳng qua chỉ làm cho bà ấy đôi giày mà bà ấy tìm cho mình được chốn nương thân, để mình có một bến đỗ!

Nàng lại cẩn thận gấp bội làm một đôi giày gửi đến Sơn Dương. Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Kể từ khi tiến cung, định ra mối hôn sự này, Trình Bạch rất xem trọng, ngoại trừ ra ngoài hành lễ vẫn an theo thông lệ thì bản thân đều ở trong phòng cúi đầu thêu thùa may vá, vô duyên vô cớ sẽ không lộ diện. Trong mắt người không biết chuyện, Trình Bạch lúc này hoàn toàn là một nữ tử khuê các dịu dàng thùy mị.

Đặng Du gấp gáp muốn mời người chứng hôn, trải qua tam thư lục lễ, hận không thể sớm cưới nương tử về nhà, bộ dạng như khỉ sốt ruột:

- Đại ca, đệ đã hai mươi tuổi rồi! Gia phụ gia mẫu mong ngóng con dâu, ngóng đến cổ cũng dài ra rồi!

Trương Kinh mỉm cười:

- Nam Kinh có gửi thư tới, biểu bá phụ qua mười lăm tháng giêng mới khởi hành lên kinh. Tắc Nhân, biểu bá phụ không tới, những lễ nghi này đều không qua được.

Đệ muốn cưới là nữ nhi Trình gia, cha Trình không ở đây, đệ đi đâu đưa sính lễ?

Đặng Du nắm cổ tay than thở, đành phải nhẫn nại đợi Trình ngự sử từ Nam Kinh lên. Nguyên Đán sắp tới, việc công, việc nhà đều phức tạp, thật sự rất bận, cuộc sống cũng không còn nhẹ nhàng nữa.

Cùng ngày, Đặng Du đến Chung Túy Cung thăm tỷ tỷ, Đặng quý phi trêu chọc:

- Nghe nói hoa hoa công tử nổi danh kinh thành mấy ngày nay rất quy củ, không cưỡng đoạt dân nữ, cũng không lưu luyến bụi hoa, thật là hiếm thấy.

Đặng Du chừng chặc đường hoàng nói:

- Người sắp cưới vợ sao có thể không có phẩm chất như trước chứ?

Đại biểu ca đã nói, nếu hành vi không đứng đắn, cử chỉ không nghiêm chỉnh sẽ không thể gọi ông ấy là “biểu thúc”. Ông ấy giữ mình rất trong sạch.

Đặng quý phi tấm tắc khen ngợi:

- Hóa ra cưới vợ hữu hiệu như thế, sớm biết vậy thì năm năm trước đã ép đệ thành thân rồi. Có gia đình ràng buộc đúng là đáng hoàng hẳn ra.

Cười đùa mấy câu, Đặng Du tâm tình tốt uống chén trà, ăn hai miếng điểm tâm mới thản nhiên đứng dậy cáo từ. Đặng Du mấy ngày qua rất có chí khí, ngay cả bóng lưng cũng thẳng tắp, Đặng quý phi thấy vậy không khỏi vui mừng.

Thiếp thân đại cung nữ Cẩm Vân về mặt nghiêm trọng đi đến, Đặng quý phi phất tay lệnh cho cung nhân bên cạnh lui xuống. Cẩm Vân thấp giọng bẩm báo:

- Trong Cảnh Dương Cung mới thêm một cái tử hoàng kim! Được chế tạo từ vàng ròng tinh khiết, cao khoảng nửa thước, rộng nửa thước.

Đặng quý phi mỉm cười:

- Cô ta lại thu lễ của ai?

Hiền phi này, mí mắt quá nông cạn, chỉ biết có tiền. Mặt Cẩm Vân có chút xấu hổ:

- Tạm thời nó thì chưa tra được.

Đặng quý phi ôn hòa căn dặn:

- Tiếp tục cẩn thận điều tra.

Trong hậu cung này, bất kỳ đầu mối gì cũng không thể bỏ qua. Cẩm Vân vâng dạ đáp ứng:

- Dạ, nương nương.

Ngày hôm đó thập nhất hoàng tử do Hiền phi sinh ra không được khỏe, người làm cha là Hoàng đế không khỏi bận lòng, tự mình sang thăm hỏi. Thập nhất hoàng tử không có gì đáng ngại, Hoàng đế rất yên tâm, đêm đó thuận theo tự nhiên, nghỉ lại Cảnh Dương Cung.

Hiền phi quan sát Hoàng đế, có mấy lời bà thật không dám mở miệng. Chuyện liên quan đến thừa kế tước vị, thời gian lại quá lâu, ai biết năm đó có ẩn tình gì không? Nhưng ánh mắt bà lại rơi vào chiếc rương Long phượng trên tường (long phượng dâng điều tốt lành) bằng gỗ tử đàn mạ vàng nơi góc phòng, nghĩ đến cái tủ được chế tạo bằng vàng ròng kim quang lấp lánh trong rương thì lòng tham đã chiến thắng nỗi sợ hãi.

- Bệ hạ, thần thiếp kể chuyện cười cho ngài nghe nhé?

Hiền phi tuy đã là mẹ của hai đứa con nhưng giọng nói vẫn mềm mại, êm tai dễ nghe. Hoàng đế vẫn về khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung của bà:

- Được, nếu làm trẫm cười sẽ có thưởng.

Lão tử đây làm Hoàng đế dễ lắm sao, ngay cả sảng khoái cười to cũng chẳng mấy khi có được. Hiền phi nếu có thể làm trẫm cười thì chuyện cười này sẽ không để nàng kể vô ích.

Hiền phi cười ngọt ngào ngây thơ:

- Bệ hạ, đây là chuyện của năm sáu mươi năm trước. Ngài biết Tịnh châu chứ? “Vùng đất ở giữa hai cốc nên gọi là Tịnh châu”. (Tịnh - - hợp lại, ghép lại)

Hoàng đế hơi cảm thấy mất vui, nghe giọng điệu của nàng “ngài biết Tịnh châu chứ?”, tưởng trẫm giống nàng, ngu xuẩn dốt nát, kém cỏi vô học? Lập tức nghiêm mặt nói:

- Có nghe nói.

Hiền phi lặng lẽ lưu ý sắc mặt Hoàng đế, trong lòng hơi cảm thấy yên tâm. Bà nhập cung đã năm năm, nhi tử đã sinh được hai đứa, tính tình Hoàng đế, bà ít nhiều cũng biết một chút. Trước mắt, bà xem ra tâm trạng Hoàng đế không tệ.

- Vùng đất dân phong thuần phác như Tịnh châu trước kia cũng từng có chuyện tình cảm thú vị. Nghe nói, năm đó có một tỷ nữ địa vị thấp hèn nhưng lại cùng với đích thiếu gia của quốc công phủ ở Tịnh châu kết làm phu thê, còn sinh hạ một nhi tử!

Trên mặt Hoàng đế từ từ hiện ra nụ cười nhẹ:

- Cũng là một đôi si tình.

Trong lòng Hiền phi hơi thất vọng, bệ hạ không phải xem trọng lễ giáo, quy củ sao? Đích thiếu gia quốc công phủ cưới tỷ nữ làm vợ, quý tiện cưới nhau là trái với luật pháp, trái với nhân luân! Ngài còn khen họ.

Hoàng đế đưa bàn tay sống trong nhung lụa ra khê vuốt hai má Hiền phi:

- Sau đó thì sao? Cặp đôi si tình này có kết quả tốt không?

Tối nay màn đêm tĩnh lặng như thế, ta muốn nghe chuyện xưa hoàn mỹ sum vầy, đừng có gì không trọn vẹn đấy.

Trong mắt Hiền phi thoáng qua cái tủ kim quang lấp lánh, liền tươi cười xinh đẹp:

- Sau đó, thiếu gia kia bị quốc công phủ bắt về, cưới công chúa, làm phò mã đô úy. Nhi tử cũng bị mang về quốc công phủ, tỳ nữ thì bị đuổi đến thôn trang.

Không đẹp, một chút cũng không đẹp. Hoàng đế bỗng thấy tẻ nhạt, một đôi thú vị mà dễ dàng bị tách ra như vậy, quá nhàm chán. “Có gì đâu buồn cười?” Hoàng đế uể oải nghĩ.

Hiền phi nhìn mặt ông, che miệng cười:

- Sau đó ngài đoán xem thế nào? Nhi tử kia của họ, cuối cùng lại thừa kế toàn bộ quốc công phủ! Nhi tử do tỳ nữ sinh ra mà lại có phúc này! Cười chết người.

Buồn cười, buồn cười nhỉ? Rất buồn cười phải không?

Hoàng đế lẳng lặng nhìn bà một lát, rồi chậm rãi đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi. Vậy là sao, chuyện cười chưa kể xong, bệ hạ ngài sao vậy? Nụ cười ngọt ngào của Hiền phi dần cứng lại, vô lực ngã xuống đất.

Hôm sau, thái giám tới truyền chỉ: “Hiền phi Ngu thị, tính tình quái đản, hành vi không biết kiểm điểm, từ nay trở đi, giáng làm Thuận tần, chuyển đến Thiên điện.” Hiền phi lúc này mới biết nổi làm từ sắt*, chuyện triều đình không phải thứ mà cung phi có thể tùy tiện can dự, rơi lệ thành sông.

* Nổi làm từ sắt: thành ngữ thường dùng khi dạy cho người khác một bài học, ý nói nổi làm từ sắt là chuyện mà ai cũng biết, người nếu không biết thì chính là ngu ngốc, thiếu kiến thức, tự gánh lấy hậu quả

Chuyện Hiền phi bị giáng, không mất bao nhiêu thời gian, cả hậu cung đều biết. Sau khi Đặng quý phi biết nội tình thì mỉm cười lắc đầu:

- Đó không phải ngu xuẩn sao? Tước vị của Ngụy quốc công phủ là Tiên đế đích thân hạ chỉ, ngự bút thân phê. Bệ hạ là con ruột của Tiên đế, há có thể làm nghịch ý Tiên đế?

Nếu có liên quan đến lợi ích thì may ra, chứ vô duyên vô cớ thì sao có thể.

Hiền phi sau khi phục hồi lại tinh thần thì hận chết Kim ma ma.

- Toàn bộ đều tại lão nô tài này!

Bà tuy bị giáng làm tần nhưng trừng trị Kim ma ma không phải là lời nói đùa, sau khi tùy tiện tìm một cái cớ, sai người phạt trượng Kim ma ma thật nặng thì đuổi bà ta ra khỏi cung.

- Còn có lão bà không an phận Lâm thị kia nữa! Nếu không phải bà ta nổi ác tâm thì sao liên lụy tới ta?

Từ đó, Hiền phi, không, Thuận tần oán hận thái phu nhân Lâm thị.

Trong số những người đút lót thì Lâm thị xem như cực kỳ xui xẻo: lễ nặng đã đưa ra ngoài, tiền tài đã mất đi mà chuyện thì không thành! Không những không thành mà ngay cả khai báo, ngay cả cầu xin lỗi cũng không có.

- Ném tiền vào trong nước ta còn nghe thấy tiếng.

Phí nhiều tiền mà không làm xong chuyện, còn gây khó dễ trong cung thì không có biện pháp, Lâm thị tức đau gan.

Người lớn tuổi đặc biệt không chịu nổi tức giận, Lâm thị trong cơn tức giận đã ngã bệnh. Lâm thị vừa bị bệnh, Trương Khẩn liền kích động chạy đi thấp hương vái Phật:

- Phật Tổ phù hộ, để bà ấy bệnh lâu một chút, ít nhất là đến khi quốc công gia và phu nhân rời phủ!

Đỡ phải gây ra bất hòa âm ỉ, mình giúp bên nào cũng không được. Quốc công gia, ông không chọc được; đích mẫu, ông cũng chọc không nổi.

Vợ ông Tô thị nằm trên giường, sắc mặt âm trầm:

- Ông định ăn Tết cũng không để ta khỏe lên hả?

Trương Khẩn giật mình, chạy đến nắp sau cửa, rồi rầm run rẩy nói:

- Đợi, đợi quốc công gia đi Nam Kinh.....

- Hẳn muốn sau mười lăm tháng giêng mới khởi hành!

Tinh thần Tô thị tích góp đã lâu hóa thành một tiếng gầm giận dữ. Trương Khẩn bị dọa suýt chút nữa quỳ xuống, khuôn mặt tươi cười nói:

- Phu nhân, cố chịu đựng không lâu, cố chịu đựng không lâu.

Tô thị rất muốn xách ông qua dãy đồ một trận nhưng trên người không còn sức lực, đành phải nổi giận đùng đùng trừng ông, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Trương Mai hẳn là vãn bối! Từ thị là cô nương mười sáu mười bảy tuổi, chuyện gì cũng không hiểu! Thử nhìn chút tiền đồ này của ông xem, ta tuy là nữ tử yếu đuối cũng xấu hổ thay ông.

- Trong phủ chuẩn bị ăn Tết thế nào?

Hồi lâu sau, Tô thị lạnh lùng hỏi. Trương Khẩn vội vàng bấm rõ một năm một mười:

- Trong phủ giống như năm ngoái, mọi chuyện đều đã chuẩn bị ổn thỏa, không xảy ra sai sót gì. Phu nhân, quốc công phu nhân tuy mới qua cửa nhưng các quản sự, bà tử đều là người có kinh nghiệm, cứ chiếu theo lệ cũ làm là được, đơn giản vô cùng.

Bà đừng chướng mắt phu nhân nữa, phu nhân tuổi tuy nhỏ nhưng đối nhân xử thế rất thỏa đáng, Ngụy quốc công phủ trật tự ngay ngắn, gọn gàng ngăn nắp.

Tô thị trợn mắt nhìn Trương Khẩn rồi bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại. Tên tặc nhấm tâm này, con cái bị ông dụ dỗ, các nô bộc bị ông dọa dẫm, thật nhìn không ra, ông vậy mà cũng có thủ đoạn này. Trương Khẩn, kẻ không có tiền đồ nhà ông, chính sự làm không được nhưng mấy thứ xấu xa thì giỏi!

Bình Bắc hầu phủ, cả nhà vui vẻ hòa thuận chuẩn bị mừng năm mới. Du Nhiên mỉm cười lên kế hoạch:

- Hiếm khi người một nhà được tề tụ đông đủ thế này. Tế tổ, đón giao thừa, chúng ta cùng nhau ở Ngụy quốc công phủ, không thể để đôi vợ chồng son Mai Mai và A Trì cô đơn trơ trọi được, đúng không?

Mấy năm trước, hoặc là có người xuất chinh đánh giặc, hoặc là có người nhậm chức ở nơi xa, lúc mừng năm mới không thiếu người này thì thiếu người kia, làm người ta tiếc nuối. Năm nay tốt rồi, cuối cùng tượng phu và con cái, mọi người đều ở nhà.

Trương Mai và A Trì cùng nhau nịnh nọt:

- Mẹ quá anh minh, nghĩ thật chu đáo!

- Phải đó, không thể vứt hai con lẻ loi ở Ngụy quốc công phủ. Tết năm nay, người một nhà chúng ta phải thân thiết ở cùng nhau, không được tách ra.

- Nhìn hai người họ quá đáng thương, chúng ta cũng miễn cưỡng qua chỗ ở của tổ tiên vậy.

Trương Kinh thấp giọng thương lượng cùng Phó Vành, Phó Vành cười khê:

- Được, hai người họ còn nhỏ, chúng ta làm huynh tẩu, đương nhiên phải chiều cố rồi.

Sư công hôm nay tâm tình tốt, lại mặc áo bào mới bằng gấm có hoa văn chữ thọ màu đỏ thắm Du Nhiên đặc biệt may riêng cho ông, nhìn rất có không khí vui mừng. Lão gia tử cười hì hì nhìn đồ đệ và các tôn tử tôn nữ, trong lòng vui tươi hơn hở. A Kinh, A Mai đều đã thành thân, thê tử cưới về rồi, tiểu tôn tôn còn xa sao? Tương lai trong ngực ôm cháu, bồi dưỡng anh tài đang ở trong tầm tay.

Mọi chuyện lập tức được quyết định, giao thừa và mừng một cả nhà cùng nhau đến Ngụy quốc công phủ trải qua ngày lễ. Trương Mai và A Trì nhìn nhau, trong mắt đều có ý vui mừng, sư công, cha mẹ, huynh tẩu và Đồng Đồng đều ở cùng nhau, Tết năm nay hạnh phúc biết bao.

Mẹ chồng gương mẫu Du Nhiên cười nhẹ:

- Nguyên Đán năm nay, A Trì là người thoải mái nhất. Cáo phong (sắc lệnh phong thưởng cáo mệnh cho phu nhân của đại thần) của con còn chưa đưa xuống, việc tiến cung chúc mừng Nguyên Đán, mẹ cùng Vành Vành đi là được rồi.

Du Nhiên tính toán rất tốt: Năm nay, A Trì chưa có cáo phong, đỡ phải làm việc tốn sức tiến cung chúc mừng kia, còn năm tới, cáo phong của A Trì có rồi thì con bé đã đến Nam Kinh, cũng khỏi phải làm việc tốn sức này. A Trì, con so với mẹ và Vành Vành đều nhàn hạ hơn.

Lời Du Nhiên vừa nói xong thì có thị nữ nhẹ nhàng nhanh chóng đi vào bẩm báo:

- Lão gia tử, hầu gia, phu nhân, có thánh chỉ trong cung truyền tới.

Mọi người ngừng nói chuyện phiếm, nhanh đi tiếp chỉ.

A Trì nghi hoặc liếc nhìn hoàng lịch, không phải đang trong kỳ nghỉ sao? Quan viên Nội các và Lễ bộ trong kỳ nghỉ vẫn giữ vững cương vị, tăng ca tăng giờ, làm việc như bình thường? Một đạo thánh chỉ từ khi suy nghĩ đến khi viết xuống, tuyên bố, có rất nhiều công đoạn ở giữa, rất phức tạp.

Tuy nghi hoặc nhưng A Trì cũng chỉ theo tình hình, cung kính đi nghe nội thị tuyên đọc thánh chỉ. Bản thân đạo thánh chỉ này không có gì kỳ lạ, chẳng qua là lệnh phong A Trì làm nhất đẳng quốc công phu nhân, chỗ kỳ lạ là tuyên chỉ vào kỳ nghỉ và đến Bình Bắc hầu phủ tuyên chỉ.

Đây là lệnh phong Ngụy quốc công phu nhân có được không, thế nào cũng phải tới Ngụy quốc công phủ chứ? Nội thị tuyên chỉ rất gọn gàng dứt khoát, cũng không sai người khác mà trực tiếp chạy thẳng tới Bình Bắc hầu phủ.

Trương Tịnh trước giờ luôn ra tay hào phóng, nội thị trong cung được ông dứt lốt rất sẵn khoái, gặp ông chỉ có nịnh bợ. Nội thị tới tuyên chỉ lần này cũng không ngoại lệ, một hà bao nặng trĩu nằm trong tay áo, mỉm cười rời đi.

Du Nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi:

- A Trì Nguyên Đán này thoải mái không được nữa.

Trong lòng A Trì chỉ thất vọng thoáng qua, rất nhanh đã điều chỉnh lại, cười ngọt ngào:

- Có mẹ đây, cho dù không thoải mái, con cũng không sợ. Đến lúc đó, con theo sát mẹ và đại tẩu thì sẽ không phạm sai lầm gì.

Trường hợp này cứ bảo sao hay vậy, bắt chước theo người khác, đừng lập dị khác người, gây nổi bật là được.

Du Nhiên mỉm cười khen ngợi:

- Con giỏi lắm!

Ánh mắt Mai Mai không tệ, A Trì tuy nhỏ tuổi nhưng biết tùy cơ ứng biến, không hề cố chấp, còn biết ung dung lấy bất biến ứng vạn biến, cực kỳ hiếm thấy.

Sắp phải tiến cung mà chưa có sự chuẩn bị trước nên A Trì tạm thời phải cấp tốc làm quen với lễ nghi trong cung. Nàng vốn thường đến thăm an sư công và cha mẹ, xảy ra chuyện này thì lại càng là mỗi ngày đến Bình Bắc hầu phủ trình diện, bất kể gió mưa.

Hôm nay, A Trì đang theo Phó Vành và Đồng Đồng nói chút chuyện nhà thì Trình Hi tới. Nàng ấy từ khi gả đến Hồ gia, thức khuya dậy sớm, siêng năng chăm chỉ hầu hạ cha mẹ chồng và trượng phu, một năm này, Hồ gia từ trên xuống dưới đều đã công nhận nàng ấy. Chẳng qua, nàng ấy vẫn là nàng dâu mới vào cửa chưa được một năm, vẫn chưa có chỗ đứng ổn định ở nhà chồng.

Trình Hi cùng với nhóm người Du Nhiên, Phó Vành hành lễ rồi được A Trì mời đến sương phòng thết đãi trà, giữa Trình Hi và A Trì dĩ nhiên là thẳng thắn bộc trực:

- Cha chồng và mẹ chồng bảo tỷ tới. Bọn họ hôm qua mới biết chuyện Đặng gia cùng Trình gia thông hôn, sau khi biết thì thúc giục tỷ qua đây, thân cận nhiều hơn với Trình Bạch.

Khuôn mặt Trình Hi ửng đỏ, có chút ngượng ngùng. Cha chồng nàng Hồ Vinh là chủ sự Văn tuyển ti bộ Lại, xử thế luôn rất khôn khéo. Ông nghe nói Trình Bạch đính hôn với đệ đệ của Đặng quý phi, Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ thì lập tức nhìn Trình Bạch bằng ánh mắt khác xưa. Đặng quý phi chính là phi tử mà Hoàng đế bệ hạ sủng ái nhất, nếu cùng Đặng gia thường xuyên qua lại sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Trình Hi cắn cắn môi:

- A Trì, nhà tỷ sau này, e là sẽ càng loạn.

Trình Bạch gả vào Đặng gia, Thu di nương có thể không đắc ý hay sao? Phu nhân hiền lành, quản thúc không được bà ấy.

- Trình tỷ tỷ, nhà tỷ loạn hay không loạn không ở Trình Bạch, không ở Thu di nương, thậm chí cũng không ở lệnh tổ mẫu mà hoàn toàn là ở lệnh tôn.

A Trì thiện ý nhắc nhở. Đây hoàn toàn là xã hội phụ hệ, chủ nhân Trình gia là Trình ngự sử, không phải Trình phu nhân, càng không phải là Thu di nương. Trình ngự sử nếu biết điều thì cho dù Trình Bạch gả có tốt hơn nữa, Thu di nương cũng không gây ra nổi sóng gió gì.

Giọng Trình Hi trầm xuống:

- Trong lòng gia phụ, e vẫn hướng về Thu di nương nhiều hơn. Mẹ tỷ vừa phải hầu hạ lão phu nhân, vừa phải xử lý việc nhà, xã giao bạn bè thân thích, đâu có sẵn sóc ông ấy như Thu di nương? Ông ấy, ông ấy luôn thiên vị Thu di nương.

A Trì nhẹ nhàng cười:

- Trong lòng ông ấy rốt cục hướng về ai, căn bản không quan trọng. Ông ấy nếu muốn Trình Bạch sống tốt, nếu muốn Trình gia có thanh danh tốt, tiền đồ rộng mở thì chỉ có thể tôn trọng đích thê, nhất thiết phải tôn trọng đích thê. Trình tỷ tỷ, ông ấy không dám dung túng Thu di nương đâu.

Trình Hi chú tâm suy nghĩ, xác thực chính là đạo lý này. Phụ thân nàng Trình ngự sử tuy không tính là tài hoa hơn người, lỗi lạc bất phàm nhưng cũng không quá ngu ngốc, cái gì thực sự tốt cho Trình Bạch, tốt cho Trình gia, ông ấy không phải không phân biệt được.

Trình Hi cùng A Trì tán gẫu rất lâu, sau đó mới đi đến chỗ Trình Bạch. Trình Bạch đang chuyên tâm khâu khăn, thấy Trình Hi tới thì mất tự nhiên đứng dậy hành lễ vấn an, vẻ mặt thêm mấy phần kiêu ngạo.

Đại tiểu thư, bất kể ở Trình gia ta kém cô bao nhiêu thì sau khi xuất giá, ta và cô không phân cao thấp! Không đúng, là ta mạnh hơn cô! Đặng gia là hoàng thân quốc thích, so với Hồ gia chủ sự Lại bộ kia mạnh hơn gấp trăm gấp nghìn lần.

Về mặt Trình Hi lạnh nhạt:

- Tỷ hôm nay tới là có mấy lời trong lòng muốn khuyên muội. Lúc trước phu nhân dạy bảo muội không nhiều lắm, còn Thu di nương, bà ấy là thiếp thất, sợ không có cách nào dạy muội cách làm một đích thê chính thất.

Trên gương mặt xinh đẹp tươi mát của Trình Bạch nổi lên một lớp ửng đỏ, trong lòng cảm thấy rất nhục nhã. Làm thiếp thì sao? Đó cũng là mẹ ruột của ta, người hiểu ta nhất, yêu thương ta nhất!

Trình Hi bình tĩnh, không nhìn Trình Bạch cũng không nói tiếp. Đôi mắt Trình Bạch rưng rưng, Trình Hi giống như không nhìn thấy, không để ý.

Trình Bạch không phải nữ tử để tâm vào việc vụn vặt, sau khi cảm giác nhục nhã qua đi, nàng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời Trình Hi nói thì thấy cũng hơi có lý. Di nương dạy nàng đều là cách lấy lòng nam nhân chứ không dạy nàng cách hầu hạ cha mẹ chồng, chu toàn cho tộc nhân, xã giao với bạn bè thân thích.

Trình Bạch chỉnh đốn trang phục hành lễ, thần sắc nghiêm túc:

- Xin tỷ tỷ dạy muội.

Trình Hi đã là người làm dâu, làm vợ, nữ tử sau khi xuất giá phải cư xử thế nào, tỷ ấy nhất định là có điều tâm đắc. Học hỏi tỷ ấy một ít cũng không thiệt thòi gì.

Trình Hi xác thực không thích thứ muội này, tiếc rằng một nét bút không viết được hai chữ Trình, đã là muội muội cùng cha với mình thì không thể không vì muội ấy mà suy nghĩ một chút, liền tỉ mỉ nói với nàng ấy một lần. Cũng may, Trình Bạch thật tình lắng nghe, cuối cùng còn khách khí nói câu đa tạ.

Lúc Trình Hi cáo từ thì trên mặt có nụ cười nhàn nhạt.

82. Chương 82: Là Người Thiên Tử Xứng Danh (hạ)

A Trì tiễn Trình Hi đến trước cửa thùy hoa. Lúc sắp chia tay, Trình Hi cười tự giễu:

- Chuyến đi này công đức viên mãn. Tỷ về Hồ gia, cha mẹ chồng chắc chắn sẽ vui mừng.

A Trì biết tình hình Hồ gia, bèn kéo tay nàng ấy an ủi mấy câu, Trình Hi nhoẻn miệng cười:

- A Trì, tỷ hiểu rồi.

Nàng vỗ vỗ tay A Trì, rồi xoay người lên nhuyển kiệu, kiệu diễm rời đi.

Trong tháng chạp, các gia đình bạn bè thân thích rối rít đưa quà Tết tới, có qua có lại, Bình Bắc hầu phủ hiển nhiên đều đáp lễ cho từng nhà. Du Nhiên bình tĩnh, ổn định xử lý danh mục quà tặng của các phủ, Phó Vành theo bên cạnh lắng nghe, học hỏi, quan sát kiêm làm trợ thủ. Trương Đồng cùng A Trì là người rảnh rỗi, chuyện gì cũng không cần quản, ung dung tự tại.

Trương Đồng tò mò hỏi:

- Nhị tẩu, tẩu làm Ngụy quốc công phu nhân mà không cần xử lý việc nhà sao?

Tẩu là người đã thành thân sao lại nhàn hạ giống muối vậy, thực không hợp với lễ thường.

A Trì cười nói:

- Có thông lệ mà. Tẩu mới qua cửa, rất nhiều nội tình đều không biết, cũng không dám thêm bớt lung tung, cứ dựa theo thông lệ làm là được.

Trương Đồng ngờ vực nhìn nàng, nhỏ giọng lầu bầu:

- Không phải chứ? Muội thấy tỷ hình như không xem Ngụy quốc công phủ là nhà mình thì có.

A Trì mang vẻ mặt “rốt cục cũng bị muội phát hiện chân tướng”, bí mật dựa sát vào Trương Đồng:

- Đồng Đồng, chuyện này trời biết, đất biết, muội biết, tẩu biết, ra miệng muội vào tai tẩu, không được nói cho người thứ ba biết!

Trương Đồng vui vẻ:

- Được thôi.

Nàng xòe tay ra, vẻ mặt nghịch ngợm nhìn A Trì, rõ ràng là muốn đòi hồi lộ. A Trì cười khúc khích:

- Bây giờ cho muội thì phí của vô ích, để tích góp lại đi. Đợi khi thêm đồ cưới cho muội thì cộng cả vốn lẫn lời vào, nhé?

Đồng Đồng, lải tặc rất cao đó.

Trương Đồng vốn vã căn dặn:

- Chỉ để dành cho muội thôi, không được lấy ra dùng lung tung. Nhất định phải tính lãi vào nha, đừng quên đó!

A Trì mỉm cười đáp ứng:

- Được.

Hai người lại tán gẫu cười đùa rất vui vẻ.

Sau núi, hai anh em Trương Kinh, Trương Mai phụng bồi sư công chơi cũng rất vui vẻ. Sư công tuổi tuy lớn nhưng hùng phong hăng còn, một đánh hai mà vẫn vững vàng chiếm thế thượng phong. Trương Mai thấy thời gian không xê xích lắm thì dần dần thua trận:

- Sư công, con chịu thua!

Trương Kinh cũng nhảy ra ngoài theo, ra về oán trách:

- Sư công thật là, một chút mặt mũi cũng không chừa cho tụi con!

Sư công cực kỳ đắc ý, mặt mày hớn hở nói:

- Lần sau, lần sau nhất định nhường.

Ba ông cháu nghỉ ngơi một lát rồi đi bộ về nội trạch. Sư công đối với Du Nhiên và Phó Vành bận rộn việc nhà không có hứng thú nhưng lại thích trêu đùa cháu dâu mới qua cửa do đích thân ông chọn trúng là A Trì. Lão gia tử tóc bạc cười hề hề:

- Tiểu cô nương, sư công lâu rồi không nghe con chơi đàn. Tiếng đàn tuyệt vời kia, sao sư công nhớ quá.

Nhị ca và nhị tẩu ban đầu nhờ tiếng đàn mới quen biết nhau? Đàn hẳn là người làm mai của họ rồi, Trương Đồng hai mắt vụt sáng, tình nghịch nói:

- Muội tuy chưa được nghe nhưng nghe lão nhân gia nói vậy thì cực kỳ mong đợi! Mời nhị tẩu, chúng ta xin rửa tai lắng nghe.

Trương Mại mỉm cười:

- Tiếng đàn của phu nhân réo rắt du dương, sau khi nghe ba tháng không biết đến mùi thịt. Sư công, Đồng Đồng, mọi người xác định muốn nghe chứ?

Ăn thịt không có mùi vị, mọi người chắc chắn không hối hận?

Lời nhỉnh nọt này quá lộ liễu, quá buồn nôn. Trương Kinh thực nghe không nổi, tai không chịu được, đứng dậy rời đi. Thà đi xem mẫu thân và Vành Vành thu xếp quà Tết, cũng coi như giúp đỡ họ. Không còn cách nào khác, lão đại chính là lão đại, phải gánh vác trách nhiệm. Còn tiểu nhi tử có thể đùa giỡn vô lại, lén lút lười biếng cũng không sao.

Sư công và Trương Đồng đều hiên ngang lăm lăm:

- Trước việc tao nhã, không được nói đến thịt heo, tục không chịu được!

A Trì không thoái thác được đành rửa tay đốt hương, gảy một khúc “Dương xuân bạch tuyết”, âm thanh trong trẻo, sinh động, lọt vào tai như tuyết trúc, như ngọc quý, đặc sắc phi phàm.

Trương Mại tán thưởng:

- Trước mắt ta như xuất hiện cảnh đông qua xuân tới, vạn vật tươi tốt xum xuê, bừng bừng sức sống, trong lòng ấm áp tựa ngày xuân! Giữa trời đông giá rét này mà được nghe giai âm như thế, đúng là chuyện may mắn của đời người.

Trong mắt Trương Đồng có chút ngưỡng mộ, cũng có chút trêu đùa, khó trách một lần gảy đàn có thể khiến hai người tác hợp. Tiếng đàn này của nhị tẩu quả thật có công dụng mê đắm lòng người! Trương Đồng nhẹ thở dài “Giờ thì hay rồi, năm mới ăn cái gì cũng không có mùi vị.”

Sư công vuốt chòm râu bạc đắc ý, nhìn cháu dâu mà ta chọn trúng này, cao nhã biết mấy, tài hoa biết mấy! Khỏi phải nói, ánh mắt lão tử dĩ nhiên là tốt! Đệ tử thiên tài như A Tịnh, cháu dâu xuất sắc như A Trì, ta vừa nhìn liền chọn trúng, không để lỡ mất.

- Nó có tặng Đại thánh di âm cho con không?

Sư công nhẹ nhàng thấp giọng hỏi A Trì. A Trì thấy lão gia tử vẻ mặt nghịch ngợm thì bình tĩnh trả lời:

- Không có.

Bộ dạng kia của sư công rõ ràng là muốn chọc phá.

- Thằng quỷ hẹp hòi này!

Sư công rất tức giận:

- Sớm đã dặn nó, bảo nó nhất định phải tặng Đại thánh di âm cho con, làm con vui vẻ, nó vậy mà bằng mặt không bằng lòng, tới giờ cũng không tặng!

Tiểu cô nương, A Mai to gan như thế, phải trừng trị nó. Tiểu tử thú A Mai này cười cứ như hoa ấy, rõ ràng là thiếu bị trừng trị.

Thần sắc A Trì như thường:

- Không cần tặng đâu, sư công. Của chàng, tất cả đều là của con. Sư công, chàng sớm đã đem tất cả tài sản nộp cho con rồi, hiển nhiên cũng bao gồm thanh cổ cầm kia.

Sư công xúi bẩy không thành thì bốt ra vẻ tức giận, Trương Mai vẫn tươi cười rạng rỡ. Sư công thông cảm nhìn hân: “Mai Mai à, cái gì cũng là của vợ con, bản thân hai bàn tay trắng, thật đáng thương.”

Trương Mai mỉm cười không nói, trong lòng thầm nghĩ, cả người nàng đều là của con, chút tài vật đó, sống không mang được, chết không theo được, không cho nàng thì cho ai chứ.

Sư công không trêu chọc được ai thì ngửa mặt lên trời thối râu. A Trì ở nhà đã quen với Từ Thuật, Từ Dật nên dụ dỗ sư công rất thông thạo, thuận buồm xuôi gió:

- Sư công, đây là kim quan buộc tóc con đặc biệt làm riêng cho ngài.

Nàng sai thị nữ đem lại một chiếc kim quan buộc tóc được làm từ nhiều sợi tơ vàng khảm trên châu đưa cho sư công:

- Sư công, ‘thúc phát quan trên châu khảm tỳ, đại hồng bào cẩm tú toàn thành’*, chính là dùng để nói ngài đây. Mẫu thân làm cho ngài áo bào đỏ thẫm, Trọng Khải và con thì hiếu kính ngài kim quan buộc tóc này.

* Nghĩa là: mũ buộc tóc khảm trên châu, áo bào đỏ thẫm bằng gấm vóc, trên baidu chú thích đây là hai câu trong “Thủy hử” hồi 54 nhưng mình đọc hồi 54 “Thủy hử” thì chả thấy chỗ nào có câu này (@.@)

Kim quan buộc tóc là kiểu dáng thịnh hành ở thời này, ngay cả Hoàng đế khi ra ngoài du ngoạn cũng dùng nó.

Kim quan cực kỳ tinh xảo, rực rỡ, sư công nhìn liền đổi giận thành vui:

- Kim quan này hợp với ta nè!

Ông hôn hờ sai người nhận lấy:

- Giữ cho kỹ, Tết ta sẽ đeo nó.

Sư công cũng giống phần lớn các lão nhân từ ái trên đời này, rất dễ dụ.

Trương Tịnh là người bận rộn nhất trong nhà, bá quan đều đang trong kỳ nghỉ nhưng ông vẫn phải xử lý quân vụ, chưa thể nghỉ ngơi. Buổi tối ông về nhà, người một nhà hòa thuận đầm ấm ăn cơm tối, sau bữa cơm thì ngồi tán gẫu với nhau, đến giờ Nhân Định Trương Mai cùng A Trì mới bắt đầu đi đứng dậy cáo từ, trở về Ngụy quốc công phủ.

Trên xe ngựa, A Trì dựa vào vai Trương Mai, nhỏ giọng lầu bầu:

- Nơi này mới đúng là nhà. Còn Ngụy quốc công phủ, cảm giác cứ như khách điểm ấy.

Chỉ là khách điểm ở tạm một tháng, đến thời hạn thì giong buồm xuất phát, không có gì lưu luyến, bịn rịn không nở cả.

Trương Mai cực kỳ đồng ý cách gọi này:

- Ta chưa tới mười tuổi đã đến ở khách điểm này rồi. Hễ có cơ hội là ta liền chạy về nhà. Bởi vậy thư phòng của ta mới gọi là Bán Nguyệt Trai.

Bán Nguyệt Trai, ở nửa tháng, bỏ không nửa tháng.

Trong đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm của Trương Mai tràn đầy nhu tình:

- Hiện tại thì tốt rồi, có nàng bên cạnh, dù là khách điểm ta cũng vui vẻ ở. A Trì, từ khi có nàng, ta rất hạnh phúc.

A Trì vẽ mặt ngọt ngào nói những lời buồn nôn:

- Ta cũng vậy. Trọng Khải, chỉ cần được ở cùng chàng, khách điểm hay chỗ nào đi nữa cũng tốt. Cho dù đi đến chân trời góc biển, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Vì A Trì sợ lạnh nên hai vách trong xe ngựa đều là vách kép, khi đốt lửa than thì trong xe một chút lạnh cũng không có. Nhờ lửa than mà đôi phu thê đang ôm nhau trong xe cả người từ thể xác đến tinh thần đều ấm áp.

Trở lại Ngụy quốc công phủ, A Trì là đương gia nữ chủ nhân nghe Nhu Hàn bẩm báo việc trong phủ hôm nay. Nàng tuy không phải chuyện gì cũng hỏi tới nhưng tình hình khái quát trong phủ vẫn nắm rõ trong lòng.

Nhu Hàn là đại nha đầu bên cạnh Du Nhiên, từng chứng kiến rất nhiều mặt đời, tính tình quyết đoán, làm việc cực kỳ gọn ghẽ, A Trì lắng nghe từng việc từng việc một, không có dị nghị gì. Nhu Hàn đa phần là dựa theo lệ cũ mà làm, không có sai khác gì lớn.

- Phu nhân, biểu tiểu thư Lý gia sai người sang thư phòng nhị công tử mượn hai quyển sách. Do không phải sách quý hiếm gì nên nô tỳ đã tự làm chủ cho mượn.

Nhu Hàn cố gắng cân nhắc dùng từ bẩm báo A Trì:

- Biểu tiểu thư Lý gia, chính là biểu muội nhỏ tuổi nhất nhà tứ di mẫu của nhị công tử.

Là cô nương tên Lý Nhược kia. A Trì lơ đãng gật đầu:

- Giữa thân thích với nhau, mượn quyển sách cũng không có gì. Người làm rất đúng, về sau loại chuyện nhỏ này, người cứ thế mà làm.

Nhu Hàn do dự, bổ sung:

- Phu nhân, thiếp thân nha đầu Ngụy Tử hầu hạ biểu tiểu thư tự mình đến. Nghe ý của Ngụy Tử, hai ngày nay sức khỏe biểu tiểu thư không tốt lắm, vì vậy mới tới mượn “Đường sinh phổ” và sách tiêu khiển giết thời gian là “Tiểu lâm”.

Ngụy Tử nhìn như vô ý, kỳ thực chính là cố tình nói ra, không bẩm rõ với phu nhân thì không hay lắm.

- Sức khỏe ai không tốt lắm?

Trương Mai cả người thơm tho tươi mát, tinh thần sảng khoái tiến vào, cười hỏi. Vẻ mặt tươi cười của hân lúc này cho thấy tâm tình rất tốt.

Nhu Hàn khuyu gối, không dám lên tiếng. Nàng đã bẩm rõ với phu nhân, phu nhân đang ở trước mặt có muốn nói với nhị công tử hay không, nói như thế nào đều do phu nhân định đoạt.

Khóe môi A Trì mang theo ý cười nhàn nhạt:

- Là biểu muội nhỏ tuổi nhất nhà tứ di mẫu.

Trương Mai sờ sờ cằm:

- A Nhược? Thân thể nha đầu này trước nay đều không tốt, thỉnh thoảng cứ nửa tháng là bệnh một trận, làm người ta lo lắng.

A Trì đề nghị:

- Sắp Tết rồi, chúng ta cũng không tiện sang thăm. Ngày mai cho người tặng ít thuốc bổ qua đó, được không? Tuổi này của A Nhược nên ăn mấy loại đồ bổ có chất nhờn thì hữu ích vô cùng.

Trương Mai gật đầu:

- Phu nhân nghĩ rất chu đáo, chính là làm như vậy. Ta nhớ A Nhược hơi có tính trẻ con, chỉ thích đồ chơi nhỏ nhắn. Máy thứ như làn nhỏ bằng sành liễn hay rễ cây khắc thành hình người gì gì đó. Những đồ chơi nhỏ này ta còn giữ không ít, bảo người lấy ít món nhả mà không tục tặng A Nhược chơi.

Nhu Hàn nghe căn dặn, khuyu gối hành lễ, lui ra ngoài. A Trì tựa tiểu phi tiểu nhìn trượng phu:

- Nhị công tử, chàng biết sở thích của tiểu biểu muội rất tường tận đấy.

Biểu ca nào cũng nhớ sở thích của biểu muội ư, còn gì mà “làn nhỏ bằng sành liễn hay rễ cây khắc thành hình người”, nhớ rõ ràng như vậy.

Trương Mai lắc đầu thật mạnh:

- Phu nhân sai rồi! Ta chỉ biết chút ít sở thích của tiểu biểu muội thôi chứ đâu có tường tận? Ta biết tường tận, trước đây là bà ngoại, mẫu thân, Đồng Đồng, và bây giờ là nàng. Phu nhân, không có người thứ năm đâu.

Xem như chàng thức thời! Trong lòng A Trì ngọt ngào vô cùng hưởng thụ, nụ cười tựa tiểu phi tiểu kia biến thành nụ cười hài lòng:

- Chàng biết ta rất tường tận sao, toàn là khoác lác.

Trương nhị công tử, thời gian chúng ta tiếp xúc gần gũi rất ngắn ngủi mà chàng cho là rất hiểu ta rồi. Ta là người nông cạn, dễ bị chàng nhìn thấu như vậy sao?

Ánh sáng trong mắt Trương Mai lưu chuyển, giọng nói trầm thấp mà mỉa mai:

- Phu nhân, chúng ta sau khi chân thành gặp nhau*, tự nhiên sẽ hiểu nhau sâu sắc, rất tường tận.

* Nguyên văn là ‘xích thành tương kiến’, nghĩa là không có gì giấu giếm, lừa gạt đối phương, nhưng ở đây Trương Mai dùng nghĩa bóng là hai người từng ở trước mặt đối phương trong tình trạng không mảnh vải che thân

Lại muốn phu thê nhất thể nữa! A Trì khẽ gất một tiếng:

- Tự nghĩ đi!

Rồi trốn đến tịnh phòng tắm rửa thay quần áo.

Sau khi nàng tắm rửa xong bước ra thì Trương Mai đang đi loanh quanh bên ngoài tịnh phòng, thấy tiểu thê tử tươi mát liền hóa thân thành sói, hung hăng nhào tới.....

Lần ‘chân thành gặp nhau’ này tốn thời gian hơi lâu, đến khi mây tan mưa tạnh đã là nửa đêm. Trong lúc mơ mơ màng màng, A Trì chợt nhớ đến câu “Tình yêu là ở trên giường lúc mười hai giờ đêm”.

Màn đêm tĩnh lặng, hai người ôm nhau thâm thì.

- Trọng Khải, chàng chỉ được phép có một mình ta.

- Biết rồi, Nhất Nhất.

.....

- Không phải nói chỉ cho phép mỗi mình nàng sao? Nàng chính là Nhất Nhất của ta.

83. Chương 83: Văn Đầy Người Triết Văn Nhiều Người Mưu (thượng)

Buổi tối không đứng đắn nhưng đến ban ngày, phu thê hai người ai nấy đều đoan chính lễ độ. Hôm sau, Trương Mai mở cửa từ đường, sai người quét dọn, lau rửa dụng cụ cúng bái, thỉnh linh vị, rất có khí thế của người làm chủ. A Trì sai người quét tước phòng chính, chuẩn bị treo di ảnh. Cả Ngụy quốc công phủ, trong ngoài trên dưới đều rất bận rộn.

Bận đến trưa, đầu tiên là thê tử của Trương Cẩm Thẩm thị sang nói chuyện hồi lâu, kế đó là thê tử của Trương Dũ Đường thị tới ngồi một lát. Giọng điệu hai người đều giống nhau:

- Con ngoan, con vừa mới đến, có gì không hiểu cứ qua hỏi ta. Nếu cần giúp đỡ, tuyệt đối đừng khách sáo.

A Trì cười đáp:

- Dạ, đều là người trong nhà, con nhất định không khách sáo.

Buổi chiều, thê tử của Trương Thư Vũ thị, thê tử của Trương Mậu Tề thị, thê tử của Trương Ý Chân thị, thê tử của Trương Thái Lư thị, hoặc hai người cùng đến hoặc một mình đến, đều nói cười vui vẻ:

- Một gia đình lớn như vậy, đúng là làm khó con rồi. May là con giỏi giang chứ đổi thành người khác, còn không biết thành cái dạng gì nữa.

Đều là tới lấy lòng.

Thái phu nhân Lâm thị lực sát thương mạnh mấy ngày qua đau ngực, không ra khỏi cửa, không gặp ai; Tô thị khăng khăng cố chấp vẫn đang bệnh nằm trên giường không dậy nổi. Nhìn kỹ lại, Ngụy quốc công phủ hình như không có ai muốn tới quấy rối mình. A Trì xem lại từ đầu đến cuối, đây phải chăng có nghĩa là, khách điểm ở tạm một tháng này sẽ vô cùng thuận lợi, không có sóng gió?

Mặt trời lên đến đỉnh đầu, A Trì sai người chuẩn bị trà nước điểm tâm, yên tĩnh uống trà trưa. Công việc vất vả, hẳn là cần nghỉ ngơi một chút. Trà gừng hương vị đậm đà, bánh dứa mềm xốp ngon miệng, A Trì ăn rất hưởng thụ.

Sau khi uống trà trưa, nữ nhi của Trương Khẩn Trương Vũ tiểu cô nương khoan thai bước đến:

- Biết tẩu năm mới nhất định muốn thưởng hà bao cho tiểu hài tử nên muội tự tay thêu mấy cái, nếu tẩu không chê xin nhận lấy.

Trong giỏ trúc nhỏ khéo léo là mấy chục hà bao bằng gấm xinh xắn, không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư của tiểu cô nương đây.

A Trì mỉm cười cảm ơn:

- Muội muội phí tâm rồi, đa tạ.

A Trì giữ nàng ấy lại uống trà, trò chuyện một lát, thấy nàng ấy cười nói tự nhiên, dường như cũng không có ý gì khác thì không nghĩ nhiều nữa.

Sau khi Trương Vũ rời đi, thị nữ Khê Đằng hầu hạ bên cạnh hiểu rõ nội tình Ngụy quốc công phủ vẻ mặt thở dài:

- Không biết thập nhị tiểu thư làm ngày làm đêm thế nào mới làm ra được.

Trương Vũ đứng thứ mười hai trong những người đồng lứa ở phủ.

A Trì không xác định nhìn vào giỏ trúc, làm cái này rất tốn sức? Nàng không giỏi thêu thùa may vá, thêu một cái hà bao mất bao nhiêu thời gian, nàng hầu như không có tí khái niệm nào. Khê Đằng hé môi cười:

- Phu nhân, đồ của thập nhị tiểu thư đều là tự làm lấy, chứ phòng châm tuyến đâu có quản? Tam phu nhân lại đang bệnh, mọi việc trong nhà đều do một tay nàng ấy lo liệu. Có thể làm ra những thứ này mang tới là rất không dễ dàng.

A Trì chậm rãi nói:

- Người biết rõ chuyện của thập nhị tiểu thư nhĩ.

Khe Đằng đỏ mặt, ngượng ngùng:

- Trách nhiệm của nô tỳ, bất cứ chuyện gì trong phủ, nô tỳ cũng phải biết, phu nhân nếu hỏi, nô tỳ lúc nào cũng có thể bẩm báo. Phu nhân, nô tỳ thấy thập nhị tiểu thư thật đáng thương, gặp phải mẹ ruột như tam phu nhân vậy, thập nhị tiểu thư.....không dễ dàng.

Có người mẹ hồ đồ như vậy, rất đáng lo.

Bội A và Tri Bạch mỗi người bẻ một khay lớn tiền mừng tuổi tiến vào:

- Phu nhân, vàng năm trăm thỏi, bạc cũng năm trăm thỏi.

Thỏi vàng, thỏi bạc là để Tết thưởng cho tiểu hài tử, có hình như ý, hình hoa mai, kiểu dáng rất xinh xắn, đều ngụ ý may mắn, tốt lành.

Sẽ không có một ngàn tiểu hài tử tới chúc Tết đâu nhỉ? A Trì căn dặn:

- Vàng, bạc mỗi thứ lấy một trăm thỏi, đem qua cho thập nhị tiểu thư.

Khê Đăng nhanh nhẹn đáp ứng, xoay người tự mình đưa đi.

- Phu nhân nói, sợ tam phu nhân bệnh, những chuyện nhỏ này không ai nghĩ đến mới sai nô tỳ mang qua.

Trương Vũ cảm kích liên tục đa tạ:

- Phải đó, mẫu thân vừa bệnh, rất nhiều chuyện đều kéo tới. Đa tạ phu nhân nhọc tâm nghĩ đến, Khê Đăng tỷ tỷ, hôm nay thời tiết lạnh lẽo mà phiền tỷ đi một chuyến, thật áy náy.

Khê Đăng cười nói:

- Không đáng gì đâu.

Nàng cáo từ Trương Vũ, trở về Gia Vinh Đường.

A Trì làm Ngụy quốc công phu nhân, đối với tình hình kinh tế của mọi người trong Ngụy quốc công phủ cũng hiểu được đại khái.

Trong quốc công phủ, chi lớn và chi thứ năm nhậm chức bên ngoài, quanh năm không ở kinh thành; Ngụy quốc công đương nhiệm Trương Mại là thứ tôn chi thứ ba; Trương Chiêu chi thứ tư tuy đã trí sĩ nhưng năm đó biết cách làm quan, tài sản do làm quan mà có rất phong phú, thê tử Vũ thị của Trương Chiêu giỏi lo liệu việc nhà, việc buôn bán nên chi thứ tư vô cùng giàu có; Trương Cẩm chi thứ sáu vốn là tiểu nhi tử không biết tính toán, không có tiền đồ, toàn dựa vào quốc công phủ sống qua ngày. Về sau, Trương Tịnh trưởng thành mời Trương Cẩm giúp trông coi Tọa Vong Các, mấy năm gần đây, Trương Cẩm cũng tích trữ được không ít gia sản.

Khốn khó chính là hai thứ tử chi thứ hai. Thái phu nhân Lâm thị chi thứ hai cực kỳ giàu có nhưng không thích Trương Khẩn, Trương Dũ, càng không chịu duỗi tay với hai nhà họ. Chi thứ hai không phân gia nên trong tay Trương Khẩn, Trương Dũ không có sản nghiệp, đều dựa vào tiền tiêu hàng tháng của quốc công phủ sống qua ngày.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Trương Khẩn sợ vợ: trong tay ông không có tiền, cũng không có bản lĩnh kiếm tiền, chỉ dựa vào tiền tiêu hàng tháng sao đủ dùng? Nếu có chuyện khẩn cấp, không thể thiếu việc dùng đến đồ cưới của Tô thị. Cứ thế, Trương Khẩn ở trước mặt thê tử không hề có chút phân lượng nào.

Trương Dũ so với Trương Khẩn tốt hơn một chút. Ông dẻo miệng, tính tình mềm mỏng, quan hệ với mọi người trong phủ ngoài phủ đều không tệ nên kiếm được một chân trong Ngũ thành binh mã ti, xem như có chút thu nhập. Bởi vậy, Trương Dũ ít nhất có thể nuôi được gia đình.

Sau khi chính thê của Trương Dũ qua đời, ông theo lời mai mối cưới nữ nhi một quan viên cứu phẩm là Đường thị về làm kế thất. Đường thị trẻ tuổi xinh đẹp nhưng đồ cưới hơi ít, chẳng qua Đường thị cùng Trương Dũ rất hòa hợp, Trương Dũ ngoài sáng trong tối đều bênh vực bà, cho bà chỗ dựa. Bởi vậy, Đường thị tuy là kế thất nhưng không ai vì thế mà xem thường bà.

Hai người vợ của thứ tử chi thứ hai, Tô thị là chính thất, Đường thị là kế thất; khi sức khỏe Tô thị tốt thì thường hầu hạ thái phu nhân Lâm thị, còn Đường thị bình thường không hề theo nịnh nọt thái phu nhân, ngoại trừ hành lễ vấn an theo thông lệ thì cực ít khi đặt chân đến chỗ Lâm thị.

Cũng thú vị. A Trì đem mọi người, mọi chuyện của Ngụy quốc công phủ suy nghĩ một lần, khóe môi khẽ hiện lên ý cười. Bất luận kiếp trước hay kiếp này, A Trì đều tin vào tầm quan trọng của cơ sở kinh tế. Dĩ nhiên, ở kiếp này, chỉ có cơ sở kinh tế thì còn xa mới đủ, muốn sống dễ chịu nơi thế giới này còn phải có quyền thế và thực lực.

Từ biểu hiện bên ngoài cho thấy Tô thị rất hiếu kính, tôn trọng thái phu nhân, đối với thái phu nhân luôn nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn vâng lời, đây chỉ đơn thuần vì đạo hiếu sao? A Trì không tin tưởng lắm. Nàng nghiêng về suy nghĩ có liên quan đến lợi ích hơn.

Mặt trời còn chưa xuống núi, Trương Đồng cùng với sư công, hai ông cháu ngồi xe ngựa thong thả đến.

- Hai người vậy mà dám không về nhà! Thôi, hai người không về thì hai ta qua đây chứ sao.

Trương Đồng đầu tiên là lên mặt chỉ trích, tiếp đó cười hì hì.

Lão gia tử tóc bạc mặt ủ mảy chau:

- Tiểu cô nương, sư công không có giày mang. Đôi giày này không xứng với áo bào đỏ và kim quan.

Tết phải mang gì đây, thực làm người ta đau đầu mà.

A Trì dỗ sư công như dỗ hài tử:

- Giày để tối nay con suy nghĩ, nhất định sẽ cho sư công một đôi tiện lợi, vừa chân lại oai phong đẹp mắt! Bây giờ sắp cơm tối rồi, chúng ta tập trung nghĩ xem muốn ăn cái gì, ăn thế nào, có được không?

Sư công cao hứng:

- Muốn ăn thịt! Mùa đông ăn thịt dê hầm, vừa ngon vừa mềm. Tiểu cô nương, trước đây nhà con có đưa qua cháo thịt bò, ăn cũng rất ngon.

Trương Đồng ngồi chọn món:

- Muội muốn ăn cá! Cá gì miễn tươi là được, đem hấp; một ít rau xanh, đem xào; thêm ít gỏi cũng được, trình bày đẹp chút.

Đến khi Trương Mai quay lại thì bữa tối đã được dọn lên, ngoài rau cải ra, món gỏi kia quả thật phù hợp với yêu cầu của Trương Đồng: tuy là thịt bò thông thường nhưng được xếp thành hình chữ Vạn () xinh đẹp. Bên cạnh thịt bò là hoa hồng được khắc tỉ mỉ, những lớp cánh hoa màu hồng nhạt, tự nhiên, xinh đẹp nở trên mâm sứ trắng óng ánh, tạo phong cảnh diễm viên lay động lòng người.

- Đẹp làm người ta vừa nhìn là muốn ăn!

Trương Đồng gấp một miếng thịt bò cho vào miệng. Thịt bò mềm mại nhiều nước, hương vị hấp dẫn, dạ dày kén ăn thế nào cũng không thể soi mói. Cảm giác mùi vị tuyệt vời tràn ngập trong miệng, Trương Đồng thích thú gấp thêm một miếng:

- Đã ăn là muốn ăn nữa!

Sư công vui vẻ húp cháo thịt bò. Ông trước đây quen ăn miếng thịt to uống chén rượu lớn, mấy năm gần đây được Du Nhiên từ từ dẫn dắt nên ăn uống cũng dần tinh tế hơn. A Trì càng có công lao vĩ đại, có thể dụ sư công ngày càng thích húp cháo——sư công tuổi đã lớn, húp cháo sẽ tốt cho tiêu hóa.

A Trì sai người đem một đĩa rau xào đặt trước mặt Trương Mai, nghịch ngợm nháy nháy mắt với hân. “Ngoan, ăn rau sẽ ngày càng xinh đẹp, tỷ tỷ mới thích người!” Trương Mai nhìn ánh mắt nàng, nhớ tới lời nàng từng nói, vừa yêu vừa bực mình.

Xem ta buổi tối trừng trị nàng thế nào! Trương Mai lườm A Trì, hung hăng gấp một đĩa rau, rồi hung hăng nuốt. A Trì ra vẻ sợ hãi, ai u, ăn như chàng sẽ khó tiêu đó nha.

Sau bữa tối, phu thê hai người theo sư công đến Thanh Dương Viện cách Gia Vinh Đường không xa:

- Sư công ở đây có được không? Cách chỗ tụi con rất gần. Những thứ bình thường ngài thích chơi đều đã chuẩn bị tốt cho ngài rồi. Sư công có vừa ý không?

Sư công vô cùng vui vẻ:

- Vừa ý, vừa ý!

A Mai là hài tử tốt, tiểu cô nương cũng là hài tử tốt, nghĩ cho sư công rất chu đáo!

Tuy vô cùng vừa ý nhưng sư công vẫn kiên trì muốn về Bình Bắc hầu phủ. Ở lại? Không đâu. Hai đứa nhỏ mới tân hôn, lão đầu tử theo làm loạn cái gì.

Không lay chuyển được sư công, Trương Mại cùng A Trì đành phải ngồi lên xe, đưa sư công và Đồng Đồng về Bình Bắc hầu phủ. Xe ngựa rộng rãi to lớn, bốn người ngồi cũng rất thoải mái.

Trương Đồng cười nói:

- Hai người cần gì phải đi theo chứ? Muội có cao thủ như sư công bảo vệ mà hai người vẫn không yên tâm. Nhị ca nhị tẩu đối với tiểu muội duy nhất là muội đây thực quá quan tâm yêu quý rồi, xấu hổ, xấu hổ.

- Tự mình đa tình.

Trương Mại ở gần đưa tay xoa đầu muội muội:

- Ta và nhị tẩu muội rõ ràng là hiếu thuận với sư công có được không? Đồng Đồng, không liên quan gì tới muội hết.

Trương Đồng đến ngồi cạnh A Trì, ôm cánh tay nàng tỏ cáo:

- Nhị tẩu, nhị ca luôn ăn hiếp muội! Hồi nhỏ, mẫu thân muốn đánh muội, phụ thân giơ muội lên thật cao, mẫu thân đánh không tới đành hết cách. Tẩu đoán xem thế nào? Nhị ca vậy mà muốn làm cái thang!

Đem thang đến, không phải là đánh tới rồi sao.

A Trì bật cười, hai huynh muội này là một đôi dở hơi! Đồng Đồng hẳn là bướng bỉnh quậy phá gây họa, mẹ muốn đánh, cha không nỡ. Trọng Khải cũng không bớt việc, còn muốn làm cái thang!

A Trì cố nén cười:

- Xin thỉnh giáo một chút. Chàng làm cái thang vậy chỗ gác chân là chỗ nào?

Phụ thân trong tay giơ muội muội, chiếc thang là chàng làm thế nào gác chân?

- Cái này mà cũng hỏi.

Trương Mại ra vẻ khinh thường:

- Đương nhiên là gác trên người phụ thân rồi.

Trừ phi phụ thân dựa vào tường, bằng không ta chỉ có thể gác lên người phụ thân!

Sư công dẫn đầu ôm bụng cười, trong buồng xe đều là tiếng cười lớn.

Đến Bình Bắc hầu phủ, cha mẹ, huynh tẩu đều tươi cười nhẹ nhàng, ấm áp hài hòa, Trương Mại cùng A Trì thoải mái ngồi xuống, lại không muốn đi nữa.

Trương Tịnh phụng bồi sư công đánh cờ, hai huynh đệ Trương Kinh và Trương Mại ở bên cạnh xem chiến. Phó Vành và Đồng Đồng miệt mài nghiên cứu trang sức thịnh hành của Trân Bảo Các, còn A Trì ngồi cạnh Du Nhiên tán gẫu việc nhà.

Du Nhiên vỗ vỗ tay A Trì:

- Làm Ngụy quốc công phu nhân không dễ nhỉ?

Tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi phải đối mặt với mười mấy tộc nhân, trông coi mấy trăm nô bộc, thị nữ, không thể không lao tâm khổ trí.

A Trì cười khôn khéo:

- Làm người, nào có ai dễ dàng? Bất luận là ai cũng sẽ có phiền não. Gặp phải người hay việc phiền phức, có thể mặc kệ thì mặc kệ, nếu thật sự tránh không khỏi thì ứng phó thôi.

Làm Ngụy quốc công phu nhân không dễ dàng, vậy, như Từ Tổ Mẫn, Từ Tổ Tâm các nàng thì dễ dàng sao? Mỗi người đều có những đấu tranh, những bất đắc dĩ riêng. So với các nàng thì Từ Tổ Hoa đã rất may mắn rồi.

Du Nhiên mỉm cười khen ngợi:

- Con thật là khoáng đạt!

Ban đầu lúc cầu hôn Từ gia, vợ chồng Từ Sâm có ý “nếu là nhị công tử Bình Bắc hầu phủ thì có thể hứa hôn nhưng nếu là Ngụy quốc công thì phải suy nghĩ lại”, có thể thấy Từ gia không thích Ngụy quốc công phủ. A Trì lại không chút để bụng, rất tốt rất tốt.

A Trì thành thạo nịnh nọt:

- Mẹ quá khen. Có mẹ chồng từ ái như mẹ, con dĩ nhiên là có chủ kiến. Cho dù con thật làm sai nửa lần hay một lần, mẹ cũng có thể giúp con chu toàn trở lại. Điều nói làm dâu khó nhưng con thấy, có mẹ chồng tốt thì làm dâu rất nhẹ nhàng thoải mái!

Du Nhiên vui vẻ, cố ý nghiêm mặt:

- Làm dâu nhẹ nhàng thoải mái thì hồng mắt. Từ mai trở đi, ta sẽ nghiêm khắc!

A Trì tạo dáng vẻ sợ hãi, nhát gan, giọng nói khiếp đảm:

- Đừng mà, đừng mà.

Hai người đều bật cười.

A Trì chủ động đề cập:

- Thập nhị muội muội khiến người khác thật quý mến. Cô nương thông minh như vậy, tuổi còn nhỏ đã biết nhìn sắc mặt người khác nói chuyện. Lúc con cỡ tuổi muội ấy chỉ biết nghịch ngợm làm nũng, chuyện gì cũng không hiểu.

Du Nhiên chậm rãi nói:

- Hải tử có cha mẹ yêu thương và không có cha mẹ yêu thương khác nhau rất lớn; hải tử có cha mẹ giỏi giang và có cha mẹ tầm thường cũng khác nhau rất lớn. A Vũ sở dĩ vô cùng hiểu chuyện là vì con bé không có chỗ dựa.

Cha ruột không có tiền đồ, mẹ ruột ngu muội vô tri đều là trở ngại của con bé. Con bé không thể dựa vào ai, bản thân không đứng vững được thì có thể thế nào đây.

A Trì tập trung suy nghĩ một lát, bình tĩnh mở miệng:

- Mẹ, có một điểm, con nghĩ không thông lắm. Đích tử của thái phu nhân Lâm thị mất sớm, không để lại con nối dõi, qua rất nhiều năm, tại sao bà ấy không có tôn tử thừa tự?

Bà ấy nếu muốn tìm con thừa tự cho đích tử Trương Từ chết sớm thì trong tộc có không biết bao nhiêu người vội vã muốn đem con đưa tới ấy chứ, thái phu nhân Lâm thị cực kỳ giàu có! Làm tôn tử của bà ấy, cả đời đều có thể hưởng vinh hoa phú quý.

Thời đại này rất coi trọng việc “cúng bái”. Người sống muốn ăn cơm, sau khi chết đến âm phủ cũng muốn có con cháu cúng cơm cho ăn, bằng không sẽ chịu đói ở âm phủ sao? Chuyện khi còn sống và sau khi chết đều là đại sự khiến người ta quan tâm.

84. Chương 84: Văn Đây Người Triết Văn Nhiều Người Mưu (hạ)

Du Nhiên rất khách quan nói:

- Bà ấy vẫn luôn sắm soi chọn người, tiếc là không có ai vừa mắt. Mấy năm đầu Trương Từ qua đời, không ít người trong tộc ngoài sáng trong tối thân cận bà ấy, mang tiểu hải tử còn nhỏ tuổi đến cho bà ấy nhìn. Chẳng qua bà ấy chê mấy tiểu hải tử đó tư chất bình thường nên không chịu.

Có lẽ trong lòng bà ấy, ai cũng không xứng làm nhi tử của Trương Từ.

Hóa ra là thế. A Trì cười ngọt ngào:

- Mẹ, chuyện con không hiểu còn nhiều lắm, mẹ đừng chê con ngốc mà từ từ dạy bảo con. Con tuy ngốc nhưng nhất định sẽ dụng tâm học.

- Ai ngốc?

Trương Mai nghe động tĩnh bên này thì không xem đánh cờ nữa mà bước qua:

- Chúng ta lúc nào thì có tiểu ngu ngốc? Nào nào nào, để ta xem thử.

Du Nhiên cười khanh khách nhìn tiểu nhi tử, rất có ý cười trên nỗi đau người khác, Mai Mai con mà tin mấy lời tán gẫu ngoài miệng, nếu A Trì về nhà tính sổ với con thì không ai có thể giúp con đâu! Nhi tử, vợ mình con tự đổ đi, mẫu thân lực bất tòng tâm.

Đúng lúc sư công thấy thế cờ không tốt, có xu hướng sắp thua, nghe vậy cũng không hạ cờ nữa, cười hì hì nhìn qua:

- Tiểu ngu ngốc đâu, tiểu ngu ngốc ở đâu? Ta cũng muốn xem một cái.

Ông vừa nói vừa không cẩn thận tiện tay gậy gậy làm loạn các quân cờ.

- Sư phụ

Trương Tịnh thắng thế, đang tập trung nghĩ cách thừa thắng truy kích, lại bị lão gia tử giở trò vô lại, không khỏi ghen hòng nhìn trôn trối. Trương Kinh rất biết quan sát, bình tĩnh thu cờ:

- Tối rồi, nên nghỉ ngơi thôi. Sư công, phụ thân, con thu dọn tàn cục.

Sư công tán thưởng, cười hì hì nhìn Trương Kinh, lại đặc ý nhìn Trương Tịnh, đứng dậy đi về phía A Trì:

- Tiểu cô nương, giày của sư công con đã nghĩ xong kiểu dáng chưa? Nhất định phải oai phong lẫm liệt đó!

A Trì thông dong trả lời:

- Điều đó là đương nhiên. Sư công, ngài thấy giày da viền cao thế nào? Dừng da hươu hoặc da dê, vừa nhẹ vừa êm, còn rất dễ nhìn nữa.

Sư công mặt mày hớn hởi:

- Được, chỉ cần có thể xứng với áo bào đỏ và kim quan của ta là được.

Trương Tịnh không nói lời nào. Sư phụ là anh hùng hào kiệt tung hoành thiên hạ, là bô lão phái Hoa Sơn, nhưng cứ như tiểu hài tử đón Tết, háo hức với xiêm y, giày, mũ buộc tóc mới.....Sư phụ, sáng mai con đặc biệt ra ngoài một chuyến mua cho ngài ít pháo hoa về đốt, để ngài chơi cho đã.

Thấy thời gian thật không còn sớm, Trương Mai cùng A Trì đành phải đứng dậy cáo từ. Sư công lưu luyến, rất muốn theo họ về, A Mai và tiểu cô nương nhà ta thú vị biết mấy, chơi vui biết mấy, nhưng nghĩ đến chuyện quan trọng, sư công liền quyết đoán dừng bước, tự kiểm chế chính mình.

Trở lại Ngụy quốc công phủ, không còn chuyện gì khác, họ tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi. Hôm sau, A Trì đang xem lướt qua danh sách mời rượu tất niên thì cung sứ từ Khôn Ninh Cung tới truyền ý chỉ của Hoàng hậu: “Lâm thái phu nhân tuổi tác đã cao, miễn châu mừng Nguyên Đán.”

Thốn Hàn khuôn mặt tươi cười, lặng lẽ rút một hà bao nặng trĩu vào tay áo cung sứ, cung sứ mặt không đổi sắc khép lại tay áo, ánh mắt mang theo ý cười hài lòng, hồi cung phục mệnh.

Cung sứ do A Trì ra mặt tiếp đãi, sau khi cung sứ đi, thái phu nhân Lâm thị mới biết được chuyện này, tức giận gần chết. Ta hiện nay quanh năm suốt tháng cũng chỉ có mấy cơ hội được xuất đầu lộ diện! Nguyên Đán không được tiến cung, ngay cả mặt của Thái hậu, Hoàng hậu cũng không thấy, cho dù có lời muốn nói thì có thể nói cho ai nghe?

Đúng lúc thân sinh nữ nhi Trương Tư về phủ đưa quà Tết, an ủi bà:

- Lễ nghi châu mừng Nguyên Đán cực kỳ phức tạp, các thái phu nhân có tuổi, ai không hi vọng được ân điển như vậy? Cầu còn cầu không được nữa là. Đây cũng nhờ Ngụy quốc công phủ có thể diện trong triều, mẹ mới có thể được chuyện tốt như vậy.

Lời này của Trương Tư không hề giả dối, là lời nói thật, không biết sao thái phu nhân Lâm thị lại không thích nghe.

- Những thái phu nhân có tuổi kia, người nào giống ta không có nhi tử ruột, tôn tử ruột hầu hạ dưới gối?

Người ta có con dâu, cháu dâu phát huy công dụng rồi, đương nhiên không cần lết thân già tự mình ra trận. Ta có thể so với người ta sao?

Trương Tư nổi giận:

- Mẹ, mẹ cứ an ổn chọn một hài tử thông minh sáng dạ làm tôn tử thừa tự, an ổn sống qua ngày không tốt sao? Ngụy quốc công phủ này đã đổi chủ rồi, mẹ còn lẩn qua lẩn lại cái gì, mẹ có ý gì?

Lâm thị tức muốn đánh Trương Tư:

- Mày là đồ ăn cây táo, rào cây sung! Không lo cho mẹ ruột mày mà cứ lo cho người ngoài!

Ta sao phải cần tôn tử thừa tự, để sau này ta phải trông coi một đứa không hiểu chuyện, không phải tôn tử ruột của ta mà sống qua ngày hã? Ngụy quốc công phủ này ta đã quản lý hơn nửa đời người, đến lúc cuối cùng, con bảo ta cam tâm tình nguyện giao lại cho một con ranh mười sáu mười bảy tuổi?

Trương Tư đang tuổi trung niên, việc nhà bề bộn, gia cảnh sa sút, trượng phu là một kẻ vô dụng lại ham chơi, hôn sự của con cái và các khoản chi tiêu trong nhà toàn bộ đều do một mình bà ứng phó khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Bà không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi một lát, ở lại chỗ Lâm thị dùng cơm trưa qua loa rồi vội vã cáo từ rồi đi.

Hai mẹ con chia tay trong không khí chẳng vui vẻ gì.

Thái phu nhân Lâm thị đau ngực. Mọi người chỉ thứ hai trừ Tô thị còn nằm trên giường “dưỡng bệnh” ra, bọn người Đường thị, Trương Vũ đều hầu hạ bên giường bệnh thái phu nhân. Thái phu nhân nhìn mấy người con dâu và tôn nữ này thì sinh lòng chán ghét, ngực càng khó chịu.

Cần Thanh Cung.

Hoàng đế triệu Từ thứ phụ yết kiến, quăng hai bản tấu chương xuống:

- Bản tấu này của Từ khanh không thỏa đáng, viết lại.

Từ thứ phụ cuống quýt tạ tội, quỳ xuống nhặt hai bản tấu chương, vẻ mặt xấu hổ.

Hoàng đế bệ hạ dù không hài lòng với tấu chương của nội các đại thần cũng cực ít khi bác bỏ thẳng mặt như vậy. Là tấu chương của mình vô cùng trái với thánh ý, hay bệ hạ buồn bực trong lòng nên giận cá chém thớt? Từ thứ phụ không rõ ràng lắm.

Từ thứ phụ kính cẩn quỳ trước mặt Hoàng đế, trên trán rỉ ra mồ hôi hột.

Hoàng đế phát phát ổng tay áo, đứng lên:

- Sắp Tết mà Từ khanh vẫn bận công vụ, không được nghỉ ngơi, là một thần tử trung thành, trầm biết. Từ khanh cực khổ rồi, lui xuống đi.

Hoàng đế hẳn là buồn bực trong lòng nên giận cá chém thớt. Từ thứ phụ trong lòng mơ hồ cảm thấy như vậy, không dám nói thêm gì, cung kính dập đầu, lui ra ngoài điện.

Từ thứ phụ mới ra ngoài chưa được hai bước, trong điện liền truyền ra tiếng vật nặng rơi xuống đất. Từ thứ phụ mắt nhìn thẳng, bước chân mau lẹ không hề tương xứng với tuổi tác chạy về phía cửa cung. Tâm tình bệ hạ rõ ràng không tốt. Loại thời điểm này trốn được càng xa càng tốt.

Từ thứ phụ ra khỏi Cần Thanh Cung, trở lại Văn Uyên Các, cúi đầu nhìn hai bản tấu chương trong tay, buồn bực. Đây là tấu chương mình phỏng đoán tâm ý bệ hạ mà viết, lại vẫn không hợp thánh ý? Phải làm sao mới tốt đây.

Thỉnh giáo Nghiêm thủ phụ. Từ thứ phụ hít một hơi thật dài, đưa ra quyết định. Mình là thứ phụ, có chỗ nghi hoặc không rõ, đương nhiên phải thỉnh giáo thủ phụ đại nhân rồi, không lẽ có thể tự chủ trương?

Từ thứ phụ vững bước đi về phía sảnh bên trái, nơi làm việc của Nghiêm thủ phụ. Trong sảnh có một ông lão cao gầy, râu tóc hoa râm, mi mày thưa thớt đang đứng, Từ thứ phụ kính cẩn hành lễ:

- Thủ phụ đại nhân.

Nghiêm thủ phụ cũng cười gọi một tiếng:

- Từ các lão.

Giọng nói của Nghiêm thủ phụ vừa to vừa the thé, vô cùng phù hợp với hình tượng “gian thần” trên sân khấu kịch. Nếu chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài, thực không nhìn ra tướng phú quý.

Từ thứ phụ tới là để thỉnh giáo, bèn không khách sáo cầm hai bản tấu chương trong tay trình lên:

- Bệ hạ bác bỏ, tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết nên làm thế nào.

Từ thứ phụ vô cùng thẳng thắn thừa nhận:

- Tôi không có năng lực, không còn cách nào khác mới đến cầu ngài.

Nghiêm thủ phụ tuổi tác đã cao, sang năm là đại thọ tám mươi, tinh lực tất nhiên không còn tốt. Ông không nhìn tấu chương mà cười quay đầu vào phòng trong gọi một tiếng:

- A Khánh!

Một nam tử trên dưới năm mươi tuổi lên tiếng đáp lời, không nhanh không chậm bước ra.

Nam tử này là nhi tử duy nhất của Nghiêm thủ phụ Nghiêm Khánh, Nghiêm Khánh dáng người mập lùn, da trắng, cùng Nghiêm thủ phụ vừa cao vừa gầy tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Nghiêm Khánh thông dong nhận lấy hai bản tấu chương, trầm ngâm suy tư chốc lát, rồi nhắc bút, xoay bút như bay, viết ra bản tấu chương khác.

- Từ lão, bêu xấu.

Hắn ngông nghênh đưa tấu chương cho Từ thứ phụ.

Từ thứ phụ vẻ mặt tươi cười đa tạ:

- Vất vả vất vả rồi, tôi rất cảm kích.

Nghiêm thủ phụ đắc ý cười nói:

- Chỗ thân thiết với nhau, cần gì phải nói mấy lời này. Từ các lão, tấu chương do tiểu nhi làm chưa bao giờ bị bệ hạ bác bỏ, ông cứ yên tâm.

Từ thứ phụ liên tục nói lời đa tạ rồi trở về chỗ của mình. Nghiêm Khánh trời sinh nhạy bén, biết dùng thủ đoạn, tự mình kết giao với nội thị trong cung nên việc sinh hoạt hàng ngày, ăn uống, sở thích của bệ hạ đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nghe nói hắn ta phỏng đoán thánh ý cực kỳ chuẩn xác, chưa từng xảy ra một sai sót nào.

Đây cũng xem là một loại bản lĩnh. Từ thứ phụ trong lòng đối với Nghiêm Khánh thật có mấy phần thưởng thức. Thời gian ông ở nội các không ngắn nên hiểu rõ, muốn đem mỗi một phần tấu chương đều viết hợp tâm ý Hoàng đế là vô cùng khó khăn.

Nội thị tới thu tấu chương:

- Từ lão đại nhân, thánh thượng đang chờ, ngài đã nghĩ xong chưa?

Từ thứ phụ mỉm cười đưa lên:

- Xong rồi.

Người như Từ thứ phụ, nhiều nhất chỉ có thể khách sáo với nội thị, chứ nịnh bợ lấy lòng nội thị, ông thực không làm được.

Lần này, Từ thứ phụ không bị triệu vào nữa. Hai bản tấu chương kia, đoán chừng là được thông qua rồi, không sao nữa.

Trong gió lạnh rét buốt thảng chập, Từ thứ phụ chậm rãi bước trên cầu Kim Thủy, trong lòng chỉ có ý niệm này: “Nhất định phải nghe ngóng được tình hình trong cung, nghe ngóng được yêu thích của bệ hạ! Tài trí thông minh của ta sao lại bại bởi Nghiêm Khánh? Chẳng qua là ta không hạ mình kết giao như hần thôi.”

Nghiêm thủ phụ đã tuổi già sắp tắt, tinh lực không tốt, việc chính vụ phần lớn đều dựa vào Nghiêm Khánh hỗ trợ. Kéo Nghiêm Khánh xuống, vận ngã hần thì Nghiêm thủ phụ cũng sụp đổ. Từ thứ phụ nghĩ đến những khuất nhục đã từng chịu, vẻ mặt lạnh lẽo nắm thật chặt cổ áo choàng, từ từ đi xuống cầu Kim Thủy.

Hôm sau, Từ thứ phụ đến Văn Uyên Các làm việc như thường lệ, lại bị Hoàng đế triệu kiến. Hoàng đế rõ ràng rất cao hứng, thuận lợi nói xong chính sự, còn vui vẻ hỏi thăm đến việc nhà:

- Lệnh tôn nữ gả cho thứ tử Bình Bắc hầu phủ phải không? Như vậy cũng kết thân thích cùng Đặng gia rồi.

Bất kể Hoàng đế cao hứng thế nào, Từ thứ phụ vẫn cẩn thận, cân nhắc trả lời:

- Bệ hạ thánh minh! Hôm qua thần về nhà, khuyến tử lòng đầy băn khoăn kể lại, nói trên đường tình cờ gặp Đặng chỉ huy sứ, Đặng chỉ huy sứ luôn miệng gọi nó là “tam thúc phụ” chứ đâu làm thân thích nổi.

Đặng quý phi hiển nhiên là phó Hoàng hậu, Đặng Du là em vợ chính thức của Hoàng đế, ông nào dám luận thân thích, nào dám đường đường chính chính nhận làm trưởng bối của Đặng Du chứ.

Từ thứ phụ thận trọng lo sợ, hết sức kính cẩn, Hoàng đế là người thích được khen tặng, a dua, thích các đại thần nghe lời, bèn cười nói:

- Chuyện này có gì mà làm không nổi.

Tiểu tử Đặng Du kia vừa nhắc tới “biểu thúc” “đại biểu ca” “nhị biểu ca” là mắt gian cứ sáng lấp lánh, thúc phụ nhạc gia của “nhị biểu ca”, hần không vốn vả sao được.

Tiểu tử này tuy phong lưu ham vui không có tiền đồ nhưng tâm địa không xấu, biết kính trọng anh hùng, xem như có chỗ đáng khen. Hoàng đế nghĩ tới đệ đệ thích sinh sự, gây chuyện của Đặng quý phi thì cũng có chút thưởng thức.

85. Chương 85: Chỉ Toàn Xu Nịnh Êm Tai (thượng)

Hai tỷ đệ cùng cha cùng mẹ, tỷ tỷ thông minh lanh lợi, có thể nói là có trái tim thủy tinh, nhưng đệ đệ lại là người thẳng tính, không có tâm kế, bụng dạ gì. Hai tỷ đệ này, thú vị.

Đặng Du hồ đồ, cũng nên có người chế ngự một ít. Hần là cữu cữu ruột của lão lục, bây giờ lão lục còn nhỏ thì thôi, chẳng lẽ đợi sau khi lão lục trưởng thành có một cữu cữu không ra hồn làm mất mặt? Không thể, không thể được.

Từ thứ phụ cũng là người giỏi xu nịnh, ông phỏng đoán tâm ý Hoàng đế, khen ngợi lục hoàng tử mấy câu, quả nhiên Hoàng đế cao giọng cười to:

- Ánh mắt Từ khanh thật tinh tường.

Từ Tiết này rất không tệ, thỉnh thoảng gặp lão lục vài lần mà nhìn ra được lão lục tài hoa mẫn tuệ, hiểu thảo, khiêm tốn, kính trọng người trên, rất tốt rất tốt.

Từ thứ phụ nịnh nọt đúng chỗ, trong lòng mừng thầm. Hoàng đế cất nhắc Đặng Du, lại hỏi đến người thân của Đặng Du đủ thấy cực kỳ chiều cố Đặng Du. Phần chiều cố này dĩ nhiên không phải vì bản thân Đặng Du mà vì Đặng quý phi và lục hoàng tử phía sau cậu ta. Từ thứ phụ nghĩ rõ ràng những điều này mới dám mở miệng khen ngợi lục hoàng tử.

Hôm đó khi Từ thứ phụ từ Càn Thanh Cung ra ngoài, bước chân trầm ổn, thái độ trang nghiêm đều như ngày thường. Chẳng qua, nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện trên mặt ông có chút phấn khởi, khóe môi mơ hồ có ý cười.

Trở lại Văn Uyên Các xem vài công văn, thấy canh giờ đã đến, Từ thứ phụ mới rời khỏi Văn Uyên Các, chậm rãi đi về phía cửa cung. Tháng chạp thời tiết rét lạnh, vài bông tuyết rơi xuống, Từ thứ phụ ngẩng đầu nhìn trời, mỉm cười nói:

- Tuyết rơi lúc này là điềm báo năm được mùa đây.

Tuyết này rơi tốt, rơi rất tốt.

Những ngày tháng chạp trôi qua mau, nháy mắt đã đến trừ tịch. Sáng ngày trừ tịch, nhà nhà đều thay câu đối, môn thần, muôn hình vạn trạng, rực rỡ.

Buổi sáng, trên đường còn đông người; đến trưa, người dần dần thưa thớt; chạng vạng, đường phố đã hiếm người, đây là thời khắc đoàn viên của mọi nhà, ai nấy đều ở nhà đón giao thừa ăn Tết.

Từ phủ đường lớn Chính Dương Môn, Từ Sâm sáng sớm đã dẫn thê tử và nhi tử trở lại, các con cháu của Từ thứ phụ tề tựu đầy đủ ở khách sảnh lớn, khung cảnh rực rỡ gấm hoa. Từ thứ phụ nhìn trưởng tử, thứ tử, quý tử, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Lão đại không cần nói, từ nhỏ đến lớn hẳn ở bên tổ mẫu, được giáo dưỡng vô cùng tốt, rất có tài hoa, sau khi lớn lên thuận lợi thi đậu cử nhân, tiến sĩ, hiện tại đã là đại quan tam phẩm; lão nhị ở Thượng Bảo ti tuy không có tiền đồ gì lớn nhưng cũng siêng năng, chăm chỉ, không gây rắc rối, thượng cấp hay đồng liêu đều khen ngợi; lão tam trước kia bất hiện sơn bất lộ thủy, gần đây thu xếp việc vặt trong nhà, kết giao ngoại thích, nội thị, cũng trở thành người có ích.

Các tôn tử thì không cần nhắc, tổ phụ nhìn tôn tử, nào có ai không tốt? Từ thứ phụ từ ái ngoắc ngoắc tay, gọi Từ Thuật, Từ Dật đến bên cạnh, hỏi mấy câu học hành, hai đứa đều đối đáp trôi chảy, Từ thứ phụ vuốt râu mỉm cười:

- Từ gia có hậu, Từ gia có hậu.

Từ thứ phụ cao hứng, các con cháu cũng theo đó mà vui vẻ, cười nói rộn ràng. Tiếng cười truyền đến chỗ các nữ quyến làm trong lòng Ân phu nhân buồn bực từng cơn. Vui cái gì, có gì tốt mà vui?

Năm mới, Ân phu nhân dù trong lòng buồn bực thế nào cũng không thể thể hiện ngoài mặt, còn phải tươi cười ngồi đoan trang. Nụ cười phù phiếm trên mặt bà rất giả tạo, nụ cười của Từ nhị phu nhân bên cạnh bà lại càng phù phiếm, càng giả tạo hơn.

Từ tam phu nhân hăng hái cùng Lục Vân trò chuyện:

- Nói như vậy, Tổ Hoa sau khi gả đi, mọi việc đều tốt? Vậy muội làm thắm thắm cũng có thể yên tâm rồi. Đại tẩu, không giấu gì tẩu, sang năm muội sẽ gả hai khuê nữ, nghĩ đến chuyện sẽ gả Tổ Lan, Tổ Phương ra ngoài là trong lòng muội lại không nở. Không chỉ không nở mà còn lo tụi nó sau khi gả làm không tốt, khiến nhà chồng không thích. Nghe tẩu nói mới biết khuê nữ gả đi hóa ra là như vậy, được, sau này muội có thể ngủ an giấc rồi.

Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương bên cạnh khôn khéo, nghe được chữ “gả” thì sớm đã giả vờ hăng hái thảo luận y phục, trang sức, dường như không hay biết gì về đoạn đối thoại của Từ tam phu nhân và Lục Vân. Hai nàng tuy đã đính hôn nhưng dù sao vẫn chưa xuất giá, những lời như vậy không tiện nghe.

Lục Vân cười nói:

- Khuê nữ đã xuất giá cuộc sống có thuận lợi đi nữa, người làm cha mẹ cũng ngày đêm thấp thỏm. Tam đệ muội, muội đừng lắc đầu không tin, đợi thời điểm này sang năm muội sẽ hiểu.

Khuê nữ ngày ngày ở trước mặt mình mười mấy năm thoảng cái đã gả cho người ta, cha hay mẹ đều ngơ ngẩn suốt mấy ngày. Cuộc sống con bé có bình an suôn sẻ đi nữa, người làm cha mẹ cũng vẫn canh cánh trong lòng.

Từ tam phu nhân bán tín bán nghi:

- Quả thật như thế? Vậy, muội vẫn nên nhân lúc hai đứa nó còn ở đây mà thương chúng nhiều một chút. Đỡ cho sau này không thể thường xuyên gặp mặt, lại nhớ.

Lục Vân rất tán thành:

- Đúng vậy! Nên nhân lúc hai nha đầu còn bên cạnh tổ phụ, tổ mẫu và phụ mẫu mà yêu thương nhiều hơn chút.

Từ nhị phu nhân mỉm cười nghe chị em dâu hai người trò chuyện, ngoại trừ thỉnh thoảng phụ họa “Ừ, rất đúng” ra thì cực ít khi mở miệng, trong lòng bà khổ, thực không giả vờ như không có gì được.

Từ Tổ Mẫu thiên chi kiều nữ kể từ khi rơi vào mối hôn sự xui xẻo Vu gia thì nản chí, ngã lòng, không còn cười vui nữa. Con bé thành thân đã mấy tháng rồi nhưng không có viên phòng với Vu Thủ Đức, tuy mọi người đều biết Vu Thủ Đức không được nhưng về lâu về dài như vậy cũng không tốt. Từ nhị phu nhân nghĩ đến đây thì lòng muốn giết Thanh Dương và Vu Thủ Đức cũng có, sao có thể miễn cưỡng tươi cười nổi.

Từ tam phu nhân cùng Lục Vân nói cười một lát thì quay đầu nhìn Từ nhị phu nhân:

- Sang năm nhị tẩu sẽ có hỉ sự rồi, sắp cưới dâu mà! Thêm người vào cửa, đây mới chân chính là hỉ sự.

Gả khuê nữ tuy cũng được xem là hỉ sự, nhưng trong nhà ít đi một người, còn cưới dâu là trong nhà nhiều thêm một người.

Đây là chỗ đắc ý của Từ nhị phu nhân, tuy bà tâm sự nặng nề nhưng trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ:

- Trong các hài tử đồng lứa, Viễn nhi lại là người đầu tiên cưới vợ, quả thật có chút bất ngờ.

Đích tử của bà Từ Viễn, sang năm sẽ cưới dưỡng nữ duy nhất của Đại lý tự khanh Chu Trường Phong, người vốn được xưng danh tài nữ Chu Trí Lễ.

Chu Trường Phong xuất thân từ Tây Kinh Chu thị, thế gia đại tộc hơn trăm năm, trong tộc nhân tài lớp lớp. Nữ tử được nuôi dưỡng từ gia đình như thế không chỉ giỏi việc nhà mà còn có thể giúp chồng dạy con, là nhân tuyển thượng đẳng để trở thành hiền thê.

Từ nhị phu nhân cuối cùng cũng tìm được chỗ có thể so sánh với Lục Vân, rất có cảm giác hãnh diện:

- Nhi tử của tẩu tuy là trưởng tôn nhưng cưới vợ lại là chuyện của mấy năm nữa! Đến lúc đó, tôn tử của muội đã có thể chạy đầy đất rồi mà con dâu tẩu vẫn chưa qua cửa.

Từ nhị phu nhân bắt đầu cùng Lục Vân và Từ tam phu nhân nói cười vui vẻ.

Ngụy quốc công phủ, sư công mặc áo bào gấm đỏ thắm hoa văn chữ phúc mặt mày hớn hở:

- A Tịnh, kim quan này của ta có đẹp không? Cả đôi giày này nữa, tiểu cô nương tự tay vẽ kiểu dáng, cho người làm mấy đêm đó.

Trên đầu ông đeo kim quan khảm châu ngọc, dưới chân mang đôi giày da hươu viền cao nhẹ mà đẹp mắt, vui sướng vô cùng.

Trương Tịnh nghiêm túc chuyên chú đánh giá từ trên xuống dưới, vô cùng khẳng định gật đầu:

- Sư phụ, vừa oai phong vừa đẹp mắt, cực kỳ tốt!

Lão gia tử vui vẻ:

- Bọn A Mai, Đồng Đồng đều nói đẹp, sư phụ còn có chút không tin. A Tịnh cũng nói như vậy, xem ra khẳng định không thể nghi ngờ.

A Tịnh là hài tử tốt chưa từng nói dối.

Trương Tịnh mỉm cười:

- Sư phụ, đồ nhi theo ngài ra ngoài đốt pháo hoa, được không? Hai ngày trước con đặc biệt ra ngoài mua, sư phụ, đều là con đích thân chọn đó, rất đẹp.

Sư phụ vỗ tay cười nói:

- Đặc biệt ra ngoài mua cho ta? Được được, vậy liền ra ngoài đốt.

Một tay ông kéo Trương Kinh, tay kia kéo Trương Mai, Trương Tịnh đi trước dẫn đường, hưng phấn bừng bừng ra ngoài đốt pháo hoa.

- Loại chuyện này, sao có thể thiếu con?

Trương Đồng vốn đang ngồi trong sảnh cùng các đường tử muội trò chuyện, sau khi biết ý định của nhóm người sư công thì ngồi không yên. Phụ thân từng nói, mấy cái pháo hoa kia không chỉ có lửa khói, mà còn có chữ nữa, rất thú vị.

Trương Đồng nhanh chóng nhìn quanh. Trong sảnh đông đảo tộc nhân trang phục đẹp đẽ, mẫu thân đại nhân cùng vài bá mẫu, thúc mẫu về mặt tươi cười không biết đang nói gì, đại tẩu và nhị tẩu ở bên cạnh hầu hạ. Đại tẩu dịu dàng, tuấn thủ lễ nghi, nhị tẩu là người ham vui.

- Mẫu thân, con mượn người dùng một lát nha?

Trương Đồng tách khỏi các đường tử muội, nhẹ nhàng đi đến cạnh Du Nhiên:

- Con muốn ra ngoài, mời nhị tẩu đi với con, có được không?

Du Nhiên sao không hiểu nàng, liền mỉm cười gật đầu:

- Đi đi, nhưng đừng có đi xa.

Muốn ra ngoài, còn gọi A Trì theo, nhất định là nghịch ngợm gì đó rồi. Đi đi, Tết nhất cứ chơi cho thống khoái.

Trương Đồng lôi kéo A Trì, cáo lỗi với các vị bá mẫu, thúc mẫu, rồi thân nhiên rời đi. A Trì trước khi đi nhìn Phó Vành áy náy, đại tẩu phải giữ vững cương vị mà muội lại chuồn mất, thật có lỗi, thật có lỗi. Phó Vành khẽ cười, hai kẻ vô ưu vô lo này lại muốn nghịch ngợm gì đây? Rồi bảo người đi theo dặn dò một câu, không cho hai nàng đốt pháo, càng không được đốt loại pháo lớn.

A Trì và Trương Đồng mới vừa ra khỏi phòng thì thị nữ của Phó Vành đuổi kịp, nhắc lại lời của Phó Vành. Hai người mỉm cười gật đầu:

- Không đốt pháo, cũng không phải con nít, ai còn đốt pháo nữa.

Chúng ta không đốt đâu, chỉ xem thôi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo mùi thuốc pháo. Trương Đồng ngửi ngửi:

- Mùi này thật dễ chịu! Nhị tẩu, muội cuối cùng cũng cảm thấy trong thuốc pháo này có mùi vị của năm mới.

A Trì cười nói:

- Bánh chèo cũng vậy.

Đồng Đồng, có lẽ muội không hiểu, đối với tẩu mà nói, ăn Tết không thể thiếu đốt pháo, nấu bánh chèo. Tiếng pháo liên tiếp vang lên bên ngoài, bánh chèo trắng trắng mập mập trong bếp, vui vẻ và bình yên.

Trên mảnh vườn trống trải, Trương Tịnh cầm một cây pháo sao băng, dùng hỏa chiết đốt lửa. Sư công kéo Trương Kinh, Trương Mai, mong đợi nhìn lên trời. Pháo nổ một tiếng giữa không trung, rồi bung ra, tạo thành mưa hoa đầy trời giống như tiên nữ rắc hoa, màu sắc rực rỡ, sáng chói.

Sư công đợi ba khán giả đều reo “Thật đẹp quá!” thì đúng lúc Trương Đồng và A Trì tới, Trương Mai tỉnh rụi rút tay mình khỏi tay sư công, đem tay của Trương Đồng thế vào:

- Ngoan, phụng bồi sư công chơi cho tốt.

Hắn xoay người kéo A Trì, trốn ở một chỗ tối, ôm nàng vào lòng, lẳng lẳng nhìn pháo hoa xinh đẹp trên bầu trời.

Trương Tịnh lấy ra mười mấy cây pháo sao băng, dùng hỏa chiết đốt từng cái một. Pháo lần này có chữ, cái đầu tiên trên không trung co lại thành chữ “Tiểu” (), kế tiếp là chữ “Doanh” (), theo thứ tự gộp lại

với nhau thành “Tiểu doanh doanh từ cự tuế, Hỉ tư tư nghênh tân xuân” (Cười khanh khách chào năm cũ, Vui khắp khởi đón tân xuân).

Sư công mừng rỡ:

- Cái này hay, hợp với tình hình!

Sư công vui vẻ, lắc lắc hai tay:

- A Kinh, A Mai, hai con nói có phải không?

Trương Đồng nhin cười, gật đầu lia lịa.

Từng loại pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm mênh mông giống như một bức tranh xinh đẹp khiến người ta lưu luyến. Trương Mai và A Trì dựa vào nhau nhìn khung cảnh mỹ lệ này, tâm thần say mê.

Một pháo hoa hình thác nước vọt lên không trung, sư công cực kỳ hưng phấn:

- A Mai, sư công từng dẫn con đi xem thác nước Hoa Sơn, con nhớ không? Chính là giống vậy nè!

Ông nhớ Trương Mai bên tay phải nên nghiêng đầu qua phải chứng thực với Trương Mai:

- Phải không, A.....?

Hử, sao A Mai lại biến thành Đồng Đồng?

Đồng Đồng ở đây, vậy A Mai đâu? Sư công nhìn chung quanh. Trương Kinh khẽ ho một tiếng, kéo tay sư công:

- Sư công, làm việc phải chuyên tâm, xem pháo hoa cũng phải chuyên tâm.

Sư công cười hô hô:

- Đúng đúng đúng, chuyên tâm chuyên tâm. A Kinh, Đồng Đồng, chúng ta chuyên tâm xem pháo hoa, những thứ khác đều không xem.

Lát sau, các nữ quyến trong sảnh tản về phòng mình, Phó Vành đỡ Du Nhiên, mẹ chồng nàng dâu hai người thân thiết bước đi, ngẩng đầu nhìn không trung khen ngợi:

- Xinh đẹp lộng lẫy, thiên hạ vô song!

Đêm giao thừa trôi qua hòa thuận an lành.

Hôm sau, phàm người có phẩm cấp đều ăn mặc theo cấp bậc của mình, theo nghi trượng tiến cung chào mừng. Yến tiệc được ban sau khi chào mừng kết thúc, A Trì trẻ tuổi kiêu diễm ngồi giữa các quốc công phu nhân hoặc trung niên hoặc già nua, rất thu hút sự chú ý.

Có người lén lút thì thầm:

- Vận khí nàng ta quá tốt. Tuổi còn nhỏ mà có thể làm quốc công phu nhân! Lúc ta bằng tuổi nàng ta, phu quân còn chưa có công danh, ta ngay cả một tiếng ‘phu nhân’ cũng không xưng được, chỉ dám xưng là ‘thiếu phu nhân’.

Người bên cạnh không cho là đúng:

- Tốt cái gì. Ngụy quốc công phủ cả đồng chuyện rắc rối, nàng ta ngay cả kinh thành cũng không ở được, muốn trốn đến Nam Kinh kia, nàng ta ở Ngụy quốc công phủ khó khăn thế nào cũng có thể nghĩ được.

Nam Kinh là kinh đô cũ, luận phần hoa sao có thể sánh với kinh thành? Nhưng nàng ta cứ không chịu ở Ngụy quốc công phủ tráng lệ tại kinh thành mà theo trượng phu đến Nam Kinh nhậm chức. Vừa nghĩ là biết cuộc sống của nàng ta ở Ngụy quốc công phủ như thế nào.

Thường yến Nguyên Đán là việc theo thông lệ, người dự yến tiệc phần lớn tuân theo khuôn phép, lời nói cũng mềm mỏng khiêm nhường, rất ít có sai sót gì. Hai người này trò chuyện, cũng chỉ là lạng lẽ nói với nhau, không để người ta biết.

Kiến Cực Điện là nơi Hoàng đế ban yến cho bá quan văn võ và huân quý, ngoại thích. Nội điện lát gạch vàng, xa hoa lộng lẫy, ngồi trên bảo tọa bằng vàng chạm trổ theo phương Bắc hướng về Nam, lộng vàng ở phía trên, bên cạnh có mười bốn quan hộ vệ Kim ngô vệ theo hầu là Hoàng đế cả người mặc triều phục ngồi ngay ngắn nhìn xuống quần thần.

Loại trường hợp này, ai mà không thận trọng, dè dặt từ lời nói đến cử chỉ? Thế nhưng Đặng Du lại khác người, hần uống mấy ly rượu thì lão đảo đi đến cạnh Trương Tịnh, mắt lơ đãng, miệng mơ hồ gọi “biểu thức”, hướng về phía Trương Tịnh mời rượu.

Lúc ban yến không cho phép làm thế này, có hiểu không? Không ít người trong bụng cười trộm. Cũng may là Đặng Du, chứ nếu đổi thành người khác, không chừng bệ hạ đã biến sắc mặt, Kim ngô vệ sớm đã tóm người ném ra ngoài điện rồi.

Đồ tửu quý, đồ lưỡng tử, đồ tiểu tử thú không biết điều này, ta không muốn làm biểu thức của hần!

- Sau này cưới vợ thành gia, phu thê hòa thuận, sống với nhau cho tốt.

Trương Tịnh nhận ly rượu, ôn hòa nói. Đặng Du lần đầu tiên trong đời được gần đại anh hùng trong lòng mình đến vậy, mừng rỡ không thôi, gật đầu lia lịa:

- Dạ, biểu thức!

Trương Tịnh uống cạn rượu trong ly, rồi chỉ chỗ ngồi của Đặng Du:

- Trở về thôi, đằng hoàng ngồi cho đến tan tiệc.

Đặng Du vội vã đáp ứng, nhận ly rượu từ tay Trương Tịnh, quả nhiên trở về an phận ngồi cho đến tan tiệc, không chạy loạn lung tung nữa.

Sau yến tiệc, Nghiêm thủ phụ, Từ thứ phụ cùng những nội các đại thần khác là Đinh các lão, Kim các lão, Thân các lão được triệu đến Càn Thanh Cung, Hoàng đế ban thưởng trà.

Sau khi thưởng trà, các đại thần cáo từ ra ngoài, trên đường gặp ba phụ tử Trương Tịnh, Trương Kinh và Trương Mai đi vào. Người khác thì cũng thôi nhưng Từ thứ phụ và Trương Tịnh là thông gia nên không thể thiếu việc chào hỏi vài câu, rồi mới ai đi đường nấy.

Bệ hạ triệu kiến ba phụ tử bọn họ vì cái gì? Từ thứ phụ hơi lo nghĩ trong lòng.

Đáp án, trong cùng ngày hôm đó Từ thứ phụ đã biết: Trương Mai được Hoàng đế bổ nhiệm làm Đô đốc thêm sự Tả quân phủ đô đốc kiêm Kim ngô vệ Chỉ huy sứ.

Trượng phu của Tổ Hoa làm cận vệ Chỉ huy sứ! Từ thứ phụ cười không ra tiếng, thật là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta.

86. Chương 86: Chỉ Toàn Xu Nịnh Êm Tai (hạ)

Kim ngô vệ là thủ vệ tuần cảnh, phụ trách bảo vệ an toàn khi Hoàng đế xuất hành, trước giờ không thuộc sự cai quản của ngũ quân phủ đô đốc mà do Hoàng đế trực tiếp chỉ huy. Kim ngô vệ giống với Vũ lâm vệ, Cẩm y vệ, đều là quân đội cận vệ.

Không giống Từ thứ phụ lòng đầy vui vẻ, Từ Sâm ngồi phía dưới ông có chút ủ rũ. Trọng Khải ở lại kinh nhậm chức, đối với con đường làm quan của nó trăm lợi mà không có một hại, chỉ khổ cho A Trì. A Trì phải chu toàn cho một đám bá tổ mẫu, thúc tổ mẫu, bá mẫu, thảm mẫu, đường tử muội, chị em dâu ở Ngụy quốc công phủ, nhất định rất tốn tinh thần và sức lực. A Trì từ nhỏ đến lớn đều vô ưu vô lo, A Trì đáng thương của ta.

Từ thứ phụ vuốt râu mỉm cười:

- Như vậy xem ra, Tổ Hoa không cần rời khỏi cha mẹ chồng và phụ mẫu để đi Nam Kinh rồi, đây là chuyện vô cùng tốt. Sâm nhi, con chỉ có một nữ nhi này, nếu rời xa con, khó tránh sẽ không hoàn mỹ.

Từ Sâm thần sắc rầu rĩ:

- Thà rằng đi xa chút, miễn là con bé sống thoải mái, ít bị gây khó dễ, ít bị ức hiếp. Phụ thân, Ngụy quốc công phủ nhiều người nhiều miệng, Tổ Hoa chưa từng trải qua mấy chuyện này, hài nhi quả thật không yên lòng.

Từ thứ phụ tâm trạng tốt, cười mắng:

- Khuê nữ nhà ai xuất giá mà không phải thức khuya dậy sớm, không phải siêng năng, cần cù? Chỉ có Tổ Hoa nhà con yếu ớt, chút xíu uất ức cũng chịu không nổi sao? Con đến tuổi trung niên rồi mà vẫn là hài tử ngốc.

Sâm nhi con nên biết đủ đi, trong năm tôn nữ của Từ gia, Tổ Hoa là đứa gả đi tốt lắm rồi.

Từ Sâm không phục nhỏ giọng nói:

- Dù sao con chính là không nỡ để Tổ Hoa chịu chút xíu uất ức nào.

Khuê nữ của con yếu ớt vậy đó, thì sao chứ.

Từ thứ phụ nhớ lại hôn sự của Tổ Hoa thì trong lòng hơi không vui. Sâm nhi, phụ thân nếu không phải bị buộc vào đường cùng thì sao lại hứa gả tôn nữ cho Nghiêm gia làm thiếp? Thân tôn nữ đi làm thiếp, phụ thân không lẽ không đau lòng? Phụ thân thương con là thế nhưng con lại vì không đành lòng để Tổ Hoa chịu uất ức mà tự mình định ra hôn sự cho nó sau lưng phụ thân, hại vì phụ lúc đó rất chật vật. Hóa ra con chỉ biết thương nữ nhi mà quên mất cha ruột?

Nhi tử đã bốn mươi tuổi, ông làm cha không thể hờ hững tí là mắng hấn đầy đủ. Từ thứ phụ là người giỏi kiềm chế, ôn hòa nói:

- Thánh thượng đích thân hạ chỉ, chuyện này đã thành định cục, nghĩ nhiều vô ích. Sâm nhi, nội trạch nhà ai gió êm sóng lặng, không nổi phong ba? Đó là chuyện phụ nhân nữ tử quan tâm, nam nhân không cần để ý.

Ngụy quốc công phủ cũng không phải đầm rồng hang hổ, con sợ cái gì, Sâm nhi con đúng là thương nữ nhi thái quá rồi.

Từ Sâm đứng dậy, cung kính trả lời:

- Phụ thân dạy phải.

Trừ tịch và Nguyên Đán, cả nhà Từ Sâm đều ở đường lớn Chính Dương Môn, đến sau tiệc tối Nguyên Đán mới từ biệt Từ thứ phụ, lên xe về đường lớn Đăng Thị Khẩu.

- Phụ thân, tỷ tỷ và tỷ phu không cần về Nam Kinh nữa?

Vừa lên xe ngựa, Từ Dật liền nôn nóng hỏi. Tỷ tỷ và tỷ phu không đi thì lão công công râu bạc chẳng phải cũng không đi sao? Vậy thì vui quá.

Từ Sâm dịu dàng nói với ấu tử:

- Tỷ phu con vốn là đi Nam Kinh nhậm chức nhưng bây giờ được điều nhiệm đến kinh thành. Tỷ phu con không đi thì tỷ tỷ con dĩ nhiên cũng không đi.

Ông vừa dứt lời, Từ Dật ôm lấy Từ Thuật bên cạnh, hai đứa bé đồng thanh reo hò.

“Thiếu niên không biết tư vị buồn.” Từ Sâm nhìn ấu tử, ánh mắt dịu dàng mang theo dung túng, than thở trong lòng: “Hai con vui vẻ nhưng đâu có biết tỷ tỷ của con sẽ phải gặp khó khăn.”

Ngụy quốc công phủ.

Nụ cười trên mặt A Tri không thay đổi, vẫn ngọt ngào đáng yêu như cũ. Trọng Khải nhậm chức Kim ngô vệ Chỉ huy sứ? Như vậy, khách điểm sẽ trở thành nhà rồi, chính sách chủ đạo phải thay đổi, mọi thủ đoạn cũng phải thay đổi. Nơi ở tạm và nơi ở lâu dài hoàn toàn khác nhau.

Du Nhiên rất áy náy:

- Chúng ta vốn đã hứa với lệnh tôn lệnh đường là để con và Trọng Khải sau khi thành thân sẽ đến ở Tây Viên.....

Khi đó nghĩ rất đẹp, đôi vợ chồng son cùng nhạc gia là hàng xóm, không có gì trói buộc, lại có trường bồi chiều cổ, cuộc sống tiêu dao tựa thần tiên.

A Trì cười nói:

- Đừng mà, hàng xóm Tây Viên hiện tại không có chủ nhân, hai con cô đơn lẻ loi ở đó, quanh quẽ cỡ nào. Không giấu gì mẹ, trước đây chúng con vừa nghĩ tới mười lăm tháng giêng sẽ phải xa cha mẹ còn rơi nước mắt nữa! Thực không nỡ đi.

Con bé này thật biết an ủi người khác! Du Nhiên vỗ vỗ tay nàng:

- Tuy là vậy nhưng chung quy cũng là chúng ta thất tín. A Trì, lệnh tôn lệnh đường nhất định rất lo lắng, chúng ta thật áy náy.

A Trì vội nói:

- Mẹ, Trọng Khải ở lại kinh thành là do mẹ và cha đi cầu bệ hạ sao?

Du Nhiên lắc đầu:

- Đương nhiên không phải.

A Trì cười ngọt ngào:

- Đã không phải, sao lại bảo là thất tín?

Trước khác nay khác, khi đó cả nhà tụi con đều ở Từ phủ Phượng Hoàng Đài, nhưng bây giờ thì không phải. Về Nam Kinh tuy tự do nhưng có chút cô đơn.

A Trì hơi đỏ mặt, ngượng ngừng khẽ nói:

- Kỳ thực, con chỉ muốn được ở cùng chàng, được sống bên chàng dù là nơi nào cũng tốt. Mai con về nhà mẹ đẻ, gia phụ gia mẫu biết suy nghĩ của con cũng sẽ vì con mà vui vẻ.

Đôi tay nàng trắng mịn, cảm giác rất tốt, Du Nhiên nắm mãi không buông, mỉm cười lại vỗ vỗ thêm vài cái. Mạ Mạ à, vợ con rất không tệ! Con bé đối với con tình thâm nghĩa trọng, con đừng phụ lòng con bé.

Trương Đồng vẽ mặt đồng tình tiến lại gần:

- Nhị tẩu, sau này tẩu sẽ đối với thái phu nhân và tam bá mẫu.....

Muội chỉ thỉnh thoảng gặp họ đã thấy họ khó ưa, làm người ta chịu không nổi rồi; tẩu phải mỗi ngày ứng phó họ, không phải sẽ phiền chết sao? Mấy người bọn họ, bản lĩnh thật sự thì không có, cũng không tệ đến nỗi đầu độc, hãm hại tính mạng người khác nhưng vẫn làm người ta không thoải mái.

Du Nhiên đang định nói: “Mẹ có cách đối phó họ” thì A Trì đã ung dung mở miệng:

- Đồng Đồng, tẩu là người rất biết gây lộn đấy.

Đừng thấy tẩu chỉ biết lịch sự khách sáo, cách mạng lại không phải là mời khách ăn cơm. *

* Trích lời của Mao Trạch Đông: “Cách mạng không phải mời khách ăn cơm, không phải làm văn chương, không phải vẽ tranh thêu hoa, không thể ăn mặc đẹp đẽ, không thể thông dong thư thả, hào hoa phong nhã, ôn hòa, lương thiện, cung kính, tiết kiệm và nhường nhịn. Cách mạng là bạo động, là hành động bạo liệt, một giai cấp lật đổ một giai cấp”.

Trương Đồng tròn đôi mắt to mỹ lệ, tẩu, biết gây lộn?

- Thất kính thất kính, muội vậy mà không biết tẩu có bản lĩnh này.

Cứ tưởng tẩu chỉ biết ăn biết chơi biết làm nũng thôi, nào ngờ tẩu lại biết gây lộn, đúng là phải nhìn bằng con mắt khác xưa.

Phó Vành cười nhẹ, dịu dàng đi tới ngồi xuống cạnh Du Nhiên:

- Rất tốt rất tốt, A Mai biết đánh nhau, biết đánh trận; A Trì biết gây lộn, giỏi việc nhà; như vậy, sư công và cha mẹ có thể yên tâm rồi.

Đệ đệ, đệ muội nếu kém một chút, mọi người dám để hai đứa một mình ở Ngự quốc công phủ sao? Chưa nói các trưởng bối, sư ca sẽ là người đầu tiên ngủ không yên.

Trương Đồng vỗ tay cười nói:

- Đại tẩu nói hay lắm! Đại tẩu, nhà chúng ta trừ nhị ca nhị tẩu, còn hai trưởng bối biết đánh nhau, biết gây lộn, tẩu đoán là ai?

Phó Vành quở trách:

- Đồng Đồng không được nói bậy!

Con cái sao có thể nói phụ mẫu như vậy? Phụ thân biết đánh nhau, mẫu thân biết gây lộn, đây không phải lời chúng ta nên nói.

A Trì cười rất vui vẻ:

- Phải đó phải đó, đúng là một đôi trời đất tác thành! Sư công biết đánh nhau, ông ngoại biết gây lộn.....Không đúng không đúng, là sư công võ công cao cường, ông ngoại tài ăn nói bất phàm!

Phi phi phi, nói ông ngoại “biết gây lộn” quá không nhã nhặn rồi.

Trương Đồng cười đưa ngón tay cái ra:

- Nhị tẩu đoán rất chuẩn!

Du Nhiên đánh tượng trưng mỗi người một cái:

- Dám bôi nhọ sư công và ông ngoại này!

Trương Đồng chu miệng, A Trì chớp chớp mắt, mẹ thế này là đánh người à? Ngay cả bụi cũng không rút nữa là.

.....Phó Vành ngơ ngẩn, có thể như vậy sao? Có thể.....nói sư công và ông ngoại như vậy? Đang suy nghĩ, Phó Vành bỗng đưa tay che miệng, ngực khó chịu, có chút buồn nôn.

- Vành Vành sao thế?

Du Nhiên ân cần hỏi. Trương Đồng cũng vội bước qua:

- Đại tẩu, muội xoa bóp cho tẩu.

Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng giúp Phó Vành xoa bóp lưng. A Trì vươn tay rót chén trà:

- Đại tẩu, tẩu uống ngụm trà cho khỏe.

Phó Vành nhận lấy uống một hớp rồi trả lại trong tay A Trì.

- Đa tạ, tẩu không sao.

Nàng có chút tức ngực nhưng đang Tết, không thể vì chuyện này mà mời đại phu, quá không may mắn, thế nào cũng đợi qua hôm nay rồi nói.

Du Nhiên gọi thị nữ tới căn dặn:

- Mời lão gia tử tới đây.

Thị nữ vâng lời, xoay người rời đi. Du Nhiên quay đầu mỉm cười nhìn nữ nhi và con dâu:

- Các con không biết sao, sư công không chỉ biết đánh nhau, lão nhân gia bản lĩnh rất lớn đấy.

Đúng lúc sư công cùng Trương Tịnh chơi cờ, mắt thấy không thể cứu vãn, xoay chuyển tình thế nên đang tìm cách quang minh chính đại hủy đi ván này. Thị nữ vừa đến, sư công liền hoạt bát hẳn lên:

- A Du cho mời, nhất định là chuyện quan trọng. A Tịnh, ván cờ trước tiên cứ để đó đi, sư phụ đi một chút sẽ trở lại.

Nói rồi chạy đi nhanh như chớp.

Trương Kinh, Trương Mai đang ở bên cạnh xem cuộc chiến đều ôm bụng cười, Trương Tịnh thản nhiên nhìn ván cờ, sư phụ, không quá mười nước, ngài chắc chắn phải thua, ngài rời đi.....thật quá đúng lúc.

Lúc này sư công tinh thần sảng khoái đến nhà trên, Du Nhiên mỉm cười nghênh đón:

- Sư phụ, phiền ngài xem Vành Vành một chút, con bé mới này không được khỏe.

Sư phụ quan sát Phó Vành:

- Hình như có chút uể oải.

Ông bắt mạch cho Phó Vành, vò vò đầu:

- Mạch như bi.....

Lời vừa ra khỏi miệng, Du Nhiên đã cười nói:

- Sư phụ, con biết rồi.

Mạch như bi, hoặc là ăn nhiều quá không tiêu, nóng trong người, hoặc là có thai. Lát nữa hỏi kỹ ngày kỳ thủy của Vành Vành, chắc là có thể đoán ra.

Sư công thoải mái ngồi xuống ghế thái sư bằng gỗ lim, cười đùa với A Trì:

- Tiểu cô nương có khóc không? Chúng ta sợ thấy con khóc nên mới trốn đi chơi cờ đó.

A Trì cười lắc đầu:

- Con mới không khóc đâu, ngược lại con còn sợ ngài khóc kìa. Sư công, con vốn đã hứa cùng ngài đi du ngoạn thác Yên Tử, Duyệt Giang Lâu, núi Thanh Lương, con còn hứa cùng ngài đi mua đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp nhưng bây giờ tất cả đều bị ngấm nước rồi.

Đang nói chuyện thì ba phụ tử Trương Tịnh trước sau tiến vào, đều hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Du Nhiên cười nói:

- Không có gì.

Trương Đồng trịnh trọng:

- Thấy mọi người quá tự tại nên trong lòng khó chịu ăy mà.

A Trì giúp sư công lột hạt đỗ rang đường thơm ngon:

- Không có gì, nhớ sư công thôi.

Sư công vui sướng.

Trương Tịnh thấp giọng hỏi Du Nhiên:

- Phu nhân, thật không có chuyện gì?

Du Nhiên chân mày cong cong:

- Không có chuyện xấu.

Ca ca không phải luôn mong trong nhà có trẻ nít sao, lần này có lẽ mơ ước của chàng thành hiện thực rồi.

Nói chuyện phiếm một lát, Du Nhiên bắt đầu đuổi người:

- A Mai, con đưa sư công về phòng nghỉ ngơi; Đồng Đồng, A Trì, hai con ai về phòng này; A Kinh đến trắc gian ngồi một chút.

Sau khi đợi mọi người rời đi, bà cũng đuổi Trương Tịnh:

- Chàng cũng vậy, đến trắc gian ngồi một lát đi.

Phó Vành mơ hồ có chút cảm giác nhưng không quá khẳng định. Du Nhiên cười kéo nàng qua, hỏi tỉ mỉ:

- Vành Vành, con chưa có quỳ thủy bao lâu rồi?

Phó Vành suy nghĩ:

- Sắp hai tháng.

Du Nhiên quở trách:

- Đứa ngốc này. Thời gian lâu như vậy mà một chút cũng không thận trọng.

Bà tự trách chính mình, dù sao cuộc sống riêng của bọn nhỏ bà không tiện hỏi tới nhưng ngay cả những kiến thức cơ bản này bà cũng chưa nói cho Vành Vành biết.

Phó Vành đỏ mặt:

- Cái đó, không quá chuẩn lắm.

Một đẳng là không chuẩn, một đẳng là tháng chạp bận rộn nên không nghĩ đến. Nếu như thật sự có.....? Sư ca nhất định vui chết được.

- Về dưỡng cho tốt. Mấy ngày tới không cần đi dự tiệc rượu tất niên nữa, tĩnh dưỡng hai ngày đi.

Du Nhiên nhanh chóng đưa ra quyết định. Phó Vành trong lòng không quá xác định:

- Mẹ, lỡ không phải thì sao?

Nhìn rất giống nhưng dù sao cũng không có mời đại phu tinh thông phụ khoa chẩn đoán chính xác.

Lỡ không phải thì con và A Kinh tiếp tục cố gắng chứ sao. Du Nhiên cười hì hì trêu ghẹo:

- Yên tâm, lỡ không phải thì cứ xem như cho con lười biếng nghỉ ngơi thôi.

Biết trong lòng Phó Vành đang lo lắng không yên, bà an ủi mấy câu, cuối cùng gọi Trương Kinh vào:

- Con đưa Vành Vành về đi, nhường nhện con bé một chút.

Trương Kinh hơi khó hiểu, dìu Vành Vành đi. Hai người mới về phòng, liền có một vị ma ma lâu năm trong phủ đặc biệt tới giảng giải từ dấu hiệu của phụ nữ mang thai cho tới những việc cần chú ý sau khi mang thai, cực kỳ tường tận.

- Sư muội, là thật sao?

Tiến ma ma mặt mũi nghiêm túc đi, Trương Kinh mừng rỡ kéo Phó Vành, luôn miệng hỏi thăm. Phó Vành dịu dàng cười:

- Không hoàn toàn khẳng định, nhưng cũng chắc được chín phần chín. Sư ca, muội lo lỡ không phải.....

Người gặp chuyện tốt tinh thần sáng khoái, đại ca Trương Kinh chín chắn trầm ổn thường ngày cũng biết nói đùa:

- Vành Vành, không phải cũng không sao, sư ca cố gắng cày cấy, sớm muộn gì cũng có!

Bị Phó Vành hung hăng nhéo một cái, hấn đau đến nhe răng nhếch miệng nhưng vẫn cười ngây ngô.

Trương Mai đưa sư công về Thanh Dương Viện, kể đó hầu hạ sư công rửa mặt, lên giường. Chăn ấm được xông hương ngào ngạt, sư công vui vẻ hít hà:

- Hương này ta thích!

Rất dễ chịu, rất thoải mái.

- Sư công sau này không đi nữa, mỗi ngày đều ở đây.

Trương Mai ngồi xuống cạnh sư công, cùng ông nói chuyện. Sư công cười nói:

- Chờ con có tiểu hài tử. Nếu con có tiểu hài tử thông minh lanh lợi, sư công nhất định sẽ không nở rời đi.

Trương Mai ngáp một cái:

- Mệt quá, về ngủ thôi.

Hắn cúi người giúp sư công đắp kín chăn, dặn dò:

- Sư công ngoan, nhắm mắt ngủ.

Tiểu tử thú vị xấu hổ! Sư công cười hì hì nghĩ, quả thực nhắm mắt lại, không lâu sau đã say giấc.

Trương Mai dặn người hầu trực đêm:

- Cẩn thận hầu hạ, lão gia tử buổi tối muốn trà muốn nước hoặc muốn đi nhà xí, người nhất định phải đi theo. Thường xuyên nhẹ tay nhẹ chân qua xem xem lão gia tử có đạp chân hay không.

Người hầu lanh lợi đáp ứng, Trương Mai mới xoay người rời đi.

Hôm nay mừng một Tết, khắp nơi trong phủ đều treo đèn lồng rực rỡ, sáng như ban ngày. Trong các viện, có người uống rượu, có người chơi bài, có người đốt pháo hoa, đa dạng phong phú. Trương Mai đi giữa cảnh phồn hoa cẩm tú, trong lòng xốn xang.

87. Chương 87: Người Ta Có Rượu Tốt Thay (thượng)

Đây là nơi mình trước nay luôn muốn rời đi, nhưng sau này lại phải cùng A Trì ở lại lâu dài. Trương Mai bước đi loang quanh không mục đích. Gió lạnh phả vào mặt, trong hơi lạnh mang theo không khí trong lành, kích thích tinh thần con người. Chớp mũi chợt lạnh, hắn nhìn kỹ, trên bầu trời những bông tuyết nhỏ nhỏ tung bay.

Trở lại Gia Vinh Đường, Trương Mai không về phòng mà gọi Nhu Hàn tới căn dặn:

- Sai người kiểm tra xe ngựa ngày mai cần dùng, sáng sớm đốt lửa than, khi phu nhân ngồi vào nhất định phải ấm áp dễ chịu. Còn nữa, ngay bây giờ cho người đến nhà ẩm trồng hoa hái hoa hồng tươi, tết thành một bó hoa xinh đẹp nhanh chóng đưa sang đây.

Nhu Hàn vâng dạ hết thấy:

- Dạ, nhị công tử.

Thấy Trương Mai không về phòng mà đứng đó đợi, Nhu Hàn biết bó hoa này quan trọng, vội ra ngoài làm chuyện đó trước. Không lâu sau, Nhu Hàn trở lại, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ thắm kiều diễm thật to, cánh hoa ngoài cao trong xoắn, dáng hoa xinh đẹp xuất chúng, rực rỡ mỹ lệ, phong thái dạt dào.

Trương Mai dùng ánh mắt soi mói đánh giá bó hoa, rồi nhận lấy, thản nhiên rời đi. Nhu Hàn nín cười dữ dội, đợi đến khi bóng dáng Trương Mai biến mất trong bóng đêm, không nhìn thấy nữa mới ngồi xổm xuống đất im lặng cười đau cả bụng. Nhị công tử, nào có ai như ngài! Công tử đích thân cầm hoa là chuyện gì chứ, nên để nô tỳ hoặc một tiểu nha đầu cầm, đợi các thị nữ và ma ma toàn bộ lui ra, ngài lại dâng tặng cho thiếu phu nhân! Công tử cứ như vậy đi vào.....rất buồn cười.

Trương Mai đi đến cửa phòng, bước chân hơi khựng lại. Đúng lúc một tiểu nha đầu vén rèm ra ngoài, thấy hắn thì vội hành lễ vãn an:

- Nhị công tử đã về.

Trương Mai sai nàng ấy cầm hoa, một trước một sau tiến vào phòng.

- Nhìn hoa này xem có đẹp không?

Thấy A Trì, hắn chỉ chỉ vào bó hoa trong tay tiểu nha đầu hỏi. A Trì cười nói:

- Đẹp.

Nàng sai Bội A tìm một cái bình thủy tinh cắm hoa vào.

Bội A biết điều, thấy đại tiểu thư nhà mình đỏ mặt xấu hổ, cô gia mặt mũi ửng hồng thì lặng lẽ dẫn theo đám người Tri Bạch lui ra ngoài.

- Hành động này của nhị công tử là tỏ tình hay tạ lỗi?

A Tri nhìn bó hoa to tràn đầy sức sống, cười khúc khích hỏi. Tuy tặng hoa từ lâu đã bị coi là hành động quê mùa nhưng cũng rất hữu hiệu, có thể làm rung động trái tim thiếu nữ. Mùa đông nhận hoa tươi làm quà khiến tâm tình nàng tươi đẹp như mùa xuân.

- Không phải tỏ tình, cũng không phải tạ lỗi.

Thân hình cao lớn của Trương Mai tiến đến cạnh nàng, cúi người mập mờ nói:

- Phu nhân, hành động này của tại hạ là vì cầu hoan.

Cầu hoan? Trừ chuyện này ra, chàng không có yêu thích nào khác à, A Tri mím đôi môi hồng, quả đoán nhanh chóng đánh sang:

- Không đứng đắn! Chỉ biết nói bậy!

Trương Mai bắt được tay nàng, đưa lên môi khẽ hôn, gương mặt tuần tú mỉm cười:

- Phu nhân, mặc y phục dày thế này mà đánh, không hả giận được đâu.....

A Tri đỏ mặt, xoay người định trốn thì bị hất bắt được, ôm đến phòng tắm.

Trong phòng tắm, trên giường, đảo điên trời đất đủ rồi, hai người ôm nhau triền miên, ngủ say sưa. “Hình như có chuyện quan trọng gì đó chưa nói.” Trong lúc mơ mơ màng màng, hai người đều có ý nghĩ này. Nhưng, mặc kệ nó là chuyện gì đều không quan trọng bằng việc phu thê nhất thể.

Thiên viện Ngụy quốc công phủ.

- Tam gia! Hắn sắp ở lại kinh thành nhậm chức rồi, ông còn nhẫn tâm để ta thế này!

Tô thị gom đủ sức, liền rống lên với Trương Khấn. Trước đây ông nói hắn qua mười lăm tháng giêng sẽ lên đường đi Nam Kinh, nhưng giờ hắn không đi nữa! Còn không mau đem thuốc tối, ngày ngốc ở đó làm gì.

Trương Khấn thân thể run lên, tươi cười với Tô thị:

- Nào dám, nào dám! Lúc trước phu nhân ăn phải đồ không sạch sẽ, gây hại đến bụng, vì phu luôn lo lắng, còn mời cả đại phu. Phu nhân, bệnh đi như kéo tơ, không gấp, không gấp được.

Tô thị lạnh lùng nhìn ông một lát, ánh mắt âm trầm làm sống lưng Trương Khấn lạnh toát. Tô thị cắn răng hỏi:

- Tam gia dự đoán bệnh này của ta đến bao giờ mới khỏi, đến bao giờ mới có thể ra ngoài hoạt động gân cốt?

Trương Khấn vội nói:

- Nhiều lắm là qua Tết, nhiều lắm là qua Tết. Phu nhân trước giờ thân thể khỏe mạnh, thỉnh thoảng ăn đồ hại bao tử thôi, không có gì đâu. Qua mười sáu nhất định sẽ vui vẻ hoạt bát mà.

Qua mười sáu? Đến lúc đó cũng hết Tết rồi, lễ tiết cũng xong rồi, chỉ có thể sống những ngày nhạt nhẽo bình thường. Giỏi cho Trương Khấn ông, chỉ vì ông không có tiền đồ, sợ đắc tội người ta mà không cho ta được yên ổn ăn Tết! Món nợ này, chúng ta sẽ từ từ tính, tỉ mỉ tính.

- Vì nhi gửi thư tới, ta đọc cho bà nghe nhé?

Trương Khấn nín thở hỏi. Trưởng tử của Trương Khấn và Tô thị là Trương Trung Vĩ, nhập ngũ ở Tây Bắc, năm nay mới hai mươi lăm tuổi đã là Quảng Uy tướng quân tứ phẩm. Trương Trung Vĩ là hi vọng của cả nhà Trương Khấn, cũng là nhi tử mà Tô thị để ý nhất.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tô thị hiện lên nụ cười:

- Vĩ nhi lại thăng chức? Thật làm tăng thể diện cho chúng ta mà. Hai hài tử Tiểu An, Tiểu Ninh nhất định rất đáng yêu, nên bảo Vĩ nhi đưa hai đứa nó về đây đi.

Hai nhi tử của thê tử Trương Trung Vĩ Hi thị có nữ danh là Tiểu An, Tiểu Ninh đều đang ở Tây Bắc.

Trương Khẩn thấy thê tử có sắc mặt hòa nhã thì mừng thầm:

- Vĩ nhi nếu lại thăng chức, Tiểu An, Tiểu Ninh chẳng phải sẽ về sao? Phu nhân, gia quyến của võ tướng cấp cao phải ở lại kinh. Đến lúc đó, Vĩ nhi làm quan lớn, con dâu dẫn theo tôn tử về nhà, không phải mọi người đều vui vẻ?

Tô thị mới có dáng vẻ tươi cười, nghe vậy liền sầm mặt xuống:

- Thăng chức, là do Vĩ nhi trên chiến trường từng đao từng thương kiếm được! Ông chỉ nói thăng chức, quan lớn, nhưng có nghĩ tới Vĩ nhi trải qua khó khăn nguy hiểm cỡ nào không?

Ông làm cha chỉ ở nhà nhàn rỗi, không bằng nhi tử của mình mà không biết xấu hổ.

Trương Khẩn là một kẻ ăn không ngồi rồi, ngượng ngùng nói:

- Phải, phải, Vĩ nhi không dễ dàng.

Ông từ nhỏ bị Lâm thị dưỡng thành nhút nhát bất tài, sau khi lớn cũng từng nghĩ muốn phấn đấu vươn lên nhưng một là không có bản lĩnh, hai là không có kỳ ngộ, ông lại không phải người có ý chí kiên định, được ngày nào hay ngày đó. Tuy rằng như vậy nhưng cảm giác xấu hổ vẫn có, biết mình không có năng lực che chở vợ con nên về nhà bất giác đối với Tô thị thấp hơn ba phần.

Tô thị giận nhìn chằm chằm ông. Ông là một đại lão gia mà chuyện gì cũng không hiểu, chuyện gì cũng không biết! Cái nhà này dựa vào ông thì sớm đã chết đói rồi. Trương Khẩn ông không có tiền đồ, không trông nhờ được thì để ta vì cái nhà này mà lo liệu.

Bọn Trương Tịnh, Trương Mai căn bản không cần để ý; thái phu nhân mới là đích mẫu của ông, là trưởng bối nắm giữ tài vận, phúc vận của ông! Nếu bà ấy chiếu cố ông thì cả đời ông sẽ vinh hoa phú quý, có gì phải lo.

Tô thị nghĩ đến đây, hận không thể ngay lập tức xuống giường đến trước mặt thái phu nhân thỉnh an thăm hỏi, vì lão nhân gia bà phát cờ cổ vũ. Trương Mai, Từ thị muốn ở lại Ngụy quốc công phủ lâu dài, thái phu nhân há không gây khó dễ cho họ? Đây chính là thời điểm rất tốt để thể hiện lòng trung thành, nịnh nọt, đáng tiếc bị đồ vô dụng Trương Khẩn này ngăn cản rồi, Tô thị dầm giường thở dài.

Hôm sau, Trương Mai và A Trì rời giường thật sớm, sửa soạn thỏa đáng, chuẩn bị trở về nhà mẹ đẻ. Lúc ăn điểm tâm sáng, sư công mỉm cười nói:

- Hai đệ đệ của tiểu cô nương chơi vui lắm.

Đệ đệ của tiểu cô nương đã vô cùng làm người ta thích, nếu tiểu cô nương sau này có tiểu hài tử, chẳng phải sẽ là người gặp người thích sao? Sư công nghĩ đến tương lai tốt đẹp thì lâng lâng phơi phới, ăn nhiều hơn một chén cơm.

Trương Tịnh hiểu rõ sư phụ, hiển nhiên biết về mặt này, cử chỉ này của sư phụ đích thị là trong lòng cực kỳ đắc ý. Nhưng mà, đệ đệ của A Trì chơi vui, sư phụ vì sao lại vui như vậy? Trương Tịnh nghĩ hoặc nhìn Du Nhiên, Du Nhiên mỉm cười: “Về nhà nói cho chàng biết.” Sư công còn có thể nghĩ cái gì, là nghĩ đến tăng tôn tử chứ sao. Ca ca, nếu không có gì bất ngờ, nhà chúng ta rất nhanh sẽ trở nên náo nhiệt thôi.

Ăn xong điểm tâm, nhóm người Trương Tịnh, Du Nhiên về Bình Bắc hầu phủ, Trương Mai và A Trì đến đường lớn Chính Dương Môn. Quy củ của Từ gia, nữ nhi đã xuất giá mừng hai Tết phải về nhà mẹ đẻ chúc Tết.

A Trì lên xe ngựa, một làn hơi ấm phả vào mặt.

- Trong xe thật ấm áp.

A Trì rất hài lòng, nàng xưa nay sợ lạnh, thích ấm áp. Trương Mai không cưỡi ngựa mà cùng lên xe:

- Phu nhân, đường dài đằng đẵng, để ta trò chuyện với nàng.

A Trì mỉm cười:

- Được.

Đúng lúc, tối qua có lời còn chưa kịp nói.

Trương Mai rất áy náy:

- Hôm qua bề hạ triệu kiến, đúng là bất ngờ. Ở lại kinh nhậm chức, với ta thì không sao. Chỉ khổ cho nàng, phải ứng phó với những người đáng ghét kia.

Lâm thị hay Tô thị đều có thể thêm buồn phiền cho A Trì, thật sự không xem Trương Mai hấn ra gì. Bọn họ cũng không phải người có mưu lược, nếu không, năm đó tước vị này cũng không bị rơi mất. Bọn họ sinh ra ở nội trạch, lớn lên ở nội trạch, sở trường lớn nhất chính là tranh đấu ở nội trạch.

A Trì chớp chớp mắt nghịch ngợm:

- Cuộc sống quá yên bình, ta ngược lại lại muốn náo loạn một chút. Trọng Khải, lúc chàng không ở nhà, ta cũng không tịch mịch nữa. Thái phu nhân, tam bá mẫu, còn có các vị thúc tổ mẫu, bá mẫu, thím mẫu, chắc hẳn cũng sẽ yêu thích ta thôi.

Trương Mai theo thói quen nắm lấy tay A Trì, A Trì cảnh cáo:

- Có thể sờ, có thể hôn nhưng không được cắn, không được liếm, không được lưu lại nước miếng!

Trọng Khải chàng là cậu à, sao cứ thường cắn liếm người ta thế.

- Phu nhân nghĩ nhiều rồi.

Trương Mai cười xấu xa:

- Ta không định hôn, cũng không định sờ, càng không định cắn, định liếm, ta chẳng qua chỉ định ngậm thôi.

Hắn giơ bàn tay A Trì lên, tinh tế thưởng thức.

Đây là một đôi tay có thể khiến tim người ta đập thành thịch. Rất trắng, rất mềm mại, ngón tay dài nhỏ xinh xắn, móng tay phơn phớt hồng, đầu mỗi móng tay đều có hình trăng non xinh đẹp, đáng yêu không gì tả nổi.

Trương Mai ngấm một lát thì tâm ngứa khó nhịn, cúi đầu khẽ hôn:

- Tay vợ ta thật đẹp. Phu nhân, không phải ta không giữ lời mà là tay nàng quá trắng quá mê người, cho nên ta thực không kiềm chế được.

A Trì trước giờ luôn là người không chịu thiệt:

- Có qua có lại.

Nàng cũng nắm lấy tay hắn tỉ mỉ xem xét hồi lâu. Trương Mai tràn đầy mong đợi nàng hôn nhẹ, nào ngờ nàng chỉ ngậm, còn ngậm rất mê mẩn, rất nhập tâm, nhưng chỉ động thủ, không động khẩu.

- Phu nhân.

Trương Mai thì thầm. A Trì thuận thế dựa vào vai hắn, khẽ hỏi:

- Tại sao lại là chàng?

Đang yên đang lành, tại sao Kim ngô vệ Chỉ huy sứ không phải chàng thì không được, chẳng lẽ xảy ra biến cố gì sao?

Trương Mai cười khở:

- Bởi ta võ công cao mà.

A Trì vẫn dựa vào vai hắn, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay to, trong lòng sáng tỏ. Cái Hoàng đế để ý, là hoàng quyền vững chắc, là an toàn của bản thân. Con người đều quý trọng sinh mạng, sợ hãi cái chết, Hoàng đế

là người cực kỳ tôn quý, lại càng tiếc mạng, càng sợ chết. Cho nên ông ấy đặc biệt xem trọng công tác bảo vệ an toàn.

Trương Mai nói bên tai A Trì:

- Bệ hạ càng lúc càng tin thuật sĩ. Trước đây ông ấy không như vậy. Bây giờ ông ấy tin thuật sĩ, dùng đan dược, cầu trường sinh bất lão.

A Trì không nói gì. Bắt đầu từ Tần Thủy Hoàng, số lượng các Hoàng đế theo đuổi trường sinh bất lão thật không ít. Theo đuổi trường sinh bất lão sẽ phải mời thuật sĩ, dùng đan dược; mà đan dược đa phần đều có độc tính, cho nên sau khi các Hoàng đế dùng đều bị ảnh hưởng đến sức khỏe, hỉ nộ vô thường——là một chuyện cực kỳ cực kỳ tệ.

Dĩ nhiên, thuật sĩ luyện đan, không thể nói là hoàn toàn hoang đường, hoàn toàn vô dụng. Thuốc nổ chính là kết quả của thuật sĩ luyện đan.

Hoàng đế đã đến tuổi trung niên. Người bình thường khi thiếu niên, thanh niên tình trạng sức khỏe vô cùng tốt, tới tuổi trung niên thì sức khỏe sẽ bắt đầu xuống dốc. Họ chẳng qua là cảm khái: “Già, già rồi, không thừa nhận cũng không được.” Nhưng Hoàng đế thì khác, ông không cảm khái mà biến thành hành động, đó là theo đuổi trường sinh bất lão.

A Trì khẽ thở dài, cảm thấy có thể hiểu được. Nhìn những người tích cực rèn luyện thân thể trong cung viên xem, người chuyên tâm đến sức khỏe có mấy ai trẻ tuổi? Người già chiếm đa số, người trung niên cũng chiếm một phần. Người ta thường sau khi mất đi mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, mới biết quý trọng.

Trương Mai mỉm cười:

- Chúng ta tuy không quá cao hứng nhưng tổ phụ nhất định sẽ vui mừng. A Trì, tổ phụ năm ngoái đã nói, hi vọng ta làm cận vệ quân.

Tổ phụ trong lời hấn đương nhiên là Từ thứ phụ.

Giọng A Trì miễn cưỡng:

- Trọng Khải, ta từ nhỏ lớn lên ở Nam Kinh, cực ít khi gặp tổ phụ.

Ta và ông ấy không hề thân thuộc. Tổ phụ hơi có gió thổi cỏ lay là bán đứng tôn nữ ruột làm người ta chỉ muốn kính nhi viễn chi, không dám thân cận.

Đang nói chuyện thì xe ngựa đã đến cổng Từ phủ đường lớn Chính Dương Môn.

- Tỷ tỷ, tỷ phụ!

Trương Mai vừa đỡ A Trì xuống xe ngựa thì Từ Thuật, Từ Dật đã ra nghênh đón, tung tăng nhảy nhót.

- Chậm một chút.

Từ Tổn tao nhã lịch sự theo sau hai người họ, từ từ bước đến. Trương Mai và A Trì đều cười:

- Trời đông giá rét mà phiền mọi người ra cửa nghênh đón, thật là áy náy.

Từ Thuật cùng Từ Dật ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, đồng thanh nói:

- Trời đông giá rét mà phiền mọi người đi một chuyến, cũng thật áy náy!

Mỗi đứa một bên ân cần kéo tay tỷ tỷ và tỷ phụ, khách sáo mời vào trong:

- Đường trơn đấy, cẩn thận.

Mọi người đang cười nói đi vào thì xe ngựa của Từ Tổ Mẫn từ một ngõ hẻm khác chạy tới, Vu Thủ Đức cười trên một con bạch mã ngoan ngoan đáng yêu. Vóc dáng hần không cao lắm nhưng hình tượng cũng rất nho nhã, thoạt nhìn giống một tiểu cô nương thanh tú, lại cười con ngựa nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, nhìn có hơi.....khác người.

Đã gặp nhau, hiển nhiên có một phen hành lễ chào hỏi. Vu Thủ Đức tuy có khuynh hướng giới tính khác người thường nhưng cư xử rất chu toàn. Ngược lại Từ Tổ Mẫn sau khi được thị nữ đỡ xuống xe ngựa thì mắt lạnh mặt lạnh, ngay cả lời nói cũng không có tí nhiệt độ nào.

Mùa đông, dù gì ấm ảm chút cũng được, lạnh như vậy là muốn đóng băng người khác hay đóng băng chính mình? A Trì cùng nàng ta trước giờ không có giao tình gì, chỉ mỉm cười chào hỏi rồi cả đoàn người nối đuôi nhau tiến vào Từ phủ.

Tiến vào phòng chính, cả phòng gấm vóc, phục trang đẹp đẽ, lại là một màn hành lễ chào hỏi. Từ thứ phụ nhìn con cháu khắp sảnh đường, trong lòng vui vẻ, ngay cả Ân phu nhân thấy Tổ Mẫn y phục lộng lẫy, Vu Thủ Đức nho nhã lễ phép, cũng tươi cười đầy mặt.

Tiệc rượu tất niên vô cùng thịnh soạn. Bướu lạc đà nướng ngoài giòn trong mềm, béo mà không ngấy, thịt luộc, tay gấu hương vị đậm đà, cây hương hầm, lươn kho thịt, ngỗng quay, tử ngọc tương, tất cả đều là trân phẩm.

Lời tác giả: Tình tiết kế tiếp là đuổi đi thái phu nhân, cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của đôi vợ chồng son, sinh hạ tiểu hài tử, người một nhà xoay quanh tiểu hài tử gồm cả sư công và ông ngoại, Từ thứ phụ lên nắm quyền, kết cục của Tổ Tâm, Từ thứ phụ bị buộc trí sĩ, danh dự xuống dốc không phanh, chuẩn bị kết thúc.

Văn phong giống như trước đây, không thay đổi quá nhiều.

88. Chương 88: Người Ta Có Rượu Tốt Thay (trung)

Tử ngọc tương chính là rượu nho Tây Vực. Rượu nho Tây Vực là thức uống trân phẩm của quý tộc hoàng cung qua các triều đại, rất quý hiếm. Tử ngọc tương hương vị đậm đà, vào miệng trơn mềm triển miên, cực kỳ hấp dẫn.

A Trì thỏa mãn uống một ngụm, quá đã, mùi vị rất thuần túy. Lục Vân nhìn dáng vẻ say mê của A Trì thì hơi cảm thấy buồn cười, đã thành thân rồi mà vẫn còn tính trẻ con như vậy. A Trì, con thế này, bảo cha mẹ làm sao yên tâm được, chỉ hận không thể ngày ngày đi theo con, bảo vệ con.

- Bộ dạng người dường như rất hưởng thụ.

Từ Tổ Mẫn ngồi cạnh A Trì, nhàn nhạt nói. Thân phận của nàng ta và A Trì giống nhau, đều là cô nãi nãi đã xuất giá, nên chỗ ngồi được xếp gần nhau.

Đang ngày Tết, người người ân cần khách sáo, tươi cười thân thiết, A Trì nhập gia tùy tục, điềm đạm nói:

- Mùi vị rất ngon, đây chính là thứ tốt, có thể đổi được cả Lương châu.

Thời Đông Hán, Mạnh Đà (tự Bá Lang) dùng rượu nho hiếm thấy ở Trung Nguyên biểu hoạn quan Trương Nhượng, nhận được chức Lương châu thứ sử, Tô Thức từng vì thế cảm khái “Tướng quân trăm trận chẳng phong hầu, Bá Lang một học được Lương châu”*

* Nguyên văn: “Tướng quân bách chiến cánh bất hầu, Bá Lang nhất học đắc Lương châu.”

Từ Tổ Mẫn trước giờ luôn tự cho mình là tài nữ, cũng là người đọc nhiều thi thư, đương nhiên biết điển cố này, mỉm cười nói:

- Đã vậy, uống nhiều thêm mấy ly cũng tốt.

Nàng ta đưa mắt ra hiệu, thị nữ của nàng ta là người thông minh, vội tiến lên rót rượu.

Mấy ly tử ngọc tương xuống bụng, đầu Từ Tổ Mẫn có chút choáng váng, nàng ta lôi kéo A Trì, mơ hồ nói:

- Có thể cùng ta đi vệ sinh không?

A Trì lẳng lặng nhìn nàng ta:

- Có gì không thể?

Mới mấy ly rượu nho mà cô đã say rồi sao?

Ổ trong phòng, trước mặt mọi người, Từ Tổ Mẫn dường như thật sự uống say, Ân phu nhân còn nhiều lần cần dặn thị nữ:

- Sai thêm vài người theo hầu hạ đại cô nãi nãi.

Đến khi ra khỏi cửa phòng, đón cơn gió lạnh thổi tới, mắt Từ Tổ Mẫn lóe lên, ôm chặt cánh tay A Trì:

- Người đi theo ta!

Trần Lam nhanh bước theo sau, dùng ánh mắt xin ý kiến A Trì, phu nhân nói xem, khách sáo hay không khách sáo với nàng ta? Tất cả đều nghe theo ý phu nhân. A Trì bình tĩnh lắc đầu với nàng, ra hiệu nàng tạm thời án binh bất động, Trần Lam khẽ gật đầu.

Từ Tổ Mẫn kéo A Trì đến noãn các phía sau, quát ra lệnh thị nữ:

- Không được vào!

Trần Lam không để ý tới nàng ta, vẫn không nhanh không chậm theo sau A Trì. Từ Tổ Mẫn liếc nhìn Trần Lam, cười lạnh nói:

- Thân binh của Trương gia phải không? Bình Bắc hầu phủ đối đãi người quả nhiên có tình có nghĩa.

Nói đến đoạn sau có chút cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ Tổ Mẫn lôi kéo A Trì, Trần Lam theo sát phía sau. Tiến vào noãn các, Từ Tổ Mẫn chợt xoay người đối mặt với A Trì, oán hận chất vấn:

- Nàng ta đã là người của Trương gia, vậy ta cũng không giấu giếm mà hỏi thẳng người. Từ Tổ Hoa, ta với người dù sao cũng cùng chung tổ phụ, ta có lỗi gì với người khiến người phải hại ta như vậy?

Từ Tổ Mẫn và A Trì đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi nhưng giờ phút này trong mắt nàng ta dường như muốn phun ra lửa, cả khuôn mặt phần nộ sắp biến dạng, nhìn có chút dọa người. A Trì nhú mày:

- Mời cô buông ta ra.

_____ Tuy có Trần Lam bên cạnh, sẽ không có nguy hiểm gì nhưng đối diện với một khuôn mặt như nữ thần báo thù trước mắt làm người ta rất khó chịu.

Mình đã bị thảm đến mức này mà nàng ta vẫn là bộ dạng mảnh mai tập trung muôn vàn súng ái! Từ Tổ Mẫn khổ sở tận đáy lòng, bất chấp tất cả đưa tay đánh qua:

- Từ Tổ Hoa, đồ lòng dạ rắn rết nhà người!

Tay nàng ta đưa đến giữa chừng thì bị Trần Lam bắt được:

- Vu thiếu phu nhân, bình tĩnh chớ nóng.

Từ Tổ Mẫn tức giận nhìn về phía Trần Lam:

- Dựa vào người cũng xứng đụng đến ta? Còn không mau rút!

Một hạ nhân cũng dám lớn lối như vậy với nàng, khinh người quá đáng.

Trần Lam giống như không nghe thấy Từ Tổ Mẫn gào thét, không chế và đẩy nàng ta ngồi xuống ghế dựa; giải thoát A Trì, đỡ nàng đến trên giường gạch có lót đệm da:

- Phu nhân nghỉ ngơi chốc lát.

Nàng vừa nói vừa bắt mắt nhìn A Trì. Xem đi xem đi, nô tỳ đã nói sớm động thủ, người không cho, giờ thì tốt rồi, suýt chút nữa bị kẻ điên đánh. Nếu thật để phu nhân bị đánh lên mặt mà nói.....nô tỳ còn có mặt mũi gặp người sao.

Từ Tổ Mẫn đầu tiên là oán hận nhìn chằm chằm A Trì, kể đó là che mặt khóc rống lên. Nàng ta khóc rất thương tâm, bờ vai run rẩy, từng giọt nước mắt trào ra giữa năm ngón tay, thấm ướt cả vạt áo.

Trần Lam lúc đầu rất chán ghét “kẻ điên” này nhưng bây giờ cũng có chút thông cảm với nàng ta. Nàng ta sao lại khóc thành như vậy? Chắc là gặp phải chuyện gì đó không may, tuy đáng trách nhưng cũng rất đáng thương.

A Trì lẳng lẳng ngồi, không tức giận, không mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên càng không đi qua an ủi khuyên giải Từ Tổ Mẫn. Chẳng qua nàng nhìn Từ Tổ Mẫn khóc đủ rồi thì bảo Trần Lam đưa khăn tay cho nàng ta:

- Cô lau nước mắt đi, có gì từ từ nói.
- Không cần người giả làm người tốt!

Từ Tổ Mẫn hất tay Trần Lam ra, lấy khăn của mình lau nước mắt, lạnh lùng nói:

- Hại người xong rồi lại tới làm bộ làm tịch, thú vị lắm sao?

Dù A Trì có tu dưỡng tốt thế nào đi nữa cũng khó tránh mất kiên nhẫn:

- Ta hại cô thế nào? Trí nhớ ta không tốt, quên hết rồi, cô nói ta nghe thử.

Từ Tổ Mẫn cô không khỏi tự cho mình quá cao, cô là người đáng để hại sao? Còn chưa quan trọng tới mức đó đâu.

Từ Tổ Mẫn thần sắc thống khổ:

- Người hiện tại đặc ý vừa lòng, nhưng có biết cuộc sống ta trải qua là thế nào không? Trương phu.....là một người như vậy, mẹ chồng chỉ biết trách ta, trách ta không quản được nhi tử của bà ta. Cả đời này của ta đều bị hủy rồi, bị hủy trong tay người! Từ Tổ Hoa, ta và người cùng chung tổ phụ, là đường tỷ muội chí thân, nhưng người lại hại ta như vậy.....

- Đường tỷ muội chí thân?

A Trì bật cười:

- Từ Tổ Mẫn, lần đầu chúng ta gặp nhau, cô đã nói với ta cái gì, cô còn nhớ chứ? Gả cho Vu Thủ Đức làm thế tử phu nhân Định quốc công phủ so với gả đến Nghiêm gia làm thiếp, rốt cuộc cái nào thấm hơn?

Từ Tổ Mẫn mặt trắng như tờ giấy. Lần đầu tiên gặp A Trì, nàng ta không biết A Trì đã đính hôn với Trương Mại ở Nam Kinh, cho rằng A Trì sẽ gả đến Nghiêm gia làm thiếp nên từng thân thiết và đặc ý nói với A Trì: “Vẫn chưa chúc mừng muội muội, Nghiêm gia là gia đình phúc hậu, muội muội gả qua đó tuy không phải làm chính thất nhưng cũng không tệ, chớ suy nghĩ nhiều.”

Từ Tổ Mẫn cãi chày cãi cối nói:

- Cũng đâu phải ta muốn người gả đến Nghiêm gia! Tất cả đều là ý của tổ phụ, ta chẳng qua chỉ truyền lời thôi, chẳng lẽ ta có thể làm chủ? Ta nếu có thể làm chủ.....

Nước mắt nàng ta lại đua nhau rơi xuống:

- Ta nếu có thể làm chủ thì có thể gả cho người như Vu Thủ Đức sao? Hắn hắn căn bản không phải.....

Người như hắn cũng tính là nam nhân? Ngay cả nữ sắc cũng không thích mà gọi là nam nhân gì chứ.

Lần này, Trần Lam không thông cảm nữa. Khóc khóc khóc, khóc có ích lợi gì? Mới vừa khóc, giờ lại khóc, người có phiền không?

- Dám hỏi, phu nhân nhà ta hại cô thế nào?

Trần Lam thấy sắc mặt của A Trì thì vội thay nàng hỏi:

Từ Tổ Mẫn thu nước mắt, cười lạnh:

- Từ Tổ Hoa, người dám nghe sao?

Chuyện thất đức như vậy, thâm độc như vậy, người nhớ lại mà có thể ăn cơm, có thể ngủ yên sao? Nửa đêm tỉnh mộng, người không sờn tóc gáy sao?

A Trì hơi rướn người, nói ngắn gọn:

- Xin lắng tai nghe.

Từ Tổ Mẫn ánh mắt âm trầm nhìn A Trì:

- Trước đây, ta luôn chẳng hay biết gì. Từ khi định ra hôn sự này, ta cứ nghĩ tại sao, nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Đang yên đang lành, Thanh Dương tại sao cầu hôn ta trước mặt mọi người? Ta và bà ta tuy đã từng gặp mặt, nhưng ta không hề cố ý lấy lòng bà ta, bà ta cũng chưa từng chú ý tới ta. Sau khi ta qua cửa, bà ta đối đãi với ta cũng không thất thiết gì, thậm chí còn nhiều lần gây khó dễ cho ta.

-

- Cầu hôn trước mặt mọi người là ý muốn nhất định phải được. Bà ta đã không thích ta, tại sao lại làm vậy? Định quốc công phủ là phủ đệ huân quý, bà ta lại là công chúa hoàng thất, không mấy liên can với nội các thứ phụ như tổ phụ. Hơn nữa, sau khi ta qua cửa, bà ấy cũng vậy, Định quốc công phủ cũng thế, đều không có việc gì đến cầu xin tổ phụ.

-

- Hôm nay, ta rốt cục cũng hiểu được tại sao.

-

- Hồi bận việc tế tổ tháng chạp, bà ta càng cáu kỉnh: “A Đức chưa có con nối dõi, ta còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông Vu gia?” Ta đứng hầu một bên, bà ta lớn tiếng chỉ vào ta mà mắng, mắng ta vô dụng, mắng ta không quản nổi nhĩ tử bảo bối của bà ta, cuối cùng bà ta buột miệng thốt ra: “Nếu không phải Đặng quý phi mở miệng, sao ta lại.....” Lời còn chưa dứt, bà ta cũng cảm thấy không đúng nên ngượng ngùng nuốt trở vào, rồi đuổi ta đi.

Từ Tổ Mẫn lẩm bẩm:

- Nếu không phải Đặng quý phi mở miệng, nếu không phải Đặng quý phi mở miệng. Ta nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu. Ta và Đặng quý phi xưa nay không quen biết, ta cũng chưa từng đụng chạm đến vị nương nương tôn quý kia, tại sao bà ấy lại mở miệng nói những lời như vậy, tại sao bà ấy muốn hại ta?

-

- Ở yến tiệc trong cung hôm qua, Đặng Du vậy mà đi về phía Bình Bắc hầu mời rượu, Bình Bắc hầu nói gì hẳn liền ngoan ngoãn nghe nấy. Đám người Định quốc công phủ kia nói đến chuyện này rất nồng nhiệt.

Từ Tổ Mẫn nước mắt rơi như mưa:

- Ta là kẻ ngu! Mãi đến hôm qua, ta mới hiểu rõ được nguyên do! Đặng quý phi cùng ta chưa từng qua lại, cùng Từ gia vốn không lui tới, cho nên không phải Từ gia đụng chạm bà ấy, không phải ta đụng chạm đến bà ấy! Đặng quý phi rất được bệ hạ sủng ái nhưng bà ấy ở trong thâm cung, cực ít người có thể bỏ dờ. Gia đình có giao tình với bà ấy, đã ít lại càng ít. Đặng Du là đệ đệ duy nhất, là đệ đệ yêu quý nhất của Đặng quý phi, Đặng Du lại đối với Bình Bắc hầu nói gì nghe nấy_____điều này còn chưa đủ rõ ràng sao? Từ Tổ Hoa, là người ác độc! Ta thật sự không hiểu, người thành thân của người, người làm quốc công phu nhân của người, ta cản trở chuyện gì của người mà người phải hại ta như vậy?

Từ Tổ Mẫn lúc thì kích động, lúc thì bi thương, lúc thì phẫn nộ, lúc lại thê lương; Trần Lam rất có tính thần trách nhiệm dán mắt vào nàng ta, thỉnh thoảng cũng thông cảm với nàng ta. A Trì an tĩnh ngồi trên giường gạch, chăm chú lắng nghe mỗi một câu của Từ Tổ Mẫn.

A Trì rất nhẫn nại, đến tận khi Từ Tổ Mẫn nói hết, nói mệt rồi dừng lại, nàng mới từ từ mở miệng:

- Thứ nhất, hôn sự của cô là theo lệnh của tổ phụ tổ mẫu, lệnh của phụ mẫu. Bất kể Thanh Dương vì nguyên cớ gì mà cầu hôn, cầu hôn như thế nào, cũng phải có sự đồng ý của Từ gia mới được.

- Người nói nhảm!

Từ Tổ Mẫn gắt một tiếng:

- Có thể không đồng ý sao? Cầu hôn trước mặt nhiều người như vậy, Từ gia nếu không đồng ý là muốn đắc tội với Thanh Dương, đắc tội Định quốc công phủ ư?

A Trì khẽ cười:

- Không phải ta nói ngoa, hôn sự này nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ không thành. Gia phụ gia mẫu tuyệt đối không vì sợ đắc tội Thanh Dương mà dễ dàng hứa gả ta ra ngoài. Gia phụ chắc chắn sẽ tỏ rõ ngay tại đó rằng ‘mệnh của tiểu nữ không thể gả cho nam tử họ Vu, nếu không sẽ hại đến tính mạng.’

Không sai, như vậy sẽ đắc tội người ta, vậy thì thế nào? Thanh Dương chẳng qua là do phi tần của Tiên đế sinh ra, không phải nữ nhi ruột thịt của Hoàng thái hậu; Định quốc công phủ đã là mặt trời xé bóng, trong tộc hiện nay cũng không có đại thần được Hoàng đế xem trọng. Bọn họ có gì mà không dám đắc tội chứ.

Cho dù bọn họ thật sự có quyền có thế, cho dù đắc tội bọn họ sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, cha Từ mẹ Từ cũng sẽ không bán nữ nhi. Thứ nhất, họ thật lòng yêu thương A Trì; thứ hai, cha Từ không phải loại người háms lợi.

- Khoe người có cha mẹ tốt sao?

Từ Tổ Mẫn vừa hâm mộ vừa ghen tị.

A Trì không đôi co với nàng ta, tiếp tục nói:

- Thứ hai, tình cảnh của cô tuy không tốt nhưng cũng không tính là quá kém. Nếu cẩn thận xoay sở thì sống những ngày tháng rực rỡ cũng không phải là không thể.

89. Chương 89: Người Ta Có Rượu Tốt Thay (hạ)

Ta còn ngày tháng rực rỡ gì nữa? Trong mắt Từ Tổ Mẫn có ý oán độc, Từ Tổ Hoa người đứng nói chuyện không đau lưng, trượng phu như vậy, mẹ chồng như vậy, ta sao có thể sống tốt chứ?

A Trì căn bản không để ý tới phản ứng của Từ Tổ Mẫn, tự mình lẩm bẩm:

- Nữ tử sau khi xuất giá, chuyện quan trọng nhất là con nối dõi, đúng không? Có đích tử xuất chúng hơn người thì sự xem trọng, cưng chiều của cha mẹ chồng cũng theo đó mà đến. Về phần trượng phu, cô dõi mắt xem xem, bao nhiêu quý phu nhân có thể được cả địa vị và phu thê ân ái?

Từ Tổ Mẫn hậm hực nói:

- Ít nói nhảm đi, người thì biết cái gì?

Nàng ta tuy đã xuất giá nhưng vẫn là tấm thân xử nữ, có mấy lời không nói ra được. Không viên phòng thì đích tử ở đâu ra? Nằm mơ à. Hơn nữa, quý phu nhân có cả địa vị và phu thê ân ái còn ít hả? Mẹ người, mẹ chồng người, tẩu tẩu người, cả người nữa, không phải đều vậy sao?

A Trì đứng lên:

- Lời ta đã nói hết, nghe hay không tùy cô. Chỉ một điều, nội tình chuyện Thanh Dương cầu hôn, phiền cô thưa lại với tổ phụ. Thanh Dương và Đặng quý phi có suy nghĩ gì, đối với Từ gia có lợi hay không, tổ phụ sẽ tự có chủ ý.

Từ Tổ Mẫn vô cùng ngạc nhiên:

- Người không sợ tổ phụ biết?

Người hại ta, hại Từ gia, còn công khai bảo ta thưa lại với tổ phụ, không sợ tổ phụ trách mắng người sao?

- Ta sợ tổ phụ không biết.

A Trì tươi cười rạng rỡ.

Từ Tổ Mẫn hơi khó hiểu nhưng ngượng không truy hỏi nữa.

Thị nữ của Từ Tổ Mẫn đi vào giúp nàng ta rửa mặt, trang điểm, chỉnh đốn y phục, quay trở lại bữa tiệc. Lục Vân gọi A Trì đến, nhỏ giọng oán trách:

- Sao lâu thế? Mẹ đợi sốt ruột muốn chết. Nếu không phải thấy Trần Lam đi theo con, mẹ cũng ngồi không yên.

A Trì khoe khoang:

- Con làm việc mà mẹ còn chưa yên tâm sao? Mẹ, con đích thực là người làm việc thỏa đáng nhất, chưa từng xảy ra sai sót gì.

Lục Vân buồn cười:

- Phải, con chưa từng xảy ra sai sót gì, là bởi con chưa từng làm việc gì cả!

Con từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng không đếm xỉa tới, chuyện gì cũng không làm thì lấy đâu ra sai sót.

A Trì than thở:

- Xuất giá mới có mấy ngày mà mẹ ruột đã trở mặt rồi.

Lục Vân phì cười:

- Còn oán trách hả? Mau trở lại chỗ ngồi đi.

A Trì biết đã qua ải, cười cười quay lại chỗ ngồi, tiếp tục thưởng thức tử ngọc tương.

Tiệc rượu tắt niên hôm đó của Từ gia kết thúc trong vui vẻ, Trương Mại và A Trì cuối giờ Mùi cáo từ, cùng nhóm người Từ Sâm, Lục Vân rời khỏi đường lớn Chính Dương Môn.

Đến trước cửa, lúc sắp lên xe, A Trì ngẩng đầu nhìn nhìn:

- Sắc trời còn sớm.

Từ Sâm sao không hiểu ý nàng, cố ý do dự rồi nói:

- Vậy mời đến hàn xá ngồi chốc lát.

A Trì chỉ chờ nghe câu này:

- Như thế, quấy rầy rồi.

Nàng lạnh lợi leo lên xe ngựa của Từ gia.

Từ Thuật, Từ Dật hoan hô, cũng leo lên xe theo. Trương Mại cùng Từ Tổ cưỡi ngựa, Từ Sâm, Lục Vân và ba đứa con ngồi trong chiếc xe ngựa lớn, đoàn người thông thả đi về đường lớn Đẳng Thị Khẩu.

Đến đường lớn Đẳng Thị Khẩu, trở lại địa bàn của Từ Sâm và Lục Vân, A Trì khoan khoái cả người:

- Đây mới là về nhà mẹ đẻ chứ.

Người một nhà nói cười vui vẻ cả buổi chiều, hai vợ chồng son lê la ở nhà mẹ đẻ đến bữa tối, mãi khi màn đêm buông xuống mới lưu luyến rời đi.

Sau khi một nhà A Trì rời đi, Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân năm lần bảy lượt giữ lại Từ Tổ Mẫn:

- Mẫn nhi, con ngồi thêm một lát, mấy mẹ con chúng ta trò chuyện.

Từ Tổ Mẫn liếc qua bọn họ thật nhanh, trong mắt đều là vẻ chán ghét. Một người là tổ mẫu, một người là mẫu thân, bình thường ai cũng vô cùng từ ái nhưng khi thật sự đến thời khắc nguy hiểm thì lại đem nữ nhi đi bán!

Các người có biết Vu gia là hổ lửa không? Có biết không?

- Mẫn nhi muốn đi thỉnh an tổ phụ.

Từ Tổ Mẫn đứng dậy, không quay đầu lại, đi thẳng đến thư phòng ở ngoại viện tìm Từ thứ phụ.

- Con bé này sao thế?

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, trong lòng nghi hoặc và khó chịu.

- Đặng quý phi mở miệng?

Trong thư phòng, Từ thứ phụ đặt công văn trong tay xuống, chậm rãi đứng lên, đi tới đi lui trong phòng. Đặng quý phi là vì cái gì?

- Con, con cho là Tổ Hoa giả trò nên lúc này gọi nàng ta ra mắng một trận.

Từ Tổ Mẫn nghĩ tới nghĩ lui, rồi nói thật toàn bộ, mình hoài nghi Tổ Hoa thế nào, mắng Tổ Hoa một trận ở trước mặt ra sao:

- Nàng ta bảo con đem nội tình thưa lại với tổ phụ, không được giấu giếm. Tổ phụ, rõ ràng là nàng ta hại con, vậy mà nàng ta lại không sợ tổ phụ biết, Mẫn nhi nghĩ không thông.

- Con bé đương nhiên không sợ.

Từ thứ phụ cảm thấy rất mệt mỏi. Tổ Hoa sợ gì chứ, chuyện này nếu bị vạch trần, người nên sợ chính là người khác.

“Ân thị, không ngờ bà lại là người như vậy.” Từ thứ phụ từ từ, chán nản ngồi xuống, trong lòng thâm lương: “Thảo nào lúc Tổ Hoa sắp thành thân, chuyện sổ tư vàng trong cửa hồi môn cứ đổi tới đổi lui. Hóa ra bà lại có ý nghĩ này.”

Bà cho rằng phụ tử Bình Bắc hầu là ai? Bà dám có tâm tư này, bọn họ liền dám lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai gả Tổ Mẫn đi, chặt đứt đường lui của bà. Bà vốn là vì thiên vị Mẫn nhi, nhưng hoàn toàn là hại Mẫn nhi.

Từ thứ phụ nhìn tôn nữ thoa đầy son phấn trước mặt, lòng khe khẽ đau. Nếu không phải do lòng tham của tổ mẫu và mẫu thân con bé thì con bé vốn cũng không tới nỗi luân lạc đến mức này. Mẫn nhi, tội nghiệp.

Từ thứ phụ ôn hòa nói:

- Chỗ dựa của nữ nhân, là nhà mẹ đẻ, là nhi tử. Mẫn nhi, tổ phụ sẽ mời cao nhân giúp con, con không cần lo lắng. Con nói dối quan trọng hơn, những chuyện nhỏ khác đều không cần để ý.

Từ Tổ Mẫn lỗ mũi chưa xót, thấp giọng đáp ứng:

- Dạ, Mẫn nhi nghe theo căn dặn của tổ phụ.

Nhà mẹ đẻ dù có không cảm thông với mình thế nào đi nữa thì nơi mà mình có thể dựa vào cũng chỉ có nhà mẹ đẻ.

Cáo biệt tổ phụ, tổ mẫu và phụ mẫu, Từ Tổ Mẫn ra cửa lên xe ngựa. Vu Thủ Đức vẫn cười con bạch mã nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêu kia, đáng vẻ tuần tú. Từ Tổ Mẫn thực sự nhìn hấn không vừa mắt, không kiên nhẫn quay đầu đi. Đồ vô sỉ, người căn bản không phải nam nhân, còn cười vợ gì chứ? Khi không làm lỡ dở cô nương tốt nhà người ta.

“Từ Tổ Hoa may mắn như vậy, còn ta lại số khổ thế này.” Trong xe ngựa lắc lư, tâm trạng Từ Tổ Mẫn phập phồng: “Nha đầu lớn lên ở nông thôn kia, nàng ta dựa vào cái gì? Từ Tổ Mẫn ta đã sửa lại giờ sinh mà vẫn không áp chế được nàng ta.” Nghĩ đến đây, con người Từ Tổ Mẫn tối sầm lại, đau khổ dựa vào gối.

Trương Mại và A Trì ngồi chung một chiếc xe ngựa, Trương Mại oán trách:

- Phu nhân, nàng tới nhà mẹ đẻ thực sự ăn quá nhiều, mặt mũi của ta đều mất hết rồi.

A Trì không hiểu:

- Chuyện này có vấn đề gì sao?

Trương Mại liếc nàng:

- Giống như ta đối với nàng không tốt, không cho nàng ăn no vậy.

A Trì vui vẻ, dựa trên vai Trương Mại cười không ra tiếng. Trương Mại oán hận:

- Trở về ta tự mình chần chỉnh lại phòng bếp! Làm không ra món vợ ta thích ăn, toàn bộ thay người!

A Trì không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Đến trước cổng Ngự quốc công phủ, Trương Mại đi bộ, A Trì xuống xe thay kiệu, kiệu được khiêng thẳng đến trước cửa Gia Vinh Đường.

- Quốc công gia, tân phu nhân.

A Trì vừa xuống kiệu thì có một phụ nữ trung niên nhìn hơi quen mắt tươi cười tiến lên hành lễ vấn an. Trương Mại, A Trì được các thị nữ vây quanh, mỉm cười gật đầu, bước chân không hề ngừng lại mà trực tiếp tiến vào.

Người phụ nữ trung niên này chính là Thân ma ma trong phòng thái phu nhân, lần trước đã chạm phải cái đình ở Gia Vinh Đường. Bà ta từng ở trong phủ oai phong rất nhiều năm, Trương Mại và các con cháu cùng bối phận trong phủ gặp bà ta, đa phần đều rất khiêm nhường, khách sáo. Lần trước bà ta tuy chạm phải đình nhưng dù gì Trương Mại cũng nói chuyện với bà ta, không ngờ hôm nay ngay cả nói hán cũng không nói với bà một câu, Thân ma ma cũng là người có thể diện, lập tức giận dữ vô cùng.

A Trì dừng bước, gọi Nhu Hàn qua dặn dò mấy câu, Nhu Hàn lạnh lạnh đáp ứng, xoay người chạy về phía Thân ma ma. Thân ma ma thấy thế, cho rằng A Trì tự biết mình càn rỡ, muốn tới trấn an bà bèn vô thức thẳng lưng, ngẩng cao đầu.

Nhu Hàn giồn giã nói:

- Chào ma ma, chữ ‘tân’ trong lời ma ma có thể bỏ đi được rồi. Phu nhân qua cửa gần một tháng, cha mẹ chồng và tất cả tộc nhân đều đã công nhận, cho nên bây giờ có thể trực tiếp gọi là phu nhân rồi.

Theo phong tục đương thời, lúc tân nương mới qua cửa, dân chúng bình thường sẽ gọi là “tân nương”; đến khi nhà chồng công nhận nàng dâu mới, mở từ đường, thêm vào gia phả thì cách xưng hô sẽ thay đổi. Nhưng nếu là làm thiếp thì lúc qua cửa là tân nương, đến khi nàng ta đầu tóc trắng xóa cũng vẫn là “tân nương”, cách xưng hô không thay đổi.

Gia đình như Ngự quốc công phủ, nàng dâu mới qua cửa dựa theo thân phận mà được gọi là “tân phu nhân”, sau khi được nhà chồng công nhận thì chữ “tân” đương nhiên sẽ bị xóa.

Thân ma ma sắc mặt khê biến:

- Còn chưa bá kiến thái phu nhân.....

Nhu Hàn cười nhã nhặn:

- Thái phu nhân là bá tổ mẫu của quốc công gia, không phải đích tổ mẫu. Ma ma hỏi khắp kinh thành này xem, có nhà nào cha mẹ chồng và tổ phụ, tổ mẫu ruột còn tại thế mà nàng dâu cần sự công nhận của bá tổ mẫu không?

Sống lưng Thân ma ma càng thẳng:

- Thái phu nhân nhà ta từng là chủ nhân của Gia Vinh Đường này!

Bà ấy không phải bá tổ mẫu bình thường, phủ đệ này vốn là của bà ấy, chẳng qua vận khí hơi kém nên mới bị mất tước vị. Nhưng cho dù mất đi tước vị thì con cháu trong tộc cũng không thể không tôn trọng bà ấy!

Nhu Hàn là nha đầu do Bình Bắc hầu phu nhân phái tới, sao lại yếu thế hơn Thân ma ma được, nàng về mặt tươi cười nói:

- Quốc công gia và phu nhân nhà ta là chủ nhân hiện tại của Gia Vinh Đường này!

Thân ma ma chưa từng bị một nha đầu xem thường như vậy, tức đỏ mặt, hung dữ trừng Nhu Hàn. Nhu Hàn chớp chớp đôi mắt to về phía bà ta, cười ngọt ngào:

- Ma ma, tôi nói không sai chứ?

Thân ma ma nhẫn nhẹn, dùng giọng điệu khiển trách:

- Thái phu nhân có lời, xin chuyển đến quốc công gia và tân phu nhân: quốc công gia là nam nhân, ở bên ngoài bận rộn cũng được nhưng tân phu nhân là nữ chủ nhân, làm gì có đạo lý đến tối mới về nhà? Không ra thể thống gì cả! Mau mau sửa lại!

Nhu Hàn từ từ thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt sắc bén, Thân ma ma bị nàng nhìn có chút hốt hoảng, phát câu:

- Lời của thái phu nhân, kẻ nào dám trái?

Nhu Hàn cười lạnh hai tiếng, quay đầu tiến vào Gia Vinh Đường.

Thân ma ma không khỏi có chút đắc ý:

- Đồ điểm thúì, người cuối cùng cũng sợ rồi hả? Không dám hi hi ha ha với ta rồi chứ gì?

Một tiểu nha đầu như người mà tỏ vẻ cái gì, ta vừa mang tên tuổi thái phu nhân ra là lập tức bị dọa tè ra quần.

Thân ma ma vỗ vỗ vạt áo, muốn vào trong Gia Vinh Đường thì bị bà tử giữ cửa ngăn cản, không cho bà vào. Thân ma ma đang đối phó với bà tử thì Nhu Hàn như một trận gió bước ra, đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống cao giọng nói:

- Ma ma, xin chuyển lời đến thái phu nhân, không chỉ Gia Vinh Đường mà toàn bộ phủ đệ này, quốc công gia mới là chủ nhân! Phu nhân là nữ chủ nhân phủ này, toàn bộ việc trong phủ đều do phu nhân quản, việc trong nhà hay xã giao bên ngoài cũng vậy, không cần người khác xen vào!

Thân ma ma tức giận liên tục cười lạnh:

- Tốt, tốt, tốt!

Trừ “tốt” ra, những chữ khác đều không nói ra được. Nhu Hàn vẫn bình thản:

- Ngoài ra, lão quốc công gia trước lúc lâm chung đã phân gia, chi thứ hai, chi thứ tư và chi thứ sáu, mỗi chi đều có nhà ở, thôn trang, cửa hàng và các loại sản nghiệp riêng. Hiện nay chi thứ tư và chi thứ sáu tuy vẫn ở trong phủ nhưng không cần bạc tiêu hàng tháng của phủ mà luôn tự cấp tự túc. Chỉ có chi thứ hai phân gia đã lâu, tự quản lý sản nghiệp nhà mình, tự thu lợi tức nhưng vẫn dùng bạc hàng tháng của phủ. Quốc công gia có lệnh, khoản bạc này từ nay trở đi, miễn.

90. Chương 90: Người Kia Không Cây Cũng Không Cày Bừa

Thân ma ma bị dọa giật nảy mình:

- Sao có thể như vậy được?

Không ngờ mình tới đây một chuyến, nửa phần lợi ích cũng không có, ngược lại còn làm mất bạc tiêu hàng tháng của chi thứ hai? Thái phu nhân mà biết thì mình nào có chỗ tốt để hưởng. Lần trước làm việc không hiệu quả, cộng thêm ném bạc vô ích vào trong cung, thái phu nhân đã phát giận, cắt tiền cơm của mình, mình còn suýt bị gậy đánh lên người nữa. Hôm nay lại xảy ra sai lầm thì cái mặt già đã nửa đời người của mình cũng không lo được.

Thân ma ma không dám cứng đối cứng, cười nói:

- Mấy năm nay bạc tiêu hàng tháng đều lấy từ tiền công, giờ sao lại lỗ mãng thay đổi? Không bằng cứ như cũ đi, vừa là tấm lòng quốc công gia hiếu kính thái phu nhân, vừa là thể diện trong phủ.

Hóa ra bà cũng biết mấy năm nay bạc tiêu hàng tháng đều lấy từ tiền công đấy, nuôi các người mấy năm nay còn chưa đủ sao. Nhu Hàn cười khinh miệt:

- Nếu muốn lấy bạc tiêu hàng tháng từ tiền công như cũ thì xin mời chi thứ hai giao nộp sản nghiệp, người hầu, và cả bổng lộc nữa. Thân ma ma, có phải là lý lẽ này không?

Trừ cửa hồi môn danh chính ngôn thuận là tài sản riêng trong nhà, thu nhập của các sản nghiệp còn lại, xin mời giao nộp. Nếu không giao, cũng không ai ép các người, chẳng qua toàn bộ các khoản chi phí xin tự lo

liệu _____ tiền thu vào tự mình cầm mà tiền tiêu hàng tháng thì lấy trong của công, nhà ai cũng không có quy củ này.

Thân ma ma cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Cô nương tốt của tôi ơi, chi thứ hai có sản nghiệp gì chứ? Đâu đáng để giao nộp. Người hầu thì ít, vả lại bổng lộc cũng cực thấp, những thứ này không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

Nhu Hàn nghiêm nghị nói:

- Không thể nói như vậy. Bổng lộc là triều đình cấp, công việc nào thì có bổng lộc đó, sao lại cực thấp chứ. Ma ma là thay mặt các quan chê bổng lộc ít sao? Gia đình như Ngụy quốc công phủ, từ trên xuống dưới phải thận trọng trong lời nói và cử chỉ, những lời như vậy không thể thốt ra khỏi miệng. Ma ma cần biết, họa từ miệng mà ra.

Thân ma ma bị bắt sơ hở, vội vàng tươi cười:

- Cô nương nghe lầm rồi, tôi không có ý oán trách bổng lộc triều đình thấp, nửa phần cũng không có! Cô nương, tôi không phải người hồ đồ không hiểu chuyện, nào dám vô duyên vô cớ vọng ngôn bàn chuyện chính sự triều đình, cô nói có phải không?

Giọng nói của bà vô tình trở nên hết sức mềm yếu, còn mang theo ý khẩn cầu.

Nhu Hàn cười cười, gọi một bà tử quản lý đến:

- Vương ma ma, phiền bà đi một chuyến đến chi thứ hai truyền lời của quốc công gia.

Wương ma ma là người nhanh nhẹn, tươi cười đáp ứng, dìu Thân ma ma đi:

- Đúng lúc chung đường với bà, hai ta có thể làm bạn.

Thân ma ma đâu chịu cứ muối mặt như thế mà đi, năn nỉ Nhu Hàn:

- Cô nương, tốt xấu gì cũng để tôi gặp phu nhân một lần, trở về cũng dễ khai báo với thái phu nhân.

Nhu Hàn sầm mặt, dựa vào bà mà cũng muốn gặp phu nhân, chẳng lẽ thân phận phu nhân như vậy lại đi cùng bà tranh luận sao. Ta ra đuổi bà là đã cho bà đủ thể diện rồi.

Nhu Hàn sai người gọi một bà tử cao lớn thô kệch khỏe mạnh tới:

- Người đưa Thân ma ma về.

Bà tử này là người làm việc nặng, không nhận biết được nhiều người trong phủ, vui vẻ đáp ứng, xách Thân ma ma như xách gà con, Vương ma ma thông thả ung dung theo sau, cùng đi đến chi thứ hai.

Thân ma ma cố nén cơn giận:

- Buông ta ra, ta tự đi!

Tiếc rằng bà tử thô kệch này là người gốc, cười hì hì giống như rất dễ tính nhưng bất luận Thân ma ma mềm giọng năn nỉ hay uy hiếp đe dọa cũng thế, bà đều xách Thân ma ma không buông, đi thẳng đến phòng của Lâm thị mới không chút khách sáo ném bà ta trên mặt đất.

Thân ma ma chật vật khỏi phải nói. Thường ngày bà là một ma ma rất có thể diện nay lại bị một bà tử thô kệch hèn mọn khống chế, thật mất mặt.

Wương ma ma theo sau tiến vào phòng, tươi cười hành lễ vấn an thái phu nhân, dường như không hề nhìn thấy Thân ma ma đang ngồi trên mặt đất.

Thái phu nhân Lâm thị vốn đang dựa trên giường gạch xem các tiểu nha đầu chơi bài, thấy cảnh này thì gương mặt già nua đầy nếp nhăn tức đỏ lên. Đối phó người của ta như vậy, chẳng phải rõ ràng là đánh vào mặt ta sao?

Thái phu nhân không hề để ý tới nụ cười chân thành của Vương ma ma, vừa căn dặn các tiểu nha đầu tiếp tục chơi bài, vừa sai người:

- Hôm nay là ai trực? Tróí lại nhót vào chuồng ngựa.

Thật phiền, phòng của ta là nơi con mèo con chó cũng có thể tùy tiện vào hay sao? Người trực hôm nay nên đánh chết.

Hai nha đầu ăn mặc lòa lẹt khóc lóc tiến vào, nằm sấp trên đất đập đầu lia lịa:

- Thái phu nhân, đó là Thân ma ma, chúng con nào dám cản? Thân ma ma bình thường vào đều không cần thông báo. Hai ma ma này là đi cùng với Thân ma ma mà.

Thái phu nhân thản nhiên nói:

- Kéo ra ngoài, đừng làm chướng mắt ta.

Lập tức có bà tử bước tới, kéo hai nha đầu kia ra ngoài. Hai nha đầu vừa khóc vừa cầu cứu Thân ma ma:

- Ma ma, xin người cầu tình cho chúng tôi với.

Thân ma ma cúi đầu, vờ như không thấy.

Thái phu nhân xử lý xong nha đầu trực thì u ám nhìn về phía bà tử thô kệch. Bà tử này không chỉ ngoại hình lỗ mãng mà y phục cũng rất xấu xí, hạ nhân như bà ta, trước đây khi mình quản lý Ngụy quốc công phủ, bà ta ngay cả cổng trong cũng không được vào! Hôm nay, bà ta vậy mà bước vào phòng của mình!

Theo tính tình của thái phu nhân, chỉ hận không thể sai người tróí bà tử này lại, đánh một trận dữ dội, cho dù không chết cũng phải đánh cho gần chết. Chẳng qua bà tử này cười ngây ngô, rõ ràng là kẻ ngốc, so đo với loại người này thực mất thân phận.

Thái phu nhân lạnh lùng ra lệnh:

- Cho người đem nước tới đây. Chỗ này của ta bị người khác đứng ô uế, phải cọ rửa cho kỹ.

Thị nữ vội đáp ứng, ra ngoài sai người mang nước tới.

Phương thức ghét bỏ người khác này của thái phu nhân có chút cao thâm, bà tử thô kệch không hiểu, Vương ma ma thì giả vờ không hiểu, vẫn tươi cười đứng đó, không hề lộ chút lúng túng nào, cười nói:

- Viện này của thái phu nhân, e là phải cần thêm người rồi. Không chỉ thêm người mang nước mà còn phải thêm phòng bếp nhỏ, phòng châm tuyền, chỗ nào cũng phải thêm người.

Đón nhận ánh mắt cao ngạo và chất vấn của thái phu nhân, Vương ma ma cười nói:

- Quốc công gia dặn lão nô đến truyền lời: gia sản của quốc công phủ, thái phu nhân rất rõ ràng, thực sự không nuôi nổi quá nhiều người rảnh rỗi. Phân gia đã lâu, chi thứ hai tự có sản nghiệp, thái phu nhân là người thương yêu vẫn bồi, xin tự lo sinh hoạt giống như chi thứ tư và chi thứ sáu. Từ nay về sau, tất cả chi phí hàng ngày, hàng tháng của chi thứ hai, toàn bộ đều miễn.

Thái phu nhân nghe lời này thì tức giận, sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng. Cái gì? Tất cả chi phí hàng ngày, hàng tháng, toàn bộ đều miễn? Trương Mại người thật to gan, so với phụ thân người còn lớn lối hơn.

Quốc công phủ này vốn là của ta! Người đoạt đi còn chưa tính, giờ ngay cả chút tiền hàng ngày, hàng tháng người cũng tính toán với ta, Trương Mại người là một đại nam nhân mà không biết xấu hổ sao? Thái phu nhân nhất thời giận đến toàn thân run rẩy, nói không ra lời.

Wương ma ma chỉ tới truyền lời chứ không cần nghe thái phu nhân nói gì. Truyền lời xong, Vương ma ma vẻ mặt tươi cười khom người:

- Thời gian không còn sớm, chúng lão nô xin cáo từ.

Nói rồi bà cùng với bà tử thô kệch rời đi.

Wương ma ma đã đi chuyển này thì dứt khoát cũng tự mình đến chỗ Trương Khản và Trương Dũ thông báo một tiếng:

-.....Quốc công gia nói, ngài ấy có chỗ khó xử của ngài ấy, các bá bá đều là người thấu tình đạt lý, yêu thương vẫn bồi, chắc hẳn có thể thông cảm cho ngài ấy.

Tô thị không nằm yên nổi, Trương Khấn nghe vậy thì ngẩn ngơ nhưng lập tức cười gật đầu:

- Gánh vác đại gia đình như Ngụy quốc công phủ, sao không có chỗ khó xử chứ.

Nói rồi ông khách sáo tiền Vương ma ma.

Ngược lại, Trương Dũ thì vui vẻ tán thành:

- Vốn nên như thế.

Đường thị đặc biệt nhiệt tình:

- Theo ta thấy, sớm nên làm vậy mới phải! Phân gia đã lâu mà cứ lấy tiền công nuôi nhiều người như vậy, đây là chuyện gì chứ!

Bà nói không ít lời tốt, cũng khách sáo tiền Vương ma ma rồi đi.

Sau khi Vương ma ma đi, Trương Dũ kéo Đường thị đóng cửa nghỉ ngơi sớm, ở trong chăn cười lớn:

- Cuối cùng cũng đợi được ngày này! Xem đi, thái phu nhân chắc chắn sẽ làm ầm ĩ trong tộc, mà trong tộc làm gì có ai bênh vực bà ấy? Chỉ nhìn bà ấy bề mặt thôi.

Trương Dũ nghĩ đến việc thái phu nhân tức giận, chịu thiệt thòi thì trong lòng thoải mái, Đường thị lại lo lắng cho gia sản:

- Có thể nghĩ cách phân gia nhà chúng ta không? Nếu có sản nghiệp trong tay thì chúng ta có thể so được với lão thái bà kia rồi! Đến lúc đó cuộc sống của chúng ta muốn bao nhiêu thoải mái sẽ có bấy nhiêu thoải mái!

Trương Dũ cười nói:

- Gấp cái gì? Bà ấy đã từng này tuổi, còn có thể chống đỡ được bao lâu? Cho dù lúc còn sống bà ấy không phân gia, đợi sau khi bà ấy nằm xuống, cái nhà này cũng phải phân thôi. Không mấy năm nữa đâu, nàng kiên nhẫn đợi đi.

- Chỉ sợ bà ấy nhận tôn tử thừa tự sẽ khó tránh thiên vị thôi.

Đường thị lo lắng chính là chuyện này.

Trương Dũ rất kiêu ngạo, tự hào khi nhắc đến gia tộc mình:

- Gia đình như Ngụy quốc công phủ, lúc phân gia tự nhiên sẽ có các bộ lão trong tộc tới, tuy không quá công bằng nhưng cũng không tới nỗi nào. Hồi thế hệ trước phân gia, chỉ thứ hai được chia nhà cửa, thôn trang, cửa hàng nào đều được ghi lại rõ ràng, bà ấy không giấu được. Phân gia như thế nào, trong tộc sẽ tự có công luận, không phải do một mình bà ấy định đoạt.

Trương Dũ và Đường thị vốn rất ân ái, đêm nay là mùng hai Tết, lại nghe được tin vui, không thể thiếu việc ở trong chăn chúc mừng một trận, sau khi sung sướng, họ ngủ say sưa với một ước mơ về tương lai tươi đẹp.

Vợ chồng Trương Khấn lại là ầm ĩ tối tăm mặt mày. Hai người họ tranh cãi rất kịch liệt, nếu không phải Tô thị vẫn còn nằm trên giường thì không phải là vấn đề hùng biện nữa mà chắc chắn sẽ thắng thành cấp độ động thủ, trở thành xung đột vũ lực.

- Bất kính với trưởng bối, đại nghịch bất đạo như vậy, ông còn muốn bênh vực hần?

Tô thị cảm phẫn. Trương Mại không có lương tâm thì thôi, dù gì hần cũng không phải tôn tử cùng chi, vốn không quá thân với thái phu nhân; nhưng Trương Khấn ông là nhi tử của thái phu nhân, vậy mà dám không bênh vực cho đích mẫu?!

Trương Khấn đứng cách Tô thị hơn một trượng, to gan cãi lại:

- Công lý bất kể người thân. Tứ thúc và lục thúc luôn không để trong phủ cung cấp chi phí hàng ngày, hai lão nhân gia nói có lý, đã phân gia rồi, chi nào tự có sản nghiệp của chi ấy, sao còn dùng tiền công? Rất kỳ cục.

Tô thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Họ có thể so với chúng ta sao? Họ nên dọn đi từ lâu rồi, nhưng chúng ta là chi thứ hai, tước vị này vốn là của chúng ta!

Trương Khấn nhất gan, bị dọa xua tay lia lịa:

- Thứ nhất ta là thứ tử, thứ hai ta không có bản lãnh, tước vị này dù là thời điểm nào cũng không đáng tới ta.

- Tôi không nói tước vị này là của ông!

Ánh mắt Tô thị vừa khinh thường vừa phiến chán:

- Bộ dạng này của ông mà giống quốc công gia? Đừng có nằm mơ. Ý tôi là tước vị này vốn của chi thứ hai, cho nên, chúng ta ở quốc công phủ, do quốc công phủ nuôi là chuyện hiển nhiên.

Tô thị nói đến đoạn sau thì rất không kiên nhẫn:

- Nếu đại ca còn sống, làm quốc công gia, chúng ta sẽ đường đường chính chính hầu hạ thái phu nhân trong phủ. Ý tôi là vậy đó, hiểu chưa?

- Nhưng, đại ca đã tử trận mà.....

Trương Khấn lắp bắp nói. Nếu đại ca còn sống, tình hình đương nhiên sẽ khác rất nhiều, nhưng huynh ấy tử trận đã mười mấy năm rồi, không sống được nữa. Người chết như đèn tắt, bà cứ nghĩ đến “nếu đại ca còn sống”, có cái rấm dưng.

Không nói được đạo lý với kẻ ngu này! Tô thị tức đấm xuống giường, quay mặt vào vách tường, tự mình hờn dỗi. Đúng lúc thái phu nhân đang cần người mà mình thì cứ.....haiz, chỉ mong bà ấy đừng tức giận là ổn.

Thái phu nhân sao có thể không giận? Lúc này bà ấy đang tức sùi bọt mép, lớn tiếng sai người:

- Đi mời tộc trưởng tới! Ta muốn đòi công đạo!

Đám người Thân ma ma đầu thật sự nửa đêm khuya khoắt xuất phủ làm phiền tộc trưởng, đành cẩn thận khuyên giải thái phu nhân:

- Tạm thời nhẫn nhịn, chuyện lớn thế nào đi nữa cũng đợi ngày mai hẵng nói.

Mất thời gian rất lâu, cuối cùng cơn giận của thái phu nhân giảm bớt, có thể ngồi xuống lấy hơi. Thân ma ma hôm nay làm việc rồi tung cả lên nhưng không bị trách mắng, lại thấy vẻ mặt thái phu nhân hơi nguội đi, đầu óc liền nhất thời hồ đồ, cười khuyên một câu:

- Bên cạnh người vẫn nên có một người thân hiểu chuyện mới tốt. Tiểu tôn tôn của ngũ lão thái gia chưa đầy ba tuổi, rất thông minh lanh lợi, người nếu nhận nó làm tôn tử thừa tự.....

Có một đứa trẻ theo bên cạnh, người sẽ không quạnh quẽ như vậy, cũng sẽ không rảnh rỗi tìm người ta gây phiền toái, không bị người ta quở trách.

Thân ma ma còn chưa dứt lời đã bị thái phu nhân tát cho một cái:

- Câm miệng!

Tôn tử thừa tự, kẻ nào xứng với A Từ nhà ta, xứng làm nhi tử của A Từ? Những thứ phạm phu tục tử kia, rõ ràng là làm dơ bẩn thanh danh của A Từ.

Thân ma ma xấu hổ, quỳ xuống nhận tội, thái phu nhân hầm hừ nói:

- Tránh khỏi mắt ta!

Thân ma ma che mặt, lui ra ngoài. Thôi rồi, thôi rồi, cái mặt già này, quả nhiên là bị vứt hết rồi.

Gia Vinh Đường. Trước mặt A Trì là một tờ giấy Tuyên Thành.

- Trẻ con trong tộc đều ở trên này?

Trương Mại cầm lên xem thử:

- Cửa các chi gần, tất cả đều ở đây.

Huyết thống quá xa, hơn năm đời không thích hợp làm con thừa tự.

A Trì nghiêm túc xem xét, Trương Mại lơ đãng hỏi:

- Phu nhân, thật muốn chọn tôn tử thừa tự cho thái phu nhân?

A Trì mỉm cười ngắc đầu:

- Đương nhiên. Thái phu nhân nếu không có tôn tử thừa tự thì chúng ta sao có thể yên tâm để lão nhân gia dọn ra ngoài ở chứ.

Đã không đi được, vậy thì, ta phải biến khách điếm thành nhà thôi.

91. Chương 91: Tiểu Nhân Nhà Tốt Cao Sang (thượng)

- Bất luận có tôn tử thừa tự hay không, bà ấy muốn dọn ra ngoài sống tự do tự tại, chúng ta đều không ngăn cản.

Trương Mại rất thấu tình đạt lý nói. Thái phu nhân bản tính cố chấp, sau khi mình tập tước, bà ấy danh bất chính, ngôn bất thuận vẫn ở lại Gia Vinh Đường, mãi đến gần cuối tháng chạp năm ngoái mới bị buộc bất đắc dĩ dọn ra ngoài. Để bà ấy dọn khỏi Gia Vinh Đường đã gây ra ít nhiều trắc trở trong tộc, các bộ lão trong tộc có nhiều lời bất mãn. Bà ấy tính tình như vậy, sao có thể ở Thiên viện, dù sao tòa nhà chỉ thứ hai được chia ở hẻm Đông Hồ Thụ cực kỳ rộng rãi to lớn, bà ấy dọn qua đó ở, chẳng phải thoải mái dễ chịu sao.

A Trì cười nói:

- Đại bá phụ mặc dù tuổi trẻ mất sớm, nhưng một nhà của ông ấy không thể bị đứt hương hỏa. Theo lý mà nói, chuyện này vốn không đến lượt văn bối như chúng ta hươ tay múa chân. Có điều, ai bảo thái phu nhân ở tại Ngụy quốc công phủ, mà Ngụy quốc công phủ lại do chúng ta quản lý chứ? Không thể làm gì khác hơn là chịu khổ một chút, trù tính giúp thái phu nhân.

Trương Mại tràn đầy cảm khái:

- Phu nhân thật tận tâm tận trách, dốc hết tâm huyết, cúc cung tận tụy vì Ngụy quốc công phủ. Có đương gia chủ mẫu như phu nhân thật là may mắn của Ngụy quốc công phủ, may mắn của Trương Trọng Khải ta.

Hôm qua vừa biết phải ở lại kinh thành, hôm nay liền bắt đầu ra tay, đủ thấy vợ ta có bao nhiêu cơ trí, bao nhiêu quyết đoán.

A Trì cười cười, chỉ vào mấy gia đình trên giấy Tuyên Thành, hỏi:

- Mới ra đời mấy tháng? Trọng Khải, chàng có tộc đệ nhỏ như vậy kìa. Đứa bé chưa tới một tuổi mà phụ mẫu nữ đem cho thái phu nhân, thật làm ta bất ngờ.

Đứa bé còn nhỏ như vậy rất non nớt, giao cho người khác nuôi dưỡng, làm sao yên tâm được.

Trương Mại lắc đầu:

- Ta cũng nghĩ không thông lắm. Người một nhà thân mật đầm ấm ở với nhau chẳng phải rất tốt sao, có gì phải đem con cho làm con thừa tự. Cho dù thái phu nhân gia sản phong phú, tương lai đứa bé chẳng qua chỉ được nhiều thêm một phần gia nghiệp thôi, không đáng vì điều này mà cốt nhục phân ly.

Nhưng có người vẫn cứ nguyện ý gửi con đi. Những người được liệt kê trên tờ giấy Tuyên Thành này, toàn bộ đều là những người muốn con mình làm con thừa tự. Có lẽ kiếm thêm một phần gia sản thực sự không dễ, những phụ mẫu này vì muốn con mình cả đời áo cơm không lo nên cam chịu không tự mình nuôi con.

A Trì than thở với Trương Mại vài câu, rồi trầm ngâm nói:

- Khách quan quan sát vài ngày, nhất thiết phải chọn cho thái phu nhân một tiểu tôn tử phẩm điêu ngọc mài (mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như ngọc đã qua mài giũa, thường dùng để khen vẻ đẹp của các em

bé), thông minh khả ái. Như vậy, sau khi thái phu nhân dọn ra ngoài có thể ngậm kẹo đùa cháu, an hưởng tuổi già, không còn quạnh quẽ nữa.

Trương Mai mỉm cười:

- Quá tốt, chính là làm như vậy.

Thứ nhất, vì nghĩ cho thái phu nhân, bà ấy nên có một tiểu tôn tử theo làm bạn giải sầu. Thứ hai, tuy đã phân gia nhưng bà ấy vẫn ở Ngụy quốc công phủ, mình thân là chủ nhân, nên quan tâm đến lão nhân gia, không thể để cuộc sống của lão nhân gia vắng vẻ hiu quạnh được.

Thương lượng xong chính sự, A Trì ngáp một cái:

- Một quá, ngủ.

Trương Mai nhẹ nhàng ôm nàng:

- Nhất Nhất, vậy chúng ta đi ngủ, được không?

A Trì rơi vào trong lòng ngực ấm áp, mơ hồ trả lời:

- Được.

Rồi bị ôm đến trên giường.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, A Trì căn dặn người chuẩn bị tốt hí kịch, rượu ngon đãi khách. Ngụy quốc công phủ thân nhân đông đảo, đồng liêu, đồng đội của Trương Mai cũng nhiều, mấy ngày liên tiếp, trong sảnh của thiên viện đều là kịch, rượu, tiếng đàn du dương, tiếng cười nói, bạn bè thân thích tới tới lui lui, nối liền không dứt.

Bên thái phu nhân mỗi ngày đều mời các chị em dâu trong tộc, các tỷ muội ngày xưa đến uống rượu tạt niên, ôn chuyện cũ, vô cùng náo nhiệt.

- Bà ấy vậy mà không lập tức gây náo loạn.

Người khác thì không nói nhưng Trương Dũ và Đường thị đang chờ xem chuyện vui không khỏi có chút thất vọng. Thái phu nhân trước giờ tính tình nóng nảy, vậy mà nay cũng học được mặt không đổi sắc, ẩn nhẫn không phát?

Đường thị tấm tắc:

- Bà ấy có tiến bộ, biết đang Tết nhất, không thích hợp làm ầm ĩ. Thật khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Trước đây bà ấy nắm chặt sản nghiệp trong phủ không buông, tộc trưởng đích thân ra mặt, bà ấy cũng chỉ nhả ra từng chút từng chút, hề không thoải mái là không làm.

Trương Dũ khinh thường nhìn về phía viện của Lâm thị:

- Xem xem bà ấy có thể nhịn được mấy ngày! Chỉ dựa vào bà ấy mà muốn làm ra vẻ bụng dạ thâm trầm được à.

Bà ấy căn bản không phải người biết tính toán, sở trường giỏi nhất trong đời chính là gây khó dễ cho thứ tử, thực sự gặp chuyện thì không hề có chủ kiến.

Hai phu thê họ nào biết thái phu nhân không làm ầm ĩ là do người hầu bên cạnh tận lực khuyên nhủ:

- Bây giờ nhà ai không ăn Tết, nếu người đi làm phiền tộc trưởng lúc này, ông ấy sao có giọng điệu tốt được. Dù sao trong tháng giêng chuyện gì cũng cần quốc công gia ứng phó, người sao không hoãn một chút, đợi qua nửa tháng rồi hãy nói?

Còn có người cơ trí đi Phong Thành hầu phủ báo cho cậu cô nãi nãi Trương Tư, Trương Tư sai bà tử tâm phúc qua khuyên nhủ thái phu nhân:

- Lỗ mãng tổ cáo là không được. Không bằng người trước tiên hãy ôn chuyện cũ với các lão tỷ muội, thăm dò ý tứ họ đã.

Thái phu nhân cảm thấy lời này có lý, cho nên liên tục mời khách mấy ngày liền, trong bữa tiệc không thể thiếu việc kể khổ:

- Chết tôn ghét bỏ ta đến vậy đấy. Ngụy quốc công phủ này thực sự không ở được rồi.

Các tỷ muội ngày xưa lòng đầy cảm phẫn:

- Đây là quy củ nhà ai chứ? Hắn đã thừa kế tước vị của bá tổ phụ, sao dám không đối xử tử tế với bá tổ mẫu?

Các chị em dâu trong tộc phần lớn đùa cợt:

- Lão tẩu tử thật sự tinh thần tốt, nếu những chuyện này ở nhà muội sớm đã giao cho con cháu và mấy đứa dâu rồi, muội chỉ cần hưởng phúc, không thì sao lòng thanh thoi được.

Có người hơi cay nghiệt, ngoài cười trong không cười nói:

- Chi phí hàng ngày, hàng tháng, nội quyền chúng ta cứ đến phòng thu chi lĩnh, tự có định số. Nữ nhân ấy mà, trượng phu còn thì dựa vào trượng phu; trượng phu đi trước thì dựa vào con cháu, nào có đạo lý chi phí hàng ngày, hàng tháng còn phải tự mình lo liệu chứ.

Những người này biết rõ thái phu nhân đã ở góa, dưới gối chỉ có thứ tử nhưng đều không thân thiết.

Thái phu nhân tức gần chết.

Đến mùng mười tháng giêng, thái phu nhân thực sự không nhịn được nữa, sai người đi mời tộc trưởng. Người hầu bên cạnh vẫn hết sức khuyên nhủ, thái phu nhân cười lạnh nói:

- Đã qua mùng năm, mọi việc thông thường cũng nên xử lý rồi.

Qua khỏi mùng năm, tuy vẫn trong Tết nhưng đã không còn kiêng kỵ.

Đám người Thân ma ma thật sự khuyên không được, đành phải theo lời đi mời tộc trưởng. Tộc trưởng tuổi tác đã cao, đang ở nhà với con cháu vây quanh, an hưởng thú vui gia đình, nghe thái phu nhân mời thì khẽ nhún mày, không quá tình nguyện đi.

Cuối giờ Thân, Trương Mại và A Trì đã bận rộn cả ngày, tiễn vị khách cuối cùng xong, mới ngồi xuống lấy hơi thì có người tới bẩm:

- Tộc trưởng đại nhân đang ở chỗ thái phu nhân có lời mời quốc công gia và phu nhân.

Trương Mại khách khí nói:

- Trong phủ mời khách uống rượu tất niên, có công chúa hoàng thất, có ngoại thích, có gia đình huân quý, có thông gia, ai nấy đều thân phận tôn quý. Người thừa với tộc trưởng đại nhân và thái phu nhân, sau khi tiễn khách quý đi, phu thê chúng ta sẽ lập tức qua đó.

Đuổi người vừa tới đi, hai phu thê nghỉ ngơi một lát, chậm rãi uống chung trà, rồi mới đứng lên. Người làm chủ gia đình rất bận rộn có biết không, khó có thể gọi là đến được. Trong nhà có khách, đương nhiên phải lấy khách làm đầu.

Đến khi hai người thông thả đi tới, còn chưa vào nhà đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của thái phu nhân:

- Không để ta vào mắt thì thôi, nhưng thể diện của ngài bọn họ cũng không cho, thực sự là không xem tộc trưởng ra gì mà.

Giọng nói của tộc trưởng trong nhẹ nhàng mang theo uy nghiêm:

- Chúng ta tuy là trưởng bối nhưng cũng là người nhà, giữa người nhà với nhau, cần gì quá khách sáo như vậy. Ngược lại với khách thì không thể sơ suất. Hướng hồ trong phủ mời đến đều là khách nhân tôn quý, càng không thể lơ là.

Bà cho là vợ chồng bọn họ giống bà, ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm? Bọn nhỏ tiếp khách bận đến tối mày tối mặt, trễ một chút có sao đâu.

Trương Mai và A Trì nhìn nhau cười, sánh vai vào phòng. Tiểu nha đầu chờ sẵn tươi cười hành lễ vấn an, ân cần vén rèm, hầu hạ hai người bước vào. Hai người nho nhã lễ phép vấn an:

- Tộc trưởng gia gia, thái phu nhân.

Trương Mai anh tuấn cao lớn, A Trì duyên dáng xinh đẹp, hai người vừa bước vào phòng, trước mắt mọi người như tỏa sáng. Tộc trưởng uy nghiêm đã quen, chợt thấy một cặp xứng lứa vừa đôi như vậy, trong mắt cũng toát ra ý vui thích và thưởng thức. Thái phu nhân cảm hận nhìn A Trì, đây chính là nữ tử kế tục mình trở thành Ngụy quốc công phu nhân, trẻ tuổi không hiểu chuyện như vậy, nàng ta cũng xứng sao.

Trương Mai tươi cười cùng tộc trưởng nói ít sự vụ trong tộc, tộc trưởng vuốt râu mỉm cười:

- Từ khi con quyền trăm mẫu ruộng tốt cho trường học trong tộc, chi phí trường học đã dư dả rất nhiều. Trương gia chúng ta không chỉ xuất hiện tướng quân như con mà cũng phải xuất hiện nhiều trí thức mới tốt, mới phồn vinh được.

Trương Mai cùng tộc trưởng nói chuyện rất hòa hợp, thái phu nhân kiềm nén phần nộ trong lòng, mở miệng:

- Hôm nay mời ngài tới là xin ngài chủ trì công đạo, cũng xin quốc công gia thương xót. Chúng ta cô nhi quả mẫu, cuộc sống khó khăn, không cầu gì khác, chỉ cầu có cơm ăn áo mặc, đã hài lòng mãn nguyện rồi.

Khi bà nói đến ba chữ “quốc công gia”, âm thanh kéo ra thật dài, rõ ràng là châm chọc.

Tộc trưởng hơi cau mày:

- Chỉ cầu có cơm ăn áo mặc, lời này là thế nào? Gia nghiệp phân cho chi thứ hai là phần tốt nhất, bà kinh doanh thế nào mà không đủ dùng, không lo nỗi chuyện áo cơm?

Lão đầu tử giáo hoạt này! Trong lòng thái phu nhân thầm mắng.

Không đợi thái phu nhân mở miệng biện bạch, tộc trưởng tiếp tục chậm rãi mà uy nghiêm nói:

- Lão tam, lão tứ đều đã đến tuổi trung niên, làm người ổn thỏa, gia nghiệp này trong tay bà kinh doanh không được, vậy thì chia cho bọn họ đi!

Thái phu nhân càng thêm tức giận. Gọi ông tới là xin ông giúp ta, chứ không phải để ông hạ thấp ta! Bảo ta đem gia nghiệp chia cho hai tiện chủng do tiện nhân sinh kia, đừng hòng! Hai người họ muốn gia nghiệp hã, chờ ta chết đi.

Tộc trưởng cau mày. Thái phu nhân khó ứng phó vô cùng, bà ấy có thể sống yên ổn ở Thiên viện đã không dễ dàng, tội gì phải đụng chạm đến bà ấy? Làm bà ấy nóng nảy, ngang ngược, lại là một tràng hỗn loạn.

Thái phu nhân khinh thường nhìn về phía Trương Mai và A Trì, hai người có tài đức gì mà sở hữu tòa phủ đệ này, hưởng phần phú quý này! “Tiểu nhân nhà tốt cao sang, Ngày thường thóc lúa đầy tràn trong kho”, không có thiên lý, không có thiên lý mà.

Tộc trưởng từ từ hỏi Thân ma ma:

- Chuyện này là thật à?

Ông đã từng này tuổi, làm việc luôn cẩn thận, quen đem sự thật hỏi cho tường tận, cân nhắc lợi hại rõ ràng, rồi mới tỏ thái độ. Thân ma ma thấy thế mừng rỡ, tỉ mỉ đem chuyện hôm qua kể lại một lần, cực kỳ chi tiết. Trương Mai và A Trì mỉm cười lắng nghe, không bỏ sót một từ.

Thái phu nhân thanh thanh cổ họng, chất vấn:

- Chỉ vì ta dạy dỗ Từ thị mà hấn dám đối xử với ta như thế! Thiếu nữ trẻ người non dạ, không để ý danh tiết, đêm khuya mới trở về còn ra thể thống gì?

Tộc trưởng nổi giận:

- Con bé không phải ra ngoài một mình mà là ra ngoài với trượng phu!

Càng nói càng không có giới hạn rồi, lời này là lời nhảm nhí gì vậy?

Thái phu nhân phần nộ:

- Ngài nhất định giúp họ phải không? Tốt, tốt, hai người họ một người là Ngự quốc công, một người là quốc công phu nhân, ngài sợ quyền thế, muốn bênh vực họ, ta không còn gì để nói.

Bà quay đầu nhìn Trương Mai:

- Vậy xin quốc công gia đại phát từ bi, thưởng cho chúng ta một miếng cơm ăn.

Trong giọng nói tràn đầy oán độc, nghe làm người ta lạnh cả người.

Tộc trưởng vừa tức giận vừa hơi do dự. Rất rõ ràng, thái phu nhân hay Trương Mai cũng vậy, để ý không phải mấy lượng bạc kia mà là tranh mặt mũi. Lời của Trương Mai đã ra khỏi miệng, không thu hồi thì thái phu nhân làm trưởng bối không thuận theo sẽ không buông tha, thu hồi thì về sau hẳn ở Ngự quốc công phủ này còn gì là uy tín, còn thu phục người thế nào?

Trương Mai hiểu lòng người cỡ nào, sao lại để tộc trưởng lâm vào thế khó xử. Hắn hơi mỉm cười, nụ cười như gió xuân thán thở:

- Thái phu nhân quá lời rồi. Bất luận người sống hay người chết, chỉ cần là thê tử, con cháu của nhị bá tổ phụ, một người cũng sẽ không bị đối, ai cũng có cơm ăn.

“Bất luận người sống hay người chết” là ý gì? Thái phu nhân đề cao cảnh giác.

Trương Mai thành khẩn nhìn lão tộc trưởng:

- Tộc trưởng gia gia, không chỉ người sống muốn ăn cơm mà nhị bá tổ phụ và đại bá phụ dưới hoàng tuyền cũng muốn ăn cơm! Nếu không tìm con thừa tự cho đại bá phụ thì con không đành lòng.

Tộc trưởng vui mừng gật đầu:

- Đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan!

Nhìn sự độ lượng của đứa trẻ này, đúng là không còn gì để nói. Cậu ta kế thừa tước vị Ngự quốc công mà có thể nghĩ đến việc tìm con thừa tự cho tiền Ngự quốc công, quả là hiếm thấy.

Thái phu nhân run lấy bối đứng dậy, chỉ vào Trương Mai lạnh lùng nói:

- Người có ý gì? Những đứa trẻ trong tộc này căn bản không đứa nào xứng làm con thừa tự cho nhi tử của ta, ngươi bỏ ý định này đi!

Tộc trưởng khó tránh không vui. Thử hỏi nhi tử nhà ai đã chết mà không muốn nhận con thừa tự? Bà chẳng qua chỉ có kế tôn tử, hương khói nhà bà bị đứt thì quanh năm bốn tháng, ai sẽ đi viếng mộ, đốt vàng mã, cúng trà cúng cơm?

A Trì luôn mỉm cười ở bên cạnh nhìn. Thái phu nhân trong lúc vô tình thấy khuôn mặt thanh xuân mỹ lệ của nàng và ý cười rõ rệt kia, vừa đỏ kị vừa oán hận:

- Sự cố hôm qua đều tại ngươi mà ra, Từ thị, ngươi mới qua cửa được bao lâu mà đã gây chuyện rồi!

92. Chương 92: Tiểu Nhân Nhà Tốt Cao Sang (hạ)

Lời thái phu nhân nói tương đối không khách sáo, mang đầy ý khiêu khích. Bà tuổi tác lớn, bối phận cao, không ai dám bất kính, bởi vậy bà không có gì cố kỵ, can đảm nói cho thỏa thích. Theo lễ tiết quy củ, A Trì không chỉ là văn bối mà còn là nàng dâu mới qua cửa chưa lâu, thái phu nhân dạy bảo thỏa đáng hay không, nàng đều không thể bác bỏ. “Tân nương tử yếu điệu, bỗng dưng phải chịu thiệt thòi như vậy.” Tộc trưởng có chút đáng tiếc nghĩ thầm.

Thái phu nhân bộ dạng hung ác, A Trì vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, vẻ mặt không thay đổi. Trương Mai biến sắc, bước lên một bước, che trước mặt A Trì, trầm giọng nói:

- Người nói lời này nặng rồi, chúng tôi gánh không nổi.

Thân hình hần cao lớn, lại hùng hổ dọa người, thái phu nhân bị khí thế của hần trấn áp, trong lòng có ý sợ hãi: “Tiểu tử này hung hãn, quá dọa người!” Sợ hãi qua đi thì tức giận vô cùng, ta nói vợ người thì sao, dâu nhà ai mới qua cửa không phải khiêm tốn thu liễm, cẩn thận trước mặt trưởng bối?

Thái phu nhân mở miệng nói chuyện, giọng điệu không còn kịch liệt như ban nãy:

- Ta nói vợ người chứ không nói người! A Mai, ngoại viện là ngoại viện, nội trạch là nội trạch, ngoại viện do nam nhân quản, nội trạch do nữ nhân quản. Dạy bảo nàng dâu không phải chuyện người hiểu rõ.

Thái phu nhân cảm thấy mình đã đủ uyển chuyển rồi, nào ngờ Trương Mai không hề chấp nhận:

- Phu thê vốn là nhất thể, nói nàng chính là nói ta. Thái phu nhân thông cảm cho văn bối nhất, phu nhân ta được cưng chiều từ nhỏ, khi nói chuyện với nàng, xin người nói nhẹ nhàng chút.

Thái phu nhân giận sôi máu, ta thông cảm văn bối thì phải ăn nói khép nép với nha đầu này sao?

- Phản rồi, phản rồi!

Thái phu nhân run rẩy giơ tay lên, chỉ vào Trương Mai hằm hằm nói. Trương Mai mỉm cười:

- Nào dám, nào dám.

Thái phu nhân càng giận, hần càng trấn tĩnh.

Thái phu nhân không chiếm được lợi ở trước mặt Trương Mai, lại với không tới A Trì, hằm hừ quay đầu chất vấn tộc trưởng:

- Ngài nói xem, nên giải quyết thế nào?

Ông làm tộc trưởng kiểu gì mà hai văn bối hung hăng càn quấy trước mặt, ông vẫn bó tay không có biện pháp?

Ánh mắt tộc trưởng quét qua A Trì từ đầu đến cuối luôn mỉm cười, do dự mở miệng:

- Thê tử A Mai, con tuy qua cửa chưa lâu nhưng cũng là đương gia chủ mẫu của quốc công phủ này, chuyện hôm nay, con nói thử xem?

Con bé này nhìn giống như trong lòng đã có định liệu trước, không bằng hỏi nó một chút.

Nàng ta thì biết cái gì? Thái phu nhân bắt mắt nhìn A Trì, trong mắt có ý khinh thường và coi rẻ. Một con ranh miệng còn hôi sữa mười sáu mười bảy tuổi đầu, ông có thể trông cậy nàng ta có hiểu biết gì, đem việc nhà đi hỏi nàng ta chẳng khác nào hỏi đường kẻ mù.

Ai ngờ vừa nhìn sang, thái phu nhân liền giật mình. A Trì nhẹ nhàng bước lên trước hai bước, cùng Trương Mai sánh vai nhau mỉm cười mà đứng, chỉ thấy nàng thướt tha đứng đó, chưa nói lời nào đã phong lưu uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người như hải đường thanh tú đón gió xuân, xinh tươi khả ái, quốc sắc thiên hương.

Mê hoặc quyến rũ như thế, thảo nào Trương Mai che chở nàng ta đủ kiểu. Thái phu nhân trong lòng ngổn ngang trăm mối, vừa khinh thường vừa mơ hồ hâm mộ. Đang tuổi thanh xuân, bên người có phu quân tuấn tú thương yêu, cảnh đẹp ý vui, mong gì hơn thế.

A Trì nhã nhặn lịch sự hơi cúi người, khoe môi chứa ý cười vui vẻ, chậm rãi nói:

- Tộc trưởng gia gia, nếu ngài đã hỏi, con đương nhiên sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (không biết thì không nói, biết thì nói hết). Con định làm ba việc, ngài xem thử có được hay không.

-

- Việc đầu tiên là đem chúc Ứng Dương vệ Chỉ huy thêm sự tặng cho con thừa tự sau này của đại bá phụ. Tộc trưởng gia gia cũng biết, Ứng Dương vệ Chỉ huy thêm sự là chức quan tứ phẩm thực quyền, không phải chức suông.

Tộc trưởng có chút động dung, ngay cả thái phu nhân cũng rất kinh ngạc, nha đầu này tuy nhìn không hiểu chuyện nhưng cũng không điên không ngốc, sao lại nói những lời ngu xuẩn thế này? Trương Mai ở Tuyền

phủ, Đại Đồng lập nhiều chiến công, Hoàng đế mừng rỡ, ngoại trừ thưởng theo thông lệ, còn đặc biệt ban thưởng ân huệ chức Ung Dương vệ Chỉ huy thêm sự: “Tặng cho con cháu của khanh, hoặc con cháu trong tộc đều được.”

Công hầu bá phủ trong kinh đông đúc nhưng không phải con cháu nhà nào cũng xuất sắc, có thể giống Trương Kinh và Trương Mại dựa vào chính mình mà kiến công lập nghiệp. Con cháu cả đời đều dựa vào gia đình, hưởng thụ chiến công của gia đình chiếm phần nhiều. Nếu họ muốn tìm một công việc đều phải phí một phen công phu, hao hết tâm lực đả thông mọi chỗ then chốt trong Binh bộ, ngũ quân phủ đô đốc, tốn một số tiền đáng kể mới có thể thành công. Dưới loại tình huống này, khi không có được một chức Ung Dương vệ Chỉ huy thêm sự rơi xuống, ai mà không đỏ mắt? Nhưng tân phu nhân yếu điệu trước mắt này mặt không đổi sắc nói muốn “tặng cho con thừa tự sau này của đại bá phụ”, giọng điệu hời hợt kia giống như đang nói đến không phải là chức quan tứ phẩm thực quyền mà là một cọng cải xanh vậy.

Tộc trưởng thực sự nghi ngờ, hiếm khi giọng tay ngắt lời A Trì:

- A Mại, lời thề tử con nói có thật không?

Chuyện này liên quan không nhỏ, vẫn nên hỏi nam nhân làm chủ gia đình rồi mới quyết định.

Trương Mại mỉm cười nhìn thê tử bên cạnh:

- Dĩ nhiên là thật. Tộc trưởng gia gia, ân huệ ngự ban này tặng cho con thừa tự của đại bá phụ, tuyệt không thay đổi.

Tộc trưởng than thở:

- Hiếm thấy, hiếm thấy.

Đôi vợ chồng son này rất hào phóng, hào phóng vô cùng, ai nói bọn họ hẹp hòi đúng là đáng đánh.

Thái phu nhân mặt trầm như nước. Bà vốn định nếu không thể lấy thân phận tộc trưởng chèn ép Trương Mại và A Trì thì lấy hình tượng “cô nhi quả mẫu” đáng thương tranh thủ sự thông cảm và thương tiếc của tộc nhân, để họ đứng chung chiến tuyến với bà, cùng nhau chỉ trích vợ chồng Trương Mại “hà khắc với bá tổ mẫu, bùng bít tộc nhân”, nhưng chức Ung Dương vệ Chỉ huy thêm sự vừa đưa ra thì tất cả suy nghĩ trước kia toàn bộ đều đổ sông đổ bể.

Thái phu nhân chỉ có thể nói “Từ từ chọn một đứa trẻ tốt” chứ không thể nói “Ta chỉ có kế tôn tử”, cho nên, A Trì nói tặng chức quan võ, trong lòng bà mang ơn cũng được, không mang ơn cũng được, ngoài mặt đều không thể nói gì.

A Trì thanh tao xinh đẹp, giọng nói dễ nghe:

- Việc thứ hai đương nhiên là chọn con thừa tự cho đại bá phụ. Đại bá phụ dưới gối không con, không thể để ông ấy bị đứt hương hỏa. Tộc trưởng gia gia, việc chọn con thừa tự đã là thể tất yếu phải làm.

Tộc trưởng còn chưa kịp tỏ thái độ, thái phu nhân đã lạnh lùng nói:

- Đây là việc nhà của ta, không nhọc tân phu nhân hao tâm tổn trí.

Có chọn con thừa tự cho nhi tử của ta hay không, không tới lượt người quản, cũng không tự suy xét xem mình có bao nhiêu phân lượng.

A Trì không tự ti không kiêu ngạo:

- Nếu người ở hẻm Đông Hồ Thụ thì không nhọc con hao tâm tổn trí. Nhưng trước mắt người đang ở Ngụy quốc công phủ, con là Ngụy quốc công phu nhân, trách nhiệm của con là quản tất cả mọi việc trong phủ này.

- Tốt, tốt, rất tốt!

Thái phu nhân tức đến mặt mũi trắng bệch, liên tục cười lạnh:

- Hóa ra bởi vì ta ở Ngụy quốc công phủ nên phải nghe lệnh của người? Từ thị, người làm Ngụy quốc công phu nhân rất oai phong. Ta cũng đã làm quốc công phu nhân mấy năm nhưng chưa từng thấy ai lớn lối như người!

A Trì mỉm cười:

- Đâu có. Lúc người làm quốc công phu nhân, mọi việc trong Ngụy quốc công phủ do người chủ trì, trong phủ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài không ai dám giáo huấn trước mặt người. Nhưng con hiện nay làm quốc công phu nhân, tiếng là đương gia chủ mẫu nhưng kỳ thực trong phủ còn có các trưởng bối tổ phụ, tổ mẫu, bá phụ, thúc phụ, vai vế có hạn nên mọi việc đều không dám chuyên quyền, được này mất nọ, vô cùng chật vật, khiến người chê cười rồi.

Nghe lời nói mát của nàng ta này! Trong lòng thái phu nhân tức giận, nàng ta mà không dám chuyên quyền, được này mất nọ, vô cùng chật vật? Gạt ai chứ. Ta sống mấy chục năm rồi, chưa từng thấy nàng dâu nào thoải mái như nàng ta, cũng chưa từng thấy nàng dâu nào to gan làm xằng làm bậy như nàng ta!

Tộc trưởng ôn hòa mà trang nghiêm nói:

- Lời này nói rất đúng, chính là giải quyết như vậy.

Thái phu nhân định phản bác, tộc trưởng đã giơ tay ngăn bà:

- Thê tử A Mai nói không sai, thái phu nhân ở trong phủ đệ này, con bé là người làm chủ nên việc nhà của bà, con bé không thể không quản.

Tộc trưởng phớt lờ vẻ mặt giận dữ của thái phu nhân, ôn hòa hỏi thăm A Trì:

- Việc thứ ba là gì?

Hai việc đầu này đều rất có chương trình, việc thứ ba ắt hẳn cũng hợp tình hợp lý.

- Việc thứ ba là sau khi chọn tôn tử thừa tự, mời thái phu nhân mang theo tôn tử thừa tự dọn đến hẻm Đông Hồ Thụ ở.

Giọng nói của A Trì vẫn trong trẻo êm tai nhưng thái phu nhân nghe lạnh cả sống lưng:

- Hẻm Đông Hồ Thụ mới là nhà của cậu ấy, mới là nơi cậu ấy có thể làm chủ. Cậu ấy đã làm con của đại bá phụ thì nhất định là người có khí phách như đại bá phụ, sẽ không thích đi ăn nhờ ở đậu.

Thái phu nhân bật dậy:

- Người dám!

Nha đầu này thật to gan lớn mật, mới qua cửa một tháng mà dám đuổi ta đi! Nha đầu, Gia Vinh Đường người ở hiện nay, một năm trước vẫn còn là chỗ ở của ta, thật không biết trời cao đất rộng.

Tộc trưởng bỗng nhiên tỉnh ngộ: Đây là muốn thái phu nhân dọn đi! Lời này đúng lý đúng lẽ nhưng Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ trước đây chưa bao giờ đề cập tới.

- Lệnh tôn đối với tộc nhân luôn luôn khoan hậu.....

Tộc trưởng nhìn Trương Mai, cân nhắc. Trương Mai và A Trì song song đứng, dưới ống tay áo rộng tay nắm lấy tay, vô cùng thân mật, A Trì cười khê, nói rõ ràng:

- “Phường ký” có viết: “Một ngày không có hai mặt trời, một đất không có hai vua, một nhà không có hai chủ, một tượng không thờ hai Phật”, thực là lời lẽ chí lý. Nếu một nhà có hai chủ chỉ dẫn đến nội loạn mà thôi, không phải là dấu hiệu hưng thịnh.

Chất tôn Trương Mai làm Ngụy quốc công, bá tổ mẫu thái phu nhân vẫn ở trong phủ, thỉnh thoảng vung tay múa chân, đây là chuyện gì? Theo bối phận, chất tôn nên nghe lời bá tổ mẫu, nhưng chất tôn là chủ nhân gia đình, thế thì uy tín ở đâu? Cứ tiếp tục mãi, Ngụy quốc công phủ chắc chắn sẽ loạn thành một đồng.

Tộc trưởng nhìn quốc công và quốc công phu nhân trẻ trung, tự tin trước mặt, lại nhìn thái phu nhân Lâm thị tức đến toàn thân phát run, sắp bất tỉnh thì quả thật khó quyết định:

- Sự tình quan trọng, đợi sau khi ta và các bô lão trong tộc thương nghị, rồi mới định đoạt.

Tộc trưởng chọn đường rút lui. Vẫn nên nhiều người thương lượng, lôi kéo thêm vài người thì hơn, không thể một mình quyết định. Thái phu nhân tuổi tác đã cao, nếu có chuyện gì.....thì ai đảm đương nổi.

A Trì mỉm cười đáp ứng:

- Chúng con đều nghe theo ngài. Việc chọn con thừa tự cho đại bá phụ, ngài thấy tiểu nhi tử nhà Khánh thúc trong ngõ Hậu Nhai thế nào? Hải tử đó cực kì thông minh lanh lợi, khiến người ta vừa thấy đã yêu thích.

Tộc trưởng âm ờ đồng ý, thái phu nhân liền mất hồn mất vía. Đồi vợ chồng Trương Khánh kia rất chán ghét, vợ của Trương Khánh là Hồ thị chanh chua, đánh đá thành tính, nếu chọn ấu tử nhà hần làm con thừa tự thì sau này còn có thể sống yên ổn sao?

Thái phu nhân thở hổn hển, quát:

- Tuyệt đối không thể! Nhi tử nhà kia, trăm triệu lần không thể!

Nếu dính đến kẻ vô lại thì về sau trong nhà sẽ không có ngày yên ổn.

Trương Mai và A Trì đều cười:

- Nhà kia không được thì đổi nhà khác. Chọn ai, người cứ xem mà làm, chọn người hiền đức hay chọn người thái phu nhân yêu thương đều được.

Tộc trưởng rất tán thành:

- Cực kỳ đúng, chọn người hiền đức hay chọn người được yêu thương đều được.

Bất kể là ai, dù sao bà cũng phải chọn một người, không thể lại kéo dài nữa. Sau khi chọn xong thì mau chóng dọn đi, bà mà không dọn, không biết sẽ xảy ra bao nhiêu sóng gió nữa.

Thái phu nhân ngồi trên ghế dựa thở hổn hển, Trương Mai và A Trì tiễn tộc trưởng ra ngoài, dọc đường A Trì lơ đãng nói:

- Tổ phụ có vị môn sinh từng đậu cử nhân, học vấn uyên bác, tính tình không quá mưu cầu danh lợi, cũng chưa nhập sĩ. Năm ngoái ông ấy đi Lịch Xuyên, Thiểm Tây nhân tản một năm, nay trở về kinh, có ý muốn tìm một nơi trú ngụ ở kinh thành.

Tộc trưởng cảm thấy rất hứng thú:

- Từng đậu cử nhân?

A Trì mỉm cười:

- Đúng vậy, chính là Sài tiên sinh, tên húy Diệc Nông.

Tộc trưởng ngạc nhiên mừng rỡ khỏi phải nói, Sài Diệc Nông là lão sư vang danh thiên hạ, bản thân không thi được tiến sĩ nhưng lại dạy dỗ ra không biết bao nhiêu tiến sĩ! Học đường trong tộc nếu có thể mời được danh sư như vậy.....? Trương gia lo gì không có nhân tài xuất hiện lớp lớp, lo gì không hưng thịnh?

- Chúng ta có thể mời được Sài tiên sinh không?

Giọng nói của tộc trưởng cũng run run. Thứ nhất, ông là người đứng đầu tộc, phải quan tâm đến con cháu trong tộc; thứ hai, ông có hai tiểu tôn tử đang tuổi đi học, rất có thiên phú nhưng ngặt không có danh sư chỉ điểm nên tiến bộ không lớn.

A Trì tự làm tự chịu, thản nhiên đáp lời:

- Để con xin tổ phụ nói giúp. Tuy không nắm chắc mười phần nhưng cũng chắc được tám phần. Đợi khi có tin chính xác, con sẽ sai người thông báo cho ngài.

Tiến tộc trưởng ý cười đầy mặt đi rồi, Trương Mai hiếu kỳ nói:

- Lão sư nổi danh như vậy, có mời được không?

A Trì cười toét miệng:

- Ông ấy trước đây muốn quy ẩn nhưng nay lại muốn xuất sĩ. Tuy nhiên, ông ấy không vội nên định ở đây một năm hai năm, từ từ quan sát tình thế rồi mới quyết. Một năm hai năm này dù sao cũng nhàn rãi, tới Trương gia dạy học là vô cùng tốt.

Nếu như được lễ vật trọng hậu mời đến dạy cho một người được coi trọng của danh gia vọng tộc nào đó, ông ấy sẽ phải dạy đến nơi đến chốn, đến khi học trò khoa cử thành công. Nhưng dạy ở trường học trong tộc thì khác, một năm hay hai năm đều được, tùy theo ý của ông ấy.

- Tổ phụ có môn sinh khắp thiên hạ?

Trương Mai đối với học trò của Từ thứ phụ, ngược lại không biết nhiều lắm. A Trì hơi thất thần, Từ thứ phụ đang lặng lẽ chiêu dụ môn khách, từ khi Nghiêm thủ phụ không nghi ngờ ông nữa, ông đã cất nhắc bao nhiêu tâm phúc? Cứ thế mãi, thế lực của tổ phụ trong triều nhất định sẽ càng lúc càng lớn. Nhưng mà, thế lực của ông ấy lớn, đối với Từ gia là chuyện tốt sao?

- A Trì? Nhất Nhất?

Trương Mai thấp giọng gọi.

A Trì phục hồi tinh thần lại, hơi mỉm cười:

- Đường như không ít. Tổ phụ từng nhậm chức Chiết Giang học chính, hàn lâm học sĩ, nhiều lần làm quan chủ khảo, số người gọi ông ấy là tọa sư đương nhiên rất nhiều.

Trương Mai nắm tay A Trì quay về nhà trong, đau lòng nói:

- Nghỉ ngơi thôi, hôm nay mệt muốn chết rồi.

A Trì thấy hấn có vẻ áy náy, phì cười:

- Ta không phải là em bé ba tuổi, người lớn dù sao cũng có những chuyện người lớn nên làm. Trọng Khải, ta là thê tử của chàng, có chuyện gì cũng phải cùng chàng đối mặt.

Trương Mai ôm nàng vào lòng, rầu rĩ nói:

- Nàng ở nhà mẹ đẻ, nhạc phụ nhạc mẫu cái gì cũng không nỡ để nàng làm. Nhưng gả cho ta, nàng phải đối phó với thái phu nhân khó dây dưa kia.

Hốc mắt A Trì trong nháy mắt ẩm ướt. Khi hai nhà Trương, Từ định hôn là tình hình gì? Từ gia đã luân lạc tới nông nổi kia rồi. Nhưng Trọng Khải cũng vậy, cha mẹ chồng cũng thế, giống như không hề biết đến việc này, vẫn luôn xem mình như bảo bối.

A Trì hôn lên cằm Trương Mai, vùi đầu vào ngực hấn, không nhúc nhích. “Nữ tử thông minh không bằng nữ tử xinh đẹp, nữ tử xinh đẹp không bằng nữ tử may mắn.” Từ Trì, người rất may mắn, rất hạnh phúc.

93. Chương 93: Lời Ngon Tiếng Ngọt Êm Tai

Đôi phu thê tân hôn này chàng chàng thiếp thiếp, nhu tình mật ý, còn bên thái phu nhân lại là chấn động mãnh liệt. Lời của A Trì tất cả đều quang minh chính đại, lý lẽ hùng hồn, đáng vẻ “không gì không thể nói với người khác”, ngay thẳng, chính trực, sáng rõ như nhật nguyệt. Lời nàng nói trong ngày hôm đó đã truyền khắp chi thứ hai, chi thứ tư, chi thứ sáu, mọi người đều biết.

Trương Cẩm cảm thấy vui mừng sâu sắc:

- Làm vậy là đúng rồi, sớm nên như thế. Năm đó là phụ thân kiên quyết nhận lại quan hệ với A Tịnh. Quốc công phủ lúc đấy là cái dạng gì, sau khi A Tịnh về lại là cái dạng gì? Không thể so sánh nổi. Nhị tẩu vừa muốn dựa vào phụ tử A Tịnh chống đỡ môn hộ, vừa muốn ở trong phủ thể hiện uy phong trưởng bối của tẩu ấy, đúng là vô tri ngu ngốc.

Trương Cẩm là lục thúc của Trương Tịnh, yêu thương Trương Tịnh từ nhỏ, sớm đã nhìn không vừa mắt Lâm thị chết cũng yêu sĩ diện. Mấy năm gần đây, Lâm thị chiếm tổ nghiệp của Ngụy quốc công phủ không

giao ra, chiếm Gia Vinh Đường không dọn đi, Trương Cẩm bắt mãi với bà ta đã lâu. Nay nghe nói thái phu nhân ăn thiệt thòi, bị bức phải nhận tôn tử thừa tự, dọn nhà đi, trong lòng vô cùng thống khoái.

Thê tử của Trương Cẩm Thẩm thị sống hơn nửa đời người thuận buồm xuôi gió, trước giờ đều không bận tâm đến chính sự. Bà đang nghĩ đến y phục và trang sức đang thịnh hành trong kinh, lơ đãng gặt đầu:

- Như vậy tốt lắm, rất nên chọn con thừa tự cho A Từ.

Chi thứ tư, Trương Chiêu nghe tin thì mặt mày tươi cười:

- Phu nhân, sai người đến đường Chu Tước quét dọn trạch viện. Còn nữa, hành trang của chúng ta cũng nên từ từ chuẩn bị thôi.

Chi thứ hai dọn rồi thì chúng ta cũng nối gót dọn theo.

Vũ thị trong lòng hơi buồn bực, Trương Tịnh chẳng qua là cháu ông, nhìn xem ông tốt với hần sắp hơn cả con ruột kia. Nhà hần chỉ lộ ra chút ý thúc giục chi thứ hai dọn đi mà ông đã muốn quét dọn nhà cửa, thu dọn hành trang rồi.

Vũ thị nhàn nhạt nói:

- Ẩn nhẫn mấy năm nay thật không dễ. Tước vị sớm đã tới tay, sản nghiệp cũng đã thu hồi toàn bộ mà vẫn nhịn đến năm nay mới phát tác, phần kiên nhẫn này khiến người ta không thể không phục.

Nếu như năm đó dồn ép trực xuất Lâm thị, Trương Tịnh không thể thiếu một cái danh “hung hăng ngang ngược, ức hiếp quả phụ”; nhưng hiện tại mười mấy năm sau mới mở miệng đuổi người, thế nhân chỉ biết cảm khái “Bình Bắc hầu luôn ôn hòa hiền hậu rốt cục nhịn không nổi nữa, đủ thấy Lâm thị quá mức bá đạo.”

Trương Tịnh, Mạnh Du Nhiên, các người đúng là vừa được lợi, vừa được danh, cái gì cũng không để mất! Vũ thị nghĩ rồi lại nghĩ, rằng bỗng có chút ngứa.

Chi thứ hai rối loạn. Trương Dũ và Đường thị coi như trấn tĩnh, bất luận là miễn chi phí hàng ngày, hàng tháng hay dọn nhà đến ngõ Đông Hồ Thụ đều không làm trở ngại chuyện gì của hai người họ. Ngược lại Đường thị nghe được chuyện chọn con thừa tự cho Trương Từ thì cười run cả người:

- Thật sự chọn con của Trương Khánh làm con thừa tự, thái phu nhân sau này sẽ rất náo nhiệt đó.

Trương Khánh lưu manh, Hồ thị vô lại, nếu dính líu đến phu thê họ thì không có ngày yên tĩnh.

Trương Dũ vội nói:

- Chuyện này tuyệt đối không thể. Thái phu nhân còn sống được bao lâu? Đợi sau khi bà ấy đi, tiểu hài tử lưu lại chúng ta có thể không chăm sóc sao, đến lúc đó bị hai vợ chồng Trương Khánh quẩn lấy, thật quá chán ghét.

Đường thị tuy rất muốn nhìn thái phu nhân gặp xúi quẩy nhưng không đến mức vì thế mà để bản thân chọc phải phiền toái. Nghe Trương Dũ nói, bà cúi đầu suy nghĩ, có lý, đến lúc đó, lão thái bà thẳng cẳng đi rồi, tiểu hài tử trên danh nghĩa vẫn là nhi tử của đại ca, người làm thúc thúc thăm thăm có thể mặc kệ sao?

Đường thị gấp gấp hỏi:

- Vậy làm sao giờ? Chúng ta không thể dây vào loại người như Trương Khánh, Hồ thị được. Phải nghĩ biện pháp mới được, không thể chọn con thừa tự nhà hần.

Trương Dũ cười nói:

- Yên tâm đi, không tới nhà hần đâu. Gia sản của thái phu nhân lớn như vậy, đã khiến người ta thêm nhỏ dãi rồi. Bây giờ lại thêm một chức Chỉ huy thêm sự tứ phẩm, bao nhiêu người trong tộc đổ xô vào đấy. Chúng ta cứ lặng lẽ quan sát, thời gian này nhất định rất náo nhiệt.

Nhắc đến việc này, Đường thị có chút động tâm:

- Chức quan tứ phẩm thực quyền kia, nếu để nhi tử mình làm con thừa tự, có thể được chỗ tốt này.....

Để nhi tử mình làm con thừa tự đương nhiên không dỡ nhưng nếu là vì tốt cho con thì cũng nên trù tính cho tốt.

- Không được!

Trương Dĩ kiên quyết lắc đầu:

- Nàng không biết cuộc sống của tiểu hài tử trong tay thái phu nhân trải qua thế nào đâu! Nhi tử đi theo chúng ta, dù nghèo dù khổ cũng tốt hơn đi theo phụ nhân ác độc kia! Huống hồ chúng ta tuy không dư dả nhưng cũng không đến mức túng quẫn. Chuyện cho làm con thừa tự này, đừng nhắc tới nữa.

Đường thị mặc dù cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng thật không dỡ bỏ ái tử ruột thịt của mình:

- Được được được, không làm con thừa tự, không làm con thừa tự.

Đem con giao cho thái phu nhân, bà thật sự không dỡ.

Còn Trương Khẩn thì bị Tô thị mắng cho xối xả:

- Tiền đồ của Văn nhi bị ông hủy rồi, cả đời cũng bị ông hủy rồi!

Văn nhi là huyết mạch gần nhất, thái phu nhân sao có thể chọn đứa trẻ khác làm con thừa tự?!

- Gia sản của thái phu nhân hay chức quan võ tứ phẩm Từ thị hứa hẹn cũng vậy, tất cả đều là của Văn nhi, ai cũng không cướp được!

Tô thị đấu tranh lẫn xuống giường, muốn đi tìm thái phu nhân nói giúp, tìm A Trì phân rõ phải trái.

Tô thị nước miếng văng tung tóe, thần sắc kích động, mắt lộ hung quang, lần này bà nổi trận lôi đình dọa Trương Khẩn chui vào sau cửa phát run, ngay cả nói cũng nói không ra lời.

Tô thị thấy bộ dạng không có tiền đồ này của ông, càng thêm chán ghét:

- Ông là kẻ không trông cậy gì được, tôi nếu không trù tính tốt thì cả nhà này chết đói hết phải không? Mau mau bưng thuốc lên, đợi tôi khỏe rồi, để xử lý chính sự.

Trương Khẩn run run một lát, bị Tô thị quát mắng, chạy đi sai người nấu thuốc. Tô thị lòng như lửa đốt đợi hồi lâu, đợi đến sốt ruột, Trương Khẩn mới cúi đầu khom lưng đích thân bưng thuốc tới:

- Phu nhân, uống là được rồi, uống là được rồi.

Đáng tiếc Tô thị gần đây chịu thiệt lớn như vậy vẫn không nhớ lâu, trợn mắt trừng Trương Khẩn rồi bưng chén thuốc lên, không ngại đắng mà uống một hơi cạn sạch. Bà thương con sốt ruột, hận không thể lấp thêm hai cánh bay đến bên thái phu nhân hỏi một tiếng:

- Người trước đây đã hứa với con, sao nay lại không giữ lời?

Tô thị đang định đại triển thần uy, thế nhưng mí mắt càng ngày càng nặng, dần dần không mở ra nổi:

- Ông không xứng làm cha, ông không vì Văn nhi mà suy nghĩ.....

Tô thị yếu ớt mắng mấy câu, rồi chìm vào giấc ngủ mê man.

Sau khi Tô thị ngủ, Trương Khẩn, Trương Trung Văn và Trương Vũ rón rén đi đến. Trương Vũ đến trước giường bà nhẹ nhàng tra xét, thở phào nhẹ nhõm:

- Mẹ ngủ rồi, ngủ rất say.

Nghe lời này, Trương Khẩn can đảm hơn, cũng đi đến bên giường.

Không có Tô thị trừng mắt bên cạnh, Trương Khẩn mới dám lên tiếng:

- Hóa ra mẹ con luôn có ý định này. Ta thấy mẹ con xem thái phu nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó, còn tưởng rằng bà ấy cố chấp, bảo thủ, chỉ đơn thuần là hiếu thuận, nào ngờ kỳ thực bà ấy muốn con mình làm con thừa tự.

Trương Vũ nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, dịu dàng giúp Tô thị chỉnh lại tóc mai rối loạn. Phụ thân mới biết sao? Tân phu nhân tuy qua cửa không lâu nhưng đã nhìn ra điểm này. Phu nhân từng cố ý nói với con: “Nếu trong lòng thái phu nhân đã chọn được người thì sớm đã nhận làm tôn tử thừa tự rồi, cần gì phải đợi lâu đến thế?” Thái phu nhân không nhận tôn tử thừa tự, là vì không có người để chọn chứ không phải vì xem trọng ai đó nên mới cố ý kéo dài.

Một giọt nước mắt trong suốt từ trên khuôn mặt mềm mại của Trương Vũ rơi xuống:

- Mẹ, người thật ngốc. Thái phu nhân gạt mẹ mà mẹ thật sự tin? Con người bà ấy không trông cậy được, không tin tưởng được.

Trương Trung Văn lắc đầu:

- Con không làm con thừa tự đâu. Con chỉ nhận cha ruột mình là cha, mẹ ruột mình là mẹ, bảo con nhận người khác làm cha mẹ, đánh chết con cũng không muốn.

Gia sản rất hấp dẫn, chức quan tứ phẩm thực quyền rất hấp dẫn, nhưng làm con thừa tự, phải gọi cha ruột mình là thúc phụ, mẹ ruột là thúc mẫu thì làm sao chịu nổi.

Trương Khẩn đầu tranh hồi lâu:

- Được, chúng ta không làm con thừa tự.

Nếu như ông là một nam nhân có tiền đồ thì nghĩ cũng không cần nghĩ, chắc chắn sẽ không cho con làm con thừa tự. Nhưng ông là kẻ không có bản lĩnh, kỳ thực cũng rất muốn đoạt gia sản của thái phu nhân và ân huệ ngự tử của Trương Mại cho Trương Trung Văn. Nhưng mà, Trương Trung Văn không bằng lòng, ông cũng không miễn cưỡng.

Nước mắt như hạt trân châu từ trên khuôn mặt trắng nõn của Trương Vũ chảy xuống. Cho ca ca làm con thừa tự? Nằm mơ đi. Ca ca nếu làm con thừa tự thì chẳng phải mẹ sẽ càng thêm gắn kết chặt chẽ với thái phu nhân, càng nghe lệnh của thái phu nhân, càng phá rối quốc công phủ sao? Quốc công gia và tân phu nhân sao cho phép chứ.

Ném chức Chỉ huy thiêm sự ra chính là vì muốn mời pho tượng Phật thái phu nhân đi mà không mang tiếng cay nghiệt, hà khắc. Lờ kia của tân phu nhân vừa thốt ra, toàn tộc ai không khen nài nỉ rộng rãi hào phóng? Nài nỉ ấy bỏ đi tuy nhiều, nhưng nhận được còn nhiều hơn.

Phụ tử Trương Khẩn thấy Vũ nhi rơi lệ đều ân cần quan tâm:

- Vũ nhi sao vậy?

- Con không sao.

Trương Vũ lấy khăn lau nước mắt:

- Phụ thân, ca ca, căn dặn thị nữ chuẩn bị hành trang đi, đỡ cho đến lúc đó trở tay không kịp, hoang mang rối loạn.

Bên thái phu nhân sớm đã rơi vào tình cảnh hỗn loạn. Bà biết hai thứ tử không có tiền đồ, không dùng được nên cũng không trông cậy vào bọn họ, chỉ sai người đến nhà mẹ đẻ Tuyên Ninh hầu phủ và Phong Thành hầu phủ của Trương Tư tìm viện binh:

- Thái phu nhân bị văn bối ức hiếp, giận không nói ra lời.

Thái phu nhân xuất giá đã lâu, Tuyên Ninh hầu phủ sớm đã suy yếu, không còn quyền thế gì. Tuyên Ninh hầu hiện nay là cháu ruột bà, nghe bẩm báo, trước tiên là co đầu không đáp ứng, sau đó lén lút chạy ra khỏi phủ, trốn. Tuyên Ninh hầu tuy không có bản lĩnh gì nhưng cũng tự mình hiểu mình, Bình Bắc hầu, Ngụy quốc công, người nào hấn cũng chọc không nổi.

Ngược lại Trương Tư rất tức giận, cũng rất muốn vì thái phu nhân mà gào lên hai tiếng, tiếc rằng bà vừa thấy mặt tộc trưởng thì đã bị một câu “Chuyện của Trương gia, tự có người Trương gia quản” bắn lui ra ngoài. Nam nhân già trẻ của Trương gia nhiều như vậy, một cô nương đã xuất giá như người có chỗ nói chuyện sao.

Trương Tư sắp uất ức muốn chết. Bà cho rằng, chuyển khỏi Gia Vinh Đường là đúng chừng đúng mực, các đời quốc công phu nhân sau khi trưng phu qua đời, nhi tử ruột của mình tập tước đều chuyển khỏi Gia Vinh Đường, chuyện này không có gì để nói. Nhưng dựa vào cái gì phải dọn ra Ngự quốc công phủ? Thái phu nhân đã gần đất xa trời, để bà ấy yên ổn sinh sống ở Ngự quốc công phủ thì cản trở đến ai? Một lão phu nhân cô độc cũng không dung được, đây là chuyện mà đường đường Ngự quốc công phủ nên làm hay sao.

Trương Tư gắt:

- Mất chó nhìn người thấp (đây là câu thành ngữ dùng để mắng chửi, hình dung một người cao ngạo tự đại, xem thường người khác). Nếu ta giả cho trọng thần như ngũ ca thì các người có dám nói với ta như vậy hay không? Chẳng qua là khi dễ Phong Thành hầu phủ không có người thôi.

Trương Tư kiên trì trở về phục mệnh với thái phu nhân, thái phu nhân tức muốn té ngựa. Phong Thành hầu phu nhân lên tiếng mà trong tộc không ai đoái hoài tới! Những tộc nhân này mí mắt quá thiên cận rồi.

Tức xong mắng xong hận xong, vẫn phải tìm biện pháp. Thái phu nhân kể ra từng hảo tỷ muội ngày xưa:

- Con đi báỉ phỏng từng người một. Bọn họ đều là lão phu nhân có máu mặt, có uy tín, lời nói chắc chắn có trọng lượng.

Trương Tư theo lời mà đi. Những lão phu nhân này cùng thái phu nhân giao tình không cạn, đều rớt rít bày tỏ:

- Nào có chuyện ép buộc người ta nhận tôn tử thừa tự chứ? Trên đời không có đạo lý như vậy. Ép dọn đi, lại càng là không có vương pháp.

Cầm phần qua đi lại không ai có hành động thực tế nào: đều có con có cháu cả rồi, ai lại đi vọng động hành sự bất chấp hậu quả chứ. Nói miệng không mất gì nhưng thật sự gây khó dễ cho Bình Bắc hầu và Ngự quốc công hoặc cùng tộc nhân Trương gia phân rõ phải trái, vì thái phu nhân chủ trì công đạo, họ không làm được.

Cũng từng có người nghĩ muốn tung ít tin đồn phá hoại thanh danh của Trương Mai và A Trì, kích khởi “lòng căm phẫn”. Nhưng không thể thực hiện được. Trương Mai tập tước đã mười mấy năm, địa vị cơ bản không lay chuyển được; A Trì tuy mới tham gia trong giới các quý phu nhân nhưng mắt cũng không nháy đem tặng chức Chỉ huy thiêm sự khiến lòng người tin phục, bởi vậy cũng không ai có “lòng căm phẫn”, ra mặt chỉ trích nài.

Ngự quốc công và phu nhân keo kiệt bủn xỉn? Sao có thể. Người từng thấy người keo kiệt bủn xỉn không xem chức Chỉ huy thiêm sự ân huệ ngự tử ra gì à. Có bao nhiêu người đem vàng bạc muốn kiếm một chức quan như vậy cũng chưa chắc kiếm được nữa là.

Ngự quốc công và phu nhân khắt khe với thái phu nhân Lâm thị? Sao có thể. Thái phu nhân Lâm thị hơn một năm trước còn ở Gia Vinh Đường đó, năm kia mới giao ra hết sản nghiệp của Ngự quốc công phủ! Thái phu nhân cố chấp như thế, Ngự quốc công phủ lại nhường nhịn như thế.

Giảng co ba bốn ngày, Trương Tư và thái phu nhân đều tiêu tụy. Trong Trương tộc, các bà lão sau nhiều lần thương nghị, nhất trí quyết định việc chọn con thừa tự cho Trương Từ không thể kéo dài nữa. Thái phu nhân nếu có người được chọn thì đương nhiên sẽ nghe theo bà; nhưng nếu thái phu nhân thực sự không chọn được người thì trong tộc sẽ thay bà quyết định.

Trước đây, những phụ mẫu có ý cho con mình làm con thừa tự đều đi nịnh nọt lấy lòng thái phu nhân, lần này nghe tin lập tức hành động, có người đến nhà tộc trưởng, có người kết giao với các bà lão trong tộc, còn có người đến trước mặt Trương Mai và A Trì tự đề cử mình.

Phen rộn ràng này kéo dài mãi đến ngày hai mươi tháng giêng. Trải qua nhiều lần cân nhắc, chọn lựa, cuối cùng Trương Mai chọn ra hai đứa đặt trước mặt tộc trưởng, một đứa là bé Vân - nhi tử của Trương Khánh, một đứa là bé Vũ - nhi tử của Trương Hiến.

Hai hài tử này đều trên dưới ba tuổi, mặt mũi lanh lợi, thông minh đáng yêu. Chưa tính đến phụ mẫu có tốt hay không nhưng hài tử quả thực rất được.

Bất đồng chính là, vợ chồng Trương Khánh được công nhận là phẩm đức chả ra sao, còn Trương Hiến hòa nhã trung hậu, thê tử của Trương Hiến là Chu thị khiêm nhường hòa nhã, được đánh giá vô cùng tốt.

Trong tộc trực tiếp đặt hai đứa trước mặt thái phu nhân, mời bà chọn một. Theo ý của thái phu nhân thì một đứa cũng không muốn chọn, đứa nào cũng không xứng làm nhi tử của Trương Từ. Nhưng thứ nhất là trong tộc tạo áp lực, thứ hai là bộ dạng vợ chồng Trương Khánh ánh mắt xanh lờ lờ dọa bà, hai cái hại chọn cái ít hại hơn, cuối cùng thái phu nhân chọn bé Vũ nhi tử của Trương Hiến.

Bé Vũ năm nay ba tuổi, da trắng, mắt to, lông mi dài, nhìn rất khiến người ta yêu thích. Có lẽ vì phụ mẫu tính tình đều tốt nên đứa bé này vừa gặp ai liền cười, lộ ra một hàng răng trắng nhỏ, cực kỳ dễ thương.

Sau khi nghi thức mở từ đường nhận thân thích kết thúc, ý của thái phu nhân là đêm đó dẫn bé Vũ về Ngụy quốc công phủ. Trương Hiến trầm mặc không nói, Chu thị lịch sự phản đối:

- Hẻm Đông Hồ Thụ mới là nhà của nó.

Thái phu nhân lạnh lùng nhìn Chu thị:

- Cô biết cái gì gọi là con thừa tự không? Đã cho làm tôn tử thừa tự của ta thì cô không quản nó được nữa.

Chu thị không tự ti không kiêu ngạo:

- Việc cho làm con thừa tự, tôi cũng biết chút ít. Bây giờ ngài là tổ mẫu của bé Vũ, tôi là tộc thúc mẫu của nó, đúng không? Chuyện của bé Vũ, tộc thúc mẫu là tôi cũng có thể quản. Nó là đứa trẻ tốt có chí khí, có tâm huyết, sẽ không thích ăn nhờ ở đậu, phụ thuộc người khác. Bé Vũ muốn ở trong nhà của chính mình.

Hài tử tốt có chí khí, có tâm huyết sẽ được cho làm con thừa tự? Thái phu nhân tức đến sắp hôn mê. Cứ tưởng rằng vợ chồng Trương Khánh khó dây dưa, mới chọn bé Vũ, nào ngờ người một nhà Trương Hiến này cũng không bớt việc.

Thái phu nhân không để ý tới Chu thị, sai thị nữ đỡ đứng dậy, chậm rãi nói:

- Ta muốn về Ngụy quốc công phủ, bé Vũ nếu không theo ta thì cứ về chỗ cũ đi.

Dám đối nghịch với ta, tôn tử này ta không cần nữa.

Chu thị nửa phần cũng không bối rối:

- Lúc này thái phu nhân đã hỏi tôi, có biết cái gì gọi là con thừa tự hay không. Bây giờ tôi cũng cả gan hỏi một câu, lão nhân gia ngài có biết cái gì gọi là con thừa tự hay không? Nghi thức đã cử hành, gia phả đã ghi vào, thân phận của bé Vũ là không thay đổi được.

Thái phu nhân cười khinh miệt, nhắc chân định đi. Ta không dẫn nó đi đấy, ngươi dám làm gì? Chu thị không hổ là nối danh khiêm nhường, đến lúc này sắc mặt vẫn ôn hòa, không chút gợn sóng:

- Nếu thái phu nhân không chịu dẫn bé Vũ đi, vậy, tôi đành phải đưa bé Vũ đến hẻm Đông Hồ Thụ. Bé Vũ còn nhỏ tuổi, bên cạnh không thể thiếu người, ngài nếu không ở cùng nó, vậy tôi sẽ theo giúp nó.

Thái phu nhân dừng bước, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Chu thị. Chu thị hơi cúi đầu, giống như sợ hãi nhưng vẫn kiên trì:

- Bé Vũ muốn ở trong nhà của chính mình.

Ngay cả Chu thị cũng không đối phó được? Thái phu nhân thật sự không muốn xin tộc trưởng và các bô lão trong tộc giúp đỡ, cảm thấy mất mặt, nhưng bà không có biện pháp, đành phải mặt dày mày dạn quay đầu lại chất vấn:

- Không có người nào quản Chu thị sao?

Tộc trưởng ho một tiếng, vẫy tay gọi bé Vũ đến, từ ái hỏi:

- Bé Vũ, bé ngoan, con cùng thái phu nhân đến quốc công phủ ở, có được không?

Bé Vũ trả lời vang dội:

- Không được! Hẻm Đông Hồ Thụ mới là nhà của con, con muốn ở hẻm Đông Hồ Thụ! Con muốn ở nhà của chính mình!

- Còn nhỏ tuổi mà đã có chủ kiến như vậy.

Tộc trưởng sờ sờ đầu nhỏ của bé Vũ, vẻ mặt tán thưởng. Nhiều người ở đó cũng cảm khái theo:

- Chẳng trách thái phu nhân chọn đứa nhỏ này, có chí khí, có chủ kiến!

Chu thị dắt bé Vũ muốn đi đến hẻm Đông Hồ Thụ, trong tộc không ai ngăn cản. Thái phu nhân rất tức giận, bà tuổi tác đã cao, mấy ngày liên tiếp phẫn nộ, thương tâm, tính toán, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cơn giận này làm bà té xỉu ngay tại chỗ.

Đến khi thái phu nhân tỉnh lại đã ở trong Thiên viện Ngụy quốc công phủ.

- Bé Vũ đâu rồi?

Thái phu nhân lên tinh thần, hỏi về tiểu tôn tử mới nhận.

- Tiểu thiếu gia, đi, đi rồi, hẻm Đông Hồ Thụ.....

Thị nữ mang theo tiếng khóc trả lời. Biết thái phu nhân không thích, lại sợ bị giận chó đánh mèo nên bị dọa đến nơm nớp lo sợ.

Chu thị, người thật nham hiểm.

Dưới sự ngầm đồng ý của thái phu nhân, cuối tháng giêng, toàn bộ chi thứ hai dọn đến hẻm Đông Hồ Thụ. Đoàn người bọn họ khí thế cuồn cuộn vừa tiến vào cổng đại môn thì Chu thị dẫn bé Vũ ra, mỉm cười bước đến hành lễ, hoàn toàn là dáng vẻ của chủ nhân:

- Dọc đường vất vả rồi! Trà nước đã chuẩn bị xong, mời mọi người trước tiên đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi.

- Lời ngon tiếng ngọt êm tai, Thật là da mặt đủ dày lắm thay!

Thái phu nhân oán hận mắng.

.....

Chi thứ hai sau này sẽ rất náo nhiệt! A Trì nhận được báo cáo, đóng cửa lại, tươi cười nhẹ nhàng nhảy múa trước gương to trên đất. Một mình nàng lắc lư trái phải trước gương, cực kỳ càn rỡ.

Buổi tối Trương Mại trở về, hai người trong lòng đều vui vẻ.

- Nhất Nhất, chúng ta hợp tấu một khúc thể nào?

Trương Mại bước tới khẽ hỏi bên tai A Trì. A Trì mỉm cười đưa hai tay vỗ vỗ mặt hân:

- Được, tỷ tỷ chơi cùng người!

Trương Mại nghiêm mặt:

- Nàng nhỏ hơn ta sáu tuổi! Ta là ca ca, nàng là muội muội, không có thương lượng.

Tiểu hài tử cố giả làm người lớn, muội muội mà muốn làm tỷ tỷ, không được không được.

A Trì cười vui sướng:

- Ta đàn hay hơn chàng, nếu muốn đàn, chàng phải gọi ta là tỷ tỷ!

Trọng Khải à, không phải ta chiếm lợi của chàng mà thật sự ta lớn tuổi hơn chàng.

Hai người tiến hành hiệp thương hữu nghị một phen, kết quả cuối cùng là Trương Mại miễn cưỡng gọi A Trì một tiếng “tỷ tỷ”, A Trì tươi cười gọi Trương Mại một tiếng “ca ca”, hai người xem như ai cũng không chịu thiệt.

- Ta muốn cái này đẹp hơn.

Lúc gảy đàn, A Trì chọn Đại thánh di âm cổ kính rực rỡ, khảm vàng nạm ngọc. Trương Mai dĩ nhiên nhường nàng, chọn cái còn lại, chính là Cửu tiêu hoàn bội trang nghiêm thuần phác, cao to tráng lệ.

Hai người đều mặc toàn thân bạch y, rửa tay dâng hương, ngồi ngay ngắn khảy đàn, hết như một bức họa. Tiếng đàn mỹ diệu êm tai thoát ra, làm kinh diễm ánh sao, dịu dàng hòa vào bóng đêm.

Nhu Hàn và Bội A ở bên ngoài hầu hạ, Nhu Hàn dí dỏm chớp chớp mắt với Bội A, nhị công tử nhà ta tâm tình rất tốt nhé, nghe thử xem, tiếng đàn này trong trẻo sáng tỏ cỡ nào! Bội A hé miệng cười, khúc đàn của đại tiểu thư nhà ta lúc thì khoan khoái, lúc thì uyển chuyển, tiếp tục thế này, chúng ta cứ lặng lẽ lui xuống đi, đừng khiến người ta ghét.

Vừa hết một khúc, dư âm lượn lờ, Trương Mai dịu dàng nói:

- Nhất Nhất, ta muốn đích thân phổ một khúc nhạc cho nàng.

Khóe mắt đuôi mày A Trì đều vui vẻ:

- Phổ khúc gì vậy?

Trương Mai thần sắc quyến luyến:

- Tổ Hoa ánh nguyệt.

- Được đó.

A Trì nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bổ sung:

- Tổ Hoa ánh nguyệt, còn có tên là Nhất Nhất khúc.

Bốn mắt nhìn nhau, tâm hồn đều say.

Sau khi chi thứ hai dọn đi, chi thứ tư và chi thứ sáu cũng lần lượt dọn đi, mỗi lần đều là một phen bận rộn. Trương Chiêu, Trương Cẩm luôn đối với Trương Tịnh rất tốt, họ ở lại quốc công phủ vì không để thái phu nhân Lâm thị tự do tung hoành, cũng vì có ý che chở cho Trương Mai. Lúc Trương Chiêu, Trương Cẩm dọn đi, Trương Tịnh và Du Nhiên đều tới, đích thân hỏi han, quan tâm mọi việc lớn nhỏ.

Trương Chiêu làm người rất biết tính toán, Vũ thị quản gia có phương pháp, không cần người khác lo lắng. Vợ chồng Trương Cẩm, Thẩm thị có vẻ ngây thơ không nhạy bén, may mà hai nhi tử đều đã đến tuổi trung niên, các tôn tử cũng không thua kém, sau khi dọn ra, cuộc sống ắt sẽ không tệ.

Ngụy quốc công phủ lớn như vậy, thoảng cái trống trải hẳn ra. A Trì bình tĩnh tuần tra khắp nơi, phòng nào không cần dùng thì tạm thời niêm phong lại. Đồ dùng hay vật trang trí quý giá cũng vậy, nên vào kho thì vào kho, nên bỏ thì bỏ.

- Rất lãng phí.

A Trì thật lòng cảm thấy như vậy. Trạch viện lớn thế này mà chỉ có hai phu thê mình và Trọng Khải ở, chẳng những xa xỉ, khoa trương mà còn hoang phí, thừa thãi.

Lúc về Bình Bắc hầu phủ, nàng nói với Du Nhiên, Du Nhiên cười phản đối, trong mắt rất có ý ranh mãnh:

- Qua hai ba năm nữa, con sẽ không nghĩ vậy đâu.

Qua mấy năm nữa, đợi các con có hài tử; lại thêm mấy năm nữa, đợi các con có tôn tử thì sẽ không còn thấy Ngụy quốc công phủ quá lớn đâu.

Nhớ ngày đó, ca ca muốn mười đứa tám đứa con kìa! Du Nhiên cười hì hì. Mặc dù sau này chàng biết sinh con không dễ dàng, nuôi con càng không dễ dàng nên mới miễn cưỡng chấp nhận hai nam một nữ, nhưng trong suy nghĩ của chàng, tôn tử càng nhiều càng tốt, mười đứa tám đứa đều không ngại nhiều.

A Trì suy nghĩ cẩn thận hàm ý trong lời Du Nhiên thì đỏ mặt. Hôm mười lăm tháng giêng, đại tẩu Phó Vành được chẩn đoán xác định là hỉ mạch, người cả nhà đều vui đến không khép miệng được. Sự công cực kỳ hưng phấn bắt đầu tính toán:

- Sinh một tiểu A Kinh tốt! Đến lúc đó, hài tử sẽ do ta dạy!

Đại tẩu đã có thai, vậy mình.....? Mặt A Trì càng đỏ hơn. Du Nhiên mỉm cười vỗ vỗ nàng:

- Chuyện hài tử, thuận theo tự nhiên là tốt nhất, không cần suy nghĩ nhiều.

A Trì liên tục gật đầu.

Sau khi tụ tập vui vẻ, Trương Mai và A Trì trước khi đi, một lần nữa mời sư công:

- Sư công theo chúng con về đi mà.

Sư công tuy động tâm vẫn kiên quyết khoát tay:

- Đợi tiếp, đợi tiếp đi.

Bọn họ tân hôn không được bao lâu, lão nhân gia ta biết điều, không đi gây thêm phiền phức.

Trương Mai và A Trì không còn cách nào khác, đành lưu luyến lên xe rời đi.

Buổi tối Trương Tịnh về phòng, có chút khó hiểu hỏi Du Nhiên:

- A Du, ta loáng thoáng nghe được hình như A Mai gọi vợ nó là ‘Nhất Nhất’?

Du Nhiên không rõ:

- Có gì không ổn?

Hai vợ chồng son thích gọi thế nào thì gọi thế đó, có sao đâu.

Trương Tịnh cau mày:

- A Mai thật đáng thương, ở nhà chúng ta là lão nhị, sau khi thành thân rồi vẫn lại là lão nhị!

Du Nhiên vui vẻ:

- Ca ca chỉ giáo cho?

Trương Tịnh khinh thường nhìn bà:

- Cái này cũng không hiểu? Vợ nó là Nhất Nhất thì nó đương nhiên là Nhị Nhị rồi.

- Ca ca

Du Nhiên cười đau bụng, Trương Tịnh vươn bàn tay ấm áp to lớn ra vừa giúp bà xoa bụng vừa than thở:

- A Mai, thật đáng thương.

94. Chương 94: Ta Xem Thời Thế Thế Này

Thật lâu, sau khi cười đủ Du Nhiên khách quan nhận xét:

- Kỳ thực Mai Mai có thể làm lão nhị đã rất không tệ rồi. Bây giờ nó có thể làm lão nhị, nhưng đợi sau khi tiểu hài tử ra đời, nó vô cùng có khả năng sẽ trở thành lão tam.

Không phải chứ? Trương Tịnh cúi đầu nhìn thê tử, trong mắt mang theo ý khó tin và ngờ vực. Trong suy nghĩ của ông, trượng phu, phụ thân mới là người làm chủ, là chủ nhân gia đình. Có điều nếu nam nhân yêu thê tử sâu đậm thì nhường nhịn thê tử cũng không sao. Ví dụ, thê tử khẳng khẳng muốn làm đảo chủ, trượng phu liền làm phó đảo chủ; thê tử muốn làm lão nhất, trượng phu liền làm lão nhị.

Nhưng mà, khi Mai Mai có tiểu hài tử sẽ bị thăm từ lão nhị biến thành lão tam? Con cái trên phụ thân sao được, trường ấu tôn ti loạn hết, tiểu hài tử chẳng phải bị chiều hư rồi?

Du Nhiên đã sống cùng ông hai mươi mấy năm, sao lại không hiểu ông, bà ra vẻ trầm ngâm:

- Chưa dừng lại đâu, về sau tiểu hài tử nhiều, nó còn có thể trở thành lão tứ, lão ngũ, lão lục.....tiểu hài tử càng nhiều thì nó càng lùi về sau.

- Lão lục không được!

Trương Tịnh quả quyết phản đối:

- Ít nhất cũng phải lão thập!

Một thê tử, tám tiểu hài tử, Mai Mai là lão thập, quyết định vậy đi.

Thần sắc Trương Tịnh cực kỳ nghiêm túc. Du Nhiên á khẩu hồi lâu, rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, ca ca càng ngày càng không có nguyên tắc, bất quá ta thích!

Tháng ba mùa xuân, Trình ngự sử phong trần mệt mỏi đến kinh thành. Trình ngự sử tuổi trên năm mươi mặt mũi tươi cười, vui mừng hơn hở, hôn sự này của Trình Bạch thật sự tốt ngoài dự liệu của ông, Đặng Du trẻ tuổi tuấn tú lại đường đường là Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ, tiền đồ vô lượng. Nữ nhi không cần làm kế thất, cũng không cần gả cho hàn sĩ, Trình ngự sử lòng vui phơi phới, bước chân như muốn tung bay.

Ông lằng lằng sung sướng, dẫn luôn cả Thu di nương tới. Thu di nương vốn đã xinh đẹp động lòng người, từ khi Trình Bạch đính hôn xong, tảng đá lớn trong lòng bà được thả xuống thì càng thêm tươi cười rạng rỡ. Khó nhận nhất là ân tình của mỹ nhân, mỹ nhân khê hé môi hồng, năn nỉ được đến kinh thành nhìn nữ nhi xuất giá, Trình ngự sử sao nở làm trái?

Thuyền Trình ngự sử đến Thông Châu, Bình Bắc hầu phủ đã sai nô bộc, thị nữ đến trước nghênh đón, đoàn người thuận lợi đến khách điểm nghỉ ngơi một đêm, hôm sau lên đường vào kinh, đi thẳng đến biệt viện.

- Hầu gia nói, hôm khác ngài ấy sẽ tẩy trần cho ngài. Biệt viện này mới được quét dọn qua, ngài trước tiên ở tạm, cần gì thiếu gì nhất thiết đừng khách sáo, cứ mở miệng là được.

Chờ đám người Trình ngự sử được bố trí ổn thỏa xong thì họ lễ phép cáo từ.

Thu di nương có vẻ hậm hực:

- Nhìn điệu bộ này là xua đuổi thân thích nghèo à? Không xem chuyện của chúng ta ra gì. Một hai ngày rồi mà chính chủ còn chưa lộ diện.

Trình ngự sử ngượng ngùng nói:

- Biểu đệ trăm công ngàn việc, rất bận rộn, rất bận rộn.

Ông hàm hồ lãng sang chuyện khác, lừa gạt cho qua.

Trình ngự sử và Thu di nương, một người là nam nhân thích mỹ sắc, một người là thiếp thất nương tựa vào người khác; một người muốn tận tình nịnh nọt mỹ nữ, một người muốn dùng toàn bộ tinh thần hầu hạ chủ nhân, cho nên giữa hai người luôn rất hài hòa, cực ít khi lục đục. Mười mấy năm qua, họ vẫn rất tình cảm. Thu di nương thỉnh thoảng giận dỗi, Trình ngự sử cũng không nổi phát cáu với bà, đành phải nhường nhịn bà.

Đêm khuya yên tĩnh, Trình ngự sử chậm rãi nói:

- Ta chỉ là một vị quan nhàn tản ở Nam Kinh, một ngự sử nho nhỏ, trong triều ai biết đến ta? Nữ nhi có thể có cơ hội này đều nhờ vào biểu đệ.

Thu di nương là một mỹ nhân, bà tin vào sức mạnh của nhan sắc:

- Nói một ngàn nói một vạn cũng cần nữ nhi mỹ mạo xuất chúng mới được. Con rể tuy tốt nhưng nổi danh quần áo lụa là, háo sắc, nữ nhi nếu không đẹp, hẳn sẽ bằng lòng sao?

Trình ngự sử rất đau đầu:

- Cưới thê cưới đức, nạp thiếp nạp sắc, nhà ai cưới vợ mà chỉ nhìn nhan sắc có đẹp hay không? Đặng gia phú quý được thánh thượng phá lệ ân sủng, cả triều này, người muốn gả cho Đặng Du nhiều lắm, nhưng sao hẳn chỉ nhìn trúng Bạch nhi? Chẳng lẽ chỉ bởi vì mỹ mạo sao?

Thu di nương suy nghĩ, cũng cảm thấy có lý:

- Vậy, ngày mai chúng ta đến Bình Bắc hầu phủ bái phỏng, được không? Nhờ người ta giúp chúng ta chăm sóc nữ nhi, dù sao cũng phải qua nói tiếng tạ ơn.

Trình ngự sử lại muốn lừa gạt cho qua:

- Sáng mai hẵng nói, sáng mai hẵng nói.

Một mình ta đi được rồi, bà sao có thể đi cùng? Ta và Bình Bắc hầu thật sự không có bao nhiêu giao tình, ông ấy chẳng qua là nể mặt Trình gia ở Quảng Ninh mới bằng lòng chiếu cố ta, ta không thể quá không biết điều được.

Qua ngày hôm sau, Trình ngự sử vốn định lén lút chuồn đi nhưng bị Thu di nương dán mắt nhìn chòng chọc, không thoát ra được. Trình ngự sử nóng nảy:

- Bà không thể đi! Kinh thành trọng quy củ, không cho phép dẫn thiếp ra ngoài xã giao.

Thu di nương cười nói:

- Nếu là nơi khác, ta đương nhiên sẽ không đi làm người ta ghét. Nhưng đây là Bình Bắc hầu phủ, phủ ông ta có một vị di nương được xem như thượng khách kìa, đủ thấy ông ấy không quan tâm đến quy củ thế tục, không sao.

Trình ngự sử hơi do dự, rốt cục có thể đi hay không? Đang do dự thì ngoài cửa có người báo “Đặng chỉ huy sứ đến bái phỏng”. Trình ngự sử vội bảo Thu di nương tránh đi:

- Con rẽ tới rồi. Mau, bà mau vào đi.

Ông không nói gì mà đẩy Thu di nương đến sau tấm bình phong.

Thu di nương từ sau tấm bình phong len lén nhìn ra ngoài, trong lòng vui sướng. Đặng Du tướng mạo rất được, hôm nay lại dụng tâm trang phục, toàn thân áo bào bạc, vải vóc tinh tế, trên đai lưng buộc một miếng ngọc bội nhỏ hình dê, trơn bóng nhẵn mịn, chạm khắc tinh xảo. “Vừa tuấn tú, vừa phú quý!” Thu di nương nhìn Đặng Du trước mắt, so sánh với những người góa vợ, hàn sĩ mà Trình phu nhân chọn trước đây thì hài lòng khỏi phải nói.

- Con vẫn chưa bái kiến nhạc mẫu.

Ngoài bình phong, Đặng Du nhã nhặn lịch sự chào hỏi. Trình ngự sử cười nói:

- Nam Kinh thật sự không thể vắng nhạc mẫu con, cả đại gia đình đều dựa vào bà ấy. Hiền tể, việc nhà trong gia đình không thể thiếu nữ chủ nhân được.

Con người Thu di nương đảo đảo, khoe mắt quét đến một chiếc ghế nhỏ ở góc tường, bèn cố ý đưa chân ra đá nó ngã lẩn. Kèm theo đó là tiếng kêu nũng nịu “ui da”.

Tiếng động truyền ra ngoài, Đặng Du không khỏi đứng dậy, vẻ mặt rất ân cần:

- Chuyện gì? Hình như có người bị thương.

Hắn háo sắc thành tính, không sửa được, âm thanh lúc này rõ ràng là của nữ tử, hơn nữa có vẻ là nữ tử xinh đẹp, hắn không ân cần sao được.

Trình ngự sử lúng túng quay đầu, Thu di nương chậm chậm bước ra khỏi bình phong, vẻ mặt xấu hổ vén áo thi lễ, áy náy nói:

- Xin lỗi, quấy rầy khách quý rồi. Nô gia thực đi không cẩn thận, vướng chân làm ngã ghế.

- Không sao, không sao.

Đặng Du bất ngờ thấy mỹ nữ, cảm thấy mọi việc đều dễ thương lượng. Sau đó hắn cả gan nhìn kỹ mấy lần, trong lòng hoảng hốt, mỹ nữ trước mặt này tuy tuổi hơi lớn nhưng thực rất xinh đẹp. Càng kỳ quái chính là, mình vậy mà có cảm giác quen thuộc! Kỳ lạ.

- Đây là mẹ đẻ của tiểu nữ, Thu thị.

Trình ngự sử hết cách, đành phải giới thiệu sơ sơ. Đặng Du bưng tỉnh hiểu ra, thảo nào, vị Thu thị trước mặt này cùng Trình gia nhị tiểu thư mà mình từng kính hồng gặp gỡ vô cùng giống nhau!

Đối với mỹ nhân, Đặng Du sao lại không khách sáo, hần vái một vái dài, cười gọi “di nương”. Thu di nương cười đáp nửa lễ, đặc ý nhìn về phía Trình ngự sử: Thấy chưa? Con rể rất lễ độ!

Bình Bắc hầu phủ đưa thiệp mời sang, muốn thiết yến tẩy trần cho Trình ngự sử. Đặng Du hiển sức lực:

- Nhạc phụ, di nương, con tiễn hai người qua đó.

Biểu thức muốn đãi khách, vậy ta đương nhiên là phải đi tham gia náo nhiệt! Sắp được ngồi cùng bàn uống rượu với biểu thức rồi, thật làm người ta phấn khích, máu huyết sôi trào mà.

Trình ngự sử chưa kịp mở miệng, Thu di nương đã tươi cười xinh đẹp:

- Như vậy, làm phiền.

Trình ngự sử không quá tán thành nhìn sang, Thu di nương dịu dàng mềm giọng thương lượng với ông:

- Nữ nhi cũng đang ở bên đó, con bé là người sắp đính hôn, đương nhiên sẽ thẹn thùng không gặp người rồi. Ta đến chỗ con bé, được không?

Trình ngự sử hết cách với bà, đành phải đồng ý.

Đặng Du hưng phấn ra cửa, lên ngựa, theo xe ngựa của Trình ngự sử đi đến Bình Bắc hầu phủ. Đến nơi, gặp Trương Kinh, hần tự tin khoe khoang thành tích của mình:

- Đại biểu ca, đệ mấy tháng nay rất quy củ, một chút chuyện xấu cũng không có làm!

- Khó cho đệ rồi.

Trương Kinh mỉm cười. Tiểu tử Đặng Du này không biết vì mới được Hoàng đế ủy thác trọng trách hay vì thật sự để ý việc phụ thân không cho hần gọi “biểu thức” mà mấy tháng nay không hề trêu ghẹo dân nữ, cũng không gây ra vụ tai tiếng nào.

Trình ngự sử gặp Trương Tịnh, hỏi thăm cuộc sống hàng ngày, mơ hồ nói:

- Có nội quyến đi theo, phiền dẫn bà ấy đi gặp tiểu nữ.

Ông không dám nói đi bái kiến hầu phu nhân. Trương Tịnh hơi buồn bực:

- Chút chuyện nhỏ thôi, không đáng kể.

Rồi sai người dẫn Thu di nương và mấy thị nữ Trình gia đến nội trạch.

Hai huynh đệ Trương Kinh và Trương Mai đều ở đây, long trọng tiếp đãi Trình ngự sử. Tội nghiệp hai huynh đệ họ từ nhỏ đã bị Du Nhiên đe dọa: “Phàm là người hay việc có liên quan đến tổ mẫu các con đều phải cực kỳ thận trọng! Nếu không, đứa nào kéo tổ mẫu về đây, tổ mẫu sẽ do đứa đó hầu hạ!” _____ bóng ma tuổi thơ vẫn kéo dài đến sau khi trưởng thành.

Việc xã giao của nam nhân ở ngoại viện, trước giờ sư công đều không tham dự. Lúc nào có loại trường hợp này thì lão nhân gia hoặc ra ngoài thăm bằng hữu, hoặc chơi cùng Đồng Đồng, hôm nay ông rất có hứng thú, Mạnh Lại đang ở đây, ông và Mạnh Lại đánh cờ.

- Rốt cục có thể đại thắng rồi!

Sư công ha ha vui vẻ. Ông đánh cờ với phụ tử Trương Tịnh thường đều không thắng nhưng ông ngoại lại không phải đối thủ của ông. Đánh cờ với ông ngoại là một thú vui lớn trong đời sư công.

Du Nhiên và Phó Vành xử lý việc nhà, A Trì và Đồng Đồng theo phụng bồi các lão nhân, phân công rất rõ ràng. Đồng Đồng hứng thú xem thế cờ, lúc gật đầu, lúc lắc đầu, lúc lại ngửa mặt thở dài, nhưng bất kể sốt ruột thế nào cũng tuyệt đối không mở miệng. A Trì nâng tách trà bằng sứ trắng Định Dao, từ từ thưởng thức. Thế cờ đã rõ, không có gì bất ngờ hoặc đáng xem nữa.

Đang có chút nhàm chán, rèm cửa khe vén lên, một thị nữ đi vào:

- Đại tiểu thư đã dặn, nếu nhị tiểu thư có gì bất ổn thì đến bẩm báo với ngài.

Thị nữ này là nha đầu của Trình gia, quỳ trước mặt A Trì thấp giọng nói:

- Thu di nương nhà nô tỳ theo lão gia tới, trò chuyện rất lâu với nhị tiểu thư. Lần này, Thu di nương nói muốn bái kiến phu nhân, đích thân nói tiếng tạ ơn.

Trong mắt thị nữ đầy vẻ chờ mong, A Trì hơi nhíu mày:

- Ta biết rồi, người về trước đi.

Thu di nương đây không phải là làm khó nha đầu sao, không bẩm báo giúp bà ta, bà ta sẽ không buông tha; nhưng bẩm báo giúp bà ta thì có thể sẽ bị liên lụy.

Thập tam cô cô nhiệt tình, có thể cùng bà nói việc nhà, bà liền cho rằng các quý phu nhân kinh thành cũng có thể xem bà như khách quý? Bà quá kiêu căng, quá xem trọng chính mình rồi.

- Nể mặt Trình tỷ tỷ, ta đành đi một chuyến vậy.

A Trì căn dặn Bội A vài câu, nài nỉ Bội A lại, dẫn theo Nhu Hàn, Thốn Hàn đi Hiệt Thúy Hiên nơi Trình Bạch đang ở.

Đến Hiệt Thúy Hiên, Trình Bạch ra nghênh đón, tươi cười gọi “nhị biểu tẩu”. A Trì mỉm cười:

- Muội hình như lại gầy thêm mấy phần. Biểu muội, nữ tử vẫn nên đầy đặn chút mới ra dáng có phúc.

Trình Bạch nhu nhược đáp:

- Muội cũng nghĩ thế nhưng cứ mập không nổi.

Kỳ thực không phải vậy mà vì nàng ta nghe nói Đặng Du thích mỹ nhân có vòng eo mảnh khảnh.

Thu di nương trang phục phú quý, ngồi đoan trang ở ghế trên, đợi A Trì đến hành lễ với bà. A Trì thần nhiên nhìn bà, ra lệnh ngắn gọn với Trình Bạch:

- Biểu muội, mời muội sang phòng bên ngồi một lát.

Trình Bạch mỉm cười:

- Được.

Nàng ta nghe lời rời đi, không nhìn Thu di nương lấy một cái.

Một đứa hai đứa đều không để ta vào mắt! Thu di nương giận muốn vỡ bàn.

A Trì lẳng lặng nhìn bà, nói thẳng:

- Hôn sự của Đặng Du và Trình Bạch đã thành định cục. Nữ nhi thân sinh của bà nhất định sẽ gả vào gia đình phú quý, thuận lợi làm đích thê chính thất. Đặng phụ Đặng mẫu đều là người phúc hậu, Đặng Du bản tính không xấu, mối hôn sự này đối với Trình Bạch, có thể nói là tốt ngoài ý muốn.

Thu di nương mỉm cười xinh đẹp, vẻ mặt đầy tự mãn. Khuê nữ của ta gả tốt, còn cần người nói sao?

A Trì nể giao tình với Trình Hi, nhẫn nại nói tiếp:

- Sau khi thành thân, cuộc sống của Trình Bạch tốt hay không tốt là bởi Đặng gia, bởi Đặng Du, cũng bởi chính bản thân nàng ta. Nàng ta nếu có thể làm một nữ chủ nhân giỏi quản lý việc nhà, giúp chồng dạy con, Đặng gia tự nhiên có chỗ cho nàng ta; nhưng nếu cứ luôn gây ra sai lầm thì ai cũng không cứu được nàng ta!

-

- Đặng phụ Đặng mẫu khoan hậu nhưng Đặng quý phi lại là người trong mắt không chứa nổi hạt cát. Nếu nhà mẹ đẻ truyền ra tai tiếng gì bị người khác đồn đại, thảo luận thì Đặng quý phi sẽ làm sao?

Thu di nương vẻ mặt không vui. Từ khi Trình Bạch định hôn, bà ở Trình gia rất oai phong, Trình ngự sử cũng càng thiên vị bà, có lần Trình phu nhân quá tức giận, khóc lóc muốn đến nha môn tố cáo:

- Dù sao cũng sống không nổi nữa, ta kiện ông ái thiếp diệt thê, chức ngự sử này ông đừng mong làm nữa, cùng về quê làm ruộng đi, ngược lại thanh tịnh!

Nha đầu chết tiệt này nói gì mà “tai tiếng”, chẳng lẽ nó đã nghe nói rồi? Thu di nương bồn chồn trong lòng.

Giọng nói của A Trì trong trẻo vang lên:

- Trong giới hạn thân phận, cưới chính thất quốc sắc thiên hương không dễ nhưng nạp thị thiếp dung mạo hơn người đơn giản lắm. Không cần nhiều, chỉ cần trong cung ban thưởng xuống mười hoặc tám mỹ nữ chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn thì cuộc sống của Trình Bạch sẽ là khổ không thể nói.

Nhà mẹ đẻ Trình Bạch căn bản không có thể lực gì, không cách nào cho nàng ta chỗ dựa. Đặng quý phi nếu không vừa ý Trình Bạch, muốn trừng phạt nàng ta thế nào thì chính là trừng phạt thế đó.

- Cô ta dám?

Thu di nương ngồi không yên, bật dậy:

- Cô ta, cô ta nếu làm vậy, chẳng phải là đánh vào mặt Bình Bắc hầu phủ sao?

A Trì cười khinh miệt:

- Hóa ra bà cũng biết, Trình Bạch là dựa vào Bình Bắc hầu phủ?

Đã biết mà còn ở đây làm ra vẻ quan phu nhân muốn báỉ kiến hầu phu nhân, chỉ dựa vào bà, cũng xứng sao.

Thu di nương chán nản ngồi xuống, thần sắc ảm đạm, giống như thoáng chốc đã già đi mười tuổi.

A Trì lười để ý tới bà ta, nàng dẫn theo Nhu Hàn, Thốn Hàn xoay người rời đi. Chuyện này dĩ nhiên còn chưa xong, ngay sau đó một ma ma trang trọng, nghiêm túc phụng mệnh đến, lên lớp bài bản cho Thu di nương, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, ma ma đó nói rất rõ ràng:

- Trình nhị tiểu thư nếu còn muốn hôn sự này thì xin Thu di nương bắt luận ở kinh thành hay ở Nam Kinh đều làm theo những quy củ trên. Hễ làm sai một điều hay nửa điều, Bình Bắc hầu phủ sẽ không quan tâm tới chuyện của Trình nhị tiểu thư nữa.

Trình nhị tiểu thư nếu còn muốn hôn sự này.....đây không phải lời thừa sao, hôn sự tốt như vậy sao có thể không muốn?

Thu di nương cao hứng mà đến, mất hứng mà về.

Tháng ba rục rở, Đặng Du mời vợ chồng công chúa Sùng Thánh làm chứng, đến Trình gia định hôn. Trình ngự sử lần đầu tiên giao thiệp với nhân vật tôn quý như vậy, rất lấy làm vinh hạnh. Kế tiếp là hai gia đình gặp gỡ nhau, chọn ngày lành, từng việc từng việc đều hoàn thành. Cuối tháng ba, Đặng Du đích thân nghênh đón, Trình Bạch nở mày nở mặt gả đi.

A Trì cười hì hì:

- Cuối cùng cũng gả được một biểu muội rồi. Gả biểu muội thật làm cho người ta tâm tình thoải mái.

Trương Mại có vẻ không hiểu:

- Biểu muội thì liên quan gì tới chúng ta. Đồng Đồng xuất giá mới là chuyện chúng ta nên quan tâm.

- Đồng Đồng thích mỹ nhân?

A Trì lại gần Trương Mại, nhỏ giọng hỏi.

Trương Mại khẽ cười:

- Huynh muội chúng ta, tất cả đều thích mỹ nhân. Không chỉ Đồng Đồng, ta cũng thích mỹ nhân.

Kể không đứng đắn này! A Trì liếc hần, tiếp tục quan tâm đến em chồng:

- Vậy chung thân đại sự của Đồng Đồng tính thế nào?

Đồng Đồng thích mỹ nhân thì tìm cho muội ấy một mỹ nhân chứ nhỉ?

Trương Mại sờ sờ cằm:

- Ý của phụ thân là trưởng phu của Đồng Đồng phải đẹp đến kinh tâm động phách, lại phải tài hoa hơn người, võ nghệ cao cường; ý của mẹ là chỉ cần Đồng Đồng thích là được; ý của ông ngoại là trưởng phu của Đồng Đồng nhất định phải nho nhã lịch sự, một lòng một dạ; còn sư công thì muốn mở một lời dài dẫu vô chọn rể.

95. Chương 95: Còn Người Vô Tội Thương Thay

A Trì bấm ngón tay tính toán, muốn cha mẹ, ông ngoại, sư công đều hài lòng thì vị hôn phu tương lai của Đồng Đồng trừ văn võ song toàn, ngoại hình hoàn mỹ, toàn tâm toàn ý, dịu dàng sẵn sàng, còn phải khiến Đồng Đồng yêu thích nữa. Nam tử như vậy, số lượng tồn tại trên thế gian hình như không nhiều.

- Nếu theo các trưởng bối, Đồng Đồng hình như hơi khó gả.

A Trì tính toán, rất nhọc tâm nghĩ cho Đồng Đồng. Chiều theo thái độ soi mói của các trưởng bối, rất có thể sẽ dẫn đến việc Đồng Đồng không gả được. Nam nhân quá hoàn mỹ, đi đâu mà tìm đây. Chẳng qua nếu nghĩ kỹ lại, thượng đế tạo ra con người có đôi có cặp, không cần lo ngại.

Trương Mai mỉm cười không nói. Một người lúc chưa định hôn, chưa thành thân, bản thân hay trưởng bối đều có đủ loại yêu cầu và những quy củ cứng nhắc. Nhưng khi thật sự gặp được người thích hợp thì những yêu cầu kia rất nhanh sẽ bị lãng quên.

Ví dụ như mình lúc chưa gặp A Trì sao có thể nghĩ bản thân sẽ lấy tôn nữ của nội các thứ phụ, một tiểu cô nương non nớt mỹ lệ chứ? Văn võ khác đường, nội các tranh đấu kịch liệt, tôn nữ của Từ thứ phụ tuyệt không phải là đối tượng tốt để kết quan hệ thông gia. Thê tử của mình cần phải là một nữ tử tài hoa, có năng lực, có thể cùng mình chèo chống cả Ngụy quốc công phủ chứ không phải một nữ tử được cưng chiều từ nhỏ, được phụ mẫu nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên. Đây đều từng là những quy định cứng nhắc. Khi thật sự thích rồi thì tranh đấu trong triều hay non nớt mỏng manh đều không phải là chướng ngại, đều không thành vấn đề.

- Không biết Đồng Đồng thích kiểu như thế nào?

A Trì nghi hoặc tự hỏi. Đồng Đồng mới là người trong cuộc, chung thân đại sự của muội ấy dù sao cũng phải nghe ý muội ấy mới được. Tiếc là chuyện nhạy cảm như vậy, không thể không xấu hổ hỏi thẳng trước mặt được.

Trương Mai khiêm tốn thỉnh giáo:

- Hôn nhân đại sự không phải là lệnh của phụ mẫu sao, còn phải hỏi nữ tử nghĩ thế nào nữa à?

A Trì không chút do dự gật đầu:

- Đương nhiên.

Cuộc sống là mình trải qua, như người uống nước nóng lạnh tự biết, chọn người muội ấy cùng chung sống sao có thể không quan tâm đến suy nghĩ của muội ấy chứ.

Trương Mai mắt sáng lên, tràn đầy hăng hái:

- Hóa ra là vậy. Phu nhân, chuyện ta và nàng năm đó, nhạc phụ nhạc mẫu cũng từng hỏi ý kiến nàng nhỉ, lúc đó nàng trả lời thế nào, nói ta nghe thử.

A Trì cố ý cau mày tập trung suy nghĩ, ra vẻ trầm tư:

- Năm đó hử, gia phụ luôn nhìn ta như có điều suy nghĩ, ánh mắt rất dịu dàng, rất từ ái, nhưng từ đầu đến cuối ông không hề mở miệng. Ngược lại gia mẫu từng mơ hồ hỏi thăm ta “Con thấy tiểu tử hàng xóm kia thế nào?”

Trương Mai mỉm cười nhìn thê tử, trong lòng rất khẩn trương:

- Phu nhân, thế nào?

Mau nói mau nói, nàng thấy tiểu tử hàng xóm kia thế nào.

A Trì cố gắng nhớ lại chuyện cũ:

- Khi đó ta nói gì nhỉ? Để nhớ đã. Tầm tạm? Cũng được? Bình thường? Ôi, lâu lắm rồi, không nhớ rõ, thật sự không nhớ rõ.

Tầm tạm? Cũng được? Bình thường? Trương Mại tựa tiểu phi tiểu:

- Phu nhân hiện nay dường như thay đổi cách nhìn với ta không ít. Tối qua phu nhân còn khen ngợi ta mà, có phải không?

Màu đỏ không tự nhiên hiện trên gương mặt, A Trì hàm hồ giả trò chối cãi:

- Gần đây trí nhớ kém quá, chuyện tối qua cũng không nhớ rõ, không nhớ rõ.

- Không sao.

Trương Mại nhàn rỗi ngồi, cười như gió nhẹ mây bay:

- Tối nay chúng ta lại tái diễn một lần, phu nhân nhất định sẽ nhớ.

Đồ không biết xấu hổ không biết ngưỡng này! A Trì khê xí một tiếng, xoay người định đi. Nào ngờ nàng không nhìn phương hướng, đi về phía phòng tắm. Trương Mại khê cười:

- Phu nhân sốt ruột vậy sao? Thế thì đợi một lát, ta đi chung với phu nhân.

Hắn dáng cao chân dài, chưa đến hai bước đã đuổi kịp phía sau A Trì, bẻ ngang nàng lên.

A Trì biết mình sức yếu, đánh, véo không đau hắn, bèn dứt khoát há mồm cắn.

- Đừng vội, đừng vội.

Trương Mại cúi đầu hôn lên cổ nàng, ôn nhu trấn an:

- Tắm rửa trước đã, rồi cho nàng cắn, được không? Nàng muốn cắn đâu cũng được.

Lúc thoát y đi tắm, hắn biểu diễn thân thể trước mặt A Trì, hỏi:

- Phu nhân, thế nào?

Giữa hơi nước bao phủ, làn nước trong veo, hắn cúi khuôn mặt tuần tú xuống hỏi:

- Phu nhân, thế nào?

Khi thân thể ôm lấy nhau chặt chẽ, liều chết triển miên, hắn vẫn hỏi:

- Phu nhân, thế nào?

- Tốt.....vô cùng tốt.....

Nàng run rẩy, nước nở.

.....

Hôm sau thức dậy, A Trì đánh mặt, rất nghiêm túc. Trương Mại làm mọi cách chọc nàng cười đều không hiệu quả. Thấy cột nhà vô dụng, Trương Mại đổi sang chính sách đáng thương, nhẹ giọng năn nỉ:

- Đừng hẹp hòi mà.

Chàng mới hẹp hòi! A Trì oán hận trừng hắn.

- Phu nhân chịu trừng ta!

Trương Mại được cổ vũ, ra sức nịnh bợ, vô cùng cẩn thận:

- Trừng ta sao hết giận chứ, không bằng đánh mấy cái, véo mấy cái? Nếu thật chưa hết giận thì cắn thêm mấy cái cũng được.

Hôm nay là ngày hưu mộc. Kể từ sau khi nhóm người thái phu nhân dọn đi, Ngụy quốc công phủ chính là thiên hạ của Trương Mai và A Trì, nhưng họ cũng không thích ở lại trong phủ. Mỗi khi đến ngày hưu mộc, họ hoặc là về Bình Bắc hầu phủ hoặc là về đường Đăng Thị Khẩu.

Lẽ ra hôm nay đến lượt về Bình Bắc hầu phủ nhưng Trương Mai toàn tâm toàn ý lấy lòng giai nhân:

- Nhất Nhất, chúng ta đã lâu không gặp nhạc phụ nhạc mẫu và A Thuật A Dật rồi, ta theo nàng về đường Đăng Thị Khẩu nhé?

A Trì khiển trách nói:

- Không được. Sư công đang đợi chúng ta, sao có thể đột nhiên đổi ý? Còn Đồng Đồng có đồ chơi mới muốn cho ta xem nữa. Vả lại, bất chợt về đường Đăng Thị Khẩu cũng làm cha mẹ không kịp chuẩn bị.

Chậm rãi nói chuyện nhà, đôi vợ chồng son lại hòa hợp như trước.

Sau điểm tâm sáng, họ lên xe, chạy về phía Bình Bắc hầu phủ. Trên đường, Trương Mai dí dỏm kể chuyện cười, chọc A Trì vui vẻ ra mặt.

- Phu nhân, chuyện cười ta tích góp hơn nửa đời người đều lôi ra hết đó.

Trương Mai khoe thành tích, A Trì rộng rãi hào phóng thưởng cho một nụ hôn.

Đến Bình Bắc hầu phủ, trước cửa đã có mấy chiếc xe ngựa đang đỗ. Hai người đều không để bụng, Bình Bắc hầu phủ luôn có khách đến bái phỏng, cho dù là ngày hưu mộc cũng không hẳn đã yên tĩnh.

Sau khi đi vào, Du Nhiên đang cùng một mỹ phụ trung niên tán gẫu việc nhà. Trương Mai mừng rỡ:

- Dì Thủy!

Hắn cười bước lên ân cần hành lễ, lại kéo A Trì qua:

- Đây là dì Thủy, nàng đã gặp rồi, còn nhớ không?

A Trì cười nói:

- Sao dám quên được? Dì Thủy là bằng hữu tốt nhất của mẹ mà.

Du Nhiên có rất nhiều tỷ muội và thân thích, nhưng bằng hữu tốt nhất vẫn là Thủy Băng Tâm và Trương Điềm Tâm. Thời thiếu nữ ba người quen biết nhau ở Quảng Châu, hiểu nhau, rất hợp nhau. Sau khi mỗi người lập gia đình, Trương Điềm Tâm thành đường muội nhà chồng của Du Nhiên, còn Thủy Băng Tâm thành biểu tẩu nhà mẹ đẻ của Du Nhiên, vẫn luôn qua lại thân thiết.

Thủy Băng Tâm mỉm cười khen ngợi:

- Thê tử A Mai rất xinh đẹp, tính tình lại thông minh, thật khiến người ta thích. A Mai, sư công giúp con chọn cô vợ tốt đó.

Du Nhiên cười khúc khích nói:

- Còn không phải sao, ánh mắt lão gia tử thật quá tốt, vừa nhìn liền chọn trúng tiểu A Trì. A Mai, A Trì, sư công đang ở sau núi, hai con qua đó với sư công, tạ ơn ông mai đi.

“Dì Thủy cười rất miễn cưỡng, mẫu thân đây là đang đuổi người.” Trương Mai và A Trì trong lòng hiểu rõ, tươi cười đáp ứng rồi rời khỏi phòng khách. Đến trên đường nhỏ, Trương Mai thấy xung quanh không có người, nói:

- Vợ ơi, mệt không? Ta công nàng.

Hắn không nói lời nào công A Trì trên lưng, chạy nhanh như tên bắn về phía sau núi, A Trì cười thích thú, tiếng cười như chuông bạc vang khắp núi rừng.

- Công vợ giữa ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì!

Trương Mai đang co chân chạy lên núi thì bị một thiếu nữ mỹ lệ chặn trên đường, hai tay chống nạnh lên eo thon nhỏ, từ trên cao nhìn xuống hai người:

- Mau sửa! Nếu không thì.....hừ, hừ!

Một ông lão râu tóc bạc trắng đang treo ngược trên cành liễu, nhàn nhã đong đưa qua, đong đưa lại, vẻ mặt tươi cười:

- Tiểu trư ngốc công vợ! Tiểu trư ngốc công vợ!

Trương Mai dừng lại, bất mãn kêu lên:

- Mất sư công sao vậy, trên đời có tiểu trư ngốc anh tuấn thế này à?

A Trì ôm cổ hần, mỉm cười khách sáo hỏi thiếu nữ mỹ lệ cản đường:

- Vị nữ hiệp này! Xin hỏi, nếu chúng ta không sửa, nữ hiệp sẽ thế nào?

- Thế nào?

Thiếu nữ nhe răng cười, hiên ngang nói:

- Ta sẽ vẽ lại chi tiết bộ dạng của hai vị, rồi truyền ra bên ngoài xem hai người có xấu hổ hay không?

- Ta sợ quá.

A Trì sai biết quay đầu, vỗ vỗ Trương Mai, ý bảo đặt mình xuống. Xuống đất, nàng chấp chấp tay về phía thiếu nữ, bộ dạng thành khẩn xin tha:

- Vậy ta xuống đây, chuyện công vợ này đến đây chấm dứt. Kính xin nữ hiệp hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình!

Thiếu nữ miễn cưỡng gật đầu:

- Xét thấy thái độ nhận sai của người tốt, ta chỉ bỏ qua lần này thôi. Nếu có lần sau, ta sẽ đem chuyện của các người lôi ra công chúng để giữ gìn phong tục văn hóa.

Trương Mai đặt A Trì xuống, cùng sư công tranh luận phải trái. Sư công mặt mày vui vẻ:

- A Mai à, lúc nhỏ con trắng trắng, ngốc ngốc, không phải chính là tiểu trư ngốc sao? Dễ thương muốn chết!

Trương Mai vẫn chưa chịu, sư công cười hì hì ngoắc hần qua, ghé vào tai hần nói nhỏ:

- Sang năm là năm heo đỏ! A Mai à, sang năm có thể có heo nhỏ không?

Trương Mai khẽ mỉm cười, nhưng chỉ cười mà không nói.

Trương Mai cùng sư công đánh nhau một trận thống khoái giữa núi rừng, A Trì và Đồng Đồng ở bên cạnh quan sát và vỗ tay tán thưởng. Sư công khoe khinh công, bay tới bay lui trong rừng như chim để A Trì ngóng trông theo.

Chờ bốn người chơi đủ trở về, Thủy Băng Tâm đã cáo từ rồi đi. Trương Mai nửa thật nửa giả oán trách:

- Mấu thân càng lúc càng hẹp hòi, dì Thủy khó khăn lắm mới tới một lần, người ngay cả bữa trưa cũng không giữ lại.

Du Nhiên nhẹ thở dài:

- Dì Thủy của con làm gì có tâm trạng.

Cát An hầu phủ hiện tại đã loạn thành một đồng. Hai huynh đệ cùng mẹ Cát An hầu Chung Nguyên và đệ đệ Chung Hanh buổi tối uống rượu, hôm sau Chung Hanh bị trúng gió. Chung Nguyên vừa đau lòng đệ đệ vừa hoảng sợ, cũng ngã bệnh luôn.

Hai lão huynh đệ đều ngã xuống, Cát An hầu phủ liền rối loạn. Hai huynh đệ họ thân thiết cả đời nhưng con cháu sao có thể không hề có khúc mắc, đối xử nhau như người một nhà? Vẫn tồn tại khoảng cách. Dù là đôi chị em dâu già đã sống chung hòa thuận mấy chục năm như Vương phu nhân và Tôn phu nhân rồi cục cũng xích mích với nhau.

Tôn phu nhân oán trách:

- Uống rượu gì chứ? Làm người ta say rượu trúng gió thì có.

Tôn phu nhân trả đũa:

- Uống rượu nhiều thế nào mà nếu được chăm sóc tốt cũng không trúng gió nổi.

Lời qua tiếng lại, không ai nhường ai.

Chị em dâu lâu năm còn vậy thì con dâu và cháu dâu của mỗi nhà lại càng khỏi phải nói, hàng ngày gặp nhau cũng không ai nhường ai. Bên Chung Nguyên mạnh hơn, Cát An hầu phủ là của chi trưởng, chúng ta ở đây là đạo lý hiển nhiên! Bên Chung Hanh khí thế cũng không yếu, chúng ta không phải không có nhà cửa, đã muốn dọn đi từ lâu rồi! Không phải tại Hầu gia ngăn không cho dọn sao.

Trước mắt bệnh tình của Chung Hanh không có chuyển biến tốt mà còn ngày một nặng, Tôn phu nhân dưới cơn thương tâm tức giận, giận chó đánh mèo, nhi tử, tôn tử, con dâu, cháu dâu, mỗi người đều bị mắng một lượt.

Thủy Băng Tâm lại càng bị mắng dữ dội:

- Hoành nhi đâu, Hoành nhi của ta đâu? Người rắp tâm xúi giục Hoành nhi của ta đi, để lão bà ta đây khổ không chỗ tỏ!

Tôn phu nhân càng nhớ Chung Hoành ở Liêu Đông xa xôi thì càng oán hận Thủy Băng Tâm.

- Hoành nhi đã hai mươi tuổi mà không có lễ hỏi thì thất gì hết, người có phải mẹ ruột của nó không? Đại sự của nó, người có từng để trong lòng không? Có mẹ ruột như người vậy, Hoành nhi so với cô nhi còn khổ hơn!

Tôn phu nhân trách mắng Thủy Băng Tâm không để lại chút tình cảm và mặt mũi nào.

- Hôm nay biểu cữu con ở nhà ứng phó Tôn phu nhân, dì Thủy con mới có thể ra ngoài hít thở chút không khí.

Du Nhiên thực than thở cho Thủy Băng Tâm. Thủy tỷ tỷ là một nàng dâu hoàn mỹ dịu dàng độ lượng như vậy, nhưng trước sau vẫn không chiếm được sự yêu thích của mẹ chồng, khiến người ta thổn thức.

Trương Mại sợ A Trì nghe không hiểu, giải thích:

- Chúng ta và Cát An hầu phủ là thân thích, luận về quan hệ, chúng ta nên gọi dì Thủy là ‘cữu mẫu’.

A Trì gật đầu:

- Ta hiểu rồi.

Than thở cho Thủy Băng Tâm chốc lát, Trương Mại chợt nhớ tới:

- Như vậy, tiểu tử Chung Hoành này chẳng lẽ không về kinh?

Tổ phụ ruột bệnh ở trên giường, Liêu Đông lại không có chiến sự, Chung Hoành nên xin phép quay về mới phải chứ.

Du Nhiên đáp ngắn gọn:

- Về. A Hoành đã xuất phát rồi.

Chẳng qua ai cũng biết, Liêu Đông cách kinh thành rất xa, dùng khoái mã chạy về cũng mất thời gian hai tháng.

Hôm đó Đồng Đồng có chút ngẩn ngơ, A Trì thấy vậy rất buồn bực.

96. Chương 96: Rượu Ngon Ta Sẵn Có Đây

A Trì trấn an vỗ vỗ cô em chồng:

- Đồng Đồng lo cho dì Thủy sao? Tôn phu nhân chẳng qua là người già dễ nóng tính, nổi giận lung tung thôi, không cần lo lắng.

Trương Đồng phục hồi tinh thần lại, cười có chút miễn cưỡng:

- Không phải, dì Thủy là người rất có chủ kiến, không cần muội lo lắng. Muội đang nghĩ, hai lão huynh đệ Chung gia đều bệnh, ông ngoại chẳng phải sẽ sang phủ thăm hỏi sao? Ông ngoại đáng thương, đến La Hồ sơn trang nghỉ ngơi chưa được mấy ngày đã phải bắt đắc dĩ về kinh rồi.

Ngâm suối nước nóng nhiều có lợi cho sức khỏe. Ông ngoại Mạnh Lại càng lớn tuổi càng chú trọng đến dưỡng sinh, thường dùng cơm rau áo vải, vô câu vô thức, đã đi xe đến La Hồ sơn trang nghỉ ngơi dài ngày, rất tiêu dao tự tại.

A Trì ngẩn người. Đúng vậy, Chung Nguyên, Chung Hanh bệnh, ông ngoại làm muội phụ rất nên qua phủ thăm hỏi. Cũng có thể huynh đệ Mạnh gia đã sai người đi La Hồ sơn trang báo tin, mời ông ngoại về kinh rồi.

Trương Đồng lên tinh thần, cười nói:

- Nếu muội đoán không sai thì ông ngoại trốn không được thanh tịnh rồi. Ngày mai muội đích thân ra ngoài, đi đón ông ngoại bà ngoại. Nhị tẩu không biết đâu, ông ngoại bà ngoại rất ham chơi, thích nhất phong cảnh điền viên, họ đến nông thôn là không muốn về thành nữa. Nếu bị hối thúc ép về, trong lòng cũng sẽ không thoải mái. Nhưng dù không thoải mái thế nào, khi thấy muội, họ cũng sẽ mặt mày vui vẻ.

A Trì hơi kinh ngạc:

- Hóa ra Đồng Đồng nhà ta không chỉ mỹ lệ độ lượng, lanh lợi đáng yêu mà còn là một vị thuốc tốt, có công hiệu trị khỏi phiền não nha.

Trương Đồng rất đắc ý, tự khoe mẽ:

- Nhị tẩu, trừ ưu điểm trên, muội còn rất giàu nữa. Bình Bắc hầu phủ của đại ca, Ngụy quốc công phủ của nhị ca, mỗi nơi muội có một nửa đấy.

Ba huynh muội Trương gia, đại ca Trương Kinh sau này là chủ nhân Bình Bắc hầu, nhị ca Trương Mai sở hữu Ngụy quốc công phủ to lớn tráng lệ. Như vậy, tiểu muội Trương Đồng chẳng phải rất thua thiệt sao? Cho nên, hai ca ca bán khoán, mỗi bên chia cho muội muội một nửa.

- Các huynh ấy chỉ có một cái một nửa, còn muội có hai cái một nửa!

Trương Đồng khoe khoang nói.

A Trì nắm tay Đồng Đồng, cười vô cùng rực rỡ:

- Như vậy, Đồng Đồng chính là nửa chủ nhân Ngụy quốc công phủ. Trung tuần tháng tư hàng năm, Ngụy quốc công phủ theo thông lệ có yến hội thưởng hoa. Ta đang lo hội hoa này làm thế nào cho sáng tạo đây, bây giờ có Đồng Đồng thì không cần lo nữa.

Đồng Đồng à, muội không thể chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không hoàn thành nghĩa vụ được, mau, tới làm việc đi.

Trương Đồng xua tay lia lịa:

- Không cần, không cần! Nhị tẩu, một nửa này muội không cần, hội hoa đó một mình tẩu vất vả đi. Nhị tẩu muội nói tẩu nghe, tẩu nếu muốn làm biếng cứ chiếu theo lệ cũ làm là được. Như vậy tuy không có gì nổi bật nhưng cũng không xảy ra sai sót gì.

Hai người đang cười đùa thì bị Du Nhiên gọi qua:

- Ông ngoại bà ngoại ngày mai về kinh.....

Lời còn chưa nói hết, ba người đồng thanh nói:

- Con/Ta đi đón!

Ngoại trừ Trương Đồng và A Trì, còn có cả sư công đang cười hi hi.

- Vậy, làm phiền ba vị.

Du Nhiên mỉm cười đa tạ. A Trì và Đồng Đồng cười nói:

- Khách khí khách khí.

Sư công vui hơn hở, phiền gì chứ, loại việc tốt này, ta cầu còn không được, cầu còn không được.

Hôm sau, sư công dẫn Đồng Đồng sáng sớm đi Ngụy quốc công phủ hội họp với A Trì, ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa rộng rãi, khoan thai rời thành. Hiện đang là mùa xuân, đôi mắt nhìn ra xa, đâu đâu cũng là một màu xanh biếc, tràn trề sức sống. A Trì lấy ra một cây sáo, thổi một điệu hát dân gian vui vẻ, Đồng Đồng dùng tiếng huýt sáo trong trẻo dễ nghe hòa theo. Sư công rạng rỡ:

- Ôi tinh thần sáng khoái.

Dần tiến vào Tây Sơn, một màu xanh lá đập vào mắt, làm người ta say mê. La Hồ sơn trang được xây dựa vào núi, có một hồ nước nhân tạo trong trẻo mỹ lệ bao quanh, trong trang cao rộng hài hòa, vừa có Giang Nam tiểu trúc lung linh thú vị, vừa có gò núi rừng cây rậm rờ tươi đẹp, cảnh sắc tráng lệ.

Ba người thưởng thức phong cảnh dọc đường, chậm rãi đi đến bên hồ. Cạnh hồ dựng một tán che nắng lớn bằng vải bố màu xanh da trời, dưới tán là ghế tre, bên cạnh là một chiếc bàn dài, để các thứ trà nước, trái cây, điểm tâm. Mạnh Lại toàn thân áo xanh, thần sắc thanh nhàn đang ngồi trên ghế tre, cầm cần câu câu cá.

- Sao chỉ có mình ông ngoại?

A Trì nghi hoặc nhìn về phía Đồng Đồng. Đồng Đồng thần nhiên nói:

- Cãi nhau chứ sao.

Chuyện này còn phải hỏi, mỗi lần về thành là hai người họ nhất định sẽ cãi nhau.

Ở nơi thế ngoại đào nguyên La Hồ sơn trang này, bọn họ chính là một đôi ân ái, kiêm điệp tình thâm nhất; nhưng ra khỏi La Hồ sơn trang, vào nơi thế tục phàm trần, tranh chấp liền xảy ra. Ông ngoại là lão thái gia Mạnh gia, phải về đường Định Phủ; bà ngoại thích nữ nhi và các ngoại tôn tử ngoại tôn nữ, một lòng chỉ nhớ đến Bình Bắc hầu phủ.

A Trì im lặng. Ông ngoại cũng xem như người có bản lãnh, con cái bất luận đích xuất hay thứ xuất đều có tiền đồ, huynh đệ tỷ muội yêu thương nhường nhịn lẫn nhau, hòa hợp êm ấm. Người đời nhắc tới ông ngoại, đa số là hâm mộ, cũng có không ít người ghen tỵ. Nhưng mà, giữa ông và bà ngoại dù thâm tình thế nào, sẵn sóc thế nào, hai người vẫn không phải là phu thê danh chính ngôn thuận, tóm lại luôn có vài phần lúng túng. Cuộc sống tuổi già của ông ngoại rốt cục vẫn không hoàn mỹ.

Thấy nhóm ba người Trương Đồng, Mạnh Lại hơi mỉm cười, ánh mắt nhu hòa. Sư công vui vẻ thu xếp:

- Câu được cá không? Nếu được thì nướng vài con, nhất định ngon lắm.

Ông lại sai người mang bàn cờ và con cờ tới:

- Đánh cờ giữa non xanh nước biếc, vô cùng phong nhã.

Mạnh Lại để cần câu xuống, hai vị lão nhân ở bên hồ chơi cờ, A Trì và Đồng Đồng chỉ huy các nô bộc chuẩn bị nướng cá.

Trương Đồng chợt nhớ tới một chuyện, bèn kéo tay A Trì, cười nghịch ngợm:

- Hôm sinh nhật mười tám tuổi của nhị ca, mẹ nói huynh ấy là người lớn rồi, lải nhải với huynh ấy cả đồng thứ. Nhị tẩu, những lời đó dính lú rất nhiều với tẩu.

A Trì rất ngạc nhiên:

- Thật à?

Là thật hay giả, năm đó ta còn nhỏ mà tiếng thơm đã truyền tới kinh thành? Vả lại, năm đó ta và ca ca muội mỗi người một nơi, chưa từng gặp nhau mà.

Trương Đồng cười nhe răng:

- Thật! Hôm đó mẹ giảng về đạo lý làm người, thao thao bất tuyệt, nói linh tinh lộn xộn rất nhiều. Nhị tẩu, chuyện không liên quan đến tẩu muội cho qua, chỉ nói phần chủ yếu thôi.

Cô em chồng vẽ mặt tinh nghịch nhìn sang, A Trì hiểu lòng người cỡ nào, tháo một chiếc vòng tay bằng vàng hình cánh hoa ánh sáng rực rỡ đeo vào cho muội ấy:

- Đồng Đồng, mười tiền.

Trương Đồng đắc ý lắc lư cổ tay, mỉm cười nói:

- Kỳ thực cũng không có gì. Mẹ nói, nam tử hán đại trượng phu ở bên ngoài oai phong thế nào, về nhà cũng không thể hung dữ! Phải một lòng một dạ đối đãi với thê tử, tránh làm thê tử thương tâm, con cái khó xử.

-

- Mẹ có lẽ sợ không đủ sức thuyết phục, không chỉ đem tổ phụ tổ mẫu, ông ngoại bà ngoại ra làm ví dụ, mà còn đem kinh nghiệm bản thân của phụ thân và mẫu thân thời trẻ ra chứng minh: hôn nhân không cẩn thận sẽ mang lại khó khăn cho con cái, khiến con cái khó xử. Bởi vậy, cho dù chỉ vì con cái cũng phải giữ vững một vợ một chồng, gia đình thanh tịnh hòa hợp. Nhị tẩu, lời của mẹ vừa lê thê vừa kích động mà nhị ca lại cảm động, thề son sắt bảo đảm sau này sẽ học theo phụ thân, không học theo tổ phụ và ông ngoại.

Trương Đồng sau khi nói xong, mỉm cười nhìn A Trì, thế nào, đáng mười tiền chứ? A Trì khoa trương nói:

- Quá cảm động!

Nàng gơ bàn tay trắng nõn xinh đẹp, tháo chiếc nhẫn khảm đá mắt mèo trên ngón tay xuống đeo vào tay Trương Đồng.

- Thế nào, sau khi nghe có phải rất yên tâm không?

Trương Đồng hướng lòng bàn tay ra ngoài, ngắm nghía chiếc nhẫn mới có được, vui vẻ hỏi. Nhị ca sẽ giống với phụ thân, thật tốt, thật hoàn mỹ.

Trương Đồng mặc y phục gấm màu nước hồ lam nhạt, dưới ánh mặt trời rất rực rỡ vui mắt, ánh lên gương mặt thanh xuân xinh đẹp của nàng ấy làm cả người rạng rỡ hẳn lên. A Trì nhất thời hơi thất thần, Đồng Đồng là bảo bối cả nhà nâng niu trong lòng bàn tay, người lại xinh đẹp rạng ngời như vậy, khó trách đối với hôn sự của muội ấy, các trưởng bối có đủ loại yêu cầu, đủ loại soi mói.

A Trì đang hơi lơ đãng thì mùi thơm cá nướng truyền tới, Trương Đồng tinh thần phấn chấn:

- Bà ngoại thích ăn cá tươi, muội đi mời lão nhân gia. Nhị tẩu đừng động đũa trước, chờ muội trở lại!

Trương Đồng biết chút võ công, lời còn chưa dứt, người đã nhẹ nhàng đi xa.

Ván cờ bên kia, ông ngoại dần lộ vẻ thua.

- Cá hình như chín rồi.

Ông ngoại tay cầm con cờ, do dự không quyết, miệng vẫn nhớ tới cá nướng. Sự công vui vẻ giục:

- Khỏi phải nghĩ, cứ tiếp đi! Mau mau hạ xong ván này, chúng ta còn thưởng thức mỹ thực nữa.

Trương Đồng theo bà ngoại khoan thai bước đến, sự công cười to chấp tay:

- Đã nhường, đã nhường rồi!

A Trì sai người căng thêm tán che nắng, trải nệm vải trên đất, bày ra đủ loại thức ăn, có người bê nước ấm đến, hầu hạ sự công và ông ngoại rửa tay. Sau khi xong xuôi, mọi người ngồi bệt bên hồ, bắt đầu ăn cơm dã ngoại.

Cái này không khác với hình thức tiệc buffet lắm, tự cấp tự túc, tự mình tìm vui. Chẳng qua là, vẫn bối dù sao cũng phải hầu hạ trưởng bối, A Trì và Đồng Đồng rất tự giác, tỉ mỉ nhặt bỏ xương cá, đem thịt cá mịn màng thơm ngon đặt vào đĩa nhỏ, dâng cho sư công, ông ngoại và bà ngoại.

Sư công vui hơn hở:

- Cá nướng vốn đã ăn ngon rồi, qua tay hai tiểu cô nương lại càng ngon hơn!

Ông ăn hết đĩa này đến đĩa khác, vô cùng hưởng thụ, vô cùng thỏa mãn.

Bà ngoại ăn rất nhỏ nhẽ. Sư công nâng ly rượu trái cây tươi mát từ từ thưởng thức, cái gì cũng không ăn, ngay cả đồ ăn Đồng Đồng ân cần đưa tới trước mặt cũng không động đến.

Đây là thế nào, thua cờ nên trong lòng không thoải mái? A Trì không hiểu lắm. Trương Đồng lên nhìn ông ngoại, lại lên nhìn bà ngoại, hai người này vẫn còn giận, hiểu không? Lúc này ai cũng đừng nói chuyện, có nói cũng vô ích.

Bà ngoại đưa cái đĩa trước mặt mình đến trước mặt ông ngoại, môi ông ngoại lộ ra nụ cười, chậm rãi cầm đũa bắt đầu ăn _____ chỉ ăn trong chiếc đĩa kia. Bà ngoại bắt đắc dĩ, lại đem vài đĩa nữa qua, không thể bỏ đói ông mà.

A Trì và Trương Đồng nén cười, sư công nháy mắt ra hiệu, ba người ăn qua loa vài miếng rồi tươi cười đứng dậy:

- Hai vị từ từ dùng, chúng ta đi trước chuẩn bị xe, sau giờ Ngọ chúng ta sẽ khởi hành.

A Trì và Trương Đồng theo sư công rời đi.

Trương Đồng nghịch ngợm nhất, đi xa rồi còn không quên quay đầu lại ngó ngó, thấy bà ngoại hơi cúi đầu, ông ngoại cúi người trước mặt bà nói gì đó. Loáng thoáng trông thấy ông ngoại dịu dàng tươi cười, vẻ mặt rất nhân nhượng.

Ông ngoại lại đang dụ dỗ bà ngoại theo ông về Mạnh gia rồi, Trương Đồng mỉm cười xinh đẹp.

Sau giờ Ngọ, đoàn người lên xe ngựa, lác lác về thành. Lần này A Trì và Trương Đồng mỗi người hái lá cây thối, đưa đẩy khéo léo, âm thanh êm ái trầm bổng, xe ngựa đi qua lưu lại trong không khí giai điệu xinh đẹp động lòng người.

Xe đến cổng Phụ Thành, Trương Tịnh dẫn một đội kỵ binh đích thân đến đón. Đội kỵ binh này của ông ai nấy đều vạm vỡ cường tráng, cười đều là những con ngựa tốt to khỏe, nhìn qua khí thế bất phàm, khiến người ta chú ý. Đón người xong, cả đội kỵ binh tiền hô hậu ủng nhanh chóng chạy về hướng Bình Bắc hầu phủ.

Sau khi Trương Tịnh rời đi không lâu, một chiếc xe ngựa nóc bằng sơn đen có ký hiệu chữ “Mạnh” cũng đến trước cổng thành. Ngồi trong xe là một nam tử trung niên nho nhã điềm tĩnh, phu xe bước xuống cùng binh sĩ gác cổng hỏi mấy câu, rồi lại lên xe:

- Đại gia, xe ngựa của lão gia mới vừa qua, đã được cô gia đón đi rồi.

Nam tử trung niên trầm mặc chốc lát rồi ra lệnh ngắn gọn:

- Đi Bình Bắc hầu phủ.

Fu xe vâng lời, vung roi ngựa, nhắm hướng Bình Bắc hầu phủ mà đi.

97. Chương 97: Đau Lòng Kể Khổ Cho Voi

Xe ngựa đến trước cổng Bình Bắc hầu phủ, đã có quân sự đứng sẵn mời vào:

- Mời cữu gia.

Một tiểu đồng chạy vào báo tin, không lâu sau, Trương Kinh, Trương Mai cùng nhau ra đón, hành lễ, gọi:

- Đại cữu cữu.

Nam tử trung niên này chính là đại ca của Du Nhiên – Mạnh Chính Tuyên. Mạnh Chính Tuyên ở cổng thành không đón được Mạnh Lại, trong lòng có chút không thoải mái, chẳng qua ông luôn giỏi kiềm chế, không tùy tiện thể hiện tình cảm nên chỉ mỉm cười đáp lại, được hai cháu trai dẫn đến nhà chính.

Trong nhà chính, người ngồi đầy cả phòng, cảnh tượng náo nhiệt. Thấy Mạnh Chính Tuyên đi vào, Phó Vành, A Trì và Trương Đồng đều ra nghênh đón, gọi:

- Đại cữu cữu.

Mạnh Chính Tuyên trong mắt có ý cười, ôn hòa căn dặn:

- Không cần đa lễ.

Du Nhiên cười khúc khích nói:

- Đại ca, muội vừa nói với phụ thân lát nữa huynh chắc chắn sẽ tới. Quả nhiên, muội lại đoán đúng.

Huynh muội Trương Kinh ở bên cạnh cười thầm, mẹ không phải nói thừa sao, ông ngoại được đón về đây thì cữu cữu chắc chắn sẽ qua đòi người rồi.

Mạnh Chính Tuyên mỉm cười:

- Ngũ muội muội lớn như vậy mà còn bướng bỉnh.

Huynh muội hai người vui vẻ trêu đùa mấy câu, mọi người hành lễ xong thì ngồi xuống trò chuyện.

- Cha, nhi tử đặc biệt đến cổng thành đón cha nhưng lại đi không công một chuyến.

Mạnh Chính Tuyên không khỏi oán trách. Mạnh Lại không biết đang suy nghĩ gì, không chú tâm nói:

- Vi phụ lớn tuổi, trí nhớ không tốt. Muội phu con vừa tới đón thì cha hồ đồ theo nó qua đây luôn.

Mạnh Chính Tuyên quay đầu nhìn về phía Trương Tịnh, Trương Tịnh đứng dậy, khách khí chấp tay:

- Xin lỗi cữu huynh, tại đệ tại đệ. Lát nữa phạt đệ ba chén, nhận lỗi với cữu huynh.

Mạnh Chính Tuyên tỏ vẻ phản đối:

- Dung túng đệ uống rượu lung tung, ngũ muội muội chắc chắn sẽ không tha. Muội phu muốn mượn cớ này để gạt uống rượu, không được đâu.

Mọi người cười phá lên.

Du Nhiên mỉm cười căn dặn:

- Sai người đến đường Định Phủ nói một tiếng, lão thái gia và đại gia sau bữa tối mới về.

Thị nữ vâng lời, ra ngoài làm việc. Mạnh Chính Tuyên than thở:

- Vốn là đi đón người, nhưng giờ thì tốt rồi, lại góp thêm một người.

Mọi người lại cười to.

Sau bữa tối, ông ngoại vẫn ngồi không nhúc nhích. Mạnh Chính Tuyên bình tĩnh tự nhiên cùng hai cháu trai bàn luận thơ từ, một chút ý thức giục cũng không có. Ngược lại Du Nhiên bắt đầu đuổi người:

- Phụ thân, xe cho cha đã chuẩn bị xong rồi. Không còn sớm nữa, về thôi.

Ông ngoại hừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Du Nhiên đều là bất mãn và tức giận:

- Nữ nhi hướng ngoại!

Du Nhiên cười hì hì oán trách:

- Chuyện này không thể trách con được, là cha ban đầu không suy nghĩ thông suốt. Năm đó nếu cha cho huynh ấy ở rể thì bây giờ đâu có chuyện gì.

Ở rể? Mọi người nhìn Trương Tịnh cao lớn oai hùng, lấy uy thế như vậy của ông mà ở rể?

Trương Tịnh cũng oán trách theo:

- Phải đó phụ thân, năm đó sao cha không nghĩ ra chủ ý hay này thế?

Oán trách xong, ông lại bồi thêm một câu:

- Phụ thân, bây giờ còn có thể bổ cứu không?

Ông ngoại vốn đang đánh mặt, cuối cùng cũng có chút ý cười:

- Không kịp rồi, không có cách nào bổ cứu.

Tiểu tử thú muốn vào ở rể nhà ta, nhi tử nhà ta đều vô cùng tuấn tú, ở chung với kẻ uy vũ hiên ngang như người, không hợp, không hợp.

Trương Tịnh vẽ mặt ảo não, ông ngoại bị dụ dỗ vô cùng vui vẻ.

Trước khi đi, ông ngoại ho một tiếng, chậm rãi bước đến một góc tối trong phòng, nhẹ nhàng thương lượng với bà ngoại:

- Theo ta về thôi.

Bà ngoại phản đối yếu ớt:

- Tôi đã lâu chưa gặp Đồng Đồng.....

- Vậy, ngày mai ta tới thăm bà.

Ông ngoại hết cách, đành phải chấp nhận. Bà ngoại khẽ gật đầu.

Mạnh Chính Tuyên cau mày, gọi Du Nhiên qua một bên:

- A Du, nhà chúng ta hiện nay do đại tẩu muối làm chủ, di nương về nhà, mọi thứ đều sẽ thỏa đáng.

Du Nhiên bịa chuyện:

- Đại ca, mẹ trước đây chỉ bám muối, bây giờ ngay cả muối mẹ cũng không để ý, trong mắt chỉ có Đồng Đồng thôi.

Nhắc tới Đồng Đồng, sắc mặt Mạnh Chính Tuyên càng nghiêm nghị, cực kỳ không vui:

- Bao nhiêu năm trước đã nói rồi, bảo các muối đem Đồng Đồng gả về Mạnh gia, có ta và đại tẩu muối trông coi, ai dám sơ sót với Đồng Đồng? Muối cứ nói gì mà huyết thống quá gần, không thích hợp thành thân. Bây giờ thì ngược lại, Đồng Đồng thế mà bị.....

Du Nhiên kỳ quái:

- Đồng Đồng làm sao?

Mạnh Chính Tuyên do dự:

- Huynh vốn không muốn nói. A Du, đại ca ban đầu định sau khi về nhà, thương lượng với phụ thân, rồi tìm ra phương pháp.

Du Nhiên càng hiếu kỳ, Mạnh Chính Tuyên tập trung suy nghĩ chốc lát, cân nhắc nói:

- Nhị cữu cữu không phải bị bệnh sao?

Du Nhiên vội tiếp lời:

- Muội nghe Thủy tỷ tỷ nói rồi. Đại ca, tụi muội tuy không qua đó, nhưng đã mấy lần sai người đem tặng thuốc bổ, dược liệu.

Mạnh Chính Tuyên mỉm cười lắc đầu:

- Muội từ nhỏ đã xung đột với Cát An hầu phủ, đại ca sao lại không biết? Chẳng lẽ vì cái này mà trách muội sao, thật là nha đầu ngốc.

-

- A Du, nhị cữu cữu bệnh ở trên giường, hiện giờ tay chân không thể cử động nhưng cũng có thể gắng gượng nói chuyện. Hôm qua huynh đi thăm ông ấy, nhị cữu cữu nắm tay huynh, thều thào trò chuyện. Huynh kể sát tai vào nghe cẩn thận, càng nghe càng hoảng sợ. Ý của nhị cữu cữu là lo A Hoàn lớn tuổi chưa vợ, muốn cầu hôn Đồng Đồng cho A Hoàn.

-

- Đại ca nghĩ Đồng Đồng gả về Mạnh gia là ổn thỏa nhất nên không muốn nhận lời nhị cữu cữu chuyện đề thân với bọn muội. Nhưng nhị cữu cữu suy yếu như vậy, lão gia tử nằm trên giường nhìn huynh như vậy, huynh sao nhẫn tâm cự tuyệt được.

Mạnh Chính Tuyên thở dài:

- Bởi vậy huynh mới mơ hồ đáp ứng. Tối qua về nhà huynh suy nghĩ cả đêm, có lẽ trước hết xin ý kiến phụ thân cho thỏa đáng.

Du Nhiên hé môi cười:

- Đại ca, huynh xem lúc không có ai hãy nói với phụ thân.

Mạnh Chính Tuyên không hiểu:

- Tại sao?

Du Nhiên cười ái ngại:

- À, nếu phụ thân nổi giận muốn đánh huynh mấy cái, mắng huynh mấy câu.....

Không ai nhìn thấy thì đại ca cũng không quá mất mặt.

Mạnh Chính Tuyên suy nghĩ cẩn thận lý lẽ này thì da đầu tê dại:

- Lần này đại ca chắc chắn sẽ ăn đòn.

Nghĩ đến những khúc mắc giữa Cát An hầu phủ và Bình Bắc hầu phủ, nếu nói với phụ thân chuyện này, không chừng thật sự sẽ bị dằn một trận. Nhưng mình đã hứa với cữu cữu rồi, không nói không được.

Du Nhiên rất hảo tâm an ủi:

- Không sao, phụ thân lớn tuổi sức yếu, đánh không đau đâu. Hơn nữa, gậy to thì chạy. Phụ thân nếu hạ thủ thật, huynh còn không mau chạy.

Mạnh Chính Tuyên ủ rũ nói:

- Không chạy. Phụ thân trong lòng tức giận thì để lão nhân gia đánh huynh một trận, xả hết cơn giận mới tốt.

Hai người đang trò chuyện thì ông ngoại đã chậm rãi bước đi, được phụ tử Trương Tịnh vây quanh ra khỏi nhà chính. Mạnh Chính Tuyên vội nhún nhủ một câu:

- A Du yên tâm, đại ca tự có chủ ý.

Nói rồi ông đi theo ra ngoài.

Phụ tử Trương Tịnh đưa ông ngoại đến Mạnh gia mới trở về, Du Nhiên mỉm cười hỏi:

- Dọc đường bình yên chứ?

Trương Kinh, Trương Mại đều cười:

- Có tụi con ở đó thì có gì không yên?

Du Nhiên gật đầu:

- Tốt, rất tốt.

Hiện đã là giờ Tuất, Trương Mại cùng A Trì đang định cáo từ thì ngoài cửa báo lại:

- Đặng Chỉ huy sứ tới, xin gặp hầu gia.

Mọi người nhìn đồng hồ Tây Dương treo trên cột nhà, tới đây vào giờ này, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng? Hơn nữa, người hắc xin gặp không phải “đại biểu ca” mà là “biểu thức”.

Trương Tịnh trầm ngâm chốc lát, sai người:

- Mời cậu ta đến thư phòng ngoại viện.

Ông định đích thân đi gặp. Du Nhiên trêu chọc nói:

- Trước tiên nên mời một đại phu tốt đã, nếu tiểu tử kia ngất thì trực tiếp cứu chữa.

Người này không phải luôn nhiệt liệt sùng bái biểu thức sao? Thật thấy bồn tơn, có thể sẽ vui quá mà ngất hay không? Trương Tịnh khẽ cười, đi thẳng.

Trương Tịnh làm việc mạnh mẽ nhanh chóng, không lâu sau đã trở lại. Du Nhiên dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn ông:

- Nhanh như vậy?

Trương Tịnh tự phụ nói:

- Đương nhiên.

Hai người nhìn nhau ăn ý cười.

- Không có chuyện gì quan trọng, về đi.

Trương Tịnh ôn hòa dặn các con.

Trương Kinh cũng không hỏi nhiều, theo Phó Vành từ từ rời đi.

- Thật không có chuyện gì?

Phó Vành vẫn nghi ngờ. Phó Vành hiện tại đã hơi lộ bụng, Trương Kinh kéo tay nàng:

- Phụ thân nếu nói không có chuyện gì thì không cần hỏi nhiều.

Phó Vành “hửm” một tiếng.

Trương Đồng phụng bồi bà ngoại, Trương Mai và A Trì phụng bồi sư công, mỗi người theo hướng của mình rời đi.

Sau khi các con đi hết, Trương Tịnh trầm giọng nói:

- Hoàng hậu nêu ý kiến trước mặt hoàng đế, muốn cầu hôn Đồng Đồng cho chất tử bà ta. Hoàng hậu xuất thân từ gia đình quan lại nhỏ, cha, ông đều là quan văn cửu phẩm. Chất tử cũng không có chỗ nào tài giỏi. Dĩ nhiên cha, ông của bà ta hiện nay đều ở địa vị cao nhưng đều là hư chức, không có thực quyền.

Du Nhiên phỏng đoán:

- Hoàng hậu đây là không yên lòng. Thái tử đã lập, danh phận đã định, bà ấy hẳn là không còn băn khoăn mới phải.

Nhi tử của bà ấy là đích tử, lại đã lập làm thái tử, ra ngoài học tập rồi.

Kiểm chế hậu tộc là thói quen của triều đại này. Cho hậu tộc tước vị, bổng lộc nhưng cực ít cho thực quyền, cũng cực ít cho họ kết thông gia với trọng thần. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví như hoàng đế đặc biệt tín nhiệm hoàng hậu sẽ thực sự vinh sủng hậu tộc.

Hành động này của hoàng hậu cơ bản có thể xem như dò xét. Dò xét tâm ý hoàng đế với hoàng hậu, với thái tử. Nếu hoàng đế quyết tâm nâng đỡ thái tử thượng vị thì sẽ không phản đối biểu ca của thái tử cưới nữ nhi trọng thần.

Trương Tịnh xưa nay luôn phản cảm với những nữ nhân quái đản trong hậu cung:

- Ta thấy bà ta bị điên thì có. Muốn đấu với Đặng quý phi còn lôi kéo chúng ta làm gì? A Du, bà ta đích thị là ghen ghét chức Chỉ huy sứ thực quyền của Đặng Du nên mới cố tình gây sự.

- Ca ca có đối sách rồi?

Du Nhiên quan tâm hỏi.

Trương Tịnh nhẹ nhàng thừa nhận:

- Có. Việc nhỏ thôi, không cần để trong lòng.

- Vậy thì tốt.

Du Nhiên gật đầu.

Tuy nói thế nhưng bà không chịu đi tắm rửa nghỉ ngơi ngay. Trương Tịnh không khỏi khó hiểu:

- A Du, còn đợi cái gì?

Du Nhiên rất xấu hổ:

- Không có gì, không có gì.

Qua một lát, thị nữ tiến vào nhẹ nhàng bấm báo với Du Nhiên:

- Phu nhân, lão thái gia phát giận, ném vỡ không ít đồ sứ. Đại phu nhân nói, may mà được ngài nhắc nhở, trước đó đã đem những vật quý giá thu lại nên hôm nay ném đều là những thứ rẻ tiền. Lão thái gia ném đồ xong, mắng đại gia một trận, rồi đuổi đại gia đi.

Đại ca đáng thương. Du Nhiên thở dài, an tâm nghỉ ngơi. Dù sao đại ca cũng không bị đánh, phụ thân ném đều là đồ rẻ tiền, vậy là rất tốt rất tốt rồi.

Du Nhiên luôn giao hảo tốt với đại tẩu nhà mẹ đẻ Quý Quân, tối nay nghe Mạnh Chính Tuyên nói thì lập tức sai người đưa thư đến Mạnh gia, bảo Quý Quân sớm chuẩn bị. Sau khi xong việc, Quý Quân đương nhiên sai người thông báo ngay để Du Nhiên yên tâm trong lòng.

Trước khi ngủ, Du Nhiên mới nhớ ra, thuận miệng nói:

- Chung Hạnh nhờ đại ca đề thân, muốn cầu hôn Đồng Đồng cho Chung Hoàn.

- Mơ tưởng!

Trương Tịnh lạnh lùng nói:

- Dựa vào mớ lợn xộn của Cát An hầu phủ mà ông ta cũng có mặt mũi mở miệng?

Du Nhiên ngáp dài gật đầu:

- Đúng vậy, chắc ông ta bệnh nên hồ đồ. Đại ca nói, tối nay về nhà xin ý kiến phụ thân.....

- Đại cữu huynh xui xẻo, chờ bị đánh đi.

Trương Tịnh cười trên nỗi đau của người khác.

Ném đồ, phát giận rồi, nhưng không có đánh. Du Nhiên vốn định bổ sung hai câu thì cơn mệt mỏi ùa tới, mơ hồ đáp một tiếng rồi chìm vào giấc ngủ.

98. Chương 98: Đại Phu Quan Lớn Mau Mau Bãi Triều

- Bận cái gì mà mệt thành như vậy?

Trương Tịnh vừa buồn bực vừa đau lòng. Ông còn rất có tinh thần mà thê tử đã chìm vào cõi mộng, mái tóc dài mềm mượt như tơ lụa tản ra bên gối, vẻ mặt khi ngủ điềm tĩnh xinh đẹp, khóe môi có chút ý cười, không biết đang mơ thấy mộng đẹp gì.

- A Du, ta ngủ không được. Thật muốn đánh thức nàng trò chuyện cùng ta.

Trương Tịnh dịu dàng nhìn chăm chăm thê tử thật lâu, vẫn không nỡ đánh thức bà, rồi vung tay tắt đèn, không khí trong phòng u ám, an bình cùng với tiếng hít thở đều đều kéo dài.

Vạn vật đều chìm vào yên tĩnh, ở Mạnh gia đường Định Phủ, đôi phu thê bối phận lớn nhất lại đang tranh chấp kịch liệt. Các thị nữ co vai thu khí, ai nấy đều sợ hãi ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- A Hoành có gì không tốt? Đích tử danh môn, tổ phụ tổ mẫu và phụ mẫu đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, gia thế không gì có thể soi mói!

Chung thị cực kỳ tức giận, cùng Mạnh Lại phân rõ phải trái:

- Nhị ca đã bệnh thành như vậy vẫn một lòng nghĩ đến hôn sự của A Hoành, ông sao không thông cảm cho huynh ấy? Còn chưa nói với ngũ cô gia, ông đã đem Tuyên nhi ra mắng cho một trận. Sao hả, nam tử Chung gia chúng ta không xứng với đại tiểu thư Trương gia hử?!

Mạnh Lại áp chế lửa giận trong lòng, chậm rãi mà rõ ràng nói:

- Du nhĩ từ nhỏ đến lớn chỉ qua Cát An hầu phủ một lần, phu nhân còn nhớ chứ? Nó và Cát An hầu phủ không có duyên phận. Đồng Đồng cũng giống vậy, không có duyên phận với Cát An hầu phủ. Cửa hôn sự này thực sự không được, không cần nhắc lại.

Chung thị không hiểu:

- Ông là ngoại tổ phụ, chứ không phải tổ phụ! Nhị ca là cầu hôn với Bình Bắc hầu phủ, cô gia còn chưa mở miệng, ông lắc đầu trước cái gì, làm Chung gia không có mặt mũi. Theo ta nói, hôn sự của ngoại tôn nữ, chúng ta là ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu không thể vượt quyền, hãy để cho phụ mẫu con bé lên tiếng mới phải.

Mạnh Lại điềm tĩnh khoe khoang:

- Khuê nữ và con rể đều nghe ta. Ta nói không được, xem bọn chúng có dám đồng ý hay không.

Chung thị thở hổn hển trừng trừng phũ:

- Chung gia là khai quốc công thần, Trương gia là cái gì? Thân thế ngũ cô gia không cần nói, thân phận ngũ nha đầu lại càng không cần nói! Lão gia ông vượt lương tâm mà nghĩ xem, lần cầu hôn này nhị ca đã là cất nhắc Trương Đồng rồi!

- Đồng Đồng của ta không cần hấn cất nhắc.

Mạnh Lại chậm rãi nói:

- Đồng Đồng là hòn ngọc quý trên tay khuê nữ ta, là đại tiểu thư ngàn cứng vạn chiều của Bình Bắc hầu phủ, con bé tuyệt đối sẽ không gả vào Cát An hầu phủ.

Chung thị giận quá hóa cười:

- Tốt, tốt, tốt! Ta chờ xem, xem ngoại tôn nữ tâm can bảo bối kia của ông cuối cùng gả cho loại gia đình nào!

Hai người kết thúc trong không vui. Chung thị ôm một bụng tức đi ngủ, Mạnh Lại ảm đạm một mình đến thư phòng.

Chung thị lẩn qua lẩn lại không ngủ được. Luận gia thế, luận tướng mạo, luận nhân phẩm, luận gốc gác, luận gia sản, A Hoành chỗ nào không xứng với Trương Đồng? Rõ ràng là Trương Đồng với cao A Hoành. Lại nói, nhị ca gần đất xa trời, huynh ấy đã mở miệng, sao có thể khiến huynh ấy thất vọng? Không được, tối qua chưa nói hết đạo lý, sáng mai dậy sớm lại nói tiếp.

Hôm sau Chung thị dậy rất sớm, sửa soạn ổn thỏa rồi sai người:

- Mời lão thái gia, có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Thị nữ cung kính vâng lời, xoay người đi đến thư phòng, lát sau nơm nớp lo sợ trở lại:

- Lão thái gia ra ngoài rồi.

Chung thị nhìn canh giờ một lát, ngẩn ngơ:

- Ra ngoài rồi?

Canh giờ này mà ra ngoài, hơi quá kỳ quái. Thị nữ kiên trì trả lời:

- Lão thái gia mới ra ngoài không lâu. Người ở mã phòng nói là đi Bình Bắc hầu phủ.

Chung thị trong lòng cảm tức khỏi phải nói. Bà không phải người tâm cơ thâm trầm, trong lòng nghĩ gì đều hiện ra trên mặt, đến khi các con dâu, cháu dâu tới thỉnh an biết bà mất hứng, lời nói hay cử chỉ đều cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ càng chọc giận bà.

Sau điểm tâm sáng, Chung thị sai con dâu lớn Quý Quân ở lại đường Định Phủ quản lý việc nhà, con dâu thứ hai Chung Vĩ theo bà đến Cát An hầu phủ. Chung Vĩ là chất nữ của bà, nữ nhi của Chung Hanh, đang lo lắng cho nhà mẹ đẻ, chỉ mong chờ một tiếng này, vui vẻ cùng đi.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đến Cát An hầu phủ, trước tiên thăm Cát An hầu Chung Nguyên, sau đó thăm Chung Hanh trúng gió nằm trên giường. Chung Nguyên khá tốt, chẳng qua là bệnh bình thường, chăm sóc dần sẽ khỏi hẳn; Chung Hanh cử động hay nói chuyện đều không quá lưu loát, già nua mệt mỏi, vô cùng đáng thương, Chung thị và Chung Vĩ ở trước mặt ông miễn cưỡng tươi cười, nhưng sau khi ra ngoài đều rơi nước mắt.

Tôn phu nhân cũng lấy khăn lau nước mắt:

- Nhị ca muội vốn đang yên đang lành, uống rượu xong thì như vậy. Tiểu muội, tẩu thật là mệnh khổ mà.

Chung thị cũng khóc, ngược lại Chung Vĩ kìm nén nước mắt, dùng lời hay khuyên giải:

- Khí sắc phụ thân đã tốt hơn không ít, qua một thời gian nhất định sẽ hồi phục.

Tôn phu nhân và Chung thị đều rơi lệ thở dài:

- Chỉ mong như vậy.

Sau khi thương tâm, Tôn phu nhân đuổi Chung Vĩ ra ngoài, chỉ giữ lại mình Chung thị. Tôn phu nhân vẻ mặt lo lắng:

- Tiểu muội, không biết thế nào, Hoàn nhi lại vừa ý Trương Đồng. Ta tuy chướng mắt nha đầu kia nhưng nếu Hoàn nhi kiên quyết thì cũng theo ý nó thôi. Tiểu muội, Hoàn nhi tính tình không tốt, rất quật cường.

Chung thị rất tán thành:

- Nhị tẩu nói rất đúng, muội cũng chướng mắt nha đầu kia. Chẳng qua Hoàn nhi nếu thật có ý đó, mình làm trưởng bối cũng không thể cứng rắn ngăn cản, khiến hài tử chạnh lòng. Nha đầu kia tướng mạo rất đẹp, đồ cưới lại nhiều, tuy không đủ hiên dụ nhưng cũng không tính là hồng hách, sau khi qua cửa dạy dỗ tốt không phải là không thể.

Tôn phu nhân có vẻ khó xử, ngập ngừng nói:

- Ngũ nha đầu nhà muội là đứa mang thù, đã bao nhiêu năm rồi cũng không chịu hạ cố đến Cát An hầu phủ ngồi một chút, uống chén trà trò chuyện.

Chung thị mỉm cười:

- Chuyện này có gì đâu? Nhị tẩu yên tâm, trên đường về nhà muội sẽ ghé qua Bình Bắc hầu phủ một chuyến, đích thân nói với nó. Nhị tẩu, lời của muội nó không dám không nghe đâu.

Cô nãi nãi đã xuất giá cũng không dám bắt kính với đích mẫu.

Tôn phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nói:

- Vẫn là tiểu muội thân thiết, biết nghĩ cho huynh tẩu.

Chung thị mỉm cười:

- Nhị ca là ca ca ruột của muối, tẩu là tẩu tẩu ruột của muối, không nghĩ cho huynh tẩu, muối không phải thành phần đồ sao?

Lời này chọc Tôn phu nhân cười, giữa hai chân mày sáng sủa hơn rất nhiều.

Chung thị nói được làm được, từ Cát An hầu phủ ra ngoài, liền căn dặn:

- Đi Bình Bắc hầu phủ.

Chung thị rất bộc trực, không phải người quanh co lòng vòng, sau khi gặp mặt thì gọn gàng dứt khoát nói với Du Nhiên mục đích đến của mình. Du Nhiên cũng rất thẳng thắn:

- Phu nhân, chuyện này không được. Tiểu nữ rất được cưng chiều, chỗ như Cát An hầu phủ, trên có cha mẹ chồng, giữa có vô số chị em dâu tỷ muội, gia đình như vậy, tiểu nữ chu toàn không nổi.

Chung thị tức đến tay chân lạnh băng, chưa được bao lâu mà thứ nữ Du Nhiên này dám nói chuyện với đích mẫu như vậy? Cát An hầu phủ là khai quốc công thần, công trạng to lớn, ở kinh thành tiếng tăm lừng lẫy, có ai không biết, có ai không hiểu, vậy mà Du Nhiên lại nói “tiểu nữ chu toàn không nổi.”

- Người dám ngỗ nghịch bất hiếu!

Chung thị chụp cho Du Nhiên một cái mũ lớn.

- Con không dám.

Du Nhiên mỉm cười, thần sắc không thay đổi. Bà nói đùa gì vậy, khuê nữ của ta không gả đến nhà mẹ đẻ của bà là ngỗ nghịch bất hiếu? Đi khắp thiên hạ cũng không có đạo lý này.

Chung thị từ nhỏ được mẫu thân, huynh tẩu nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn nên có chút ngây thơ. Sau khi xuất giá làm dâu, làm mẹ không có thay đổi gì nhiều nên cũng không mấy tiến bộ. Tài ăn nói và ứng biến đều không tính là xuất sắc.

Chung thị hầm hừ đứng dậy định đi, Du Nhiên kính cẩn đưa tiễn. Đến cửa phòng, Chung thị quay lại:

- Phụ thân người đâu? Cùng về luôn.

Không được, phải gọi lão gia về nhà, nói đạo lý với ông ấy mới được.

Du Nhiên chậm rãi nói:

- Phu nhân, phụ thân đã qua tuổi thất tuần. Lão nhân gia sức khỏe luôn không được tốt, đại phu nhiều lần dặn dò không được khiến ông ấy tức giận, để ông ấy nghỉ ngơi cho tốt.

Làm như người hiểu thuận lắm ý! Chung thị hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng rời đi.

Du Nhiên ở nhà cự hôn, Trương Tịnh ở trong cung cũng cự hôn.

- Ái nữ của khanh chưa có hôn phối chứ?

Bàn xong quân vụ, Hoàng đế vẫn chưa thả người mà hỏi đến việc nhà.

Trương Tịnh ăn ngay nói thật:

- Dạ chưa. Thần yêu cầu hà khắc nên tiểu nữ hơi khó gả.

Hoàng đế có chút hứng thú:

- Hà khắc thế nào?

Trương Tịnh không chút hoang mang, kể ra từng cái một:

- Ngoại trừ những yêu cầu bình thường như nhâm phẩm tốt, gia thế trong sạch, thần còn thêm ba yêu cầu. Thứ nhất, phải mỹ mạo hơn người; thứ hai, phải là lần đầu kết hôn, là đồng nam; thứ ba, cả đời không được hai lòng.

Hoàng đế nghe ba yêu cầu “mỹ mạo hơn người” “đồng nam” “cả đời không hai lòng” thì khóe môi hơi nhếch lên. Ái nữ của đại thần chỉ có thể dùng lễ cầu, không thể bức hôn. Hoàng hậu, không phải trầm không bệnh vực nàng mà thật sự Bình Bắc hầu yêu cầu quá cao, chất tử của nàng rõ ràng không đủ tư cách.

Hoàng đế rất hứng thú với ba yêu cầu Trương Tịnh thêm vào. Mỹ mạo hơn người thì thôi, dùng mắt là có thể nhìn ra nhưng hai cái kia thì có vẻ kỳ quái.

Hoàng đế khiêm nhường hỏi:

- Có phải đồng nam hay không, khanh làm thế nào phân biệt?

Trương Tịnh mỉm cười:

- Bệ hạ, nếu trong phòng đã có người, vậy chắc chắn không phải là đồng nam.

Đơn giản như vậy, Hoàng đế cười to:

- Khanh nếu chọn được rể quý, nhất định phải dẫn tới trước mặt trẫm, để trẫm nhìn một cái.

Trương Tịnh cung kính đáp ứng:

- Dạ, bệ hạ.

Kỳ thực Hoàng đế rất muốn hỏi thêm một câu “Làm sao khanh bảo đảm hẳn cả đời không hai lòng? Nếu hẳn quả thật nổi sắc tâm thì khanh định làm thế nào?” Nhưng Hoàng đế dù sao cũng là Hoàng đế, trò chuyện với đại thần không thể quá tùy ý được, nên thôi.

Sau khi Trương Tịnh cáo từ, Hoàng đế rất hăng hái triệu Hoàng hậu đến:

- Chất tử của nàng, người muốn cưới ái nữ của Bình Bắc hầu ấy, trong phòng có cơ thiếp không?

Hoàng hậu không hiểu sao cả, vội nói:

- Hai ba người trong phòng, nói chung là có.

Gia đình phú quý đều như vậy, đây là chuyện thường mà.

Hoàng đế vui vẻ dùng một câu đuổi Hoàng hậu:

- Như vậy, hôn sự không thành rồi, lui ra đi.

Hoàng hậu thật lâu không kịp phản ứng, có mấy người trong phòng thôi, sao lại đến nỗi này?

Đại thái giám nháy mắt với Hoàng hậu, Hoàng hậu hiểu ý, đoan trang hành lễ cáo lui. Đại thái giám được Hoàng đế ngầm đồng ý, lặng lẽ chạy ra ngoài, tỉ mỉ bẩm báo:

- Con rể của Bình Bắc hầu nhất thiết phải là đồng nam. Trong phòng quốc cữu gia đã có người, cho nên không được.

Hoàng hậu tức giận. Thiếu gia công tử nhà ai trong phòng không có tri kỷ vừa ý, sao đến nhà chúng ta vì cái này liền bị cự hôn? Bình Bắc hầu đáng ghét chưa nói, bệ hạ, ngài thật thiên vị!

Tối đó hoàng đế nghỉ lại Chung Túy cung. Làm hoàng đế kỳ thật cũng là một công việc khổ sai, niềm vui thú không nhiều, khó khăn lắm hôm nay gặp được việc mới mẻ, hoàng đế đương nhiên thích thú kể ra:

- Nàng nói xem, nếu con rể thật hai lòng, ông ấy sẽ làm thế nào?

Đặng quý phi rất biết điều hiểu chuyện, tươi cười xinh đẹp:

- Tối mai thì biết.

Không phải có A Du sao, để hân thỉnh giáo biểu thức đi.

Hoàng đế than thở:

- Người hiểu ta, chính là ái phi vậy.

Trong thâm cung, hiếm có một nữ tử diện mạo xinh đẹp như vậy, tính tình lung linh như vậy, cách làm người trong sáng như vậy. Ở chung với nàng vui vẻ và thoải mái không sao tả xiết.

99. Chương 99: Đêm Nay Rốt Cuộc Đêm Nào

Đặng quý phi làm việc luôn nắm bắt nặng nhẹ vô cùng tốt, trưa hôm sau, Hoàng đế đang nghỉ ngơi, Đặng Du phụng mệnh tiến đến. Đặng Du trước giờ tự cho là phong lưu phóng khoáng nhưng hôm nay sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt không cách nào che dấu nỗi sợ hãi.

- Người từ đâu tới thế?

Hoàng đế nhàn nhạt hỏi. Lại làm việc gì trái lương tâm sao, nhìn phẩm hạnh của người thật làm trầm xấu mặt, làm tỷ tỷ người xấu mặt.

- Từ.....chỗ biểu thúc tới.

Giọng Đặng Du run run.

Hoàng đế trong bụng vui vẻ, vẫy tay bảo hần lại gần:

- Biểu thúc người nói gì?

Trương Tịnh người được à, không chỉ khiến người Thát Đát nghe tiếng đã sợ vỡ mật mà ngay cả tiểu tử bừa bãi phóng túng không sợ trời không sợ đất này cũng phải cúi đầu phục tùng người.

Đặng Du mất hồn mất vía nói:

- Tỷ tỷ dẫn thần đi hỏi, thần lại không có đầu óc, lắc la lắc lư chạy đi. Kết quả thần vừa thấy biểu thúc thì bắp chân run lên, không dám nói thừa một câu, liền quay đầu hỏi ‘nếu lệnh tể chẳng may hai lòng thì biểu thúc sẽ làm sao?’

Hoàng đế bình thản ung dung nhìn hần, chờ nghe đoạn kể. Trán Đặng Du rỉ ra mồ hôi hột, hần ở trước mặt Hoàng đế trước giờ luôn không câu nệ, đưa tay lau mồ hôi, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Ông ấy thần sắc bình tĩnh chỉ nói bốn chữ ‘thiên xong rồi bỏ!’

Đặng Du nói đến đoạn sau, giọng đã phát run, còn vô thức cúi đầu nhìn chỗ kín của mình, vẻ mặt sợ hãi.

Hoàng đế chỉ biết Đặng Du từng muốn cầu hôn nữ nhi trọng thần nhưng không biết người đó là đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ. Về sau Đặng Du đổi người giữa chừng, cầu hôn với Trình gia, Hoàng đế còn tưởng rằng tiểu tử này bị sắc mê hoặc, thấy cô nương xinh đẹp liền quên người trong lòng trước đó nên chỉ cười cho qua, không có tra cứu. Bởi vậy, đối với nỗi sợ hãi của hần, Hoàng đế khó mà lý giải, chỉ cảm thấy buồn cười:

- Liên quan gì tới khanh?

Người gọi Trương Tịnh là nhạc phụ mới nên sợ, như khanh gọi ông ấy là biểu thúc thì có liên quan gì.

Đặng Du tiếp tục lau mồ hôi, thái giám bên cạnh biết quan sát, đưa lên một chiếc khăn trắng. Đặng Du lau khô mồ hôi trên mặt, vẻ mặt bi tráng bày tỏ:

- Hôm qua thần ở trên phố thấy một tiểu mỹ nhân phóng khoáng tự nhiên, bèn nhìn nhiều thêm một chút, còn chết không đổi tính tiến lên bắt chuyện! Thần sữa, thần nhất định sữa, sau này thấy mỹ nữ nhất định sẽ hai mắt nhìn thẳng, tuyệt không dụ dỗ!

Nhìn bộ dạng của người này! Hoàng đế cười toét miệng, vui vẻ giễu cợt Đặng Du mấy câu rồi thả hần đi. Tiểu tử lỗ mãng này có người để sợ, có người để quản, rất tốt rất tốt. Đặng quý phi từng nói: “Đặng gia vốn là hàn môn, nào dám tam thê tứ thiếp, xa hoa vô độ? A Du có thể an phận, ổn định mà sống mới là phúc của Đặng gia.”

Buổi tối Hoàng đế vẫn đến Chung Túy cung như cũ. Đặng quý phi không phải nữ tử xinh đẹp nhất hậu cung nhưng lại là nữ tử am hiểu lòng người nhất, Hoàng đế ở với bà cảm giác như gió xuân phả vào mặt, ấm áp thoải mái.

Đặng quý phi nghe được tin thú vị hôm nay thì mỉm cười nói:

- Làm nữ nhi Bình Bắc hầu đúng là rơi vào trong ổ phúc. Nữ tử nếu có thể chọn lựa, e là người người đều tranh nhau đầu thai vào Bình Bắc hầu phủ nhỉ?

Đương nhiên, nếu ta là trưởng bối nhà trai sẽ không muốn cưới quý nữ khó hầu hạ như vậy về nhà. Trương đại tiểu thư quả thực như lời Bình Bắc hầu, khó gả. A Du còn từng có ý định với Trương đại tiểu thư, không phải là tự tìm đường chết sao? Làm Trương đại tiểu thư đúng là vận may ba đời, nhưng người làm tỷ tỷ như ta nói gì cũng không muốn đệ đệ cưới nữ tử như vậy về làm vợ. Ta không có can đảm này.

Hoàng đế cười ha hả:

- Tranh nhau đầu thai vào Bình Bắc hầu phủ?

Đặng quý phi nghiêm túc gật đầu:

- Dạ, thân là nữ tử không ai không hâm mộ Trương đại tiểu thư.

Có phụ thân như Trương Tịnh thì có thể sống vô ưu vô lo.

Hoàng đế mỉm cười nghĩ: “Vẫn là nàng thật thà, ăn ngay nói thật. Nếu đổi là Hoàng hậu, có lẽ sẽ giảng một phen về nữ giới nữ tắc, hiền lành rộng lượng?”

- Ái nữ của Trương khanh, quả thực rất ghen.

Hoàng đế khẳng định. Nữ tử có phụ thân và huynh trưởng tài giỏi, có dung nhan tuyệt thế nhưng lại ghen, không được hoàn mỹ.

Đặng quý phi hé môi cười:

- Bệ hạ, thê tử của quan viên ghen có chỗ tốt của ghen. Nếu nữ tử nào cũng khoan dung rộng lượng, mặc cho trượng phu nuôi dưỡng cơ thiếp thì tác phong của quan lại sẽ.....?

Nuôi mỹ thiếp có cần bạc không? Nuôi thứ tử thứ nữ có cần bạc không? Bổng lộc quan viên triều đình sao đủ nuôi nhiều người như vậy. Nếu thiếp thất nhiều thì thứ tử thứ nữ nhiều, quan lại không tham ô nhận hối lộ mới là lạ.

Biểu cảm hoàng đế có ý tiếc nuối:

- Ái phi rất biết trị đời giúp dân. Đáng tiếc nàng là thân nữ nhi. Nếu không, trầm lại có thêm một trợ thủ đắc lực trong triều rồi.

- Đáng tiếc thiếp là thân nữ nhi?

Đặng quý phi nghiêng người, cố ý lộ ra hai bầu ngực. Hoàng đế mê mẩn nhìn chỗ trắng nõn mềm mại kinh tâm động phách kia, ma xui quỷ khiến nói:

- Không đáng tiếc, không đáng tiếc.

Nữ tử kinh thành thân phận càng tôn quý càng không xuất giá sớm. Các quý nữ mười tám, mười chín, hai mươi tuổi xuất giá rất nhiều. Tuy rằng gả muộn nhưng đến khoảng cập kê phải gấp rút thương nghị hôn sự, bằng không, nam nhi tốt không biết sẽ bị nhà ai cướp đi. Chỉ có đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ, đích trưởng nữ hầu phủ là nhân vật xuất chúng, phong hoa tuyệt đại nhưng đã đôi chín xuân xanh mà hôn sự vẫn chưa định. Các quý phu nhân kinh thành thường lén lút cảm khái với hai ba bằng hữu rằng:

- Bình Bắc hầu thương nữ nhi quá mức, yêu cầu chọn rể quá nghiêm khắc, đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ khó gả.

Rất nhiều quý phu nhân âm thầm lo lắng cho Trương Đồng, chẳng qua họ lo mặc họ, Trương Đồng mỗi ngày đều vô ưu vô lự, thoải mái vui vẻ. Nàng hoặc ở Bình Bắc hầu phủ hát hàm sai khiến, hoặc đến Ngụy quốc công phủ chỉ điểm giang sơn, dù sao hai phủ đệ này đều có một nửa là của nàng.

Hôm đó Trương Đồng kể khổ với A Trì:

- Cha mẹ quá tài giỏi cũng không tốt. Chính mình không có cơ hội thi thố bản lĩnh. Nhị tẩu, tẩu có hiểu phiền não này của muội không?

A Trì tràn đầy đồng cảm:

- Như nhau, như nhau. Cha mẹ cái gì cũng làm hết, chúng ta anh hùng không đất dụng võ.

Đồng Đồng, tẩu với muội như nhau, cha mẹ tẩu cũng là trăm chuyện ôm đồm hết.

Hai người tuổi tác tương đương, sở thích hợp nhau, bây giờ lại thêm đồng bệnh tương liên, tình cảm thân thiết. Trương Đồng thường theo sư công nghênh ngang đến Ngụy quốc công phủ chơi, nếu chơi quá cao hứng thì sai người về nói một tiếng là sẽ ngủ lại ở Ngụy quốc công phủ.

Trương Mai, A Trì thường dùng tiếng đàn đãi khách. Nhạc khúc mỹ diệu êm tai như nước chảy mây bay từ trong Bán Nguyệt Trai truyền ra, ánh trăng tựa tuyết, tiếng đàn tựa mộng, làm say Đồng Đồng, say cả sư công.

Hạn cuối biểu diễn tài nghệ là đầu giờ Nhân Định. Sau giờ Nhân Định, Trương Mai cương quyết đưa sư công và tiểu muội ai về phòng nấy nghỉ ngơi. Sư công rất biết điều, A Mai và tiểu cô nương là vợ chồng son ân ái ái ái, chúng ta không làm người ta ghét! Ông rất phối hợp về phòng thật sớm. Đồng Đồng thỉnh thoảng đòi chiếm lấy A Trì:

- Nhị tẩu muốn cùng muội trò chuyện thâu đêm đấy.

Nàng ấy bị Trương Mai không chút do dự đuổi đi:

- Trò chuyện cái gì, thâu đêm cái gì, không cho phép!

Rồi cương chế đuổi nàng ấy ra khỏi cửa.

Trương Đồng tức giận bắt bình về nhà tố cáo với phụ mẫu:

- Nhị ca thật nhỏ mọn!

Trương Tịnh và Du Nhiên lần này lại không bênh vực nàng ấy, Trương Tịnh ôn hòa dặn dò:

- Đồng Đồng không được quấy rối ca tẩu.

Du Nhiên nghĩ nữ nhi cũng không còn nhỏ nên kéo nữ nhi qua một bên, hàm súc nói:

- Đồng Đồng, phu thê nên ngủ chung với nhau chứ không phải là tỷ muội hay chị dâu em chồng.

Trương Đồng chớp chớp mắt to như có điều suy nghĩ.

Một buổi chạng vạng tháng năm, một con bảo mã trắng như tuyết phi đến cổng Phụ Thành, trên ngựa là một nam tử mặc cẩm bào trắng tung bay. Bạch mã thần tuấn, người cưỡi ngựa lại phong tao tuyệt thế, một người một ngựa đi đến đâu đều được người ta chú ý.

- Tiểu lang quân nhà ai thế? Ham chết đi được.

Dọc đường đâu đâu cũng có các đại cô nương, các nàng dâu nhỏ si ngốc nhìn bạch y nam tử, thất thố thì thất thố, mất mặt thì mất mặt, mỹ nhân biết khi nào mới gặp lại. Nam tử phong thái như vậy, bao nhiêu năm mới có một người mà.

Bạch y nam tử cưỡi ngựa rất giỏi, ngang qua phố xá sầm uất vẫn tự nhiên như thường. Hai bên đường Định Phủ có nhiều lầu cao, trên lầu từng cánh từng cánh cửa sổ tranh nhau mở ra để được ngắm mỹ nhân.

Tới trước cổng Cát An hầu phủ, bạch y nam tử phóng xuống ngựa, một đội tùy từ ra nghênh đón:

- Lục thiếu gia về rồi! Lục thiếu gia mạnh khỏe!

Người thì cơ trí chạy nhanh vào đưa tin, người thì cúi đầu khom lưng dẫn đường:

- Lục thiếu gia, mời đi bên này. Nhị lão thái gia mong ngài lắm, trông chờ ngài mòn mỏi.

Bạch y nam tử này chính là ấu tử của Thủy Băng Tâm – Chung Hoàn. Hắn lo cho tổ phụ, chạy gấp ngày đêm từ Liêu Đông trở về, hiện tại vội vã muốn gặp tổ phụ đang trên giường bệnh, dưới chân như nổi gió, đi

rất nhanh. Nếu là người bình thường, dáng vẻ khi chạy khó có thể giữ vững phong độ nhưng hẳn được trời ưu ái, dù đang chạy cũng khiến người ta có cảm giác tươi đẹp “phiêu dật như thần, lãng ba vi bộ”.

- Hoành nhi, Hoành nhi.....

Lão nhân trên giường bệnh run rẩy giơ tay phải lên, đôi môi khó khăn đóng mở gọi tên tôn tử. Lúc Chung Hoành ra đi, tổ phụ vẫn là một lão nhân hồng hào vui vẻ nhưng giờ đây lại là dáng vẻ già nua hốc hác, Chung Hoành lòng như thiêu đốt, lao tới trước giường gọi:

- Tổ phụ!

Cát An hầu phủ dùng quân công lập nghiệp, năm xưa, phần lớn con cháu đều nhập ngũ. Về sau cuộc sống nhàn hạ đã lâu, số người lười biếng nhiều, vươn lên ít, con cháu như Chung Hoành đến Liêu Đông chém giết là cực kỳ hiếm thấy. Tổ phụ đang bên bờ vực hấp hối, tuy thân thể hầu như không động đậy được, nói chuyện cũng không lưu loát nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, đối với tôn tử có chí khí như Chung Hoành vô cùng xem trọng.

Tổ phụ nói chuyện rất khó khăn, Chung Hoành kề sát tai vào miệng ông, tỉ mỉ phân biệt, rồi lễ nói:

- Tổ phụ, ngài hỏi cháu ra biên thành lập công, rốt cục là vì cái gì?

Tổ phụ vui mừng chớp chớp mắt.

- Tôn nhi bất hiếu, là vì một nữ tử.

Chung Hoành đối mặt với tổ phụ trên giường bệnh, thẳng thắn thành khẩn, không hề giấu giếm:

- Phụ thân ngài là anh hùng xuất thế, huynh trưởng ngài cũng rất xuất sắc, cháu nếu không lập nhiều chiến công hiển hách thì sao xứng với ngài.

Tổ phụ cất giọng thều thào, cứng chiều mắng:

- Hài tử ngốc. Đợi con lập công thì con bé sớm đã bị người ta cướp rồi.

Cô nương tốt ai lại không thương, ngốc như con sẽ bị người ta nhanh chân đến trước đó.

Chung Hoành cười khê:

- Không đâu. Ai cũng không cướp được.

Nàng chỉ thích mỹ nhân, trên đời này còn ai đẹp như con? Tổ phụ, ngài không bị cướp đâu. Lúc nhỏ ngài từng khinh bạc con, sau khi lớn con từng hôn môi ngài, chúng con là một đôi trời đất tạo thành.

- Cưới con bé, sinh con dưỡng cái, sống an ổn qua ngày.

Tổ phụ rất dùng sức, ngắt quãng nói ra những lời này. Chung Hoành nghe theo gật đầu:

- Dạ, tổ phụ.

Lúc ông cháu hai người trò chuyện thì đám người Tôn phu nhân và Thủy Băng Tâm đồng loạt tiến vào, Thủy Băng Tâm kiềm chế tốt, chỉ mỉm cười hỏi han mà thôi, còn Tôn phu nhân ôm lấy Chung Hoành khóc hết tiếng này đến tiếng khác, mọi người đều rơi nước mắt theo.

Tôn phu nhân tuổi tác đã cao, nói chuyện làm việc đều tùy hứng, không chịu lấp liếm:

- Bình Bắc hầu phủ quá ghê tởm, tổ phụ con chính miệng cầu hôn mà cự tuyệt một hơi. Nói gì mà Cát An hầu phủ có hai cha mẹ chồng, vô số chị em dâu tỷ muội, đại tiểu thư chu toàn không nổi.

Chung Hoành hơi nhúu mày. Cái gì? Bởi vì chuyện này sao?

100. Chương 100: Đến Cùng Kính Thuận Dị Hòa

Nhìn dáng vẻ của tôn tử bảo bối, Tôn phu nhân đau lòng không thôi, liên tục thúc giục:

- Đi đường xa như vậy, mệt lắm phải không? Mau về nghỉ ngơi, mau về nghỉ ngơi đi.

Chung Hoành đang tâm loạn như ma, thuận theo tình thế đáp ứng, cáo từ trở về phòng.

Về thì về nhưng hấn nào còn tâm tư nghĩ ngợi. Chung Hoành nhẹ hỏi Thủy Băng Tâm:

- Mẹ, biểu cô mẫu và cô dưỡng thật sự là vì chuyện này?

Không phải chê con không có tiền đồ mà là ghét Chung gia nhiều người phức tạp, xã giao mệt mỏi sao. Cũng phải, nha đầu Trương Đồng đó yếu điệu lắm, một đồng lớn chị em dâu, tỷ muội, em chồng như vậy, lo chết nàng ta luôn.

Thủy Băng Tâm mỉm cười lắc đầu:

- Mẹ tuy không biết chắc chắn nhưng cảm thấy không đơn giản như vậy, hấn là có nội tình khác. A Hoành, con trước tiên cứ ngủ một giấc, dưỡng tốt tinh thần rồi tự mình đi hỏi, có được không?

Chung Hoành rầu rĩ gật đầu:

- Dạ, mẹ.

Hấn dùng cơm canh qua loa rồi rửa mặt lên giường đi ngủ. Cha hấn Chung Tuân sau khi về nhà đích thân đến xem hấn, lặng lẽ ngồi ở đầu giường hấn thật lâu.

Chung Hoành ngủ thẳng từ chiều đến giờ Thìn hôm sau mới tỉnh. Sau khi tỉnh dậy, hấn đến bái kiến từng trưởng bối trong phủ, rồi một mình cưỡi ngựa đến Bình Bắc hầu phủ. Ở Bình Bắc hầu phủ hấn gặp ông ngoại bà ngoại, biểu cô mẫu, đại biểu tẩu nhị biểu tẩu nhưng không gặp Trương Đồng.

Không gặp được người, Chung Hoành cứ ở lì đó không động dậy. Ông ngoại sớm đã không vừa mắt hấn, mấy lần muốn đuổi hấn đi, tiếc là Du Nhiên lại bệnh vực hấn, mỉm cười ân cần hỏi han, tỉ mỉ thăm hỏi chuyện phong thổ dân tình ở Liêu Đông. Ông ngoại tức giận, chống gậy ra cửa cho khuây khỏa.

Chung Hoành cứ nán ná đến sẩm tối, phụ tử Trương Tịnh và sư công lần lượt về phủ, cả nhà đoàn tụ. Trương Tịnh uy thế, Chung Hoành không dám nói nhiều; Trương Kinh giống cha, lão luyện thành thực, Chung Hoành cũng hơi sợ hãi; ngược lại Trương Mại hiền hòa nhất, Chung Hoành ở trước mặt hấn tự tại hơn không ít.

- Nhị biểu ca, đệ tới cả ngày rồi mà không thấy A Đồng biểu muội.

Chung Hoành cả gan oán trách.

Trương Mại khách sáo nói:

- Xá muội đã là đại cô nương, A Hoành cũng là người trưởng thành rồi, nam nữ khác biệt, không gặp nhau mới tốt.

- Tội đệ là biểu huynh muội!

Chung Hoành sốt ruột, biểu huynh muội cũng không được gặp nhau? Trên đời làm gì có đạo lý này.

Trương Mại thiện ý nhắc nhở:

- Biểu huynh muội, là tính theo thân thích với Cát An hầu phủ. Nếu chỉ vì là con cháu của Cát An hầu phủ thì đệ ngay cả cổng trong của nhà huynh cũng không được vào. Đệ có thể ở nhà huynh đi qua đi lại, bởi vì đệ là ái tử của dì Thủy, không liên quan gì tới Cát An hầu phủ.

Đừng nhắc tới biểu huynh muội gì đó nữa. Nhắc tới thân thích bên Chung gia kia, ai rảnh mà để ý tới đệ? Đệ nếu không phải tiểu nhi tử dì Thủy yêu thương nhất thì mẫu thân có thể sủng ái đệ cưng chiều đệ bên vực đệ sao. Trừ con cái của dì Thủy ra, những người còn lại của Cát An hầu phủ, Bình Bắc hầu phủ đều không chào đón.

Chung Hoành buồn bực, ăn cơm tối xong vẫn ngồi chưa chịu đi. Trương Tịnh không đối đãi với hấn tốt như Du Nhiên, ông nhàn nhạt mở miệng đuổi người:

- Thời gian không còn sớm nữa, A Hoành về thôi.

Chung Hoành nâng lên dừng khí:

- Cô dưỡng, cô mẫu, chất nhi có việc thỉnh giáo.

Ánh mắt sắc bén của Trương Tịnh nhìn qua, Chung Hoành bước về trước một bước, đứng thẳng, dừng cảm đón lấy ánh mắt của Trương Tịnh.

Hảo tiểu tử, có tiến bộ. Trương Tịnh chậm rãi đứng dậy:

- Người đi theo ta.

Ông dẫn Chung Hoành qua phòng bên.

Du Nhiên mỉm cười đi theo:

- A Hoành có việc muốn thỉnh giáo cô dưỡng cô mẫu, hết cách, ta không thể lười biếng.

Ông ngoại cũng nghiêm mặt bước qua:

- Tiểu tử này có chủ ý xấu xa gì đây?

Dựa vào người cũng xứng sao, dám nghĩ tới Đồng Đồng nhà ta, không thể để tiểu tử người như ý được.

Phó Vành nâng bụng chưa đủ lớn ở trong phòng chậm rãi bước đi, Trương Kinh săn sóc theo bên cạnh. Sự công vui hơn hờ:

- A Mai, tiểu cô nương, chúng ta nhân rồi cũng là nhân rồi, không bằng cũng theo xem náo nhiệt đi.

A Trì phản đối một câu cho có lệ:

- Không tốt lắm nhĩ?

Trương Mai nghĩ kỹ trước đường lui:

- Nếu phụ thân trách tội xuống.....

Sư công bảo kê:

- Có sư công đây, phụ thân con dám không nghe lời, sư công đánh hấn!

Trương Mai và A Trì đều cười:

- Tốt, tốt.

Mỗi người một bên theo sư công nhẹ nhàng đi qua phòng bên.

Giọng nói của Trương Tịnh nhẹ nhàng mà uy nghiêm:

- Nam tử hán đại trượng phu, tuổi đã hai mươi mà chưa kiến công lập nghiệp sao đủ để có thể phò thác chung thân?

Ông ngoại hăm hừ:

- Nam tử phải nho nhã lễ độ mới được, mới có thể đối xử tử tế với vợ con. Tiểu tử người hờ tít là cãi vã gây lộn với Đồng Đồng, không biết nhường nhịn con bé chút nào, đúng là cực kỳ đáng ghét.

Du Nhiên hòa nhã, dễ gần nhất:

- A Hoành, đừng giận. Không phải tại con, quan trọng nhất là vì ta với mẹ con quá thân thiết, không tiện.....

Trương Mai sờ sờ mũi, mẫu thân lúc nào cũng vậy, nói chuyện không kinh người không thôi. Mẹ và dì Thủy thân thiết nên A Hoành và Đồng Đồng không thể thành thân? Chuyện này ở đâu ra vậy.

- Thành thân là sống với nhau suốt đời, ân ái cả đời nhưng nếu giữa đường xảy ra chuyện không may, cũng không cần cố gắng chống đỡ. Khuê nữ của ta sau khi cưới nếu cuộc sống thoải mái thì không gì tốt hơn. Nhưng lẽ cuộc sống không như ý, Bình Bắc hầu phủ bất cứ lúc nào cũng có thể đón nó trở về. A Hoành, Đồng Đồng nếu gả cho con mà sống không được dễ chịu, ta không thể không ngại trở mặt với mẹ con.....

Trương Mai lão đạo. Mẹ, có ai như mẹ chứ!

Trong phòng, Chung Hoành vô tội, lên án nhìn Du Nhiên: Người vô cùng tàn nhẫn! Lời nói tổn thương người ta nhất! Hóa ra cho dù ta cưới được vợ về nhà cũng không thể lơ là!

- A Hoành, chân trời nơi nào không có cỏ thơm.

Du Nhiên tốt bụng khuyên giải.

.....

Trương Mai bỏ lại sư công, lặng lẽ kéo A Trì đi tới sương phòng:

- Thành thân không phải là nên giúp nhau trong lúc hoạn nạn, răng long đầu bạc sao?

Trương Mai nghiêm túc hỏi, A Trì cũng rất nghiêm túc trả lời:

- Có đôi khi, giúp nhau trong lúc hoạn nạn không bằng quên đi chuyện cũ.*

* Đây là điển cố từ “Nam Hoa Kinh” của Trang Tử: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng phun nước cho nhau, tình cảnh như thế làm người ta cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế... “Tương nhu dĩ mật” (giúp nhau lúc hoạn nạn), có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” (quên đi chuyện cũ) – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết. Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

- Chú điển cố và lời bình tìm thấy trong Tiên sử -

Mẹ chồng nào con dâu nấy! Trương Mai nghiêng rằng:

- Phu nhân, nàng và mẫu thân rất hợp nhau, rất giống người một nhà.

A Trì cười ngọt ngào:

- Đúng vậy. Hai ta đứng chung với nhau không giống mẹ chồng nàng dâu mà giống như tỷ muội. Mẫu thân trông rất trẻ, hăm mộ chết đi được. Trọng Khải, ta cũng muốn giống mẫu thân.....

Trong màn đêm mờ mịt, gương mặt mịn màng xinh đẹp của nàng hết như một đóa hoa, đôi môi hồng tròn bóng khê đóng khê mở, làm người ta trầm mê, muốn được gần hơn. Hắn cúi người hôn lên môi nàng, ngăn lại những lời nàng muốn nói. Cái gì mà giúp nhau trong lúc hoạn nạn chẳng bằng quên đi chuyện cũ, ý nghĩ vô tình như vậy không cho phép có.

Chung Hoành rời đi lúc nào, Trương Mai và A Trì đều không hay biết. Hai người trong góc tối hôn nhau say sưa, hắn vừa nhiệt tình vừa tham lam, nàng như sắp bị hòa tan.

Hồi lâu sau, hai người cúi đầu ra ngoài, sai thị nữ vào nói một tiếng rồi trực tiếp rời đi. Sư công nhìn bóng hai người họ mà mặt mày hớn hở, Du Nhiên trong bụng thầm vui, Mai Mai, theo điệu bộ này, ngày con từ lão nhị biến thành lão tam sẽ không xa đâu, sắp tới thôi.

Sau khi về phòng, Trương Tịnh râu rĩ:

- Ta không thích Chung gia.

Du Nhiên cười khê:

- Ta càng không thích Chung gia. Ca ca, A Hoành đối với ta mà nói, là ái tử của Thủy tỷ tỷ, chứ không phải là con cháu của Cát An hầu phủ gì đó.

- Đồng Đồng thì sao?

Trương Tịnh khê nhú mày.

Du Nhiên thở dài nói:

- Ta chưa thấy ai háo sắc như vậy.

Trương Tịnh trầm mặc chốc lát:

- Nếu Đồng Đồng thật sự thích, ta cũng không nỡ ngăn nó.

Du Nhiên gật đầu liên tục:

- Ca ca, ta cũng vậy, hận không thể cái gì cũng theo ý nó, khiến nó hài lòng thỏa mãn.

Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.

Trước khi ngủ, Trương Tịnh lại lải nhải lần nữa:

- A Du, ta không thích Chung gia.

Không thích Chung gia, không thích Chung Tuân, rất không thích. Du Nhiên dụi dằm phụ họa:

- Ca ca, ta cũng không thích Chung gia.

Cát An hầu phủ, Tôn phu nhân giữ lại một mình Chung Hoàn, tận tình khuyên bảo hẳn:

- Trương Đồng có gì tốt? Quá được nuông chiều, qua cửa rồi cũng không biết hầu hạ. Cưới vợ không thể hầu hạ cha mẹ chồng và trượng phu thì cưới làm gì?

Chung Hoàn không vui:

- Cháu mới không nỡ để nàng hầu hạ đâu.

Tôn phu nhân giận tái mặt:

- Nó không hầu hạ con chẳng lẽ con hầu hạ nó?

Chung Hoàn đỏ mặt, trong đầu hỗn loạn, hầu hạ nàng? Hầu hạ nàng thế nào?

Tôn phu nhân nào biết những suy nghĩ lung tung của hắn, thuận miệng oán trách:

- Giống y một tính với cha ngươi, đều là đồ ác tâm! Cha ngươi năm đó cũng.....

Chung Hoàn dùng sức đâm vào đầu, cười nói:

- Phụ thân năm đó cũng một lòng muốn cầu hôn mẫu thân sao? Tổ mẫu, cha mẹ bây giờ phu thê mặn nồng, ba trai hai gái, vô cùng hoàn mỹ.

Tôn phu nhân cười châm chọc:

- Cha ngươi năm đó rất si tình đấy. Sau khi vị cô nương Mạnh gia đường Định Phủ tới Cát An hầu phủ một lần, hắn liền thường xuyên đến Mạnh gia để lấy lòng kia kìa.

Nụ cười trên mặt Chung Hoàn cứng lại. Phụ thân đến Mạnh gia lấy lòng? Nhưng người ông ấy cưới cuối cùng là mẫu thân, là nữ nhi duy nhất của Thủy gia. Tổ mẫu sao lại cười như vậy, chẳng lẽ.....

Không chỉ các tổ phụ và các bá phụ, thúc phụ phải phân gia mà cha mẹ cũng phải phân gia! Chung Hoàn nhanh chóng đưa ra quyết định. Mình và Trương Đồng đánh nhau cũng được gây nhau cũng được, người khác ai cũng đừng mong xía vào! Ân oán đời cha mẹ không liên quan gì đến chúng ta, không thể gây trở ngại cho chúng ta!

Chung Nguyên vốn không có bệnh nặng gì, từ từ điều dưỡng, dần dần cũng có thể xuống giường. Sau khi ông có thể xuống giường thì thường đến chỗ đệ đệ bị trúng gió ngồi rất lâu, nói không ít chuyện cũ năm xưa.

Trong tháng sáu, hai huynh đệ Cát An hầu Chung Nguyên và Chung Hanh, từng người kiểm kê sản nghiệp trên danh nghĩa của mình, công bố với các con cháu. Chung Hanh khó nhọc nói, căn dặn con cháu của mình:

- Sau này ta không còn, các con dọn ra khỏi hầu phủ. Sản nghiệp đều đã công khai rõ ràng, tự lo cuộc sống của mình đi.

Có lẽ người sắp chết, lời nói cũng hiền lành, Chung Hanh đem gia sản đâu ra đấy giao vào tay các nhi tử:

- Sản nghiệp tể tự và sản nghiệp đường lão của mẹ con giao cho lão đại. Mẹ con theo lão đại sống, các sản nghiệp còn lại chia đều cho các con. Sau khi ta đi, các con cũng tách ra thôi.

Tôn phu nhân rơi nước mắt:

- Ông đi rồi, tôi còn phải sống! Ông biết con cháu sum vầy, còn tôi chỉ có thể theo lão đại? Đồ vô lương tâm, trước khi đi cũng không chịu nghĩ cho tôi.

Tôn phu nhân hiển nhiên hi vọng các con cháu đều ở cùng nhau, quây quần quanh bà.

Đáng tiếc Chung Hanh bây giờ là bệnh nhân, phải cố gắng mới có thể miễn cưỡng nói chuyện được. Nếu mệt mỗi thì ông nhắm mắt lại, không nhìn thấy ai, không để ý tới ai nữa. Tôn phu nhân cũng đành chịu.

Tòa nhà mà Chung Tuân chọn cách chỗ Tôn phu nhân khá xa.

- A Bằng, nàng cực khổ nhiều năm như vậy, cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Chung Tuân rất áy náy với thê tử. Tôn phu nhân thiên vị ông trong số các con nhưng lại không thích Thủy Bằng Tâm, mấy năm nay Thủy Bằng Tâm không ít lần bị mẹ chồng gây khó dễ.

Thủy Bằng Tâm mỉm cười. Mình vất vả, nhưng làm người ai không vất vả? Mỗi người đều có chỗ khó xử riêng. So với những quý phu nhân kinh thành chưa đến ba mươi đã chán đơn gối chiếc, mình đã là vô cùng may mắn rồi.

Người duy nhất mình không thể so sánh chính là A Du. Nàng ấy có trượng phu như Trương Tịnh, cuộc sống như thần tiên, tiêu dao tự tại. Nhưng nhân vật như Trương Tịnh bao nhiêu năm mới có một người, không thể nào so sánh được.

Bạn tốt khuê phòng ngày xưa, Trương Diễm Tâm ở Nam Kinh xa xôi, Thủy Bằng Tâm và Du Nhiên thỉnh thoảng vẫn tụ tập với nhau. Hôm nay gặp nhau, Thủy Bằng Tâm mỉm cười nói:

- A Du, đợi tỷ tỷ dọn nhà, muội đến nhà tỷ làm khách đi.

Nhiều năm như vậy, chỉ có Thủy Bằng Tâm đến nhà Du Nhiên làm khách chứ Du Nhiên chưa bao giờ qua nhà Thủy Bằng Tâm.

Du Nhiên vui sướng gật đầu:

- Được, tỷ tỷ, muội mong chờ đã lâu rồi.

Thủy tỷ tỷ cuối cùng cũng có thể tự mình làm chủ, thật tốt. Sau khi phân gia tuy vẫn phải mỗi tháng đến thỉnh an Tôn phu nhân mấy lần nhưng rốt cục không cần phải đối mặt nhau mỗi ngày nữa. Thủy tỷ tỷ e là không khí để hô hấp cũng sẽ càng thêm tự do.

Thủy Bằng Tâm cho lui thị nữ, thấp giọng hỏi:

- A Du, chuyện của hai đứa nhỏ thế nào?

Du Nhiên lén quay đầu nhìn lại, chỉ chỉ bên trong:

- Phụ thân muội không vừa ý, nói A Hoàn tính tình không tốt, cứ hay gây lộn với Đồng Đồng. Tỷ tỷ không biết đâu, lúc nhỏ muội không sợ ông, nhưng giờ ông càng già muội lại càng sợ ông.

Phụ thân của Thủy Bằng Tâm là Thủy lão thượng thư đã qua đời, Thủy Bằng Tâm nghe vậy chưa xót, cười lớn nói:

- Cái này tỷ hiểu. A Du, tỷ cũng vậy, lúc nhỏ không sợ cha tỷ nhưng sau khi ông già rồi thì rất sợ rất sợ. Sợ ông giận, sợ ông sức khỏe không tốt, sợ ông đột nhiên ra đi, bỏ lại tỷ lẻ loi một mình

Hai người hơi thốn thức.

Trước khi đi, Thủy Băng Tâm hé môi cười:

- Có lệnh tôn áp chế, A Hoành có thể kiềm chế tính khí cũng tốt. Bằng không, nếu thằng bé ức hiếp Đồng Đồng, chúng ta đều đau lòng.....

Du Nhiên chớp chớp mắt. Ưc hiếp Đồng Đồng? Đồng Đồng nhà ta không ức hiếp người khác đã là may rồi.

Thủy Băng Tâm sau khi về, hằng hái bứng bứng suy nghĩ xem nên sắp xếp nhà cửa thế nào, nhất thiết phải bố trí trong nhà cho thoải mái thanh nhả. Lượng công việc của bà rất không nhỏ, phải lập tức sắp xếp xong cho ba trạch viện; bà và trưởng tử Chung Liễn ở giữa, thứ tử Chung Giác ở phía đông, ấu tử Chung Hoành ở phía tây. Ba trạch viện cách nhau không xa, dùng cách nói của Chung Tuân chính là “nghe thấy tiếng khóc là chúng ta có thể đi qua đỡ tôn tử.”

Chung Hoành thường xuyên ra ngoài, sau khi về đều mặt mày phơi phới, rạng rỡ ngời ngời. Thủy Băng Tâm không khỏi buồn bực:

- Không phải nói ông ngoại không thích nó sao? Theo tính tình của ông ngoại, cho dù thằng bé đi Bình Bắc hầu phủ cũng không gặp được Đồng Đồng mà.

Chung Hoành là một mình một ngựa rồi đi, ngay cả gã sai vặt cũng không mang theo nên trừ hấn ra không có ai để hỏi. Thủy Băng Tâm từng hỏi hấn trực tiếp hoặc quanh co, Chung Hoành đều cười nhẹ, sóng mắt đung đưa nhưng không nói một lời.

- Giỏi ha, bản lĩnh lớn nhỉ.

Thủy Băng Tâm cười mắng, đuổi hấn tử vong ân phụ nghĩa đi. Mau mau đi đi, đứa con không có lương tâm này đứng gốc ở đây cũng không đủ làm người ta tức giận đâu.

Thủy Băng Tâm là người thông minh, cẩn thận suy nghĩ là hiểu. Bình Bắc hầu phủ có ông ngoại nhưng Ngụy quốc công phủ không có! Đồng Đồng nếu cùng sư công đến Ngụy quốc công phủ chơi thì ở đó không ai chứa mũi nhọn vào A Hoành, cũng không ai trói buộc Đồng Đồng.

Thủy Băng Tâm không đoán sai, Ngụy quốc công phủ quả thật trở thành nơi thường xuyên lui tới của Chung Hoành và Trương Đồng. Trương Mai hiền hòa, A Trì hiểu lòng người, sư công vui vẻ:

- A Đồng thích là được.

Không ai quản hai người họ.

Trương Đồng và Chung Hoành khi thì ở thư phòng đọc sách, khi thì ở nhà ẩm trồng hoa thưởng hoa. Sư công tóc bạc thỉnh thoảng sẽ treo ngược trên cửa sổ nhìn vào, hai người rất quy củ khuôn phép, chẳng qua là mặt hơi ửng đỏ, rất tốt rất tốt.

Kỳ thực Chung Hoành rất muốn hạnh kiểm xấu nhưng Trương Đồng đã cảnh báo trước:

- Võ công của sư công xuất thần nhập hóa, người nếu bị lão nhân gia bắt được.....

Thì tự gánh lấy hậu quả.

Chung Hoành nghĩ nghĩ, vợ còn chưa rước về nhà được, đành nhịn thôi. Mình đã chọc giận ông ngoại nên nhất thiết không thể lại chọc giận sư công, nếu không, thật sự là chết chắc.

Cho nên hấn vẫn rất quy củ. Trương Mai sau khi về nhà luôn lặng lẽ qua nhìn tiểu muội và Chung mỹ nhân trước rồi mới về phòng gặp A Trì. A Trì sao lại không biết, nàng vụng trộm buồn cười. Phải nói nam nữ thật sự không giống nhau, đây nếu là nam tử thì người nhà sao lại dụng tâm đến thế?

- Quả nhiên là tìm về một mỹ nhân.

A Trì thuận miệng nói.

Trương Mai thờ ơ hỏi:

- Hấn rất đẹp?

Nhất Nhất, nàng cũng cảm thấy tiểu tử Chung Hoành kia đẹp sao?

A Trì nghiêng đầu nhớ lại các mỹ nam kiếp trước kiếp này nàng đã từng thấy, tính luôn cả các minh tinh đều không bì kịp phong thái của Chung mỹ nhân. Nàng gật đầu theo đúng thực tế:

- Cực kỳ đẹp.

Trương Mai vốn đang ngồi đối diện nàng uống trà, nghe vậy bèn chậm rãi đặt chung trà xuống, sải bước dài đến trước mặt nàng:

- Phu nhân, hân rất đẹp?

A Trì ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy một đôi con người sâu thẳm đang dụ dằng nhìn mình. Đôi con người này rất đẹp, rất có hồn, thâm thúy như biển cả, tĩnh mịch như màn đêm, A Trì lập tức bị hân thu hút.

Trong đôi con người kia hiện lên ý cười:

- Lại nhìn chăm chăm ta rồi! Nhất Nhất, ta phải nhìn lại.

A Trì khẽ lẩm bẩm:

- Đẹp quá, nhìn không đủ.

Đôi môi hồng của nàng hôn qua.

Nhìn không đủ, còn động miệng nữa. Trương Mai người này lúc bình thường còn muốn động chân động tay, A Trì động miệng trước, hân sao có thể yếu thế?

Hôm đó lúc Chung Hoàn cáo từ, chủ nhân và nữ chủ nhân đều không ra mặt. Lúc sư công và Đồng Đồng cáo từ, chủ nhân và nữ chủ nhân cũng không ra mặt. Đồng Đồng có chút nghi hoặc:

- Nhị ca nhị tẩu không sao chứ?

Ánh mắt sư công hí thành một đường:

- Không có, không có!

- Sư công cao hứng quá.

Đồng Đồng không hiểu lắm.

Sư công dáng vẻ duyên dáng gật đầu, mỉm cười nói:

- Đồng Đồng à, trời trong nắng ấm, quốc thái dân an, cho nên sư công vui vẻ, thích thú.

Sư công gật con thì có. Đồng Đồng nào chịu tin.

Tiểu hài tử bé xiu xiu khiến người ta yêu thích. Nó sẽ giống y hệt cha nó, xương cốt đặc biệt, tư chất thượng thừa, lão tử sẽ dạy nó thành đệ nhất cao thủ phái Hoa Sơn, tái tạo một nhân vật truyền kỳ! Sư công nghĩ đến tương lai tốt đẹp thì cười to ra tiếng.

101. Chương 101: Những Người Cô Độc Sống

Sư công vui như vậy, không phải là chê cười mình chứ? Trương Đồng bỗng nhiên có chút chột dạ, không dám hỏi tới mà cúi đầu im lặng.

Sư công thấy khuôn mặt nàng ửng đỏ, hai mắt long lanh, khóe môi chứa ý cười như có như không thì lắc đầu. Xem ra A Đồng sẽ bị tiểu tử Chung gia kia đoạt đi rồi, đáng tiếc, đáng tiếc. Tiểu tử Chung gia kia đẹp thì đẹp nhưng không có thiên phú luyện võ gì, tư chất cực kỳ bình thường.

Hai ông cháu chậm rãi quay về Bình Bắc hầu phủ.

Theo thói quen mấy năm nay của ông ngoại bà ngoại, vào giữa hè họ sẽ đến Tây Sơn nghỉ mát. Du Nhiên đã chuẩn bị hành trang cho họ từ lâu, ông ngoại nhẹ nhàng nói:

- Không cần, năm nay không đi.

Bà ngoại vội phụ họa:

- Không đi.

Tốt, không ngờ vì trông coi ngoại tôn nữ mà ngay cả cái nóng cũng không tránh. Du Nhiên mỉm cười đáp ứng:

- Được, không đi.

Bà bắt đầu suy nghĩ tìm cách cho ông ngoại bà ngoại giữa hè này không quá khó chịu. Ông ngoại không thích dùng băng nên phải dùng phương pháp khác để hạ nhiệt.

- Phụ thân thích đình nào trong phủ nhất? Con đổi thành thủy đình cho người.

Du Nhiên trù tính. Biện pháp tránh nắng tốt ở thời đại này không ít, trong cung có lương điện, nhà các quan lại thì có thủy đình.

Thủy đình là đem nước lạnh chuyển vào thùng dự trữ trên nóc đình, sau đó để nước chảy xuống bốn phía mái hiên, tạo thành rèm nước. Khi thời tiết nóng, ngồi trong thủy đình, nước chảy bốn phía mái hiên, hơi nước phủ vào mặt rất mát mẻ.

Ông ngoại thấy nữ nhi bảo bối vì mình mà bận trước bận sau thì vui vẻ:

- Không cần thủy đình gì hết, phụ thân không nóng.

Khuê nữ của ta phải quản lý cả phủ đệ lớn như thế, còn phải chăm sóc vợ A Kinh mang thai, mình làm cha không thể gây thêm phiền phức cho con được. Tâm tính tự nhiên sẽ mát mẻ thôi.

Bà ngoại mỉm cười xòe chiếc quạt có bức tranh thanh nhã:

- A Du đừng bận tâm. Phụ thân con nếu thấy nóng, ta quạt cho ông ấy là được.

Bà ngoại mới quạt hai cái, ông ngoại đã cảm khái:

- Khắp phòng mát mẻ khác nào gió thu.

Thật buồn nôn! Du Nhiên không nghe nổi nữa, tránh đi.

Buổi tối về phòng bà lơ đãng nói với Trương Tịnh:

- Cha mẹ năm nay không đi tránh nóng mà ở nhà.

Trương Tịnh rất tán thành:

- Như vậy mới tốt, người một nhà nên thân thiết ở với nhau. A Du, cha mẹ nếu đi La Hồ sơn trang, ta cứ cảm thấy hai người họ lẻ loi bơ vơ, không yên tâm.

Hai người họ lẻ loi bơ vơ? Du Nhiên nhớ tới “khắp phòng mát mẻ khác nào gió thu” thì cảm thấy Trương Tịnh không thật sự hiểu nhạc phụ nhạc mẫu của mình rồi.

Văn nhân biểu đạt tình cảm như vậy, còn võ sĩ thì sao? Du Nhiên chợt nổi lên ý trêu đùa, xòe một chiếc quạt giấy xinh đẹp ra, sẵn sóc quạt cho Trương Tịnh hai cái:

- Ca ca nóng không, ta quạt cho chàng.

Trong phòng đặt một dãy chậu băng, làm sao nóng được.

Trương Tịnh thấp giọng nói:

- Vốn là không nóng, nhưng A Du quạt hai cái, ca ca liền cực kỳ nóng.

Ông chỉ chỉ ngực, lại chỉ chỉ giữa hai chân:

- Tim nóng, nó cũng nóng.

Sắc quý! Du Nhiên để quạt xuống, oán hận đánh ông một trận.

Giữa hè, thời gian Trương Mại và A Trì về Bình Bắc hầu phủ ít dần, thời gian ở lại Ngự quốc công phủ nhiều hơn.

- Nhị tẩu vừa đến mùa hè là lười ra cửa. Mẹ, đến mùa thu tẩu ấy sẽ thường xuyên trở lại thôi.

Trương Đồng rất hiểu A Trì.

- Hử?

Du Nhiên nhìn nữ nhi, ánh mắt rõ ràng không tin. Trương Đồng cười hì hì:

- Thật mà, nhị tẩu lúc ở Nam Kinh chính là như vậy. Thân gia bá mẫu còn từng chê cười tẩu ấy mùa hè bất động, mùa thu hoạt bát kìa.

Du Nhiên mỉm cười. A Trì tuy được cưng chiều từ bé nhưng rất hiểu chuyện, rất biết quan sát. Con bé ở nhà mẹ để có thể tùy hứng nhưng đến nhà chồng thì sẽ không. Nhất định có nguyên nhân khác.

Hôm ấy Du Nhiên theo sư công và Trương Đồng cùng đi Ngụy quốc công phủ, đúng lúc đến trước cửa thì xe ngựa của Lục Vân cũng vừa đến. Du Nhiên và Lục Vân hai bà thông gia gặp nhau, tươi cười chào hỏi, cùng nhau đi vào. Sư công không thích loại trường hợp này, bèn dắt theo Trương Đồng, hai ông cháu hưng phấn vào vườn hái lá sen, bắt cá.

Du Nhiên và Lục Vân đi thẳng qua cửa thùy hoa, tiến vào Gia Vinh Đường, A Trì mới vội vã mang người ra đón. Lục Vân thấy nàng khuôn mặt đỏ bừng, rõ ràng mới tỉnh ngủ thì hơi oán trách: khuê nữ, tuy ở riêng một mình nhưng con là quốc công phu nhân, là đương gia chủ mẫu, không thể lười biếng như thế được.

Lục Vân áy náy nhìn Du Nhiên, thấy Du Nhiên mỉm cười, sắc mặt không thay đổi thì trong lòng hơi an tâm. Sau khi vào phòng, ngồi xuống theo thứ tự, Lục Vân mỉm cười nói:

- Hai vợ chồng son ở đây một mình, phụ mẫu trong lòng lo lắng cho nên mới thường ghé qua xem một chút.

A Trì ngượng đỏ mặt, lúng túng nói:

- Nên là tụi con thường qua thăm trưởng bối.....

Lúc mới thành thân, thật sự là mình và Trọng Khải thường đi Bình Bắc hầu phủ và đường Đặng Thị Khẩu. Tháng này thời tiết vừa nóng lên, mình lại lười, hai người đều ở nhà.

Du Nhiên mỉm cười vẫy tay, gọi A Trì đến bên cạnh mình:

- Con ngoan, gần đây có phải thường mệt chỉ muốn ngủ không?

A Trì đỏ đến sau tai:

- Vừa vào hè thì ngủ đặc biệt nhiều.

Không chỉ buổi tối ngủ mà ban ngày cũng ngủ.

Lục Vân ban đầu hơi xấu hổ, sau đó Du Nhiên đưa mắt ra hiệu, Lục Vân mới từ từ hiểu ra, rất ngạc nhiên mừng rỡ, lẽ nào là.....? Bà nhìn kỹ lại nữ nhi bảo bối đang đỏ mặt, càng nhìn càng thấy giống.

Hai bà mẹ đều có tâm tư này, mỗi người một câu hỏi A Trì về sinh hoạt thường ngày. Du Nhiên xem như còn thông dong, Lục Vân thì vẻ mặt nôn nóng, giọng điệu sốt sắng_____cũng khó trách, chuyện này vốn là mẹ ruột càng để ý nhiều hơn.

A Trì thông minh cỡ nào, nhìn điệu bộ này thì có gì không hiểu, vội giải thích nói:

- Tụi con.....Tụi con cũng nghĩ đến rồi, đã mời đại phu xem qua.

Du Nhiên và Lục Vân trầm miệng một lời:

- Đại phu nói thế nào?

A Trì cảm thấy rất băn khoăn:

- Đại phu nói thời gian còn ngắn, nhìn chưa ra.

Có mang thai hay không phải qua ba mươi bốn mươi ngày hoặc bốn mươi năm mươi ngày mới có thể chẩn đoán được, bây giờ mới qua bao lâu đâu.

Du Nhiên và Lục Vân nhìn nhau, tâm linh tương thông: “Tuy không chắc chắn nhưng cũng chắc được tám, chín phần mười rồi.”

Hai vị mẫu thân chẳng những dặn dò vô số việc mà còn tính toán việc đưa tặng thuốc bổ, dược liệu và ma ma hiểu chuyện sinh nở đến, Du Nhiên đặc biệt thỉnh cầu Lục Vân:

- Tôi ấy mà, trong nhà còn có Vành Vành nữa, e là khó có thể chạy hai bên. Nếu tiện, xin phu nhân thường qua chăm sóc A Trì. Hải tử thông minh thì thông minh nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, thế nào cũng có chỗ không được chu toàn.

Lục Vân mừng vui khôn xiết, luôn miệng nói:

- Tiện, tiện mà!

Cùng Bình Bắc hầu phủ kết thông gia thật sự là kết đúng rồi. Trọng Khải thì khỏi phải nói, chỗ nào cũng tốt, càng hiếm thấy chính là có một mẹ chồng thấu tình đạt lý như vậy.

Du Nhiên nghĩ tới một chuyện thì khẽ ho một tiếng:

- Trước khi chưa xác định, đừng để sư công biết.

Sư công mong chờ tiểu A Mai đã lâu, đừng gạt ông ấy, vẫn nên đợi đại phu khẳng định sau khi chẩn đoán rồi nói cũng không muộn.

A Trì che miệng cười:

- Dạ, mẹ.

Quả nhiên, đợi sư công và Đồng Đồng thông thả quay lại, mọi người đều không hề nhắc tới, vẻ mặt như thường.

Lục Vân suy nghĩ một chút, về nhà tạm thời cũng không nói với Từ Sâm. Từ Sâm tươi cười hỏi han:

- A Trì có khỏe không? Sao cả tháng nay không về nhà?

Lục Vân mỉm cười:

- Chẳng còn không biết nó sao, vừa tới mùa hè là không muốn ra khỏi cửa nữa.

- Con bé này.

Từ Sâm cười lắc đầu, trong mắt đầy cưng chiều và dung túng. Lục Vân nhin rồi lại nhin, rốt cục vẫn không nói ra. Vẫn nên đợi đi, đợi khi có tin chính xác rồi hẵng nói. Lỡ như không phải cũng không khiến ông ấy mừng hụt.

Từ sau khi nhậm chức ở kinh thành, Từ Sâm bận rộn khác xa lúc ở Nam Kinh. Ông nhàn tản đã quen, bỗng nhiên thay đổi nên rất không thoải mái. Lục Vân đau lòng cho ông, đối với ông chỉ nói những chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Từ Sâm ngoài công vụ sẽ thường đến đường Chính Dương Môn cùng Từ thứ phụ trò chuyện, đánh cờ. Địa vị của Từ thứ phụ trong nội các rất vững chắc, quyền hành ngày càng tăng, thời gian rỗi rãi ít dần. Nhưng mỗi lần Từ Sâm ghé qua, ông đều rất cao hứng, phụ tử trò chuyện với nhau rất vui.

- Hôm nay lại đi thăm phụ thân à, lão nhân gia có khỏe không?

Lục Vân dịu dàng hỏi trượng phu. Từ Sâm vẻ mặt chột cứng lại, do dự chốc lát rồi thấp giọng nói:

- Âu Dương lão phu nhân bệnh nằm trên giường, phụ thân bảo chúng ta qua thăm.

Âu Dương lão phu nhân là thê tử của Nghiêm thủ phụ. Theo lý mà nói, giữa đồng liêu với nhau, thê tử Nghiêm thủ phụ ngã bệnh nằm trên giường, vợ chồng Từ Sâm qua phủ thăm hỏi cũng là hợp lẽ. Nhưng bởi vì liên quan đến việc Từ Tổ Tâm gả đến Nghiêm gia nên người của Từ gia đến Nghiêm gia, nói chung vẫn khó chịu.

Lục Vân ra vẻ như không để ý, dịu dàng nói:

- Phụ thân đã căn dặn, chúng ta đương nhiên phải nghe theo. Vậy ta cho người chuẩn bị thuốc bổ và dược liệu, chúng ta chọn ngày rồi đi.

Từ Sâm áy náy nhìn thê tử, khẽ gật đầu.

Vợ chồng Từ Sâm tuy đã quyết định đi Nghiêm gia nhưng trong lòng không muốn, cho nên cứ kéo rồi lại kéo, cuối cùng vẫn chưa xuất phát. Âu Dương lão phu nhân tuổi tác đã cao, không qua khỏi cơn bệnh này, ba ngày sau, Nghiêm phủ treo cờ trắng, Âu Dương lão phu nhân bệnh qua đời.

Từ Sâm và Lục Vân nhìn nhau. Bọn họ và Âu Dương lão phu nhân vốn không quen biết, không thể có bao nhiêu bi thương, dĩ nhiên cũng sẽ không vui vẻ gì. Chỉ là, thăm bệnh thì có thể kéo, phúng viếng có thể kéo sao?

Rất ngoài dự liệu của hai người họ, Từ thứ phụ vuốt chòm râu nhỏ mỉm cười:

- Sâm nhi nếu không muốn đi thì không cần đi.

Từ Sâm lòng đầy khó hiểu, mơ hồ đáp ứng.

Từ Sâm và Lục Vân sai người gửi rất nhiều đồ cúng nhưng người thì không đến.

Tuy họ không đến nhưng tang lễ của Nghiêm gia náo động cả kinh thành, ai cũng nghe thấy. Nghiêm phủ tiếng khóc rung trời, người đi viếng đầy ra ngoài cổng, cả đường lớn chật như nêm cối, Âu Dương lão phu nhân có thể nói là sinh vinh tử ai (sống làm người ta tôn kính, chết khiến người ta bi thương).

Nghiêm thủ phụ và nhi tử độc nhất của Âu Dương lão phu nhân Nghiêm Khánh cực kỳ bi thương, mấy lần ngắt xiú, con dâu và nữ nhi lại càng khóc dữ dội nói muốn cùng đi với mẫu thân. Vợ chồng Từ Sâm nghe được thì hơi cảm thấy bùi ngùi “Những người cô độc sống, Không bằng sớm chết đi.”, người có tang mẹ, rất tội nghiệp.

Từ thứ phụ chỉ cười khẽ, tâm tình vui vẻ.

“Thân thuộc còn xót xa, Người đương đã vui vẻ”, vợ chồng Từ Sâm thổn thức một phen, rồi cũng đem chuyện của Nghiêm gia quẳng ra sau ót.

* Bài “Nghĩ văn ca từ kỳ 3” của Đào Tiềm: ‘Thân thích hoặc dư bi, Tha nhân diệc dĩ ca’ bản dịch thơ của Lê Phụng

Lục Vân cách một ngày là đi Ngụy quốc công phủ, quản A Trì cực nghiêm, không cho dùng băng, không cho ăn đồ lạnh, không cho nói lời không hay. A Trì cười hì hì:

- Con là cô nãi nãi đã xuất giá có được không. Mẹ không thể xem con như đứa trẻ ba tuổi mà quản được.

Lục Vân sao chịu nghe nàng, không hề lơ lửng chút nào.

Về đến đường Đặng Thị Khẩu, Lục Vân suốt ngày nhìn chăm chăm hoàng lịch, tính toán ngày. Từ Sâm sau khi phát hiện thì cười:

- Làm cái gì đấy?

Sao cứ nhìn chăm chăm hoàng lịch làm gì? Ngày A Tồn cưới vợ còn sớm mà.

Lục Vân mỉm cười ngẩng đầu:

- Không nói cho chàng biết.

Từ Sâm cười lắc đầu, vẫy tay gọi hai ấu tử tới, tra hỏi chuyện học hành. Từ Thuật, Từ Dật đều ra vẻ tự tin:

- Phụ thân, tất cả con đều biết, người không đánh bại được con đâu!

Từ gia ở đường Đặng Thị Khẩu rất hòa thuận vui vẻ.

Âu Dương lão phu nhân qua đời chưa quá ngũ thất* thì Cát An hầu phủ cũng khắp nơi trắng toát, nhị lão thái gia Chung Hạnh tạ thế. Từ Sâm hỏi Lục Vân:

* Theo phong tục người Hán trước đây, sau khi người ta qua đời (hoặc sau khi đưa tang) sẽ lập linh tọa, mỗi ngày khóc bái, cúng tế sáng chiều, cứ bảy ngày làm một lần Phật sự (mời tăng ni đến tụng kinh siêu độ vong linh), tế lễ chay tịnh, liên tục bảy bảy bốn mươi chín ngày mới ngưng, lần đầu tiên gọi là “đầu thất”, cho đến lần cuối cùng là “thất thất”; “ngũ thất” là ba mươi lăm ngày

- A Trì chắc sẽ đi phúng nhĩ? Cát An hầu phủ là thân thích của Mạnh gia.

Lục Vân bị dọa giật nảy mình:

- Không được đi!

Linh đường âm khí rất nặng, người mới mang thai không được đến loại nơi như vậy!

Từ Sâm không hiểu:

- Sao thế?

Hai nhà là thân thích, khuê nữ là văn bối đi đưa tang thì có gì đâu.

Lục Vân ngồi không yên:

- Bảo người đóng xe! Ta đến nhà khuê nữ, dặn dò nó thật kỹ.

Từ Sâm ù ù cạc cạc muốn đi cùng:

- Ta đã lâu chưa gặp A Trì, cũng qua xem nó một chút.

Nha đầu không có lương tâm, tuy nói mùa hè cực khổ nhưng cũng không thể hai tháng không về nhà, không biết phụ thân nhớ sao.

Đến Ngụy quốc công phủ, mọi người trong đại gia đình, từ sư công, ông ngoại, bà ngoại đến Trương Tịnh, Du Nhiên, Trương Đồng tất cả đều ở đây. Du Nhiên vẻ mặt tươi cười nói:

- Đại phu mới đi không lâu. Chính xác là đã mang thai được hai tháng.

Lục Vân đã chuẩn bị tâm lý từ trước, chẳng qua mặt mũi tươi cười mà thôi. Từ Sâm thỉnh thoảng nghe tin vui, mừng đến phát ngốc, chỉ biết nói:

- Tốt, tốt, tốt!

Trương Đồng khoe miệng co quắp, hay nhĩ, không ngờ phụ thân của nhị tẩu cười ngây ngô giống y nhị ca! Đúng là nhạc phụ nào con rể đó.

102. Chương 102: Luôn Nhiều Quỷ Kế Mười Ma

Từ Sâm cười ngây ngô một lát, không thấy ái nữ đâu thì đưa mắt nhìn quanh. Trương Tịnh căn dặn:

- Đồng Đồng, đi gọi nhị ca nhị tẩu con ra đây.

Trương Đồng lạnh lạnh đáp ứng, vẻ mặt tươi cười không có ý tốt đi vào phòng trong.

Du Nhiên cúi đầu nói với Lục Vân:

- A Trì rất tốt, chỉ hơi xấu hổ thôi; Trọng Khải cứ nhìn A Trì cười ngu mãi, quả thực nhìn không nổi. Bởi vậy, lúc này phu quân mới bảo nó về phòng, vui đủ rồi hãy ra.

Lục Vân mỉm cười:

- Đúng là như con nít vậy.

Du Nhiên thầm vui, Mạ Mạ à, con sắp quang vinh biến thành lão tam rồi, sau bảy tám tháng nữa, con sẽ một tay dắt kiệu thê, một tay ôm ái tử, đến lúc đó ta xem con thành bộ dạng gì!

Không lâu sau, Trương Mạ và Trương Đồng mỗi người một bên đỡ A Trì, cẩn thận bước ra ngoài. A Trì vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Không cần, thật sự không cần mà.

Hai tháng, hài tử có thể còn chưa lớn bằng hạt gạo nữa, nhất thiết phải như ra trận vậy không?

Trương Mai mỉm cười nói:

- Cần thận dùng thuyền được vạn năm.

Hắn ở trong phòng phát ngốc hồi lâu, bây giờ biểu cảm trên mặt cuối cùng cũng bước đầu khôi phục bình thường, chẳng qua đầu óc dường như chưa quá minh mẫn, rất dễ nói lời ngu, làm việc ngốc. Trương Đồng rõ ràng là theo quấy rối nhưng ngoài mặt lại nghiêm túc cổ vũ:

- Phải đó, cần thận luôn không sai.

Trong mắt đều là ý cười nhạo.

Sư công thỏa mãn nhất, mặt mày hớn hở nhìn Trương Mai và A Trì, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt. Sắp có tiểu A Mai rồi! A Mai cưng chiều tiểu cô nương như vậy, rất tốt rất tốt. Nên như thế thì tiểu hài tử mới thông minh hơn người!

Ông ngoại cười khê. Thư phòng còn để mấy nghiên mực quý thượng hạng, đến khi tiểu A Kinh, tiểu A Mai ra đời, không thiên vị ai hết, mỗi đứa một bộ. Sau khi lớn đi học viết chữ cũng không thiên vị, chính tay tặng ông ngoại sẽ nắm tay đích thân dạy dỗ.

Bà ngoại vui rạo rực. Giày nhỏ y phục nhỏ phải may thêm một bộ rồi, may cho bé trai hay bé gái đây? Mới hai tháng, nhìn không ra bụng nhọn hay bụng tròn, vậy thì, bé trai bé gái mỗi thứ may một bộ đi.

Du Nhiên và Lục Vân kéo A Trì ngồi bên cạnh, tỉ mỉ nói đến những việc cần chú ý. A Trì lễ phép xin ý kiến:

- Có thể ban cho giấy bút không? Con thật sự nhớ không nổi, vẫn nên ghi chép lại để khỏi quên thì hơn.

Người mang thai sẽ trở nên ngốc, có biết không? Hai vị nói một đồng lớn như vậy, xin lỗi xin lỗi, IQ của ta nhớ không hết.

Du Nhiên cười khúc khích:

- Sao có thể để thai phụ làm được?

Phụ nữ có thai chính là động vật bảo vệ trọng điểm. Bà quay sang thương lượng với Lục Vân:

- Chúng ta viết giúp A Trì được không?

Trương Đồng tim đập thành thịch. Mẹ, chữ của mẹ ở trong nhà mình tiện tay viết thì được chứ trước mặt thân thích, đừng có bêu xấu mà? Trương Đồng ở bên cạnh lo lắng nhìn, Du Nhiên khách sáo nhún nhường, Lục Vân khiêm tốn hai câu rồi nhắc bút. Trương Đồng âm thầm thở phào một hơi, tảng đá trong lòng rơi xuống.

Trương Tịnh và Từ Sâm thì lấy thân phận người từng trải nhẫn nại chỉ bảo Trương Mai. Trương Tịnh ôn hòa nói với ấu tử:

- Em bé tuy chưa ra đời nhưng đã là tiểu sinh mệnh, rất nhiều chuyện nó đều hiểu. Nhi tử, phụ thân về sai người đem mấy quyển chuyện xưa qua đây, buổi tối con kể chuyện cho em bé nghe. Chỉ được kể chuyện tốt, không được kể chuyện xấu.

Từ Sâm nhớ lại chuyện trước đây:

- A Trì khi còn nhỏ, ta vừa gảy đàn là nó sẽ chú ý lắng nghe, vỗ vỗ đôi tay nhỏ, cười rất ngây thơ. Trọng Khải, em bé hẳn là thích nghe tiếng đàn, con nếu rảnh thì đàn cho em bé nghe.

Trương Mai nhất nhất đáp ứng:

- Dạ, kể chuyện xưa, đánh đàn, con nhớ rồi.

Có lẽ còn có thể đọc binh thư chiến sách, võ học bí tịch, như vậy, hài tử sinh ra chẳng phải sẽ càng toàn tài sao?

Hai nhóm người bận rộn việc của mình, bất giác trời đã tối. A Trì mỉm cười mời:

- Mọi người mời ở lại hàn xá dùng bữa cơm rau dưa. Sẵn tiện kiểm tra xem ẩm thực ở hàn xá thế nào, có vừa miệng hay không.

Không yên tâm cái này không yên tâm cái kia, dứt khoát tự nghiên cứu thực tế đi.

Mọi người đều nghiêm túc gật đầu:

- Rất đúng, nên kiểm tra.

Lập tức Du Nhiên sai người về Bình Bắc hầu phủ báo tin cho vợ chồng Trương Kinh. Lục Vân sai người về đường Đăng Thị Khẩu báo cho ba huynh đệ Từ Tôn: “Chúng ta không về nhà ăn tối, các con cứ tự nhiên.”

Nhà bếp đã chuẩn bị từ trước, thức ăn hết món này đến món khác được dọn lên bàn. Không chỉ mùi vị cực kỳ thơm ngon mà món nào trông cũng đẹp mắt. Cho dù chỉ là một miếng thịt bình thường cũng trong suốt như hồng ngọc, làm người ta nhìn mà vui thích.

Mọi người khen ngợi, Trương Mai mỉm cười nói:

- A Trì thích đồ đẹp mắt.

Sư công vui đầu và cơm, lòng phơi phới. Cháu dâu này là ta chọn đấy! Nhìn xem, tiểu cô nương không chỉ xinh đẹp mà ngay cả làm thức ăn cũng đẹp.

Sau khi ăn xong, tài nghệ thức ăn của Ngụy quốc công phủ được mọi người nhất trí đánh giá cao. Trương gia cũng thế, Từ gia cũng vậy, các trưởng bối rồi rít tổ về: cái khác không nói nhưng hai đứa này rất biết ăn. Được, không cần lo hai đứa đói nữa.

Tiến trưởng bối hai nhà đi rồi, Trương Mai nóng lòng muốn thử:

- A Trì, cực cưng muốn nghe khúc gì?

A Trì vui vẻ:

- Trọng Khải, nó còn rất nhỏ rất nhỏ, chỉ lớn chút xíu thôi.

Mới là một phôi thai, chàng nói nó hiểu gì chứ?

Trương Mai nghiêm túc nói:

- Tuy còn rất nhỏ nhưng rất nhiều chuyện nó đều hiểu, không thể gạt nó.

Thấy A Trì cười, hắc vị vàng bổ sung:

- Là phụ thân nói.

Phụ thân trước giờ nói câu nào đúng câu đó, chưa bao giờ sai.

A Trì mỉm cười dựa trên giường quý phi, bắt đầu yêu cầu:

- Trọng Khải, trời nóng lắm, chàng đàn khúc nào khiến người nghe mát mẻ ấy.

Không cho dùng băng, không cho ăn đồ lạnh, hè này trôi qua quá ngọt ngào rồi. Cha hài nhi khiến ta mát mẻ đi.

Trương Mai gảy khúc “Cao sơn lưu thủy”, tiếng đàn trầm bổng, êm tai dễ nghe. Một khúc vừa hết, A Trì vỗ tay khen ngợi:

- Ta như được đến một nơi tiên cảnh có núi có hồ. Trên núi cây tùng xanh um, dưới núi cỏ thơm xanh biếc, nước hồ xanh ngọc lăn tăn, bên hồ nước chảy róc rách, ta như lạc vào tiên cảnh, tục niệm không còn, hơi mát tỏa ra.

Trương Mai mỉm cười, bàn tay đặt trên bụng bằng phẳng của thê tử, dịu dàng hỏi:

- Cực cưng có thích nghe không?

A Trì cười hi hi:

- Cục cưng thích nghe hay không, ta không biết. Trọng Khải, mẹ cục cưng thích nghe.

Trương Mai ngồi trở lại bên cổ cầm, hắng giọng, ngồi ngay ngắn nói:

- Mẹ cục cưng nếu muốn nghe thì nên nghe “Tổ Hoa ánh nguyệt”, nghe “Nhất Nhất khúc”.

A Trì vừa mừng vừa sợ:

- Trọng Khải, phổ khúc xong rồi sao?

Người yêu nhạc nghiệp dư tự mình phổ nhạc, có vẻ độ khó rất lớn.

Trương Mai bạch y như tuyết, khẽ gảy dây đàn, tiếng đàn mỹ diệu truyền ra. Âm điệu du dương lưu loát lại mang theo lãng mạn ấm áp, giai điệu bổng rồi lại trầm, kéo dài liên tục, tươi đẹp êm ái. A Trì trong lòng cảm động, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt triền miên lưu luyến.

Kể từ hôm đó, A Trì hiếm khi ra khỏi cửa. Niên đại này thiếu y thiếu thuốc, chuyện mang thai là “người sinh người, dọa chết người”, dù thận trọng thế nào cũng không ngại nhiều. Huống hồ Ngụy quốc công phủ chiếm diện tích rộng lớn, phòng ốc đông đảo, hoa viên, núi giả, hồ cá, rừng cây đủ cả, ở nhà cũng không buồn chán.

Thỉnh thoảng có người đến thăm hỏi. Du Nhiên và Lục Vân thì khỏi phải nói, cứ hai ba ngày là qua nhìn, kiểm tra trước kiểm tra sau, rồi dặn dò một phen. Đôi bạn tốt khuê phòng Trình Hi và Phùng Thù cũng thỉnh thoảng ghé qua, cùng A Trì trò chuyện, uống trà, thư giãn.

Du Nhiên và Lục Vân rất ăn ý, hễ trong nhà có chuyện gì không tốt đều không cho A Trì biết:

- Đây là thai đầu, A Trì còn nhỏ, cần phải cẩn thận.

Tang sự của Cát An hầu phủ, Trương gia chỉ có nam nhân ra mặt, không có nữ quyền đi phúng. Chung thị rất bất mãn:

- Cữu cữu ruột qua đời mà thất lễ như thế! Tưởng nó là cô nãi nãi đã xuất giá thì ta không làm gì được nó ư?

Quý Quân tươi cười:

- A Du từ nhỏ đã không đi Cát An hầu phủ, mẹ đâu phải không biết? Vợ A Kinh, vợ A Mai đều đang mang thai, không ra cửa được. Mẹ, thật sự là chuyện có nguyên nhân, xin người thông cảm một hai.

Chung thị nghiêm mặt không vui. Quý Quân đi theo càng cẩn thận.

Sau tang sự, nhóm người Tôn phu nhân theo di nguyện của Chung Hanh, chọn ngày dọn khỏi Cát An hầu phủ, ai nấy vào nhà mới của mình. Mắt thấy một đại gia đình náo nhiệt lơ thơ tan tác, Cát An hầu Chung Nguyên tinh thần chán nản.

Thê tử ông là Vương phu nhân dùng lời hay an ủi:

- Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn mà.

Chung Nguyên cười khổ. Thê tử xem như xuất thân danh môn, thừa hưởng giáo dục từ nhỏ, có vài phần kiến thức nhưng tương lai của Cát An hầu phủ, bà ấy không thấy được, cũng không hề cảnh giác. Công hầu phủ đệ hay quan văn thanh lưu (chỉ các quan có phẩm hạnh tốt) đều sợ nhất là gì? Chính là con cháu bình thường, không người kế tục. Bất luận người là gia tộc hiển hách thế nào, nếu không có con cháu xuất sắc, dần dần rồi cũng sẽ suy tàn, không còn vinh quang như trước nữa.

Lúc Chung Tuấn đến từ giã, Chung Nguyên vỗ vỗ ông cảm khái:

- A Tuấn, ba nhi tử của con đều rất không tệ, đặc biệt là Hoành nhi rất có chí khí, là hảo nam nhi của Chung gia ta. Sau này Hoành nhi cưới đại tiểu thư của Bình Bắc hầu phủ, tiền đồ rộng mở, tương lai tươi sáng làm người ta vui mừng.

Chung Tuấn trầm mặc hồi lâu không đáp. Quyết định của phụ thân trước khi đi, đại khái cũng giống vậy nhỉ? Thứ nhất Hoành nhi thích A Đồng, thứ hai cưới A Đồng có lợi cho đường làm quan của Hoành nhi, đó là lý do cho thái độ khác thường thà rằng phân gia của phụ thân.

Đối với con cái, chúng chỉ biết tình thâm ý trọng, chân thành ái mộ; nhưng đối với trưởng bối lại là tính toán, so đo từng li từng tí, xem mỗi hôn sự này có thể mang lại chỗ tốt gì. Hai bên khác biệt rõ ràng như vậy làm người ta sao chịu nổi.

Chung Tuân trước khi đi, uyển chuyển nói:

- Trưởng gia chưa đồng ý hôn sự, bởi vậy.....

Chung Nguyên chút nhân lực này vẫn phải có, cười nói:

- Yên tâm, ngay cả đại bá mẫu của con, ta cũng chưa từng nhắc tới.

Tưởng đại bá con thật sự hồ đồ phải không, trước khi hôn sự còn chưa định, có thể gặp người là nói sao.

Chung Tuân thì lễ thật sâu, yên tâm rời đi.

Khi gió thu thổi đến, Chung Tuân và Thủy Băng Tâm mời vợ chồng Tuyên Ninh hầu đức cao vọng trọng làm mai mối, đến Bình Bắc hầu phủ đề thân cho Chung Hoàn. Tuyên Ninh hầu Lư Uy đang nhậm chức Tả đô đốc của Tiền quân đô đốc phủ, cùng Trương Tịnh là đồng liêu, quan hệ rất tốt.

Cuối tháng mười, hai nhà trao đổi canh thiệp.

Vì Chung gia còn đang thủ hiếu nên chuyện trao đổi canh thiệp rất khiêm tốn, không gây náo động.

Tôn phu nhân mặt âm trầm, gọi Thủy Băng Tâm tới mắng một trận:

- Nhà hấn ngay cả phúng cũng không đi mà người hấp tấp như vậy! Nhân phẩm Hoàn nhi rành rành ra đó, dạng cô nương nào mà cưới không được, người làm mẹ chỉ biết lo bản thân sung sướng, không chịu nghĩ cho Hoàn nhi gì hết.

Thủy Băng Tâm đã quen với tính cách của Tôn phu nhân, chậm rãi nói:

- Hiếu kỳ của Hoàn nhi là một năm. Con tính ngày rồi, lễ qua lễ lại xong xuôi cũng tới mùa thu đông năm sau. Lúc đó Hoàn nhi đã bỏ tang phục, rước A Đồng vào cửa, vợ chồng son ở kinh thành sống qua ngày, dưới mí mắt trưởng bối mà an cư lạc nghiệp.

Tôn phu nhân cười lạnh:

- Rất tốt. Giỏi cho dưới mí mắt trưởng bối mà an cư lạc nghiệp. Vậy thì để vợ chồng Hoàn nhi đến ở cạnh ta đi. Dưới mí mắt của ta, Hoàn nhi sẽ không chịu thiệt thòi.

Thủy Băng Tâm uyển chuyển cự tuyệt:

- Thứ nhất, nên lấy di nguyện của cha chồng làm trọng, không thể để lão nhân gia dưới cửu tuyền không an lòng; thứ hai, Hoàn nhi mấy năm trước luôn đi Liêu Đông xa xôi ngấp ngù, nếu không theo ý nó, khó tránh nó sẽ dứt áo ra đi, cần gì phải thế.

Tôn phu nhân nghĩ đến việc Chung Hoàn “dứt áo ra đi” thì miễn cưỡng khép miệng lại.

Tối hôm đó, Chung Hoàn như một cơn gió vọt đến trước mặt Tôn phu nhân:

- Tổ mẫu, người nếu gây khó dễ Trương Đồng một chút xíu nào, con sẽ dẫn nàng cao bay xa chạy, cả đời không về kinh nữa!

Tôn phu nhân luôn miệng nói:

- Ai gây khó dễ nó, ai gây khó dễ nó chứ?

Ai rảnh đi gây khó dễ nó chứ? Cả đồng con dâu, cháu dâu kia kìa, không thèm để ý nó.

Chung Hoàn hầm hầm đứng một lát rồi rời đi như một cơn gió.

Lần hẹn hò kế tiếp, Chung Hoàn vô cùng dịu dàng săn sóc:

- Trương Đồng, ta sẽ bảo vệ nàng. Bất luận là ai muốn ức hiếp nàng, ta đều không cho phép.

Hắn còn đang thủ hiếu, toàn thân bạch y, lại càng làm nổi bật dung nhan xuất chúng. Trương Đồng mê mẩn nhìn hắn, mơ màng gật đầu.

Chung Hoành nghĩ đến những lời trách mắng mà Thủy Băng Tâm phải chịu thì trong lòng áy náy:

- Trương Đồng, ta nói thật. Dù là tổ mẫu ta cũng đừng hòng khiến nàng không vui vẻ.

Trương Đồng chớp chớp mắt. Không phải chỉ là mấy tam cô lục bà thôi sao, ta sợ bọn họ? Chúng mỹ nhân, ta không phải đóa hoa trong nhà ảm. Ta là đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ do ông ngoại, sư công, phụ thân, mẫu thân hợp lực tạo ra, rất lợi hại.

103. Chương 103: Tiệc Thay Danh Tiếng Bấy Nay (thượng)

Trương Đồng cười nhẹ nhàng:

- Năm đó nhị ca cầu hôn Từ gia, thân gia bá phụ bá mẫu rất băn khoăn, không muốn đồng ý. Chàng đoán xem tại sao? Khi đó thái phu nhân còn ở trong phủ, thân gia bá phụ bá mẫu lo lắng nhị tẩu được cưng chiều từ nhỏ, không đối phó được cả đám thân tộc.

Chung Hoành nhướn nhướn chân mày. Là vì chuyện này? Nhị ca Ngụy quốc công trẻ tuổi anh tuấn, là rể cưng vừa ý trong mắt bao người, bao nhiêu người mình tranh ảm đoạt. Cha Từ mẹ Từ lại vì suy nghĩ này mà cự hôn, thực sự là yêu thương nữ nhi quá mức.

Trương Đồng nói tới công lao to lớn của A Trì thì rất tán thưởng:

- Kết quả thì sao, nhị tẩu không cần tốn nhiều sức, sạch sẽ gọn gàng mời thái phu nhân ra khỏi Ngụy quốc công phủ. Nhị tẩu không những được thanh tịnh mà còn được thanh danh tốt.

Lập tôn tử thừa tự cho tiền Ngụy quốc công, chấp tay dâng tặng chức Chỉ huy thêm sự thực quyền, tộc nhân ai không khen tẩu ấy rộng rãi hào phóng, kính trọng người già, giúp đỡ người cô quả? Thái phu nhân Lâm thị muốn nói xấu tẩu ấy cũng không có người tin.

- Nhị tẩu nói tẩu ấy rất biết gây lộn. Ta so với nhị tẩu còn mạnh hơn một điểm, ta không chỉ biết gây lộn mà còn biết đánh nhau!

Trương Đồng có vẻ đắc ý:

- Ai muốn ức hiếp ta, nháo thì nháo, nháo không được thì đánh!

Chung Hoành cười nhẹ:

- Trương Đồng, nàng nửa phần cũng không chịu thiệt.

Trương Đồng cười nói:

- Đương nhiên. Cho dù thủy triều gầm thét với ta, ta cũng sẽ đá nó trở về!

Nàng nói xong, thấy Chung Hoành có vẻ nghi hoặc thì mỉm cười bổ sung một câu:

- Mẹ ta nói.

Chung Hoành khóe miệng co quắp. Hắn nhớ tới lời Du Nhiên hôm đó, thực sự cảm thấy quá độc ác. Có câu “Thà hủy đi mười ngôi miếu cũng không phá một cuộc hôn nhân”, người là trưởng bối sao có thể tính toán việc đón khuê nữ về nhà, còn để cho người ta sống hay không.

Chung Hoành chỉ dám nghĩ trong bụng chứ ngoài miệng nào dám nói xấu nhạc mẫu, bèn nhẹ nhàng thể hiện lòng trung thành:

- Có ta ở đây. Ta là nam nhân, nam nhân nên che chắn phía trước vợ con, vì vợ con mà chắn gió che mưa. Trương Đồng, nàng không cần gây lộn cũng không cần đánh nhau, ta sẽ bảo vệ nàng.

Trương Đồng chớp chớp mắt, gật đầu:

- Được thôi. Vậy, toàn dựa vào chàng đấy.

Lúc có người để dựa thì dựa cho đã, không lố.

Chung Hoành lằng lằng, Trương Đồng toàn dựa vào ta! Hắn không tự chủ ưỡn ngực, vừa kiêu ngạo, vừa tự hào.

Tin tức hai nhà Trương, Chung kết thân dần truyền ra, ngay cả Hoàng đế cũng biết. Lúc gặp Đặng Du, Hoàng đế cố ý hỏi:

- Biểu muội phu kia của người thế nào?

Đặng Du rất nghiêm túc nói:

- Bệ hạ, là biểu tỷ phu của thần. Trương gia đại tiểu thư lớn tuổi hơn vợ thần.

Thanh minh xong, Đặng Du mới nói với Hoàng đế:

- Đẹp, cực kỳ đẹp. Thần thấy mà còn mê, rung động lòng người.

Hoàng đế tìm đập thành thịch:

- Trên đời lại có mỹ nam tử như vậy.

Hoàng đế vẫn nhớ ba điều kiện Trương Tịnh nói, bèn ngoắc bảo Đặng Du đến bên cạnh:

- Biểu tỷ phu kia của người, thật sự là đồng nam?

Con cháu gia đình huân quý có thể giữ thân trong sạch vốn không nhiều.

Đặng Du ăn ngay nói thật:

- Cái này thần không biết, cũng không thể không biết xấu hổ mở miệng hỏi. Nhưng huynh ấy đã bắt đầu theo sư công học võ, võ công của sư công lúc nhập môn hình như phải là thân đồng tử mới có thể luyện.

Hoàng đế vuốt vuốt chòm râu nhỏ xinh xắn:

- Biểu tỷ phu của người có từng hứa sẽ không hai lòng không?

Đặng Du sắc mặt cứng đờ:

- Biểu thúc nói, huynh ấy nếu dám sinh hai lòng thì

Tay hắn từ từ để lên cổ mình, làm động tác “giết”.

Hoàng đế thấy hắn sợ hãi thì hảo tâm an ủi:

- Người không phải con rể ông ấy, không cần vậy đâu.

Đặng Du đưa tay lau mồ hôi lạnh trên đầu:

- Dạ, thần không sợ. Vợ thần là Trình gia cô nương, biểu thúc sẽ không xen vào.

Lau mồ hôi xong, Đặng Du vui vẻ nói:

- Đại biểu ca không phải mới có một tiểu tử mập mạp sao, biểu thúc ngoài mặt tuy không thể hiện gì nhưng trong lòng rất vui mừng. Ông ấy không đáng sợ, không đáng sợ chút nào.

Giờ Hợi ngày hai mươi ba tháng chín, Trương Kinh vinh dự trở thành phụ thân, tiểu hài tử nặng sáu cân sáu lạng, trông rất giống với phụ thân. Hài tử vừa ra đời lập tức trở thành vật cưng của Bình Bắc hầu phủ, từ già đến trẻ đều vây quanh nó. Trương Tịnh làm tổ phụ thấy hài tử cũng nhu hòa từ ái, nhìn thân thiết đến mức Đặng Du cũng không sợ.

Nhìn xem tiền đồ của người này! Hoàng đế liếc Đặng Du, cười rạn rở.

Hoàng đế tán gẫu với Đặng Du thêm mấy câu xem như thả lỏng tinh thần, sau đó tiếp tục phê tấu chương. Đặng Du cáo từ rời điện, lúc đi tới cửa điện thì nghe Hoàng đế ném một bản tấu chương xuống đất, cả giận nói:

- Tấu chương này là cái gì đây? Nội các đại thần đều hồ đồ rồi hả?

Đặng Du không ngốc, Hoàng đế đang nổi giận, hắn sao lại đi hứng miếng? Hắn nhắc bước nhanh chóng chuồn ra ngoài. Ra đến cửa điện, hắn sải bước đi nhanh, tuyệt không quay đầu lại.

Hôm đó Từ tam gia cả người mặc thường phục, chờ Đặng Du sau khi xuất cung, hẹn hắn đến tửu lâu ngồi một lát. Đặng Du mắt thấy bốn bề vắng lặng thì ghé tai nói thầm chuyện ngày hôm nay, nói xong còn an ủi:

- Dù sao lệnh tôn là thứ phụ, bệ hạ nếu trách tội xuống sẽ tự có thủ phụ gánh vác.

Từ tam gia rất cảm kích, chấp tay đa tạ, Đặng Du tức giận:

- Người một nhà mà nói cứ như người ngoài thế! Ngài là thúc phụ của nhị biểu ca, không phải cũng là thúc phụ của ta sao?

Từ tam gia vỗ vỗ vai hắn:

- A Du, vậy thúc phụ không khách sáo với cậu!

Đặng Du liền đổi giận thành vui.

Từ tam gia cùng Đặng Du uống rượu, sau khi chia tay thì vội vàng lên xe về đường Chính Dương Môn, kể rõ một năm một mười với Từ thứ phụ. Từ thứ phụ mỉm cười:

- Như thế rất tốt.

Ấu Dương thị chết bệnh, Nghiêm Khánh sẽ có đại tang. Tuy không nhất định phải về nguyên quán nhưng chỉ ít cũng không thể ra vào Văn Uyên Các như trước. Như vậy, Nghiêm thủ phụ mất đi cánh tay, ngay cả tấu chương viết cũng không hợp tâm ý Hoàng đế.

Nghiêm tặc, đây chính là khởi đầu cho việc ngưi thất sủng. Từ thứ phụ trong lòng vui sướng hiển nhiên không cần phải nói.

Từ thứ phụ nhẹ giọng khen ngợi Từ tam gia vài câu, Từ tam gia vái dài:

- Con thẹn không dám nhận.

Từ thứ phụ mỉm cười nói:

- Có gì mà không dám nhận? Theo vi phụ thấy, con rất có năng lực. Việc vặt trong nhà cho đến xã giao trong triều, con đều có thể chu toàn thỏa đáng.

Từ tam gia khiêm tốn mấy câu, rồi vàng dạ rồi đi.

Sau khi Từ tam gia đi, thư phòng của Từ thứ phụ lục tục kéo đến không ít triều thần mặc thường phục. Cửa thư phòng được đóng kín, tới bị cấm không được bén mảng đến nên bọn họ nói những gì, mưu toan những gì, không cách nào biết được.

Từ thứ phụ bận rộn nhiều việc, nhưng nếu Từ Sâm trở lại, ông sẽ buông công vụ trong tay xuống, cùng uống rượu tán gẫu với trưởng tử, thư giãn thật lâu. Từ thứ phụ quả trách nói:

- Sâm nhi càng lúc càng lười. Thời gian về phủ làm bạn với vi phụ càng ngày càng ít.

Từ Sâm chợt dạ cười:

- Nhi tử về đúng là ít hơn, sau này nhất định sửa, nhất định sửa. Phụ thân cũng biết Lễ bộ rất bận bịu, xong công việc về đến nhà thì A Thuật A Dật lại ầm ĩ muốn đi thăm tỷ tỷ.

Từ thứ phụ thư thái cười:

- Con bé Tố Hoa này vô cùng tốt, không chịu thua kém.

Không chỉ làm quốc công phu nhân, được cha mẹ chồng và trưởng phu yêu thích mà còn mới qua cửa chưa được một năm liền mang thai. Có cô nương như vậy, nhà mẹ đẻ cũng vẻ vang.

Nhắc tới ái nữ, Từ Sâm liền nói nhiều:

- Cha không biết nó đâu, sắp làm mẹ người ta rồi mà cứ như trẻ nít vậy. Con nếu không thường xuyên đi thăm hỏi, dằn dò nó thì quả thật không yên lòng.

Từ thứ phụ cười lắc đầu:

- Quá mức nhi nữ tình trường.

Mình cũng là người có nữ nhi, năm đó nữ nhi xuất giá, mang thai, mình chẳng qua cũng chỉ hỏi han sơ sơ một câu mà thôi, chưa từng nóng ruột nóng gan như vậy.

Nói cười vui vẻ hồi lâu, Từ Sâm đứng dậy cáo từ. Trước khi ra cửa, Từ thứ phụ gọi ông lại:

- Bình Bắc hầu phủ sắp tổ chức đầy tháng?

Từ Sâm gật đầu:

- Dạ, ngày hai mươi ba tháng này, tổ chức đầy hai tháng.

Từ thứ phụ cười nói:

- Trưởng tử trưởng tôn không phải chuyện nhỏ, hẳn là ăn mừng lớn lắm đây.

Đến ngày hai mươi ba tháng mười một, trước cổng Bình Bắc hầu phủ ngựa xe như nước, khách tới phần lớn đều mặc quan phục phẩm cấp cao, dáng vẻ hiên ngang. Trong phủ giăng đèn kết hoa, tiếng người huyên náo, đàn sáo không dứt bên tai, trong sảnh thượng viện đều là hí kịch và tiệc rượu.

Các nữ quyền vẫn còn nhã nhặn nhưng nam khách có nhiều quân nhân, võ sĩ, lúc uống rượu cao hứng thì rối rít kêu gào:

- Trương đại soái, đại tôn tử của ngài mau mau ôm ra đây, để chúng ta nhìn cho đã mắt!

Trương Tịnh khẽ mỉm cười, quả nhiên sai người:

- Đem bé Đại ra đây.

Không lâu sau, bà vú ôm đứa trẻ, được bọn nha đầu vây quanh bước ra. Đứa trẻ đã đủ hai tháng, đôi mắt to linh động đen nhánh nhìn mọi người, không hề sợ hãi.

Tức thì có vài người chảy nước miếng, đưa tay muốn ôm, Trương Tịnh nào chịu, chỉ cho nhìn không cho sờ. Trương Kinh bảo vệ chặt chẽ:

- Được rồi, nhìn xong rồi, ôm bé Đại vào đi.

Nhiều người như vậy, dửng dưng dọa sợ nhi tử của ta.

Đôi mắt trông theo hướng bé Đại đi xa, họ vỗ bàn than thở:

- Chưa nhìn đủ, chưa nhìn đủ!

Đặng Du cũng có mặt, cười hỏi Trương Kinh:

- Tên có rồi à? Còn nhũ danh thì sao?

Trương Kinh mỉm cười:

- Dù sao bây giờ cũng chỉ có mình nó, trước cứ gọi là bé Đại, còn nhũ danh và tên để cẩn thận nghĩ sau.

Tên của bé Đại, rất khó khăn. Tổ phụ Trương Tịnh, bởi vì ra đời ở Tịnh Châu, cho nên tên là một chữ "Tịnh". Phụ thân Trương Kinh, bởi vì ra đời ở kinh thành, lại khỏe mạnh cường tráng, cho nên tên là một chữ "Kinh" (Kinh - - nghĩa là mạnh). Đến bé Đại, ắt không thể dựa theo quy luật này mà đặt tên nữa.

Ý kiến của sư công:

- Bé Đại ra đời ở Bình Bắc hầu phủ, gọi ngắn gọn là Trương Bình Sinh.

Lời kia của sư công vừa thốt ra, người khen ngợi phụ họa theo cũng không ít, chẳng hạn như Trương Mai, chẳng hạn như A Trì, chẳng hạn như Đồng Đồng.

Ý kiến của ông ngoại:

- Bé Đại là trưởng tử trưởng tôn, cần phải chín chắn ổn trọng. Thế hệ này ở Ngụy quốc công phủ lấy chữ ‘Doãn’ làm tên lót (Doãn - - nghĩa là công bằng, thỏa đáng), còn bé Đại thì tên chỉ một chữ ‘Doãn’.

Các huynh đệ của nó sẽ là Doãn Văn, Doãn Võ, Doãn Tín, vân vân; còn bé Đại tên chỉ một chữ Doãn, vô cùng oai phong.

Trương Tịnh bởi vì sau này mới nhận tổ quy tông, cho nên tên của gia đình ông không theo thứ bậc trong tộc mà đặt theo tâm ý chính mình.

Trương Bình Sinh? Vẫn là thôi đi, sự công vô công cao nhưng đặt tên thì không được.

Trương Doãn? Hình như tốt hơn chút chút nhưng chưa đủ vang dội.

Trương Tịnh suy nghĩ về ý kiến đặt tên của sư công và ông ngoại đều cảm thấy không hài lòng.

Trình độ đặt tên của Du Nhiên ông cũng không tin được, dứt khoát tìm quyển “Chú giải từ”, lật từng trang từng trang xem xét. Du Nhiên mỉm cười:

- Tên của bé Đại không vội. Đợi tổ phụ nó từ từ lật hết quyển “Chú giải từ” rồi lại nói.

Tên của tiểu hài tử thông thường đều do tổ phụ đặt. Trương Tịnh lần đầu tiên làm tổ phụ, nội tâm đương nhiên rất kích động, cân nhắc hết lần này đến lần khác tên của hài tử mà vẫn chưa quyết định. Bé Đại không còn cách nào khác đành phải chờ thôi.

Trương Đồng rất hăng hái nói:

- Tối qua không biết sao con mơ thấy đi mua một con lừa nhỏ, rất đáng yêu! Nếu không, nhũ danh của bé Đại gọi là ‘Mãi Lư’ (mua lừa), có được không?

Sư công vỗ tay:

- Thú vị thú vị!

Ông ngoại phun trà, bà ngoại hé môi cười, Trương Tịnh vỗ tay:

- Đồng Đồng, đến bên cạnh phụ thân.

Con bé không có ánh mắt, mau tới bên cạnh phụ thân, tránh cho đại ca đại tẩu đánh con.

104. Chương 104: Tiệc Thay Danh Tiếng Bấy Nay (hạ)

Trương Đồng cười hì hì bước qua:

- Phụ thân bận khoản lắm đúng không? Để con san sẻ giúp cho.

Nàng đưa ra chủ ý thối:

- Kỳ thực tên Mãi Lư này không tệ, rất có hương vị quê cha đất tổ. Nếu thật không muốn gọi Mãi Lư, vậy gọi Tiểu Hắc cũng được, cha xem đôi mắt của bé Đại đen nhánh, rất đẹp đó.

Bé Đại đang nằm trên giường gạch, cha bé cầm trống bỏi chơi với bé, mẹ bé mỉm cười nhìn bé, trò chuyện với bé. Hai mắt bé chuyển động theo trống bỏi, thỉnh thoảng bé còn há cái miệng nhỏ nhắn chưa có răng cười ngây thơ.

Cha bé là cao thủ võ lâm, hiếm khi vừa chơi đùa với bé vừa chậm rãi nói chuyện với cô cô bé:

- Suy nghĩ của muội kỳ quái lắm, mắt hài tử đen nhánh rất đẹp thì nhũ danh chẳng phải là A Mặc sao? A Mặc tuy không tốt nhưng miễn cưỡng cũng có thể nghe được.

Phó Vành cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, dịu dàng cười:

- Đồng Đồng không phải vẫn đang nhớ lừa nhỏ chứ? Lừa nhỏ gọi Tiểu Hắc rất thích hợp.

Trương Đồng lắc lư chạy tới:

- Không phải không phải, nếu là lừa nhỏ thì nên gọi Tiểu Hoa mới phải, cũng có thể gọi là Tiểu Khôi. Đại tẩu, các hiệp nữ trong thoại bản đều cười lừa, lừa rất không tệ!

Du Nhiên kéo Trương Đồng qua, mỉm cười nói:

- Bé Đại của chúng ta long tư phượng chất, so với thiên lý mã còn ngại chưa đủ nữa là. Đồng Đồng con đừng có đưa ra chủ ý bậy bạ nữa, hễ cái gì liên quan tới lừa, bé Đại của chúng ta đều không cần.

- Là vậy à.

Trương Đồng tinh nghịch chớp chớp mắt, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Trương Tịnh ngồi đằng hoàng, yên tĩnh. Trương Tịnh không nở lạnh nhạt ái nữ, bèn cầm từ điển qua cùng nàng xem. Trương Đồng lại hăng hái, cùng Trương Tịnh lục lọi từ điển, chẳng qua thấy chữ nào mang theo chữ Mã hoặc chữ Hộ bên cạnh đều không suy xét tới.

Buổi tối về phòng, Du Nhiên mỉm cười giục:

- Ca ca mau quyết định đi, nếu không, Đồng Đồng không biết còn nảy ra ý niệm cổ quái gì nữa. Thật sự không được, vậy để ta đặt một cái nhé? Ca ca, ta rất có học vấn đó, tên nghĩ ra chắc chắn vừa tao nhã vừa hùng hồn.

Trương Tịnh nghiêm túc nói đạo lý:

- Tên A Kinh A Mai đều do nàng đặt, tên Đồng Đồng cũng do nàng đặt, lần này tên của bé Đại đến lượt ca ca đặt. A Du, tên của ba tôn tử và tôn nữ đầu đều do ca ca đặt.

- Vậy đứa thứ tư thì sao?

Du Nhiên cười hỏi.

Trương Tịnh nắm lấy tay bà khẽ hôn lên, khẳng khái hào phóng đáp ứng:

- Từ đứa thứ tư trở đi đều do A Du đặt! Lúc nào A Du đặt chán mới giao cho ca ca.

Du Nhiên cười ngã vào lòng Trương Tịnh. A Kinh, A Mai đáng thương, Vành Vành, A Trì đáng thương, tác phẩm của mình mà mình không có quyền đặt tên!

Vì đại danh vừa vang dội vừa hùng hồn của bé Đại mà Trương Tịnh vui đầu lật từ điển không ít lần. Đây là lần đầu tiên trong đời Trương Tịnh đặt tên cho tôn tử nên vô cùng thận trọng, thật lâu cũng chưa quyết định.

Ngày hai mươi lăm tháng mười một, thái giám trong cung tới truyền khẩu dụ của Hoàng đế:

- Ban tên Trương Độ. Độ, chính là pháp chế vậy.

Không chỉ có khẩu dụ mà còn có tên do ngự bút thân đề: hai chữ to như rồng bay phượng múa, bút lực dồi dào – Trương Độ.

Trương Tịnh khách khí tiếp đãi rồi tiễn thái giám đi. Sau đó, Trương Tịnh đen mặt. Hoàng đế ban tên đương nhiên là một loại vinh hạnh to lớn, bao nhiêu người ước ao mà không được. Chẳng qua, đối với Trương Tịnh, người đã sắp lật nát từ điển mà nói thì đả kích này cũng thật sự rất lớn.

Sư công thông cảm vỗ vỗ Trương Tịnh:

- Bất kể chọn trúng cái gì, hạ thủ cũng phải nhanh. Đồ nhi, sư phụ ban đầu vừa nhìn thấy con liền nhanh chóng thu làm đồ đệ, sợ bị người khác cướp mất.

A Tịnh con muốn đặt tên cho bé Đại cũng phải nhanh nhanh chút. Nhìn xem, bị Hoàng đế giành trước rồi.

Ông ngoại rất hiếm khi cùng giọng điệu với sư công:

- Rất đúng, ‘Cành hoa nên bẻ, bẻ đi. Đừng chờ hoa hết, bẻ gì cành không.’ (trích bài ‘Kim lữ y’ của Đỗ Thu Nương, Trần Trọng Kim dịch)

Đàn quá, ta bảo “Trương Đoãn” mà không nghe. Bây giờ thì hay, thành “Trương Độ” mất rồi.

Du Nhiên mỉm cười:

- Pháp chế tốt mà, tuân kỷ thủ pháp (tuân thủ kỷ luật và luật pháp) chính là bổn phận của chúng ta, vô cùng vững chắc.

Bình Bắc hầu phủ đã đến đời thứ ba, “độ bất khả cải” (mức độ không thể thay đổi) là rất tốt rất tốt.

Vợ chồng Trương Kinh và Phó Vành vô cùng biết quan tâm:

- Phụ thân nên đặt tên gì thì cứ đặt tên đó cho bé Đại. Bé Đại còn nhũ danh, tên tự, tên hiệu đều phiền người đặt giúp.

Trương Tịnh sắc mặt dịu lại, tiếp tục vui đùa lật từ điển.

Trương Mai thêm dầu vào lửa:

- Chỉ xem cho bé Đại sao được, còn một đứa nữa đây này! Phụ thân, phiền người cũng tìm tên cho tiểu Nhị luôn đi.

Trương Tịnh ngắc đầu, hơi do dự:

- Vẫn chưa biết là nam hay nữ.....

Lời còn chưa dứt, sư công đã la lên:

- Là nam! Nhất định là tiểu A Mai!

Đây không phải nói nhảm sao, là tiểu A Mai thì ta mới có thể dạy nó thành tuyệt đỉnh cao thủ, hiểu không?

Ông ngoại vẫn không khác biệt, gật đầu đồng ý:

- Rất đúng! Nhất định là bé trai!

Tiểu cô nương đương nhiên cũng tốt, chẳng qua người chồng đỡ môn hộ vẫn phải là nam tử. Vả lại, cô nương sau khi lớn lên dù sao cũng phải xuất giá, khiến cho trưởng bối rất đau lòng_____hôn kỳ của Trương Đồng càng gần thì ông ngoại càng có ý nghĩ này.

Trương Đồng do dự nói:

- Sao sư công và ông ngoại đều muốn bé trai thế? Chắt nữ giống cô cô mà, sinh một tiểu cô nương giống con như đúc chẳng phải rất tốt sao.

Trương Mai lịch sự phản đối:

- Bất kể nhi tử hay khuê nữ, tụi con đều thích. Nhưng nếu là khuê nữ thì giống mẹ nó mới tốt chứ cần gì giống cô cô.

- Nhị ca ghét bỏ con.

Trương Đồng chạy đến ôm Du Nhiên nói dối. Du Nhiên mỉm cười khẽ vuốt tóc mai nàng, nha đầu ngốc, chắt nữ không giống con, khuê nữ giống con là được chứ gì? Nghĩ đến tiểu nữ nhi yêu thương nhất sắp xuất giá, trong lòng bà vô cùng không nỡ.

Lúc Trương Mai về Ngụy quốc công phủ, sư công và Trương Đồng đều hăng hái đi theo:

- Đi xem tiểu cô nương.

- Đi thăm hỏi nhị tẩu.

Cả hai đều nhớ nhung A Trì.

Ba người đến Ngụy quốc công phủ đúng lúc cả nhà Từ Sâm đều ở đây. Từ Tôn kiểm tra bài học của hai đệ đệ, Lục Vân cúi đầu viết thực đơn, Từ Sâm rửa rỗi nhất, bóc vỏ cam cho A Trì.

A Trì mặc y phục rộng rãi tiện lợi, khoan thai điềm tĩnh ngồi trên ghế chạm trổ hoa hồng. Tóc nàng đen như mực, khuôn mặt trắng trẻo phớt hồng, đôi con ngươi như làn thủy mang ý cười nhẹ nhàng, tuy đang mang thai nhưng vẫn xinh đẹp khiến người ta tim đập thình thịch.

Trương Đồng kéo sư công:

- Thai phụ như nhị tẩu, thật thích.

Cha Từ thương nữ nhi, mẹ Từ giỏi quản gia, Từ ca văn nhã, Từ đệ hoạt bát, người một nhà hòa thuận vui vẻ biết mấy.

Sư công nháy mắt ra hiệu với Trương Đồng:

- Đồng Đồng, con sau này cũng sẽ như vậy, có biết không?

Trương Đồng ở trước mặt sư công không hề thẹn thùng, suy nghĩ một chút bèn trình trọng gật đầu:

- Ý kiến này không tệ.

Sư công cười hì hì đồng ý:

- Tiểu tử Chung Hoành kia nếu không nghe lời, sư công sẽ giúp con đánh hắn, đảm bảo đánh cho hắn ngoan ngoãn phục tùng mới thôi.

Từ khi hai người đính hôn, sư công lần đầu tiên đích thân dạy Chung Hoành học võ. Phải biết rằng, kể từ khi thu đệ tử thiên tài như Trương Tịnh, khẩu vị của sư công đã được dưỡng rất cao, không dễ dàng dạy người. Chung Hoành đẹp thì có đẹp nhưng thiên phú tập võ bình thường, nếu không phải vì Đồng Đồng, sư công liếc cũng không thèm liếc hắn.

Người hai nhà gặp nhau chào hỏi, hai mắt Từ Thuật, Từ Dật sáng lấp lánh nhìn Trương Mai và sư công. Tỷ phu và lão công công râu bạc chơi vui nhất! Sư công không làm bọn chúng thất vọng, mỗi tay dắt một đứa theo sau Trương Đồng, bốn ông cháu đến hậu viện xem chó săn.

Trương Mai tự tay rót trà nóng cho Từ Sâm, ân cần cảm tạ:

- Con thường xuyên không ở nhà, may có nhạc phụ và nhạc mẫu theo giúp A Trì. Nhạc phụ không biết chứ, thân con ở bên ngoài mà lòng thì chỉ nhớ trong nhà, sợ A Trì buồn chán.

Trọng Khải quen nói mấy lời dễ nghe! A Trì liếc Trương Mai quở trách, sóng mắt đong đưa quyến rũ. Trương Mai nghiêm túc trừng lại, Nhất Nhất nàng hiện giờ thế này, chúng ta không thể làm cái kia mà nàng còn quyến rũ ta như vậy, thật không phúc hậu!

Trong lòng vợ chồng Từ Sâm khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ. Lục Vân mỉm cười hỏi:

- Trọng Khải buổi tối muốn ăn món Sơn Đông hay món Hà Nam, ta viết thực đơn luôn.

Trương Mai vội nói:

- A Trì ăn gì con ăn đó. Nàng mang thai, hết thấy đều lấy nàng làm chủ.

Từ Sâm bóc quả cam đưa cho hắn:

- Trọng Khải, rất ngọt.

Trương Mai vội nhận lấy ném thử một miếng:

- Ngọt như mật như đường vậy.

Khiến nhạc phụ nhạc mẫu vô cùng vui vẻ.

Từ Tổn lặng lẽ hỏi Trương Mai:

- Muội phu, làm con rể đều là như vậy sao?

Trương Mai mỉm cười:

- Cữu huynh, nếu trong lòng nam nhân cực kỳ yêu thê tử thì tự nhiên sẽ như thế.

Khi rất thích một người, tự nhiên sẽ yêu ai yêu cả đường đi lối về. Người sinh ra nàng nuôi dưỡng nàng, sao lại không kính trọng, không hiếu thuận được.

Từ Tổn hiểu ra, trong đôi mắt hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Sau bữa tối, Từ Sâm dẫn theo vợ con cáo từ rồi đi, Trương Đồng thì thà thì thăm riêng tư với A Trì thật lâu:

- Phụ thân cũng đang xem tên cho tiểu Nhị đó, nhất thiết muốn tìm một cái tên kinh thiên địa, động quỷ thần mới được.

Sư công yêu cầu:

- Không phải muốn gây đàn cho em bé nghe sao, chúng ta cũng nhân tiện nghe thử.

Hài tử phải dạy từ trong bào thai, tiểu A Mai là của ta, không cho phép người khác dạy hư, không để nó nghe mấy khúc tào lao được.

Trương Mai đặc ý nói:

- Sư công, con mới sáng tác “Cục cưng khúc”, người thưởng thức xem.

Sư công mừng rỡ:

- Sáng tác riêng cho em bé, tốt lắm tốt lắm.

Giai điệu trong sáng uyển chuyển, nhẹ nhàng hoạt bát, sư công nghe mà cười khê.

Sư công và Đồng Đồng rất biết điều, nấn ná một hồi liền cáo từ về Bình Bắc hầu phủ. Trương Mai và A Trì luôn bốn mắt nhìn nhau, triền miên lưu luyến, bọn họ quả thật không tiện ở lâu.

- Hôm nay có buồn chán không?

Bàn tay to của Trương Mai đặt trên bụng hơi nhô ra của A Trì, dịu dàng hỏi. Không biết là hỏi cục cưng hay hỏi mẹ cục cưng nữa.

A Trì thoải mái cười:

- Không buồn chán, mẹ sáng sớm đã qua đây với ta rồi.

Lúc mang thai có mẹ ruột theo bên cạnh, thật vô cùng an tâm.

- Có nhớ ta không?

Bàn tay to của Trương Mai vẫn vuốt ve bụng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ngọt ngào trên mặt tiểu thê tử.

A Trì cười khúc khích:

- Nhớ. Nhớ tới bảy tám chục lần đó.

Trương Mai bắt mãi:

- Ít vậy. Người ta nhớ nàng cả trăm cả ngàn lần đây này.

A Trì nghi ngờ nhìn hấn. Trong một ngày mà nhớ ta cả trăm cả ngàn lần, Trọng Khải, chàng có cần đi làm không, có cần xã giao không?

A Trì yêu cầu:

- Sau này phải nhớ ta ít đi vài lần. Không cần nhiều như vậy, nhớ ba mươi năm mươi lần là đủ rồi.

Trương Mai đỏ mặt:

- Ba mươi năm mươi lần sao được, không đủ nhét kẽ răng nữa là.

Chàng rót cục đang nghĩ cái gì? A Trì tóm Trương Mai, đánh cho một trận.

Cuối tháng mười một, Nghiêm Khánh nhi tử của Nghiêm thủ phụ luân phiên bị ngự sử buộc tội. Ban đầu chẳng qua là buộc những tội như “đòi hối lộ” “tang mẩu uống rượu”, về sau càng ngày càng nghiêm trọng, đã tiến triển đến những tội danh nguy hiểm như “phạm thượng” “thông đồng với giặc”.

Lần thay phiên buộc tội này cực kỳ mãnh liệt, đến đầu tháng mười hai, Hoàng đế giận dữ, ra lệnh hạ ngục Nghiêm Khánh, các quan hội thẩm.

105. Chương 105: Có Người Sung Sướng Thỏa Thuê

Nghiêm Khánh bị buộc tội không phải mới lần một lần hai. Chẳng qua những người buộc tội hắn trước đây kết cục đều rất thảm. Có người trước tiên bị giáng chức đến nơi tái ngoại lạnh buốt, sau đó bị giết, cũng có người bị đưa cho Trần phủ ti tra khảo, hành hạ, nhục hình đến chết cũng không phải là ít.

Nghiêm Khánh bị hạ ngục, do ba pháp ti hội thẩm. Trong khoảng thời gian ngắn, Hình bộ, Đô sát viện, Đại lý tự đều vô cùng bận rộn. Phụ tử Nghiêm gia quyền khuynh triều đình, án thẩm tra xử lý Nghiêm Khánh là đại sự được muôn người chú ý.

A Trì đang mang thai, Trương Mai tuân thủ nghiêm ngặt yêu cầu của Trương Tịnh, phạm là chuyện gì không hay, không tốt đều không nói cho nàng nghe. Giam ngục, thẩm vấn, định tội, đấu đá, những thứ linh tinh này khi về Ngụy quốc công phủ, hẳn tuyệt đối không đề cập tới.

Không chỉ bản thân không đề cập tới mà còn sợ đám người Từ Sâm lỡ miệng nên hắn đã dặn dò nhạc phụ nhạc mẫu. Từ Sâm và Lục Vân đều vui vẻ:

- Trọng Khải vừa tử tử vừa chu đáo, không nói cho A Trì biết là rất tốt rất tốt.

Trương Mai quản trời quản đất nhưng quản không được tiểu muội nhà mình. Lúc Trương Đồng theo sư công qua chơi đã thuận miệng nhắc tới:

- Nhị tẩu, Nghiêm Khánh ngồi tù, Nghiêm gia xem ra sắp chống đỡ không nổi rồi. Vị trí thủ phụ này, lệnh tổ phụ chính là hi vọng của mọi người.

Như vậy, A Trì mới biết tin thời sự trọng đại này. Khi hiểu rõ ràng mọi chuyện, A Trì cười đùa với Đồng Đồng giống như hoàn toàn không để trong lòng. Nhưng hôm sau nàng sai Bội A đến Nghiêm gia một chuyến, tặng Từ Tổ Tâm bốn loại rau quả tươi mới đang mùa vụ, bốn hộp bánh ngọt tinh xảo, bốn cuộn tơ lụa, bốn xấp the mỏng, ngoài ra còn có một hộp gấm.

Từ Tổ Tâm tuy có vẻ hơi u sầu, nhưng cũng không có tâm sự lớn gì:

- Thay ta đa tạ tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt bụng, vẫn còn nhớ đến ta. Ta ở Nghiêm gia rất tốt, lão phu nhân tuy đã qua đời nhưng phu nhân, nãi nãi đều đối với ta rất hòa nhã.

Bội A từ Nghiêm gia trở lại, ngoại trừ mang theo lời nhắn của Từ Tổ Tâm còn mang về một đôi yếm nhỏ thêu hình cá nghịch lá sen, một đôi giày nhỏ khéo léo đáng yêu:

- Đây đều là ngũ cô nãi nãi tự tay làm.

Nhìn sản phẩm là biết từng đường kim mũi chỉ đều rất dụng tâm. A Trì cầm yếm nhỏ, giày nhỏ nhìn thật lâu, cục cựa, con còn có một dĩa nhỏ, một dĩa nhỏ vận mệnh đầy ngang trái.

Nội các thủ phụ họ Nghiêm hay họ Từ đối với bá tánh bình dân mà nói, không khác nhau mấy. Nhưng với Từ Tổ Tâm thì hoàn toàn khác. Nội các thủ phụ họ Nghiêm, muội ấy còn có thể tiếp tục sống những ngày tuy không tốt đẹp gì mấy nhưng vẫn bình an. Một khi nội các thủ phụ đổi sang họ Từ, muội ấy ngay cả cuộc sống như vậy cũng không còn nữa, tương lai không biết ra sao.

Chẳng qua là, cuộc sống của Từ Tổ Tâm trải qua như thế nào, Từ thứ phụ đâu để ở trong lòng. Từ thứ phụ muốn là danh, là lợi, là địa vị dưới một người trên vạn người, là quyền lực nói một không hai trong nội các và trong các quan văn. Một tôn nữ thứ xuất xoàng xĩnh không hề có chút ảnh hưởng nào với ông ấy.

Hiện tại, Từ thứ phụ hẳn là đang tâm tâm niệm niệm làm thế nào để xác định tội danh của Nghiêm Khánh, khiến phụ tử Nghiêm gia không còn cơ hội trở mình? Về phần Từ Tổ Tâm tội nghiệp, đoán chừng ngay cả nghĩ ông ấy cũng chưa từng nghĩ tới.

Từ khi A Trì định ra hôn sự, Từ thứ phụ đối với nàng vẫn luôn là vẻ mặt ôn hòa, yêu quý có thêm. Mặc dù vậy, nhưng có lần đầu tiên gặp mặt không vui vẻ, có sự thương cảm với cảnh ngộ bi thảm của Từ Tổ Tâm, từ đầu đến cuối A Trì đối với Từ thứ phụ không có tôn kính, không có hảo cảm, càng không có tình cảm ông cháu.

Buổi tối Trương Mai về nhà, A Trì lơ đãng hỏi:

- Ba pháp ti hội thẩm, thế trận lớn như vậy, thẩm ra cái gì rồi?

Đầu tiên là vạch tội hết vòng này đến vòng khác, kế đó là thẩm vấn theo cách thức tối cao, sấm to hấn mưa cũng không nhỏ.

Trương Mai cau mày:

- Là ai nói với nàng? Mấy chuyện xấu xí không nên để nàng biết.

A Trì bật cười:

- Cục cưng khi sinh ra, tất cả ngọt bùi cay đắng trong cuộc đời đều phải nếm trải, nghe mấy cái này cũng không sao.

Nó không phải sống trên mặt trăng, không cần không biết đến khói lửa nhân gian như vậy.

Trương Mai ở trong phòng xoay hai vòng, hận không thể lập tức ra cửa phi ngựa chạy đến xin ý kiến Trương Tịnh và Du Nhiên: Chuyện thế này thì để mẹ cục cưng biết mới tốt hay không để mẹ cục cưng biết mới tốt? Tiếc rằng bây giờ là đêm khuya nên hấn chỉ nghĩ mà thôi. Nếu thật chút chuyện nhỏ này cũng chạy đi hỏi, chưa nói tới người khác, Đồng Đồng không phải sẽ chê cười chết sao.

Xoay vòng xong, Trương Mai ngồi đối diện A Trì báo cáo:

- Hình bộ thượng thư Kỷ Tân là quan viên do tổ phụ cất nhắc, làm người cương trực công chính. Tả đô ngự sử Tống Kỳ từng bị Nghiêm thủ phụ lăng mạ rồi kinh, năm ngoái mới được tổ phụ triệu về. Đại lý tự khanh Tô Minh càng khỏi phải nói, là môn sinh của tổ phụ, nghe tổ phụ sai đâu đánh đó.

-

- Ba pháp ti đồng tâm muốn định ra một tội danh lợi hại lật đổ phụ tử Nghiêm gia. Phụ tử Nghiêm gia không phải từng hại chết Thẩm Kinh Lịch và Dương Lang Trung sao? Gần đây các sĩ tử lên tiếng bất bình vì Thẩm Kinh Lịch và Dương Lang Trung khắp kinh thành, nghe nói ba pháp ti muốn đem tội danh này xếp lên đầu.

A Trì lắc đầu:

- Không đâu. Hoàng đế không phải sĩ tử, Thẩm Kinh Lịch, Dương Lang Trung trong suy nghĩ của ông ấy tính là gì chứ? Không có chút phân lượng nào. Xếp tội danh như vậy chủ yếu là định che chở cho Nghiêm Khánh hay sao.

Trương Mai tỏ vẻ tán thành:

- Âm mưu mà. Muốn lật đổ phụ tử Nghiêm gia thì nên xác định một tội danh lợi hại. Hãm hại trung lương, trong thoại bản nghe có vẻ cực kỳ đáng hận chứ trước mặt Hoàng đế thì chẳng đâu đâu.

Thấy A Trì còn muốn hỏi tiếp, Trương Mai vội ngăn cản:

- Mẹ cục cưng, chúng ta đừng phí tâm vào chuyện này nữa, được không? Ngoan, đợi ta đem quyển chuyện xưa tới, chọn một câu chuyện nhẹ nhàng tinh nghịch kể cho cục cưng nghe, mẹ cục cưng cũng nghe luôn.

- Được.

A Trì cười đáp ứng. Đợi Trương Mai cầm mấy quyển chuyện xưa tới, A Trì chọn một quyển có tranh vẽ ba chú heo trắng nhỏ:

- Ba chú heo con thật đáng yêu, kể quyển này đi.

A Trì nửa nằm trên giường, Trương Mai ngồi bên cạnh, cánh tay vòng quanh người nàng, kể chuyện xưa sinh động như thật. A Trì nghe rất thỏa mãn, Trương Mai trong lòng nhủ thầm: “Đồng Đồng cứ nhớ đến lừa nhỏ, A Trì thích heo nhỏ, thế này là không xong rồi. Ngày mai mình sẽ nói lý với mẹ, sách kể chuyện xưa phải viết lại, vẽ lại lần nữa, phải trang nhã thanh cao mới có thể xứng với tiểu Nhị nhà ta.”

Đỡ mẹ cục cưng ngủ rồi, cha cục cưng tính toán một lúc lâu mới mơ màng ngủ thiếp đi. Trưa hôm sau quả nhiên hấn trịnh trọng chạy đến Bình Bắc hầu phủ kháng nghị:

- Mẹ, cho cục cưng xem heo con, lừa con thật bắt nhả.

Du Nhiên mừng rỡ:

- Tình cảm quan tâm che chở của Mạ Mạ dành cho thế hệ sau rất chân thành, mãnh liệt, cực kỳ cảm động.

Trương Tịnh và ông ngoại, Đồng Đồng đều tới tham gia náo nhiệt, lập tức quyết định Du Nhiên phụ trách viết, ông ngoại, Đồng Đồng phụ trách vẽ, sư công phụ trách nêu ý kiến, suy nghĩ điểm mấu chốt.

Trương Tịnh cũng không nhàn rỗi, sau khi chỉnh sửa, bản cuối cùng sẽ do ông xét duyệt. Trương Tịnh lý lẽ hùng hồn:

- Ta là tổ phụ!

Tổ phụ là chủ nhân trong nhà, đại sự như tôn tử tiếp thu cách dưỡng thai đương nhiên phải do tổ phụ quản.

Trương Kinh cười nói:

- Phụ thân, mẫu thân, bộ này là tài học của con đấy, mọi người lại muốn bỏ đi làm lại sao.

Kể chuyện xưa dễ lắm à, tốn bao nhiêu là sức lực. Vốn tưởng rằng về sau sẽ bớt việc, nào ngờ phải làm lại lần nữa.

Du Nhiên thiện ý nhắc nhở:

- Kinh Kinh, tiểu Nhị vô cùng có khả năng thông minh hơn bé Đại. Tiểu Nhị không chỉ nghe chuyện xưa còn thường xuyên nghe âm nhạc. Mạ Mạ sáng tác “cục cưng khúc” riêng cho nó, thường xuyên gảy cho nó nghe nữa.

Tiểu Nhị thông minh hơn bé Đại? Sư công thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài. Tốt tốt, thông minh tốt, hài tử thông minh không cần người khác phí công, nghe một hiểu mười, thấu hiểu đạo lý, tự thành một phái riêng.

Thật hay giả? Trương Kinh nghi ngờ nhìn về phía Du Nhiên, Du Nhiên cực kỳ khẳng định gật đầu.

Trương Kinh không cam lòng rơi lại phía sau, cùng Phó Vành thương lượng:

- Vành Vành, hài tử sau của chúng ta cũng nghe âm nhạc. Sư ca không biết đàn, mời người về đánh đàn là được. Sớm chuẩn bị trước để sau này không bị lỡ.

Phó Vành vừa dịu dàng đáp ứng, vừa hiếu kỳ hỏi:

- Tại sao A Mạ biết mà sư ca không biết?

Hai huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, A Mạ học đàn, tại sao sư ca không học đàn?

Trương Kinh nhớ tới chuyện cũ thì hơi cảm thấy buồn cười:

- Bởi vì hôn sự của hai ta đã được định từ lâu. Sư muội, năm đó ông ngoại dụ dỗ A Mạ theo ông học đàn, nàng đoán xem thế nào? Ông ngoại nói, tiểu cô nương xinh đẹp đều tinh thông tất cả cầm kỳ thi họa nên muốn cưới vợ đẹp thì không biết đánh đàn là không được, ông còn lấy Tư Mã Tương Như ra làm ví dụ.

Phó Vành vốn đang ôm bé Đại trên đùi, nghe vậy thì đặt bé Đại xuống giường, ôm bụng cười phá lên. A Mạ à, hóa ra đệ lúc nhỏ là bị ông ngoại dụ dỗ lừa gạt khổ luyện cầm nghệ như vậy, A Mạ đáng thương.

Trương Kinh ngồi xuống bên giường, miệng khe khẽ huýt sáo, vẻ mặt tươi cười cưng chiều, chọc bé Đại chơi đùa. Thấy Phó Vành càng cười càng dữ dội, cười đến không thể ngưng thì ai oán nói:

- Có gì buồn cười đâu.

Hắn vừa ai oán vừa đưa tay xoa bụng giúp thê tử.

Đôi mắt đen nhánh của bé Đại đưa qua đưa lại, nhìn cha, lại nhìn mẹ, toét miệng nhỏ nhắn cười khúc khích. Nụ cười của hài tử vô cùng trong sáng, đơn thuần, tâm tình của người lớn cũng theo đó mà được thanh lọc. Trương Kinh nhìn bé Đại, tâm mềm như nước.

Năm nay, Từ phủ đường Chính Dương Môn từ khi vừa bắt đầu tháng chạp liền có người lục tục đưa quà Tết đến. Từ tam phu nhân hiện đang chủ trì việc nhà, danh mục quà tặng phong phú hết tờ này đến tờ khác khiến bà nhìn hoa cả mắt. Bà thấp thỏm bất an hỏi Từ tam gia:

- Nhiều như vậy, dám nhận hay không đây?

Từ tam gia cũng không có chủ kiến gì, chỉ biết cầm đi xin ý kiến Từ thứ phụ. Từ thứ phụ biết tuy hai phu thê họ vụng về nhưng sẽ không tự chủ trương, cũng sẽ không có tâm địa ác độc gì nên kiên nhẫn nói rõ từng cái với Từ tam gia:

- Người này là tri phủ Kim Hoa do vi phụ đề bạt, xứ Kim Hoa màu mỡ, triển vọng lớn, đương nhiên phải hiếu kính một chút, cứ nhận lấy là được; người này đỗ cùng năm với vi phụ, hiện đã trí sĩ nhưng con cháu còn trong quan trường, mong được chỗ che.....

Từ gia từ sau khi Từ Tổ Mẫn náo loạn, Từ thứ phụ biết nội tình năm đó thì dần đem việc nhà giao cho vợ chồng Từ tam gia quản lý, không cho phép Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân nhúng tay. Hai mẹ chồng nàng dâu Ân phu nhân hận nghiêng rằng, tiếc rằng Từ thứ phụ chủ ý đã quyết, bọn họ không cách nào thay đổi được.

Hễ Ân phu nhân nói chút gì thì Từ thứ phụ lại không mẫn không nhạt bỏ một câu:

- Phu nhân, sổ tờ vàng thế nào?

Ân phu nhân ghen hòng, không phản bác được. Bà khi đó muốn mưu hại Tổ Hoa, đích tôn nữ ruột thịt của Từ thứ phụ, chuyện này nếu phơi bày ra, nói đến rách trời cũng là bà vô lý.

Từ nhị phu nhân nếu thức giục Từ nhị gia đòi chia quản lý việc nhà, Từ thứ phụ sẽ nhẹ lời nhắc nhở:

- Mẫn nhi đến nay dưới gối vẫn không con, lão nhị cái khác đừng để ý mà nên nghĩ cho Mẫn nhi nhiều hơn đi.

Từ thứ phụ thật sự cũng muốn giúp Từ Tổ Mẫn, nhưng đây là chuyện riêng tư trong khuê các, ông xen vào cũng thật hơi lúng túng. Nếu là Từ nhị phu nhân ra mặt chủ trương sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Từ nhị phu nhân nghĩ tới tình cảnh bi thảm của ái nữ thì nước mắt như mưa. Đây là sao chứ, trộm gà không được còn mất nắm gạo, không đoạt được trượng phu của Tổ Hoa mà còn góp thêm cả đời của Tổ Mẫn.

Từ nhị phu nhân cũng từng nghĩ qua không ít biện pháp, tiếc rằng con người Vu Thủ Đức cứ như tiểu cô nương vậy, thấy nam tử khí khái hiên ngang thì si mê, thấy nữ tử dung mạo xinh đẹp thì chán ghét, thật sự khó hạ thủ.

Hạ được có lẽ là được nhưng Từ Tổ Mẫn tâm cao khí ngạo khinh thường ngó tới. Từ nhị phu nhân lo nghĩ, tóc bạc nhiều thêm mấy sợi mà chẳng có chút tiến triển nào, ngược lại còn khiến cho Từ Tổ Mẫn khóc mấy lần.

Tình huống chi thứ hai như vậy, trong lòng Từ nhị phu nhân đương nhiên rất tức giận. Thường ngày nếu cùng Lục Vân và Từ tam phu nhân gặp mặt, bà đều ngoài cười trong không cười, vô cùng miễn cưỡng.

Hôm đó Lục Vân theo lệ đến đường Chính Dương Môn thỉnh an, trùng hợp gặp được Từ Tổ Tâm. Từ Tổ Tâm cả người khoác áo lông chồn, vẻ mặt hơi sợ hãi:

- Có thể cho con cầu kiến tổ phụ hay không, Tổ Tâm có chuyện muốn cầu.

Từ nhị phu nhân lạnh lùng cự tuyệt:

- Thân phận này của người hẳn là nên sống trong tiểu viện của mình đừng ra ngoài mới phải. Chuyện xuất đầu lộ diện không tới lượt người.

Một tiểu thiếp của Nghiêm gia công khai đến Từ gia cầu tình như vậy còn ra thể thống gì.

Ân phu nhân giả vờ không nghe thấy, một chữ cũng không nói. Lục Vân còn chưa kịp mở miệng, Từ tam phu nhân tức giận nói:

- Tôn nữ cầu kiến tổ phụ có gì không được?

Bà sai nha đầu của mình:

- Đi truyền lời, nhanh đi.

Nha đầu khuyu gối vâng lời rời đi.

Từ nhị phu nhân cười lạnh hai tiếng:

- Tam phu nhân thế này là muốn gây sự với ta hay muốn cản trở lão gia? Ngũ nha đầu nhất định là tới để cầu tình cho Nghiêm gia, lúc này nơi này, chẳng lẽ lão gia sẽ giúp Nghiêm gia?

Từ tam phu nhân quản gia đã lâu, tự có khí thế:

- Ta cái khác không biết, chỉ biết máu mủ tình thâm! Thân tôn nữ dù sao cũng là thân tôn nữ, dù nó gả cho ai cũng là thân tôn nữ!

Ân phu nhân liếc một ánh mắt qua, Từ nhị phu nhân nén giận, ngậm miệng lại. Tình thế đã rõ ràng, Từ gia và Nghiêm gia như nước với lửa, trước mắt là cơ hội thật tốt để lật đổ Nghiêm gia, chẳng lẽ lại bỏ qua? Từ Tổ Tâm tới đây cầu tình, chỉ có thể ném mùi thất bại. Vợ lão tam là kẻ ngu mặc kệ mọi thứ giúp đỡ Tổ Tâm cũng sẽ ném mùi thất bại mà thôi.

Chẳng lẽ cứ để vợ một thứ tử tổng quản gia? Dù sao cũng phải tìm cách phá nàng ta, đoạt lại quyền lợi. Đúng lúc trước mắt vợ lão tam hiểu thắng ra mặt, chúng ta cái gì cũng không cần làm, xem nàng ta gặp xúi quẩy là được rồi.

106. Chương 106: Bạn Ồi Cảnh Giác Đi Thôi

Ân phu nhân và con dâu ruột thịt Từ nhị phu nhân có cùng tâm tư, khoanh tay đứng nhìn, đợi xem trò cười của Từ tam phu nhân. Họ chỉ mong sao Từ tam phu nhân mắc lỗi nhiều lần mới tốt, như vậy, lão gia sẽ biết mình phó thác sai người, đem quyền quản gia giao lại cho chi thứ hai như cũ.

Từ Tổ Tâm nước mắt lưng tròng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Nàng là một thứ nữ không đáng coi trọng, từ nhỏ co rúc ở trong góc, sau khi xuất giá là một thiếp thất được nuôi nấng trong tiểu viện, chưa từng ra mặt làm bất cứ chuyện gì. Gặp tình hình như thế, nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong lòng nàng rất cảm kích Từ tam phu nhân nhưng cũng rất sợ mình sẽ mang đến bất tiện, tranh chấp cho Từ tam phu nhân. Từ Tổ Tâm luôn sợ gây phiền toái cho người khác.

Lục Vân luôn ít đến đường Chính Dương Môn, cũng luôn không xen vào những tranh đấu giữa Ân phu nhân, Từ nhị phu nhân và Từ tam phu nhân. Phần gia nghiệp này của Từ gia, ai thích tranh thì cứ tranh, chỉ lớn không dính vào.

Chẳng qua, thấy dáng vẻ tội nghiệp muốn khóc lại không dám khóc của Từ Tổ Tâm, Lục Vân cũng có mấy phần thương cảm. Đây là một hài tử không có mẹ, cha ruột hoàn toàn không để tâm tới, lớn lên như một cây cỏ dại, khiến người ta chán nản.

Lục Vân dịu dàng hòa nhã lần đầu tiên mở miệng:

- Ngũ nha đầu đừng quá hoảng sợ. Bất kể lúc nào ở đâu, tôn nữ muốn gặp tổ phụ thì có gì không được? Kiên nhẫn đợi một lát, e là hiện giờ lão gia đã sai người gọi con rồi đó.

Từ tam phu nhân cảm kích nhìn Lục Vân, gật đầu gửi ý.

Từ Tổ Tâm không kiềm được, nước mắt rơi xuống khuôn mặt trắng trẻo như hoa lê sau mưa, xúc động nghẹn ngào bất tả:

- Đại bá mẫu, tam thẩm thẩm yêu thương Tổ Tâm, Tổ Tâm khắc sâu trong lòng.

Lục Vân đứng dậy đỡ nàng, khẽ thở dài:

- Con ngoan, trời có sập xuống cũng có người cao chống đỡ, con đừng như vậy.

Từ Tổ Tâm vốn đang khóc, nghe vậy, phì cười một tiếng. Sau khi cười lại rơi lệ.

Từ tam phu nhân chê cười nàng:

- Nhìn xem, đây chính là vừa khóc vừa cười, xấu hổ xấu hổ quá.

Bà lấy khăn tay giúp nàng lau nước mắt. Từ Tổ Tâm vô cùng cảm động, tam thẩm thẩm giúp mình lau nước mắt! Tam thẩm thẩm thương mình!

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân thờ ơ nhìn. Một nữ tử thứ xuất không có danh tiếng gì, một người không có tiết tháo đi làm thiếp, quá để ý nàng ta làm gì? Nghiêm gia sắp không xong rồi, còn cần để ý tới nàng ta?

Lục Vân và Từ tam phu nhân dịu dàng khuyên nhủ Từ Tổ Tâm, Từ Tổ Tâm rất áy náy, dần dần thu nước mắt.

Thị nữ tiến vào bẩm báo:

- Lão gia mời ngũ cô nãi nãi đến thư phòng gặp.

Ân phu nhân ngậy ngốc, không thể tin nhìn Từ Tổ Tâm, lại nhìn Từ nhị phu nhân. Từ nhị phu nhân cũng bất ngờ, lúc này đã không cần dùng đến Nghiêm gia rồi, còn gặp nha đầu này làm gì.

Từ Tổ Tâm nghe nói tổ phụ gọi thì vội chỉnh dung mạo, bái biệt mọi người rồi đi đến thư phòng của Từ thứ phụ.

Lúc đến trước cửa thư phòng, bước chân Từ Tổ Tâm chậm lại. Nàng chưa bao giờ tới thư phòng Từ thứ phụ, đây là nơi rất nghiêm trang của Từ gia, không đến lượt nàng tới.

- Tổ Tâm à, vào đi.

Giọng nói ôn hòa của Từ thứ phụ từ thư phòng truyền ra. Từ Tổ Tâm vành mắt nóng lên, bạo gan đi vào.

Từ Tổ Tâm ngấp ngừng định mở miệng, nhưng chưa đợi nàng nói ra thì Từ thứ phụ đã chậm rãi nói:

- Mục đích đến của con, tổ phụ biết. Nghiêm gia và Từ gia là thông gia, Nghiêm gia gặp chuyện, tổ phụ sao có thể ngồi yên? Hẳn là phải dốc toàn lực giúp đỡ mới phải.

Từ Tổ Tâm vội vàng đa tạ, còn lúng túng mời:

- Buổi tối mời tổ phụ đến nhà ngồi một chút, không biết tổ phụ có cho vinh dự này hay không?

Từ Tổ Tâm rất thấp thỏm, nàng cảm thấy mình cũng không có thể diện gì, tổ phụ tuyệt đối sẽ không vì mình mà thay đổi chủ ý.

Từ thứ phụ đồng ý không chút suy nghĩ:

- Rất tốt. Xế chiều tối nay, tổ phụ dẫn phụ thân con qua làm phiền.

Từ Tổ Tâm có chút không dám tin, qua hồi lâu mới giật mình phục hồi tinh thần lại, vội vàng tạ ơn. Từ thứ phụ cũng không nói gì khác, nàng bèn mỉm cười cáo từ.

Từ Tổ Tâm lại quay về nội trạch cáo biệt nhóm người Ân phu nhân, nàng ngồi một lát, đem tình hình chỗ tổ phụ nói ra rồi mới cáo từ trở về Nghiêm gia. Từ tam phu nhân rất đặc ý, thị uy nhìn về phía Từ nhị phu nhân, ta nói không sai chứ, thân tôn nữ chính là thân tôn nữ! Máu mủ tình thâm mà!

Từ nhị phu nhân vừa không hứng thú vừa buồn bực. Đã tới nước này rồi mà lão gia còn để ý Nghiêm gia làm gì, có ích lợi gì? Biết Ân phu nhân cũng không hiểu nên bà không hỏi.

Buổi tối quả nhiên Từ thứ phụ dẫn theo Từ nhị gia đến Nghiêm phủ, Nghiêm thủ phụ đã lớn tuổi, Âu Dương phu nhân bệnh qua đời, chỉ có một ái tử lại đang trong ngục, tinh thần đại loạn. Lúc Từ thứ phụ đến, Nghiêm thủ phụ không chỉ rơi lệ cầu xin mà còn sai các tôn tử vây quanh bái lạy Từ thứ phụ, cầu mong được che chở. Từ thứ phụ tự tay đỡ họ dậy, nhẹ nhàng an ủi, một chút cũng không hề vênh váo. Người của Nghiêm gia đều nói lời đa tạ, Từ thứ phụ lại nhún nhường, khiêm tốn.

Tiền Từ thứ phụ đi rồi, Nghiêm thủ phụ rất yên tâm. Suy cho cùng cũng là thông gia, sẽ không thấy chết mà không cứu.

Rời khỏi Nghiêm gia, Từ nhị gia về mặt mờ mịt:

- Phụ thân, năm đó lúc phụ tử Nghiêm gia hại ngài là về mặt gì? Tình thế hiện nay thay đổi, chúng ta không bỏ đá xuống giếng đã là rất tốt rồi, hà tất phải khách khí với họ như thế.

Từ thứ phụ cau mày:

- Không có Nghiêm tướng thì sao có vị trí thứ phụ của ta? Dương nhi, làm người phải ân oán phân minh, tri ân đồ báo. Nay Nghiêm gia gặp nạn, ta nếu quên ơn báo oán sẽ chỉ khiến thế nhân chê cười.

Từ nhị gia trợn tròn mắt.

Trong lòng Từ nhị phu nhân luôn nghi hoặc không giải thích được, buổi tối bà đặc biệt mời Từ nhị gia tới, khiêm tốn học hỏi. Từ nhị gia tức giận:

- Ý kiến đàn bà! Nghiêm gia là có dấu hiệu suy bại chứ không phải thật bại! Lỡ như Nghiêm thủ phụ thời vận tốt, lật lại được tình thế thì chúng ta phải làm sao? Bà nhớ lấy: trừ phi đem người đánh chết, vĩnh viễn không thể trở mình, lúc đó mới có thể trở mặt!

Từ nhị phu nhân ngẩn người.

Trung tuần tháng chạp, Trương Mai đích thân đến đường Chính Dương Môn và đường Đặng Thị Khẩu đưa lễ vật. Từ tam phu nhân vội như ma đuổi, Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân thì ngoài cười trong không cười, vô cùng chiếu lệ.

Hai người họ thật sự không nhiệt tình nổi. Hiển nhiên đôi tỷ muội sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm Tổ Hoa và Tổ Mẫn chênh lệch ngày càng lớn, họ đâu còn hăng say nói nữa. Tổ Hoa được cha mẹ chồng yêu thương, trượng phu săn sóc, còn mang thai thật sớm, sắp làm mẹ người khác, Tổ Mẫn đâu so sánh nổi.

Trương Mai vẫn không quên được bọn họ tính kế A Trì như thế nào nên đối với họ cực kỳ chán ghét. Vốn theo tính khí của hần thì muốn bọn họ không chết cũng phải mất nửa cái mạng, đáng tiếc Trương Tịnh không cho phép:

- Nhi tử, giữa thân thích với nhau nên dĩ hòa vi quý.

Trương Mai đích thân đến đưa lễ vật là vì nể mặt A Trì, chứ không phải vì hai mẹ chồng nàng dâu Ân phu nhân. Hần nhả nhận lịch sự chào hỏi xong thì ra ngoại viện gặp phụ tử Từ thứ phụ, trò chuyện một lát rồi cáo từ.

Từ nhị gia giữ lại:

- Trọng Khải, có bấu lạc đà tươi, Lê hoa bạch ngự tứ, buổi trưa chúng ta cùng uống một chén.

Trương Mai cười thoái thác:

- Tổ Hoa ở nhà một mình, con không yên tâm nàng ấy.

Từ nhị gia, Từ tam gia giễu cợt mấy câu:

- Đúng là phu thê ân ái.

- Làm người ta hâm mộ quá.

Giễu cợt xong, họ mới thả hần đi.

- Nhìn con rể này của đại ca, phụ thân, nhi tử chảy nước miếng!

Từ tam gia cười nói. Ông gần đây thường làm việc cho Từ thứ phụ nên cũng dám cười đùa. Nếu là trước kia, ông nào có lá gan này. Hiện nay Từ tam gia có thể trông coi mấy việc vặt, có thể thường chạy việc cho Từ thứ phụ, đã thành một người đắc lực bên Từ thứ phụ. Hai nữ nhi của ông Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương năm nay một trước một sau xuất giá, hôn sự là do ông tuyển chọn kĩ lưỡng, gia đình con rể tuy không phú

quý nhưng rất phúc hậu. Đồ cưới của hai nữ nhi ông cũng cho thêm nhiều, đặc biệt là Từ Tố Phương thứ xuất, ông lén lút đưa qua một tờ ngân phiếu, giá trị của nó đã dọa Từ Tố Phương giật nảy mình.

Lời này của Từ tam gia nghe giống như hâm mộ và ghen tị, kỳ thực không phải vậy. Ông là bắt đúng mạch của Từ thứ phụ, đoán ý nói hùa. Từ thứ phụ thiên vị đích trưởng tử Từ Sâm, Từ tam gia sao lại không biết? Ông hân hoan khen ngợi Từ Sâm khiến Từ thứ phụ vui vẻ.

Từ nhị gia suy nghĩ một chút:

- Nhi tử cũng chảy nước miếng giống vậy.

Một khuê nữ của ông gả cho người đồng tính, một khuê nữ khác gả đến Nghiêm gia làm thiếp, ông ngoại trừ lúng túng vẫn là lúng túng, không có nửa phần vinh quang. Đâu giống như lão đại Từ Sâm, nữ nhi duy nhất vừa xuất giá đã là quốc công phu nhân, còn rất được trọng phụ quan tâm ân ái. Từ nhị gia luôn muốn cùng Từ Sâm tranh hơn thua nhưng so con rể, ông thật sự không sánh bằng.

Từ thứ phụ vuốt râu mỉm cười, vô cùng thoải mái. Ông là người trọng nam khinh nữ, chẳng qua nếu tôn nữ giống như Tố Hoa khiến nhà mẹ đẻ vinh quang thì lại khác. Có tôn nữ như Tố Hoa sẽ tăng thể diện, cực kỳ tăng thể diện.

Họ nói vài câu việc nhà rồi Từ thứ phụ đuổi Từ nhị gia ra ngoài, bảo Từ tam gia ở lại. Từ tam gia thấy xung quanh không có người mới khẽ tai nói nhỏ:

- Trong cung có tin tức, nói Hoàng thượng xót tài của Nghiêm Khánh.

Nghiêm Khánh thay Nghiêm thủ phụ viết tấu chương, Hoàng đế không phải không biết. Tấu chương Nghiêm Khánh viết từ trước tới giờ luôn hợp tâm ý Hoàng đế, nhân tài như vậy, khắp triều đình cũng không có mấy người.

Từ thứ phụ đang suy tính, Từ tam gia tiếp tục nói:

- Trong triều có mấy quan văn thính tai đã nghe được tin này, chuyển qua hết sức xu nịnh Nghiêm thủ phụ. Phụ thân, tình hình thế này đối với ngài vô cùng bất lợi.

Là vậy sao? Từ thứ phụ trầm tĩnh suy xét. Xem ra, tội danh định cho Nghiêm Khánh phải lợi hại hơn chút, đến nỗi bất kể Hoàng thượng xót tài thế nào cũng phải nổi lên sát tâm mới được. Nghiêm Khánh, nhất định phải chết.

Trương Mại trở lại Ngụy quốc công phủ thì nghênh đón âm thanh trầm trồ khen ngợi truyền tới:

- Chiêu thức mạnh mẽ, thân thủ xinh đẹp, sư công thật lợi hại!

- Chiêu Bàn nhược chưởng quả thật rất tốt, cực kỳ cương mãnh, uy vũ mạnh mẽ!

Hóa ra là sư công đang phô trương võ công, A Trì và Đồng Đồng ra sức vỗ tay khen ngợi.

Thấy Trương Mại đi vào, sư công dừng chiêu thức, hiên ngang nói:

- Tên kia, có dám chiến không?

A Trì và Đồng Đồng la lên:

- Ứng chiến, ứng chiến, ứng chiến!

Trương Mại khách khí chấp tay:

- Lão trượng, mời!

Vừa dứt lời, hắn đã nhanh chóng chạy về phía bên phải sư công, vung quyền công kích.

Sư công cười mắng:

- Tiểu tử thái tư thế khó coi như vậy là không được! Cho tiểu hài tử nhìn là phải xinh đẹp tự nhiên, tuyệt thế vô song, có hiểu không?

Ngài dùng Bàn nhược chưởng mà còn trách con tư thế khó coi. Trương Mai khóe miệng co quắp, quả thực im lặng. Con đây không phải là chiếu cố ngài sao, dùng quyền pháp cương mãnh giống ngài đánh mới tận hứng.

Trương Mai biết nghe lời phải, lập tức đổi thành Lạc anh chưởng tao nhã, tư thái phóng khoáng như đang nhẹ nhàng nhảy múa. Sư công dùng quyền tự do, lúc thì như chim nhận bay lượn, lúc thì như cá nhỏ vui vẻ bơi lội, cử trọng nhược khinh (cầm vật nặng mà như cầm vật nhẹ), tự nhiên cởi mở.

Biểu diễn võ thuật cấp cao đây! Hai mắt A Trì sáng lên làm khán giả, luôn ra sức khen hay. Trương Đồng đã ngồi không yên, đứng dậy lớn tiếng ra oai:

- Sư công đánh huynh ấy, đừng khách khí! Nhị ca dùng thêm chút sức đi, đừng chỉ cố lấy đẹp mắt!

107. Chương 107: Lòng Ta Cứ Mãi Ưu Sầu (thượng)

A Trì lạnh lạnh giong già liên tục khen ngợi, sư công và Trương Mai lại càng phô trương, họ như hai luồng ánh sáng vây lấy nhau, A Trì không phân biệt rõ ai với ai. Sau đó, Trương Mai kêu một tiếng, nhảy ra ngoài, chấp tay cười dài:

- Cam bái hạ phong!

Sư công đắc ý khách sáo:

- Đa tạ, đa tạ!

Xong trận biểu diễn võ thuật này, sư công và Trương Mai mặt không đổi sắc, Trương Đồng là khán giả nhưng lại một muốn chết. Nàng nhảy lên nhảy xuống, cao giọng trợ uy, gương mặt đỏ bừng, trên trán rỉ ra mồ hôi hột.

A Trì cố ý gọi nàng đến bên cạnh, lấy khăn gấm giúp nàng lau mồ hôi.

- Được mỹ nhân như nhị tẩu hầu hạ, muội thật có diễm phúc.

Trương Đồng vừa hưởng thụ, vừa cảm khái. Trương Mai thấy mà thêm, hừ một tiếng:

- Ta ghen tị!

A Trì mỉm cười đưa tay vẫy hấn qua, đợi hấn ngoe nguẩy chạy tới thì lau lau tượng trưng cho hấn vài cái.

Trương Mai nhân lúc sư công và Đồng Đồng đang nói chuyện, lặng lẽ nhào người đến bên tai A Trì oán trách:

- Ăn bớt ăn xén, một chút cũng không dụa dàng! Mẹ cục cưng không thăm thiết với cha cục cưng, cục cưng sẽ không vui.

A Trì nâng bụng hơi nhô ra, cho cha cục cưng một khuôn mặt tươi cười dụa dàng. Cha cục cưng thấy thế mừng rỡ:

- Biết sai rồi? Buổi tối cho nàng cơ hội lấy công chuộc tội, không thể bỏ qua.

Lại có chủ ý gì nữa đây? A Trì liếc hấn.

Sư công vẽ mặt trầm tư kéo Trương Mai qua:

- Mẹ con viết một đồng chuyện xưa vương tử cùng công chúa, chuyện xưa này Đồng Đồng rất thích, đã vẽ ra rồi. Nhưng sư công cho rằng, tiểu Nhị là nam tử, không thích hợp nghe mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt mà nên nghiên cứu binh thư, bí tịch võ công cùng với chuyện chân nhân tranh đấu mới phải.

Trương Mai vẽ mặt nghiêm túc lắng nghe. Sư công hắng hắng giọng, tỉ mỉ lên kế hoạch:

- Tiểu Nhị sau này nhất định phải biết đánh nhau, biết đánh trận. Mô phỏng một trận chiến thì quá khó, tạm thời gác lại. Nhưng đánh nhau cho nó xem thì mỗi ngày đều có thể.

Trương Mai khóe miệng co quắp. Sau đó, hấn cũng trịnh trọng đáp ứng:

- Sư công yên tâm, mỗi ngày sẽ để nó quan sát chân nhân tranh đấu, không thiếu được.

Tính toán lại, phụ thân ra lệnh mỗi ngày kể chuyện xưa cho thai nhi nghe, nhạc phụ căn dặn mỗi ngày gảy đàn cho thai nhi nghe, bây giờ sư công lại còn thêm ý kiến, vì mục đích bồi dưỡng cao thủ hiếm thấy, khi còn trong thai phải được hun đúc rèn luyện như thế.

Mẹ cục cưng mang không phải là tiểu Nhị, rõ ràng là tổ tông.

Buổi tối, Trương Mai và A Trì thết đãi bữa ăn thịnh soạn. Sư công không coi trọng việc ăn không nói, ngược lại thích lúc ăn cơm náo nhiệt vui vẻ, ông thích ý húp cháo thịt dê củ từ bổ tì dưỡng vị (bổ dưỡng cho lá lách và dạ dày), cười hì hì đưa ra câu đó:

- A Mai, Đồng Đồng, tiểu cô nương, ba người tụi con đoán xem, chuyện đặc ý nhất trong đời sư công là gì?

Trương Mai giơ ngón tay cái về phía ông:

- Sư công là thiên tài võ học! Ngài tự mình sáng tạo ra quyền pháp Phi nhận kiếm pháp, trở thành một trường phái riêng, phong cách độc đáo!

Đối với một lão nhân gia yêu võ thành si thì còn gì đáng để khoe khoang hơn thành tựu võ học của ông chứ.

Sư công đặc ý lắc đầu:

- Mai Mai đoán không đúng!

Trương Đồng cũng theo nịnh nọt:

- Sư công là nhất đại tông sư! Phái Hoa Sơn là danh môn chính phái ai ai cũng biết trong chốn giang hồ, ngài tuy tính tình tàn bạo không chịu làm chương môn nhưng thực tế người làm cho phái Hoa Sơn phát triển rực rỡ chính là ngài!

Sư công vui vẻ:

- Lời này sư công thích nghe! Chẳng qua vẫn là đoán không đúng.

Trương Mai và Trương Đồng đồng thời đưa ánh mắt về phía A Trì. Hai chúng ta đều đoán không đúng rồi, mẹ cục cưng, dựa vào nàng đấy.

A Trì đặt đĩa xuống, nghiêm mặt nói:

- Sư công ngài đã dạy dỗ ra được Chinh lỗ Đại nguyên soái xuất chúng nhất từ cổ chí kim! Đó là một anh hùng hào kiệt đánh đuổi người Thát Đát ra Mạc Bắc!

Sư công đặt mạnh chén cháo trong tay xuống, thở dài nói:

- Người hiểu ta chính là tiểu cô nương vậy.

Chuyện đặc ý nhất trong đời lão tử chính là dạy dỗ ra được đồ đệ Trương Tịnh này.

Dĩ nhiên A Kinh, A Mai cũng rất không tệ nhưng so sánh với phụ thân chúng vẫn cảm thấy chưa đủ. Lão tử muốn nhân lúc trẻ tuổi khỏe mạnh, lại dạy dỗ ra một A Tịnh! Tiểu Nhị à, con sau này cũng không cần quá xuất sắc, cỡ cỡ như tổ phụ con là lão nhân gia ta đủ thỏa mãn rồi.

Trương Mai, Trương Đồng đồng thời đưa ngón tay cái về phía A Trì, mẹ cục cưng thông minh!

Gương mặt trơn mịn của A Trì rất nghiêm túc:

- Sư công, kỳ thực đại ca và Trọng Khải cũng giống như phụ thân, đều là rỗng trong biển người! Chỗ duy nhất không may mắn của hai người họ chính là phụ thân đã đánh đuổi người Thát Đát đi rồi, cho nên anh hùng không có đất dụng võ.

Alexander khi còn làm thái tử, mỗi lần nghe phụ thân đánh hạ được một thành trì đều thở ngắn than dài, hết sức âu sầu. Ông chỉ sợ cả thiên hạ đều bị phụ thân chinh phục thì ông sẽ không có cơ hội để thi thố tài hoa của mình.

Trương Kinh, Trương Mai cũng không phải kém phụ thân mà là phụ thân đã đánh đuổi cường địch đi rồi, hai huynh đệ bọn họ không có trận chiến ác liệt để đánh.

Trương Mai chấp tay với A Trì:

- Phu nhân là tri kỷ của Trương Trọng Khải ta.

Đời người có được một tri kỷ là đủ, kiếp này xem như người thân mà đối xử. Mẹ cục cưng, buổi tối ta nhất định sẽ đền đáp nàng thật tốt, rất thân mật thăm thiết.

Nhị tẩu, muội quá sùng bái tẩu! Trương Đồng nhiệt tình nhìn A Trì, vô cùng kính ngưỡng. Nghe lời này của nhị tẩu, sư công, phụ thân, đại ca, nhị ca, ai cũng không bị hạ thấp, trong lòng ai cũng vui như nở hoa! Nhị tẩu, tẩu thật biết nói chuyện, hôm khác muội sẽ theo thỉnh giáo tẩu một chút.

Sư công hài lòng khỏi phải nói. Có mẫu thân như tiểu cô nương, tiểu Nhị sẽ không tệ! Ông vui phơi phới vùi đầu húp cháo.

Trương Mai và A Trì là chủ nhân tốt nhiệt tình chu đáo, chiêu đãi xong bữa tối lại thết đãi một buổi tiệc âm nhạc. Phu thê hai người hợp tấu “Bình sa lạc nhật” và “Ngư tiêu vấn đáp”, âm thanh kéo dài không dứt, nhàn nhã tự tại, khiến người ta có cảm giác như đang ở chốn núi rừng.

Tối nay là một buổi tối tốt đẹp.

Cuối năm, thân thể A Trì ngày càng cồng kềnh, không ra khỏi cửa. Nhà mẹ đẻ cũng thế, nhà chồng cũng vậy, mỗi ngày đều có người qua phủ thăm hỏi, cùng nàng cười đùa. A Trì tuy ở yên trong nhà nhưng cũng không cô đơn.

Nàng là quốc công phu nhân, theo lý thuyết thì trong tộc Trương gia có việc, nàng sẽ trốn không được. Nhưng nàng có mẹ chồng như Du Nhiên, cha chồng như Trương Tịnh, người nào so với người này lại càng bao che khuyết điểm hơn. Hễ trong tộc có chuyện gì, họ cũng thay nàng giải quyết, không để nàng nhọc tâm.

Bé Vũ - tôn tử thừa tự của thái phu nhân Lâm thị rất thông minh đáng yêu nhưng mẹ ruột bé là Chu thị cứ ở mãi không đi, khiến thái phu nhân Lâm thị rất phiền não. Bà và Chu thị cực kỳ không hòa thuận, cứ năm ba bữa ầm ĩ một bận, năm lần bảy lượt đến tố khổ trước mặt tộc trưởng, xin tộc trưởng làm chủ. Có Chu thị ầm ĩ với bà, thái phu nhân Lâm thị đã quên mất Ngụy quốc công phủ, quên mất vinh quang của quốc công phu nhân bà từng có.

A Trì thanh thản, yên tĩnh ở trong nhà dưỡng thai.

Trong hai tháng, ba pháp ti cuối cùng cũng định ra tội danh của Nghiêm Khánh, tội danh này cực kỳ nguy hiểm: “ý đồ mưu phản”. Nghiêm gia nguyên quán ở Phân Nghi, Nghiêm Khánh ở Phân Nghi dùng số tiền lớn mua một khu nghĩa địa, vì sao? Bởi vì có thầy tướng nói rằng khu nghĩa địa đó có vương khí!

Đặc biệt mua mảnh đất có vương khí, lòng của Tư Mã Chiêu*, người qua đường đều biết.

*Tư Mã Chiêu chuyên quyền định cướp ngôi của nhà Ngụy, chuyện này ai ai cũng biết. Về sau, câu “lòng dạ Tư Mã Chiêu” dùng để chỉ một việc gì đó mà mục đích quá rõ ràng, quá lộ liễu, ai ai cũng biết.

Không chỉ vậy, ông còn cấu kết với đạo tặc, trong nhà nuôi dưỡng kẻ lưu vong, mưu đồ bất chính. Đại lý tự làm việc thần tốc, bắt được một võ sĩ Nghiêm gia, tra được hần từng mệnh Nghiêm Khánh vào cung thám thính tin tức. Lúc đó, Vũ lâm vệ Chỉ huy sứ vẫn là Phùng Tuấn.

Tẩu chương trình lên trên, hoàng đế liền biến sắc. Ông quả thật thương tiếc tài hoa của Nghiêm Khánh, cũng muốn để lại cho cự thân Nghiêm thủ phụ vài phần mặt mũi nhưng có ý đồ mưu phản, nuôi dưỡng võ sĩ, thám dò tin tức, những thứ này ông tuyệt đối không thể tha thứ.

Hoàng đế ngự bút thân phê, phán Nghiêm Khánh bị chém đầu thị chúng.

Nghiêm gia bị tịch thu gia sản, các nhi tử của Nghiêm Khánh bị lưu đầy đi Tây Bắc, Nghiêm thủ phụ thì bị cường chế trí sĩ, chọn ngày về quê.

Phụ tử Nghiêm gia khi đắc thế khổng chế việc bổ nhiệm, miễn nhiệm và thăng chức của các quan trong triều. Chức vị của quan viên, bất luận lớn nhỏ đều có định giá, không bàn năng lực mà chỉ xem có thể hiều kính được bao nhiêu tiền. Bởi vậy, Nghiêm gia phú khả địch quốc. Lúc tịch biên tài sản, tra được trong Nghiêm gia hơn ba vạn lượng hoàng kim, hai triệu lượng bạc trắng, những món đồ trân bảo cũng giá trị hơn trăm vạn.

Nếu như nói hoàng đế vốn còn chút do dự thì sau khi tịch biên tài sản, ông thực sự nổi giận. Trầm tính nhiệm người mới phó thác chức thủ phụ cho người mà người lại tham lam như thế! Nhiều vàng bạc như vậy, người đã vơ vét bao nhiêu nơi rồi.

Nghiêm thủ phụ tuổi già thê lương rời khỏi kinh thành, môn sinh, bạn cũ không người nào đưa tiễn. Nghiêm Khánh bị chém ở đầu chợ, dân chúng kinh thành chạy đi báo tin lẫn nhau, vô cùng náo nhiệt.

A Trì chỉ quan tâm một chuyện: Từ Tổ Tâm thì sao? Muội ấy thế nào?

Lật đổ phụ tử Nghiêm gia là một chính khách khác, những đấu tranh chính trị này, A Trì không quan tâm. Phụ tử Nghiêm gia có lẽ bị oan uổng, nhưng trước đây chẳng lẽ bọn họ chưa từng oan uổng người khác? Gậy ông đập lưng ông thôi.

Từ Tổ Tâm không nơi nương tựa, tội nghiệp đáng thương. Hiếm thấy là muội ấy tuy từ nhỏ chịu nhiều đau khổ nhưng chưa từng ôm lòng oán hận với ai, hễ có người hơi tốt với muội ấy một chút, muội ấy liền cảm động đến rơi nước mắt, khắc ghi trong lòng.

Cô nương như vậy không nên bị chính trị bẩn thỉu làm hi sinh tính mệnh tuổi thanh xuân.

Từ Sâm học mất đồ lên nói với A Trì:

- Tổ Tâm được tổ phụ con sai người đón về đường Chính Dương Môn rồi. A Trì, tội nghiệp Tổ Tâm, lần này về không biết sẽ chịu bao nhiêu khinh thường, bao nhiêu uất ức nữa.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân, người nào sẽ cho con bé sắc mặt tốt chứ. Từ Tổ Tâm ở đường Chính Dương Môn, sợ là ngay cả bát cơm nóng cũng không được ăn.

A Trì nâng bụng đã nhô ra, từ từ đi bộ trong nhà:

- Nếu chỉ là chút ít khinh thường, vậy còn coi như tốt.

Từ thủ phụ đã được bổ nhiệm làm thủ phụ, đường làm quan đạt đến đỉnh điểm. Giờ này khắc này, ông ấy sao lại cho phép trong nhà có một tôn nữ từng làm thiếp Nghiêm gia, khiến ông mất mặt xấu hổ, thời thời khắc khắc nhắc nhở ông rằng trước đây ông đã phải khúm núm nịnh bợ, nhẫn nhịn chịu đựng như thế nào.

Kết cục tốt của Tổ Tâm là bị đưa đến chùa miếu thanh đăng cổ phạt cho đến cuối đời. Tệ hơn chút nữa, có lẽ là lựa trắng, có lẽ là rượu độc. Muội ấy muốn bị Từ gia xem thường cũng làm gì có cơ hội.

Từ Sâm vốn là một nam tử nho nhã nhưng lúc này lại nhảy lên, thần sắc hốt hoảng:

- A Trì, con nói là.....?

Suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời của A Trì, mặt ông trắng bệch như tờ giấy.

A Trì thương xót, gật đầu khẳng định với ông.

Từ thủ phụ trong suy nghĩ của Từ Sâm vẫn luôn là từ phụ, là trưởng bối ông kính mến; nhưng trong mắt A Trì chẳng qua chỉ là một gã chính khách vô tình, vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào. A Trì đối với Từ thủ phụ không có kính ý nên không sợ dùng ý nghĩ xấu xa nhất để phỏng đoán ông ấy, nhưng Từ Sâm lại không thể, căn bản ông không dám nghĩ theo hướng này.

Từ Sâm ánh mắt ngáy ra, ngã ngồi trên ghế.

A Trì day dứt trong lòng. Phụ thân, kỳ thực con rất muốn gạt người, che giấu người suốt đời. Nhưng, Tổ Tâm không đợi được. Sinh mệnh một nữ tử trẻ tuổi bao giờ cũng quý giá. Thay vì đợi sau khi Tổ Tâm gặp chuyện không may nhìn người hối tiếc, thà rằng trước đó nghĩ cách không để cho chuyện tàn nhẫn này xảy ra.

Từ Sâm thần thờ hồi lâu, khó khăn mở miệng:

- Ta không cho phép.

Tổ Tâm đã đủ đáng thương, Từ gia đã có lỗi đủ với con bé rồi, không thể lại đối xử tệ với con bé nữa.

108. Chương 108: Lòng Ta Cứ Mãi Ưu Sầu (hạ)

Từ Sâm sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thống khổ, A Trì đau lòng, nhẹ nhàng nói chuyện với ông tựa như dỗ hài tử:

- Phụ thân ngồi xuống đây, chúng ta từ từ thương lượng cách giải quyết, có được không?

Từ Sâm đột nhiên thức tỉnh, hết sức xấu hổ. Mình nói với Trọng Khải không chỉ một lần rằng sẽ chăm sóc A Trì, không để A Trì lo lắng. Rốt cuộc mình làm phụ thân lại thất hồn lạc phách trước mặt A Trì, khiến nó không yên lòng.

Từ Sâm ngồi cạnh A Trì, cố gắng khiến cho giọng nói của mình vững chãi, thần sắc bình tĩnh:

- Phụ thân đi cầu xin tổ phụ con. Tổ phụ con rất thương yêu con cháu. A Trì, chuyện này phụ thân sẽ làm tốt, con cứ yên ổn dưỡng thai, đừng suy nghĩ lung tung.

A Trì cười khôn khéo:

- Dạ, con nghe lời cha, không suy nghĩ lung tung. Phụ thân, tổ phụ thương yêu con cháu nên hẳn sẽ đồng ý với cha. Nhưng lỡ như ông ấy không đồng ý thì sao? Phụ thân, con chỉ nói là lỡ như thôi.

Mặt Từ Sâm lại trắng bệch. A Trì vội thấp giọng nói:

- Nữ nhi có một ý nghĩ, phụ thân nghe thử xem có được không?

Nàng từ từ nói ra tính toán của mình, Từ Sâm gật đầu:

- Nghe theo A Trì của ta.

Tiến Từ Sâm đi rồi, A Trì vẫn không yên lòng, sai người mời sư công đến:

- Sư công là đại hiệp khách, ngài hành hiệp trượng nghĩa cứu người nhé?

Sư công mặt mày hớn hở:

- Lão nhân gia đã nhiều năm không làm nghề này rồi, nay có thể lại theo nghiệp cũ, tốt!

A Trì rốt cuộc mới hoàn toàn yên tâm.

Từ Sâm rời khỏi Ngụy quốc công phủ, đi thẳng đến đường Chính Dương Môn. Từ thủ phủ đêm nay trực ở Văn Uyên các, không có ở nhà, Từ Sâm lòng không yên hàn huyền cùng đám người Ân phu nhân vài câu, rồi mở miệng hỏi:

- Tổ Tâm đâu rồi?

Ông không nhìn thấy Từ Tổ Tâm.

Ân phu nhân nghiêm mặt không vui. Nhi tử người trước lưu lại này thật không hiểu chuyện, hỏi đến nha đầu xui xẻo kia làm gì? Nha đầu kia gả đến Nghiêm gia, Nghiêm gia liền gặp nạn, nó nếu tính tình cương liệt thì nên chết đi tuấn tiết mới phải. Còn có mặt mũi quay về Từ gia, đúng là mặt dày vô liêm sỉ.

Từ nhị gia lúng túng ho một tiếng:

- Đại ca, Tổ Tâm bệnh, không tiện gặp người.

Ông thực không nói dối, Từ Tổ Tâm khi được đón về đã hoang mang ngơ ngác, sau khi về Từ gia lại bị Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân chằm chọc, bị bọn nha đầu thị nữ lãnh đạm, quả thật bệnh không dậy nổi.

Từ nhị phu nhân thần nhiên nói:

- Tổ Tâm đây là tâm bệnh, thuốc thang châm cứu đều không hiệu nghiệm, e không qua khỏi. Muội ngay cả quan tài cũng chuẩn bị tốt cho nó rồi, nếu có thể khỏe là tạo hóa của nó; còn nếu không qua được, cũng đỡ cho đến lúc đó khỏi phải rối ren.

Lời này của bà cực kỳ vô tình. Kỳ lạ là, Từ nhị gia là cha ruột, Ân phu nhân là tổ mẫu ruột đều ở đây nhưng không một ai mở miệng khiển trách, cứ như lời bà nói chẳng qua chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Từ Sâm tức đến tay chân lạnh giá, sắc mặt hết trắng rồi lại trắng, nói không nên lời. Từ nhị gia có chút ngượng ngùng:

- Tiểu nữ sức khỏe vốn không tốt, các trưởng bối cũng là yêu thương nó thôi.

Ngực Từ Sâm đau nhói. Nghe ý trong lời của Từ Dương là không định mời thầy thỉnh thuốc cho Tổ Tâm sao? Từ Sâm mạnh mẽ xóc tinh thần dậy, cắn răng:

- Cầm danh thiếp của ta, mời Thang ngự y ghé phủ.

Từ nhị gia không phải không biết xấu hổ. Ông tuy luôn lãnh đạm với Từ Tổ Tâm nhưng dù sao cũng là cha ruột của Từ Tổ Tâm. Lúc này cha ruột đang đứng bên cạnh mà đại bá phụ lại lo lắng cho chất nữ như vậy, thật làm người ta khó chịu.

Từ nhị gia mơ hồ phản đối hai câu, Từ Sâm không để ý đến ông. Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đều muốn mở miệng phản đối nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào. Mẹ chồng nàng dâu hai người tâm linh tương thông: “Cứ để hần lẫn qua lẫn lại đi. Lão gia đang không chào đón Tổ Tâm, hần làm như thế chắc chắn là ngay cả hần cũng bị chán ghét luôn thôi.”

Từ tam gia và Từ tam phu nhân vẫn luôn thành thực đứng một bên, im lặng không nói. Theo ý vợ chồng Từ tam gia, không phải Tổ Tâm vừa ý nghi tử của Nghiêm Khánh, sống chết muốn gả cho hần mà là phụng mệnh của tổ phụ, là hành vi bất đắc dĩ. Đã như vậy thì Tổ Tâm trở về Từ gia, Từ gia dù không thể cho nó cầm y ngọc thực, vui vẻ thoải mái nhưng cũng cho nó được cơm nước bình an. Nào ngờ nó bệnh, lại không được mời đại phu, đem Tổ Tâm dồn vào chỗ chết.

Bọn họ thực không tán thành nhưng nếu đây là ý của Từ thủ phụ thì họ sẽ không nói nửa chữ “không”. Từ Tổ Tâm là chất nữ chứ không phải khuê nữ ruột của họ.

Thang ngự y và Từ Sâm có chút giao tình, không lâu sau, Thang ngự y đã ngồi kiệu đến, chẩn mạch cho Từ Tổ Tâm. Thang ngự y cau mày:

- Còn nhỏ tuổi sao tâm sự lại nặng thế này? Thân thể là của mình, tự mình không bảo dưỡng thì đại phu có thể có linh đan diệu dược gì chứ?

Từ Tổ Tâm vốn đang ngây ngốc, nghe lời trách cứ đầy quan tâm của Thang ngự y danh tiếng thì nước mắt chảy ra ngoài.

Từ Sâm không chỉ mời ngự y cho Từ Tổ Tâm mà còn ngại nha đầu không hầu hạ Từ Tổ Tâm tử tế nên sai người điều hai thị nữ ở đường Đăng Thị Khẩu qua đây hầu hạ bên người Từ Tổ Tâm.

Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân thờ ơ nhìn, ý cười hiện trên gương mặt. Lão gia nhắc tới nó là cực kỳ chán ghét, chỉ hận nó không thể chết ngay lập tức mà người lại làm bộ làm tịch ra vẻ hiền lành. Đợi lão gia biết thì người rảnh mà chịu.

Từ Sâm thu xếp ổn thỏa cho Từ Tổ Tâm, biết phụ thân tối nay làm nhiệm vụ, không trở lại được thì về đường Đăng Thị Khẩu. Về nhà gặp Lục Vân, ông hàm hồ đi qua, không nói gì nhiều. Đêm nay Từ Sâm gặp ác mộng dữ dội, hôm sau tỉnh dậy cứ như bị ai đánh cho một trận, cả người mệt mỏi, khó chịu.

Từ Sâm sai người đến nha môn xin nghỉ bệnh, tự mình chạy thẳng đến đường Chính Dương Môn đợi phụ thân. Từ thủ phụ bận đến chạng vạng mới trở về, thấy ông thì vuốt râu mỉm cười:

- Đợi cả ngày rồi hả, có chuyện gì quan trọng mà gấp gáp muốn gặp phụ thân như vậy?

Từ Sâm sắc mặt tái nhợt, dứt khoát mở miệng:

- Phụ thân, nhi tử muốn đón Tổ Tâm về đường Đăng Thị Khẩu ở một thời gian.

Thật ra không phải một thời gian mà là đón đi rồi ở đó luôn. Tổ Tâm đã hi sinh vì Từ gia, không thể lại hi sinh thêm nữa.

Từ thủ phụ ôn hòa nhìn trưởng tử, lắc đầu thở dài:

- Con giống y như mẫu thân con, tâm địa quá mềm yếu. Sâm nhi, thân là nam tử hán đại trượng phu không thể có lòng dạ đàn bà, lúc nên ác độc thì phải ác độc.

Tim Từ Sâm dường như bị ai đâm một nhát, đau đớn khó nhin. Ông run giọng hỏi:

- Phụ thân, phải ác độc sao?

Từ thủ phụ chăm chú nhìn ông hồi lâu, chậm rãi gật đầu.

Từ Sâm ngã ngồi trên ghế, ngẩn ngơ rơi nước mắt. Từ thủ phụ khẽ quả trách:

- Nước mắt nam nhi không thể chảy! Sâm nhi đã đến tuổi trung niên mà còn giống tiểu hài tử, gặp chuyện chỉ biết khóc sao?

Từ Sâm nâng cánh tay, lấy tay áo lau nước mắt. Từ thủ phụ tức cười:

- Càng nói con giống tiểu hài tử thì con càng giống tiểu hài tử!

Ông lấy ra một chiếc khăn trắng đưa cho Từ Sâm.

Từ Sâm lau nước mắt, phờ phạc ngồi một lát, rồi cung kính thi lễ với Từ thủ phụ, im lặng rời đi. Từ thủ phụ vừa đau lòng vừa xót xa:

- Hài tử này! Mẹ con mềm lòng không sao, bà ấy là phụ nhân, vốn nên thiện lương. Nhưng con nếu mềm lòng như vậy, sau này Từ gia sao phó thác cho con? Sâm nhi, con phải có bộ dạng của một nam nhi.

Sau khi Từ Sâm rời đi, Thang ngự y thường tới chăm sóc, dốc lòng chữa trị cho Từ Tổ Tâm. Từ Tổ Tâm sức sống rất mạnh, có đại phu, có thuốc thang, bệnh tình dần chuyển biến tốt. Nàng giống như cỏ dại, chỉ cần chút ánh mặt trời và nước mưa là có thể sống tốt. Nếu ánh mặt trời rực rỡ hơn một chút, nàng có thể sống rất mạnh mẽ, tràn trề nhựa sống.

Sức khỏe Từ Tổ Tâm càng tốt, sắc mặt Từ thủ phụ càng không tốt. Từ nhị phu nhân xúi giục:

- Không thể vì một xú nha đầu mà khiến cả nhà chúng ta bị liên lụy!

Từ nhị gia cảm thấy có lý, liền hạ quyết tâm.

Đêm nay Từ nhị gia tự mình trông coi người nấu thuốc, tự mình đưa thuốc đến cho Từ Tổ Tâm, buộc nàng lập tức uống hết. Từ Tổ Tâm còn gì không hiểu, đôi mắt mỹ lệ của nàng vừa bị thương vừa tuyệt vọng, rưng rưng nhìn Từ nhị gia:

- Phụ thân, xin để con chỉnh trang lại đã, đừng nhếch nhác như vậy mà lên đường.

Từ nhị gia dậm chân:

- Ta cũng không bạc đãi con, yên tâm, ta sẽ làm cho con một đám tang thật lớn!

Con sống tuy không được nở mày nở mặt nhưng những gì cần chôn theo khi chết, toàn bộ đều đầy đủ, để con chết cũng nhắm mắt.

Từ Tổ Tâm lẳng lặng nhìn phụ thân của mình, trong mắt là bi ai vô hạn.

Từ nhị gia bị nàng nhìn cả người không được tự nhiên, mạnh miệng quát:

- Sớm muộn gì cũng có một lần như vậy, trốn cũng trốn không khỏi, đây là số mệnh của con! Con đừng trách gì cả, chỉ trách bản thân số mệnh không tốt!

Từ Tổ Tâm cười nhẹ nhàng thê lương, không để ý tới Từ nhị gia, tự mình đi đến trước bàn trang điểm, thả mái tóc như sương như mây ra, cầm lấy chiếc lược sừng trâu tinh xảo, hướng về phía gương, vô cùng trân quý chải từng cái từng cái một trên mái tóc dài. Nàng biết thời gian của mình không nhiều, nhìn nữ tử trẻ tuổi trong gương mà nàng có bao nhiêu quyến luyến, bao nhiêu không nỡ.

Trong lòng Từ nhị gia đột nhiên cũng chua xót:

- Ta không chỉ cho con một đám tang lớn, mà còn mời cao tăng niệm kinh siêu độ cho con. Con, con an tâm đi đi.....

Ra đến cửa, ông đuổi thị nữ của Từ Sâm đi hết, để một mình Từ Tổ Tâm ở lại trong phòng.

Trước khi đi, để nó được thanh tịnh thôi.

Sáng hôm sau, thị nữ đẩy cửa tiến vào, Từ Tổ Tâm y phục chỉnh tề nằm trên giường, đã tắt thở. Dung nhan nàng xinh đẹp bình yên giống như đang ngủ, vẻ mặt không hề có chút oán hận.

Từ thủ phụ vẻ mặt tươi cười vào triều.

Từ nhị gia lúc này cũng có chút ít thương tâm, định tổ chức một tang sự náo nhiệt cho Tổ Tâm. Ân phu nhân mắng Từ nhị gia thối mặt:

- Cô nương nhà ai đã xuất giá còn cần nhà mẹ để lo liệu tang sự? Không sợ mất mặt mà còn muốn làm đám tang thật lớn nữa chứ! Trong nghĩa địa Từ gia không chôn cái thứ đòi phong bại tục đó!

Lệnh mẫu khó cãi, Từ nhị gia không còn cách nào khác đành phải dùng giường êm lót vải gấm, sai người đặt Từ Tổ Tâm lên, đẩy vải liệm lại, kiêng đến Đại Bi Tự gần đó. Ông định sau khi mời cao tăng niệm kinh siêu độ sẽ tiến hành hỏa táng.

Đêm đó Đại Bi Tự vô ý bị cháy nhưng không tổn thất nhiều, chỉ thiêu rụi gian phòng chứa Từ Tổ Tâm. Từ nhị gia thương tâm khóc lóc một trận, lại mời cao tăng làm hai lần pháp sự, rồi cũng cho qua.

Sau tang sự của Từ Tổ Tâm, Ân phu nhân và Từ nhị phu nhân đều tinh thần sáng khoái. Nha đầu khiến Từ gia mất mặt, khiến chi thứ hai của Từ gia mất mặt cuối cùng cũng không còn chướng mắt trước mặt nữa! Nha đầu này gả cũng đã gả, còn muốn về nhà mẹ để khiến trưởng bối ngọt ngào, đúng là trời sinh làm người ta chán ghét.

Vợ chồng Từ tam gia âm thầm rơi vài giọt nước mắt:

- Đứa trẻ tội nghiệp.

Từ đó về sau, không chỉ Từ tam gia mà ngay cả Từ tam phu nhân đều đối xử với thứ xuất Từ Tổ Phương rất dịu dàng, rất quan tâm, khiến Từ Tổ Phương rất khó hiểu.

Từ thủ phụ thăng chức thành người đứng đầu nội các, là trọng thần được Hoàng đế xem trọng. Đường làm quan đặc ý, trong nhà lại hòa hợp êm thấm, Từ thủ phụ xuân phong đặc ý mã đề tật.

* Xuân phong đặc ý mã đề tật: một câu thơ trong bài “Đăng khoa hậu” (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao thời Đường, nghĩa là ‘ngọn gió xuân mát rượi, ta leo lên ngựa phóng đi’, chỉ cảm giác đặc ý, vui vẻ khi thành công trong công việc hay cuộc sống

Chỗ duy nhất không thuận lợi là Từ Sâm bị bệnh. Trận bệnh này của Từ Sâm rất nặng, đã xin nghỉ bệnh rất nhiều ngày, sau đó lại khiến ông sinh ra ý niệm từ quan trong đầu.

Từ thủ phụ lo lắng bệnh tình của trưởng tử, mời đại phu vô số, rất phí tâm tư. Nhưng cố gắng của ông trước sau luôn không hiệu quả, Từ Sâm vẫn không thể xuống giường.

Con rể Trương Mại đề nghị:

- Hay là đến Tây Sơn ôn tuyền thôn trang nghỉ ngơi đi.

Từ thủ phụ thấy ý kiến này không tệ, bèn đồng ý.

Lục Vân đi theo Từ Sâm, cả Từ Tổn, Từ Thuật, Từ Dật đều không đi học, người một nhà cùng đi Tây Sơn ôn tuyền thôn trang nghỉ ngơi.

Đến ôn tuyền thôn trang, Từ Sâm đẩy ái tử đang đỡ mình ra, run rẩy vén rèm che thật lớn trong phòng.

Sau tấm rèm, một thiếu nữ thanh xuân nhỏ nhắn yếu ớt dịu dàng đứng dậy, rưng rưng gọi:

- Đại bá phụ.

109. Chương 109: Nàng Kia Duyên Dáng Như Thơ

Thiếu nữ này chính là Từ Tố Tâm.

Lúc là cô nương, nàng vẫn luôn nhút nhát rụt rè, không quen gặp người nên rất ít người biết đến nàng, cũng rất ít người chú ý đến nàng. Sau khi xuất giá, người của Nghiêm gia nể nàng là thân tôn nữ của Từ thứ phụ nên đối với nàng rất ôn hòa, khoan dung, nàng tuy làm thiếp nhưng cuộc sống so với lúc còn làm cô nương lại càng thuận lợi hơn.

Trải qua một lần sinh tử, Từ Tố Tâm giờ đây càng thêm tái nhợt gầy yếu, người như một tờ giấy, dường như chỉ một cơn gió là có thể thổi bay. Gương mặt nàng vốn thanh tú giờ như hoa lê được nước mưa gội rửa, trắng nõn hao gầy, diễm đạm đáng yêu.

- Tố Tâm, hài tử đáng thương.

Từ Sâm như không dám tin nhìn chất nữ vô cùng gầy yếu trước mắt, lệ rơi đầy mặt. Nhìn xem con bé đã gầy thành cái dạng gì rồi, tạo nghiệt mà.

Từ Tố Tâm luôn không được yêu thương, càng không có được tình thương của phụ thân. Nàng đang ở thời điểm đau buồn, thấy ánh mắt bi thống tràn đầy quan tâm của Từ Sâm thì không nhẫn nhịn được nữa, bèn lao vào trong ngực Từ Sâm, hu hu khóc òa lên.

Ngoài tám rèm, Từ Tổn nhanh chóng dẫn hai đệ đệ:

- A Thuật, A Dật, đi theo đại ca.

Từ Thuật, Từ Dật ngoan ngoãn không hỏi câu nào, đi theo sau Từ Tổn, mặc cho Từ Tổn an bài chúng vào phòng riêng của mỗi đứa.

Lúc Từ Tổn quay lại, Từ Sâm và Từ Tố Tâm đã được Lục Vân nhẹ nhàng khuyên nhủ, từ từ thu nước mắt, ngồi xuống trò chuyện.

Từ Tố Tâm ngồi giữa Từ Sâm và Lục Vân, cảm thấy mình dường như không còn là cô hồn dã quỷ không cha không mẹ nữa mà đã có nơi nương tựa.

- Đêm đó, cha.....cha bắt con uống thuốc, con thật sự rất không muốn nghe theo. Đại bá phụ, đại bá mẫu, con là một người ham sống sợ chết, lúc nhỏ bị nhốt trong phòng tối, bị bỏ đói, cho dù sắp chết đói, con cũng chưa từng muốn chết.

Hốc mắt Từ Sâm lại ứa, Lục Vân cũng lấy khăn ra lau nước mắt. Từ gia danh môn vọng tộc, Tố Tâm dù có là thứ xuất cũng là tiểu thư đường đường chính chính của Từ gia lại bị ngược đãi đến thế này!

- Con không chết, chính là làm tổn thất cho phụ thân. Sau đó phụ thân để thuốc lại, đuổi thị nữ ra ngoài, khóa cửa, rồi rời đi. Phụ thân vừa đi, lão công công râu bạc liền bay vào, lão nhân gia rất tốt, mặt mũi hiền lành trò chuyện cùng con, con liền không sợ như vậy nữa.

-

- Lúc mới tỉnh lại, lão công công râu bạc cũng ở đây, cho nên con cũng không sợ. Nhưng, vừa nghĩ đến cha ruột muốn con chết, nghĩ đến dáng vẻ quắc mắt trừng mi của tổ mẫu và mẫu thân, buổi tối con đều ngủ không yên.

Chẳng trách lại gầy thành như vậy! Từ Sâm và Lục Vân đều hiểu rõ, con bé nói là không sợ nhưng sau khi trải qua chuyện tàn nhẫn như vậy, trong mơ cứ xuất hiện những người thân từng người từng người một muốn con bé chết thì đêm sao có thể ngủ yên.

- Con à, tối nay con ngủ với đại bá mẫu.

Lục Vân dịu dàng nhìn Từ Tố Tâm, giọng điệu rất quả quyết, nhẹ nhàng. Từ Tố Tâm lúng túng nói:

- Như vậy, có được không?

Ánh mắt nàng tuy sợ hãi nhưng lại tràn đầy khao khát.

Lục Vân đau lòng muốn chết, con bé từ nhỏ đã không có mẹ, thật sự đáng thương. Bà vỗ nhẹ nhẹ Từ Tổ Tâm, giống như nàng là con mình vậy, dịu dàng nói:

- Quyết định như thế, buổi tối hai ta ngủ cùng nhau.

Trong con người Từ Tổ Tâm như có hào quang rực rỡ.

Mẫu tính của Lục Vân toàn bộ đều bị hài tử đáng thương này kích thích ra, tỉ mỉ tính toán nói:

- Tên Tổ Tâm này, con không thể dùng nữa. Sau này con làm nữ nhi của chúng ta nhé, tỷ tỷ con nữ danh A Trì, vậy con gọi là A Bảo, có được không?

Từ Sâm hết sức tán thành:

- Từ Bảo, tên rất hay!

Từ Bảo? Từ Tổ Tâm như bị điện giật, ngây người rất lâu. Sau đó, nàng dựa vào lòng Lục Vân gào khóc. Từ Bảo, mình tên là Từ Bảo.

Lục Vân dịu dàng vỗ vỗ nàng:

- Khóc đi, A Bảo, khóc ra là tốt rồi.

Từ Sâm, Từ Tổ len lén lau đi nước mắt hai bên má.

Đến lúc ăn cơm tối, ngoại trừ năm người nhà Từ Sâm còn có một thiếu nữ tuổi thanh xuân cũng cùng ngồi. Từ Sâm, Lục Vân cười nói:

- A Thuật, A Dật, đây là nghĩa nữ cha mẹ mới nhận, nữ danh A Bảo. Hai con gọi A Bảo tỷ tỷ là được rồi.

Từ Thuật, Từ Dật dường như không hề cảm thấy A Bảo tỷ tỷ và Từ Tổ Tâm giống nhau, trên mặt không có chút kinh ngạc nào, lễ phép gọi:

- A Bảo tỷ tỷ.

Từ Dật là tiểu hài nhi nhỏ tuổi nhất trong nhà, trước giờ có chút lảm lòi, còn hi hi ha ha bổ sung một câu:

- Bốn chữ gọi rất phiền phức, gọi tỷ tỷ thì dễ nhầm với đại tỷ, không bằng bớt đi một chữ, gọi là Bảo tỷ tỷ?

Cha mẹ và các ca ca không có dị nghị gì, Từ Bảo càng vui vẻ gật đầu:

- Gọi gì cũng được!

Sau bữa tối, cả nhà ngồi với nhau tán gẫu, Từ Sâm thỉnh thoảng cứ nhìn về phía Từ Bảo. Ánh mắt kia rất quan tâm, rất dịu dàng, đối với Từ Bảo vô cùng cẩn thận, giống như Từ Bảo được tạo nên từ tuyết, hơi thở ấm áp một tí là nàng sẽ tan ra vậy.

Buổi tối Từ Bảo ngủ cùng với Lục Vân. Bên cạnh có người, trong lòng Từ Bảo vô cùng yên ổn, không lâu sau liền ngủ thiếp đi. Lục Vân ngược lại không thể an giấc, nhìn A Bảo nhỏ bé gầy yếu bên cạnh, hết sức chua xót. A Trì lại có đường muối đáng thương như vậy, đường muối của A Trì nhà ta thế mà

Từ Bảo có lẽ gặp ác mộng, trong mộng bỗng nhiên nàng đưa tay che ngực, sắc mặt rất thống khổ, như đang giãy giụa với bản thân. Lục Vân ôm nàng vào lòng vỗ nhẹ nhẹ, hồi lâu sau, sắc mặt Từ Bảo mới bình ổn trở lại, một lần nữa chìm vào giấc ngủ say sưa.

Kể từ đó, Từ Sâm luôn ở ôn tuyền thôn trang dưỡng bệnh, không đi nha môn nữa. Từ thủ phụ rất để tâm đến sức khỏe trưởng tử, ngày ngày sai người đến thăm hỏi bệnh tình, còn đích thân mời Đồng y chính sang xem mạch, rất có dáng vẻ từ phụ.

Nếu là trước đây, Từ Sâm nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt nhưng hiện tại thì khác. Ông mỗi ngày đều nhìn thấy Từ Bảo, mỗi lần thấy Từ Bảo, ông ngoại trừ đau lòng còn luôn hải hùng khiếp vía.

Tổ Tâm trước tiên bị đưa đến Nghiêm gia làm thiếp, sau đó kết thúc bằng một chén rượu độc, A Trì thì sao? Năm đó, người tổ phụ con bé định hi sinh là A Trì, để con bé đến Nghiêm gia! Từ Sâm nghĩ đến vận mệnh có thể là của A Trì thì tóc gáy đều dựng lên.

May có Trọng Khải, may có Bình Bắc hầu phủ! Bằng không A Trì nhà ta.....Từ Sâm thường hay tỉnh lại giữa cơn mơ, khắp người đều là mồ hôi lạnh.

Từ Sâm ở Tây Sơn dưỡng bệnh, Trương Tịnh và Du Nhiên là thông gia đương nhiên sẽ tới thăm hỏi. Nói tới cũng lạ, Từ Sâm nghe được tin “vợ chồng Bình Bắc hầu tới thăm” thì vô cùng nhanh nhẹn chui vào chăn, không chịu lộ diện.

Lục Vân khó hiểu. Sức khỏe ông quả thật không được tốt, nhưng chưa tới mức bệnh nằm trên giường không dậy nổi, thông gia cũng không phải không biết! Trốn không chịu gặp như vậy là bộ dạng gì chứ.

Mặc cho Lục Vân hỏi thế nào, khuyên thế nào, Từ Sâm vẫn một mực lấy chăn che kín, kiên quyết không ra ngoài.

Lục Vân hết cách, đành dẫn ba nhi tử tiếp đãi thông gia. May mà Trương Tịnh và Du Nhiên chỉ ghé thăm hỏi theo lễ tiết, chứ không ở lâu.

Trên xe ngựa, Du Nhiên buồn bực hỏi:

- Nhạc phụ của Mạ Mạ sao lại không ra ngoài?

Trương Tịnh chỉ cười cười không nói.

Du Nhiên cười xấu xa:

- Ca ca có chuyện giấu ta.

Cái mũ này quá lớn, Trương Tịnh gánh không nổi, ông kéo thê tử qua nhìn cười nói:

- Ca ca đã nói lâu rồi, nhạc phụ này của A Mạ không bằng nhạc phụ ta, nhạc phụ ta gặp chuyện rất bình tĩnh, suy nghĩ rất chu đáo! Nhạc phụ này của A Mạ, tâm vừa mềm vừa không có chủ kiến, còn chết sĩ diện nữa chứ.

Ông ấy sao không chịu ra ngoài gặp? Còn phải hỏi à, nam nhân đều rất sĩ diện, nhà ông ấy xảy ra loại chuyện này, mất hết mặt mũi, sao còn muốn gặp người.

Là vậy sao? Trong mắt Du Nhiên đầy nghi vấn.

Chính là như vậy. Trương Tịnh gật đầu khẳng định.

Sau khi Trương Tịnh và Du Nhiên cáo từ, Từ Sâm từ trong chăn nhảy ra, nhìn quanh quất qua cửa sổ. Đi chưa? Đi rồi nhỉ.

Lục Vân trở về phòng, thấy trượng phu ló đầu ra cửa sổ nhìn dáo dác thì vừa bực mình vừa buồn cười.

Lục Vân ép hỏi Từ Sâm liên tục, Từ Sâm úp mở:

- Ta không phải là sợ sao, sợ họ biết chuyện của chúng ta thì cảm thấy mất mặt xấu hổ, không đối đãi tốt với A Trì nhà ta.

Lục Vân buồn cười:

- Họ có gì không biết? A Bảo là do sự công của Trọng Khải ra tay cứu đấy.

Từ Sâm lẩm bẩm:

- Dù sao ta chính là không yên tâm, sợ A Trì bị Từ gia liên lụy.

Lục Vân khước mắt hơi chua xót, cười lớn nói:

- Lúc thông gia tới cầu hôn, Từ gia đã bắt đầu mất mặt rồi. Nếu Từ gia có thể liên lụy đến A Trì, còn đợi tới hôm nay?

Muốn liên lụy đã liên lụy từ lâu rồi. Lúc định hôn, Từ gia đã có tai tiếng nhưng vợ chồng Bình Bắc hầu vẫn không để ý.

Mặc cho Lục Vân nói thế nào, Từ Sâm vẫn lo lắng trong lòng.

Lục Vân hết cách, đành phải đợi lúc Trương Mai tới, nhờ Trương Mai khuyên nhủ Từ Sâm. Từ Sâm đã đến tuổi trung niên, thân thể lại không quá khoẻ mạnh, nếu luôn có tâm sự trong lòng thì sao được.

Trương Mai cười nói:

- Nhạc mẫu sao không nói sớm, làm việc này con là thành thạo nhất.

Quả nhiên, Trương Mai nói chuyện một mình với Từ Sâm hồi lâu, sau đó Từ Sâm không chỉ sắc mặt tốt hơn không ít mà ngay cả ánh mắt cũng trong trẻo hẳn lên.

Ông còn quan tâm đến việc nhà nữa.

- Hiện nay A Bảo chỉ thích hợp tính dưỡng, có biết không? Sau này chúng ta nhất định sẽ tìm một phu quân tốt cho con bé, nhưng hiện tại không cần nói với con bé. A Bảo còn nhỏ, nường tử, để con bé được cưng chiều bên chúng ta thêm vài năm nữa đi rồi hẵng nói.

-

- Thân thể A Tri mỗi ngày một nặng, nường về thành xem thử được không? Ta quả thực không yên lòng.

Lúc hăng hái, ông gọi toàn bộ Từ Thuật, Từ Dật, Từ Bảo đến, lần lượt kiểm tra việc học từng người một. Từ Thuật, Từ Dật đều ra vẻ:

- Con thiên phú vừa cao, lại vừa siêng năng, việc học không làm khó con được!

Từ Bảo cũng mỉm cười:

- Phụ thân, con làm được!

Trường tử ở thư phòng nghiên cứu văn chương, trượng phu dẫn theo ấu tử ấu nữ ngâm thơ làm phú, trong lúc nhất thời, Lục Vân cảm thấy ngày tháng trôi qua rất nhàn nhã, bình yên.

Từ Sâm chính thức nộp đơn xin từ chức, lý do rất đơn giản, bệnh lâu triền miên, không thể chuyên cần việc triều chính, vô cùng áy náy, không dám ngồi không hưởng lộc.

Đơn xin từ chức này của Từ Sâm khiến Từ thủ phụ rất mất hứng. Trong ba nhi tử của Từ thủ phụ, ông coi trọng nhất là đích trưởng tử Từ Sâm, nào ngờ Từ Sâm càng ngày càng thích chống đối cha ruột.

Từ thủ phụ hiện đang ở thời điểm cần dùng người. Mặc dù trước đây ông có sắp xếp thân tín ở những nơi quan trọng nhưng suy cho cùng, ông cũng là nội các thủ phụ mới nhậm chức, vẫn sợ thiếu người, không đủ sử dụng. Nếu Từ Sâm cũng làm quan trong triều thì ông sẽ yên tâm hơn biết bao nhiêu.

Trước đây khi Nghiêm thủ phụ nắm quyền, nhi tử ông ta là Nghiêm Khánh cũng ở trong triều làm quan, chức quan thăng dần đến Thị lang. Sao đến lượt ông làm thủ phụ thì nhi tử vốn đã là Thị lang lại cố ý muốn từ quan? Từ thủ phụ nghĩ không thông.

Trung tuần tháng tư, Du Nhiên tạm thời dọn đến ở Ngự quốc công phủ. Thân thể A Tri đã rất cồng kềnh, cách ngày sinh càng ngày càng gần. Thân thể A Tri càng cồng kềnh, Trương Mai càng mất bình tĩnh, Du Nhiên không nhẫn tâm nhìn bộ dạng đáng thương của tiểu nhi tử:

- Nhi tử, có mẹ giúp con đây!

Sư công và Trương Đồng cũng qua đây ở. Trương Đồng thuần túy là ham náo nhiệt, nơi nào nhiều người thì nường chạy qua nơi đó. Còn sư công là nhớ thương kỳ tài tuyệt thế sắp ra đời đến mức ở Bình Bắc hầu phủ ngủ không yên.

110. Chương 110: Hễ Mà Sinh Được Con Trai

Qua một ngày, Trương Tịnh cũng dọn tới. Du Nhiên đang bận rộn, thấy ông thì ngạc nhiên:

- Chàng nữ xa bé Đại à?

Bé Đại chính là sinh mệnh của tổ phụ nó, ngày nào cũng được tổ phụ bế hôn đến phát chán.

- Ta càng không nỡ xa A Du.

Về mặt Trương Tịnh nghiêm túc, rõ ràng là lời sến súa nhưng ông lại nói vô cùng bình tĩnh, không có chút uyển chuyển nào.

Ca ca thật không hiểu phong tình! Du Nhiên liếc ông rồi tiếp tục bận rộn. Sinh con là việc trọng đại, trình độ y học thời đại này lại không quá tốt, thật sự phải nghĩ kỹ từng phân đoạn, chỗ nào cũng không thể xảy ra sự cố.

Trương Tịnh thay nữ sư điệt bắt bình:

- Làn Vành Vành sinh bé Đại, nàng cũng không có dễ tâm như vậy.

Du Nhiên về mặt cấu kỉnh:

- Vành Vành là người luyện võ, trong khi A Trì là nữ tử yếu điệu, một chút võ công cũng không có.

- Mạ Mạ thật không hiểu chuyện, cho hấn chọn bao nhiêu là thiên chi kiều nữ võ lâm thế gia, vậy mà hấn cứ muốn cưới cô nương nhà quan văn.

Trương Tịnh tỏ vẻ bất mãn với tiểu nhi tử. Đều tại Mạ Mạ, cưới cô nương mạnh mai như A Trì, khiến mẫu thân con mệt chết. Nhìn xem, bà ấy lao tâm khổ tứ biết bao nhiêu kìa.

- Người mới không hiểu chuyện!

Cửa phòng mở ra, sư công tóc bạc thở hồng hộc đứng, râu bị thổi lên:

- A Mạ rất hiểu chuyện, tiểu cô nương là cô nương nhà quan văn cũng rất tốt!

Du Nhiên vội che miệng cười trộm. A Trì là cháu dâu do sư công chọn, sư công rất coi trọng A Trì đấy, ca ca dám oán trách như vậy thì đợi chịu giáo huấn đi.

Trương Tịnh thành thực đứng dậy, cúi đầu nhận lỗi:

- Dạ, sư phụ, là đồ nhi không hiểu chuyện.

Sư công trừng ông thật lâu, dọa Trương Tịnh thở mạnh cũng không dám. Đến khi sư công vung tay áo bỏ đi, ông mới xem như được đại xá.

Trương Tịnh rất tủi thân ngồi cạnh Du Nhiên:

- Sư phụ thương đồ tôn, không thương đồ đệ.

Sư phụ thiệt là, con đùa với A Du mấy câu mà ngài cũng giận. Ngài nói đi, ngài đã lớn tuổi như vậy rồi, con dám chọc ngài giận sao? Ngài oan uống lung tung cho con, con cũng đành chịu thôi.

Du Nhiên an ủi ông:

- Chuyện này có gì đâu. Đến khi tiểu Nhị được sinh ra, không chừng sư phụ chỉ thương tăng tôn tử thôi, lúc đó A Mạ cũng phải tránh sang một bên, giống như ca ca bây giờ vậy.

Đúng, tiểu tử thú A Mạ này cũng có lúc thất sủng. Trương Tịnh trong lòng cân bằng lại.

Trương Tịnh tuy rất bất mãn tiểu nhi tử nhưng khi gặp mặt vẫn không hề có khúc mắc mà chỉ dạy hấn rất nhiều:

- Nên chơi nhiều, trò chuyện nhiều với cục cưng, theo phụng bồi mẹ cục cưng nhiều hơn. Không được khiến mẹ cục cưng lo lắng, tức giận, phải nhường nhịn con bé. Tâm trạng của mẹ cục cưng rất quan trọng, có biết không? Mẹ cục cưng vui vẻ, cục cưng mới vui vẻ.

Trương Mạ vâng dạ gật đầu. Phụ thân là người từng trải, đương nhiên có kinh nghiệm, nghe lời ông ấy sẽ không mắc sai lầm. Sư công rất hài lòng, mỉm cười khích lệ:

- A Tịnh thật hiểu chuyện!

A Trì còn chưa có dấu hiệu sinh, phòng sinh ở Ngự quốc công phủ đã được bố trí đâu vào đấy. Du Nhiên cân nhắc kỹ càng từng phân đoạn, nhất thiết không được xảy ra sơ sót nào.

Có phụ mẫu đại nhân chỉ huy trấn thủ, Trương Mại và A Trì quả thật nhẹ nhàng không ít. Đặc biệt là A Trì, chuyện gì cũng không cần quản, không cần lo, chỉ cần mỗi ngày ăn uống vui chơi, cộng thêm đi dạo hai vòng, cùng sư công và Đồng Đồng cười đùa vài câu, vô cùng thích ý.

Trương Mại về đến nhà, nhiệm vụ duy nhất chính là làm tốt việc dưỡng thai, chơi đùa với cục cưng trong bụng. Cục cưng đã hơn tám tháng, có lẽ hơi hiểu động, ở trong bụng mẹ bắt đầu luyện quyền cước. Cha cục cưng cũng không nhàn rồi, cùng nó luyện, hai phụ tử chưa gặp mặt nhau thường chơi vui đến quên cả trời đất.

Du Nhiên chọn hai người phụ nữ khỏe mạnh vừa sinh con xong trong trang hộ của Ngụy quốc công phủ làm vú nuôi dự bị. Chọn vú nuôi rất không dễ dàng, Du Nhiên chọn tới chọn lui mấy lần mới chọn ra hai người sức khỏe tốt nhất, ngũ quan đoan chính, làm người phúc hậu thành thực không xảo trá. Nào ngờ sư công vừa thấy đã lắc mạnh đầu:

- Tướng mạo quá xấu, sẽ làm tiểu Nhị cũng xấu theo.

Du Nhiên là người hiểu rõ sư công, mỉm cười khuyên ông:

- Sư phụ, tiểu Nhị chỉ cần luyện võ thật tốt là được, có tuấn tú hay không thì đâu có liên quan gì.

Bà biết sư công chỉ một lòng nghĩ đến việc dạy dỗ ra một cao thủ tuyệt thế.

Sư công lườm bà:

- A Du, con biết chuyện tiếc nuôi nhất trong đời sư phụ là gì không?

Du Nhiên ngẩn ngơ, không lẽ chuyện tiếc nuôi nhất trong đời ngài có liên quan tới dung mạo?

Chuyện đặc ý nhất trong đời sư phụ chính là dạy dỗ ra một đệ tử như ca ca; nếu chuyện ông tiếc nuôi nhất có liên quan tới dung mạo, chẳng phải là.....?

Du Nhiên nghiêm mặt.

Sư công ngửa mặt lên trời thở dài:

- Đệ tử đặc ý nhất của ta tướng mạo không đủ tuấn mỹ! A Tịnh nếu mạo tựa Phan An, nhan như Tống Ngọc, phong độ ngời ngời, ngọc thụ lâm phong thì con nói xem, cuộc đời này của sư phụ còn gì tiếc nuôi nữa!

Du Nhiên dứt khoát phản đối:

- Ca ca rất đẹp! Ca ca là nam nhân đẹp nhất con từng thấy, sư phụ thật không có mắt nhìn, không biết thưởng thức vẻ đẹp độc đáo của chàng.

Sư công đáng thương mới ngửa mặt lên trời than thở thì trợn mắt há hốc mồm chốc lát, rồi ôm bụng cười phá lên, cười đến đau cả bụng. A Tịnh à, con thật có phúc, vợ con không chỉ thông minh xinh đẹp mà còn thích con đến vậy! Con là nam nhân đẹp nhất, cười chết lão nhân gia ta. Con là đệ nhất cao thủ đương thời thì không sai, nhưng nam nhân đẹp nhất thì quả thật không chút dính líu gì với con đâu.

Nhìn lão gia tử cười không ngừng, Du Nhiên im lặng. Sư phụ vốn không phải thuộc đẳng ngoại hình có được không, đều tại phụ thân ảnh hưởng. Phụ thân không cho phép ngoại tôn xấu xí, lúc nào cũng chú ý tới hình tượng, ngày rộng tháng dài, sư phụ cũng.....

Khi gặp A Trì, Du Nhiên dùng ánh mắt thương hại nhìn cái bụng nhô lên của nàng. Tiểu Nhị đáng thương, còn chưa ra đời đã bị gửi gắm hi vọng nhiều như vậy! Được người ta xem trọng là phải trả giá thật nhiều đấy, nhóc à.

Hai vú nuôi vẫn để lại như cũ. Chủ yếu là A Trì tuyên bố, nàng muốn tự mình cho con bú, giữ lại vú nuôi chỉ để phòng hờ cho tình huống khẩn cấp mà thôi. Sư công nghe vậy rất mừng rỡ, tiểu cô nương tự mình nuôi tiểu Nhị, quá tốt rồi!

Đầu tháng năm, Du Nhiên bảo Trương Mại đón Lục Vân qua, kiểm tra lại trong ngoài ngoài xem còn có chỗ nào bà chưa nghĩ tới hay không. Lục Vân vô cùng cảm động:

- Phu nhân nghĩ thật sự rất chu đáo.

A Trì có mẹ chồng như vậy, đúng là phúc đã tu luyện từ kiếp trước.

Tất cả công tác chuẩn bị đều đã làm xong, chỉ đợi hôm nào thời cơ chín muồi là nước chảy thành sông.

Bình Bắc hầu phủ thoảng chốc ít đi bốn người, Trương Kinh và Phó Vành rất không quen, thường bế bé Đại và dẫn theo ông ngoại bà ngoại cùng đến Ngụy quốc công phủ đoàn tụ. Bé Đại đã đi được vài bước, được người nhà vây quanh, nhìn chăm chăm, bé vững vàng bước đi một bước, lại một bước, vô cùng đắc ý.

Sư công cười hì hì:

- Đợi bé Đại biết đi thì sẽ thuộc về ta. Võ công là phải luyện từ nhỏ.

Ông ngoại phản đối:

- Bé Đại trước ba tuổi đều do ta quản. Sau ba tuổi, trừ luyện võ ra, còn lại cũng do ta quản.

Luyện võ thì sao chứ, cũng phải ba tuổi mới bắt đầu được, luyện quá sớm sẽ gây hại cho hài tử.

Sư công cả giận nói:

- Đánh nhau một trận này!

Ai đánh thắng, người đó định đoạt.

Ông ngoại cười nói:

- Ông biết rõ ta không biết đánh nhau, con rể đánh thay ta, có được không?

Trương Tịnh thần sắc bình tĩnh:

- Con là tổ phụ, bé Đại do con quản.

A Kinh, A Mai và Đồng Đồng lúc nhỏ không phải sư phụ cướp thì là nhạc phụ đoạt, bây giờ con làm tổ phụ rồi, cũng nên tới lượt con chứ.

- Vậy chúng ta làm sao đây?

Sư công và ông ngoại đồng thanh, ánh mắt sắc như dao đồng loạt bắn về phía Trương Tịnh.

Trương Tịnh trước nay luôn hiếu thuận sư phụ, nghe lời nhạc phụ, thật sự chống đỡ không được ánh mắt vừa lên án vừa khiển trách của hai lão nhân gia, lập tức bại trận:

- Như vậy, buổi sáng sư phụ quản, buổi trưa nhạc phụ quản, buổi tối con quản.

Du Nhiên và các con bên cạnh đều rất buồn cười. Nhất là Trương Mai, hắc đờ A Trì từ từ bước đi:

- Thai phụ nên mỉm cười, chứ không phải cười hết sức như vậy.

Cười đến đau bụng thì sao tốt được.

Trương Mai tính toán:

- Chúng ta đừng để ý tới họ. Sư công và ông ngoại giành bé Đại như vậy, tiểu Nhị thương xót huynh đệ, không chừng sẽ bị dọa không dám sinh ra nữa.

A Trì nâng bụng to, cười khê.

A Trì đang đi, sắc mặt bỗng thay đổi:

- Trọng Khải, ta đau bụng.

Hình như là loại đau quặn bụng mà nàng trước đây chưa từng bị. Tuy chưa có kinh nghiệm sinh con nhưng dựa vào trực giác, nàng cũng biết có gì đó không đúng. Vả lại, nếu tính ngày thì đúng là mấy ngày này.

Cha cục cựa vốn bình tĩnh ngay lập tức tim đập thình thịch, nhẹ nhàng hỏi:

- Chúng ta đến phòng sinh, nhé?

Hắn huyết gió gọi thị nữ, dặn bọn họ mau đi bẩm báo phu nhân.

Du Nhiên bỏ mặc mọi thứ, nhanh chóng chiếu cố A Trì. Trương Tịnh bình tĩnh sai người:

- Cười khoái mã, nhanh chóng đến ôn tuyền thôn trang đón thân gia phu nhân.

Đồng Đồng theo cạnh Du Nhiên ân cần nói:

- Con theo giúp mẹ nhé, được không?

Du Nhiên thông cảm vỗ vỗ nàng:

- Nữ nhi, ở đó kêu la máu chảy nhất định sẽ dọa con đang nằm mơ cũng giật mình tỉnh dậy đấy.

Trương Đồng ngậy ngốc, nhanh như chớp chạy về bên cạnh sư công.

A Trì được đưa vào phòng sinh, bà đỡ, đại phu đều đã được mời đến ở trong phủ từ lâu, lúc này đều chạy tới. Bà đỡ nhanh chóng đuổi Trương Mai ra ngoài, xem xét giúp A Trì rồi cười nói:

- Đừng vội, còn sớm mà.

A Trì đã đau đến xuất mồ hôi trán, nước nử muốn khóc. Du Nhiên ngồi cạnh nàng kể chuyện cười:

- Trước đây có một thai phụ tuổi vừa mười chín, thời vận rất kém, cục cưng nhân lúc trượng phu không có nhà đòi ra ngoài. Thai phụ đó liền thương lượng với cục cưng ‘Con à, cha con vẫn chưa về, ngoan, đợi nhé’, nào ngờ tính tình cục cưng rất bướng bỉnh, căn bản không hề đếm xỉa tới nàng ấy.

A Trì chảy nước mắt cười:

- Thương lượng không thành nhỉ.

Trượng phu của thai phụ này không có nhà, mình so với nàng ấy tốt hơn nhiều, trượng phu đang canh giữ bên ngoài, mòn mỏi ngắm trông.

Du Nhiên không hề nhàn rỗi, hoặc cùng A Trì nói chuyện, phân tán sự chú ý của nàng, hoặc khuyến khích nàng ăn gì đó cho có thêm sức. A Trì trên giường sinh mồ hôi đầm đìa, đau đớn khó nhịn, Du Nhiên ngồi bên cạnh dần dần cũng mồ hôi ướt cả lưng áo. Du Nhiên đã từng trải qua đau đớn khi sinh nên quá hiểu cảm giác của A Trì lúc này.

Trương Mai đứng bên ngoài, hoang mang lo sợ như dân chạy nạn.

- Nhi tử, con giống hệt phụ thân năm đó vậy.

Trương Tịnh vỗ vỗ vai hắn, rất có cảm giác tri kỷ.

Lúc hoàng hôn, Lục Vân vội vàng vàng chạy tới. A Trì khóc lóc kể lể:

- Con đau muốn rụng đầu chết luôn ấy chứ.

Lục Vân dịu dàng vuốt ve nàng:

- Nữ nhi, năm đó khi mẹ sinh con cũng giống vậy. Ngoan, chịu đựng qua được là tốt thôi.

Bà ngoại hu hu khóc, ông ngoại đành phải đưa bà về phòng. Ông ngoại nhẹ nhàng dỗ dành bà:

- Sinh con quá dọa người, lúc A Du sinh thai đầu, suýt nữa đã dọa chết ta!

Sư công luôn cho rằng đứa bé trong bụng tiểu cô nương là tiểu A Mai, nhưng thời khắc này khi sắp chuyển dạ, ông lại thâm nhủ, lỡ như không cẩn thận sinh ra tiểu A Trì thì sao?

Sư công thấp thỏm bất an đợi cả đêm, mãi đến giờ Thìn sáng hôm sau, tiểu Nhị được mọi người của Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ mỗi mắt mong chờ đã oa oa cất tiếng khóc chào đón thế giới này.

- Là bé trai, tiểu A Mai!

Sư công nhận được tin tức, vui vẻ nhào lộn.

111. Chương 111: Xiêm Y Xinh Đẹp Dễ Thương (thượng)

Trong phòng sinh, người có công lao to lớn nhất đã sức cùng lực kiệt, nghe tiếng trẻ khóc vang dội bên tai thì hoàn toàn trút hết tâm sự, chìm vào giấc ngủ say.

- Một mẻ quá sức thôi, không có vấn đề gì.

Bà đỡ nói như vậy, đại phu qua bắt mạch, cũng nói không có gì đáng ngại.

Du Nhiên sai các nha đầu hầu hạ dọn dẹp phòng sinh sạch sẽ, Lục Vân trông coi bên cạnh mẫu tử A Trì không rời đi. A Trì vừa sinh xong, khuôn mặt tái nhợt có thêm vài phần thánh thiện, trông lại càng ưa nhìn. Cái bọc tã lót nho nhỏ bên người nàng càng khiến Lục Vân không dời được tầm mắt.

Lục Vân say sưa nhìn gương mặt tiểu hài tử:

- Tướng mạo thật giống với A Trì. Cái mũi này, cái miệng này, còn cái cằm nhỏ này nữa, đều giống A Trì!

Du Nhiên cũng lại gần xem nhưng không cùng ý kiến với Lục Vân:

- Tướng mạo giống A Mai chứ, bà thông gia nhìn xem, từ gương mặt đến ngũ quan, không chỗ nào không giống. Dáng vẻ hoạt bát này lại càng giống.

Hai bà thông gia luôn khiêm nhường, khách sáo lẫn nhau, cuối cùng vì tranh luận tướng mạo tiểu Nhị rốt cuộc giống cha hay giống mẹ mà sinh ra bất đồng thật lớn.

Lục Vân hòa nhã mà kiên trì:

- Phu nhân nhìn kỹ lại xem, thật sự là giống mẹ.

Giọng nói rất khẽ, chỉ sợ đánh thức nữ nhi đang ngủ say. Giọng của Du Nhiên cũng rất khẽ:

- Ta nhìn mấy lần rồi, vẫn cảm thấy tướng mạo tiểu Nhị giống cha mà.

Tiểu hài tử vốn đang ngủ say, chân mày nhỏ bỗng dưng cau lại, cái miệng nhỏ nhún cong lên. Lần này tổ mẫu hay ngoại tổ mẫu đều không tranh cãi nữa, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm tiểu hài tử, thế là thế nào? Khát nước, đói bụng hay mất hứng?

Tiểu hài tử há miệng nhỏ ra ngáp một cái, lại ngủ thiếp đi.

Lục Vân vui vẻ, tâm ngứa ngáy khó nhịn:

- Phu nhân thấy không, cái ngáp này dễ thương biết chừng nào!

Du Nhiên gật đầu lia lịa:

- Thấy thấy, giống y hệt cha nó hồi nhỏ vậy, đáng yêu chết đi được!

“Cha nó” được Du Nhiên nhắc tới lúc này đang bị “tổ phụ nó” chỉ huy, đi tắm rửa thay y phục:

- Cục cưng rất thông minh, cái gì cũng hiểu. Con bây giờ mồ hôi ướt cả lưng áo, bộ dạng không chỉnh tề như vậy mà đi gặp nó sẽ thể hiện sự thiếu tôn trọng. Nhị tử, sau khi tắm rửa thay y phục rồi hãy trở lại.

Trương Mai lần đầu làm cha, không có kinh nghiệm, Trương Tịnh nói gì nghe nấy, tuy nôn nóng muốn gặp tiểu Nhị nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy đi tắm rửa, thay y phục. Ông ngoại nhiệt tình đi theo, đích thân chọn y phục giúp hắn:

- Mai Mai, thời tiết hôm nay hơi nóng, mặc đồ mát mẻ một chút, cục cưng thích.

Mái tóc dài đen nhánh tự nhiên được búi lỏng lẻo bởi một cây thanh ngọc trâm, trường sam màu lam nhạt phối hợp với đai lưng màu đen chững chạc, trên đai lưng rủ xuống một khối dương chi ngọc bội óng ánh trơn bóng.

- Đúng là ngọc thụ lâm phong, vô cùng tuấn mỹ!

Chỉnh trang cho ngoại tôn tử xong, ông ngoại xem lại trước sau, hài lòng gật đầu:

- Mai Mai, đi đi.

Trương Mại cười nói:

- Ông ngoại, tiểu Nhị nếu không thích trang phục này, tôn nhi sẽ không bỏ qua cho ngài đâu.

Ông ngoại vuốt râu, mỉm cười tự phụ:

- Tiểu Nhị cùng ông ngoại tâm linh tương thông, nhất định sẽ thích.

Trương Mại khách khí chấp tay:

- Nhọc lão nhân gia phí tâm rồi.

Trương Mại vốn nên xoay người rời đi nhưng lại do dự, đứng im bất động. Ông ngoại ngạc nhiên nói:

- Mại Mại, còn việc gì à?

Không phải con nôn nóng muốn gặp tiểu Nhị ư, sao còn không mau mau chạy đi?

Trương Mại cúi đầu nhìn nhìn, không quá khẳng định:

- Ông ngoại nói xem, tiểu Nhị thích con bước chân trái trước hay bước chân phải trước?

Ông ngoại nhin cười dữ dội, nghiêm túc nói:

- Tả vi quý, đương nhiên là bước chân trái trước.

Trương Mại suy tới suy lui mới nhận ra đâu là chân trái, bèn hắng hắng giọng, sửa sang lại áo mũ, cất bước trầm ổn, ngẩng đầu bước đi. Ông ngoại quả thật nhin không nổi, sau khi hấn đi thì sai người đóng cửa lại, tiếp đó đắm ngực cười lẫn lộn.

Nếu là người khác, cười lẫn lộn thất thố như vậy có lẽ không sao nhưng ông ngoại luôn ôn tồn lễ độ, đáng vẻ lịch sự mà như thế thì có vẻ không được bình thường cho lắm. Các thị nữ bên ngoài rồi rít cúi đầu, người này lén nhìn người kia, người kia lén nhìn người nọ, đều vô cùng kinh ngạc.

Là vì tiểu thể tử mới ra đời sao, nhưng tiểu thể tử ra đời cũng được một lúc rồi, sao lại nhin đến giờ? Các thị nữ còn chưa hiểu rõ thể nào thì ông ngoại đã cười đủ, tự mình mở cửa, nghiêm chỉnh, nghênh ngang rời đi.

Ông ngoại đương nhiên là muốn qua xem tiểu hài tử. Từ khi tiểu Nhị ra đời, người thấy nó chỉ có tổ mẫu và ngoại tổ mẫu của nó, bây giờ thì có thêm một người cha ruột ngu ngốc không biết đi đường nữa. Sư công, ông ngoại kể cả Trương Tịnh là tổ phụ ruột vẫn chưa được thấy bộ dạng của tiểu Nhị.

Lúc ông ngoại dáng vẻ tao nhã bước tới thì sư công đang giăng chân phần nộ:

- A Du, rốt cục có cho sư phụ xem hay không? A Tịnh đứng lại, không được phép đi.

Hóa ra Trương Tịnh vừa thấy tình hình không ổn định chuẩn thì bị đôi mắt sắc của sư công tóm được, đành phải nghe lời dừng lại.

Chịu thua rồi? Ông ngoại khẽ mỉm cười, đứng sang một bên xem náo nhiệt. Ân oán giữa ông và sư công hai mươi mấy năm nay rất phức tạp, chỉ riêng chuyện tranh đoạt hài tử cũng có cả sọt chuyện cũ để kể.

Trương Tịnh mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đối với chung quanh đều xem như không nghe không thấy. Du Nhiên tuy gần như cả đêm không chợp mắt nhưng phong thái rạng ngời, không có chút mệt mỏi nào, bà mỉm cười hỏi sư công:

- Sư phụ nói xem, ca ca có phải nam tử đẹp nhất thế gian hay không?

Ông ngoại khóe miệng co quắp, A Du, ai lại uy hiếp người ta như con chứ.

Sư công thở hổn hển ngửa đầu lên trời, hồi lâu sau mới bưng bát lương tâm nói:

- Phải.

Du Nhiên mỉm cười định nói gì đó thì bị Trương Tịnh len lén kéo vạt áo của bà, Du Nhiên hé môi cười:

- Sư phụ đợi chút, con bế hài tử ra.

Sư công vò đầu bứt tai, nôn nóng muốn nhìn tiểu Nhị. Trương Tịnh an ủi ông:

- Sư phụ ngồi xuống trước đi, yên tĩnh đợi. Đồ nhi cũng giống ngài, chưa được thấy tiểu Nhị mà.

Sư công liếc ông, tâm sự của ta người không hiểu! Từ khi còn ở Nam Kinh, ta đã mong ngóng tiểu Nhị rồi, có biết không? Từ Nam Kinh đến đây, ta đã đợi chờ đằng đằng biết bao nhiêu, người hiểu tâm tình của ta sao, A Tịnh ngu ngốc.

Ông ngoại chậm rãi ngồi uống trà, không hề gấp gáp.

Hồi lâu sau, Du Nhiên cẩn thận từng li từng tí ôm một bọc tã lót nhỏ đi tới. Sư công nhẹ nhàng nhảy tới:

- Tiểu Nhị, để thái sư công bế nào!

Ông không nói lời nào, đón lấy tiểu hài tử nhìn chăm chú.

Trương Tịnh cả gan lại gần xem, ông ngoại cũng ngồi không yên, đặt chén trà xuống, thông thả bước đến bên cạnh sư công cùng xem hài tử.

Đây là cục cưng nhỏ mới ra đời không lâu, gương mặt nhỏ nhắn, cái mũi xinh xắn, cái miệng xinh xinh, đáng yêu khiến người ta không nỡ rời xa. Lúc này bé đang nhắm mắt ngủ say, hơi thở đều đều.

- A Tịnh, con xem xương cốt tiểu Nhị thế nào?

Mắt sư công không rời bọc tã lót nhỏ, hỏi đệ tử đặc ý bên cạnh. Trương Tịnh không hề do dự, nghiêm mặt nói:

- Tuyệt vời!

Du Nhiên lặng lẽ hỏi ông ngoại:

- Phụ thân, chỉ nhìn mặt là biết xương cốt có tuyệt vời hay không à?

Tiểu Nhị được bọc rất kín, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, ca ca từ đâu mà nhìn ra tiểu Nhị có xương cốt tuyệt vời chứ.

Ông ngoại mỉm cười lắc đầu, cái này ở đâu mà nhìn ra, A Tịnh học xấu, lừa gạt sư phụ đấy.

- Hài tử sơ sinh không nên ở bên ngoài quá lâu.

Không đợi sư công và Trương Tịnh nhìn tiểu Nhị đủ, Du Nhiên đã đòi lại hài tử, định bế trở về. Sư công và Trương Tịnh tuy không nỡ nhưng không dám kháng nghị, ngoan ngoãn giao trả lại hài tử.

Ông ngoại rất rộng lượng không hề yêu cầu bế hài tử, ngược lại còn thúc giục Du Nhiên:

- Về thôi, về thôi.

Đợi tiểu Nhị lớn lên, toàn bộ đều do ta quản, bây giờ không vội.

Lúc Du Nhiên bế hài tử trở về, A Trì đã tỉnh. Sản phụ vừa tỉnh dậy dĩ nhiên cần bồi bổ thể lực, uống ít canh loãng bổ dưỡng. Rõ ràng là có ấm tráng men miệng dài chuyên dùng để uống canh nhưng Trương Mai cứ bỏ qua không dùng, hấn bưng một bát súp Nhữ Dao nhỏ óng ánh tinh xảo, từng muỗng từng muỗng đút cho A Trì.

Đút một muỗng, hai người lại liếc mắt đưa tình nhìn nhau một cái. Du Nhiên mỉm cười hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của tiểu hài tử, cục cưng à, cha mẹ con đang bận, con tạm thời theo tổ mẫu nhé, được không?

Tiểu hài tử hơi nhú mồm, ngủ rất say sưa.

Trương Tịnh giúp sư công, ông ngoại điểm chút chu sa lên trứng gà đã luộc chín, rồi sai tôi tớ đem phân phát cho người qua đường. Các bạn bè thân thích tự có người đến báo tin vui, trong phủ bất luận là thị nữ, bà tử hay là quân sự, sai vặt, tôi tớ, mỗi người từ trên xuống dưới đều được thưởng ba tháng tiền lương, ai nấy mặt mày hớn hở.

Nhà có thêm nhân khẩu là hỉ sự lớn nhất.

Hôm nay Ngụy quốc công phủ ai nấy đều tươi cười, chỉ là nụ cười không giống nhau. Các trưởng bối là cười hài lòng, đại ca đại tẩu và Đồng Đồng là cười hân hoan, Trương Mai và A Trì ấy hả, chính là cười ngu ngốc.

Hai người ở cạnh nhau nhìn tiểu hài tử thẩm thiết, ngay cả mắt cũng không chớp. Họ không đổi vị trí, không đổi tư thế cũng không thấy mệt, thỉnh thoảng nói vài câu cũng không gì khác ngoài “Nhi tử thật đẹp”, “Nhi tử đáng yêu chết đi được”.

Đôi phụ thân, mẫu thân mới thăng chức này chán đến mức Du Nhiên nhìn không nổi, chê cười mấy câu. Trương Mai rất xấu hổ, A Trì cũng hơi ngượng ngùng, nhưng sau khi Du Nhiên rời đi, hai người họ lại như cũ.

Sự thật chứng minh, tiểu Nhị quả thực thiên phú hơn người. Đến thời điểm muốn bú sữa, A Trì bế bé, đem vú nhét vào trong miệng bé, bé lập tức nắm lấy không tha, dùng sức mút vào, không lâu sau đã uống đầy một miệng sữa, vô cùng trôi chảy.

Tuy vậy, A Trì lần đầu cho con bú, vẫn đau hót một ngụm khí. Trương Mai ở bên cạnh nhìn, đau lòng thê tử, nghiêm túc giáo huấn nhi tử:

- Lớn lên nhớ hiếu thuận mẹ con đấy, có biết không?

A Trì nhìn nhi tử trong ngực, dịu dàng như nước:

- Ta chỉ hận không thể đem tất cả những gì mình có cho nó, không biết phải thương nó thế nào mới tốt. Trọng Khải, chút đau này tính là gì, vì nó, dù đau cỡ nào ta cũng cam tâm tình nguyện.

- Ủ, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Trương Mai tự nhiên nói.

Trương Mai lúc này đối với tiểu Nhị thật sự tràn đầy tình thương, căn bản không nghĩ tới sẽ có ngày hằn ghen với tiểu Nhị, tìm mọi cách đuổi tiểu Nhị đi để được ngủ cùng mẹ nó. Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Lúc này tiểu Nhị mới sinh, vẫn đang trong tuần trăng mật với phụ thân bé, còn sau này thì, khụ khụ, khó nói.

Các tỷ muội và tẩu tẩu của Du Nhiên không đợi đến tám ba ngày đã hẹn nhau đến xem tiểu hài tử. Họ đều là người từng sinh con, nuôi con, cũng biết rõ A Trì, chẳng qua đến trong phòng nhìn một chút rồi vào phòng khách ngồi tán gẫu.

Người Mạnh gia gặp gỡ nhau, trước giờ luôn náo nhiệt.

- Đại danh chưa nghĩ ra, vậy còn nhũ danh? Trước tiên cứ gọi là bé Nhị đi, cũng được.

Nói đến tên tiểu Nhị, mọi người đều che miệng cười. Hân Nhiên nhỏ tuổi nhất, hăng hái bừng bừng nói:

- Lần này ngũ tỷ phụ phải nhanh chóng đặt tên, trách nhiệm rất lớn đấy!

112. Chương 112: Xiêm Y Xinh Đẹp Dễ Thương (hạ)

Lẽ ra tiểu hài tử mới ra đời, việc đặt tên có thể từ từ đặt. Nhưng có ví dụ của bé Đại phía trước, lỡ như Hoàng đế bệ hạ lại nghĩ đến “thứ tử của Trương khanh vẫn chưa có tên”. Ông là thiên tử thánh minh, lo nỗi lo của thần tử, vì thần tử mà suy nghĩ, cũng giúp ban tên cho bé Nhị thì ngũ tỷ phụ lật từ điển vô ích à.

Đại tỷ Duyệt Nhiên và Hân Nhiên là tỷ muội cùng mẹ, trước giờ luôn thân thiết, quở trách:

- Vạch áo cho người xem lưng!

Ngũ muội phụ lật sắp nát quyển từ điển, kết quả tên của bé Đại là ngự tứ, chuyện này muội cứ muốn đem ra ngoài nói, đúng là nghịch ngợm.

Hân Nhiên làm mặt quỷ với đại tỷ, chọc mọi người đều cười.

Các huynh đệ tỷ muội Mạnh gia trước nay luôn hòa hợp, thường ngày qua lại thân thiết, nếu có chuyện gì thì mọi người giúp đỡ lẫn nhau, vô cùng yêu thương. Bây giờ Trương Mai có đích trưởng tử, Ngụy quốc công phủ có người nối nghiệp, tỷ muội hay các tẩu tẩu, em dâu cũng đều thay Du Nhiên cao hứng.

Sau khi tụ tập, Quý Quân và Chung Vĩ có việc nên cáo từ trước, Duyệt Nhiên, Hân Nhiên, Y Nhiên đều là đương gia nữ chủ nhân, mỗi người đều có chỗ bận bịu riêng nên cũng không ở lâu. Ngược lại An Nhiên tìm có đề ở lại chưa đi.

Chưa đi đương nhiên là vì có việc. Du Nhiên mỉm cười mời bà vào gian trong yên tĩnh, sai thị nữ dâng trà, hai tỷ muội trò chuyện riêng với nhau. An Nhiên oán trách:

- Đều tại muội quá cố chấp. Nói gì mà biểu huynh muội huyết thống quá gần, không nên thành thân, làm lỡ dở A Nhược.

Tiểu nữ nhi của An Nhiên là Lý Nhược vẫn chung tình với Trương Mai. Hiện nay Lý Nhược cũng đã mười bảy, cho dù đánh tiếng nam nhi tốt nhà nào cho nàng, nàng cũng thờ ơ không để ý tới. Ấu nữ quen được nuông chiều, đánh không được mắng không xong, nói nặng nàng thì không nỡ, khiến An Nhiên làm mẹ vô cùng lo lắng.

Du Nhiên nghiêm túc biện bạch:

- Tứ tỷ tỷ, đây là thật. Thời khai quốc, luật lệ còn cấm biểu huynh muội thành thân kìa! Về sau cấm không được nên mới bỏ đi điều luật đó. Nhưng luật lệ này không phải khi không mà lập ra, có lý do cả đấy. Biểu huynh muội thành thân, đúng là bất lợi cho con cái.

An Nhiên phì cười:

- Xem muội kìa, không biết pha trò gì cả.

Trương Mai ngay cả đích trưởng tử cũng có rồi, con bé oán hận thì ích lợi gì chứ? Chẳng qua là cầu nhàu mấy câu mà thôi. Quý nữ trong kinh không phổ biến việc thành thân sớm, Lý Nhược tuy tuổi không còn nhỏ nhưng cũng không quá gấp gáp, chỉ cần cố gắng khuyên giải, dụ dỗ từ từ là được.

Du Nhiên nhiệt tình đưa ra ý kiến:

- A Nhược thích thiếu niên anh hùng có phải không? Tứ tỷ tỷ, hay để muội nhờ sư phụ tìm thử, xem trong phái Hoa Sơn có nhân vật nào kiệt xuất trẻ tuổi anh tuấn hay không? Hoặc tìm tuyệt đỉnh cao thủ trong các danh môn chính phái khác cũng được.

An Nhiên vui vẻ:

- Được vậy đương nhiên là tốt, để xem thử. Ngũ muội muội, A Nhược nhà tỷ nhỏ tuổi nhất, được cưng chiều nhất, chọn phu quân cho con bé chỉ cần con bé vui vẻ, yêu thích, còn tỷ với cha con bé thế nào cũng được.

Trương phu của An Nhiên là thứ tử hầu phủ, rất có lòng cầu tiến, hiện đã là Tổng binh thực quyền. Hai phu thê họ có danh có lợi, không có gì đáng lo, chọn phu quân cho Lý Nhược quả thật chỉ cần theo tâm ý nữ nhi là được, những thứ khác đều không cần lo nghĩ.

Họ cười đùa với nhau, chuyện này xem như đã định.

An Nhiên hiển nhiên không phải tới để nói chuyện này mà là có mục đích khác:

- Hôm nay đại tỷ và đại tẩu đều không nhắc tới việc đón phụ thân về, muội không cảm thấy lạ à? Tỷ nghe nói, phu nhân giận dữ, nói phụ thân muốn về hay không, bà ấy mặc kệ. Bà ấy còn nói, nữ tử sau khi gả sẽ bị nhà chồng gây khó dễ, bà ấy đang đợi cho Đồng Đồng chịu đủ.

Mạnh Lại không phải là giận Chung thị, thường ở lại Bình Bắc hầu phủ sao? Chung thị liên tính toán, đợi sau khi Trương Đồng gả đến Chung gia sẽ tìm cách chính Trương Đồng, khiến Mạnh Lại hối hận không thôi.

Du Nhiên bật cười:

- Đồng Đồng nhà muội là người chịu thiệt thòi sao? Muốn gây khó dễ cho Đồng Đồng, Chung gia có thủ đoạn gì chứ?

An Nhiên khẽ chau mày:

- Tuy con bé là hài tử thông minh nhanh nhẹn, nhưng dù sao cũng là nữ tử. Gả cho người ta rồi sẽ do cha mẹ chồng và trưởng phu quản, nhà mẹ đẻ dù có năng lực đến mấy cũng sẽ có lúc lực bất tòng tâm. Tỷ đặc biệt đến đây nhắc nhở muội, chuyện này không thể không phòng.

Du Nhiên tự tin cười:

- Tứ tỷ tỷ, không phải muội nói ngoa, Đồng Đồng nhà muội cầm lên được thì bỏ xuống được! Còn nữa, nếu cuộc sống của Đồng Đồng không thoải mái thì muội và muội phu tỷ bất cứ lúc nào cũng có thể đón Đồng Đồng trở lại!

-

- Nếu tỷ có lựa chọn, người khác sẽ không dám tùy tiện ức hiếp tỷ nữa.

Một cuộc hôn nhân nếu từ khi bắt đầu lúc nào cũng nghĩ tới chuyện ly hôn đương nhiên là không bình thường, không cần thiết; nhưng nếu không bao giờ nghĩ tới khả năng hôn nhân thất bại thì không khỏi quá ngây thơ. Rất nhiều phụ nữ luôn nhẫn nhịn sống qua ngày, nhẫn đến mức sinh bệnh là vì cái gì? Bởi vì họ không có lựa chọn, hoặc họ cho rằng bản thân không có lựa chọn.

Bởi vì không có lựa chọn, cho nên họ chỉ có thể nhẫn.

Đồng Đồng, không phải là người không có lựa chọn.

An Nhiên ngây ngốc, đợi khi nghĩ thông suốt thì bừng tỉnh hiểu ra:

- Ngủ muội muội lời này đúng là khai sáng! Tỷ về cũng theo đó mà làm, con rể nếu dám không tốt với khuê nữ tỷ, hừ, khuê nữ tỷ sẽ không chịu uất ức đâu!

An Nhiên vẽ mặt sáng ngời rời đi.

Thủy Băng Tâm cũng đặc biệt ghé thăm, bà là bạn tốt của Du Nhiên, bao nhiêu năm nay vẫn luôn qua lại thân thiết. Du Nhiên đem ý định của Chung thị ra cười đùa, Thủy Băng Tâm mỉm cười:

- Bà ấy biết rõ lợi hại như vậy, chẳng lẽ không biết tỷ mới là mẹ chồng chính thức?

Chung thị thân thiết với Tôn phu nhân nhưng chỉ là thái bà bà đã phân gia, dù sao cũng cách một tầng.

Du Nhiên khoe khoang đem những lời hùng hồn vừa nãy nói lại một lần, dẫn tới ánh mắt xem thường của Thủy Băng Tâm:

- Lại tới nữa! Muội trước kia đã nói qua một lần rồi, khiến A Hoàn về nhà nghiêng răng nghiêng lợi ‘Muốn đón Trương Đồng về, trừ phi bước qua xác của con!’ Tội gì ức hiếp hài tử hiền lành chứ.

Được rồi, Chung mỹ nhân trong mắt mẫu thân Thủy Băng Tâm của hắn là “hài tử hiền lành”.

Du Nhiên khom lưng cười ha hả.

Thủy Băng Tâm khen ngợi:

- Tiểu Nhị nhà muội tướng mạo thật tốt. Người ta nhìn mà trong lòng nóng hôi hổi. Khuôn mặt giống cha, mặt mũi giống mẹ, đúng là tiểu lang quân tuần tú.

Du Nhiên không thích nghe:

- Mặt mũi sao giống mẹ chứ? Tỷ tỷ, rõ ràng là khuôn mặt giống cha, ngũ quan cũng giống cha.

Lời này lại dẫn tới một cái liếc mắt khinh thường của Thủy Băng Tâm.

Du Nhiên thân thiết đem công tích vĩ đại của mình ra kể, Thủy Băng Tâm cười:

- Viết thì viết, nhưng nhớ chép ra một bản cho tỷ tỷ, đợi sau này tỷ cũng chiếu theo đó mà làm.

Bà nháy nháy mắt xảo quyết với Du Nhiên, Đồng Đồng đến nhà tỷ cũng là đãi ngộ này!

Hai người trò chuyện riêng tư hồi lâu, Thủy Băng Tâm mới đứng dậy cáo từ:

- Tỷ chưa đến bái kiến hai lão nhân gia, muội thay ta vãn an lệnh sư lệnh tôn. Nói thật lòng, tỷ gặp lệnh tôn là trong lòng sợ hãi.

Ông ngoại luôn không hài lòng mối hôn sự này, kéo theo ông cũng không cho người của Chung gia ánh mắt tốt. Chung Tuân và Thủy Băng Tâm đều không dám lôi kéo ông ngoại, có việc gì chỉ thương lượng cùng Trương Tịnh và Du Nhiên.

Du Nhiên cười không phúc hậu:

- Tỷ tỷ, ông ấy bây giờ vẫn coi là tốt đó.

Năm xưa ca ca ở trước mặt ông ấy chịu bao nhiêu liên lụy, trải qua bao lần gây khó dễ mới có thể cưới được nữ nhi của ông ấy. Bây giờ lão nhân gia gả ngoại tôn nữ đã hiền lắm rồi.

Thủy Băng Tâm mỉm cười.

Tiến Thủy Băng Tâm đi rồi, Du Nhiên làm tổ mẫu lại đi xem tiểu hài tử. A Trì đã ngủ, tiểu hài tử cũng ngủ, một lớn một nhỏ làm nổi bật lẫn nhau. Du Nhiên mê mẩn nhìn trong chốc lát, căn dặn thị nữ, bà tử hầu hạ cho tốt, sau đó nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Bởi vì có vết xe đổ phía trước nên lần này Trương Tịnh hạ quyết tâm phải nhanh chóng đặt tên cho tiểu Nhị. Ông về đến nhà, cơm cũng chẳng buồn ăn đã chạy đi lục lọi từ điển. Trương Đồng lo lắng thay ông:

- Phụ thân không phải đã lật xem một lần rồi hay sao?

Lúc đặt tên cho bé Đại đã lật một lần rồi, bây giờ còn lật nữa?

Ông ngoại ở một bên lạnh lạnh nói:

- Đâu chỉ lật có một lần thôi đâu.

Nó đã lật tới lật lui rất nhiều lần rồi, từ điển mà có tri giác, sớm đã bị nó phiền chết.

Sư công bảo vệ đồ đệ:

- A Tịnh là đặc biệt xem trọng bé Đại và tiểu Nhị nên mới vô cùng thận trọng, có hiểu không?

Ông ngoại hừ một tiếng, uống trà.

Sư công ngồi xuống cạnh Trương Tịnh, tỉ mỉ thương lượng:

- A Tịnh à. Tướng mạo của tiểu Nhị thì khỏi phải nói, vô cùng tuấn mỹ, rất hợp tâm ý sư phụ. Xương cốt lại càng tuyệt vời hiếm thấy, sau này hẳn là võ học tông sư một thời, tập đại thành giả.* A Tịnh, tên của tiểu Nhị gọi là Tông Sư, có được không? Hoặc gọi Đại Thành cũng được.

* Tập đại thành giả: thuật ngữ của Nho gia dùng để chỉ thánh nhân, ban đầu được dùng để nói về Khổng Tử nhưng về sau được dùng để chỉ một người xuất sắc, uyên bác về một lĩnh vực nào đó

Ông ngoại hết nhịn lại nhịn, nhưng vẫn phun trà.

Trương Tịnh uyển chuyển phản đối:

- Tông Sư khẳng định là không được, quá không khiêm tốn. Đại Thành thì hơi bình thường.

- Bình thường tốt mà.

Sư công nói đến người hoặc chuyện đặc ý thì mặt tươi như hoa:

- Tên của A Tịnh con cũng rất bình thường! Sau đó, chẳng phải vẫn là võ lâm đệ nhất cao thủ đấy sao? Đủ thấy rằng tên bình thường mới tốt.

Con đây tốt sao ngài còn ghét con tướng mạo không đủ tuấn mỹ? Trương Tịnh len lén liếc sư công, trong lòng thâm nhủ.

Sư công phấn khởi:

- A Tịnh con trù tướng mạo không được, còn lại cái gì cũng tốt! Tướng mạo tiểu Nhị rất tốt, còn anh tuấn hơn cả cha nó. Những thứ còn lại đều chiếu theo con đi, tên con đơn giản thì tên tiểu Nhị cũng phải đơn giản.

Thật ra mà nói, tên bé Đại cũng rất đơn giản, Trương Độ, rất thông tục dễ hiểu.

Trương Mai một thân trường sam, tay vung quạt giấy, thân thủ phóng khoáng bước tới trước mặt mọi người. Ông ngoại lẳng lặng nhìn hẩn, Mai Mai có tiến bộ, biết đi đường rồi, còn đi ổn định như vậy.

Sư công rất thưởng thức:

- Tiểu Nhị lớn lên dựa theo dáng vẻ này mà học! Nhìn hình tượng của Mai Mai này, phong tư trác tuyệt, hào quang rạng ngời.

Trương Mai nở nụ cười mê người, xoay một tiếng xòe quạt ra:

- Chư vị, mời xem bên này.

Trên mặt quạt là một chữ “Tự” màu đen đậm, thanh thế to lớn, thần thái động lòng người.

Ông ngoại dẫn đầu ca ngợi:

- Thư pháp tốt!

Sư công tiếp theo gật đầu:

- Chữ viết quả thực đẹp!

Trương Tịnh nghiêm mặt:

- Tên của tiểu Nhị do phụ thân đặt, Mai Mai khỏi quấy rối, tìm chỗ mát mẻ nghỉ ngơi đi.

Tiểu tử thái phô trương như vậy, nhất định là có tính toán.

Ông ngoại trầm ngâm:

- Trương Tự? Âm vận vang vang, lạnh lạnh thuận miệng, không tệ.

Sư công mặt mày hớn hở đi từng bước từng bước lên tường, đi tới nóc nhà thì chống ngược đầu xuống:

- Tên này đủ đơn giản, giống với tổ phụ nó! Quyết định cái này đi!

Ông cực kỳ đắc ý, treo ngược lúc ẩn lúc hiện trên nóc nhà, vô cùng tiêu dao.

Trương Tịnh đen mặt.

Trương Mai không sợ chết tiến lại gần, chỉ cho ông xem:

- Chữ này do vợ con tự tay viết, có phải là khí thế to lớn, tuyệt không thể tả?

Trương Tịnh vốn đang chìa tay ra định chưởng nát mặt quạt, nghe lời của tiểu nhi tử thì miễn cưỡng nhẫn nhịn. Hóa ra không phải tiểu tử gốc Mai Mai này mà là vợ nó viết, không thể tổn thương thể diện con bé được.

Trương Mai càng nâng cao tinh thần:

- Tiểu Nhị vừa ra đời, sư công định dạy võ, ông ngoại định dạy văn, chữ Tự này từ xưa đến nay đều mang nghĩa là trường học.

Cái này cũng muốn dạy, cái kia cũng muốn dạy, tiểu Nhị sẽ thành trường học rồi.

Trương Mai phô trương phong thái, tiêu sái rung quạt:

- Tự, cũng là bàn về thứ tự. Nó là tiểu Nhị, đặt tên là Tự, chính là muốn nó hiểu rõ chính mình là ai. Chư vị, làm người hiểu rõ chính mình là ai thực sự rất khó

113. Chương 113: Còn Người Ngu Xuân Dở Hơi

Người không chỉ biết đi đường mà còn biết nói chuyện! Ông ngoại nhàn nhạt nhìn Trương Mai rồi đặt chén trà xuống, thản nhiên rời đi. Tên của bé Đại bị Hoàng đế đặt, tên của tiểu Nhị bị thê tử Mai Mai đặt, vậy là không có chuyện gì cho tăng ngoại tổ phụ ta làm.

Sư công từ nóc nhà nhảy xuống, mặt mày rạng rỡ vỗ bả vai Trương Mai:

- A Mai, bé bé Tự qua đây cùng thái sư công thân mật nào.

Ông xem nhẹ quyền đặt tên của Trương Tịnh, thậm chí gọi “bé Tự” luôn.

Trương Mai cười ha ha:

- Sư công, sau khi tiểu Nhị đầy tháng lại cùng ngài thân mật cũng không muộn. Bây giờ nó còn nhỏ, cả ngày chỉ biết ngủ, chơi không vui tí nào.

Sư công dùng phép khích tướng:

- A Mai, con không làm chủ được phải không? Có thể bế tiểu Nhị ra hay không, do mẹ con và vợ con quyết định, không tới lượt con.

- Nói gì vậy chứ!

Trương Mai giận dữ, xoay một tiếng khép quạt lại, ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Đồ tôn của ngài đây đường đường là Ngụy quốc công, Ngụy quốc công phủ lớn thế này, con không làm chủ thì ai làm chủ?

Xoạt một tiếng, chiếc quạt lại đắc ý mở ra.

Nhìn A Mai nhà ta này, vừa tuần tú vừa có khí thế, thật không tệ! Sư công mỉm cười giơ ngón tay cái về phía đồ tôn.

- Ta.

Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi, ẩn chứa cơn thịnh nộ.

Là giọng của Trương Tịnh.

Trương Mai ngây người, vội sáp lại quạt lấy lòng:

- Phụ thân có nóng không? Nhi tử quạt cho ngài.

Thấy cha mặt trầm như nước, tim hần đập thành thạch, càng tỏ ra ân cần.

Trương Tịnh đưa bàn tay to lớn ra, Trương Mai hiểu ý, vội đem chiếc quạt hai tay dâng lên. Trương Tịnh mở quạt ra, quan sát thật lâu, đánh giá:

- Chữ viết quả thực tốt!

- Dạ phải.

Trương Mai vui rạo rực phụ họa. Thư pháp của vợ con cứng cáp quyền rũ, tự nhiên phóng khoáng, uyển chuyển linh động, rất có khí phách, so với chữ của vợ cha tốt hơn nhiều.

Thư pháp của Du Nhiên bị ông ngoại gọi là “thể chữ Du Nhiên”, tuyệt đối không thể nói là đẹp nhưng cũng không quá khó coi, rất bình thường tùy tiện. Tổng thể mà nói là không xấu không đẹp.

Trương Tịnh trầm ngâm nói:

- Phụ thân nếu không dùng chữ ‘Tự’ này, Mai Mai về phòng có thể báo cáo không?

Trương Mai vội lắc đầu:

- Không phải, không phải! Phụ thân, con là chủ gia đình, A Trì cái gì cũng nghe con.

Thôi đi. Trương Tịnh liếc hần, vợ người là Nhất Nhất, nhi tử người là tiểu Nhị, người nhiều lắm chỉ là lão tam, chủ gia đình gì chứ.

Sư công hai tay chống cằm, vô cùng hăng hái xem náo nhiệt. Lại thấy Du Nhiên phong thái ngời ngời đi tới, cười khúc khích nói:

- Tiểu Nhị do mẫu thân nó tự mình nuôi, không mượn tay người khác. Đừng nói ta không nhắc nhở trước, mẫu thân nó nếu không cao hứng, sữa ít thì tiểu Nhị sẽ không có cái ăn đấy.

Trương Tịnh lại cầm chiếc quạt lên xem, bình tĩnh tán thưởng:

- Vừa vang dội vừa tự nhiên, xứng với tiểu Nhị nhà ta. Sư phụ, phu nhân, Mai Mai, tên của tiểu Nhị nhà ta quyết định là Trương Tự.

- Phụ thân anh minh!

Trương Mai vừa nịnh nọt Trương Tịnh vừa âm thầm giơ ngón cái về phía Du Nhiên, mẫu thân tuy viết chữ không đẹp nhưng lời nói thật hữu dụng, nói câu nào đúng câu nấy!

Tên của tiểu hài tử mới ở Ngụy quốc công phủ, ngày thứ hai ra đời đã được quyết định vô cùng thần tốc.

Trương Mai sau khi về phòng, lấy khăn lau mồ hôi:

- Bé Tự, nhi tử ngoan, lúc này phụ thân vì con mà dùng bất cứ giá nào rồi, lại dám đối nghịch với tổ phụ con.

A Trì dựa vào trên gối, dịu dàng vẫy tay gọi hần qua, tỉ mỉ giúp hần lau mồ hôi:

- Hóa ra là vì bé Tự, ta còn tự mình đa tình, tưởng là vì ta chứ.

Trương Mai vội bày tỏ:

- Đương nhiên là vì nàng. Ta đây không phải là sợ nhi tử chúng ta ghen sao, nên mới dụ nó chơi thôi.

A Trì bật cười. Trước mặt là phu quân tuấn tú đầy yêu thương, bên người là ái tử non nớt đang ngủ say, nàng rất thỏa mãn, say mê.

Đến hôm tắm ba ngày cho bé Tự, có không ít thân quyến đến. Bé Tự vung vẩy đôi tay nhỏ, bắn tung tóe bọt nước lên mặt bà mẹ, bà mẹ vui vẻ:

- Thật là khỏe mạnh!

Tham dự lễ tắm ba ngày đều là nữ quyến, nhà có thêm nhân khẩu là đại hỉ sự, ai nấy đều vẻ mặt tươi cười, không khí vui mừng. Giữa đông đảo các quý phu nhân đáng điệu, cử chỉ khéo léo, tao nhã thì sắc mặt cứng nhắc của Từ Tổ Mẫn vô cùng thu hút sự chú ý của người khác. Theo lý mà nói, loại trường hợp này dù trong lòng có gì bất mãn cũng phải che giấu, Từ Tổ Mẫn như vậy rất có ý vô lễ chẳng sợ nết.

Từ nhị phu nhân lặng lẽ dẫn nữ nhi đến một góc khuất, âm thầm véo nàng:

- Loại gia đình như chúng ta, sao có thể cái gì cũng biểu hiện trên mặt được? Người nặn ra gương mặt tươi cười cho ta! Dù là giả bộ, cũng phải giả bộ tươi cười!

Từ Tổ Mẫn quay đầu nhìn bà, ánh mắt âm trầm khiến người ta sợ hãi. Từ nhị phu nhân sợ, không dám nhìn thẳng ánh mắt nữ nhi, bèn chuyển sang cầu cứu Ân phu nhân. Nhưng Ân phu nhân đang bị một nhóm quý phu nhân vây quanh trò chuyện, không chú ý đến bên này.

- Phu nhân đúng là có phúc, nhìn lệnh tôn nữ xem, tuổi còn trẻ đã là quốc công phu nhân, vừa qua cửa không lâu đã sinh được nam tử rồi!

Ân phu nhân là thê tử của Từ thủ phụ, lại là tổ mẫu của Ngụy quốc công phu nhân, người tươi cười nịnh nọt lấy lòng bà quả thực không ít.

Bọn họ không biết Ân phu nhân tuy ngoài mặt cười thích thú nhưng trong lòng buồn khổ đến cực điểm. Trong các tôn nữ của Từ thủ phụ, đích chi đích nữ chỉ có Tổ Mẫn và Tổ Hoa, bây giờ Tổ Hoa cỡ nào mỹ mãn, nhi tử mập mạp đã có rồi, nhưng Tổ Mẫn vẫn là.....Ân phu nhân ngay cả tâm muốn chết cũng có.

Nhưng bà lại không thể để lộ ra, các quý phu nhân không ngừng nói những lời nịnh nọt với bà, bà phải không ngừng mỉm cười, đáp lễ, duy trì phong độ. Bà bây giờ đường đường là thủ phụ phu nhân, là người đứng đầu trong các gia quyến quan văn, tuyệt đối không thể thất thố.

Trong lòng Ân phu nhân vốn đã khổ, sau lễ tắm ba ngày, Lễ bộ và Lại bộ mỗi bên cử một vị Tả thị lang tới đưa con dấu sắc phong cho thế tử Ngụy quốc công phủ Trương Tự. Hai vị Tả thị lang này cũng vất vả, mới đến Bình Bắc hầu phủ đưa cho Trương Độ, lại phải đến Ngụy quốc công phủ đưa cho Trương Tự, ngựa không ngừng vó chạy giữa hai nhà.

Các nữ quyến đầu tiên là cười chúc mừng chủ nhà, sau đó thì tùm năm tùm ba nhỏ giọng nghị luận:

- Mới ra đời ba ngày đã là thế tử rồi?

- Nghiệm phong ti hiện nay do ai cai quản? Dù là nhà ai tập phong cũng đều như vậy sao?

Lại bộ lập Nghiệm phong ti “báo cáo chứng minh đủ các quy tắc tập phong, khảo xét ưu khuyết điểm, đối chiếu tông chi, giáng cấp theo thế hệ”. Thông thường, nếu là tước vị thế tập thì đích trưởng tử kế thừa là không có gì phải bàn cãi nhưng cũng phải đợi sau khi hài tử trưởng thành rồi mới nói.

Một nữ khách ngồi cạnh Ân phu nhân cười nói:

- Phong thế tử sớm càng tốt, dễ xưng hô. Sau này ngoại tôn của quý phủ cứ trực tiếp gọi tiểu thế tử là được, vô cùng tiện lợi.

Ân phu nhân vẻ mặt tươi cười:

- Đúng là như vậy.

Nụ cười của bà vui vẻ bao nhiêu thì trong lòng bà buồn khổ bấy nhiêu.

Hai tỷ muội Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương lúc ở nhà mẹ đẻ là nữ nhi của chi thứ, sau khi xuất giá nhà chồng lại không đủ hiển hách, không cùng đẳng cấp với những quý phu nhân này nên chỉ ngồi mỉm cười, không thể mở miệng nói chuyện. Từ Tổ Phương luôn không có bụng dạ gì, cảnh tượng phồn hoa trước mắt này nàng chỉ nhìn rồi thôi, không để ở trong lòng. Từ Tổ Lan từng có ý nghĩ muốn leo cao, sau khi xuất giá cuộc sống tuy suôn sẻ nhưng không cảm thấy thỏa mãn. Chẳng qua, sau tang sự của Từ Tổ Tâm, nàng trầm tĩnh không ít, còn gì không hài lòng nữa chứ, so với Tổ Tâm đáng thương, mình đã là cuộc sống thần tiên rồi.

Từ Tổ Lan trước nay luôn tỉ mỉ, nàng lặng lẽ nói với Từ Tổ Phương:

- Không thấy nha đầu kia.

Từ Tổ Phương ngẩng đầu nhìn quanh, quả nhiên, Từ Tổ Mẫn vốn sắc mặt âm trầm ngồi ở nơi góc, bây giờ đã không thấy đâu nữa.

- Sắp khai yến rồi, nàng ta không đành hoàng ngồi đó mà chạy đi đâu?

Từ Tổ Phương nhìn xong, không yên lòng nói một câu, tiếp đó thì hăng hái quan sát Ân phu nhân. Nhiều người khen ngợi Tổ Hoa như vậy, Ân phu nhân không tức chết à? Đã mất!

Từ Tổ Lan suy tư, nha đầu Từ Tổ Mẫn kia đi đâu thế? Từ gia đang ở thời điểm như mặt trời ban trưa, nàng ta ngàn vạn lần đừng gây ra chuyện chê cười gì.

Từ Tổ Mẫn là đi gặp A Trì.

Từ Tổ Mẫn mắt hơi mờ sương làm người ta ngạt thở:

- Là người hại ta! Từ Tổ Hoa, ta hận người!

A Trì nhú mày. Lần trước không phải đã nói với nàng ta rất rõ ràng rồi à, sao còn tới đây dưng nữa? Cuộc sống là tự mình trải qua, muốn sống thế nào thì người phải tự tạo thế này. Chẳng lẽ nhân bánh sẽ từ trên trời rơi xuống?

A Trì chậm rãi nói:

- Đối với cô, quan trọng nhất là nhi tử. Cô có dự định gì?

Tại niên đại này, nữ nhân tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, đến cuối cùng chỗ dựa vẫn là nhi tử. Từ Tổ Mẫn nếu có đích tử theo bên cạnh thì địa vị ở Định quốc công phủ sẽ ổn định không ít.

- Người ít nói mất đi! Bộ dạng kia của hân thì ta lấy đâu ra nhi tử?

Từ Tổ Mẫn then quá thành giận.

A Trì im lặng. Hiện tại tổ phụ người là thủ phụ, Từ gia đang lúc đặc thế, người không nhân lúc này sắp xếp đường lui của mình cho tốt mà chỉ biết hận cái này, oán cái kia, hữu dụng sao? Chẳng lẽ người có thể trùng sinh lại một lần hoặc khiến cho thời gian quay ngược, trở lại như xưa?

Cho dù thật sự trùng sinh lại một lần thì lấy năng lực của người, có thể thành cái dạng gì chứ.

A Trì nhàn nhạt nói:

- Nếu thật sự không thích Vu gia thì nghĩ biện pháp hòa li. Nếu không muốn hòa li thì nghĩ biện pháp để sống tốt. Oán trời trách người, với chuyện đã qua vô bổ, với chuyện sắp tới vô ích.

Từ Tổ Mẫn gắt một tiếng:

- Hừ! Đúng nói chuyện không đau thắt lưng! Đương nhiên người bây giờ vinh hoa phú quý đều có rồi nên nói quá bình thản như vậy. Cùng là tiểu thư Từ gia, ta kém người chỗ nào mà phải chịu cái tội này?

Cùng là tiểu thư Từ gia?

A Trì lẳng lẳng nhìn nàng ta:

- Tổ Tâm cũng là tiểu thư Từ gia, cảnh ngộ của muội ấy thế nào?

Ở Từ gia chịu hết mọi ức hiếp, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, chưa đến cập kê đã bị đưa đến Nghiêm gia làm thiếp. Sau khi Nghiêm gia sụp đổ thì lại bị một ly rượu độc kết thúc cuộc đời.

So với muội ấy thì Từ Tổ Mẫn cô có gì phải oán trách.

Từ Tổ Mẫn ngây ngốc, tức giận nói:

- Nàng ta là thân phận gì, còn ta là thân phận gì? Tiện nha đầu thứ xuất như nàng ta bị khinh miệt là phải, nhưng ta là đích nữ chính thống.

Nói đến xuất thân phải không, A Trì khẽ cười:

- Khi chúng ta lần đầu gặp nhau, ta đã nói với cô, giờ Dần ngày mười tám tháng chín năm Gia Thành thứ mười tám thích hợp nhất với nữ tử, là mệnh đại phú đại quý. Nếu chênh lệch một chút, như mới đến giờ Sửu hoặc cuối giờ Mẹo thì không được, cả đời khốn khổ, vận số cực kém. Vu thiếu phu nhân, cô vừa khéo ra đời vào giờ Sửu.

Từ Tổ Mẫn mặt trắng bệch, tâm loạn như ma. Chẳng lẽ là thật, mệnh của mình vốn đại phú đại quý, nhưng tổ mẫu và phụ thân kiên quyết đổi thành giờ Sửu nên vận số cực kém?

A Trì gọi thị nữ đến, bình tĩnh căn dặn:

- Đưa Vu thiếu phu nhân về chỗ ngồi.

Đã nói đến nước này, không cần phải nói thêm nữa. Cuộc sống là của chính cô, nếu cô cứ nhất định muốn ngày qua ngày tranh giành hơn thua, lòng đầy oán hận cũng không ai cản cô.

Còn cuộc sống của ta, không phải là thứ cô có thể quấy rầy.

114. Chương 114: Mãi Lo Đến Lúc Cuối Cùng

Lúc Từ Tổ Mẫn trở lại tiệc tám ba ngày thì tinh thần hơi hoảng hốt. Nữ nhân không thể xuất đầu lộ diện, không thể nhập sĩ kinh thương (nhập sĩ: vào triều làm quan, kinh thương: ra mặt buôn bán), muốn có cuộc sống thoải mái, quan trọng nhất là mệnh tốt. Mình đã bị tổ mẫu và phụ thân đổi giờ sinh, cũng đổi đi

mệnh tốt. Những vinh hoa phú quý, những yêu thương ngọt ngào vốn nên thuộc về mình, tất cả đều bị Từ Tổ Hoa đoạt.

Tòa phủ đệ này hiện nay toàn bộ đều của nàng ta. Nếu tổ mẫu và phụ thân chưa từng đổi mệnh cho mình, nàng ta ở Nam Kinh xa xôi thì đâu tới lượt nàng ta. Cũng như nữ tử ra đời giờ Dần ngày mười tám tháng chín năm Gia Thành thứ mười tám mệnh tốt, mình sinh ra ở kinh thành, lớn lên ở kinh thành, hẳn là gần quan được ban lộc mới đúng!

Tổ mẫu, phụ thân, ta bị các người hại chết rồi. Tiệc tắm ba ngày là tiệc rượu chay*, bụng rỗng uống vài ly rượu, Từ Tổ Mẫu có chút choáng váng.

* Rượu không trải qua chưng cất, vị nhạt, thường dùng trong các chùa miếu để cúng thần Phật hoặc các nhà sư uống

May mà Từ nhị phu nhân luôn âm thầm để ý nàng ta, thấy tình hình không ổn thì bức ép kéo nàng ta đi. Từ Tổ Mẫu say mất lơ đãng nhìn bà, miệng chất vấn:

- Tại sao đổi giờ sinh cho con, tại sao đổi mệnh cho con? Những thứ này của Từ Tổ Hoa, toàn bộ vốn đều là của con, bị các người đổi mất rồi!

Từ nhị phu nhân hờn vía lên mây, vội đưa tay che miệng nàng ta lại:

- Cô nãi nãi, lời này cũng nói lung tung được à?

Đổi giờ sinh, đây vốn là chuyện không thể lộ ra ngoài, con có thể đem ra nói à? Còn nói linh tinh gì mà toàn bộ của Từ Tổ Hoa vốn là của con, con và Từ Tổ Hoa là đường tỷ muội, lời này lộ ra ngoài thì mất thể diện lắm.

Từ nhị phu nhân không dám ở lại Ngự quốc công phủ lâu, bèn sai người đến chỗ ngồi thỉnh tội, tự mình dẫn Từ Tổ Mẫu rời đi trước. Từ nhị phu nhân không dám trực tiếp đưa Từ Tổ Mẫu về Định quốc công phủ, bèn đưa về đường Chính Dương Môn. Bất luận nói thế nào cũng phải đợi sau khi con bé tỉnh táo mới đưa về Vu gia. Bằng không, bộ dạng này của nó, cha mẹ chồng và trượng phu sao thích được.

Từ nhị phu nhân đích thân cầm chiếc khăn trắng nhúng vào nước nóng, thoa trán Từ Tổ Mẫu:

- Mẫu nhi, mẹ lau cho con. Con mau tỉnh lại đi, nếu để mẹ chồng con thấy thì ra thể thống gì.

Từ Tổ Mẫu dựa ở trên giường, mơ hồ nói:

- Không sợ! Tổ phụ là thủ phụ, không sợ!

Tổ phụ đã dưới một người trên vạn người rồi, ta còn ở cái nơi quỷ quái Vu gia kia kẹp đuôi làm người là chuyện gì chứ.

Thanh Dương nuôi nhi tử quái vật như vậy mà còn dám châm chọc ta, không có thiên lý, không có thiên lý mà. Suốt ngày âm trầm quái gở nói Vu gia vô hậu, hừ! Vu Thủ Đức còn tiểu cô nương hơn cả tiểu cô nương, hậu của Vu gia ở đâu ra? Người nếu thật hiền tuệ, muốn lưu lại hậu duệ cho Vu gia thì không thể dựa vào Vu Thủ Đức, dựa vào phò mã gia còn may ra. Nạp thêm vài tiểu thiếp cho phò mã gia, Vu gia không phải có hậu rồi sao?

Từ Tổ Mẫu lẩm bẩm tự nói, giọng nói hỗn loạn hầu như không nghe rõ. Từ nhị phu nhân nhíu mày, dứt nàng uống canh giải rượu, rồi đỡ nàng nằm ngủ.

Cô nãi nãi đã xuất giá ở lại nhà mẹ đẻ lâu cũng không nên, Từ nhị phu nhân suy nghĩ thật lâu, nhìn đồng hồ Tây Dương treo trên cột nhà, liền cắn răng quyết định: “Nếu đến giờ Thân còn chưa tỉnh thì cho người đến Vu gia báo một tiếng”.

Giờ Mùi, Từ tam phu nhân hầu hạ Ân phu nhân trở lại.

- Mẫu nhi sao rồi?

Vừa gặp mặt, Ân phu nhân đã vội vàng hỏi. Con dâu thứ hai dẫn tôn nữ rời tiệc giữa chừng, nhất định là có chuyện không bình thường. Bằng không, bất kể thế nào cũng phải đợi sau khi tan tiệc rồi mới đi.

Ra ngoài làm khách, có người ở đến tàn tiệc, cũng có người chưa tàn tiệc đã về, nhưng hôm nay Từ gia là nhà mẹ đẻ của Ngụy quốc công phu nhân nên không thể rời đi trước. Chưa nói đến người khác, lão gia mà biết chắc chắn sẽ không vui. Từ khi Tổ Hoa gả đến Trương gia, ông ấy rất xem trọng đích nữ chi lớn Tổ Hoa này, nhắc tới Tổ Hoa, nhắc tới Bình Bắc hầu phủ, Ngụy quốc công phủ, ông ấy thường mang dáng vẻ tươi cười.

Từ nhị phu nhân mỉm cười:

- Không sao.

Ân phu nhân định trách cứ: “Không sao mà con dẫn con bé rời tiệc giữa chừng!” nhưng nhớ tới bên cạnh còn một đứa con dâu làm người ta chán ghét đang đứng thì cau mày nói:

- Vợ lão tam không cần hầu hạ ta nữa, lui xuống đi.

Từ tam phu nhân cung kính đáp ứng, rất biết điều cáo lui, đi lo liệu việc nhà của mình.

Từ tam phu nhân hiện rất thỏa thuê đắc ý, bà quản lý Từ gia mưa gió không lọt, khiến mẹ chồng và các chị em dâu mở rộng tầm mắt. Trước đây Từ tam phu nhân luôn bất bình cho Tổ Lan, Tổ Phương của chi mình nhưng nay thì đã khác. Tổ Lan, Tổ Phương tuy không gả đi hiển hách, nhưng đều là người thận trọng thành thực, theo Từ tam phu nhân thấy thì tốt hơn đích chi đích nữ Từ Tổ Mẫn cả trăm lần. Cha mẹ chồng yêu thương, trọng phu tôn trọng, tộc nhân hòa thuận, nữ tử không cần tranh tới đấu lui, được ăn ngon ngủ yên so với bất cứ gì khác đều tốt hơn.

Phiền não của Từ Tổ Mẫn, Từ tam phu nhân rất thông cảm, không hề có ý chế giễu. Nhưng ngay cả lão gia phu nhân đều không có biện pháp thì người gốc nghiệt như bà có thể nghĩ ra diệu kế gì, có thể giúp được gì? Cho nên Từ tam phu nhân lặng thinh không đề cập tới, gặp phải chuyện có liên quan đến Từ Tổ Mẫn, bà trốn được bao xa thì trốn.

Hôm nay, rất rõ ràng là Từ Tổ Mẫn cấu kỉnh, khiến cho mẹ và tổ mẫu con bé hết hoảng lo sợ, thời điểm thế này mau mau chuẩn đi, khỏi phải dính líu.

Gả cho người như vậy thì sống thế nào. Từ tam phu nhân nhớ đến bộ dạng nữ tính của Vu Thủ Đức kia thì thương tiếc thay cho Từ Tổ Mẫn.

Từ tam gia hiện nay ban ngày thường bận rộn không ở nhà, buổi tối mới có thể trở về, cùng Từ tam phu nhân tán gẫu việc nhà. Đêm nay Từ tam gia về rất trễ, Từ tam phu nhân không khỏi oán trách:

- Chàng làm gì thế, tối thui tối hù mới về nhà.

Từ tam gia đắc ý nói:

- Đi kiếm gia nghiệp cho nhi tử!

Ông lấy ra một xấp khế đất khoe khoang:

- Thấy không? Mấy ngàn mẫu đất, tất cả đều là nam nhân của nàng kiếm được đấy!

Từ tam phu nhân bị dọa:

- Nhiều như vậy ở đâu ra?

Có tiền là chuyện tốt, có đất là chuyện tốt nhưng nếu bổng chốc có quá nhiều thì đúng là sợ hết hồn hết vía.

Từ tam gia mỉm cười nói:

- Đều là của người ta hiếu kính. Phu nhân, hiện nay phụ thân đang đắc thế, ta ngồi trong nhà không cần động đậy cũng có tiền thu vào túi. Những thứ này không phải ta lừa gạt, cũng không phải tốn tiền mua mà đều là hiếu kính đấy.

Từ tam phu nhân chưa bao giờ được thấy chuyện này, kinh hô:

- Mẹ của ta ơi. Phụ thân thăng quan, chúng ta được chỗ tốt lớn như vậy?!

Từ tam gia cười che miệng bà lại:

- Nhỏ tiếng chút. Sợ người ta không biết hay sao ấy. Ta nói với nàng rồi, những ngày tháng tốt đẹp của chúng ta còn ở phía sau, nàng chờ hưởng phúc đi.

Từ tam phu nhân gật đầu lia lịa, rất nghe lời nhỏ giọng lại:

- Thảo nào ai nấy tranh nhau muốn làm quan, muốn thăng quan, chức quan này làm lớn thì chỗ tốt cũng thật nhiều!

Còn có người đưa khế đất tới cửa nữa chứ.

Từ tam gia biết thế tử của mình không quá khôn khéo nên cũng không nói tỉ mỉ với bà. Hiếu kính thì hiếu kính nhưng không phải là hiếu kính không công. Hoặc thăng quan, hoặc điều nhiệm, hoặc công danh, nói chung là phải thay người ta làm chút chuyện mới có thể thu tiền thu đất.

Từ tam phu nhân vui rạo rức đem một xấp khế đất hết nhìn lại nhìn, bĩu môi về phía chi thứ hai:

- Lần này, chúng ta mạnh hơn bọn họ! Nhiều đất vậy cơ mà.

Từ tam gia giận tái mặt, chậm rãi nói:

- Hẳn hử, chỉ có nhiều hơn ta chứ không ít hơn đâu.

Hẳn là đích tử, được cưng chiều, người đi cửa sau nịnh bợ, lấy lòng hẳn nhiều vô số kể.

Từ tam phu nhân nhất thời cảm thấy rất không có ý nghĩa, nhà mình nhiều như vậy mà chi thứ hai còn nhiều hơn! Vẫn không sánh bằng chi thứ hai, không có tí sức lực nào.

Cha chồng vừa làm thủ phụ, Từ gia người người phát tài. Chả trách châm ngôn nói một người đắc đạo, gà chó lên trời, hẳn là sự thật. Từ tam phu nhân cẩn thận cất giữ khế đất, chán nản đi rửa mặt, lên giường nghỉ ngơi.

Cha chồng à, ngài cứ làm thủ phụ lâu dài, làm trên ba mươi năm hai mươi năm, con cháu đời đời sẽ có cuộc sống phú quý! Từ tam phu nhân trong giấc mơ vẫn cầu nguyện.

Từ thủ phụ được mọi người Từ gia kỳ vọng lúc này ngay cả ngủ cũng không yên, đang bị Ân phu nhân khóc rống không thuận theo không buông tha:

- Lão gia biết ta khổ sở ra sao không? Con của Tổ Hoa đã tắm ba ngày rồi, còn cuộc sống của Mẫn nhi thế nào? Cho dù ta từng có ý xấu nhưng Mẫn nhi là tôn nữ ruột của ông, ông nên làm chủ cho nó chứ.

Từ thủ phụ khẽ cau mày:

- Nàng muốn ta làm chủ thế nào?

Gả cũng gả rồi, bà muốn làm gì chứ.

Ân phu nhân hung ác:

- Hòa li! Hôn sự này vốn là Thanh Dương yêu cầu, chúng ta bị đánh trở tay không kịp nên mới chịu thiệt. Định quốc công phủ chỉ là cái thùng rỗng, tiểu tử Vu gia kia lại không thể nhân đạo (ý là không thể ấy ấy), không hòa li còn đợi gì nữa! Khi không làm lỡ dở cả đời Mẫn nhi!

Từ thủ phụ nghe không nổi nữa:

- Nói bừa! Hôn nhân đại sự há phải trò đùa? Gia đình như chúng ta, nữ tử chỉ có thể giống Tổ Hoa hiền thực hiểu chuyện, làm vẻ vang cho nhà mẹ đẻ chứ đâu giống Tổ Mẫn bôi nhọ nhà mẹ đẻ! Chuyện hòa li, đừng nhắc lại nữa.

Hòa li, bà muốn đắc tội chết với Thanh Dương à. Thanh Dương tuy không tốt đẹp gì nhưng dù sao cũng là trưởng công chúa hoàng thất, vô duyên vô cớ trêu chọc bà ta làm gì.

Ân phu nhân giận dữ nói:

- Lão gia không cho phép Mẫn nhi hòa li, vậy thì buộc Định quốc công phủ cho nó nhận con thừa tự! Mẫn nhi dưới gối không con, không thể không suy sút.

Từ thủ phụ cũng không đồng ý:

- Thứ nhất, tông tự của Vu gia không tới phiên Từ gia quản; thứ hai, Tổ Mẫn mới bao nhiêu chứ? Bà đã nghĩ tới chuyện này rồi!

Bà ngốc chết được, Vu Thủ Đức mà Tổ Mẫn gả là thế tử Định quốc công phủ, hẳn là người có thể tùy tiện nhận con thừa tự sao? Hẳn nếu nhận con thừa tự thì tước vị quốc công làm sao đây, chẳng lẽ để con thừa tự tập tước à.

Bà chấp nhận, nhưng triều đình chưa chắc đã chấp nhận.

Ân phu nhân xưa nay luôn để ý dung mạo, tuy đã lớn tuổi nhưng y phục trang sức vẫn rất được chú ý. Bây giờ bà chảy cả nước mắt nước mũi, không hề cố kỵ hình tượng:

- Vậy, lão gia nói xem, Mẫn nhi làm sao bây giờ, Mẫn nhi làm sao bây giờ?

Thê tử thất thố như vậy, Từ thủ phụ không dám để bà lại bỏ đi, bèn nhẫn nại khuyên bà:

- Ta không phải nói với nàng rồi sao, phàm là nữ tử, sau khi thành thân nên lấy chuyện sinh con nối dõi là quan trọng nhất, những thứ khác đều là việc nhỏ không đáng kể.

Nghĩ cách để Tổ Mẫn sinh một nhi tử, chẳng phải được rồi sao?

Tình yêu giữa vợ chồng, Tổ Mẫn đã không còn hi vọng. Nghĩ cách để con bé sinh con nối dõi, sau đó thì trông coi nhi tử sống qua ngày.

Hết lần này tới lần khác, ông chỉ có một câu đó! Ân phu nhân trong lòng căm phẫn:

- Lão gia cũng quá thiên vị rồi, cùng là tôn nữ mà ông đối với Tổ Hoa thì quan tâm chu đáo, đối với Mẫn nhi lại lạnh lùng thờ ơ.

Công vụ bận bịu như vậy, ông còn đặc biệt dặn dò:

- Lễ tẩm ba ngày ở Ngự quốc công phủ không thể xem nhẹ, đây là thai đầu của Tổ Hoa, nhà mẹ đẻ phải cho con bé thể diện.

Đối với Tổ Mẫn thì hỏi cũng không hỏi một câu.

Từ thủ phụ chậm rãi nói:

- Công vụ muốn ta quản, con cháu muốn ta quản, bây giờ đến tôn nữ cũng muốn ta quản?

-

- Nếu chuyện khuê phòng của tôn nữ cũng muốn ta ra mặt thì phu nhân, nàng làm đương gia chủ mẫu có tác dụng gì?

“Bà làm đương gia chủ mẫu có tác dụng gì?” Ân phu nhân bị lãnh ý nồng đậm trong giọng nói của ông dọa sợ, nhất thời không nói ra lời.

Từ thủ phụ thấy trong mắt bà có ý sợ hãi, không còn kiên cường nữa mới hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Từ thủ phụ ra ngoài đến thư phòng ở ngoại viện, đóng cửa khó chịu một mình. Ân thị luôn miệng oán trách ông thiên vị Tổ Hoa nhưng không biết ánh mắt Tổ Hoa nhìn ông trước nay luôn lạnh lẽo vô tình, chưa từng có chút ấm áp. Sau khi Tổ Tâm chết, ngay cả Sâm nhi cũng trở nên xa lạ, đối với người phụ thân ruột thịt này, ánh mắt luôn né tránh, không chịu nhìn thẳng.

Sâm nhi, con trách phụ thân ư? Từ thủ phụ buồn bã.

Tổ Tâm dù là thứ xuất, tâm thường nhưng cũng là tôn nữ ruột của ta, chẳng lẽ ta nhẫn tâm đưa con bé vào chỗ chết? Nhưng, nếu con bé không chết sẽ luôn nhắc nhở người đời về đoạn chuyện cũ kia, đoạn chuyện cũ không thể chịu nổi liên quan đến Nghiêm gia. Sâm nhi, Từ gia không thể chứa người này.

Từ thủ phụ đối với đích trưởng tử của mình vừa quan tâm vừa lo lắng. Sâu nhi, con chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá mức mềm lòng, không quyết đoán, e rằng không gánh vác nổi trọng trách gia nghiệp.

Từ thủ phụ tỉnh tâm lại, đem đại sự trong triều hôm nay chỉnh lí một lần.

- Mới ra đời ba ngày đã là thế tử?

Nhớ tới chuyện của Ngụy quốc công phủ, Từ thủ phụ mỉm cười. Tổ Hoa là một đứa trẻ tốt có phúc, tăng ngoại tôn của Từ gia cũng là một đứa trẻ tốt có phúc.

Từ thủ phụ khẽ đọc tên tiểu hài tử:

- Trương Tự. Tăng ngoại tổ phụ vẫn chưa được gặp con, không biết tướng mạo con thế nào?

Trương Tự, tăng ngoại tôn của mình, tương lai sẽ là Ngụy quốc công, là rường cột nước nhà. Từ thủ phụ đứng dậy ra khỏi thư phòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, khẽ mỉm cười.

115. Chương 115: Vui Chơi Nhưng Chớ Buông Lung

Trong nội thất Gia Vinh Đường, Trương Mai ngồi bên giường, say mê nhìn nhi tử bảo bối:

- Trương Tự. Bé Tự, tiểu Tự Tự, tiểu bảo bối, tiểu Nhị Nhị.

Cách gọi biến hóa tầng tầng lớp lớp.

Trương Tự được quấn trong tã lót, nhắm mắt ngủ rất say. Đối với người cha ruột quấy rối ngay bên cạnh, nó không hề hay biết, không hề phản ứng.

Tiểu Nhị Nhị? A Trì đang dịu dàng nhìn hai cha con, nghe vậy suýt chút nữa bật cười. Cha hài nhi, tiểu Nhị Nhị là cách gọi gì chứ, hài tử nếu hiểu chuyện, không cãi nhau với chàng mới lạ.

Lúc Du Nhiên tiến vào, Trương Mai lại hưng phấn đổi cách gọi mới:

- Bảo bối nhỏ, cục cưng nhỏ, dưa nhỏ, cà nhỏ.....

Bây giờ thì lộn xộn lung tung thành cái gì rồi. Du Nhiên vỗ nhẹ hấn:

- Nhi tử, bảo bối và cục cưng mẹ hiểu nhưng dưa với cà là ý gì?

Trương Mai quay mặt về phía mẫu thân đại nhân cười:

- Mẹ, dưa nhỏ là nói nó non nớt, khiến người ta muốn cắn một miếng. Cà nhỏ là nói nó được người khác yêu thích, sau này nhất định sẽ đại hồng đại tử. (đại hồng đại tử: nghĩa đen là màu đỏ đậm và tím đậm, nghĩa bóng là vinh quang, đắc ý, thành đạt)

A Trì cười không thẳng nổi thất lưng. Du Nhiên nghiêm túc khen ngợi:

- Mai Mai, từ khi con thăng chức làm cha thì trở nên thông minh đấy! Nói chuyện luôn có thâm ý, hành động luôn ngoài dự đoán của người khác, quả thực khiến người ta khó lòng phòng bị.

Mai Mai, con thật có sức tưởng tượng.

A Trì càng cười nhiều hơn. “Quả thực khiến người ta khó lòng phòng bị”, mẹ đây là đang khen chàng à. Trương Mai cười rất rục rịch, giơ ngón tay cái về phía Du Nhiên:

- Mẹ, hiểu con không ai bằng mẹ, vẫn là người hiểu con nhất!

Du Nhiên nghiêm mặt, nghiêm túc chỉ chỉ cửa phòng, ý là “cửa ở bên kia, mời”. Trương Mai ngẩng đầu nhìn đồng hồ, áy áy nói với A Trì:

- Mẹ cục cưng, thật xin lỗi, quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

A Trì nên ngủ rồi.

Du Nhiên thấy hấn biết điều thì thân nhiên cười, nhún nhủ A Trì:

- Nghỉ ngơi cho tốt.

Bà cúi người xem tiểu hài tử, hôn nhẹ nó, rồi xoay người ra khỏi phòng.

- Cám ơn chàng không gọi ta là mẹ tiểu Nhị, cũng không gọi ta là mẹ cà nhỏ.

A Trì khẽ cười. Ý trêu đùa trong giọng nói của nàng, Trương Mai sao không nghe ra, hần siết mũi của nàng, thấp giọng nói:

- Trước mặt nhi tử dám chê cười cha nó? Nguy rồi. Phu nhân, đợi sau này rảnh rồi, vi phu phải giảng rõ một chút đạo lý với nàng.

A Trì le lưỡi, cơ trí chui vào chần.

Trương Mai oán trách, giúp nàng đắp kín chăn:

- Sinh xong hài tử, nàng cũng thành hài tử rồi, nghịch ngợm như vậy. Cục cưng lớn cục cưng nhỏ cùng ngủ nào, nghe lời.

A Trì vui vẻ phục tùng, khóe môi hơi mỉm cười, ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Trương Mai khẽ hôn thê tử và nhi tử, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài. Hần kỳ thực rất không nỡ rời đi, chẳng qua không còn cách nào khác, hần là Kim ngô vệ Chỉ huy sứ, việc thủ vệ cảnh giới trong cung tối nay do hần phụ trách.

Thời đầu khai quốc, triều đình thiết lập Thân quân đô chỉ huy sứ ti cai quản toàn bộ thân quân. Sau đổi thành Kim ngô thị vệ thân quân đô hộ phủ, lập đô hộ, lại lập các vệ thân quân đô chỉ huy sứ ti. Sau đó nữa thì bãi bỏ Kim ngô thị vệ thân quân đô hộ phủ, lập ra hai mươi sáu vệ do Hoàng đế tự mình quản lý.

Đến nay, chỉ có Cẩm y vệ, Kim ngô vệ, Vũ lâm vệ vẫn là thân quân của Hoàng đế, những thân vệ khác chia ra thuộc ngũ quân đô đốc phủ.

Du Nhiên rất thông cảm với Trương Mai, chuẩn bị tốt hết thấy cho hần, vỗ vỗ hần:

- Nhi tử, trong nhà có ta, đừng lo lắng.

Hài tử đáng thương, mới làm cha đã phải đi làm, ngay cả nghỉ ngơi cũng không được, vô cùng vất vả.

Sư công lao đến như một trận gió, mặt mày hớn hờ nói:

- A Mai, tiểu Tự Tự thế nào?

Trương Mai tức giận nhìn lão gia tử, đều tại ngài, lúc nào cũng gọi “tiểu Tự Tự” “tiểu Tự Tự”, hại con cũng gọi “tiểu Tự Tự”, còn gọi cả đứa nhỏ, cà nhỏ, khiến mẹ cục cưng chê cười.

Du Nhiên cười khúc khích giải thích:

- Sư phụ, bé Tự mới lớn có chút xiu. Nó ấy mà, bây giờ cả ngày thì ngủ hơn nửa ngày rồi, chơi không vui. Ngài nhẫn nại đợi thêm đi, có được không?

Sư công dáng vẻ rất thất vọng, không có tinh thần gật đầu:

- Bây giờ không thể chơi thì đợi thêm vậy.

Trương Mai khách khí chấp tay:

- Thất lễ, thất lễ.

Hần ra ngoài đi đến hoàng cung. Đêm nay cảnh giới trong hoàng cung vẫn như bình thường, nghiêm cẩn trật tự, không có gì bất ngờ. Chẳng qua, Trương Mai chú ý thấy có nội thị qua lại nhiều lần giữa Văn Uyên các và Càn Thanh cung.

Văn Uyên các là nơi làm việc của nội các đại thần, trước cổng có treo thánh dụ: “Cơ mật trọng địa, tất cả quan viên nhân tập không được phép tự ý tiến vào, người vi phạm tội không tha”. Đêm khuya yên tĩnh, nội thị chạy hết chuyến này đến chuyến khác là thay Hoàng đế và nội các đại thần truyền ngự thị, tấu đối

sao? (ngự thị: chỉ thị của Hoàng đế; tấu đối: câu trả lời, đối đáp của đại thần với vấn đề của Hoàng đế)
Chẳng lẽ trong triều có đại sự gì phát sinh?

Sắp trưa hôm sau, Trương Mại mới về đến Ngụy quốc công phủ. Hắn về phòng xem thê tử và nhi tử rồi mới sang phòng bên ăn cơm. Hắn ăn cơm, Du Nhiên ở bên cạnh nhìn, hai mẫu tử câu được câu không trò chuyện.

Du Nhiên thấy bản khoản của tiểu nhi tử thì trầm ngâm nói:

- Triều đình đất rộng của nhiều, lãnh thổ quốc gia rộng lớn, không có năm nào không đánh giặc, không có năm nào không bị thiên tai. Hiện nay tuy không hẳn là bốn biển thái bình nhưng thiên hạ vẫn xem như yên ổn, hẳn là không có đại sự gì đâu.

Sư công tóc trắng từ cửa sổ treo ngược xuống:

- A Mại, con nhìn lên một cái chẳng phải sẽ biết sao?

Trương Mại thông thả ăn cơm, người phát ngôn ngồi cạnh mỉm cười nói với sư công:

- Phê duyệt của Hoàng đế đưa đến Văn Uyên các có con dấu và niêm phong của vua. Tấu đối của nội các đại thần đưa đến Càn Thanh cung dùng con dấu của Văn Uyên các niêm phong vào. Sư phụ, rất nghiêm cần.

Sư công lắc qua lắc lại trên cửa sổ, rất không cho là đúng. Nghiêm cần gì chứ, không phải là sau khi mở ra xem, để lại vết tích y như cũ là xong sao, đây có phải việc gì khó đâu. Lão nhân gia ta nếu ra tay, nhất định có thể xem minh bạch rõ ràng. Chẳng qua, đồ tôn ta đang cai quản thủ vệ cung đình, lão nhân gia ta không đi gây rắc rối cho nó thôi.

Trương Mại cơm nước xong, cùng sư công tán gẫu một lát, đánh nhau thống khoái một trận, sau đó thì về phòng ngắm tiểu Tự Tự, ngắm hoài không đủ. Du Nhiên chê cười hắn:

- Có thể nhìn ra hoa không?

Hắn thật tình đáp:

- Mẹ, con đang nhìn chính bản thân con khác.

Tiểu Tự Tự, nó là nhi tử của con, là huyết mạch của con.

Mại Mại con thật quái đản. Du Nhiên cười lắc đầu, không để ý hắn nữa.

Buổi tối gặp Trương Tịnh, Trương Mại hỏi:

- Phụ thân, lúc con mới ra đời, ngài nhìn con có phải rất cảm động muốn rơi lệ không?

Lúc con nhìn tiểu Tự Tự chính là như vậy, ngài thì sao?

Trương Tịnh nhàn nhạt liếc hắn:

- Phụ thân muốn đánh người một trận. Tiểu tử thói dám tiểu lên mặt cha người. Cha người vô cùng vui vẻ tới bế người, người thì ngược lại, tiểu thẳng lên mặt phụ thân người!

- Con lúc nhỏ giỏi giang vậy nhỉ.

Trương Mại lần đầu nghe công tích vĩ đại của mình, hơi có chút đắc ý. Đang vui mừng thì thấy vẻ mặt không mấy thích hợp của Trương Tịnh, hắn cố gắng nhẫn nhịn, nhịn rất cực khổ.

Từ Sâm vẫn ở ôn tuyền thôn trang nghỉ ngơi, chưa từng trở về thành. A Trì sinh hạ tiểu hài tử, Từ Sâm vô cùng kích động, nằm mơ cũng muốn gặp ngoại tôn tử. Tiếc rằng sức khỏe ông không tốt, không chịu được xe ngựa xóc nảy.

Lục Vân đương nhiên thường đến thăm A Trì, mỉm cười:

- Cha con nôn nóng lắm, không được gặp ngoại tôn tử mà.

A Trì cười nói:

- Chuyện này không phải dễ sao, đợi bé Tự đầy tháng, trời cũng nóng lên, lúc đó con bế nó đến Tây Sơn tránh nóng.

Lục Vân mừng rỡ:

- Được vậy dĩ nhiên là tốt. Thế thì cha con có thể thân cận với ngoại tôn tử rồi.

A Trì cũng đến Tây Sơn ở, thật quá thích hợp.

Từ Tôn dẫn Từ Thuật, Từ Dật đến xem cháu trai nhỏ, hai đứa nhóc ở trong gia đình có truyền thống hiếu học, tuy tuổi còn nhỏ nhưng nền móng thi họa đều rất vững chắc. Hai đứa sau khi về vẽ lại hình dáng Trương Tự cho Từ Sâm xem:

- Phụ thân, tướng mạo cháu trai nhỏ thế này này.

Từ Sâm hốc mắt ẩm ướt:

- Tốt, tốt! Bé Tự tướng mạo rất tốt!

Từ thủ phụ từng đặc biệt sai người tới hỏi:

- Lúc tổ chức đầy tháng cho bé Tự, đại gia có thể đi uống chén rượu không?

Từ Sâm, Lục Vân uyển chuyển từ chối:

- Sức khỏe vẫn chưa hồi phục, tinh thần rất kém.

Từ thủ phụ nhận được hồi báo, vô cùng không vui.

Đến hôm tiệc rượu đầy tháng Trương Tự, Hoàng đế luôn có lệnh triệu yêu cầu khởi thảo, thông báo, thương nghị, Từ thủ phụ bận rộn chân không chạm đất, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đâu còn lo đến việc đi dự tiệc. Tầng ngoại tôn ngưỡng mộ đã lâu, ông vẫn không được gặp.

Hôm đó Ngụy quốc công phủ đãi tiệc lớn mừng thể tử Trương Tự đầy tháng. Trong tiệc, Trương Tịnh đáp ứng yêu cầu của một đám khách nhân, sai thị nữ bế Trương Tự vào. Mọi người đều thán phục mỹ mạo của Trương Tự:

- Thật tuấn tú!

- Tiểu nam hài đẹp như vậy làm gì? Phí phạm, phí phạm mà.

Bên nữ khách, Trương Tự cũng được bế qua. Tiểu Trương Tự hướng về phía mọi người nhếch môi cười, sau đó nghiêng đầu ngủ say sưa. Bộ dạng đáng yêu như vậy làm khuynh đảo cả phòng quý phu nhân.

Hai tỷ muội Trình Hi và Trình Bạch đều có mặt, họ luôn theo sát bên nhau. Trình Hi không nói nhiều, tươi cười hòa nhã, không hề uống rượu, Trình Bạch trong lòng chợt có cảm giác khác thường.

- Đại tỷ không phải thích uống rượu vang nhất sao?

Trình Bạch tự tay rót một ly rượu vang hương thơm tinh thuần, sẵn sàng đưa đến trước mặt Trình Hi. Trình Hi nhẹ nhàng cười:

- A Bạch, tỷ không uống rượu.

Tỷ ấy rõ ràng là biết uống rượu, Trình Bạch im lặng.

Về mặt Trình Hi so với trước càng dịu dàng, hợp lòng người hơn:

- Tỷ tỷ không tiện. A Bạch, mấy tháng này tỷ tỷ không thể uống rượu.

Trình Bạch miễn cưỡng cười:

- Đại tỷ, muội hiểu rồi.

Đại tỷ khi chưa xuất giá là thiếu nữ khuê các đoan trang thanh nhã, sau khi xuất giá là Hồ gia thiếu phu nhân khéo léo cần thận. Tỷ ấy có bao giờ từng dịu dàng đến tận xương như vậy?

Trừ phi là, tỷ ấy cuối cùng cũng có tin vui.

Trình Hi thư thái, tươi cười dịu dàng, lòng Trình Bạch nhú lại. Nàng qua cửa đã mấy tháng mà bụng vẫn không có động tĩnh gì. Đặng Du là nhi tử độc nhất, Đặng phụ Đặng mẫu tha thiết mong được bế tôn tử, trông chờ mòn mỏi.

“Tuy mình xuất giá tốt hơn tỷ ấy nhưng về con nối dõi vẫn chậm hơn tỷ ấy một bước.” Trình Bạch ánh mắt buồn bã.

Trình Hi cười nói:

- A Bạch, ăn nhiều một chút. Muội quá gầy, mập hơn chút mới tốt.

Muội ngọc chết được, vì để Đặng Du thích mà liều mạng muốn gầy, sao không nghĩ xem, càng gầy càng lộ vẻ không có phúc; càng gầy càng không dễ mang thai hài tử!

Có phúc, có con nối dõi, đối với phu nhân chính thất mà nói, so với tình yêu của trượng phu càng quan trọng hơn nhiều.

Trình Bạch hàm hồ nói:

- Bây giờ muội không có khẩu vị. Tỷ tỷ, việc ăn uống của muội, tỷ không cần lo lắng.

Trình Hi dịu dàng liếc nhìn cái bụng vẫn bằng phẳng của mình:

- Từ khi mang thai, tỷ rất mềm lòng. A Bạch, tỷ thật lòng muốn tốt cho muội, ăn nhiều một chút, dưỡng thân thể cho tốt, sớm sinh nhi tử mới là chuyện nên làm.

Trình Bạch trong lòng thầm nhủ: “Sinh nhi tử ai mà không muốn. Nhưng cũng phải có Tống tử nương nương tặng cho mới được. Người nhất thời vận khí tốt thôi, còn khoe khoang như vậy.”

Ta gả đi tốt hơn người nhiều, nhưng có từng khoe khoang với người chưa? Trình Bạch không phục nghĩ thầm.

116. Chương 116: Thuyền Dương Trôi Nổi Bềnh Bồng

Ngược lại người kìa, mới vừa mang thai, còn chưa biết là nam hay nữ mà giáo huấn ta. Trình Bạch phong thái ngời ngời mỉm cười, tay ngọc thon dài nâng ly rượu chân cao uống cạn quỳnh tương ngọc dịch trong đó.

Cuối bữa tiệc, nhóm người Trình Hi, Phùng Thù đến trong phòng A Trì ngồi, ngắm bé Tự ngủ say ở khoảng cách gần, bình luận:

- Bé Tự tướng mạo thật tốt, mẫu thân nó đã là mỹ nữ hiếm thấy mà nó còn đẹp hơn cả mẫu thân nó!

A Trì nghe các nàng khen ngợi ái tử như vậy, lòng vui phơi phới.

Trình Bạch cũng cố ý ở lại, nhưng là vì muốn thỉnh giáo Du Nhiên:

- Biểu thẩm thẩm, cô nãi nãi cứ đến mùa đông là bị đau chân. Con có làm cái bao đầu gối cho lão nhân gia, người xem giúp con màu sắc, hoa văn và kiểu dáng này có ổn không.....

Trình Bạch rất biết điều, bất luận trước hay sau khi gả đều biết nịnh nọt cô nãi nãi Trình gia, mẫu thân của Trương Tịnh ở Sơn Dương thành xa xôi. Không thể không nói Trình Bạch tìm nui dựa này là tìm đúng rồi, vì cô nãi nãi kia đập bàn giận dữ thì cả Trương Tịnh và Du Nhiên đều kinh hãi.

Du Nhiên cầm cái bao đầu gối qua nhìn, cười nói:

- Bà ấy luôn rất chú ý hình thức, đồ dùng không chỉ thoả mái mà còn phải tỉ mỉ ưa nhìn. Cái bao đầu gối này chất vải mềm mại vừa người, màu sắc thanh nhã thích hợp, thêu cảnh hoa mai lục ngọc vừa kiêu ngạo thanh cao, vừa rất có cốt cách.

Mẫu thân của Trương Tịnh luôn thích nhất là hoa mai lục ngọc. Y phục của bà do công nhân giỏi của Thiên Cẩm thành tỉ mỉ may, ở góc vạt áo thường thêu cảnh hoa mai lục ngọc, cao ngạo đơn giản, rực rỡ tinh tế. Du Nhiên khen ngợi vài câu, trả lại bao đầu gối cho Trình Bạch:

- Con có lòng rồi, lão nhân gia nhất định sẽ thích.

Trình Bạch tươi cười đỏ mặt, khéo léo khiêm nhường vài câu. Lúc nàng ở Trình gia làm cô nương, Trình ngự sử và Thu di nương một lòng mong mỗi nàng có thể trèo được mỗi hôn sự cao, vì thế dồn hết sức lực, dùng số tiền lớn mời lão sư về dạy nên Trình Bạch cũng xem như tài nữ, nói năng văn nhã, ứng đối thành thạo.

Chẳng qua, những kiến thức sở trường của phái nữ, Trình Bạch lại thiếu sót. Trình phu nhân không quan tâm đến nàng, Thu di nương không hiểu, Trình lão phu nhân hồ đồ càng khỏi phải nói, bà ấy không dạy còn đỡ, dạy lại càng hỏng bét.

Trình Bạch thở dài sâu xa:

- Con có chút tâm sự không thể nói với ai. Biểu thẩm thẩm là người có trái tim lung linh, nói với người có lẽ sẽ hữu dụng. Biểu thẩm thẩm, chúng ta tuy là thứ nữ nhưng có chỗ nào kém hơn đích nữ? Bị đích nữ giẫm dưới lòng bàn chân, thật khiến người ta không phục.

Du Nhiên mới chủ trì xong tiệc rượu đầy tháng, tuy khách khứa phần lớn đã ra về nhưng tiền viện vẫn còn vài bộ hạ cũ của Trương Tịnh chưa đi, hết to uống lớn, hậu trạch vẫn còn bạn hữu khuê phòng của A Trì lưu luyến quên về. Còn những việc phải xử lý sau tiệc rượu nữa, không ít quân sự bà tử vẫn đang chờ sai bảo. Lúc này nghe những lời như tổ như than của Trình Bạch, bà không phát nổi tâm đồng cảm.

Du Nhiên ôn hòa nói:

- Cuộc sống trôi qua tốt hay không, như người uống nước, nóng lạnh tự biết. Ta từ trước tới nay chỉ sống cuộc sống của mình, không so sánh vô nghĩa với người khác.

Trình Bạch đỏ bừng mặt.

Du Nhiên chỉ cái bao đầu gối trong tay Trình Bạch:

- Đặng phụ Đặng mẫu đều là những lão nhân gia chất phác, bao đầu gối như vậy, con có làm cho họ không?

Trình Bạch ngơ ngẩn, lắc đầu.

Du Nhiên sờ sờ mũi. Thôi, vị cô nương trước mặt này họ Trình, không so đo được.

- Đặng gia không tệ, cha mẹ chồng phúc hậu, đại tỷ thông minh, Đặng Du lãng tử quay đầu. Con nếu thường theo Đặng mẫu nói chút việc nhà, thay lão nhân gia làm vài việc quan tâm nhỏ, lại dưỡng tốt thân thể, sinh con dưỡng cái thì sẽ có cuộc sống vô ưu vô lo. Khiến cuộc sống của chính mình tốt hơn mới là việc nên làm, còn những tâm ganh đua kia thì không cần thiết.

Trình Bạch trước tiên là khom gối đa tạ:

- Tạ biểu thẩm thẩm dạy bảo.

Kế đó nàng lại do dự hỏi:

- Nhưng biểu thẩm thẩm, đối với nữ tử, quan trọng nhất là phải được trượng phu yêu thích, không phải sao?

Nói đâu xa, A Trì tỷ tỷ có thể sống những ngày như thần tiên không phải là vì nhị biểu ca? Nếu nhị biểu ca không tôn trọng yêu thương tỷ ấy, tỷ ấy sao có thể tự tại như vậy.

Du Nhiên mỉm cười:

- Trượng phu ấy mà, con không thể xem hán không ra gì nhưng cũng không cần quá để ý hán.

Ở cửa phòng, Trương Tịnh cao lớn trầm mặc lặng lẽ đứng. Cái bóng thật dài trên mặt đất chiếu vào tầm mắt Du Nhiên.

Du Nhiên nghênh đón, ngẩng mặt lên, dịu dàng hỏi:

- Khách đi rồi?

- Ừ, đi rồi.

Trương Tịnh cúi đầu nhìn thê tử, giọng nói cũng rất dịu dàng.

Không biết là vì ánh mặt trời chiếu vào hay vì nguyên cớ gì, Trình Bạch lén nhìn qua chỉ thấy gương mặt trơn bóng của biểu thẩm thẩm rạng rỡ phát sáng khiến người ta không dám nhìn gần.

Trương Tịnh đã trở lại, Trình Bạch đâu còn dám đứng ì ở đó, nàng gọi “biểu thúc”, rồi hành lễ cáo từ.

Du Nhiên cười nói với Trương Tịnh:

- Con bé này có lòng, đích thân làm bao đầu gối cho Quảng Ninh quận chúa, cực kỳ tinh xảo.

Mẫu thân của Trương Tịnh được tiên đế phong làm Quảng Ninh quận chúa, thực ấp hai nghìn hộ. Nhưng bà ấy không thích quê nhà Quảng Ninh, đầu tiên là đến kinh thành, sau đó qua nhiều nơi đến Sơn Dương “muốn cùng Phong Tăng bàn luận về đúng và sai”.

Trương Tịnh không bàn về bao đầu gối gì đó mà chậm rãi hỏi:

- Phu nhân, không cần quá để ý đến trượng phu?

A Du, nàng càng học càng hư.

Du Nhiên cười khúc khích gật đầu:

- Ta không cần quá để ý đến trượng phu, nhưng, ta muốn trượng phu rất để ý đến ta. Ca ca, chàng phải quan tâm ta mới được.

Trương Tịnh hết cách với thê tử, tươi cười sủng ái:

- Được, ca ca quan tâm A Du, ca ca rất để ý A Du.

Mới xong đầy tháng, Trương Tịnh liền thúc giục Trương Mại:

- Không phải nói vợ con muốn đến Tây Sơn tránh nóng sao? Mau đưa con bé đi đi, ta và mẹ con cũng nên trở về rồi.

Mình và Ngụy quốc công phủ từ nhỏ đã không hợp, mới đến ở Ngụy quốc công phủ mấy ngày mà A Du đã muốn không để ý mình rồi. Vẫn là về Bình Bắc hầu phủ đi, sau khi về, hết thấy lại như cũ.

Trương Mại dĩ nhiên không vui:

- Bé Tự còn nhỏ, đợi thêm đi.

Thê tử và nhi tử đều đi, đến Tây Sơn không phải ở lại mười ngày nửa tháng? Mình phải vào cung canh gác, người một nhà sẽ tách ra rồi.

Về nhà không thấy thê tử, không thấy nhi tử là chuyện gì chứ.

Tiếc rằng Trương Tịnh đã quyết tâm, Trương Mại hết cách với lão cha hắc, đành chịu. Càng hướng hồ ông ngoại mùa hè khổ sở, sư công ham chơi, đều muốn cùng đi Tây Sơn, Đồng Đồng nhanh tay nhanh chân đã an bài người và xe ngựa xong xuôi cả_____muội ấy cũng thích Tây Sơn mát mẻ.

Trương Mại rất sầu muộn:

- Bé Tự, nhi tử, con có nhớ xa phụ thân không?

Về phòng, hắc nằm nhoài người trên giường, râu rĩ hỏi hài nhi trong tã lót. Nó lúc này đã tỉnh, nhìn lên nóc phòng, cái miệng nhỏ nhắn không răng cười toe toét, tươi như một đóa hoa.

- Tiểu Hoa Hoa, tiểu Đóa Đóa.

Trương Mại hôn nhẹ nhi tử, lại có cách gọi mới.

A Trì khẽ cười. Còn đỡ, dù sao so với đứa nhỏ cà nhố gì đó thì tốt hơn một chút.

A Trì bắt đầu chuẩn bị hành trang. Trương Mại rất u oán:

- Không có lương tâm, vứt ta lại một mình, dẫn nhi tử đi nghỉ mát.

A Trì lấy một tấm khăn trải giường lớn trải ra, khăn thiết vỏ vỏ:

- Cha hài nhi, mau ngồi lên đây, ta bọc chàng mang đi.

Ánh mắt thê tử ngời sáng như sao, Trương Mại bị nàng mong đợi nhìn, chầm chậm ngồi lên:

- Gối cho kỹ, đừng để giữa đường làm rơi ta.

A Trì quấn khăn trải giường lung tung, Trương Mại đưa tay ôm lấy nàng, hai người lăn lộn, cười ha hả thật lâu.

Bé Tự sau khi đủ bốn mươi ngày, được mẹ bé bế lên đường đến Tây Sơn nghỉ mát. Tổ phụ bé tuy lưu luyến chia tay nhưng cũng yên tâm dẫn tổ mẫu bé quay về gia viên. Phụ thân bé rất đáng thương, lẻ loi một mình ở lại.

- Theo nhạc phụ nhạc mẫu ở nhiều thêm mấy ngày, đừng vội quay về! Lúc sắp chia tay, cha hài nhi rất khăng khải dặn dò thê tử. A Trì còn chưa kịp nói gì, sư công tóc bạc đã sắp lại gần:

- Yên tâm yên tâm, lúc nào chơi đủ lúc đó về!

Đến Tây Sơn, ngoại tổ phụ gặp bé Tự lại là một trận thân mật. Bé Tự là tôn tử đầu tiên của Từ Sâm, Từ Sâm cực kỳ yêu thích, ôm vào trong lòng, khen từ chân mày đến miệng, lại khen đến lỗ tai, chỉ cảm thấy ngoại tôn tử không chỗ nào không đáng yêu, không chỗ nào không thú vị.

Từ Thuật, Từ Dật rất thích cháu trai nhỏ, nhưng cũng chỉ rất thích mà thôi. Cháu trai nhỏ vừa không biết nói vừa không biết đi, chơi không vui chút nào, đợi, đợi nó lớn, hiểu chuyện rồi, tiểu cữu cữu sẽ thương nó.

Từ Bảo rụt rè đứng một bên, hăm mộ nhìn tiểu hài tử. Bé xinh xắn biết mấy đáng yêu biết mấy, thích chết được. Thật muốn bế bé, nhưng mình đã từng chết một lần, là người mang điềm xấu, không nên chạm vào bé thì hơn.

A Trì ngồi cạnh Từ Sâm, khẽ vỗ vỗ ông. Từ Sâm theo ánh mắt nàng nhìn về phía Từ Bảo, ôn hòa cười nói:

- A Bảo, tới bế cháu trai nhỏ này, có được không?

Ông cúi đầu nói với bé:

- Bé Tự, đây là dì nhỏ của con, là dì A Bảo của con.

Từ Bảo ngạc nhiên mừng rỡ bước qua, thấy Từ Sâm, Lục Vân và A Trì đều mỉm cười gật đầu về phía nàng, bèn cẩn thận từng li từng tí bế bé Tự. Bé Tự rất cho nàng mặt mũi, để nàng bế hồi lâu cũng không khóc.

Trong ngực là hài tử yếu ớt, Từ Bảo bị cảm giác hạnh phúc khổng lồ đánh ập sắp choáng váng. Nàng cười hân hoan, đôi con ngươi mỹ lệ như lấp lánh ánh sao.

Lục Vân và A Trì đều để ý. Bé bé Tự A Bảo đã vui như vậy, nếu đổi thành nhi tử ruột, bế đứa con ruột thịt của mình, A Bảo sẽ vui đến thế nào?

Lục Vân trao đổi với A Trì:

- Cha con đã dặn mẹ, tuy không cần nóng vội nhưng cũng phải lặn lội thay A Bảo tìm đối tượng. Chỉ là con bé dù sao cũng đã gả một lần, tìm người thành thân lần đầu là không được rồi, đành phải tìm người thành thân lần hai. Người thành thân lần hai hoặc lớn tuổi hoặc con cái do thê tử trước để lại bướng bỉnh, tóm lại là không thể vừa ý.

A Trì do dự nói:

- A Bảo, năm nay mới cập kê nhỉ? Con nhớ, A Bảo từng nói, người kia và muội ấy không có phu thê chi thực, nói muốn đợi sau khi cập kê mới viên phòng.

Cô bé tội nghiệp, muội ấy vẫn còn rất nhỏ.

Lục Vân không biết chuyện này, nghe vậy thì sững sờ:

- Nếu thật như vậy, người đó cũng xem như quân tử.

Sau đó Lục Vân tử mỉm cười lại Từ Bảo, Từ Bảo đỏ mặt, tay chân luống cuống nói:

- Gia đình đó, cha chồng là phong lưu nhất, thê thiếp vô số. Nhưng tổ phụ và tổ mẫu lại là một chồng một vợ, không dung được người thứ hai. Người kia giống với tổ phụ huynh ấy, chỉ tốt với thê tử.

Thê tử của Nghiêm Phiên – Hứa thị là nữ nhi nhà người quen cũ, rất hiền thực, cùng Nghiêm Phiên cử án tề mi, tình cảm rất sâu đậm. Nghiêm Phiên đối với Từ Tổ Tâm rất khách khí, rất quan tâm nhưng không có tình yêu nam nữ.

Tạm thời Lục Vân rất yên tâm. Thế thì tìm đối tượng thành thân lần hai gì chứ, đương nhiên phải là thành thân lần đầu! A Bảo vẫn còn là cô nương, đứa trẻ tốt như vậy sao làm mẹ kế người ta chứ.

Lục Vân nói với Từ Sâm, Từ Sâm cũng mừng rỡ:

- A Bảo tuy mệnh khổ nhưng gặp được người tốt!

Khó được Nghiêm Phiên kia không chịu ức hiếp thiếu nữ nhỏ tuổi, giữ lại thanh bạch của A Bảo. Như vậy, cuộc sống của A Bảo sau này sẽ thuận lợi không ít.

Phu thê hai người thương lượng với nhau, sai người đến nơi Nghiêm Phiên bị lưu đầy tặng không ít tài vật, ngân lượng, lại nhờ vả quan địa phương chiếu cố hẳn. Nghiêm Phiên đáng về triều tỵ, không được tuần tể nhưng phong độ vẫn còn, hành lễ tạ ơn, không hề từ chối mà nhận lấy.

Từ Sâm, ý tốt lần này của ông, ta nhớ kỹ.

Ai hại ta nhà tan cửa nát, ta cũng sẽ nhớ kỹ.

Ân là ân, thù là thù, ta sẽ phân biệt rất rõ ràng.

Dĩ nhiên, đây đều là nói sau.

A Trì ở Tây Sơn mấy ngày, thong dong như ở thế ngoại đào nguyên. Đồng Đồng và ông ngoại bà ngoại lo việc nhà, chuyện gì cũng không cần A Trì bận tâm. Sự công dẫn Từ Thuật Từ Dật chơi khắp núi, mỗi ngày đều đem về không ít chuyện mới mẻ.

Phụ mẫu, huynh trưởng, đệ đệ, mỗi ngày đều có thể gặp, mỗi ngày đều có thể ở chung với nhau, rất tiêu diêu tự tại.

Tiệc nuôi duy nhất chính là cha hài nhi bận rộn công vụ, mấy ngày mới có thể tới một lần, không khỏi có chút không hoàn mỹ.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mặc dù trốn ở Tây Sơn cũng tránh không khỏi cái nắng chói chang. Ông ngoại vẩy mực múa bút, viết xuống hai hàng chữ to tự nhiên phóng khoáng: “Không thể dặt cả mọi người đi, Đến chơi một mình đâu phải lẽ!” *

* Trích bài “Thử hạn khổ nhiệt” (Khổ vì nắng hạn nóng nực) của Vương Lệnh thời Bắc Tống, nguyên văn “Bất năng thủ đề thiên hạ vãng, Hà nhẫn thân khứ du kỳ gian!”, bản dịch từ Thơ Tống, NXB Văn học, 1991

Ban đầu, Trương Mai liên tục giục A Trì:

- Mẹ bé Tự, về nhà đi. Không có hai mẹ con nàng, cha bé Tự sống rất khổ sở.

Sau khi thời tiết ngày càng nóng thì Trương Mai im bất không nhắc tới nữa.

A Trì còn tưởng rằng hấn sợ vợ con về thành bị cảm nắng nên chỉ cười trừ. Trọng Khải chàng rất chu đáo nhỉ, sợ ta và nhi tử bị nóng nên thà cô đơn một mình. Sau này sẽ cho chàng phần thưởng phụ thân tốt, khuyến khích tấm lòng này của chàng.

A Trì đâu nghĩ rằng Trương Mai không giục nàng về nhà nữa là vì sợ dọc đường không yên ổn.

Trực Lệ, Sơn Đông, Hà Nam, An Huy đại hạn, rất nhiều nơi “đất đai khô cằn, chỉ ăn lá cây, vỏ cây, người chết đói đầy đường”. Triều đình phái quan viên cứu trợ, cùng với quan châu huyện địa phương giám sát, điều tra rõ tình hình thiên tai, tính toán số người trợ giúp. Thế nhưng, tình hình nghiêm trọng, lưu dân khắp nơi.

Sau hạn hán, thông thường giá gạo sẽ tăng cao. Từ thủ phụ dâng tấu chương, xin lấy mười vạn thạch gạo trong kho để ổn định giá bán, trấn áp giá gạo, xem đây là việc cấp bách trước mắt. Chiều chỉ đồng ý.

Trương Đồng sau khi biết, rất nhiệt tình quyên hai vạn lượng bạc vốn riêng của mình mua năm ngàn thạch lương thực, vận chuyển đến nơi bị thiên tai để cứu tế nạn dân. Có nàng dẫn đầu, trong kinh không ít quý nữ, quý phu nhân quyên ngân lượng, lương thực, đảm đương không ít chuyện, cũng cứu được không ít người.

A Trì hiển nhiên cũng tham gia. Chẳng qua nàng không mượn tay người khác, cũng không quyên bạc cho quan phủ, mà sai người tự mua lương thực, tự vận chuyển đến nơi bị thiên tai, tự phân phát đến tay nạn dân_____quyên cho quan phủ có thể đến trong miệng nạn dân hay không còn chưa chắc.

A Trì khẽ nhìn Trương Tự còn trong tã lót, tâm liền mềm đi:

- Nhìn nó, biết trên đời còn có người chịu đói, không có cơm để ăn, ta không đành lòng. Vì nó, ta cũng muốn làm nhiều việc thiện.

Trong chuyện cứu giúp thiên tai này, Từ thủ phụ biểu hiện bình tĩnh, xử sự quyết đoán, gọn gàng ngay ngắn, nạn dân mấy tỉnh đều nhận được cứu tế, không phát sinh loạn dân.

Gặp phải hạn hán nghiêm trọng như vậy, không những không phát sinh biến cố lớn mà còn ổn định được việc cử hành kỳ thi Hương theo thông lệ vào ngày chín, mười hai và mười lăm tháng tám, yết bảng theo lệ thường, không hề dây dưa, trì hoãn chút nào.

Công danh không bị ảnh hưởng, các sĩ tử hiển nhiên là cảm kích. Sau khi trải qua nạn hạn hán, uy vọng của Từ thủ phụ càng tăng cao.

117. Chương 117: Mau Mau Đi Đón Cưới Nàng

Khi gió thu nổi lên, thế cục đã yên ổn, ông ngoại và sư công đã nghỉ ngơi đủ dẫn A Trì và Đồng Đồng nhàn nhả về thành. Dọc đường hai lão gia tử ngồi chung một chiếc xe, tranh cãi âm ỉ cả đường.

- Bé Đại và tiểu Nhị đều do ta quản, tôn tử của A Tịnh phải học võ công!

- Không được, tôn tử của nữ nhi ta nhất định phải nho nhã lịch sự. Hai đứa trẻ đều để ta cố mà dạy dỗ thôi.

- A Tịnh dám không để sư phụ quản?

- A Du dám không để phụ thân quản?

Ai cũng không nhường ai, ai cũng không chịu yếu thế. Một đường cãi đến Bình Bắc hầu phủ cũng không cãi ra kết quả.

Hai lão gia tử tranh cãi, Trương Tịnh trước nay đều không dám xen vào. Đồng Đồng sắp xuất giá, Du Nhiên bận rộn kiểm kê lại đồ cưới, hôn lễ của nữ nhi, bận túi bụi. Giữa lúc cấp bách, Du Nhiên mỉm cười ngắc gáy:

- Không bằng phân chia thế này. Bé Đại gần tổ phụ nó nhất, giao cho tổ phụ nó. Tiểu Nhị tướng mạo tuấn tú hợp tâm ý sư phụ, giao cho sư phụ. Phụ thân cũng không rảnh rỗi, không phải còn có Đồng Đồng sao?

Ông ngoại nghiêm mặt, không chịu nói. Ông thương Đồng Đồng nhất, sau này Đồng Đồng xuất giá, có con rồi, nhất định là tâm can bảo bối của ông. Chẳng qua, ông thực sự không thích tiểu tử Chung Hoành kia.

Hiểu cha ai bằng con. Du Nhiên khuyên ông:

- Trước kia, cha cũng không thích con rể thứ năm nhưng A Kinh, A Mai và Đồng Đồng, có ai cha không thương? Không cần để ý tới cha đứa trẻ, quan trọng nhất là mẹ đứa trẻ.

Ông ngoại miễn cưỡng gật đầu.

Sư công nhíu chặt hai hàng chân mày nghĩ thật lâu, lời hay không lời? Chỉ chia một đứa thôi. A Trì giờ bé Tự ra trước mặt ông, bé Tự cười lúm đồng tiền tươi như hoa, sư công mềm lòng, đón bé Tự ôm vào trong ngực, hài lòng thỏa mãn. Một đứa thì một đứa, tư chất tiểu Nhị như vậy, có thể lấy một chọi trăm!

Du Nhiên mỉm cười thêm vào danh sách đồ cưới của Đồng Đồng một khoản: ông ngoại một người, bà ngoại một người. Nhị lão đều theo Đồng Đồng sống thôi, người trẻ tuổi cần các người.

Trương Tịnh nhìn thấy rất động tâm:

- Có thể như vậy à? A Du thêm khoản nữa đi, phụ thân một người, mẫu thân một người. Dứt khoát đem hai chúng ta theo luôn, trông chừng khuê nữ chúng ta.

Du Nhiên buồn cười:

- Ca ca không cần lo lắng, khuê nữ chúng ta rất lợi hại. Con bé không ức hiếp người của Chung gia đã là rất tốt rồi, người của Chung gia dám kiểm chuyện với con bé?

Trương Tịnh lầm bầm:

- Ta dù sao cũng không yên tâm.

Ta vốn luôn cảm thấy nhị tử khuê nữ đều như nhau nhưng bây giờ xem ra, vẫn là sinh nhị tử tốt. Nhị tử có thể cưới vợ về nhà, còn khuê nữ phải gả đến nhà người ta, khiến cha mẹ canh cánh trong lòng.

Du Nhiên rất hiểu lòng người vỗ vỗ ông:

- Ca ca, nhị tử phải dựa vào chính mình mà sống, khuê nữ cũng vậy, cuối cùng vẫn phải dựa vào mình. Cha mẹ không thể theo nó cả đời được.

Trương Tịnh hừ một tiếng:

- A Du, không những cho Đồng Đồng thêm nhiều tài vật, còn cho thêm nhiều người nữa. Tiểu tử Chung Hoành kia dám đối với Đồng Đồng không tốt thì truyền lời lại, ca ca sẽ giết qua, đánh cho Chung gia tơi bời hoa lá!

Du Nhiên phì cười:

- Được, cho thêm nhiều người.

Phụ thân ban đầu lúc gả khuê nữ thì nghiêng răng nghiêng lợi. Ca ca bây giờ gả khuê nữ thì dềnh dềnh sát khí. A Hoành à, hôm nào gặp ta phải nhắc nhở con, phụ thân của Đồng Đồng so với phụ thân của ta còn khó trêu chọc hơn.

Sắp tới hôn lễ, nhà gái lo lắng cho khuê nữ của mình, nhà trai cũng không ung dung thoải mái, âu lo cho con cháu của mình.

Người không hài lòng nhất Chung gia là tổ mẫu của tân lang, thái phu nhân Tôn thị. Tôn thị cực kỳ tức giận:

- Hàng xóm của A Hoành bị Bình Bắc hầu phủ mua lại, tòa nhà đó còn rộng gấp mấy lần? Làm gì có nhà ai hạ mặt mũi nhà trai vậy chứ, khoe Trương gia hần giàu sao?

Chung Tuân cười nói:

- Chuyện này thật sự không còn cách nào. Trạch viện nhị tử cho A Hoành hơi nhỏ một chút, không so được với đồ cưới của Đồng Đồng. Bởi vậy, thân gia mới muốn mở rộng trạch viện. Mẹ, mẹ nghĩ kỹ xem, đây là chuyện tốt! Đồ cưới của cháu dâu nhiều, được lợi chính là tăng tôn tử của mẹ!

Đồ cưới của mẹ ruột còn không phải là để lại cho nhị tử ruột thịt hay sao.

Tôn thị thoát nghe cảm thấy cũng có lý. Nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không đúng:

- Thế diện A Hoành để đâu? Nhà nó ở một nửa là của Chung gia, một nửa là của Trương gia! A Hoành ở trong nhà còn đâu là khí thế gia chủ nữa.

Chung Tuân rất bất đắc dĩ. Cho dù toàn bộ nhà cửa đều của Chung gia, A Hoành cũng sẽ không có khí thế gia chủ. Mẹ không biết A Hoành đối với Đồng Đồng chung tình thế nào, cưng chiều thế nào đâu.

Chung Tuân vừa định mở miệng nói gì đó thì thấy Thủy Băng Tâm lặng lẽ nháy nháy mắt với ông. Chung Tuân hiểu ý, bèn ra về giận dữ:

- Tiểu tử thú vị A Hoàn này, chỉ khiến cho trưởng bối tức giận, khiến trưởng bối nhọc tâm vì nó. Con vừa thấy nó là phát cáu, hận không thể quất nó! Dứt khoát thế này, sau khi thành thân, để nó dẫn vợ rời khỏi kinh thành, đến Liêu Đông kiến công lập nghiệp đi.

- Người dám!

Tôn thị quát to:

- Người dám đuổi tôn tử ngoan của ta đi thì người không xong với ta đâu!

Chung Tuân uất ức nói:

- Mẹ không biết đâu, tiểu tử thú vị kia làm người ta tức chết đi được. Hễ có chuyện gì, nó cũng nhất định bênh vực Trương gia, bênh vực nhạc phụ nó. Con đồng ý hơi chậm một chút là nó liền giậm chân. Hôm qua còn kêu gào gì mà nếu khiến vợ nó tức giận, nó liền rời khỏi kinh thành, cả đời không về nữa. Mẹ nói xem, có nhi tử như nó sao? Có người khuỷu tay chĩa ra ngoài như nó sao? Bởi vậy con mới nói. Mẹ, A Hoàn ăn cây táo, rào cây sung, thằng này chúng ta dứt khoát không cần nữa, vứt nó ra biên cương đi, không chừng còn có thể kiếm thêm phần công trạng cho Chung Tuân gia.....

Tôn thị nôn nóng tìm khắp nơi chung quanh, tìm món nào tiện tay đánh cho Chung Tuân một trận. Khi thật đụng tới chén trà, bà liền giơ lên không trung muốn đập Chung Tuân nhưng lại không nỡ, bèn oán hận ném xuống đất:

- Cái gì cũng theo ý Hoàn nhi! Không được cưỡng ép nó! Người dám đuổi Hoàn nhi đến Liêu Đông nữa thì ta.....ta cũng sẽ đi theo!

Chung Tuân vẻ mặt tươi cười:

- Nghe mẹ, nghe mẹ hết! Theo ý tiểu tử thú vị kia, không đối nghịch với nó, không đuổi nó đi.

Chung Tuân bảo đảm lại một lần nữa, Tôn thị mới hơi yên tâm.

Tôn thị nói:

- Dưới mí mắt chúng ta, cùng lắm là hai người chung tay, ai cũng không chèn ép ai. Nếu đến chỗ xa như Liêu Đông, dù thằng bé bị Trương Đồng ức hiếp đến chết, chúng ta cũng không hay biết!

Như vậy chẳng phải càng đáng lo hơn sao.

- Thế, nếu Trương gia có thuyết pháp gì.....?

Chung Tuân cười xin ý kiến.

Tôn thị cắn răng:

- Toàn bộ nghe theo bọn họ! Dù sao họ là nhà gái, chỉ mong tốt cho khuê nữ thôi.

Chung Tuân và Thủy Băng Tâm kính cẩn vâng dạ, không tiếp tục bất đồng ý kiến nữa.

Bình Bắc hầu phủ, bạn bè thân thích tới thêm đồ cưới cho Trương Đồng nổi liền không dứt. Phó Vành và A Trì cầm danh sách đồ cưới thật dài của Trương Đồng lên nhìn, tấm tắc khen ngợi:

- Đồng Đồng muội rất xa hoa nha.

Trương Đồng chìa tay ra:

- Cửa hai người cho thêm đâu, ở đâu?

Khỏi nhiều lời, làm ca ca tẩu tẩu mà loại trường hợp quan trọng này không tiên phong đi đâu à.

Phó Vành rất hào phóng:

- Đại ca muội nói, cho muội một biệt viện ở Tây Sơn. Nếu các muội ở trong thành chán rồi thì đến nông thôn thay đổi không khí.

Trương Đồng hỏi dò:

- Có kênh anh đào không? Có cây thủy sam không? Có chỗ câu cá không? Có lâm viên Giang Nam không?
Nhận được câu trả lời khẳng định từng điều một, nàng hài lòng gật đầu:

- Rất không tệ.

A Trì cũng rộng rãi:

- Cửa hàng ở đường Định Phủ, cho muội một cái.

Trương Đồng cười hì hì hỏi:

- Cửa hàng có kiếm ra tiền không?

A Trì bình tĩnh tự phụ:

- Cửa hàng của ta, không cái nào không kiếm ra tiền.

Trương Đồng giơ ngón tay cái về phía nàng.

Mồng sáu tháng mười là ngày chính hôn lễ, chiều mồng năm đưa đồ cưới. Hôm đó Tôn thị đích thân tọa trấn, xem từng gánh từng gánh đồ cưới được khiêng vào, xem đến mắt đều thẳng. Thân quyến Chung gia đến vậy xem lại càng khen không dứt miệng.

Còn có tẩu tẩu trong tộc trêu ghẹo Chung Hoàn:

- Vợ A Hoàn chưa nói cái khác nhưng đồ cưới thật rất thể diện.

Chung Hoàn cười khê xinh đẹp như xuân, những thứ đồ cưới này tính là gì chứ, thật sự thấy vợ ta, các người mới kinh diễm!

Quả không ngoài dự đoán của Chung Hoàn, tối hôm sau cử hành hôn lễ, tân lang tân nương đưa vào động phòng. Sau khi tân lang cẩn thận từng li từng tí vén khăn voan của tân nương, các nữ quyến vây xem chung quanh đều nhìn đến ngây người. Đại tiểu thư Bình Bắc hầu phủ xinh đẹp các nàng cũng biết nhưng lại không biết rằng đẹp rung động lòng người đến vậy.

A Hoàn, người vợ này của ngươi quả thực cưới đúng rồi.

Ngày hôm sau lúc nhận thân thích, Mạnh Lại và thê tử của Mạnh Lại Chung thị đều tới. Chung thị là cô nãi nãi, Mạnh Lại là cô gia, vợ chồng bọn họ tới nhận thân thích là theo thân phận trước đây.

Chung thị từ nhỏ đã được mẫu thân, huynh tẩu thương yêu, vô ưu vô lo mà lớn lên, không có bụng dạ xấu xa gì. Lần này tuy tức giận với Mạnh Lại, trong lòng rất mong đợi Trương Đồng ở nhà chồng chịu khổ, nhưng cũng chỉ là giận dỗi chứ không thật sự ngáng chân. Thấy Trương Đồng ở trước mặt mỗi trường bối đều thuận lợi qua cửa, bà tuy có hơi thất vọng, khó chịu chút xíu nhưng rồi cũng cho qua.

Sau đó, Chung thị tìm một chỗ trống, lặng lẽ oán trách tẩu tẩu Tôn thị:

- Không phải đã nói là dốc hết uy phong của thái bà bà à? Sao lâm trận lại lùi bước?

Tôn thị nói ngay:

- Tiểu muội không biết chứ, Hoàn nhi tính tình không tốt, hờn tí là giận đòi rời khỏi kinh thành, không bao giờ về nữa. Muội nói xem, tẩu làm sao nở chứ? Thằng bé đó, luôn để vợ nó vào trong mắt.

Chung thị chợt cảm thấy mất hứng. Sao Trương Đồng với mẹ nó giống nhau, đều có thể gả cho trượng phu tốt như vậy? Trương Tịnh thành công phong hầu vẫn quyết tâm muốn cưới thứ nữ Du Nhiên; Chung Hoàn con cháu hầu môn, lại khẳng khái một mực với thê tử. Hai mẹ con này, vận khí cũng thật tốt.

Chung thị cao hứng mà đến, mất hứng mà về.

Đến ngày thứ ba lại mặt, Trương Kinh thật sớm đã tới đón muội muội và muội phụ. Cẩn thận xem xét, Đồng Đồng hình như không giống trước kia lắm, ồm, càng giống người lớn rồi.

Đôi phu thê tân hôn về Bình Bắc hầu phủ, Trương Tịnh và Du Nhiên đánh giá nữ nhi từ trên xuống dưới, thấy nữ nhi mặt như hoa đào, mặt mày dịu dàng thì trong lòng nói không rõ là bi thương hay vui vẻ. Nữ nhi, trưởng thành rồi.

Trương Tịnh nhân nhạ hỏi:

- Đồng Đồng, tiểu tử này có ước hiếp con không?

Trương Đồng mỉm cười lắc đầu, Chung Hoành nhỏ giọng nói thầm:

- Ta không có ước hiếp nàng, là nàng ước hiếp ta.

Sư công vỗ vỗ vai hắn:

- Tiểu tử, có người ước hiếp người là phúc phận đấy. Sư công cũng muốn người ta ước hiếp mà không có này.

Chung Hoành mỉm cười:

- Sư công nói rất có đạo lý, rất có đạo lý!

118. Chương 118: Trống Chuông Huyền Náo Ôn Ôn (Kết – Thượng)

Các trưởng bối, ca tẩu thấy vậy, có người vui vẻ, có người chua xót. Các ca ca tẩu tẩu đều cao hứng thay Đồng Đồng, nha đầu này cuối cùng cũng yêu đương, cũng biết thẹn thùng! Trương Tịnh lại là trong lòng ề ề, cảm thấy khuê nữ bị đoạt đi.

Ban đầu là ông ngoại không thích Chung Hoành nhất, thỉnh thoảng mặt lạnh với Chung Hoành. Bây giờ biến thành Trương Tịnh không ưa con rể nhất, bất kể con rể nịnh bợ lấy lòng ông thế nào, ông cũng không cho hắn một khuôn mặt tươi cười.

Chung Hoành lặng lẽ lôi kéo thê tử, nói ra hoài bão vĩ đại của mình:

- Đồng Đồng, chúng ta cũng sinh khuê nữ! Chờ khuê nữ chúng ta trưởng thành rồi, ta cũng như nhạc phụ, thể hiện uy phong của lão Thái Sơn!

Trương Đồng phì cười, Hoành Hoành à, chí khí này thật quá xa vời! Chúng ta mới thành thân ngày thứ ba, đến khi mang thai hài tử, rồi sinh ra, đợi hài tử trưởng thành.....muốn thể hiện uy phong của lão Thái Sơn, không biết là chuyện năm nào tháng nào nữa!

Đôi vợ chồng son nắn ná ở Bình Bắc hầu phủ đến chiều mới rời đi. Trở lại Chung gia, Chung Hoành lén lút phàn nàn với Thủy Băng Tâm:

- Nhạc mẫu đối đãi rất thân thiết, còn nhạc phụ cứ như kẻ thù vậy.

Thủy Băng Tâm an ủi hắn:

- Như nhau thôi. Phụ thân con nhìn hai tỷ phụ con cũng cực kỳ không vừa mắt.

Trương Đồng thường không chú ý, buột miệng gọi “dì Thủy”. Nàng từ nhỏ đã gọi “dì Thủy”, chột đổi thành “mẹ” thật đúng là không quen. Chung Hoành mỗi lần đều trừng mắt với nàng:

- Gọi cái gì đó!

Thủy Băng Tâm vờ giận:

- Dám hô to gọi nhỏ với Đồng Đồng của ta à? Lá gan lớn thật!

Bà bênh vực Trương Đồng, đánh Chung Hoành một trận.

Chung Hoành rất u oán:

- Mẹ, rốt cục ai mới là ruột thịt của mẹ?

Thủy Băng Tâm và Trương Đồng nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, đều cười ra tiếng.

Tháng mười một, có một vị khách đến Ngụy quốc công phủ, chính là biểu huynh nhà mẹ đẻ của A Trì, Lục Mân. Thi Hương năm nay, Lục Mân được đề tên bằng vàng, đậu cử nhân, lần này vào kinh chuẩn bị cho sang năm thi Hội.

Trương Mai và A Trì lịch sự chu đáo tiếp đãi Lục Mân. Trương Mai mỉm cười nói:

- Nhạc phụ ở Tây Sơn dưỡng bệnh, Tây Sơn cũng là nơi u tĩnh, thích hợp học hành. Nhưng biểu huynh nếu muốn thường xuyên đi tham gia hội văn, bá phẩm sư trưởng thì ở trong thành tiện hơn. Không biết ý biểu huynh thế nào?

Lục Mân khách khí tạ ơn:

- Đa tạ muội phụ nghĩ tới. Theo ngu huynh, vẫn là tìm một nơi thanh u, vắng lặng tĩnh tâm thì tốt hơn. Hội văn hay bá phẩm bằng hữu, để đầu xuân sang năm hằng nói.

Trương Mai tự nhiên gạt đầu tán thưởng, tiễn hân đi Tây Sơn. Ở Tây Sơn, Từ Sâm có thể chỉ điểm việc học của hân, Từ Tôn có thể cùng hân cạo tóc, Lục Vân có thể chiếu cố sinh hoạt hàng ngày cho hân.

Từ đầu đến cuối, Lục Mân ngồi rất nghiêm chỉnh, ánh mắt không hề nhìn về phía A Trì.

Sau khi khách đi, Trương Mai tựa tiểu phi tiểu nhìn thê tử, chậm rãi nói:

- Mẹ bé Tự à, vị biểu huynh này rất biết lễ.

Lục Mân đến nay vẫn chưa thành thân. Nghe nói hân phát lời thề, ngày nào chưa đậu tiến sĩ ngày đó chưa cưới vợ. Tổ phụ tổ mẫu và phụ mẫu hân vì sự cố chấp này của hân mà cả ngày than ngán thở dài, rất âu sầu.

Chuyện đậu tiến sĩ này không phải chỉ học là được mà còn có thành phần may mắn rất lớn. Tú tài, cử nhân, tiến sĩ, từng bậc từng bậc, mỗi ải đều không dễ qua. “Tam thập lão minh kinh, ngũ thập thiếu tiến sĩ” (ba mươi tuổi đậu minh kinh đã coi là già, năm mươi tuổi đậu tiến sĩ vẫn coi là trẻ), năm mươi tuổi đậu tiến sĩ vẫn coi là sớm, hân cứ nhất định phải đậu tiến sĩ mới lấy vợ, các trưởng bối trong nhà nói xem có vội không chứ.

A Trì cười nói:

- Cha bé Tự, lúc này ta thật sợ chàng làm chủ quá nhiệt tình, muốn giữ biểu huynh ở lại nhà chúng ta. Chàng không biết chứ, đại cữu mẫu chỉ cảm thấy con nhà mình là quý giá, còn con nhà khác đều là cỏ rác. Nếu giữ biểu huynh lại, dù có chu đáo thế nào cuối cùng cũng thành không chu đáo, chúng ta đừng đụng tới cộc phiền toái này mới tốt.

Hóa ra hân ta là một phiền toái, Trương Mai nhìn thê tử, khẽ cười.

Sư công bế bé Tự vui hơn hở đi tới:

- A Mai, tiểu cô nương, tiểu Tự Tự cười rất lâu này, không có tức giận!

Bé Tự đã được nửa tuổi, biết bày tỏ yêu thích của mình, nếu có người muốn cướp đồ của bé hoặc người bé không thích trêu chọc bé, bé sẽ gào to tức giận, thể hiện sự kháng nghị.

Sư công hôm nay bế bé đi chơi thật lâu mà bé không gào to, vẫn cười hì hì, chuyện này khiến sư công cực kỳ vui.

Trương Mai thấy bé Tự thì cười giang hai cánh tay về phía bé, bé Tự cũng cười nhào vào trong ngực cha.

- Tiểu tử thói không có lương tâm!

Sư công thấy bé còn nhỏ đã đứng núi này trông núi nọ thì muốn bắt bé lại đánh đòn.

Bé Tự chà chà trong ngực Trương Mai, thích thú cười lên.

Kỳ thi mùa xuân ba năm một lần tổ chức vào năm sau, Hoàng đế bổ nhiệm Từ thủ phụ làm chủ khảo, chủ trì thi Hội lần này. Thi Hội tiến hành vào ngày chín, mười hai và mười lăm tháng ba, tổng cộng có ba trăm lẻ bốn người đậu cống sĩ.

Lục Mân thi đậu. Bởi vì cống sĩ sau đó phải tham gia thi Đình, thi Đình chẳng qua là xếp lại thứ tự lần nữa mà thôi, cho nên, đậu cống sĩ cũng xem như là tiến sĩ tay rồi.

Tin tức truyền tới An Khánh, Lục đại phu nhân nước mắt lan tràn. Tốt, Mân nhi cuối cùng cũng đạt được chí hướng, có thể cưới vợ rồi.

Nghiêm Phương Hoa vẫn chưa xuất giá, đau khổ chờ đợi Lục Mân. Lục đại phu nhân thứ nhất là lo lắng cho ái tử, thứ hai là cảm thấy có lỗi với chất nữ, sau khi báo cáo với cha mẹ chồng thì mang theo tòi tở, do trưởng tử hộ tống, dẫn Nghiêm Phương Hoa đến kinh thành.

Lần này, nói gì cũng phải tổ chức hôn sự cho hai đứa nó.

Lúc đoàn người Lục đại phu nhân phong trần mệt mỏi đến kinh thành, Lục Mân đã dự Quỳnh Lâm yến, đã qua phố Trường An, vào Hàn lâm viện làm Thứ cát sĩ. Theo thông lệ triều đình, không phải tiến sĩ không vào Hàn lâm, không phải Hàn lâm không vào nội các, Mân nhi là Thứ cát sĩ, chính là nhân tài tể tướng sau này. Lục đại phu nhân lệ nóng lưng tròn.

Lục gia ở kinh thành tự có trạch viện, Lục đại phu nhân sai người quét dọn sửa chữa, quét vôi thành tân phòng.

- Mân nhi, tuổi con không còn nhỏ, Phương Hoa đã thành lão cô nương rồi. Nghe lời mẹ, thành thân đi.

Lục đại phu nhân bắt đầu chuẩn bị hôn lễ cho Lục Mân và Nghiêm Phương Hoa.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi đắc chí của Lục Mân hiện lên chút buồn bực, lạnh lùng nói:

- Con không cưới muội ấy!

Lục đại phu nhân giận phát run:

- Con được chiều quen rồi! Nói không đậu tiến sĩ không thành thân, mẹ không phải cũng chiều theo con, Phương Hoa không phải vẫn đợi con sao? Bây giờ đường làm quan rộng mở thì dám lên mặt với mẹ, có phải không?

Lục Mân mím môi thật chặt, không nói một lời. Lục đại phu nhân vừa khóc vừa nói:

- Phương Hoa bị dây dưa thành như vậy, không còn mặt mũi về nhà ngoại tổ phụ nữa, con có biết không? Con là nam nhi, vừa trẻ tuổi vừa có công danh, cưới vợ không khó. Nhưng Phương Hoa thì sao? Con bé năm nay đã hai mươi rồi, khổ sở thủ tiết đến giờ, con không cưới là muốn bức chết con bé sao? Đồ không có lương tâm, mau đem sợi dây thừng tới siết chết ta đi!

Lục Mân thẳng tắp quỳ xuống trước mặt Lục đại phu nhân, dâng một thanh khoát đao sắc bén lên đỉnh đầu:

- Mẹ cứ một đao giết con đi còn thống khoái hơn.

Lục đại phu nhân bị dọa ngừng khóc, ngây người.

Nghiêm Phương Hoa sau khi biết, đờ đẫn ngồi đến nửa đêm, treo cổ. Có lẽ số nàng chưa tận, nha đầu trực đêm ngủ không sâu, nghe tiếng ghé ngã, bèn hai mắt nhắm nhèm qua xem xét, vừa nhìn thấy thì kêu to như giết heo, tiếng kêu bén nhọn vang dội cả Lục trạch.

Nghiêm Phương Hoa sau khi được cứu thì hướng mặt vào vách tường rơi lệ, mặc cho Lục đại phu nhân khuyên thế nào cũng không chịu quay đầu lại. Lục đại phu nhân thật như ruột gan đứt đoạn, đây là tạo nghiệt gì chứ, cô nương Nghiêm gia đang yên đang lành lại ra nông nỗi này!

Lục Vĩ tính tình trung hậu, nhìn không nổi biểu muội chịu khổ, khuyên Lục Mân cưới nàng ấy:

- Muội ấy vì đệ mới trì hoãn đến giờ, không cưới muội ấy, lương tâm đệ có thể an bình à?

Lục Mân không hề nhúc nhích:

- Đệ chưa bao giờ nói muốn cưới muội ấy.

Lục Vĩ gấp gáp dậm chân:

- Cười ai không giống nhau, cười ai không phải cười? Đệ nhần tâm nhìn Phương Hoa cơm nước không ăn, ngày càng tiêu tụy? A Mân, đệ ăn quả cân hay sao mà lòng dạ sắt đá thế?

Lục Mân cười thê lương:

- Đệ không cười muội ấy, muội ấy muốn chết; đệ cười muội ấy, đệ muốn chết! Ca, ca muốn thấy đệ chết sao?

Lục Vĩ trợn mắt há hốc mồm. Chẳng qua là cười một người vợ, sao tới mức muốn sống muốn chết, là nam nhi, vợ không hợp tâm ý thì có thể nạp thiếp mà.

Ầm ỉ hai ngày trời, khắp Lục trạch mây sầm gió thảm.

Đến ngày thứ ba, Lục đại phu nhân hạ quyết tâm, chỉnh lý tốt dung mạo, sai người đóng xe ngựa đi Ngụy quốc công phủ. Đầu tại nhà đầu Từ gia kia, nếu không phải nàng ta, Mân nhi sao có thể cố chấp như thế?

Lục đại phu nhân vốn tưởng rằng A Trì sống đơn môn độc hộ, bà đến Ngụy quốc công phủ chỉ có thể gặp mỗi mình A Trì. Nào ngờ Du Nhiên và Phó Vành đều ở đây, bé Đại và bé Tự rượt đuổi trên đất, mẹ chồng nàng dâu ba người nhìn hai đứa trẻ, vô cùng mỹ mãn.

“Mân nhi cuồng dại thế nào, đến bây giờ vẫn chưa chịu thành thân. Nàng ta thì ngược lại, hải tử đã chạy đầy đất rồi.” Lục đại phu nhân trong lòng chua xót.

Sau khi hành lễ chào hỏi, Du Nhiên ngồi ở chủ vị, Lục đại phu nhân ngồi ở vị trí cho khách, tươi cười trò chuyện. Du Nhiên không thể thiếu việc chúc mừng Lục đại phu nhân:

- Lệnh lang đúng là nhân trung long phượng, mới hai giáp đã trúng tuyển Thứ cát sĩ.

Lục đại phu nhân lằng lằng:

- Nào có nào có, may mắn thôi.

Thứ cát sĩ tương lai sáng sủa, chưa biết chừng hai mươi ba mươi năm sau cũng giống như Từ thủ phụ, làm chủ nội các! Đó chính là dưới một người trên vạn người, so với một Ngụy quốc công tầm thường thì mạnh hơn nhiều.

Lục đại phu nhân sâu sắc cảm thấy A Trì thực là ánh mắt nông cạn, sao chỉ biết lo trước mắt mà không biết nhìn về sau này chứ? Trước mắt nàng ta làm quốc công phu nhân không tệ, nhưng hai mươi ba mươi năm sau thì thua xa thủ phụ phu nhân.

Không chỉ A Trì không biết nhìn xa mà phụ thân của A Trì càng không biết nhìn xa! Cha ruột hiện làm thủ phụ, ông ta không nhân cơ hội này leo lên lại xin nghỉ bệnh từ quan! May mà Mân nhi không cưới A Trì, nếu không, nó có nhạc phụ như Từ Sâm vậy, có thể khiến người chết tức đến đội mồ sống dậy.

Lúc nhìn lại A Trì, ánh mắt Lục đại phu nhân rất phức tạp, có thương hại, có khinh thường, nhưng cũng có hâm mộ. Nhìn đi, mẹ chồng, chị em dâu nàng ta đều rất hòa thuận, đối với một nữ tử, cuộc sống như vậy thư thái biết bao!

Dưới cảm xúc phức tạp như thế, Lục đại phu nhân vẫn không quên mục đích đến của mình. Bà cười nói với Du Nhiên:

- Ngoại tổ mẫu A Trì có mấy lời muốn ta truyền cho con bé.

Du Nhiên vô cùng hiếu ý, vội nói:

- Xin cứ tự nhiên, cứ tự nhiên.

A Trì giữ tinh thần lịch sự tiếp khách, mỉm cười theo Lục đại phu nhân đến sương phòng. Lục đại phu nhân cho lui thị nữ, đem chuyện Lục Mân không chịu thành thân, Nghiêm Phương Hoa treo cổ ra nói.

- A Trì, con ngoan, lòng cứ mẫu bây giờ loạn như mớ bòng bong, con nói xem làm sao mới tốt?

A Trì yển chuyển nói:

- Đây là chuyện giữa hai nhà Lục, Nghiêm, con là nữ nhi Từ gia, con dâu Trương gia, không thể xen vào.

Lục đại phu nhân tựa tiểu phi tiểu:

- A Trì, không thể nói vậy được. Mân nhi nếu cứ không thành thân, ngoại tổ mẫu con chẳng lẽ không sốt ruột? Ngoại tổ mẫu con sốt ruột, mẫu thân con và bà ấy mẫu tử liền tâm, chẳng lẽ không lo lắng? A Trì, chuyện của Mân nhi, con không thể khoanh tay đứng nhìn.

A Trì mỉm cười:

- Cữu mẫu, giữa mẹ và ngoại tổ mẫu, giữa con và mẹ, đương nhiên là mẫu tử liền tâm nhưng vẫn lấy lễ mà đối đãi. Phàm là chuyện nữ nhi xuất giá nên làm, tuyệt đối không đùn đẩy cho người khác, phàm là chuyện nữ nhi xuất giá không nên quản cũng tuyệt đối không nhúng tay vào.

Lục Mân có tổ phụ tổ mẫu, có phụ mẫu, đâu đến lượt Lục Vân can thiệp vào hôn sự của hần? Đừng đùa.

Xã hội thời này có chút tập tục rất không dễ tiếp nhận. Ví dụ như, khi nhà mẹ đẻ có ích lợi, thân là nữ nhi đã xuất giá, chuyện nhà mẹ đẻ không tới lượt người quản, chỗ tốt cũng không tới lượt người hưởng. Dĩ nhiên, thời điểm đưa ra quyết định lại càng không liên quan tới người, không tới lượt người mở miệng. Nhưng đến khi cần người ra sức đóng góp thì lại thành mẫu tử liền tâm, thành xương gãy tổn thương gân, người tránh không khỏi.

Nào có đạo lý thế này.

Xã hội này có “lễ” của nó thì cứ theo “lễ” mà làm việc thôi.

Lục đại phu nhân thân nhiên nói:

- Chuyện này người muốn quản cũng phải quản, không muốn quản cũng phải quản. Mân nhi nếu không vì người, sao có thể khẳng khẳng không chịu thành thân? A Trì, chuyện phiếm này nếu truyền ra ngoài thì không dễ nghe đâu.

-

- Hiện người là Ngụy quốc công phu nhân, danh tiếng có dung được chút tì vết? Người từng cùng biểu huynh nghị hôn, sau đó ngại bần yếu phú, hứa gả cho Trương Mại. Bây giờ thấy biểu huynh trúng tuyển Thứ cát sĩ, lại bám lấy không tha, lời này nếu truyền ra ngoài, người chỉ còn đường chết!

A Trì kỳ quái nhìn bà:

- Cữu mẫu có từng nói với lệnh lang những lời này?

Lục đại phu nhân đỏ mặt, kiên trì nói:

- Không có!

Nói với nó làm gì, ngượng lắm. Ban đầu, người khẳng khẳng không đồng ý chuyện của nó và A Trì chính là người mẹ ruột này.

A Trì vẫn kỳ quái nhìn bà, không nói câu nào. Lục đại phu nhân nghĩ kỹ lại, mặt đỏ bừng, mắt húng đung lên, định rời đi.

A Trì nhẹ nhàng nói:

- Cha chồng và phu quân của ta đều là người luyện võ. Bọn họ làm việc quen nhanh gọn, dứt khoát.

-

- Cữu mẫu làm việc cẩn thận chút, nếu có một câu nửa câu không dễ nghe truyền ra ngoài, hậu quả ta không bảo đảm đâu.

Lục đại phu nhân ngơ ngác đứng hồi lâu mới thẳng lưng, ngẩng đầu rời đi.

Ba ngày sau, Lục Mân và Nghiêm Phương Hoa thành thân. Không lẽ nghi rườm rà, không mở tiệc chiêu đãi, vào lúc hoàng hôn, diễn tấu cổ nhạc, cứ thế bãi đường.

Giữa hè, A Trì dẫn bé Tự đến Tây Sơn ôn tuyển trang ở. Vào ngày hưu mộc, Lục Mân một mình đến thỉnh giáo học vấn cùng Từ Sâm.

Chạng vạng tối, Lục Mân và A Trì vô tình gặp nhau, A Trì khẽ gật đầu, vòng qua hần định đi.

Bốn bề vắng lặng, Lục Mân hướng về phía cây liễu ở bờ sông nhẹ nói:

- Vì không để muội gặp rắc rối, ta mới cưới muội ấy. Ta sợ mẹ thật sự phá hư danh tiếng của muội nên không thể không khuất phục.

- Biết rõ nàng ấy đợi, huynh có từng dù chỉ một lần nói rõ với nàng ấy, rằng huynh không muốn cưới nàng ấy, rằng huynh sẽ không cưới nàng ấy?

Ngày hè nóng bức nhưng giọng nói của A Trì lại lạnh như băng:

- Thân là nam nhi, có nên nói rõ ràng hay không? Ngay cả một chữ không cũng chưa từng nói đã làm hao hết tuổi thanh xuân của nàng ấy, chẳng lẽ huynh không nên cưới nàng ấy?

Lục Mân thần sắc mê man.

A Trì đã nhẹ nhàng đi xa từ lâu, Lục Mân vẫn đứng dưới bóng cây liễu ngẩn người. Nói rõ ràng, nếu như năm đó mình trực tiếp cầm đao gác lên cổ, mẫu thân còn dám khư khư cố chấp, buộc mình cưới Nghiêm thị không?

Khi Lục Mân cáo từ, để lại một lá thư cho A Trì. A Trì quang minh chính đại, không có gì không thể nói, mở thư ra ngay trước mặt Từ Sâm và Lục Vân.

- Biểu huynh con có chuyện gì à?

Từ Sâm mỉm cười hỏi. Có lời gì không thể nói với cô mẫu, cô dượng mà lại nói với biểu muội chứ.

A Trì xem lướt qua, cười nói:

- Cũn mẫu nhiều lần nổi giận, sống rất khổ sở nên huynh ấy nhờ tiến cử một đại phu giỏi xem thử cho cũn mẫu.

Từ Sâm lắc đầu:

- Thật cần quấy. Loại chuyện này cũng đi cầu xin người cửa lớn không ra, cửa trong không bước.

Ông cười một tiếng rồi thôi.

Lục Vân lại cảm thấy không đúng:

- Trên thư rốt cuộc nói gì?

Chất tử của mình mình biết, Lục Mân không phải là người tự phơi bày khuyết điểm, nói mẹ ruột mình như vậy.

A Trì đưa thư cho Lục Vân xem:

- Sớm muộn gì mẹ cũng biết, xem trước để chuẩn bị tốt tâm lý.

Phụ thân vẫn đang dưỡng bệnh, cần phải giấu ông ấy. Còn mẹ, vẫn nên chuẩn bị tư tưởng cho tốt.

Lục Vân vội cầm thư qua xem, giật nảy người:

- Nhị thúc tam thúc con tham lam như vậy?

119. Chương 119: Bên Tay Trái Có Người Phò Tá (kết – Trung)

Từ Dương và Từ Tế vậy mà chiếm tổng cộng mười tám vạn mẫu đất! Có thể chiếm đất nhiều nhất ở triều đình là phiên vương, Từ Dương và Từ Tế so với phiên vương còn tham lam hơn!

Lục Mân ở Hàn lâm viện quan chính, hàng ngày thay Hoàng đế khởi thảo chiếu thư. Hoàng đế đã hạ chỉ lệnh Đô sát viện tra rõ chuyện này, nếu như tội danh được chứng thực thì không chỉ bản thân Từ Dương, Từ Tế xong đời, mà Từ thủ phụ cũng khó thoát tội.

Lục Vân càng xem càng sợ, đôi môi trắng bệch:

- Từ gia, gặp nạn rồi.

A Trì ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. Người làm quan trong tay có quyền, quyền lực dẫn tới hủ bại, tham ô, nhận hối lộ, cưỡng đoạt, không ngừng muốn gia tăng tài phú trong tay. Đất đai là tài sản trung thành nhất, thế là không ngừng muốn mua đất, không ngừng gia tăng điền sản, kết quả đến mức làm người ta phẫn nộ.

Triều đình hiện tại là xã hội nông nghiệp, đất đai là tài nguyên trụ cột nhất, một khi có sự thôn tính đất đai quy mô lớn, nhất định sẽ kéo theo xã hội rung chuyển, tai họa và hỗn loạn cùng phát sinh. Nói khó nghe chút, Nghiêm Khánh kia tuy vợ vét của cải, xa hoa cực độ, cũng không chiếm nhiều đất như vậy! Từ Dương, Từ Tế so với Nghiêm Khánh thối danh rõ ràng kia còn ác hơn, hung hăng chiếm đoạt đất đai, đơn thuần là không nhần nại được.

A Trì an ủi Lục Vân:

- Tội danh được chứng thực, bắt quả là trả lại đất thôi. Dù nhị thúc tam thúc bị hoạch tội, cũng không liên lụy đến người khác. Tổ phụ không có chuyện gì, phụ thân lại càng không liên quan.

Lục Vân kinh sợ hồi lâu, cười khổ nói:

- Thỉnh thoảng nhìn A Bảo, mẹ lại đối với tổ phụ con thật muốn kính nhi viễn chi. Nhưng nếu Từ gia xảy ra chuyện, mẹ lại cảm thấy mình hẳn là cùng hội cùng thuyền, nên đồng tâm hiệp lực.

A Trì nhú đôi mi thanh tú:

- Nhị thúc là nhị thúc, tam thúc là tam thúc, họ và phụ thân sớm đã phân gia, ai sống cuộc sống người nấy. Tiền tài mà nhị thúc và tam thúc chiếm, phụ thân chưa từng dùng một xu một cắc nào, mẫu thân, nhà chúng ta rất sạch sẽ, đừng dính vào vũng nước đục này.

Lục Vân khẽ thở dài:

- Mẹ cũng chỉ quan tâm thôi, dù trong lòng sốt ruột cũng có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ? Đổ thành cha con cũng giống vậy.

A Trì an ủi bà:

- Còn tổ phụ mà. Tổ phụ có thể làm được vị trí thủ phụ, không biết đã trải qua bao nhiêu sóng gió, xử lý qua bao nhiêu chuyện khó khăn, chỉ là chiếm đất mà thôi, không cần mạng đầu.

Lục Vân lặng lẽ gật đầu.

A Trì ở trước mặt Lục Vân tuy nói như thế nhưng sau đó lại mời sư công chia ra gửi thư cho Từ Dương, Từ Tế, trong thư viết những chữ to “Đừng vươn tay, vươn tay ắt bị bắt! Đất đai đã chiếm, đem trả lại từng cái một, có lẽ được bình an vô sự”.

Nghe hay không nghe thì xem bọn họ đi. A Trì đặt tay lên ngực tự hỏi, chuyện nên làm đều đã làm rồi, cho dù mình không phải xuyên qua mà là bản thân Từ Tổ Hoa thì những chuyện có thể làm vì Từ Dương, Từ Tế cũng chỉ có nhiều đó thôi.

Quan trọng vẫn là tương lai sau này do mình chọn.

Mùa xuân năm sau, Ngự sử được Đô sát viện phái đến Vân Gian tra án hồi báo: đất đai dưới tên Từ Dương, Từ Tế quả thật có mười tám vạn mẫu, hoặc là mua được, hoặc là điền chủ dâng biếu, hoặc là bạn bè tặng.

Chuyện này còn chưa lắng lại, Ngự sử Ngô Bằng tố cáo Từ thủ phụ “dung túng nhi tử làm chuyện hung ác, gây hại đồng hương”, ngay sau đó Cấp sự trung Trương Cơ tố cáo Từ thủ phụ “nham hiểm khéo nịnh, chiếm quyền chiếm lợi, hại nước hại dân”.

Ngô Bằng ở trong triều luôn bắt hiện sơn bắt lộ thủy, không có tiếng tăm gì. Lần này ông ấy có thể đứng ra tố cáo thủ phụ, thật khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Trương Cơ càng thú vị hơn, ông ấy là môn sinh của Từ thủ phụ, là người do đích thân Từ thủ phụ cất nhắc đi lên! Ông ấy đứng ra tố cáo lần này chính là cho Từ thủ phụ một cái bạt tai nặng nề vang dội.

Từ thủ phụ bị cáo buộc, theo lệ thường phải xin nghỉ hưu. Hoàng đế giữ lại hai lần, làm đủ hình thức, cuối cùng cho phép Từ thủ phụ hồi hương vinh dưỡng.

Thứ phụ Cao Nguyên mới ngoài năm mươi tuổi trở thành tân nhiệm thủ phụ. Tân thủ phụ sau khi nhậm chức, đầu tiên là nhân dịp sinh nhật Thái hậu đại xá thiên hạ, giành được khen ngợi, tiếp đó là đề bạt một nhóm quan lại, bắt đầu ổn định cuộc sống.

Trong nhóm người Cao Nguyên đề bạt có Ngô Bằng, cũng có Trương Cơ. Không ít triều thần suy đoán, việc tổ cáo ban đầu của Ngô Bằng và Trương Cơ là do Cao Nguyên sai sử.

Tiền thủ phụ Nghiêm Đông đã lặng lẽ ốm chết ở quê nhà. Cao Nguyên rất quan tâm thăm hỏi hậu nhân Nghiêm gia, biết các tôn tử của Nghiêm Đông đều còn sống, nhân dịp đại xá chuẩn bị về cố hương thì thay Nghiêm gia thổn thức. Bất kể nói thế nào, ông ấy cũng là người từng làm thủ phụ nhưng kết cục lại vô cùng bi thảm khiến người ta nổi lên ý niệm thổ tử hờ bi (đồng loại thương xót lẫn nhau).

Từ thủ phụ vốn đang ở đỉnh cao nhất, rất có cảm giác nơi cao lạnh lẽo. Bây giờ nặng nề rơi xuống mặt đất, tuy thất vọng nhưng dù sao cũng là hồi hương vinh dương, không phải bắt buộc trí sĩ, trong lòng xem như có chút an ủi. Nhất là sau đó các quan văn thi nhau thượng tấu, xin giữ ông ở lại, Từ thủ phụ lại càng cảm thấy có thể diện.

“Người ơi thôi hãy về thôi,

Ruộng vườn sắp lụi hoang rồi về đi.

Tâm này đem lụy thân kia,

Sao còn buồn bã sầu chi một mình?

Việc xưa biết chẳng can thành,

Việc sau sắp lại đuổi mình đến nơi.

Đường mê thực chữa xa xôi,

Nhận ra nay đúng, xưa thời là sai.”

*Trích “Quy khứ lai hề từ” (Lời từ biệt khi về) của Đào Tiềm, bản dịch thơ trên internet

Từ thủ phụ ngâm bài “Lời từ biệt khi về” của Đào Tiềm, rất có ý tứ nhàn nhã đậm bạc.

Ân phu nhân hoàn toàn bị đánh cho choáng váng. Cái gì? Hồi hương vinh dương? Bà mới làm thủ phụ phu nhân được mấy ngày, căn bản chưa đủ ghiền đã phải về quê Vân Gian rồi? Bà sinh ra ở kinh thành, lớn lên ở kinh thành, sau khi thành thân sinh con cũng luôn ở kinh thành, bà vẫn luôn tự cho mình là quý phu nhân kinh thành, luôn cảm thấy trừ kinh thành, tất cả nơi khác đều là nông thôn, là nơi khó khăn cho người ở. Nghĩ tới việc phải đến Vân Gian ở, bà liền đau đầu muốn nứt ra, oán khí ngút trời.

Từ nhị phu nhân và Từ tam phu nhân đều không dám nói lời nào, ảo não chán chường. Nếu chỉ vì cáo buộc của Ngự sử và Cấp sự trung, cha chồng cũng không đến nỗi rơi vào bước đường này. Cha chồng từ quan, nguyên nhân chủ yếu là dung túng nhi tử chiếm đoạt đất đai, phá hủy danh dự, phá hủy tín nhiệm của Hoàng đế bệ hạ.

Ân phu nhân bực tức bệnh cũ tái phát, nằm ở trên giường không dậy nổi. Từ nhị phu nhân và Từ tam phu nhân ử rũ sai thị nữ thu xếp hành lý, chuẩn bị trở về quê nhà Vân Gian.

Hai tỷ muội Từ Tố Lan, Từ Tố Phương còn tốt, nhà chồng phúc hậu, bất kể Từ thủ phụ đắc thế hay thất thế đều đối với hai nàng luôn khoan dung, từ ái. Từ Tố Mẫn ngược lại xui xẻo, Thanh Dương trưởng công chúa vốn đã không thích nàng, từ khi Từ thủ phụ trí sĩ, lại càng nhìn nàng không vừa mắt, đối với nàng nói xiên nói xỏ, bới móc trăm bề.

Từ Tố Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Bà ta tính toán gì, ta còn không biết sao? Bà ta chỉ mong ta không chịu đựng được, tự cầu rời đi!

Từ nhị phu nhân kêu:

- Nữ nhi số khổ của ta!

Nước mắt bà như sợi trăn châu chảy xuống, nghẹn ngào mà khóc. Mẫn nhi đáng thương, những ngày sau này phải sống ra sao. Nếu chịu đựng chỉ sợ già vò sinh bệnh, mất đi mạng nhỏ; nếu không chịu đựng thì thân là nữ tử đã già đi rồi, có thể thế nào đây?

Từ Tổ Mẫn có lẽ đã chịu khổ quá nhiều, không thể nào khóc nữa, lạnh lùng nói:

- Con đã có ý hòa li từ lâu nhưng ngại danh tiếng Từ gia nên vẫn chần chừ chưa mở miệng. Nay Từ gia như vậy rồi, các người nếu còn thương con thì để con hòa li đi.

Từ nhị phu nhân lại không muốn hòa li, hàm hồ nói:

- Con phải hiểu rõ. Nếu hòa li, dù tái giá cũng không gả được tốt, người giống như thế tử quốc công phủ là không thể nào.

Từ Tổ Mẫn xì một tiếng khinh miệt:

- Thế tử quốc công phủ gì đó ăn được hay uống được? Đi theo hấn, con chịu đựng cả đời cũng không thể ngóc đầu lên!

Hấn căn bản không phải nam nhân, mẹ bảo con theo hấn làm gì.

Từ nhị phu nhân không còn cách nào khác, đành ập a ập ứng đi nói với Từ nhị gia. Từ nhị gia đang tức giận, chỉ vào mũi bà mắng một trận:

- Hòa li cái gì, cứ sống cho tốt là được, hòa li cái gì? Hòa li để nghe lắm sao, trở lại nhà mẹ đẻ, chúng ta nuôi nó cả đời, tốt lắm sao?

Từ nhị phu nhân khóc nói:

- Ông tưởng tôi thích à, nó không phải là thật sự sống không nổi sao? Chúng ta làm phụ mẫu, chẳng lẽ trở mặt nhìn con sống một ngày như một năm, cũng không quản không hỏi?

Từ nhị gia cay nghiệt nói:

- Sống không nổi thì ráng chịu, cố chịu. Có khuê nữ nhà ai xuất giá mà thuận buồm xuôi gió cả đâu, hơi tí không vừa ý là muốn hòa li thì thiên hạ này chẳng phải loạn à.

Ráng chịu, cố chịu? Từ nhị phu nhân rùng mình, thấp giọng nói:

- Nhị gia, Mẫn nhi là nữ nhi ruột thịt của ông, ông lại muốn nó chịu đựng đau khổ, ông, ông thật nhẫn tâm mà.....

Từ nhị gia cười lạnh, nhào người đến trước mặt bà, âm u nói:

- Lúc gia đích thân nhìn người ta nấu độc được cho Tổ Tâm, sao người không oán trách gia nhẫn tâm?

Từ nhị phu nhân bị vẻ mặt âm trầm cay độc của Từ nhị gia dọa sợ, ngơ ngác không nói nên lời. Từ nhị gia nhú mày, hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Hôm sau, Từ Tổ Mẫn đến nhận câu trả lời, Từ nhị phu nhân gặt lệ nói:

- Cha con nói, ai mà không gặp khó khăn, chịu đựng là được.

Từ Tổ Mẫn cũng lười nói nhảm với bà, trong ngực giấu một con dao găm sắc bén, đi đến thư phòng Từ thủ phụ.

- Tổ phụ, hoặc là cho phép con hòa li, hoặc là, một đao giết con đi!

Từ Tổ Mẫn rút dao găm ra, bộ dạng thấy chết không sờn.

Từ thủ phụ nhắm mắt trầm tư thật lâu, chậm rãi nói:

- Sau khi về, con không gả được cho người tốt nữa, hiểu không?

Từ Tổ Mẫn rất quật cường:

- Con còn gả gì nữa, ở nhà ăn chén cơm an lành thôi. Về nhà mẹ đẻ dù không tốt thế nào cũng không tới nỗi như ở Vu gia Định quốc công phủ, ba bữa cơm không đủ no.

Ba bữa cơm không đủ no? Thanh Dương, người dám ức hiếp Từ gia của ta đến vậy.

Từ thủ phụ gật đầu:

- Về thôi. Chăm sóc tổ mẫu và mẫu thân con sống qua ngày, chớ giận chớ oán, cẩn thận làm người.

Tảng đá lớn trong lòng đã buông, Từ Tổ Mẫu quỳ xuống dập đầu, nhẹ nhàng rời đi.

Từ thủ phụ căn dặn Từ tam gia ra mặt, mời Đặng Du đến chỗ Thanh Dương trưởng công chúa nói chuyện. Năm đó là Đặng quý phi mở lời, bây giờ vẫn là Đặng gia giải quyết hậu quả thôi.

Từ tam gia luôn khiêm nhường, nói chuyện rất nhã nhặn:

- Xá chất nữ ở Vu gia ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, nếu chết đói ở Vu gia sẽ tổn hại đến thiên đạo, trái với nhân luân. Hiện tại Từ gia sức yếu, cái gì cũng không nói, hòa li đi.

Đặng Du mặt đỏ lên:

- Cứ tính trên người ta!

Con bà nó, tỷ ta đích thân ra mặt làm mai mối mà Thanh Dương người dám để đường muối của nhị biểu tẩu ta ngay cả cơm cũng ăn không đủ no. Thanh Dương chết tiệt, món nợ này lão tử nhớ kỹ, từ từ tính sổ với người.

Đặng Du ra mặt, Thanh Dương trưởng công chúa cũng không nhe răng, thành thật trả lại toàn bộ đồ cưới, viết văn thư hòa li. Trên văn thư ban đầu viết “bởi vì Từ thị nên hòa li”, Đặng Du rét buốt nhìn bà, bà bỗng thức tỉnh, cười nói:

- Xem ta này, cứ luôn viết nhầm.

Bà nhắc bút viết lại một bản khác, bỏ đi câu chường mắt kia.

Vu, Từ hai nhà lặng lẽ cắt đứt quan hệ thông gia.

Về sau Thanh Dương vô ý cuốn vào tranh giành ngôi vị Thái tử, kết quả bị ban cho một dải lụa trắng mà chết. Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Từ thủ phụ dẫn theo Ân phu nhân và thứ tử, quý tử, một nhà lên đường về quê Vân Gian. Từ Sâm cố gắng chống đỡ thân thể bệnh tật, được khiêng đến đưa tiễn:

- Nhi tử sức khỏe yếu, thực không chịu nổi lặn lội đường xa, không thể cùng hồi hương với phụ thân. Xin phụ thân thứ tội.

Từ thủ phụ mỉm cười:

- Sâm nhi, chỉ cần con sống tốt, có ở cạnh phụ thân hay không cũng không quan hệ gì.

Trong nháy mắt, đáy lòng Từ Sâm dâng lên một dòng nước ấm, muốn rơi lệ, muốn theo cạnh phụ thân, dốc lòng hầu hạ ông ấy. Phụ thân là người yêu thương nhi tử, chỉ cần nhi tử sống tốt còn bản thân ra sao đều được.

Trong nháy mắt tiếp theo, Từ Sâm nhớ đến dáng vẻ thanh tú và cảnh ngộ đáng thương của Từ Bảo, tâm lại lạnh đi. Đó là tôn nữ ruột, vậy mà nữ trước tiên đem bán, sau đó giết bằng thuốc độc..... Từ Sâm không khỏi rùng mình.

Từ Sâm cùng phụ thân lưu luyến chia tay.

Trở lại Tây Sơn, thê tử bận rộn việc nhà, ấu tử ấu nữ vây quanh bên người, trưởng tử ho một tiếng:

- Phụ thân, nên xem ngày rồi nhỉ?

Quý Dao đã sắp tròn hai mươi tuổi, Từ Tổ tràn đầy mong mỏi sớm ngày cưới nàng qua cửa, trọn đời bên nhau. Từ Sâm nhìn trưởng tử mặt mày dịu dàng thì khẽ mỉm cười, trong lòng ấm áp.

120. Chương 120: Bên Tay Phải Có Người Bảo Vệ (kết – Hạ)

Tháng mười mùa thu, bầu trời quang đãng. Quý thị lang, không, hiện tại nên gọi là Quý thượng thư rồi, năm ngoái ông đã thăng chức thành Nam Kinh Hộ bộ thượng thư, Quý thượng thư và Quý phu nhân đích thân đưa nữ nhi lên kinh cùng Từ Tổn cử hành hôn lễ linh đình long trọng.

Ngày Quý Dao xuất giá, Quý thượng thư tràn đầy cảm khái:

- Hiền tể, ta đem Dao Dao nhờ cậy cho con. Con bé có chỗ nào không chu toàn, mong con thông cảm.

Quý phu nhân đoan trang mỹ lệ khóc ướt khăn gấm trong tay, nghẹn ngào nói chẳng nên lời.

Từ Tổn cung kính dập đầu:

- Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, con và Dao Dao chắc chắn sẽ tôn trọng, yêu thương lẫn nhau, giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, xin hai người yên tâm.

Quý thượng thư vui mừng vuốt râu mỉm cười, Quý phu nhân càng khóc dữ dội hơn.

Quý Dao phủ khăn voan đỏ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót. Từng giọt lệ long lanh rơi trên khuôn mặt, nhỏ xuống nền gạch làm bỏng trái tim phụ mẫu. Quý thượng thư răn dạy một phen, kể đó Quý Dao bái biệt phụ mẫu, lên kiệu lớn tám người khiêng.

Quý phu nhân còn đang lau nước mắt, đường muội Quý Quân đặc biệt tươi cười tới hỏi:

- Hôm nay muội bận chết được, vừa là thân thích nhà gái, vừa là thân thích nhà trai. Tẩu tẩu, tẩu nói xem muội nên đến nhà gái dự tiệc hay đến nhà trai dự tiệc đây?

Quý phu nhân chẳng quan tâm việc khóc nữa, vội lôi kéo Quý Quân dặn dò:

- Hảo muội muội, muội mau đến Từ gia đi! Xem thử Dao Dao có tốt không, con bé lạ nước lạ cái, có muội ở đó, con bé cũng có người tin cậy.

Quý thượng thư cười:

- Phu nhân, làm gì có ai như nàng! A Quân là khách, ai lại đuổi khách ra ngoài chứ.

May là đường muội chí thân, nếu đổi thành người khác không thể không giận bà.

Quý phu nhân liếc ông:

- Cùng A Quân mà còn nói những lời sáo rỗng đó sao.

Quý Quân hé môi cười:

- Được rồi, không đùa các người nữa, tẩu đến đường Định Phụ đây.

Từ gia mới mua một trạch viện mới ở đường Định Phụ, Từ Tổn cưới Quý Dao sẽ ở trong nhà mới. Quý phu nhân mừng rỡ, liên tục giục Quý Quân:

- Hảo muội muội, mau đi, mau đi đi.

Quý thượng thư rất buồn cười.

Quý Quân cười đi đến đường Định Phụ. Đến nơi vừa nhìn, tốt, cách cổng lớn rất xa đã chật như nêm cối, khách đến khách đi vô cùng náo nhiệt. Khó khăn lắm mới vào trong được, Lục Vân đang lo lắng:

- Sao lại nhiều khách tới như vậy?

Trong nhà ngồi không đủ.

Trừ thân thích của Từ gia và vài thân thích của Lục gia ở kinh thành, còn có đồng僚 và những người đậu cùng khóa với Từ Sâm, đồng môn của Từ Tổn, ngoài ra còn có thân thích của cô nãi nãi Từ gia A Trì, quá nhiều rồi. Cái khác chưa nói, chỉ riêng Mạnh gia đã tới mấy chục người.

May mà Từ gia có vị cô gia tài giỏi, Trương Mại lập tức sai người bao trọn Kim Dư tửu lâu phụ cận. Những phó dịch mặc thanh y vẻ mặt tươi cười, hướng dẫn khách khứa đến nhả gian tửu lâu ngồi.

Trong không khí vui mừng, Quý Quân chú ý đến một thiếu nữ mỹ lệ rụt rè trong bữa tiệc, giữa chân mày có sự dịu dàng động lòng người, nhìn có vẻ là một cô nương rất dễ gần.

- Là ai vậy?

Quý Quân nhân lúc rảnh rỗi, hỏi thăm A Trì.

A Trì nhìn theo ánh mắt của bà, mỉm cười nói:

- Đại cữu mẫu không biết, gia phụ gia mẫu chỉ sinh một mình con là khuê nữ, sau khi con xuất giá, họ vô cùng nhung nhớ. Cho nên họ mới nhận một tiểu nữ nhi trong tộc làm con thừa tự, tên là A Bảo.

Quý Quân khen ngợi:

- A Bảo rất đáng yêu. Cô bé này trông vẫn còn nhỏ, đã cập kê chưa? Có đánh tiếng với nhà nào chưa?

A Trì che miệng cười:

- A Bảo vừa mới cập kê. Đại cữu mẫu, gia phụ gia mẫu chê con gả quá sớm, nói muốn ở lâu bên A Bảo vài năm, không nỡ để muội ấy xuất giá.

Quý Quân biết hôm nay bận rộn nên chỉ tùy tiện hỏi mấy câu, chứ không tìm hiểu sâu.

A Trì mỉm cười tiếp đãi một nhóm nữ khách, thần sắc tự nhiên, chuyện trò vui vẻ, hết sức chu đáo. Nàng vốn đã cực kỳ mỹ lệ xuất chúng, hôm nay mặc áo đỏ, trên búi tóc phi tiên cài trâm vàng khảm hồng ngọc, trân châu và đá mắt mèo càng tôn lên làn da tuyết trắng và đôi mắt như sao của nàng, dáng vẻ phong hoa tuyết thể kia khiến người ta khuynh đảo.

Trên yến tiệc có nữ quyến cười nói:

- Cô nãi nãi này của Từ gia thật không tệ. Vừa có dung mạo như vậy, lại được gả làm Ngụy quốc công phu nhân. Hiện tại càng ngày càng trở mã ra, thật là vừa đẹp vừa có phúc.

Lục đại phu nhân và Nghiêm Phương Hoa cũng đến dự tiệc. Lục đại phu nhân nghe còn có thể cười phụ họa mấy câu, Nghiêm Phương Hoa ngay cả cười giả bộ cũng cười không nổi, hai má co rút, so với khóc còn khó coi hơn.

Điều này không có nghĩa là Lục đại phu nhân vui hơn Nghiêm Phương Hoa, chẳng qua là Lục đại phu nhân lớn tuổi, hàm dưỡng tốt hơn. Kỳ thực đôi cô mẫu chất nữ ngày xưa, chính là mẹ chồng nàng dâu hiện tại này trong lòng đều rất khổ, mà còn là khổ không có chỗ tỏ.

Lục Mân tuổi trẻ, mới ngoài hai mươi đã đậu tiến sĩ, được chọn làm Thứ cát sĩ. Có nhi tử như vậy, có trạng phu như vậy, lẽ ra hai người nên lấy làm vinh dự, nên vui sướng từ trong ra ngoài, nhưng, hoàn toàn không phải thế.

Lục Mân về nhà luôn ở thư phòng ngoại viện, không hề bước chân vào nội trạch. Ban đầu Lục đại phu nhân an ủi bản thân, cũng an ủi Nghiêm Phương Hoa rằng:

- Nó đang giận dữ chúng ta đấy, qua một thời gian là tốt thôi.

Nhưng đã qua lâu như vậy vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào.

Nghiêm Phương Hoa ban đầu muốn tìm cái chết, về sau Lục Mân đồng ý cưới nàng, cho nàng một danh phận, nàng cũng thuận theo. Nhưng danh phận có mà ân ái thì không, Lục Mân nhìn cũng không muốn nhìn nàng.

Kỳ thực trái tim Lục đại phu nhân so với Nghiêm Phương Hoa càng bằng giá hơn. Bà biết, thứ tử mình yêu thương nhất thật sự hận người mẹ ruột này. Từ khi A Trì gả đến Trương gia, mộng đẹp của nó tan tành, giữa mẫu tử hai người dường như có một bức tường vô hình, hiềm khích từ từ phát sinh. Đến khi mình lấy danh tiết của A Trì ra uy hiếp, buộc nó cưới Nghiêm Phương Hoa làm vợ, tình cảm lại càng nhạt, ngăn cách càng sâu.

Trong bữa tiệc có rượu ngon, Lục đại phu nhân uống hết ly này đến ly khác, bất giác đã uống say. Lục đại phu nhân chán nản thầm nghĩ: Ta hôm nay vốn là đến xem em chồng bị chê cười, nhưng sao lại như vậy?

Cha chồng cô ta cáo lão, trưởng phu cô ta từ quan, nhi tử cô ta chưa có công danh. Tà so với cô ta mạnh hơn nhiều, nhi tử của ta tiền đồ vô lượng, là nhân tài tể phụ.

Nhưng, sao ta không thấy cô ta vẻ mặt u sầu, không thấy cô ta bị chê cười? Lục đại phu nhân mơ màng nghĩ, hai mắt mông lung.

Quý Quân ở Từ gia tận mắt nhìn Quý Dao báỉ đường, đưa vào động phòng, then thùng cùng Từ Tổn uống rượu hợp cẩn. Tan tiệc ở Từ gia, Quý Quân đặc biệt đến Quý gia, nói rõ tình hình của Quý Dao từng chút một cho Quý phu nhân nghe, Quý phu nhân chấp tay:

- A di đà Phật!

Quý thượng thư đầu tiên là ngạc nhiên:

- Phu nhân tin Phật từ bao giờ thế?

Tiếp đó thì oán trách:

- Hở tí là tụng a di đà Phật, Phật Tổ cũng quá bận rồi!

Lời này khiến Quý Quân cười, còn Quý phu nhân xem thường.

Thời điểm ngày thứ ba lại mặt, Quý Dao trang phục lộng lẫy, vẻ mặt then thùng; Từ Tổn mặt mày sáng sủa, vẻ mặt dịu dàng, vợ chồng Quý thượng thư nhìn khuê nữ, lại nhìn rể quý, trong lòng ngọt như uống mật.

Vợ chồng Quý thượng thư hài lòng thoải mái trở về Nam Kinh.

Quý thượng thư làm người nghiêm cẩn, chu đáo, quan hệ trong quan trường cực tốt. Sau khi về Nam Kinh không lâu, có đồng liêu thân thiết âm thầm báo tin cho ông:

- Quý thân gia, chính là Từ thủ phụ trước đây, tự bê tảng đá đập chân mình! Ông ấy không phải từng đề bạt Hải Thanh Quan làm Hữu thiêm đô ngự sử sao, bây giờ vị Hải Thanh Quan này là Tuần phủ Ứng thiên đẳng thập phủ, đang tra án hai nhi tử ông ta chiếm đất của dân, gây hại đồng hương.

Quý thượng thư kinh hãi:

- Không phải đã tra rồi sao?

Đồng liêu kia than thở:

- Bị lật lại. Thứ nhất là vị thanh quan này thiết diện vô tư, thứ hai là có người mặt cáo, bám chặt không tha.

Quý thượng thư ngẫm nghĩ kỹ, chuyện này của Từ gia tuy nói là về danh tiếng có trở ngại nhưng đến tột cùng là Từ Dương, Từ Tế làm chứ không liên quan tới Từ Sâm, Từ Tổn nên ông cũng cho qua không để ý. Dù sao đã phân gia rồi, ai sống cuộc sống của người nấy, hơn nữa Từ Dương, Từ Tế làm những chuyện như vậy cũng không phải là đại án xét nhà diệt tộc.

Xuân về hoa nở, Từ Dương, Từ Tế bị Ứng thiên Tuần phủ phán sung quân Tây Bắc. Sung quân tuy nhẹ hơn tử hình nhưng nặng hơn lưu đày, thuộc về loại hình phạt rất nghiêm trọng.

Quý thượng thư sau khi biết, chẳng qua là than thở một phen rồi thôi:

- Từ thủ phụ cũng xem như khôn khéo, nhưng dung túng nhi tử nên gây họa. Ông ấy chẳng lẽ không có người ở trong triều, không nghĩ cách được sao? Tuy rằng nhi tử không tốt nhưng dù sao cũng là ruột thịt.

Từ thủ phụ ở Vân Gian đúng là tìm đủ mọi cách khơi thông trong triều để cứu hai nhi tử. Chẳng qua ông gặp phải thanh quan đầu muối không vào, tốn không ít công phu.

Ân phu nhân chỉ có một nhi tử ruột thịt là Từ Dương, đau lòng muốn chết muốn sống, khóc lóc kêu xin Từ thủ phụ:

- Lão gia, cứu, cứu Dương nhi!

Từ thủ phụ bị bà khóc phiền, sai người mời bà về nội trạch, không cho phép gặp.

Ân phu nhân vừa giận vừa gấp, liền hôn mê.

Từ nhị phu nhân và Từ tam phu nhân đều như dân chạy nạn, đầu tóc rối bời, hồn bay phách lạc. Tại sao lại như vậy? Lão gia không phải đã cáo lão rồi sao, sao lại còn truy cứu chuyện chiếm đất của dân nữa.

Từ tam phu nhân hối hận không thôi:

- Sớm biết thì nên nghe lời người kia, đừng vờn tay! Quả thật vờn tay ắt bị bắt mà.

Từ nhị phu nhân khinh thường nhìn bà, đến lúc này mà còn nói mấy lời vô dụng đó! Bây giờ mới hiểu, chứ ban đầu ai nỡ buông tay?

Tôn tử của Từ thủ phụ đều không dùng được, hai nhi tử lại đang trong ngục, ông chỉ có thể tự mình chạy vạy. Nên hối lộ thì hối lộ, nên khơi thông thì khơi thông, dốc hết sức lực.

Hôm đó Từ thủ phụ đích thân đến nha môn tiếp kiến huyện lệnh, lúc cáo từ ra ngoài, ông vô tình nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong góc viện.

Từ thủ phụ đang cười nói lời từ biệt với huyện lệnh, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt ông cứng lại. Đây không phải Nghiêm Phiên ư, sao hắt lại ở Văn Gian?

Nghiêm Phiên chậm rãi đi tới, lãnh đạm thi lễ:

- Đại nhân mạnh khỏe.

Từ thủ phụ muốn cười nhưng không cười nổi, muốn nói gì đó lại không mở miệng được.

Nghiêm Phiên cười nhạt:

- Đại nhân và tiên tổ phụ luôn qua lại thân thiết, những đau khổ mà tiên tổ phụ đã trải qua, đại nhân ngại gì cũng trải qua một lần? Đại nhân, trơ mắt nhìn con cháu chịu khổ, tư vị thế nào?

Trong khoảnh khắc, Từ thủ phụ bỗng dưng hiểu rõ, lạnh lùng nói:

- Là người, là người!

Trong đôi mắt bình tĩnh của Nghiêm Phiên có ý thống khoái:

- Không sai, là ta! Ta táng gia bại sản, tổn hơn vạn ngân lượng chỉ vì tìm tội danh của lệnh lang, khiến cho bọn hán nhận được trừng phạt thích đáng!

Từ thủ phụ vẫn còn chút trấn tĩnh:

- Gia sản của người ở đâu ra? Nghiêm gia đã bị tịch biên gia sản, người sớm đã không xu dính túi!

Nghiêm Phiên hứng thú nhìn ông, chậm rãi nói:

- Đại nhân, là lệnh lang Từ Sâm cứu tế cho ta. Ông ấy nói, cảm tạ ta đối xử tử tế với Tổ Tâm, chưa từng hủy thanh bạch của nàng ấy.

Mình chẳng qua là chung tình với thê tử, không muốn nhúng chàm người khác. Vậy mà lại gieo một nhân thiện, để rồi trong tuyệt cảnh được Từ Sâm giúp đỡ.

Từ thủ phụ choáng váng. Chưa từng hủy thanh bạch của Tổ Tâm? Tổ Tâm còn thanh bạch hay không có liên quan gì, nhưng mà, Sâm nhi làm sao biết?

Trừ phi, Tổ Tâm vẫn chưa chết! Sâm nhi đã cứu con bé!

Từ thủ phụ nhớ tới ánh mắt trưởng tử lúc phụ tử chia tay, nhất thời cảm thấy vô cùng châm chọc.

Từ thủ phụ mặt như giấy vàng, bước chân lảo đảo rời đi. Nghiêm Phiên nhìn bóng dáng chật vật của ông, trong lòng tuy có chút khoái ý nhưng rốt cục vẫn là bi thương.

Sau đó, Từ thủ phụ bị bệnh, Từ Dương, Từ Tế không được cứu ra ngoài, phải sung quân. Ân phu nhân nằm trên giường chữa bói, khóc lóc, Từ nhị phu nhân ngồi ở bên giường bà, thần sắc ngày ngốc.

Từ tam phu nhân gom đồ cưới của mình lại, đem một nửa chia cho nhi tử:

- Tự mình có chút tâm nhân, gắng sống thật tốt!

Một nửa bà mang theo, cùng đi với Từ tam gia:

- Sống hay chết, chúng ta đều ở bên nhau!

Hành động này của Từ tam phu nhân khiến Từ tam gia cảm động tột cùng, khóc rống thất thanh.

Từ nhị phu nhân ở lại Vân Gian, dáng vẻ tiêu tụy chăm sóc cha mẹ chồng, còn phải chiều cổ nữ nhi sắc mặt u ám, vô cùng mệt mỏi, thoát nhìn cứ như một lão thái bà vậy.

Phụ thân của Ân phu nhân – Ân lão đại đã hơn tám mươi tuổi, sai tôn tử Ân Lôi viết giúp lá thư đưa qua: “A Lôi tang vợ, Tổ Mẫn về nhà, hai đứa trẻ số khổ, đúng là xứng đôi.”

Ân Lôi đã cưới vợ một lần, là đích nữ trong tộc Từ thủ phụ. Tiếc rằng nữ tử kia vô phúc, qua cửa chưa được mấy năm đã bệnh mà chết. Nàng ta để lại một nhi tử, năm nay mới hơn một tuổi.

Trong mắt Từ nhị phu nhân có thần thái.

Ân phu nhân đã thần trí mơ hồ, Từ thủ phụ gật đầu:

- Chỉ cần Tổ Mẫn bằng lòng là được.

Từ Tổ Mẫn chán ghét cả ngày phải đối diện với tổ phụ, tổ mẫu và mẫu thân nên đáp ứng.

Vốn dĩ nếu Từ nhị gia, Từ tam gia không xảy ra chuyện thì Từ Tổ Mẫn thà rằng cứ ở nhà mẹ đẻ. Từ gia có gia nghiệp, nàng có thể làm một cô nãi nãi sống an nhàn sung sướng, cái gì cũng không cần quản, tự có tổ mẫu và mẫu thân thu xếp tốt cho nàng.

Nhưng Từ nhị gia, Từ tam gia lại xảy ra chuyện, Từ gia càng ngày càng xuống dốc. Từ Tổ Mẫn thật sự không muốn đối diện với tổ mẫu hồ đồ, mẫu thân già nua nên muốn rời đi.

Thật sự gả đến Ân gia, Từ Tổ Mẫn hối hận. Ân Lôi đối với nàng săn sóc nhưng Ân mẫu ghét bỏ nàng, chưa từng hòa nhã với nàng. Nhi tử mà vợ trước để lại là tâm can của Ân mẫu, hơi khóc một hai tiếng là Ân mẫu liền hoài nghi kế mẫu Từ Tổ Mẫn này giở trò, hoặc mắng, hoặc phạt, không dễ dàng bỏ qua.

Giữa hè, Ân gia bị một trận hỏa hoạn, hoàn toàn trở nên nghèo túng. Từ Tổ Mẫn ngày qua ngày sống cuộc sống cực khổ, thỉnh thoảng lại nhớ đến trước đây, trong lòng oán trách: tổ mẫu, phụ thân, ai bảo các người thay con đổi loạn giờ sinh? Con vốn là mệnh tốt, bị các người đổi mất rồi, chỉ hời cho Từ Tổ Hoa.

- Ta còn tốt hơn nha đầu Tổ Tâm đã chết kia.

Từ Tổ Mẫn đem ngũ tỷ muội cũ ra so sánh thì vô cùng tức tối. Từ Tổ Hoa giàu sang phú quý, ai cũng không thể so được. Từ Tổ Lan và Từ Tổ Phương cũng cơm no áo ấm, cuộc sống hòa thuận, tốt hơn mình.

Chỉ có so sánh với Từ Tổ Tâm số khổ, người đầu tiên bị đưa đến Nghiêm gia làm thiếp, sau đó dẫn về Từ gia bị giết bằng thuốc độc, Từ Tổ Mẫn mới có chút cảm giác ưu việt.

Kinh thành, Hương Sơn.

Mỗi khi đến cuối thu, du khách đến Hương Sơn ngắm lá đỏ cũng rất nhiều. Năm nay, Trương Mai và A Trì dẫn bé Tự theo Từ Sâm và Lục Vân dạo chơi Hương Sơn. Lá phong như lửa, sắc đỏ ngập tràn, vô cùng xinh đẹp.

Khí thu mát mẻ, tâm trạng con người cũng tốt, Trương Mai và A Trì mỗi người nắm một tay bé Tự, đi dọc theo bậc thềm lên trên núi, dọc đường vang vọng tiếng nói cười.

Từ Bảo đỡ phụ thân Từ Sâm, hai người hết sức thân mật.

Từ Sâm đi mệt, cùng Từ Bảo ở bên đường nghỉ ngơi.

Nhắc tới cũng khéo, Từ Sâm ở bên đường gặp đồng liêu cũ ngày xưa là chủ sự Lễ bộ Cát Dân. Theo bên người Cát Dân là một thanh niên mười bảy mười tám tuổi, trắng trẻo, nho nhã, tuấn tú.

- Tiểu nữ A Bảo.

- Xá chất Hữu Lâm.

Đệ đệ và đệ muội của Cát Dân chết sớm, chết tử do một tay ông nuôi lớn, thương yêu như ruột thịt.

Cát Dân nhìn A Bảo, mỉm cười nói:

- Từ huynh, sản nghiệp xá đệ để lại phong phú, Hữu Lâm, nó có chút của cải.

Từ Sâm hơi hiểu ra, âm thầm nhìn về phía hai người trẻ tuổi. A Bảo ửng hồng đôi má, Hữu Lâm cũng đỏ mặt, hai người tuổi tác xấp xỉ, ngoại hình tương xứng, rất tốt, rất tốt.

Trương Mai và A Trì dắt bé Tự chơi đùa một lát thì bé Tự giang hai cánh tay về phía A Trì:

- Mẫu thân, bế, bế.

A Trì cười với nó:

- Bé Tự ngoan, để phụ thân con bế được không?

Bé Tự ngoan cố lắc đầu:

- Không muốn! Muốn mẹ cơ!

Một người không muốn bế, còn một người khẳng khẳng đòi bế.

Trương Mai không nhịn được:

- Mẹ hài nhi, bế nó đi.

Mặc dù nhi tử đã hơn ba tuổi, biết đi rồi, nhưng nó vẫn là một hài tử, muốn làm nũng với mẫu thân là điều không thể tránh được.

A Trì dịu dàng cười, nói nhỏ cho hẩn biết:

- Không thể bế được, các lão nhân luôn nói, nếu mang thai thì không thể bế hài tử.

Có thể đó chỉ là mê tín nhưng biết đâu có chút đạo lý thì sao? Vẫn nên cẩn thận tốt hơn.

Trương Mai mừng rỡ vỗ đầu bứt tai, luôn miệng hỏi:

- Chuyện khi nào, chuyện khi nào thế?

A Trì hờn dỗi nhìn hẩn, chàng còn có mặt mũi hỏi!

Bé Tự ngẩng khuôn mặt nhỏ nhẩn lên, non nớt gọi:

- Phụ thân, mẫu thân.

Trương Mai khom người bế nó lên, hôn một cái vang dội:

- Nhi tử, con sắp có muội muội rồi!

Bé Tự mắt hứng vươn tay áo lau mặt, nghiêm túc không nói lời nào. Trương Mai càng nhìn nhi tử càng thích thú, hôn rồi lại hôn, kể đó nâng bé lên cao khỏi đỉnh đầu, bay tới bay lui trong không trung.

Bé Tự cười khanh khách, lúm đồng tiền như hoa, hồn nhiên đáng yêu. A Trì nâng bụng còn bằng phẳng của mình, nhìn trượng phu và ái tử, yên lặng mà thỏa mãn.

121. Chương 121: Phiên Ngoại

Ba năm sau, Ngụy quốc công phủ.

Bầu trời mùa thu ở kinh đô trong vắt xa xăm. Dưới bầu trời quang đãng là một hành lang thật dài, nền lát gạch xanh, lan can sơn đỏ, thanh nhã mà u tĩnh. Một tiểu nữ hài khoảng hơn hai tuổi, nhàn rỗi ngồi trên băng ghế hoa lê, đôi chân nhỏ đưa tới đưa lui, vô cùng tự tại.

Trước mặt cô bé là hai hàng cây phong, một hàng màu đỏ, một hàng màu vàng. Hàng màu đỏ cứ như từng đốm lửa thiêu đốt, sắc đỏ lan tràn. Hàng màu vàng cứ như từng mảnh vàng lấp lánh, ánh sáng rực rỡ, xinh đẹp chói lóa.

Cạnh tiểu nữ hài là một chiếc bàn tinh xảo, trên bàn đặt bình trà nhỏ, chén trà nhỏ, đĩa nhỏ và khay nhỏ. Tất cả điểm tâm, trái cây đựng trong đĩa, trong khay đều nhỏ nhắn xinh xắn, rất đáng yêu.

Tiểu nữ hài vươn bàn tay trắng nõn nâng chén trà nhỏ chuyên dụng của cô bé lên, thích ý uống một ngụm. Tay cô bé rất trắng và chén trà nhỏ cũng rất trắng tôn lên lẫn nhau. Rất rõ ràng, chén trà nhỏ, bình trà nhỏ, còn có đĩa nhỏ, khay nhỏ được làm từ sứ Điềm Bạch trơn bóng óng ánh này chỉ dùng cho tiểu hài tử, người lớn không dùng được.

Ngắm cảnh, uống trà, dừng nhìn cô bé còn nhỏ nhưng rất biết tự mình hưởng lạc.

Một nam tử tuấn mỹ dáng người cao lớn từ phía sau cô bé đi tới, thấy tình cảnh nhàn vân đã hạc của cô bé thì cười toét miệng. Tiểu Đê Đê, một mình con rất biết chơi đấy.

Nam tử tuấn mỹ nổi tính tình nghịch, rón ra rón rén bước đến phía sau tiểu nữ hài, vươn hai tay che mắt cô bé, dùng giọng the thé hỏi:

- Đoán xem ta là ai?

Tiểu nữ hài cười khanh khách:

- Phụ thân!

Bàn tay nhỏ đẩy bàn tay to đang che mắt cô bé ra, hoan hô giang rộng cánh tay nhào vào trong ngực nam tử tuấn mỹ.

Phụ thân nâng cô bé lên thật cao, tiểu nữ hài phần khích cười to:

- Cao thêm chút nữa, cao thêm chút nữa!

Phụ thân dứt khoát ném cô bé lên không trung, bắt lấy, lại ném lên không trung, lại bắt lấy, tiểu nữ hài lớn tiếng thét chói tai, vẻ mặt hưng phấn.

Một thiếu phụ xinh đẹp dẫn theo thị nữ từ xa đi tới, thấy tình hình bên này thì tăng nhanh bước chân, nhẹ nhàng tiến đến. Trọng Khải, đã nói với chàng bao nhiêu lần rồi, như vậy rất nguy hiểm!

Khi thiếu phụ đến gần, phụ tử hai người rất biết điều thu tay, yên tĩnh lại, không chơi nữa. Nam tử tuấn mỹ thần sắc nhàn nhã đứng chấp tay, mỉm cười, vẻ mặt như thường, tiểu nữ hài hi hi cười:

- Mẹ, phụ thân và con không có nghịch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thời tiết mùa thu mà mồ hôi nhễ nhại, còn nói không có nghịch! Thiếu phụ trách móc nhìn cô bé, lấy ra chiếc khăn tay, giúp cô bé tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán.

Mẫu tử hai người ghé sát vào nhau, hai gương mặt một lớn một nhỏ đều trắng trẻo mịn màng, đều ngũ quan mỹ lệ, đều kinh động lòng người.

Nam tử tuấn mỹ nhìn kiều thê và ái nữ, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy tình cảm dịu dàng. A Trì, tiểu A Trì, hai người đều là bảo bối ngoan.

Nam tử tuấn mỹ này chính là Ngụy quốc công Trương Mại, thiếu phụ là thê tử của hắn Từ Tố Hoa, nữ danh A Trì. Tiểu nữ hài là trưởng nữ của hắn, năm nay mới hai tuổi lễ năm tháng, là tâm can bảo bối của cả nhà.

Trên tiểu nữ hài có một ca ca ruột, hai đường ca và một biểu ca. Có thể thấy tiểu nữ hài này có bao nhiêu quý giá, bao nhiêu hiếm lạ.

Đại đường ca của tiểu nữ hài tên Trương Độ, ca ca ruột đứng thứ hai, tên Trương Tự, tam đường ca tên Trương Khoách, đến khi cô bé ra đời, tổ phụ tổ mẫu vui không kèm được, thương lượng tới lui, đặt tên là Trương Canh.

Canh, có nghĩa là bồi thường, đền bù.

- Sau ba tiểu tử mới có một tiểu khuê nữ, đây là ông trời đền bù cho chúng ta.

Cha hài nhi cảm thấy tên này tuy không tệ nhưng không đủ thanh tú, sau khi cùng mẹ hài nhi thương lượng, liền lấy nữ danh là “A Đề”. Đề đồng âm với Thích, nghe rất nhẹ nhàng, ý nghĩa là mầm non của cỏ cây mới nhú.

Hàng vạn hàng nghìn sủng ái tập trung trên mỗi mình A Đề, bất kể ở Ngụy quốc công phủ của cha cô bé hay ở Bình Bắc hầu phủ của tổ phụ cô bé, cô bé đều được các trưởng bối và các ca ca yêu thương.

Người thích A Đề nhất đương nhiên là phụ thân cô bé, Ngụy quốc công Trương Mại. Mẫu thân A Đề tuy cũng thích nữ nhi nhưng thời điểm nên quân thì sẽ quân, không hề có chút dung túng nào. Phụ thân A Đề vô cùng cưng chiều cô bé, phàm là chuyện A Đề yêu cầu đều luôn tươi cười đáp ứng.

A Trì rất nghiêm túc nói với Trương Mại về giáo dục trẻ em:

- Trọng Khải, yêu cầu của tiểu hài tử có cái hợp lý, có cái không hợp lý, chàng phải phân biệt. Yêu cầu hợp lý hiển nhiên phải thỏa mãn nó, không hợp lý thì phải kiên quyết ngăn lại.

- Ta phân biệt rồi, ta cảm thấy tất cả đều rất hợp lý.

Trương Mại về mặt vô tội.

Khuê nữ của ta làm gì có yêu cầu quá đáng, không hợp lý? Tiểu Đề Đề rất hiểu chuyện, yêu cầu không hợp lý căn bản không hề nhắc tới.

A Trì đỡ trán.

Tiếng hét hò của trẻ con từ phía trước truyền đến. Không lâu sau, bốn nam hài trong tay giơ cao kiếm gỗ, hướng về phía bên này lao tới. Đằng sau bọn họ là một ông lão râu tóc bạc trắng, vẻ mặt hồng hào không nhanh không chậm đi theo.

Thấy Tiểu Đề Đề, ông lão tươi cười rạng rỡ:

- Đề Đề ơi, có nhớ thái sư công không?

Ông cũng như các trưởng bối của Bình Bắc hầu phủ và Ngụy quốc công phủ, hiếm nữ tử nên thương A Đề nhất.

- Dạ nhớ.

Tiểu Đề Đề ngoan ngoãn cười, lộ ra hàng răng nhỏ đáng yêu. Thái sư công nhìn mà tâm ngứa ngáy, đứng ở trước người Tiểu Đề Đề mỉm cười hỏi:

- Chỗ nào của Đề Đề nhớ thái sư công nè?

Tiểu Đề Đề nghiêng đầu suy nghĩ, chỉ chỉ bàn tay, rồi chỉ chỉ cánh tay, cuối cùng do dự một chút lại chỉ chỉ chân. Trương Mại và A Trì đều bật cười, thái sư công cười lăn lộn:

- Đề Đề à, con dùng chân nhớ thái sư công hả?

Bốn nam hài đồng tâm hiệp lực, hét to một tiếng, bốn thanh kiếm gỗ nhất tề chỉ hướng Tiểu Đề Đề:

- Bình Sơn tứ hiệp đặc biệt tới bái phỏng!

Tiểu Đề Đề bĩu môi:

- Kính Hồ nữ hiệp chẳng thêm ngó tới!

Bốn nam hài là Trương Độ, Trương Tự, Trương Khoách, Chung Tinh, bởi vì bốn người họ thường ở hậu sơn Bình Bắc hầu phủ chơi đùa, luyện võ nên tổ mẫu Du Nhiên đặt cho bọn họ biệt danh “Bình Sơn tứ hiệp”.

Bình Sơn tứ hiệp luôn thích trêu đùa muội muội, Tiểu Đề Đề tức giận cầu mẫu thân viện trợ. Đúng lúc A Trì nhàn nhã ngồi trước hồ nước như gương, mỉm cười kéo nữ nhi qua, phỉ một phen miệng lưỡi mới dạy cô bé được câu “Kính Hồ nữ hiệp chẳng thêm ngó tới!” này.

“Bình Sơn tứ hiệp” ngăn người, Tiểu Đề Đề có tiến bộ, giỏi công phu miệng lưỡi! Đang lúc chúng sững sờ, Trương Mại thuận tay bẻ một nhánh cây đặt vào trong tay nữ nhi, nắm tay nhỏ bé lại, đánh rớt kiếm gỗ trong tay Trương Tự, miệng quát:

- Lấy một địch bốn, gió quét lá rơi!

Tiểu Đề Đề cười sung sướng, có phụ thân theo, một mình ta đánh bốn người các người!

Bốn tiểu nam hài bị Trương Mại đánh, rồi rít bại trận. Ba đứa lớn thì thôi, Chung Tinh nhỏ nhất, chỉ hơn Tiểu Đề Đề ba bốn tháng, còn chưa qua sinh nhật ba tuổi, tính tình rất nhõng nhẽo. Nó giận dữ ném kiếm gỗ lên mặt đất, âm thanh non nớt kháng nghị:

- Nhị cữu cữu ức hiếp người ta!

Tiểu Đề Đề thoát khỏi vòng ôm của Trương Mại, chạy đến trước mặt Chung Tinh, kiễ mũi chân, ôm mặt nó hung hăng hôn vài cái. Chung Tinh cũng không tức giận, hôn nhẹ mặt Tiểu Đề Đề, hai người tay nắm tay, vui vẻ đi đào giun.

Tiểu Đề Đề là một mỹ nhân bại hoại, còn Chung Tinh ấy à, đẹp hơn cả Đề Đề nữa. Làn da cậu mịn màng trắng trẻo hơn sứ trắng Định Dao, đôi mắt cậu trong vắt thăm thẳm hơn hắc bảo thạch, khi chơi đùa mặt cậu đỏ bừng vô cùng mê người.

- Tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử, thật ấu trĩ!

Trương Độ và Trương Tự ra về người lớn phê bình, ngắc đầu, đi luyện võ. Trương Khoách do dự tới do dự lui giữa hai bên, đấu tranh hồi lâu, cuối cùng vẫn theo đuổi sự tiến bộ, cùng hai ca ca đi múa thương vung gậy.

Tiểu Đề Đề và Chung Tinh vĩnh viễn không tìm giun, hái hoa dại, vô cùng vui vẻ.

Trương Mại và A Trì theo sư công ngồi ở hành lang uống trà, mắt không rời mấy đứa trẻ, miệng tán gẫu việc nhà.

Trương Mại có chút kỳ quái:

- Sao bốn đứa đều do ngài quản thế?

Sư công cười hì hì:

- Phụ thân con hôm nay phải luyện binh. Còn ông ngoại con đi nghỉ ngơi rồi.

Bởi vậy, bé Đại, bé Khoách vốn do phụ thân con quản, bé Tinh vốn do ông ngoại con quản toàn bộ đều thuộc về ta!

Trương Mại chấp chấp tay về phía ông:

- Người giỏi làm nhiều, người giỏi làm nhiều. Sư công càng già càng dẻo dai, một mình có thể trông coi bốn đứa.

A Trì mỉm cười phản đối:

- Sư công già chỗ nào? Theo ta thấy, sư công còn trẻ lắm.

Sư công mừng rỡ phụ họa:

- Nhỏ lắm, mới tám mươi bốn hà!

Một cơn gió thu thổi qua, ba người vui vẻ cười.

Từ Bảo xuất giá năm mười tám tuổi.

Sau khi cùng Cát Hữu Lâm vô tình gặp gỡ ở Hương Sơn, hai nhà mời mai mối nói vun vào, bàn định hôn sự. Cát Hữu Lâm tuy phụ mẫu đều mất nhưng bá phụ bá mẫu phúc hậu, đối đãi với hắn không khác gì nhị

tử ruột thịt, hôn sự này không hề qua loa chút nào. Từ khi trao đổi canh thiếp, hợp bát tự, mỗi một lễ đều rất chính thức, rất long trọng, thời điểm thành thân lại càng tổ chức lớn, khách khứa đông đảo.

Từ Bảo ngồi trong kiệu lớn tám người khiêng với lụa đỏ vòng quanh, vừa mừng rỡ vừa có chút lo sợ bất an. Minh đời này còn có thể đường đường chính chính gả cho người ta làm vợ, an an ổn ổn mà sống sao, thật có chút không dám tin.

Từ khi được cứu đến bên cạnh Từ Sâm và Lục Vân, Từ Bảo như rơi vào trong ổ phúc, có cha, có mẹ, có ca ca tỷ tỷ, có đệ đệ đáng yêu, nàng sống những ngày thật tốt mà trước đây nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Trước kia, Từ Bảo ở đường Chính Dương Môn khổ cực, đến Nghiêm gia cũng là cẩn thận nhất gan, không dám vượt qua giới hạn. Cũng bởi vì nàng dịu ngoan, phục tùng, không hề gây họa nên Nghiêm gia mới đối với nàng đặc biệt khoan dung.

Làm nữ nhi của Từ Sâm, mọi thứ đều khác hẳn. Từ Bảo có phụ thân, mẫu thân thương yêu nàng, phụ thân sẽ tự mình dạy nàng luyện chữ, đọc sách, mẫu thân sẽ tự mình dạy nàng nữ công, quản gia, khi nàng sợ còn ngủ cùng nàng. Từ Bảo ngủ trong lòng Lục Vân rất yên ổn, vừa nhắm mắt liền ngủ thẳng đến bình minh.

Đại ca không giỏi nói chuyện nhưng sẽ bảo thị nữ đem món nàng thích ăn cố ý để trước mặt nàng, khiến nàng trong lòng ấm áp. Đại ca nhẹ nhàng căn dặn:

- A Bảo ăn nhiều chút. Nữ tử quá gầy không tốt, không có phúc. A Bảo phải ăn cho mập lên tí, có biết không?

Đại tỷ từ lần đầu tiên gặp lại nàng đã mỉm cười gọi nàng là “A Bảo”, giống như nàng vẫn luôn tên là A Bảo vậy. Đối với chuyện cũ trước kia, đại tỷ không hề nhắc tới.

Đại tỷ cười rất hòa nhã:

- A Bảo, muội ở trong nhà nhiều thêm mấy năm, phụng bồi cha mẹ. Cha mẹ thích nhất là tiểu khuê nữ, có A Bảo phụng bồi bọn họ, tỷ tỷ yên tâm.

Từ Bảo biết, đại tỷ là muốn nàng ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, quên đi những khó chịu và thương tâm trước kia, để sau này sống những ngày thật tốt.

Hai đệ đệ đã trưởng thành thành thiếu niên tuấn tú, nhưng thỉnh thoảng cũng chạy tới làm nũng, chơi đùa với tiểu tỷ tỷ này. Buổi tối họ kéo nàng ra ngoài ngắm sao, mùa hè nóng bức họ sẽ dẫn nàng đi chèo thuyền, hóng mát.

Khi đại tẩu gả đến, trong lòng Từ Bảo một trận bất an. Đại tẩu và đại ca đính hôn ở Nam Kinh, dĩ nhiên biết đại ca vốn không có người muội muội là mình, đại tẩu sẽ nhìn mình thế nào?

Đến khi đại tẩu qua cửa, thời điểm nhận thân thích, tẩu ấy cười dịu dàng, tặng nàng một cây trâm tinh xảo khảm hồng ngọc làm quà gặp mặt, thân thiết gọi nàng là “A Bảo muội muội”. Nụ cười kia hiền hòa đến thế, Từ Bảo mơ màng, sung sướng muốn ngất đi. Đại tẩu cũng không ghét bỏ mình! Mọi người trong nhà đều không ghét bỏ mình!

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã ba năm, phụ mẫu vì mình tìm được lang quân như ý, mình sẽ xuất giá thành thân, lập gia đình. Từ Bảo rơi nước mắt vui mừng: “Mình cũng có ngày này. Mình cũng có ngày được ngồi kiệu hoa, kèn trống huyên náo mà xuất giá.”

Kiệu hoa đến Cát gia, Từ Bảo được đỡ xuống kiệu, giẫm lên thảm đỏ, đi vào trong sảnh. Giọng nói của người xướng lễ rất hùng hậu, dễ nghe, đôi tân lang tân nương theo chỉ thị của ông ấy lạy một lạy, hai lạy, ba lạy theo nghi thức.

Thời điểm đưa vào động phòng, uống rượu hợp cẩn, Từ Bảo len lén nhìn tân lang. Đúng lúc tân lang cũng len lén nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng như nai con chạy loạn, tim đập thình thịch.

Khi đêm khuya yên tĩnh, chỉ còn lại hai người Từ Bảo và Cát Hữu Lâm, Từ Bảo bỗng dưng trái tính trái nết, khăng khăng ngồi ở trên炕, chết sống cũng không chịu lên giường nghỉ ngơi. Nàng chưa từng cùng nam tử ngủ chung một giường, thật sự rất sợ.

Cát Hữu Lâm trắng trẻo tuấn tú hết cách với nàng, đành phải ra hạ sách:

- Nương tử, chúng ta đang ở là phòng chính. Ra khỏi cửa phòng, băng qua phòng nhỏ, phòng ngoài, đi về bên trái có một cái viện.

“Nói những thứ này là có ý gì?” Từ Bảo nghe hẳn nói chuyện phiếm, bất giác không còn sợ nữa, đang suy nghĩ xem những lời hẳn nói có dụng ý gì.

Cát Hữu Lâm nhìn nàng mỉm cười:

- Nương tử, bên trong viện kia có một tảng đá lớn màu xanh hình dạng như núi nhỏ, rất xinh đẹp.

“Một tảng đá thì có ích lợi gì?” Trong lòng Từ Bảo nói thầm.

Cát Hữu Lâm khoe miệng hơi nhếch:

- Nương tử, ta sai người đem tảng đá lớn màu xanh kia đặt trong phòng chúng ta, thế nào? Đợi đến buổi tối, chúng ta dùng tảng đá chắn cửa, tên trộm chắc chắn sẽ không vào được, nương tử cũng có thể an tâm mà ngủ.

Từ Bảo phì cười thành tiếng.

Từ Bảo vốn là mỹ nữ, nụ cười này càng lộ ra gương mặt sinh động, sóng mắt yêu kiều của nàng. Cát Hữu Lâm làm tân lang sao còn kiên nhẫn, tiến lên ôm lấy nàng, bế vào trong màn trướng đỏ thắm.

Đôi tân lang tân nương hoàn thành chuyện tốt kia.

Hồi lâu sau, hai người đã rất ân ái, rất quen thuộc, Từ Bảo oán trách nói:

- Chàng thật giảo hoạt! Trước tiên kể chuyện cười cho ta nghe, sau đó đợi ta cười đến không còn sức lực thì thừa cơ hành hung.

Cát Hữu Lâm cười đem ngón tay duỗi vào trong miệng a a, Từ Bảo thấy tình hình không ổn, vội trở mình bò dậy, định chạy trốn. Cát Hữu Lâm sớm đã a tới đây, Từ Bảo cười khúc khích, luôn miệng xin tha:

- Hảo ca ca, ta không dám nữa.

Đợi nàng cười mềm nhũn, Cát Hữu Lâm dịu dàng hôn lên môi nàng, bàn tay không thành thật tiến vào vật áo.

- Lại đợi người ta cười đến không còn sức lực thì thừa cơ hành hung!

Từ Bảo oán hận muốn đánh hẳn nhưng tay đã mềm nhũn, không nhấc lên được.

Cát Hữu Lâm và Từ Bảo sống đơn môn độc hộ, Từ Bảo quản gia, Cát Hữu Lâm đọc sách, cuộc sống vợ chồng son trôi qua rất thanh tĩnh. Cát bá phụ Cát bá mẫu thỉnh thoảng sẽ qua xem, thấy Từ Bảo quản gia có nề nếp, gia đình nhỏ mọi việc đều gọn gàng ngay ngắn thì rất vui mừng.

- Nhạc phụ con học vấn rất tốt, Hữu Lâm nên thường xuyên thỉnh giáo ông ấy việc học.

Cát bá phụ dằn dò như vậy, Cát Hữu Lâm tươi cười đáp ứng.

Từ Sâm từ quan ở nhà, thanh nhàn tự tại. Bình thường trừ du sơn ngoạn thủy, gặp gỡ bạn bè thân thích, ông ở trong nhà mở lớp dạy học. Dĩ nhiên, trừ dạy nhi tử, ông còn dạy cho con rể.

Từ Bảo biết phụ thân sức khỏe không tốt, lo lắng hỏi:

- Cha, không khiến cha mệt chứ?

Từ Sâm mỉm cười:

- Không mệt. A Bảo, con rể lớn của cha là Thường Thắng tướng quân, không cần cha dạy cái gì. Còn con rể nhỏ, cha phải dốc lòng dạy dỗ.

A Trì sau khi biết thì ngã ở trên người Lục Vân cười thật lâu. Phụ thân đáng thương, con rể lớn là võ tướng, ông ấy anh hùng không đất dụng võ, muốn dạy cũng không dạy được.

Năm A Bảo thành thân, Cát Hữu Lâm thi đậu tú tài. Năm thứ hai thành thân, A Bảo thuận lợi sinh hạ một nữ nhi, đặt tên là Cát Tân. Từ Bảo hôn hít tiểu nữ nhi mềm mại, lắm bả nói:

- A Tân, mẹ và con giống nhau, cái gì cũng mới mẻ.

Cát Hữu Lâm thường đang ở thư phòng đọc sách, sẽ đến ngắm thê tử, ngắm tiểu nữ nhi mới ra đời không lâu, chăm chú nhìn họ rất lâu mới về mặt dịu dàng quay về đọc sách. Từ Sâm biết thì rất đổi cảm khái:

- Thằng bé Hữu Lâm này, rất trọng tình.

Từ Bảo vừa có nhà mẹ đẻ chiếu cố, vừa có trưởng bối nhà chồng yêu thương, cuộc sống ấm áp ngọt ngào. Khi cùng trưởng phu ôm nhau gần bó, nhìn tiểu nữ nhi từng ngày lớn lên, càng lúc càng xinh đẹp, nội tâm Từ Bảo vô cùng thỏa mãn.

Bởi vì Từ Bảo là nữ nhi tộc xa nhận làm con thừa tự, cho nên thân thích Từ gia nàng đều không qua lại. Ngay cả Từ Tổ Lan, Từ Tổ Phương gả ở kinh thành cũng vì bất tự tương khắc nên Từ Sâm không để các nàng gặp nhau. Cuộc sống của Từ Bảo yên ổn đầm ấm, không người nào quấy rầy.

Khi Cát Tân hai tuổi, Cát Hữu Lâm đậu cử nhân. Cát bá phụ Cát bá mẫu vui mừng rơi lệ:

- Hữu Lâm đã cưới vợ sinh con, trẻ tuổi thi đậu, phụ thân và mẫu thân con dưới tuổi vàng nếu biết, không biết sẽ cao hứng đến chừng nào!

Cát Hữu Lâm khẽ mỉm cười, trong mắt cũng có hơi nước.

Tiến bá phụ bá mẫu đi rồi, Cát Hữu Lâm và Từ Bảo nhìn nhau cười ngây ngô. Phụ mẫu Cát Hữu Lâm để lại không ít gia sản, Cát Hữu Lâm có của cải nhưng không có công danh thì của cải cuối cùng cũng sẽ tiêu hết. Thi đậu, chính là có tư cách làm quan, có thể chống đỡ môn hộ.

Người lớn cao hứng, A Tân cũng toét miệng nhỏ ra cười. Cát Hữu Lâm ôm lấy ái nữ, nhẹ nhàng nói với cô bé:

- Khuê nữ, cha sẽ để con làm thiên kim tiểu thư nhà quan, vừa tôn nghiêm vừa cao quý.

Từ Bảo ở bên cạnh nghe mà nước mắt như mưa. A Tân, con không giống với mẹ, con có một người cha tốt, một người cha tốt toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho con. A Tân, con sẽ là tiểu thư được cưng chiều của Cát gia, là tâm can bảo bối của cha và mẹ, cả đời bình an suôn sẻ.

A Tân rất biết quan sát, tuy ngồi trong ngực phụ thân hi ha làm nũng nhưng động tĩnh của Từ Bảo lại không giấu được cô bé.

- Mẹ, mẹ!

A Tân ân cần gọi, giang rộng cánh tay về phía Từ Bảo, Từ Bảo vội đón lấy, cô bé vừa vươn ngón tay nhỏ tí mỉ giúp Từ Bảo lau nước mắt vừa giơ bàn tay nhỏ kia vỗ Từ Bảo, trong miệng “a, a” giống như người lớn đang dỗ tiểu hài tử.

- A Bảo ngốc, khóc gì chứ.

Cát Hữu Lâm đón lấy nữ nhi, cầm khăn giúp thê tử lau nước mắt:

- Nhìn đi, khuê nữ còn tốt hơn nàng.

Từ Bảo xấu hổ cười:

- Ta là đang cao hứng, A Tân sắp làm thiên kim nhà quan rồi, ta cao hứng, cao hứng ấy mà.

A Tân chọc nàng:

- Vừa khóc, vừa cười!

Từ Bảo đưa tay che mặt, ra vẻ không còn mặt mũi gặp người. A Tân vội vươn tay vỗ nàng, Cát Hữu Lâm cũng theo tham gia náo nhiệt, một tay ôm nữ nhi, một tay vỗ vai thê tử:

- Ngoan, không sao đâu, người nhà Cát gia phúc hậu, sẽ không chê cười nàng.

A Tân ở trong ngực phụ thân học nói theo:

- Phúc hậu, không chê cười!

Từ Bảo bỏ tay xuống, làm mặt quỷ với A Tân, A Tân cười khanh khách, cũng học theo mẫu thân làm ngáo ộp. Hai mẹ con chơi đùa, cười cợt vô cùng thích chí. Cát Hữu Lâm ngực ôm ái nữ, tay nắm kiềng kê, tình cảm dịu dàng tràn ngập.

Lời tác giả: Trước khi kết hôn, dùng thời gian ba năm để chữa thương nhưng vẫn không đủ. Có những thương tổn sẽ ảnh hưởng đến người ta cả đời.

Người thiện lương nên được hạnh phúc, ít nhất ở trong tiểu thuyết, hãy để Tổ Tâm thiện lương mà bất hạnh biến thành Từ Bảo, bình an hạnh phúc sống hết một đời.

Mùa xuân tháng ba, Ngự quốc công phủ.

Hôm nay là ngày hưu mộc, cả nhà đoàn tụ ở Ngự quốc công phủ. Trương Tịnh và Du Nhiên sáng sớm đã dẫn theo ông ngoại, bà ngoại, nhi tử, con dâu và hai tôn tử cùng nhau tới, Trương Đồng và Chung Hoàn dĩ nhiên cũng đến tham gia náo nhiệt, người một nhà vui vẻ tụ họp với nhau. Người lớn nhàn rỗi ngồi trong đình, hoặc uống rượu, hoặc phẩm trà, hoặc tán gẫu, mấy đứa trẻ ở dưới cây liễu chạy nhảy vui đùa, tiếng cười như chuông bạc xa xa truyền tới.

Trương Kinh ngồi đối diện Trương Mại, biểu đạt bất mãn của hắn:

- Các người về nhà không được sao, để ông ngoại bà ngoại, phụ thân mẫu thân đều phải chạy một chuyến thể này.

Trương Mại rất tủi thân:

- Không ngờ ta làm đệ đệ nên xui xẻo, bị vứt lẻ loi bơ vơ ở Ngự quốc công phủ.

Hắn lôi kéo Trương Kinh không buông:

- Ca, chúng ta đổi lại! Huynh tới ở Ngự quốc công phủ vắng vẻ này, đệ về nhà theo cha mẹ.

Trương Kinh mỉm cười:

- A Mại không được chơi xấu, năm đó chúng ta bắt thăm công bằng, cha mẹ không có thiên vị.

Người vận khí không tốt, không thể trách ca ca được, ai bảo người bắt chữ “Ngự” kia.

Trương Mại liếc hắn:

- Ca, huynh đệ yêu thương nhau, huynh có hiểu không? Chuyện tốt phải nhường đệ đệ, chuyện xấu thì huynh xông lên phía trước, thế mới là đại ca.

Trương Đồng đang cùng A Trì và Phó Vành vây quanh Du Nhiên trò chuyện về món cá ngon, nghe vậy thì quay đầu lại nói với bọn họ:

- Dừng, hai huynh đầu gù cũng được bắt thăm, muội ngay cả thăm cũng không có để bắt còn không oán trách đây này.

Trương Kinh, Trương Mại đồng thời mời mọc:

- Đồng Đồng, bên huynh có một nửa cửa muội đấy, về ở đi, ca ca thu dọn phòng ốc cho muội.

Trương Mại càng nhiệt tình hơn:

- Nhị ca thích bé Tịnh nhất, các muội về ở, ngày nào nhị ca cũng dẫn bé Tịnh đi chơi.

Phó Vành và A Trì đều cười. Chung Tịnh tướng mạo quá xuất chúng, so với cha cậu còn xinh đẹp hơn, đừng nói hai huynh đệ Trương Kinh Trương Mại, ngay cả Tiểu Đề Đề cũng thích Chung Tịnh ca nhiều hơn một chút.

Trương Đồng tiếc nuối lắc đầu:

- Muội thì bằng lòng rồi, nhưng mà cha Chung Tịnh.....bỏ đi, đừng nhắc nữa.

Bất kể là đến ở Bình Bắc hầu phủ hay Ngự quốc công phủ, Chung Hoành đều không đáp ứng.

Chung Hoành tựa tiểu phi tiểu nhìn sang, chậm rãi nói:

- Đồng Đồng, ta vì nàng lên núi đao xuống chảo dầu đều được, tuyệt đối mảy cũng không nhú lấy một cái. Nhưng đến ở trong nhà cữu huynh, giống như đi ở rể vậy, đánh chết ta cũng không đáp ứng, không bàn nữa.

“Ta vì nàng lên núi đao xuống chảo dầu đều được, tuyệt đối mảy cũng không nhú lấy một cái”, mọi người nghe câu này đều thầm vui mừng. Đồng Đồng à, tiểu tử A Hoành này đối với con không tệ đâu.

Rặng mây đỏ bay lên trên gương mặt xinh đẹp của Trương Đồng, nàng vui đầu uống trà, lòng lâng lâng.

Chung Hoành ngồi cạnh ông ngoại, chu đáo rót trà mới, hai tay dâng lên cho ông. Ông ngoại ban đầu nhìn hần không vừa mắt, thứ nhất vì hần họ Chung, thứ hai vì hần đoạt đi ngoại tôn nữ bảo bối của ông. Nhưng thời tiết hôm nay rất tươi đẹp, ông ngoại tâm tình tốt, vui vẻ hòa nhã với Chung Hoành, khiến Chung Hoành có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Du Nhiên và Trương Tịnh đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý cười. Nhạc phụ nhìn con rể không vừa mắt, có lẽ phần lớn là vì nhìn thế nào cũng thấy con rể không xứng với khuê nữ bảo bối nhà mình. Nhưng qua thời gian lâu, nữ nhi và con rể vẫn luôn ân ái thì ánh mắt nhạc phụ tự nhiên sẽ thay đổi.

Mấy đứa trẻ chơi đủ, reo hò chạy về hướng bên này. Trương Tịnh làm tổ phụ dẫn đầu đứng lên, ôm thân mật từng đứa. Trương Tịnh ở trước mặt nhi tử rất trang nghiêm, trước mặt nữ nhi rất dịu dàng, còn trước mặt tôn tử, ha ha, ông ấy không còn là Chinh Lỗ đại nguyên soái uy phong lẫm liệt nữa, mà chỉ là một tổ phụ bình thường không biết nên thương yêu tôn tử thế nào mới tốt, một tổ phụ cưng chiều tôn tử đến vô pháp vô thiên.

Mấy đứa trẻ lớn lần lượt được thân mật, cuối cùng ông đem Chung Tinh và Tiểu Đề Đề mỗi tay một đứa ôm vào trong lòng. Chung Tinh và Tiểu Đề Đề nhỏ tuổi, thích nhõng nhẽo, giọng nói non nớt, Trương Tịnh kiên nhẫn lắng nghe, vô cùng chuyên chú.

Gió xuân hây hẩy, mang theo chút mê say, Trương Mại bất chợt cảm khái một câu:

- Vẫn là làm tôn tử tốt.

Nhìn xem, phụ thân gặp tôn tử hòa nhã biết bao, nửa phần cáu kỉnh cũng không có.

Trương Tịnh nhàn nhạt nhìn hần:

- Muốn làm tôn tử, được, phụ thân bất cứ lúc nào cũng có thể tiễn người đi Viên Dung Tự, hầu hạ tổ phụ người.

Phụ thân của Trương Tịnh là Trương Minh từ lâu đã xuất gia làm hòa thượng, hiện đang ở Viên Dung Tự nơi Sơn Dương xa xôi. Mẫu thân của Trương Tịnh không phục, cũng đến phụ cận làm ni cô, xuống tóc theo nguyện “muốn cùng Phong Tăng luận bàn đúng sai”, cả đời cùng Trương Minh dây dưa không dứt.

Trương Mại bị dọa xua tay liên tục:

- Không cần, không cần đâu.

Hần căn bản không có ấn tượng gì với tổ phụ ruột của mình, từ nhỏ chưa từng thân cận. Nhắc tới tổ phụ, trước mắt hần luôn hiện lên một lão tăng thiền định, không có tình cảm, không có nhiệt độ, không có từ ái.

Sư công vội kéo Trương Mại qua:

- Ai dám đoạt tôn tử ngoan của ta? Hòa thượng nào cũng đừng hòng đoạt!

Trương Mại xem như gặp được người thân, dựa vào bên cạnh sư công, đáng vẻ uất ức.

Chung Tinh và Tiểu Đề Đề rất tinh mắt, đồng thanh trêu Trương Mại:

- Nhị cữu cữu không biết xấu hổ.

- Phụ thân không biết xấu hổ.

Mấy đứa trẻ lớn cũng ra sức quấy rối, cười loạn cả lên.

Ông ngoại lôi kéo sư công, hai lão gia tử thương lượng đại kế giáo dục lâu dài:

- Mấy đứa nhỏ vẫn nên gom lại một chỗ học mới tốt, buổi sáng đi Bình Bắc hầu phủ, buổi chiều đi Ngụy quốc công phủ, sáng tập văn, chiều tập võ.

Hai lão gia tử thương lượng xong, gọi Trương Tịnh và Du Nhiên đến căn dặn:

- Năm đứa nhỏ đều giao hai ta quản, như thế như thế, như vậy như vậy.....

Trương Tịnh vâng dạ:

- Dạ, sư phụ, phụ thân, đều nghe hai ngài hết.

Du Nhiên cười nói:

- Quyết định như vậy rồi, trở về con sẽ thu dọn ra một viện, chuyên dùng cho mấy đứa nhỏ đi học.

Trương Mai và A Trì dĩ nhiên cũng phải chuẩn bị ở Ngụy quốc công phủ chỗ chuyên dùng đi học và luyện võ. Chuyện này cực kỳ dễ dàng, không khó chút nào, Ngụy quốc công phủ lớn như vậy hiện chỉ có một nhà Trương Mai và A Trì, ngoài ra chỉ có thêm sư công, tòa nhà trống rất nhiều.

Trương Mai đặc biệt đề xuất:

- Sư công, ông ngoại, hai ngài muốn quản bé Tự thế nào đều được, nhưng Tiểu Đề Đề vẫn chưa đến ba tuổi, chưa hiểu chuyện, các ngài đừng quản giáo như mấy đứa lớn.

Trương Tịnh cũng uyển chuyển nói:

- Sư phụ, phụ thân, bé Tịnh cũng còn nhỏ, bé Tịnh và A Đề, thả lỏng bọn chúng chút cho thỏa đáng.

Ông ngoại tức giận:

- Chuyện này còn cần các người nói! Tiểu Đề Đề mới lớn chút xíu, có thể giống các ca ca của nó sao?

Sư công trừng mắt:

- Rảnh rồi làm chuyện tào lao! Chúng ta thương bọn chúng còn hơn các người!

Trương Tịnh và Trương Mai đều không nói gì nữa.

Phó Vành và Trương Đồng đỡ nhau cười đau bụng. Du Nhiên và A Trì, một người là nữ chủ nhân Bình Bắc hầu phủ, một người là nữ chủ nhân Ngụy quốc công phủ, vợ ra mặt sắp xếp. Du Nhiên đề nghị:

- Chia thành đại ban và tiểu ban thế nào? Hai tử tuổi khác nhau thì bài học cũng khác nhau.

A Trì khiêm tốn thỉnh giáo:

- Sư công, ông ngoại, hai ngài đem những gì muốn dạy nói cho con biết, con giúp hai ngài thiết kế chương trình, chúng ta cùng nhau cân nhắc thỏa thuận, có được không?

Hai ngài ai cũng dừng tùy hứng, chúng ta lập ra một chương trình dạy, lúc nào dạy cái gì đều phải rõ ràng.

Ông ngoại, sư công thấy Du Nhiên và A Trì thuận mắt hơn, gật đầu:

- Vậy thì nghe theo các con, chia ra đại ban và tiểu ban, sắp xếp chương trình, thương lượng trước bài học cho tốt. Tiểu ban thì thả lỏng, đại ban thì nghiêm khắc hơn chút.

A Trì cùng Du Nhiên, Phó Vành, Trương Đồng tỉ mỉ trao đổi, lập ra một chương trình học. Đại ban có chương trình của đại ban, tiểu ban có chương trình của tiểu ban, giờ Tý bắt đầu lên lớp, giờ Thân tan học, lão sư và học sinh đều không mệt.

Dĩ nhiên, vào ngày hưu mộc thì cả lão sư và học sinh đều nghỉ ngơi. Nghỉ học, người một nhà cùng nhau chơi đùa.

Sau khi lập ra chương trình học, Trương Mai quan tâm cầm lấy xem, thấy tiểu ban không khác chơi từ sáng đến tối là mấy thì rất yên tâm. Tiểu Đề Đề, khuê nữ bảo bối của phụ thân, con còn chưa cao bằng cái ghế nữa mà học cái gì, cứ chơi cho đã đi.

Tiểu Đề Đề ngược lại rất nhiệt tình với việc học, giục A Trì chuẩn bị giỏ sách nhỏ từ rất sớm, thích thú chuẩn bị để cùng các ca ca cùng nhau đi học. Đến buổi sáng hôm đi học, bé ngay cả ngủ nướng cũng không có, trở mình dậy:

- Đi học, đi học!

Sư công ôm cô bé, dắt tay bé Tự, lên xe ngựa. A Trì ra cửa tiễn bọn họ, rất lưu luyến:

- Mẹ nhớ các con.

Bé Tự thông cảm vỗ vỗ nàng:

- Mẹ, tụi con cũng nhớ mẹ.

Mẹ được lắm, tụi con buổi sáng đi, buổi chiều về, chẳng qua chỉ tốn thời gian một ngày mà nhớ cái gì. Tiểu Đề Đề cười như một đóa hoa, ân cần đẩy A Trì:

- Về thôi, về thôi.

Bé ngồi trong ngực sư công, mỉm cười vẫy vẫy tay với A Trì, cao hứng rời đi.

- Bé Tự không có lương tâm, Tiểu Đề Đề không có lương tâm.

A Trì đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, trong lòng rất không có tư vị gì.

Đến lúc mặt trời lặn, sư công dẫn hai đứa phần khởi về nhà. Bé Tự rất tự hào công bố:

- Con và đại ca lợi hại nhất, có thể ngồi trung bình tấn hai nén hương!

Tiểu Đề Đề nhào vào trong ngực A Trì, giơ lên một cây bút lông Hồ Châu tinh tế:

- Mẹ, tổ mẫu thưởng con!

A Trì cầm bút lông Hồ Châu lên xem:

- Thật đẹp! Cán bút làm từ ngà voi, trơn bóng, nhẵn mịn khiến người ta ưa thích.

Tiểu Đề Đề rất đắc ý, xem như báu vật cất bút lông Hồ Châu vào trong ống đựng bút màu xanh ngọc tinh xảo của mình.

Đến khi Trương Mai về nhà, Tiểu Đề Đề như dâng vật quý, lấy ra khoe với Trương Mai. Trương Mai ôm nữ nhi bảo bối, dịu dàng hỏi:

- Tổ mẫu thưởng con vì chuyện gì?

Tiểu Đề Đề nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, mới sực tỉnh:

- Con không khóc!

Ngày đầu đi học mà dũng cảm không khóc nên được thưởng.

Trương Mai hôn nhẹ gương mặt nhỏ mềm mại của nữ nhi, tâm mềm như vũng nước.

Bé Tự lắc đầu:

- Thật dính người!

Bé kéo sư công, hăng hái đi luyện võ. Bé và tổ phụ Trương Tịnh giống nhau, rất có thiên phú võ học, dạy bé không uống phí công phu, sư công vui hơn hở, lại là một Tiểu A Tịnh, một Tiểu A Tịnh vô cùng tuần mỹ! Dạy được bé Tự là đời này lão nhân gia ta mãn nguyện rồi!

A Trì xem sổ sách dưới ánh đèn, bên tai nghe thấy giọng nói xầu xa của Tiểu Đề Đề:

- Mai Mai, Mai Mai!

A Trì kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được căn nguyên đang ngồi ở trước bàn, Tiểu Đề Đề đứng phía sau hẳn, cười hi hi, khom người, lén lút gọi nhũ danh của Trương Mai.

A Trì giả vờ không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu xem sổ sách. Trương Mại lặng lẽ nhìn thê tử, thấy thê tử không phát giác thì thở phào nhẹ nhõm, ngoắc gọi nữ nhi đến, nhỏ giọng phàn nàn:

- Bị mẹ con nghe thấy, cha sẽ đánh mông nhỏ của con.

Tiểu Đề Đề le lưỡi, phụ tử hai người đồng loạt len lén nhìn về phía A Trì.

A Trì cúi đầu xem sổ sách, vô cùng chuyên chú.

Tiểu Đề Đề ghé vào bên tai Trương Mại, sung sướng nhỏ giọng nói:

- Mẹ không nghe thấy!

- Phụ thân dẫn con đi chơi.

Trương Mại ôm Tiểu Đề Đề, hai người im hơi lặng tiếng, nhẹ nhàng đi về phía cửa.

A Trì buồn cười ngẩng đầu, nhìn cửa phòng hơi khép hờ: “Hai cha con này.”

Ngoài cửa vang lên tiếng cười của Tiểu Đề Đề và Trương Mại, A Trì tuy ngồi một mình dưới đèn nhưng trong lòng vô cùng thỏa mãn, vui sướng ngập tràn.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-hoa-anh-nguyet>